

Giới thiệu Cuộc Hôn Nhân Mùa Quáng

Truyện Cuộc Hôn Nhân Mùa Quáng của tác giả Phong Từ Tam Tam thuộc thể loại truyện ngôn tình hiện đại. Đời này quyết định sai lầm nhất mà Đường Khải Sâm đưa ra, có lẽ chính là biến Khương Văn Hảo thành vợ trước, làm quan hệ của hai người từ hợp pháp biến thành phi pháp.

Bởi vì vài năm sau khi gặp lại nhau, anh phát hiện ra hứng thú của mình đối với người phụ nữ này chẳng những không giảm mà ngược lại càng ngày càng đề tâm, nhưng mà hình như người phụ nữ này còn khó theo đuổi hơn lúc trước.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mùa Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Giới thiệu

Đời này quyết định sai lầm nhất mà Đường Khải Sâm đưa ra, có lẽ chính là biến Khương Văn Hảo thành vợ trước, làm quan hệ của hai người từ hợp pháp biến thành phi pháp.

Bởi vì vài năm sau khi gặp lại nhau, anh phát hiện ra hứng thú của mình đối với người phụ nữ này chẳng những không giảm mà ngược lại càng ngày càng đề tâm, nhưng mà hình như người phụ nữ này còn khó theo đuổi hơn lúc trước.

Ừ, không đúng, trước kia là người phụ nữ này theo đuổi anh...

Đường tiên sinh có chút lúng túng, chuyện theo đuổi vợ trước như thế này, nói ra thật đúng là có chút khó mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mùa Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 1

Editor: Linh Đang

Có người nói, trên thế giới này tỷ lệ hai người gặp nhau chỉ có 0.00487, như vậy hai người từng mỗi người đi một ngã trời nam đất bắc, tỉ lệ gặp lại nhau có phải cũng như thế không? Trước kia Khương Văn Hảo không chỉ nghiên cứu qua vấn đề này một lần, cô học toán không tốt, nhưng mà biết xác suất này cực kỳ bé nhỏ. Cho nên cô làm sao cũng không nghĩ tới sẽ lấy phương thức như thế gặp lại Đường Khải Sâm, chia xa bốn năm, lại có thể gặp lại trong tình huống bất ngờ không kịp đề phòng như vậy.

Tất cả những thứ có trong túi xách của cô đều rơi đầy trên mặt đất, xe chạy bằng điện đã ra trượt ra bên ngoài vài mét, cánh tay hình như cũng bị cọ trầy da, hơi hơi có chút đau, giống như chỉ hơi động toàn thân một chút thì tất cả lực phủ ngũ tạng đều cảm thấy đau.

Cô ngồi yên tại chỗ, nhìn chằm chằm biển số xe quen thuộc kia không động đậy. Trên đường lớn xe như nước, bởi vì tai nạn giao thông bất ngờ dẫn đến giao thông bị gián đoạn, quanh mình tất cả đều là tiếng còi nồn nóng bất an, nhưng cô vẫn như không nghe thấy.

Quả thực trời quá nóng, trên mặt tài xế trung niên mang theo gắng tay trắng cũng tràn ngập sự không kiên nhẫn. Anh ta đơn giản xem xét thân xe xác nhận không có bất kỳ vết trầy nào, lúc này mới từ trên cao nhìn xuống ở một chỗ, đậm mặc nhìn cô mở miệng: “Tiểu thư, đèn đỏ không thể rẽ trái, đây là kiến thức giao thông cơ bản.”

Văn Hảo đương nhiên biết trách nhiệm đều tại chính mình, cũng chính mắt thấy biển số xe kia, đầu óc vẫn còn có chút chập mạch, thái dương nhảy thành thạch, sau một lúc lâu mới từ nơi cổ họng phun ra hai chữ: “Xin lỗi.”

Tài xế lại nhìn chằm chằm cô vài giây, có lẽ thấy sắc mặt cô tái nhợt, xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo vẫn thấp giọng hỏi câu: “Cô không sao chứ?”

Lúc này mới ý thức được trạng thái quần bách của chính mình, Văn Hảo nhanh chóng đứng lên, cũng không biết được toàn thân có chỗ nào không thoải mái hay không, dường như chỗ đau nhất đã sắp hít thở không thông gần như chết lặng.

“Tôi không sao.” Cô hơi rũ mắt không dám liếc mắt nhìn vị trí đang ngồi trong xe, sợ nhìn thấy chỗ đó có ai ngồi, nhưng lại sợ chỗ đó trống rỗng ai cũng không có. Trong lòng không tránh được tự giễu, cho đến hôm nay, vậy mà khi đối mặt với Đường Khải Sâm cô vẫn không thể duy trì được sự bình tĩnh.

Văn Hảo nhanh chóng thu dọn đồ đạc, trong túi của cô trong cái gì cũng có, ô che, ví tiền, khăn tay, túi giấy đơn giản, đây là thói quen mấy năm nay đã

tạo thành, cô không thể dựa vào ai, cho nên cái gì cũng phải tự mình chuẩn bị, để ứng phó với tình huống đột ngột xảy ra bất cứ lúc nào.

Nhưng giờ phút này cô lại hoàn toàn không biết nên ứng phó với tình hình trước mắt như thế nào, quá bất ngờ, đột nhiên đến làm cô chưa kịp chuẩn bị tâm lý đầy đủ.

Tài xế vẫn nhíu mày đánh giá người phụ nữ kỳ quái này, vừa rồi anh ta còn tưởng rằng là có ý va chạm, bây giờ nhìn lại hình như là không giống? Mắt cá chân cùng khuỷu tay cô đều đang chảy máu, nhưng lại không nói một tiếng, như vậy rõ ràng là sốt ruột muốn rời đi.

Ven đường đã sớm vây quanh không ít quần chúng bàn luận xôn xao, Văn Hảo lại không dám nghĩ gì nhiều, trong đầu cô chỉ còn một ý niệm chính là nhanh chóng trốn thoát khỏi chỗ thị phi này! Cô lúng túng nhìn tài xế, nói: “Xin lỗi, nếu xác định xe không có việc gì, tôi đi đây.”

Tài xế gật gù đầu, anh ta còn muốn nói cái gì nữa, nhưng người phụ nữ kia thì lại giống như gấp quý, tốc độ cực nhanh nâng chiếc xe chạy bằng điện dậy nhanh chóng muốn chạy trốn khỏi hiện trường. Tuy rằng xe không có tổn thất lớn, trước khi va chạm đã sớm khẩn cấp ngừng lại, nhưng bộ dáng này của cô không khỏi cũng thật sự làm cho người ta nảy sinh lòng khả nghi.

“Này, cô —— “

“Khương Văn Hảo.”

Hai đạo giọng nói đồng thời vang lên, tài xế cùng Khương Văn Hảo đều ngẩn ra.

Khương Văn Hảo nhắm chặt mắt, nên đến vẫn phải tới, không biết người nọ đã ở trong xe nhìn trộm hay bao lâu.

Tài xế cũng có chút ngoài ý muốn, quay đầu liền thấy lão bản nhà mình không biết lúc nào đã mở cửa xe im lặng đứng ở nơi đó, trên mặt từ trước đến giờ không có bất kỳ pháp phòng nào hình như có chút cảm xúc quái dị. Anh ta còn chưa kịp cân nhắc, đã thấy người phụ nữ kia thông thả xoay người lại.

Giờ phút này nụ cười của cô không tính là đẹp, thậm chí tài xế còn cảm thấy một giây sau cô sẽ bật khóc, nhưng từ đầu đến cuối cô vẫn duy trì ý cười như thường, ra vẻ thoải mái vẫy tay với Boss đại nhân.

Cô nói: “Hi, Đường Khải Sâm, sao trùng hợp vậy.”

***

Là thật sự rất khéo, đối với người đàn ông thường xuyên sống ở nước ngoài mà nói, có lẽ khó được một lần về nước. Cho nên trong lòng Văn Hảo âm thầm ảo não, hôm nay trước khi ra khỏi cửa thật sự nên nhìn hoàng lịch mới đúng.

Bộ dáng Đường Khải Sâm như cũ vẫn là người đàn ông thành công cẩn thận tỉ mỉ, âu phục màu đen trên người càng làm nổi bật dáng người càng thêm cao to của anh, áo sơ mi vĩnh viễn đều cài đến một cúc cuối cùng, cả người đều lộ khí chất lạnh nhạt không nói lên lời. Trước giờ anh đều không dễ thân cận, trước kia Khương Văn Hảo cho rằng đây là tính cách anh cho phép, sau này sau vô số lần té ngã mới biết được, anh không phải không gần nữ - sắc, chỉ là vĩnh viễn gần có một người kia mà thôi.

Hồi ức ùn ùn ập về, cô vội vàng dừng tâm tư, lúc này an tĩnh lại mới phát hiện toàn thân trên dưới đều đau dữ dội. Thần kinh của cô dường như luôn trì độn quá nhiều so với người khác, mỗi lần đập đầu lúc chạm, hình như phải rất lâu sau mới ý thức tới đau.

Mười phút trước đó, cô bị Đường Khải Sâm mời đi vào quán cà phê ven đường này, sau khi hai người ngồi đối diện thật lâu, nhưng ai cũng không biết nên chủ động nói chút gì. Thật ra tình huống của bọn họ đích thực không thích hợp xa cách lâu gặp lại, vốn chính là hai người không có chung đề tài gì, ngồi chung một chỗ ngược lại gia tăng gánh nặng trong lòng cho lẫn nhau mà thôi.

Điều kiện của quán cà phê rất tốt, im lặng thanh u, bên trong phát ra khúc vô danh, âm sắc trong veo giọng nữ lần lượt hát: “Chưa bao giờ nghĩ tới còn có thể gặp anh, vốn tưởng rằng đời này cũng không gặp lại, mang theo em với quá khứ hỗn loạn...”

Thật sự là rất chật vật, Văn Hảo nương vào cái bóng mờ hồ dưới cửa sổ sát đất đánh giá chính mình, hình như cô đang ở trước mặt Đường Khải Sâm, vĩnh viễn đều là bộ dạng hồng bét.

Đường Khải Sâm ngồi trên ghế sofa đối diện, ngón tay thon dài nhẹ nhàng che một bên tay vịn, thật lâu sau mới không nhanh không chậm hỏi một câu: “Vài năm nay sống tốt không?”

Giọng nam trầm thấp, dễ nghe êm tai trước sau như một, cô chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía anh, xả khoáng môi lộ ra đại đại mỉm cười: “Rất tốt, công việc không tệ, đồng nghiệp rất dễ ở chung, thu nhập cũng khả quan, sắp có thể mua phòng ở Lăng Thành...”

Đón đôi mắt tối đen kia, cô nói đến một nửa lại dừng lại, yết hầu căng lên từng đợt. Đường Khải Sâm sớm đã im lặng thu hồi tầm mắt, anh không nói lời nào, không khí lại lạnh xuống lần nữa.

Văn Hảo cắn cắn môi, dường như bệnh cũ của cô lại tái phát, Đường Khải Sâm chán ghét nhất là cô lúi rúi nói quá nhiều, người ta chỉ là lễ phép hỏi mà thôi, làm sao mà thật sự muốn biết chi tiết. Cô không khống chế được trong đầu bắt đầu tìm tòi muốn rời đi, nào ngờ một giây sau người đàn ông trước mặt bỗng nhiên lại mở miệng nói: “Vết thương trên người, không cần đi bệnh viện?”

Cô rõ ràng sưng sốt, giọng nói quan tâm như này thế nhưng phát ra từ miệng Đường Khải Sâm?

Thấy cô chậm chạp không nói lời nào, đối phương dừng một chút còn nói: “Tuy rằng trách nhiệm tại em, nhưng xe là của anh, không muốn về sau có chuyện phiền toái.”

Đây mới là lời mà Đường Khải Sâm sẽ nói, nóng lòng phải sạch, đoạn tuyệt hết thảy nỗi lo về sau. Văn Hào nhếch môi cười, làm cho mình cười không hề sơ hở: “À, không có việc gì, tổ chức thân thể tôi rất tốt.”

Đường Khải Sâm lại không nói, chỉ là tầm mắt dừng trên miệng vết thương trên cánh tay cô.

Văn Hào hiểu ý, không quan trọng cười cười: “Chỉ là vết thương da thịt mà thôi, về nhà tiêu khử độc dán cái băng vết thương là được, không nuông chuộng như vậy.”

Lời này nói xong, người đàn ông đối diện bỗng nhiên liếc mắt nhìn cô sâu sắc.

Văn Hào biết giờ phút này bản thân mình chắc là rất buồn cười, trước kia lúc theo đuổi anh làm sao có thể dễ dàng buông tha cơ hội tốt để quán lấy đối phương làm nũng chơi xấu, trước mắt ngồi với anh nhiều hơn một phút đều cảm thấy dày vò.

Cô ho nhẹ một tiếng, không để cho mình luống cuống lần nữa, uống một ngụm cà phê mới nói: “Lần này trở về định ở lại bao lâu?”

“Có chút việc phải xử lý.”

Hỏi một đằng trả lời một nẻo, nhưng Đường Khải Sâm lại không cảm thấy xấu hổ một chút nào, vẫn đậm phong khinh lại bổ sung: “Có lẽ sẽ ở lại một thời gian.”

“À ——” Văn Hào gật gật đầu, âm thầm quyết định ở trong lòng, về sau mỗi ngày ra cửa đều phải xem hoàng lịch!

Di động đã tắt trong túi bắt đầu vang lên, cô lấy ra mắt nhìn dãy số trên mặt, sắc mặt trắng bệch, vội vàng bấm. Lúc ngẩng đầu lên thấy bộ dáng không chút để ý của người đàn ông đối diện đang ngồi ở đó, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ nét mặt như có chút đăm chiêu, có lẽ anh cũng cảm thấy không thú vị, chính Văn Hào cũng cảm thấy buồn bực khó chịu.

***

Hai người ngồi ở chỗ gần cửa sổ, từ góc độ này có thể nhìn thấy hoàn toàn khung cảnh bên ngoài. Xe Đường Khải Sâm đỗ ở ven đường, vĩnh viễn màu đen. Không phải trí nhớ Văn Hào quá tốt người, nhưng Đường Khải Sâm quá lụy tình, biển số xe của anh cùng mật mã đều lấy “60” là số cuối, cho nên cô vừa mới liếc mắt nhìn liền nhận ra đối phương đến.

Nghĩ tới điển cố trong đó, Văn Hào cũng không ngồi yên nữa, như thể từng chi tiết đều đang nhắc nhở cô tiếp tục ngồi xuống là có bao nhiêu góc nghịch, cô đưa mắt nhìn đồng hồ, nên đứng dậy rồi.

Tầm mắt Đường Khải Sâm nhìn khuôn mặt khế nhãn của cô, rơi vào khuôn mặt trắng trong thuần khiết mà nhạt nhẽo của cô.

“Tôi còn có việc đi trước.” Cô đã cầm lấy túi xách, nghĩ nghĩ vẫn lấy ra từ trong ví tiền mấy tờ tiền giấy đặt lên bàn, “Xem như tôi đón gió vì anh, hoan nghênh về nước, Đường Khải Sâm.”

Biểu tình của người đàn ông từ đầu đến cuối đều bình tĩnh, khi nhìn thấy mấy tờ tiền giấy thì con ngươi ngăm đen hơi hơi co quắp lại, đôi môi hoàn mỹ càng mím chặt hơn.

Văn Hào biết đây là biểu hiện anh mất hứng, cô lại không nghĩ nhiều, hơi hơi nâng cằm bước chân đi, nhưng mà mới đi ra không được vài bước, cổ tay liền bị bắt lấy.

Ngón tay anh khớp xương rõ ràng vô cùng đẹp mắt, vẫn như trong trí nhớ có chút độ ẩm nhưng lạnh lẽo, giờ phút này lại nắm cổ tay cô làm đau. Văn Hào có một cái chớp mắt hoảng sợ, ghé mắt xem qua, đâm vào đáy mắt âm trầm mà nội liễm của anh.

“Nếu cần hỗ trợ, em có thể liên hệ ——” lời anh vừa chuyển, nói xong lời còn dư lại, “Chu Từ Nghiêu.”

Chu Từ Nghiêu là bạn bè cũng là đối tượng hợp tác của anh, trước kia mỗi lần Khương Văn Hào gặp chuyện không may hoặc là gặp rắc rối, tất cả đều là đối phương thay xử lý. Đường Khải Sâm quả nhiên vẫn giống như trước tránh cô như rắn rết, đều không muốn trực tiếp có liên hệ với cô...

Bộ dạng cao cao tại thượng này làm Văn Hào cảm thấy châm chọc, đáy lòng lần đầu tiên sinh ra cảm giác xấu hổ, lúc trước cô tại sao cô không hiểu được người đàn ông này có bao nhiêu chán ghét cô? Đối phương biểu hiện rõ rệt như vậy, cô thật đúng là chậm chạp.

Văn Hào thở ra một hơi, thò tay đẩy ngón tay anh ra, lúc này Đường Khải Sâm mới phát hiện tay cô sớm đã không bóng loáng nhẵn nhụi giống lúc trước, thậm chí có chút thô ráp, đó là nhiều năm làm việc mới sinh ra vết chai như vậy.

Khương Văn Hào xoay người đối mặt với anh, đứng thẳng tắp, trong nháy mắt đó Đường Khải Sâm mới mơ hồ thấy được bóng dáng trong quá khứ của tiểu nha đầu kia, ngao mạn mà tự phụ. Lúc nói chuyện giọng điệu của cô vô cùng bình tĩnh, nhưng nói ra từng chữ đều lại tầm thường: “Đường Khải Sâm,

anh đang bồi thường cho tôi sao? Nhưng hình như anh quên, bốn năm trước chúng ta đã ly hôn.”

“...”

Văn Hào nhìn ánh mắt người đàn ông ù dột xuống, vừa cười bổ sung thêm: “À, ngay tại lúc gia đình chúng tôi tan vỡ.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chương 2

Trong nháy mắt bầu không khí lặng ngắt như tờ, cuối cùng bầu không khí nguy trang tốt đẹp cũng vô tình bị vỡ ra.

Đường Khải Sâm trầm mặc không nói, nhưng trước giờ anh luôn là người đàn ông bình tĩnh, nhanh chóng khôi phục sắc mặt như thường, ngồi tại chỗ đó thân nhiên như cũ, mắt hơi hơi nhếch lên nói: “Vi chúng ta đã từng là vợ chồng nên tôi không hi vọng em quá cực khổ. Em cần gì phải dùng giọng điệu này để tranh luận với chính mình, Khương Văn Hào, em làm ăn cũng thật lỗ vốn.”

Ai nói là không đúng đây, việc cô làm gây lỗ vốn nhất trong cuộc đời này chính là cùng anh kết hôn không phải sao? Tài sắc cùng mất, chắc sẽ không tìm đâu ra con người thế lương bị người chồng giàu có ruồng bỏ như cô.

Văn Hào gật gật đầu, tâm tình không có gì dao động như trước: “Cảm phiền anh đã Đường quan tâm, hiện tại tôi sống vô cùng tốt, thời gian này còn vui vẻ hơn so với trước kia.”

Đường Khải Sâm nhú mày đánh giá cô, bộ quần áo giá rẻ, mặt không trang điểm, Khương Văn Hào lại còn nói vui vẻ hơn so với trước đây?

“Em không cần thiết phải cật lực.”

Văn Hào không nhịn được cười, người hơi hơi cúi xuống, đôi mắt đen sáng rõ nghiêng mặt chống lại con người đang sa sầm của anh: “Chẳng lẽ anh không biết, rời khỏi anh đối với tôi mà nói chính là việc vui mừng nhất?”

Đường Khải Sâm trầm mặc nhìn cô.

Thực sự hai người ngồi rất gần nhau, hầu như anh có thể ngửi được mùi hương nhàn nhạt có chút quen thuộc trên người cô, hương vị đó một mạch len vào lòng anh, gọi lên rất nhiều hồi ức. Đây chính là Khương Văn Hào, cô gái từng chạy theo làm phiền anh cả ngày đó sao? Quả thật bây giờ miệng lưỡi hết sức bén nhọn.

Trước tiên anh dời tầm mắt, đáy mắt đen ảm đạm tối tăm, nhưng rõ ràng giọng điệu đã nhẹ hơn vài phần: “Khương Văn Hào, em đừng không biết điều.”

Anh dời tầm mắt đi trước, đáy mắt đen tối không rõ, nhưng giọng điệu rõ rệt nhạt vài phần: “Khương Văn Hào, đừng không biết điều.”

“A...” Tiếng cười người phụ nữ truyền vào tai vô cùng khó chịu.

Anh nhú mày nhìn sang, thấy cô nhún vai đứng thẳng dậy, giọng điệu thoải mái: “Không cần nói nhiều nữa, anh Đường đừng thông thả.”

Cô cười xinh đẹp, giống như hoàn toàn không nghe thấy câu châm chọc trước đó của anh, chân mày Đường Khải Sâm nhíu chặt lại: “Khương Văn Hào...”

“Không rảnh, tạm biệt” Khương Văn Hào xoay người đi tới cửa, quay lưng lại phất tay với anh.

Quả thật đây là một lần gặp lại không thoải mái, Đường Khải Sâm nhìn theo bóng dáng kia rồi đi qua cửa kính. Ban đầu rõ ràng cô đối với anh liều chết không bỏ qua bất cứ thủ đoạn nào, nay lại chơi trò gì, lạt mềm buộc chặt? Thế nhưng bây giờ nhìn cô như vậy bỗng nhiên anh nảy sinh vài phần thương xót, giờ phút này có cảm xúc gì đó không rõ ràng khiến tâm trạng phiền muộn.

Cũng được, nhiều năm như vậy đều không quá nhớ đến cô, hôm nay có chút mất không chế.

Anh bụng cóc cà phê lên trước mặt, khoe mắt lại liếc đến mấy tờ giấy bạc chói mắt kia, vẫn đúng là tác phong nhà giàu mới nổi trước kia của Khương Văn Hào. Đường Khải Sâm dùng ngón trỏ và ngón giữa nhẹ nhàng nhắc mấy tờ tiền, liền không chút nghĩ ngợi dùng lực vò nát.

Văn Hào gấp gấp chạy tới bệnh viện lại chỉ thấy Thạch Hiểu Tình đang ngồi một mình gọt hoa quả, liếc nhìn phòng bệnh trống không, cô không khỏi nhú mi: “Người đâu rồi?”

Thạch Hiểu Tình liếc mắt nhìn cô khinh bỉ: “Viêm dạ dày, chắc là đang trong nhà vệ sinh.”

Lúc này, Văn Hào mới nhẹ nhàng thở ra, cả người mệt lả ngồi trên giường, nhìn lên bức tường trắng toát thở dài: “Bác sỹ nói như thế nào, có nghiêm trọng không?”

“Không việc gì, truyền dịch xong có thể về nhà.” Thạch Hiểu Tĩnh ghé mắt nhìn cô, bỗng nhiên thấy vết trầy da chưa kịp xử lý trên tay cô: “Sây chân?”

Văn Hào gật đầu không để ý lắm, ánh mắt có chút dăm chiêu.

Trực giác của Thạch Hiểu Tĩnh cảm thấy hôm nay người này có chút khác lạ, ánh mắt lo lắng: “Em không sao chứ?”

Văn Hào không trả lời ngay, một lúc lâu sau mới nói một cách đầy ẩn ý: “Em vừa gặp Đường Khải Sâm.”

“Ồ.” Thạch Hiểu Tĩnh nhìn chăm chăm lưỡi dao sáng loáng trên tay, một lúc lâu sau mới đột nhiên ngẩng đầu lên: “Em nói người nào?”

Văn Hào im lặng nhìn cô, đáp trả lại bằng một ánh mắt khinh bỉ.

“Em gặp người đàn ông đề tiện kia?” Thời điểm Thạch Hiểu Tĩnh thốt lên câu này, thiếu chút nữa bị dao gọt hoa quả cắt vào tay.

Văn Hào nhìn thấy cũng phải toát mồ hôi lạnh thay cô, thuận tiện lấy quả táo đã bị cô gặm qua: “Ừ, nhưng về sau cũng sẽ không gặp lại.”

Văn Hào vừa ăn táo vừa kể lại sơ qua sự việc. Thạch Hiểu Tĩnh mang vẻ mặt khiếp sợ, một lúc lâu sau mới thốt lên một câu: “Thế mà em vẫn có thể bình tĩnh uống cà phê với anh ta? Sao không hắt cà phê lên mặt anh ta?”

“Không phải chị vẫn dạy em phải có phẩm giá sao? “Văn Hào nhớ tới vẻ mặt âm trầm của Đường Khải Sâm lúc mình rời đi, thật ra cũng không khác màu cà phê là bao nhiêu.

“Khương Văn Hào, quả thật em hết thuốc chữa, đúng là ngực to nhưng không có đầu óc.”

“Cám ơn.” Văn Hào vô thức đáp lại, hơi mím môi, bỗng nhiên nhỏ giọng muốn nói lại thôi, “Anh ta sẽ ở Lăng Thành một thời gian ngắn...”

Thạch Hiểu Tĩnh nhảy bén hiểu ngay ý của cô: “Yên tâm, chị hiểu, chị làm việc em không yên tâm sao?”

Lúc này Văn Hào mới lộ ra nụ cười thoải mái, lại nhanh chóng nhủ mảy may nhìn quả táo trên tay: “Có phải chị lại mua hoa quả nhập khẩu trong siêu thị phải không, em nói này, hoa quả trong siêu thị đắt hơn bên ngoài chợ nhưng thật ra chất lượng cũng không hẳn là tốt hơn đâu. “

Chủ đề câu chuyện chuyển quá nhanh, Thạch Hiểu Tĩnh không nhận được bỏ táo vào trong miệng hưng hăng nói: “Cũng không tốn tiền của em!”

Văn Hào trừng mắt nhìn vô tội: “Đó cũng là tiền mà.”

“...” Đúng là coi tiền như mạng!

Cho dù đã qua bốn năm, Thạch Hiểu Tĩnh vẫn không cách nào thích ứng được sự thay đổi của Khương Văn Hào. Gia thế của Văn Hào không phải là vẻ vang, thực sự cô không phải là tiểu thư nhà giàu thuộc xã hội thượng lưu, cha cô Khương Viễn Sơn nửa đời mới phát tài, nói trắng ra là nhà giàu mới nổi.

Cũng chính vì như vậy, Văn Hào mới có biệt danh khó nghe là con gái của nhà giàu mới nổi.

Mặc kệ những người đó coi thường Khương gia ra sao, người người đều thèm muốn khối tài sản của gia đình họ. Cho nên có thể nghĩ, Khương Văn Hào từ nhỏ chưa phải chịu điều gì đau khổ, cũng coi như là được Khương Viễn Sơn nuông chiều trong lòng bàn tay mà lớn lên.

Vào thời điểm phát sinh biến cố bốn năm trước kia, là người chứng kiến, một dạo Thạch Hiểu Tĩnh cảm thấy cô gái kia luôn phải gồng mình chống đỡ, không nghĩ tới ngược lại cô cười an ủi mình: “Em còn trẻ như vậy, có gì phải sợ đây.”

Đây chính là Khương Văn Hào, tưởng là người ngốc nghếch không có chủ kiến, thật ra là người vô cùng hiểu chuyện. Phải nói đời này làm một việc sai lầm duy nhất, có lẽ là theo đuổi Đường Khải Sâm.

Nghĩ đến đây, Thạch Hiểu Tĩnh vuốt mi tâm, trầm ngâm một lát bỗng nhiên nói: “A Hào, chúng ta tìm đàn ông đi?”

Lời này thành công lắm cho Khương Văn Hào chết sặc, đúng lúc này cửa nhà vệ sinh mở ra, hai người một lớn một nhỏ từ bên trong đi ra. Người đàn ông cao lớn mặc âu phục đen, gương mặt tuấn tú hiện lên một tia khác thường, ánh mắt thản nhiên nhìn về phía Khương Văn Hào.

Cô nhất thời ho khan không kịp thở, che miệng hỏi Thạch Hiểu Tĩnh: “Vi sao Chu Tử Nghiêu lại tới đây!”

“Ừ” Thạch Hiểu Tĩnh hí mắt cười gian, “Đương nhiên là đến thăm con trai chị.”

Đứa nhỏ mặc đồ bệnh nhân không phù hợp bị gọi tên, sắc mặt có chút tái nhợt, trừng đôi mắt đen to tròn về phía Thạch Hiểu Tĩnh, đặc biệt nghiêm túc biểu đạt ý kiến của mình: “Con không đồng ý cho mẹ tìm ba dượng.”

Văn Hào cũng liếc mắt gật đầu: “Thạch Hiểu Tĩnh, em cũng không đồng ý, tuy rằng Chung Gia Minh như vậy, nhưng chị cũng không thể vứt bỏ anh

ấy.”

Nhìn hai người này kẻ xướng người hoạ, Thạch Hiểu Tĩnh nhanh chóng bị bọn họ đánh bại: “Chị không muốn phạm tội tròng hôn đầu, chị là nói cho em đó, Khương Văn Hào. Đã bốn năm trôi qua, không đi tìm đàn ông khác em muốn để móc meo lên sao??”

Lời này cũng thật làm cho người ta khó chịu, quả thật là nghi ngờ sức quyến rũ của cô. Chu Từ Nghiêu bình tĩnh nắm tay đưa nhỏ đi tới, Văn Hào thoáng nhìn thấy rõ ràng anh nhếch khóe môi như cười như không. Mặt cô đỏ bừng, hung hăng trừng mắt với Thạch Hiểu Tĩnh: “Gần đây chị làm ăn kém hay sao, lại bắt đầu chú ý đến em?”

Thạch Hiểu Tĩnh làm bên trang web kết bạn, hiện giờ đang liên tục tìm đối tượng kết bạn cho Khương Văn Hào, cho nên Văn Hào biết đối phương thật ra rất quan tâm đến mình, nhưng hiện tại... cô thật sự không có tâm tình làm chuyện kia.

Ánh mắt vẫn luôn hướng về phía khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhăn nhó kia, Văn Hào cúi người nhìn đứa nhỏ trước mặt, đau lòng vỗ trán bé: “Bác Bắc, đau không?”

Trong mắt cậu bạn nhỏ Bắc Bắc rõ ràng mang vài phần ảm uất, lại khẳng khái lắc lắc đầu: “Con đã năm tuổi, mới không đau.”

Nhìn bé xòe ra năm ngón tay nhỏ múp, mắt Văn Hào bỗng nhiên có chút chua xót, đành phải vui vẻ nói: “Bảo bối thật đáng cảm, so với dì còn đáng cảm hơn.”

Nhất thời mặt mày Bắc Bắc hớn hờ, hoàn toàn không để ý tay kia vẫn còn đang treo bình, cánh tay dang ra muốn ôm cô. Văn Hào vội vàng cúi người ôm lấy bé, lại sợ đụng phải kim tiêm trên tay bé, nên chỉ dám ôm một cánh tay. Nghe thấy âm thanh mềm mại của đứa nhỏ truyền vào tai: “Dì không sợ, Bắc Bắc ôm một cái cho dì sức mạnh, dì cũng sẽ trở nên đáng cảm.”

Văn Hào chôn trên bả vai mềm mại thơm mát của bé một lúc lâu, nhẹ nhàng gật đầu: “Ừ, hình như là có sức mạnh.”

“Đúng không? Con chưa bao giờ gật dì.”

Thạch Hiểu Tĩnh im lặng nhìn Khương Văn Hào ôm đứa nhỏ không buông tay, khẽ khờ dài.

***

“Em đã gặp Khải Sâm?” Lúc hai người rời đi, quả nhiên Chu Từ Nghiêu lại nhắc đến việc này.

Thực ra mấy năm nay đối phương vẫn có liên lạc với cô, bốn năm trước quyết định về nước, nếu không phải bên cạnh có Chu Từ Nghiêu có lẽ cô bây giờ cũng hồng hót. Văn Hào cúi đầu nhìn bóng mình dưới chân gật gật đầu.

Chu Từ Nghiêu im lặng một lát: “Anh có thể giúp gì không?”

“Không cần.” Văn Hào nghiêng đầu cười với anh, “Người không liên quan, sẽ không gặp lại.”

Ngày hôm nay hoàn toàn là ngoài ý muốn, Văn Hào biết rõ trong lòng Đường Khải Sâm mình có bao nhiêu phân lượng, người đàn ông kia sao có thể lại dây dưa với cô? Điểm này có thể nhìn ra được bằng vào việc suốt bốn năm qua anh ta chưa từng xuất hiện trong cuộc sống của cô, cũng không biết tình hình hiện tại của cô ra sao.

Cho nên, việc gì phải lo sợ không đâu.

Chu Từ Nghiêu biết cô không muốn đề cập đến quá khứ, thức thời bỏ qua đề tài này, ngược lại im lặng vài giây rồi nói: “Lời Thạch Hiểu Tĩnh nói, thật ra em có thể cân nhắc.”

“À?” Văn Hào sững sốt một lúc mới suy nghĩ cẩn thận ra anh muốn nói đến cái gì, nhất thời chán nản, “Nói yêu đương gì chứ, hao tài tốn của, thật không có lời.”

Gần như Chu Từ Nghiêu không còn lời gì để nói nhìn cô một lát: “Nếu như bản thân người đàn ông kia có nhiều tiền thì sao.”

Giờ phút này sắc trời chuyển dần tối, lúc hai người đi ra ngoài có con gió lạnh thổi đến, Chu Từ Nghiêu không đợi câu trả lời đi nhanh một bước đứng chắn phía trước người cô, cũng không quay đầu lại nói: “Em chờ ở đây đi, anh lái xe qua.”

“Này..” Văn Hào muốn nói mình cũng lái xe đến, nhưng Chu Từ Nghiêu đi quá nhanh, thân người anh cao chân lại dài, rất nhanh biến mất trong bóng đêm.

Cô đứng tại chỗ suy nghĩ một lúc câu nói của anh, cuối cùng đưa ra kết luận, kẻ có tiền càng không được, Đường Khải Sâm không phải cũng là người có tiền sao?

Cho nên nếu quý trùng sinh mệnh, nhất định phải rời xa kẻ có tiền.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 3

Editor: Linh Đang

Hôm sau khi Văn Hào đi làm thì tinh thần rất tốt, đồ đi làm càng nóng bỏng cẩn thận tỉ mỉ, trang điểm cũng vô cùng xinh đẹp. Đến quản lý Lưu Phân từ trước đến giờ đều nổi tiếng là hà khắc cũng phá lệ khen cô hai câu: “Đây là đúng rồi, tuy rằng tuổi của em lớn hơn những đồng nghiệp khác một chút, nhưng khuôn mặt cũng đáng người rất tốt, tận dụng triệt để ưu thế của mình hiểu không? Mỗi ngày duy trì như thế, công việc sẽ tốt đẹp hơn.”

“Đúng ạ.” Văn Hào cười híp mắt trả lời.

“Đây không phải là khen người, sáng sớm đã làm cho người ta cảm thấy ngọt ngọt.” Chờ Lưu Phân đi xa, đồng nghiệp tiểu Tào liền lại gần nhỏ giọng than thở.

Ngược lại Văn Hào lại mang bộ dáng không nghĩ nhiều chút nào, nghịch ngợm trừng mắt nhìn đối phương: “Đây không phải là khen chị xinh đẹp sao?”

Cô ấy còn nói trá hình là mình không có đầu óc, trong lòng tiểu Tào nghĩ như vậy nhưng vẫn nhin nhin không nói ra, ngược lại nháy mắt ra hiệu ý bảo để cho cô xem: “Nhìn thấy không, hôm nay vậy cũng ngắn hơn so với bình thường, nước hoa cũng đối.”

Văn Hào cũng chú ý đến, nhìn qua hình như tâm tình của Lưu Phân vô cùng tốt, khi nói với cô còn cười. Cô không rõ ràng cho lắm hỏi: “Làm sao?”

Tiểu Tào bĩu môi, nhưng đáy mắt rõ ràng lóe ra tia bất quáị chói mắt: “Ngày hôm qua chị về sớm không biết, Thịnh Phong đổi chủ, nghe nói là bị đưa ra thị trường rồi sát nhập... Không hiểu, tóm lại chính là hôm nay đại Boss đến thị sát, nghe nói đẹp trai đến mức người người oán trách. Nhìn thấy không, đến lão yêu bà cũng phải mắc cỡ.”

“Ồ ——” Văn Hào không có hứng thú gì với việc này, vốn cũng không liên quan đến mình, thấy tiểu Tào nhìn xuyên qua cửa kính ngó xung quanh, nên lạng lẽ nói câu, “Chỗ bán cao ốc như thế này, đại lão bản sẽ không tới đâu, nghe quản lý làm cái báo cáo là được rồi.”

Đáy mắt tiểu Tào đang phát ra bong bóng phấn hồng nhanh chóng bị chọc thủng, phát điên nhìn cô: “Có phải phản xạ hình cung của chị quá dài hay không, mới vừa rồi bị lão yêu bà kích thích hiện tại mới nhớ tới đánh trả à! Tính sai đối tượng rồi được chưa?”

“...”

Các cô đang bán các căn hộ của quốc tế Thịnh Phong mới đưa vào khai thác không lâu, tất cả nhân viên bán hàng đều rất trẻ tuổi, nhỏ nhất vừa mới tốt nghiệp trung học, nhưng đều thẳng ở đủ xinh đẹp đủ vui tươi. Cho nên có đôi khi Văn Hào thường thường tưởng, đây có được tính là một loại an ủi hay không, ít nhất chứng minh người phụ nữ đã li hôn như cô cũng không có hoa tàn ít bướm.

Tiểu Tào tuổi còn nhỏ, bình thường lại thích xem ngôn tình tiểu thuyết, lúc này hiển nhiên là bị Văn Hào đả kích, đứng ở đó bộ dáng ỉu xiu, ngay cả việc khách mua nhà tới cũng không có một chút phản ứng nào.

Tháng này Văn Hào còn chưa thuận lợi bán được chỉ tiêu của mình, cho nên trước tiên liền ngênh đón: “Xin chào tiên sinh.”

***

“Đường tổng, đây là tập hợp tình hình tiêu thụ từ lúc khai trương tới nay.” Lưu Phân đưa văn kiện cho trợ lý thì ánh mắt không rời khỏi người đàn ông ở phía sau bàn làm việc.

Thật sự là cực phẩm.

Cho dù chỉ là nhìn như vậy, vẫn là người đàn ông cảnh đẹp ý vui, chỉ là cảm giác xa cách quá mạnh mẽ, từ lúc cô ta tiến vào văn phòng thì chưa từng thấy đối phương cười qua. Nhưng người đàn ông nghiêm cẩn lại có sức quyến rũ khác, đối với người phụ nữ ở cái tuổi này như Lưu Phân mà nói, đương nhiên càng thương thức người đàn ông thành thực ôn trọng thành công như vậy.

Đường Khải Sâm lại không thèm liếc nhìn cô ta một cái, trực tiếp hơi rũ mắt tùy tay lật xem văn kiện kia.

Lưu Phân vụng trộm đánh giá ngón tay anh, nghe nói người đàn ông ngón áp út càng thon dài, lúc làm việc trên giường càng khỏe, cô ta nghĩ nghĩ mà không khỏi bắt đầu đỏ mặt, nhìn qua vị đại lão bản này quả thực quá hoàn mỹ.

Gái ế lớn tuổi đã bắt đầu miên man suy nghĩ, mà lúc Đường Khải Sâm nhìn thấy tên Khương Văn Hào trong bản báo cáo, suy nghĩ cũng dừng lại một giây. Nếu mà anh nhớ không lầm, người phụ nữ này đã học qua đại học, hơn nữa là trường đại học trong nước rất có danh, nhưng hiện tại... Lại nhìn thành tích tiêu thụ, không cao không thấp từ đầu đến cuối duy trì bình thường.

A, đây chính là cái mà cô gọi là rất tốt?

Anh nhìn chăm chăm cái tên kia thất thần, đến tận khi trợ lý đứng một bên nhẹ giọng nhắc nhở: “Chút nữa còn hẹn Chu tổng.”

Đường Khải Sâm đầy bản báo cáo ra, sắc mặt lạnh lùng, ngay sau đó chợt làm ra một quyết định mà chính mình cũng hoàn toàn không nghĩ tới: “Đi tới bộ phận tiêu thụ.”

“A?” Lưu Phân lấp bắp kinh hãi.

Đường Khải Sâm nhủ nhủ mảy, nhưng từ trước đến giờ anh luôn kiểm soát cho bản thân mình, vì thế nói như này: “Tình hình tiêu thụ đã mấy tháng không có đột phá, tôi rất muốn biết bình thường công nhân viên của tôi làm cái gì, quản lý Lưu tôi thấy được, ừm, hẳn là tính lực đều đề ở việc trang điểm cùng ngăn người.”

Mặt Lưu Phân lộ vẻ xấu hổ, thái dương nhất thời túa ra mấy giọt mồ hôi lớn như hạt đậu, cô ta hơi hơi rũ đầu, vẫn chủ động ở phía trước dẫn đường: “Đường tổng, mời.”

Đoạn đường này trong đầu Đường Khải Sâm hiện lên vô số hình ảnh cổ quái, hình như là không bị khống chế, ví dụ như giờ phút này Khương Văn Hào đang buồn bã ỉu xiu buồn ngủ, hoặc là đang ra sức đẩy mạnh tiêu thụ nhưng bị người ta từ chối, càng hoặc là nhìn cửa ngăn người. Tóm lại người phụ nữ này luôn luôn không có năng lực gì.

Chẳng biết tại sao, ngược lại anh mơ hồ có chút chờ mong bộ dáng người phụ nữ kia khi nhìn thấy mình, luôn mồm vui vẻ hơn trước kia, anh cũng muốn nhìn bộ dáng khi bị anh nhìn thấu.

Nhất định là vô cùng thú vị.

Đường Khải Sâm cũng không biết vì sao mình trở nên buồn nôn như vậy, anh chỉ biết là, ngày hôm qua sau khi gặp Khương Văn Hào xong thì bản thân mình lại mất ngủ, loại tình huống này chưa từng xảy ra trong hơn ba mươi năm trước.

Tâm tình bỗng nhiên trở nên khá hơn, khóe miệng Đường Khải Sâm hơi hơi gợn lên.

Lưu Phân thoáng nhìn đại lão bản quý dị mỉm cười, trái tim run run, quan mới nhậm chức có ba cây đuốc, Đường tiên sinh sẽ không lấy bộ phận của các cô để khai đao chứ? Xem ra người đàn ông này còn khó có thể thân cận hơn nhiều so với bề ngoài của anh ta.

***

“Căn hộ như thế này chỉ còn hai phòng, giá cả ở chỗ chúng tôi cũng vô cùng phải chăng. Ngài xem bên này, chính phủ đang tại tập trung khai phá, tài nguyên xung quanh cũng vô cùng phong phú.” Văn Hào nói xong lý do thoái thác cơ bản, phát hiện vị tiên sinh kia còn đang suy xét, vì thế lời vừa chuyển nói, “Ngài đang mua để chuẩn bị cho kết hôn sao?”

Tuổi của đối phương cũng không tính là lớn, có lẽ là hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, ăn mặc bình thường mà tương đối cứng nhắc nhìn qua là người đi làm bình thường, nghe Văn Hào hỏi như vậy, nhất thời ngài ngừng gật gật đầu: “Tạm thời bạn gái tôi còn không biết, chuẩn bị chọn đến thích hợp thì sẽ cầu hôn cô ấy, cho cô ấy kinh hi.”

“Bạn gái của ngài thật hạnh phúc.” Văn Hào khẽ cười nói.

Người đàn ông chỉ cười, thoát nhìn không quá thích nói chuyện.

Văn Hào còn nói: “Vậy ngài không ngại thì hãy xem căn này, tôi cảm thấy căn hộ này sẽ càng thích hợp với ngài, hơn nữa địa thế cùng giá cả tiện nghi hơn so với căn hộ kia không ít, khi tiết kiệm được tiền ngài có thể cải tạo ban công thành hoa viên nhỏ ấm áp, nhất định bạn gái của ngài sẽ rất thích, ban công này có diện tích cũng vừa đủ, lại hướng mặt trời...”

“Ngài xem bên này, nơi này còn có thể trực tiếp đặt TV 3D màn hình LED, cái này còn có thể dùng để cầu hôn.” Văn Hào cười cười thần bí cười cười với anh ta, “Ngài yêu cô ấy như vậy, chắc chắn cũng muốn để lại cho cô ấy hồi ức lãng mạn tươi đẹp, về sau mỗi lần cô ấy đứng ở nơi đó đều sẽ nhớ lại một màn này.”

Ánh mắt của người đàn ông đó có biến hóa rõ ràng, nụ cười của Văn Hào sâu hơn: “Hiện tại ứng trước tiền đặt cọc, tương lai hôn lễ còn có vật kỷ niệm dâng tặng.”

Văn Hào thuận lợi mang người đàn ông lên lầu ký hợp đồng, có người khó có thể tin hỏi Tiểu Tào: “Đây là, thành?”

Tiểu Tào buồn buồn gật gật đầu.

“Không khoa học.”

Tiểu Tào liếc mắt nhìn đồng nghiệp còn đang nghi ngờ: “Cô không có nhìn ra sao? Rõ ràng người đàn ông kia rất để ý đến bạn gái của anh ta, vì cầu hôn mà đến mua phòng, chứng tỏ rất yêu đối phương. Hơn nữa thông qua chuyện này có thể nhìn ra nhất định anh ta vô cùng chờ mong cuộc sống sau khi kết hôn, nên miêu tả càng ấm áp càng tốt. Cho nên A Hào là hốt thuốc đúng bệnh hiệu không?”

Đồng nghiệp kinh ngạc: “A Hào có thể nhận ra tâm tư của người ta chuyển biến vòng quanh sao?”

Tiểu Tào cười ha hả một tiếng: “Cô quá không hiểu A Hảo.”

Lúc xuống lầu nụ cười của Văn Hảo càng thêm mê người, người đàn ông kia đi được nửa đường lại vô cùng ngượng ngùng hỏi cô: “Xin hỏi, cô có thể cho tôi phương thức liên lạc không?”

“A?” Văn Hảo cũng ngây ngẩn cả người.

Người đàn ông kia vội vàng vẫy tay: “Cô đừng hiểu lầm, tôi nghĩ, có lẽ về sau còn cần cô hỗ trợ, chính là nghi thức cầu hôn...”

Văn Hảo hiểu ý, vô cùng sáng khoái tiếp nhận di động của đối phương lưu vào của mình: “Nếu như có thể giúp chút gì thì tôi vô cùng vinh hạnh.”

“Cám ơn.” Người đàn ông cảm kích đỏ mặt.

Khi Đường Khải Sâm vào cửa thì nhìn đến một màn như vậy, Khương Văn Hảo đang cười đến cực kì chói mắt với một người đàn ông, thế nhưng trên gương mặt người đàn ông kia còn có chút đỏ ửng khả nghi?? Nhưng lại tại trao đổi số điện thoại đi động?

Đây là bán phòng ở hay là bán rẻ tiếng cười đây!

Trong nháy mắt sắc mặt Đường Khải Sâm trở nên âm u, Lưu Phân tùy mặt lựa lời, trong lòng càng thêm buồn bực, xem ra tình hình không quá tốt.

***

“Đây là Đường tổng, tất cả đều im lặng cho tôi, đứng ngay ngắn.”

Lúc Lưu Phân giới thiệu cho mọi người, Văn Hảo nghe được rõ ràng một đám đang bàn luận xôn xao, rục rịch tâm thiếu nữ. Cô mắt nhìn người đàn ông đang trước, lặng lẽ đứng trong góc cách anh xa nhất, quả thật Đường Khải Sâm có diện mạo mê hoặc chúng sinh, nhưng người này lạnh tình cô đã thấy tận mắt thấy qua, cách càng xa càng tốt.

Mặt Đường Khải Sâm lạnh lùng, nhìn quét một vòng, dường như ánh mắt không liếc nhìn vị trí của cô. Người đàn ông lạnh nhạt nhưng giọng nói vô cùng rõ ràng: “Tôi nhớ rõ quy định mặc của công ty, váy không được ngắn hơn đầu gối hai cm, như vậy, trên người các cô mặc là cái gì?”

Lời này vừa nói ra phía dưới nhất thời lặng ngắt như tờ.

Đều là các cô gái trẻ tuổi, trước đó Thịnh Phong lão tổng lại rõ ràng hướng tới dùng sắc đẹp để tiêu thụ, vì thế gần như sửa đồng phục biến thành một loại xu thế. Lão bản chẳng quan tâm cô bán phòng đi như thế nào, chỉ cần kiếm tiền là được, mà cô gái trẻ tuổi, có nết mạo không cần mới là lãng phí.

Váy của Văn Hảo cũng sửa, sửa mới lại chưa được vài ngày, lúc đầu cô cũng thành thật đi theo con đường bảo thủ, sau này phát hiện căn bản không thể thực hiện được. Cuộc sống của cô phải kiếm tiền, muốn kiếm tiền nhất định phải bán phòng đi, vì thế, càng ngày càng tùy ý.

Dù sao trích phần trăm cũng càng ngày càng nhiều.

Cô đứng ở đó duy trì trăm mặc, mãi đến khi ánh mắt của Đường Khải Sâm bỗng nhiên rơi đến trên người cô.

Lòng Văn Hảo bị một trận đập mạnh, có dự cảm không tốt, quả nhiên liền thấy Đường Khải Sâm nâng cằm ý bảo cô: “Cô, đi ra.”

Ánh mắt xung quanh của mọi người đều dừng ở trên người cô, Tiểu Tào đứng ở hàng trước cũng bất an xoay đầu lại nhìn cô, Văn Hảo cảm nắm tay, ngược lại không nhanh không chậm đi ra ngoài.

Cô đứng ở bên trái Đường Khải Sâm, hơi hơi cúi thấp lưng: “Đường tổng, có gì chỉ giáo.”

Đường Khải Sâm trầm mặc một lát, sau đó từ từ nhìn cô một lát: “Vóc dáng một người phụ nữ đẹp là chuyện tốt, nhưng chẳng lẽ cô không cảm thấy được? Áo somi của cô quá nhỏ không phù hợp với dáng người?”

Ánh mắt của anh cùng ngón tay đều hướng về bộ phận ngạo nghễ của cô, sau khi Văn Hảo ý thức được, cả khuôn mặt đều nóng lên.

Cái tên lưu manh này! !

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 4

Editor: Linh Đặng

Văn Hào biết Đường Khải Sâm có ý định làm cho cô xấu hổ, bị trước mắt bao người chỉ trích bộ ngực quá lớn, đổi lại thành ai đều cảm thấy xấu hổ. Trước kia ci như người này có chán ghét cô cũng chỉ là hơi chút lạnh nhạt, nay thế nhưng đến nguy trang cũng cảm thấy lười.

Thời điểm như thế này trong lòng ít nhiều vẫn còn có chút khó chịu, vốn tưởng rằng có thể quên nhau đi để tận hưởng cuộc sống, nay xem ra đến ý niệm nhỏ trong đầu như vậy cũng là ước muốn xa xôi. Thì ra không yêu một người, liếc mắt nhìn cũng thấy chán ghét.

Ánh mắt mọi người đều dừng trên người cô, hoặc sung sướng khi người gặp họa, hoặc đồng tình hoặc hờ hững. Trong lòng lại đau khổ, Văn Hào vẫn khẽ cười như cũ: “Đám hỏi Đường tổng, chức trách của một nhân viên tiêu thụ là gì?”

Trả lời một câu không đúng yêu cầu (LĐ: đáp phi sở vấn), Đường Khải Sâm lại nhanh chóng hiểu ý đồ của cô.

Văn Hào thấy sắc mặt anh chìm xuống, nụ cười càng sâu hơn một chút: “Hỏi thăm nhu cầu của khách, mang hết năng lực đẩy mạnh tiêu thụ sản phẩm. Tôi nghĩ, với điểm ấy mà nói, tôi làm được.”

Cô gợn hợp đồng trong tay còn chưa kịp giao cho Lưu Phân lên, sau đó nói tiếp: “Về phần vấn đề mặc, là mới trước mắt thôi, chúng ta còn chưa thu được bất kỳ phản hồi hay trách cứ không tốt từ khách hàng. Cho nên chứng tỏ đây là tiêu chuẩn mà khách hàng có thể chấp nhận được, chẳng phải cũng tính là nhu cầu tiềm ẩn của họ hay sao? Tin tưởng ai cũng thích những thứ tốt đẹp, về phần Đường tổng nói thấp kém, đây vẫn là lần đầu tiên tôi nghe nói.”

“A, câu nói kia nói như thế nào nhỉ, trong đầu anh nghĩ cái gì, thì dĩ nhiên sẽ nhìn ra cái đó.” Khương Văn Hào am hiểu nhất là giả ngu, nói xong thì đôi mắt ngược lên tròn tròn, bộ dáng hết sức xin lỗi, “Đương nhiên, không phải tôi nói Đường tổng ngài thấp kém, chỉ là so sánh chút thôi. Có thể đến chỗ chúng ta mua phòng ốc, tự nhiên phẩm vị cùng tổ chất đều không phải bình thường, Đường tổng ngài quá lo lắng rồi.”

Lời của cô vừa hết, dường như toàn bộ người ở bộ phận tiêu thụ đứng ở đại sảnh đều dừng lại. Đám người phía dưới chỉ nhìn thôi mà hận không thể ca ngợi: Khương Văn Hào đây là không muốn đi làm sao? Sẽ phải lập tức cuốn gói đi ngay!

Về mặt của Đường Khải Sâm càng âm tình bất định, anh nhìn người phụ nữ mềm miệng lạnh lợi trước mặt, quả nhiên là được mở rộng tầm mắt. Trước kia Khương Văn Hào vừa ngốc lại hồ hồ, đừng nói chỉ là xoi mói trang phục của cô, hay là xoi mói cả người cô, tin tưởng cô cũng sẽ thay đổi từ đầu đến chân không chút do dự.

Nhưng hiện tại, cô đang phản bác anh?

Mặc cho ai cũng nhìn ra được đại lão bản bị kích thích, ánh mắt kia hung dữ giống như một giây sau sẽ chuẩn bị bóp chết Khương Văn Hào. Nhưng anh lại nhanh chóng cười, chỉ là nụ cười kia làm cho người có chút không rét mà run.

Đường Khải Sâm đến gần Khương Văn Hào một chút, vóc dáng của anh cao hơn cô rất nhiều, cho nên lúc nói chuyện với cô hơi hơi cúi đầu, hơi thở ấm áp liền thân nhiên phả vào sau tai cô: “Lo lắng? Cho rằng tôi lo lắng em? Chỉ là sợ bị ai đó biết vợ trước của Đường Khải Sâm tôi phải dựa vào việc bán đúng sắc đẹp để kiếm tiền, sẽ thật dọa người.”

Thì ra là như vậy.

Khỏe môi Văn Hào giương lên, nhưng đôi mắt vẫn hơi có chút đỏ lên, may mắn Đường Khải Sâm không nhìn ra. Cô hơi nghiêng quá mức, cũng hạ thấp giọng như thế: “Yên tâm, tôi cũng không muốn bị ai biết. Anh cũng biết, chuyện mất mặt thì ai cũng sẽ không nói.”

“...”

Mãi đến khi Đường Khải Sâm đi ra khỏi tòa cao ốc đang được bán mới nhớ lại, câu nói kia của Khương Văn Hào có ý tứ gì? Là đang nói lúc trước thích anh rất mất mặt? ! Anh quả thực không thể tin được cái mình nghĩ đến, Khương Văn Hào trước đây thường liêu mình kia, thế nhưng đang nói mất mặt?

Cô là đang hối hận lúc trước theo đuổi anh và kết hôn với anh? Rất tốt, anh cũng hối hận, quả thực biết vậy đã chẳng làm! Nhất định là anh điên rồi mới có thể tới nơi này một cách không rõ nguyên nhân, người phụ nữ kia thật đúng là tầm thường trước sau như một.

Trợ lý phát hiện sắc mặt của lão bản càng ngày càng khó coi, cũng nghĩ là, bị một nhân viên nhỏ mắng thấp kém quanh co lòng vòng trước mặt nhiều người như vậy, là ai cũng không cao hứng nổi. Anh ta cân nhắc, lặng lẽ nói sau lưng lão bản: “Tôi sẽ nói với quản lý Lưu một tiếng, lấy cớ đuổi cô ta đi được không?”

“Cái gì?” Đường Khải Sâm nhướn mày nhìn anh một cái.

Trợ lý ngắt người: “Cái cô Khương Văn Hào kia.”

Sắc mặt Đường Khải Sâm âm trầm “Câm miệng.”

Bây giờ anh nghe thấy cái tên này liền nổi giận, vừa đi về phía trước hai bước bỗng nhiên lại ngừng lại, đúng vậy, hiện tại Khương Văn Hào đang làm công cho anh, quyền sinh quyền sát tất cả trong tay anh! Người đàn ông vốn đang âm u bỗng nhiên cười, cả người trợ lý run run một chút.

Tại sao anh ta lại cảm thấy, cái cô Khương Văn Hào kia sắp gặp xui xẻo rồi?

***

“A Hào, vừa rồi cô quá xúc động.” Tiểu Tào một bên chiến đấu với sườn kho, một bên ngẩng đầu giáo dục cô, “Nói như thế nào cũng là đại lão bản, bị cô làm cho nổi giận thành như vậy, lúc đi mặt đều là đen.”

Khẩu vị của Văn Hào rất tốt, bình thường chỉ ăn một nửa suất cơm hôm nay lại ăn thấy đầy, cô uống một ngụm canh, lúc này mới không nhanh không chậm nói: “Những lời của tôi đều là thật.”

“Lời thật đều không làm người thích, lần đầu tiên cô hồ đồ trong công việc đấy.”

Tiểu Tào cũng là muốn tốt cho mình, Văn Hào gật gật đầu không muốn nhiều lời: “Về sau tôi sẽ chú ý.”

“Cũng không biết còn có về sau hay không.” Về mặt tiểu Tào lo lắng nhìn cô.

Văn Hào biết ý của cô, bây giờ Đường Khải Sâm là lão bản của Thịnh Phong, hình như tiếp tục công tác tại đây không quá thích hợp. Nhưng cô lẩn lộn rất vất vả mới có được chút thành tích, cũng không kém các đồng nghiệp là mấy, nếu mà từ chức lại phải tìm công việc mới, chưa hẳn là đã được như ý muốn.

Nhưng trước mắt, có lẽ cũng không phải do cô làm chủ ——

“Nhưng mà, xem đại lão bản cũng không nổi giận, nói không chừng không để ở trong lòng đâu.” Tiểu Tào vừa cười vừa an ủi cô.

Văn Hào không nói chuyện, chỉ cầm thìa nhẹ nhàng chọc chọc cơm còn dư lại, nếu như là trước kia thì có lẽ Đường Khải Sâm sẽ không để cô vào mắt, chỉ biết vẫn không nhìn cô. Nhưng hôm nay Đường Khải Sâm lại không giống nhau, hình như vô cùng soi mói cô, giống như sự tồn tại của cô chính là anh không thể tha thứ.

Hai người đang trầm mặc, Lư Phân bỗng nhiên cũng bưng khay cơm ngồi xuống, tiểu Tào nói ngọt vội vàng hô một tiếng: “Quản lý Lư.”

“Ừ.” Lư Phân đáp lời, ánh mắt lại nhìn chằm chằm Văn Hào.

Trực giác của Văn Hào cảm thấy đối phương cô ý đến chỗ mình, quả nhiên lúc Lư Phân cúi đầu, liền giống như vô tình hỏi: “Cô quen biết Đường tổng sao?”

Văn Hào nắm ngón tay thật chặt, cười lắc đầu: “Không biết.”

Lư Phân như đâm chiêu nhìn cô: “Nhưng hình như anh ta đối xử với cô rất khác.”

“Lúc đầu tôi cũng cảm thấy giữa bọn họ có chút mập mờ.” Miệng tiểu Tào đầy cơm, lẩm bẩm không rõ xen mờ, “Nhưng mà gia cảnh của A Hào quản lý chị cũng biết đấy, làm sao có thể quen biết đại lão bản có tiền như vậy, hoàn toàn không thể xuất hiện cùng nhau.”

Văn Hào cười cười, cúi đầu tiếp tục ăn.

Lư Phân chống cằm dưới, cuối cùng mới gật gật đầu: “Cũng đúng, hơn nữa nghe nói Đường tổng sắp kết hôn ——”

“Khụ.” Văn Hào bị sặc, che miệng ho khan, hai má nghẹn đến mức đỏ bừng sắp rơi nước mắt.

Tiểu Tào vội vàng đưa cốc nước cho cô: “Chậm một chút, không có ai đoạt với cô.”

Văn Hào chặt vật chình đốn mình, sau đó cúi đầu vội vã nói câu: “Tôi vào phòng vệ sinh một chuyến.”

***

Mùa hè nước rất nóng, Văn Hào chậm rãi rửa tay dưới vòi nước, đầu óc cô có chút lơ đãng, vẫn lặp câu nói kia của quản lý Lư. Thật ra đã sớm đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng trong nháy mắt khi nghe hình như vẫn còn chút mất mặt khó có thể chấp nhận.

Cuối cùng anh cùng Lộ Lâm cũng muốn kết hôn sao?

Lộ Lâm, 60...

Văn Hào nhìn vào nụ cười khó coi của mình trong gương, thò ngón tay dùng sức đè lại khóe môi đang gợn lên: “Khương Văn Hào, ngu dốt bảy năm còn chưa đủ ngu sao?”

Ký ức là thứ rất kì quái, khi người cảm thấy đã sớm quên, luôn không hề dự chạy đến tra tấn người, hơn nữa cảm giác đau đớn gấp bội. Thật ra cuộc hôn nhân của cô cùng Đường Khải Sâm cũng không duy trì lâu lắm, ba năm rưỡi, chính Văn Hào nhớ rất rõ ràng. Khi đó cô cho là có vài thứ chỉ cần dụng tâm liên nhất định có thể thành, nhưng sau cùng mới biết được, tình yêu cường cầu không đến, chẳng sợ phí hoài thời gian cả đời, không yêu cuối cùng vẫn là không yêu.

Cuộc hôn nhân cô khổ tâm duy trì lâu như vậy, không ngờ một khắc kia Lộ Lâm xuất hiện liền bẽ nát.

Thật ra Lộ Lâm không xinh đẹp như Khương Văn Hảo, cũng mặc kệ những điều kiện bên ngoài thế nào, đối phương vĩnh viễn có một việc là thắng cô, đó chính là Đường Khải Sâm yêu cô ta. Nếu anh yêu, cô có ít hơn cô ta một chút quyền lực.

Văn Hảo còn nhớ rõ lần đó xe của cô mắc kẹt dưới trời tuyết, kết quả lúc ấy cô quá ngốc, muốn lợi dụng tất cả cơ hội thân cận với Đường Khải Sâm, nhưng khi nói chuyện điện thoại xong, chờ đến lại là Chu Tử Nghiêu.

Rạng sáng qua mười hai giờ, Chu Tử Nghiêu lại không có nửa câu oán hận, thấy cô liền khoác áo bành tô mang theo nhiệt độ cơ thể mình lên người cô, sau đó nhét cô vào bên trong xe của mình.

Văn Hảo chưa từ bỏ ý định hỏi: “Anh ấy đâu?”

Chu Tử Nghiêu nhìn cô một cái, con ngươi đen ở trong tuyết lại thêm vài phần âm đạm: “Công ty có việc gấp, còn chưa xử lý xong.”

Đã trễ thế này.

Khi đó yêu Văn Hảo đến vô cùng mù quáng, ngay cả lời nói dối rõ ràng như vậy đều không nhìn thấu, Chu Tử Nghiêu đưa cô về nhà, cô lại cố ý muốn mua đồ ăn khuya đưa qua cho Đường Khải Sâm.

Chu Tử Nghiêu trầm mặc rất lâu, vẫn đưa cô đi.

Đường Khải Sâm đích thật ở trong công ty, nhưng Văn Hảo còn thấy được một người khác. Hình như bọn họ đang tranh chấp, cô chỉ có thấy khuôn mặt của Lộ Lâm, còn có biểu tình bi thương trên mặt cô ta.

Tiếp đó Đường Khải Sâm đi qua, mở hai tay ra ôm cô ta vào lòng.

Đêm đông lạnh như vậy, chồng mình ấm áp lại thuộc về một người phụ nữ khác, thức ăn khuya Văn Hảo cầm trong tay còn đang tỏa ra hơi ấm, nước mắt đảo quanh ở trong hốc mắt.

Tiếp đó lúc nước mắt của cô sắp tràn mi, ánh mắt bị lòng bàn tay ấm áp che lấp, vị thuốc lá nhàn nhạt trên người Chu Tử Nghiêu tràn tràn đầy xoang mũi cô, anh nhẹ giọng nói bên tai cô: “Không nên nhìn.”

Khi đó Văn Hảo mới biết được trong lòng Đường Khải Sâm có một người, hôn trước không rõ ràng tất cả mọi thứ, Khương Viễn Sơn quá cung chiều cô, đã giấu tất cả đi. Cô không biết cha cùng nhà họ Đường đạt thành hiệp nghị như thế nào, càng không rõ ràng vì sao mà Đường Khải Sâm đáp ứng kết hôn, tóm lại, cuối cùng cô cũng biết hôn nhân của mình từ đầu đến cuối là một trò cười.

...

Văn Hảo nhắm chặt mắt, lúc mở ra thì thở ra một hơi dài, cô nắm tay nhìn chính mình trong gương: “Cố gắng lên Khương Văn Hảo, kiếm tiền mua phòng, không nghĩ đến những cái khác nữa!”

Di động trong túi vang lên, cô lấy ra vừa nhìn là Chu Tử Nghiêu, hắng giọng một cái làm cho giọng nói của mình nghe vào tai không có gì khác thường, lúc này mới nhận.

“Ăn cơm chưa?”

Bên kia có âm thanh lật trang giấy rất nhỏ, Văn Hảo đoán anh còn đang ở trong công ty, vì thế nói: “Anh còn chưa ăn đúng không?”

Chu Tử Nghiêu nhẹ giọng cười: “Vốn muốn hẹn với em, đáng tiếc hôm nay bề bộn nhiều việc, có lẽ buổi tối sẽ ăn với nhau.”

Văn Hảo nhú nhú mày: “Lại ngược đãi chính mình, Chu tổng, thân thể của anh sụp đổ sẽ có nhiều người không có đủ cơm ăn.”

Bên kia truyền đến tiếng cười sung sướng, sau đó anh nói: “Buổi sáng gặp việc khó giải quyết, nhưng hiện tại tâm tình rất tốt.”

“Anh rất cao hứng khi được lấy lòng nhĩ.” Văn Hảo tròn trắng mắt, “Nụ cười của Chu tổng có giá thật thấp.”

Chu Tử Nghiêu không nghe thấy lời này, có lẽ tại bận việc khác, Văn Hảo đợi nhưng không thấy bên kia có động tĩnh liền cúp. Tính ra cô cùng Chu Tử Nghiêu quen biết đã bảy năm, đã như vậy lâu rồi, đối phương gọi điện thoại lại đây, nội dung nói chuyện lại không hề trọng điểm, cuối cùng đến câu hẹn gặp lại cũng không nói đã cúp.

Bảy năm, vợ chồng có bảy năm là của nhau, không biết giữa bạn bè ——

Văn Hảo còn chưa suy nghĩ cẩn thận, điện thoại của Chu Tử Nghiêu lại reo lên, chẳng lẽ còn có lời chưa nói xong? Cô hoài nghi nhận, người đàn ông mở miệng liền nói: “Buổi tối gặp nhau đi, có lời muốn nói với em.”

Tác giả có lời muốn nói: Đường Khải Sâm: Tử Nghiêu hẹn bà xã của tôi làm gì?

Văn Hào: anh đoán?

Đường Khải Sâm ... Khương Văn Hào em học xấu.

Văn Hào: a, mắc mớ gì tới anh.

Mồ chồng trước học máu

Editor: Sao cứ phải là Đường Khải Sâm, sao không thể là Chu Tử Nghiêu?? Nghiệt duyên aaaaaa

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 5

Editor: Linh Đang

Vốn Văn Hào đã nói với Bắc Bắc là tan việc sẽ đến chơi với bé, lúc này đành phải gọi điện trước để bồi tội, ai biết tiểu tử kia nghe nói cô ăn com cùng với Chu Tử Nghiêu, lại vô cùng vui vẻ: “Ăn com với chú Chu quan trọng hơn, nhớ phải mặc xinh đẹp nha.”

Cách sóng điện, dường như Văn Hào cũng có thể nhìn thấy nụ cười của tên quý tính ranh kia, không nhận được cũng nheo nheo mắt: “Vậy ngày mai đi lại đến thăm cháu, cháu phải ngoan ngoan nghe... lời nói của mẹ đấy?” (LĐ: Tiếng Trung hơi ngược so với tiếng Việt nên sau chỗ 3 chấm là mẹ, nhưng dịch sang tiếng Việt thì lại đẩy xuống cuối)

“Biết rồi, đi thật dong dài! Đi an tâm hẹn hò với chú Chu đi.” Tiểu tử nói xong lại che miệng cười trộm, “Chú Chu rất tốt, đi phải cố giữ lấy, cố gắng lên.”

Văn Hào sùng sốt với việc di động đột nhiên bị ngắt, lập tức bật cười, tiểu quý này nghĩ đi đâu vậy? Mà khi cô đến nơi đã hẹn, vẫn còn có chút ngoài ý muốn.

Cô và Chu Tử Nghiêu đã cùng nhau nếm qua rất nhiều thứ com, nhưng đôi phương rất ít khi hẹn cô đến nơi cao cấp như vậy, có lẽ là sợ cô nhớ lại lúc trước, có cảm giác chênh lệch. Nhưng mà đêm nay chẳng những anh tìm một nhà thoát nhìn rất cao cấp, còn ăn mặc vô cùng trang trọng, so sánh mà nói, Văn Hào cảm thấy chính mình có chút thất lễ.

Cô ngồi xuống sau đó hơi có chút thẹn thùng: “Tại sao bỗng nhiên tới nơi này?”

Khỏe miệng Chu Tử Nghiêu khẽ nhếch lên cười, lại không trả lời vấn đề của cô, mà là đưa tay với bồi bàn chọn món ăn thay cô, đến khẩu vị của cô người này cũng rõ như lòng bàn tay.

Com ăn một nửa, Chu Tử Nghiêu hoàn toàn không nói câu nào, Văn Hào ngẩng đầu nhìn anh, thấy anh mang bộ dáng có tâm sự nặng nề, vì thế chủ động mở miệng nói: “Không phải có lời muốn nói với em sao?”

Đón tầm mắt chuyên chú nghiêm túc của cô, Chu Tử Nghiêu hơi mím môi, buông dao nĩa trong tay về mặt nghiêm túc, làm Văn Hào cũng thấy khăn trương, lại chỉ là nghe anh nói: “Em nhận thấy anh là người như thế nào?”

Văn Hào trừng mắt nhìn, nhất thời có chút hồ đồ: “... Rất tốt.”

Biểu cảm của Chu Tử Nghiêu buông lỏng vài phần, sau đó cúi người về phía trước, nhìn chăm chú vào cô: “Văn Hào, mấy năm nay chúng ta chung đụng cũng không tệ lắm, cũng tính là hiểu lẫn nhau. Anh nghĩ, quan hệ của chúng ta có thể —— “

“Trùng hợp như vậy.”

Một giọng nói lạnh nhạt bỗng nhiên vang lên cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người, Văn Hào khó có thể tin ngẩng đầu, phút chốc đụng phải con người hơi trầm xuống kia. Đường Khải Sâm một thân âu phục sẫm màu, về mặt ngập trong ánh sáng trong bóng mờ, nhưng rõ ràng cô cảm nhận được ánh mắt hung ác nham hiểm phóng đến người mình làm cho người ta sợ hãi, cảm giác áp bách vô cùng lớn.

Có lẽ Đường Khải Sâm không nghĩ tới cô cùng Chu Tử Nghiêu lại lên có liên hệ đúng không? Văn Hào biết đôi phương chán ghét có bất kì liên hệ gì với cô, nhưng gần đây hết lần này đến lần khác luôn lặp đi lặp lại nhiều lần dây dưa không rõ với cô. Cô yên lặng thở dài, hi vọng chờ bị anh hiểu lầm chính mình là có ý mới tốt.

***

Không khí đột nhiên trở nên vi diệu, ai cũng không lập tức nói chuyện. Ngược lại Chu Tử Nghiêu là người trấn định nhất, dẫn đầu cởi bỏ cục diện bế tắc:

“Muốn cùng nhau sao?”

Đi theo Đường Khải Sâm chỉ có một người trợ lý, xem ra không phải xã giao. Trong lòng Văn Hảo mặc niệm ngàn lần không nên ngồi xuống, nhưng trời không chiều lòng người, da mặt người đàn ông kia vô cùng dày, thế nhưng kéo ghế bên cạnh cô ra rồi ngồi xuống.

“Vừa lúc, một người ăn cơm không có khẩu vị.” Khi anh nói lời này dường như ánh mắt còn đang ở trên người cô, bỗng nhiên lại như cười không nói, “Có có quấy rầy hai người hay không?”

Chu Tử Nghiêu rất có phong độ, cũng cười đáp lại anh: “Làm sao như thế được, ăn bữa cơm mà thôi.”

Lời này dường như còn có thâm ý khác, Đường Khải Sâm ung dung thản nhiên giật giật khóe miệng, lúc này mới đưa mắt nhìn sang Khương Văn Hảo một bên trầm mặc không nói. Người phụ nữ kia cúi đầu ăn cơm của mình, như là hoàn toàn không ý thức được trên bàn cơm có nhiều hơn một người là anh.

Nháy mắt ánh mắt anh liền lạnh, nhìn sừng mặt cô hơi rừ nói từng chữ từng chữ: “Vừa lúc, sau khi trở về vẫn không có cơ hội ôn chuyện cùng Văn Hảo.”

Bị điểm tên, Văn Hảo tưởng lại không nhìn đối phương đều làm không được, đành phải nhìn anh một cái, lược hơi trầm ngâm nói: “Tôi nhớ rõ trước kia anh nói, ăn không nói ngủ không nói.”

“...”

Đường Khải Sâm tự nhiên cũng nhớ được, trước kia anh luôn cực ít về nhà, mỗi lần trở về Khương Văn Hảo liền quẩn anh nói chút đề tài không dính đường. Anh không chịu nổi phiền, vì thế liền lấy lời này chặn cô.

Hiện tại có tính là bê đá tự đập vào chân mình hay không?

Đường Khải Sâm cùng cô nhìn nhau, đáy mắt rõ ràng có ánh lửa tức giận vừa tắt, Văn Hảo một chút cũng không sợ, đẩy menu đến trước mặt anh: “Muốn ăn cái gì?”

Chu Tử Nghiêu nén cười, ngón tay nắm thành quyền để bên môi, ho nhẹ một tiếng nói: “Nơi này sườn cừu cũng không tệ lắm.”

“Giống cô ấy.” Đường Khải Sâm lại chỉ chỉ cái đĩa của Văn Hảo bày mưu đặt kế nói, cũng không thấy cái liếc mắt của Chu Tử Nghiêu.

Bộ dáng Chu Tử Nghiêu cũng không quá dễ ý, bụng rượu đỏ bên tay hộp một ngụm.

Trợ lý nghe Đường Khải Sâm thông báo vài câu liền rời đi trước, trước khi đi ánh mắt khó có thể tin nhìn Khương Văn Hảo. Khó trách ban ngày thời điểm nói tới sao cô ấy lão bản lại phản ứng mạnh như vậy, thì ra là cố nhân, hơn nữa nhìn bộ dáng quan hệ không phải bình thường. Anh ta lại nhìn mắt Chu Tử Nghiêu, chẳng trách, quan hệ nam nữ ở xã hội thượng lưu thật đúng là phức tạp.

Bởi vì câu ăn không nói ngủ không nói kia, dù sao Đường Khải Sâm cũng ngại mặt mũi lại mở miệng nói cái gì, nhưng trong lòng anh rất không thoải mái, từ lúc vào phòng ăn bắt đầu nhìn thấy hai người này mặt đối mặt ngồi nhìn nhau cười, trong lòng liền hùng hực một trận lửa.

Bạn bè tốt nhất của anh, vợ trước của anh.

Mà từ lúc nào quan hệ của hai người này lại trở nên tốt như vậy, thế nhưng anh nửa điểm đều không biết. Trước kia Khương Văn Hảo chính là chuyện này tình, mỗi ngày gặp rắc rối gây chuyện, thật ra cũng không oán cô, lúc ấy tuổi của cô quá nhỏ, vừa mới hơn hai mươi mà thôi. Nhưng anh nào có nhiều thời gian thay cô thu thập tàn cục như vậy? Vì thế lâu rồi đều vứt nổi phiền ấy cho Chu Tử Nghiêu.

Lúc mới bắt đầu Chu Tử Nghiêu còn có thể nói vài câu với anh, tỷ như khuyên anh quan tâm đến bà xã nhiều hơn vân vân, sau này bắt đầu từ lúc nào, thế nhưng cậu ta ngậm miệng không đề cập tới chuyện của Khương Văn Hảo?

Anh lại nhìn người đàn ông đối diện, khóe mắt hơi hơi nheo lại, bỗng nhiên có cảm giác quái dị. 4 năm nay Chu Tử Nghiêu, vẫn cùng Khương Văn Hảo có liên hệ?

Chu Tử Nghiêu cũng vừa vận ngón đầu, khi ánh mắt chạm vào anh thì thản nhiên cười: “Chuyện quan sát xong rồi, lúc nào chuẩn bị trở về?”

Mắt Đường Khải Sâm nhìn Khương Văn Hảo, bỗng nhiên cười: “Không vội.”

Chu Tử Nghiêu cũng cảm giác được phản ứng của anh, ngón tay nhẹ nhàng gõ cốc rượu, sau một lúc lâu mới nói: “Không phải hôn lễ là tháng sau sao? Không cản trở về chuẩn bị?”

Lời này vừa nói ra, dường như trên bàn cơm còn an tĩnh hơn lúc trước.

***

“Xin lỗi.” Trên đường trở về, bỗng nhiên Chu Tử Nghiêu nói một câu không đầu không cuối.

Văn Hảo kinh ngạc nhìn về phía người đang lái xe: “Vì sao?”

Môi mòng của Chu Tử Nghiêu nhếch lên, đường cong dưới cằm quá căng, anh bớt chút thời gian nhìn cô một cái, nói: “Anh nhìn thấy Khai Sâm xuất hiện, trong lòng có chút hoảng, lúc ấy chỉ muốn cho anh ấy biết khó mà lui, quên suy xét cảm thụ của em, xin lỗi.”

Một lần nữa Văn Hào quay đầu nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ chạy như bay, trên cửa kính xe phản chiếu khuôn mặt mỉm cười của bản thân, cô lắc đầu nói: “Không sao, thực ra em đã sớm biết.”

Lần này đổi lại Chu Tử Nghiêu ngó ra.

“Em với anh ta đều đã ly hôn lâu như vậy, anh ta tái hôn cũng rất bình thường.”

Văn Hào nói như thế, thở dài ra một hơi.

Nhìn cô cười không lộ ra khúc mắc, Chu Tử Nghiêu cũng không thể nào phân biệt giờ phút này rốt cuộc cô thật sự thoải mái vẫn hay là miễn cưỡng nguy trang, anh trầm mặc một lát, lại thấp giọng hỏi cô: “Vậy còn em? Nếu không quan trọng, có phải cũng nên lo cho chính mình hay không?”

Ngón tay Văn Hào đặt trên đầu gối chậm rãi cuộn lại.

“Văn Hào, anh nghĩ anh sẽ là sự lựa chọn thích hợp nhất bên cạnh em, em có biết anh không phải nói đùa, nói ra những lời này, anh suy tính rất lâu.”

Xe đến dưới lầu nhà Văn Hào, Chu Tử Nghiêu lại không lập tức để cô rời đi, nghiêng người nghiêm túc nói hết lời đang dờ: “Anh biết em không yêu anh, nhưng không cần khẩn trương, chúng ta còn có thời gian cả đời, anh có lòng tin.”

Văn Hào cắn cắn môi, nhìn anh khi có chút không tự nhiên: “Chu Tử Nghiêu, em cảm thấy rất không được tự nhiên.”

Đương nhiên Chu Tử Nghiêu biết cô đang không được tự nhiên cái gì, khẽ cười đưa tay sờ sờ tóc của cô: “Anh không ngại, khi tuổi trẻ ai không phạm qua sai lầm? Hơn nữa, anh thấy qua em như vậy, không phải càng có thể chứng minh tấm lòng chân thành của anh?”

Người này quá giỏi về việc bắt lấy tâm lý người khác, anh là người làm ăn, chỉ số cảm xúc cao đến đáng sợ. Văn Hào cảm miệng không nói gì thêm, yên lặng rũ mi mắt xuống.

Thật sự không để ý sao? Anh thấy tận mắt chứng kiến cô chật vật, nhìn thấy cô điên cuồng mà si ngốc yêu một người đàn ông, nhìn thấy cô bị vứt bỏ như nào. Còn nhìn thấy cô...

Cô lắc lắc đầu, quả quyết cự tuyệt: “Điều này không công bằng đối với anh, Chu Tử Nghiêu. Cuối cùng có một ngày anh sẽ phát hiện, sống cùng một người không yêu mình là chuyện đáng sợ đến mức nào. Em quá rõ ràng cảm giác kia, cho nên, em không thể ích kỷ lợi dụng anh.”

Văn Hào đứng tại vị trí nhìn theo xe Chu Tử Nghiêu rời đi, cô chưa từng nghĩ qua, thi ra giữa bằng hữu cũng là có bảy năm cảm tình. Không biết này sau, đối phương còn có thể tâm không tạp niệm làm bạn với cô hay không, cũng mặc kệ thế nào, cô cũng không thể bởi vì tư tâm nhất thời mà chậm trễ anh một đời.

Mãi đến khi đèn đuôi xe hoàn toàn biến mất không thấy, Văn Hào mới xoay người lên lầu.

***

Cô đang ở ký túc xá dành cho nhân viên, hoàn cảnh cũng không tệ lắm, chung cư hai phòng một phòng khách, bên trong sửa chữa cũng rất mới. Chỉ là không có thang máy, toàn dựa vào đi bộ từng bước một bộ lên. Trong hành lang có tiếng đèn quảng cáo, Văn Hào cứ đến mỗi tầng là đập tay hai lần, chờ đến tầng bốn nơi mình ở, ngọn đèn lên tiếng trả lời mà sáng, trong tầm nhìn của cô cũng đột ngột xuất hiện một bóng người.

“À!” Văn Hào bị giật mình, trái tim thỉnh thoảng chấn động, người nọ đứng ở khúc ngoặt trước cửa sổ ở hành lang, hình như đang nhìn phong cảnh dưới lầu, nghe thấy cô kinh hô mới thông thả xoay người lại.

Đợi khi thấy rõ ràng là ai, đầu óc cô nhất thời là một trận trống rỗng, lại bình tĩnh lập tức cất bước tiếp tục đi lên.

Nhưng rõ ràng người nọ đang đợi cô, cánh tay nhanh chóng duỗi ra ngăn cản đường của cô, đèn quảng cáo tắt, trong bóng tối chỉ còn tiếng hít thở rất nhỏ của nhau.

Trái tim Văn Hào còn đang đập không quy luật, đầu ngón tay cũng mơ hồ có chút phát run, cô hít vào một hơi, xoay người chống lại bóng dáng mơ hồ không rõ của anh: “Có việc?”

Ánh trăng rất nhạt, nương vào ánh sáng thừa thốt bọn họ chỉ có thể nhìn thấy hình dáng mơ hồ của nhau, cho nên giờ phút này Văn Hào không nhìn ra được biểu cảm trên mặt anh, chỉ bằng giọng nói cũng cảm thấy được bộ dáng châm chọc của người này.

Anh nói: “Bốn năm không thấy, quả nhiên bản lĩnh lớn.”

Văn Hào mím môi không đáp lại, lại ra sức tránh tay của anh muốn đi.

Đường Khai Sâm căn bản không cho cô cơ hội, dùng sức siết chặt cổ tay cô, một tay kia lật lại chế trụ gáy của cô, xoay người một cái, Văn Hào bị anh

dùng lực đè lên vách tường.

Cả hai cùng hô hấp, tất cả chớp mắt cô đều là hương vị giống như quen biết của anh, anh không hút thuốc lá, cho nên trên người luôn là mùi nhẹ nhàng khoan khoái. Nhưng mà một người như vậy, nói từng chữ đều giống như là đâm dao, một câu so với một câu càng ác độc.

“Như thế nào, đối với cậu ta thì lưu luyến không rời, đối với tôi thì tránh như rắn rết.” Anh dán lên vành tai khéo léo của cô, nhẹ nhàng cười một tiếng, “Khương Văn Hào, không phải nói vĩnh viễn chỉ yêu tôi sao? Cái gọi là tình yêu của em cứ không đáng giá tiền như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 6

Editor: Linh Đang

Giọng nói ngả ngón đầy chế nhạo kia, Văn Hào sẽ không ngờ đến mức thật sự cho là đối phương đang ghen, nói đến cùng thì thứ mà Đường Khải Sâm đề ý cũng chỉ là quan hệ quá mức mập mờ của cô cùng Chu Tử Nghiêu mà thôi, vợ trước cùng bạn tốt, có lẽ là chạm đến lòng tự trọng đáng thương của anh ta.

Cô đứng trong bóng tối trầm mặc, cuối cùng mới thấp giọng nở nụ cười: “Là không đáng giá tiền, cho nên lúc ban đầu mới có thể thích anh.”

“...”

“Đường Khải Sâm, không phải Chu Tử Nghiêu thì có thể chứ?”

Ngón tay cô kiềm chế càng thu chặt lại, gần như đầu ngón tay đã bấm vào da thịt trong lòng bàn tay, anh cũng không trả lời vấn đề này, ngược lại tức giận hỏi: “Em cùng anh ta, từ khi nào trở nên tốt vậy?”

Trên bàn cơm bộ dáng hai người mất đi mây lại, cơm nước xong Chu Tử Nghiêu càng kiên trì đưa cô về nhà, vừa rồi ở dưới lầu anh cũng nhìn thấy, xe đã đi, vậy mà Khương Văn Hào còn ngu ngốc luyện tiệc phải rồi đi. Cứ như vậy có thích không?

Lúc trước cô theo đuổi anh, thủ đoạn cũng không khác lúc đó cho lắm, trước hôn lễ cơ hội hai người gặp mặt đã ít lại càng ít, Khương Văn Hào vì cùng anh ăn bữa cơm mà như dùng hết các biện pháp. Đợi cơm nước xong anh rời đi, người phụ nữ kia như trúng số số liên tiếp vẫy tay từ biệt với anh, ngốc chết, không có chút khí chất nào! !

Nhưng vì cái gì vừa rồi nhìn thấy cô cùng Chu Tử Nghiêu như vậy, ý nghĩ đầu tiên của anh không phải là cảm thấy buồn cười, ngược lại là phần nộ?

Chắc là hai người kia đã sớm thân thiết, tại thời điểm anh không biết, hoặc là tại... trước lúc bọn họ ly hôn?

Đường Khải Sâm nghĩ tới đây tất cả đầu óc liền bị mất không chế, lửa giận dưới đáy lòng càng thiêu đốt, đời này anh chưa từng bị người nào phản bội, càng không có ai làm anh không thoải mái như vậy.

Khương Văn Hào, tất cả đều là Khương Văn Hào!

Văn Hào lại đứng ở đó không nói một câu, tại nơi tĩnh mịch này như nghe được tiếng con tim mình vỡ vụn. Người đàn ông này hoàn toàn phá vỡ chút nhớ nhung cuối cùng của cô, lúc trước cô thật là bị ma quỷ ám ảnh, mới có thể yêu một người như vậy đến tận xương.

Thật là châm chọc!

Cô từng yêu anh như vậy, hoàn toàn nhượng bộ, nay bị anh nói móc nghi ngờ như vậy, thì ra một trái tim chân thành đặt trước mặt anh, thật sự chưa từng được người nghiêm túc thấy qua.

Nghĩ những thứ này, nhưng một giọt nước mắt của cô cũng chẳng chảy, vрон tay chống đỡ lồng ngực cứng rắn mà cường tráng của đối phương, lại nghiêng người nói nhỏ bên tai anh một câu: “Đừng như thế Đường Khải Sâm, cho rằng ai cũng đi trật khỏi đường ray hôn nhân như anh sao? Đừng lấy tiêu chuẩn đạo đức của anh mà so sánh tôi cùng Tử Nghiêu, chúng tôi không giống với anh.”

Chúng tôi...Anh...

Xung hô phân biệt rõ ràng, Đường Khải Sâm nghe vào càng thêm chói tai. Anh bao phủ sau đầu cô chậm rãi dùng sức, một khắc kia lửa giận toàn thân như bị thiêu đốt tới cực điểm, một giây kế tiếp dường như là không cần suy nghĩ thêm, bỗng nhiên cúi đầu phủ trên môi của cô.

Xúc cảm mềm mại, thấm ướt bốn cánh môi, trong phút chốc khi mọi chuyện phát sinh, hai người đều vô cùng bối rối.

Đường Khải Sâm không biết mình làm sao nữa, rõ ràng anh rất chán ghét người phụ nữ này, cho nên đây là... Đây nhất định là ngoài ý muốn! Nhưng trước mắt nên kết thúc thế nào? Anh nhất thời mất năng lực tự hỏi, hương vị thuộc về Khương Văn Hào tràn đầy xoang mũi anh, những đêm khuya trên miên kia, ký ức về thân thể cô, bỗng nhiên không biết từ chỗ nào mà dồn hết vào đáy lòng.

Thế nhưng có chút, không muốn buông tay.

Anh thoáng dùng sức dùng sức mút môi cô, trọng lượng toàn bộ thân mình đều dồn vào. Văn Hào quá gầy, chế ngự cô hoàn toàn không cần thiết quá cố sức.

Cô luôn luôn phản kháng, lại làm cho anh cảm thấy thú vị, trước kia Khương Văn Hào quá thuận theo, trên giường cũng tận lực lấy lòng, bây giờ là cảm giác không giống như vậy. Đường Khải Sâm buộc chặt cánh tay cùng vòng eo của cô, lòng bàn tay cũng chu du chung quanh, dần dần hướng xuống.

***

Văn Hào ý thức được anh muốn làm cái gì, nhưng lại há miệng để anh đi vào.

Đường Khải Sâm có chút kinh ngạc, càng nhiều hơn là không khỏi đắc ý, quả nhiên trong lòng người phụ nữ này đang nhớ anh, thân thể phụ nữ không lừa được người, nhưng ngay khi đáy mắt anh dần dần tích tụ ý cười, đầu lưỡi bỗng nhiên vô cùng đau xót.

“Á——” người phụ nữ kia cũng dám cắn anh? !

Văn Hào có thể tự do, nhanh chóng chạy lên trên bậc thang vài bước, bởi vì tiếng bước chân gấp gáp của cô mà ngọn đèn được bật sáng, tất cả đều phơi bày trước ánh sáng.

Sắc mặt Đường Khải Sâm rất khó coi, so với lúc trước thì càng làm cho người ta sợ hãi.

Văn Hào xác nhận giữ vững khoảng cách an toàn với anh, lúc này mới nhìn xuống từ trên cao đối mặt với anh cười lạnh nói: “Đường Khải Sâm, anh thật ghê tởm, trong quá khứ nhất định là tôi điên rồi.”

Cô nói xong cũng quay người rời đi, bước chân rất gấp, nhưng Đường Khải Sâm không đuổi theo nữa. Anh đứng tại chỗ, trong đầu tất cả đều là ánh mắt vừa rồi của Khương Văn Hào, chán ghét, miệt thị, khinh thường... Cô đơn không có si mê.

Cho nên cô là... Thật sự không thích anh?

Xe bay nhanh trong bóng đêm, Đường Khải Sâm đạp cần ga, anh thừa nhận chính mình chịu chút kích thích, cho nên mới không đầu không não chạy đến tìm Khương Văn Hào. Anh vốn cũng không muốn làm cái gì, chỉ là muốn từ chỗ cô biết một ít đáp án, ví dụ như cô không có cùng Chu Tử Nghiêu ở một chỗ, lại ví dụ như cô không có ——

Sắc mặt anh trở nên càng thêm lạnh lùng, ngón tay nắm tay lái cũng càng thu càng chặt, kinh mạch trên mu bàn tay đều tất hiện dữ tợn. Khương Văn Hào trở nên càng ngày càng làm người ta chán ghét, chẳng những cô không như ý nguyện của anh, còn làm cho tâm tình lúc này của anh trở nên tồi tệ.

Anh dừng xe tại ven đường, lấy điện thoại di động ra nhanh chóng gọi một cú điện thoại.

Trợ lý bên kia có chút ồn ào, nhất thời không nghe rõ lời của anh: “Hồ sơ của ai?”

Đường Khải Sâm hung hăng cắn chặt răng, táo bạo nói ra cái tên đáng ghét kia: “Khương, Văn, Hào! Mẹ anh ở nơi nào, ồn chết.”

“Không phải anh để tôi, thay mặt anh xã giao với Tổng tổng sao?” Trợ lý nơm nớp lo sợ trả lời, quả thực trong lòng muốn tạo phản, lão bản nói tục! Lão bản bình thường trầm ổn tự phụ thế nhưng lại nói tục! !

Đường Khải Sâm nhất thời bị nghẹn lại, vron tay đè huyết thái dương, toàn bộ rối loạn, không một chút hài lòng! Anh chỉ có thể tiếp tục lạnh mặt phản phó: “Bất luận kẻ nào có liên quan đến cô ta, đều phải điều tra, lập tức gửi đến hòm thư của tôi.”

“Phải phải.”

Trợ lý vội vàng không ngừng lên tiếng trả lời, lại ít nhiều có chút kỳ quái, không phải nói là người quen cũ sao? Tại sao lại muốn biết hồ sơ nhà người ta?

Đường Khải Sâm cầm điện thoại ném vào một bên ghế, nhìn cảnh đêm lóe lên ngoài cửa sổ, qua vài giây bỗng nhiên đưa tay sờ sờ miệng mình. Đến bây giờ đầu lưỡi vẫn còn hơi đau, nóng hừng hực như bị cắn, con ngươi anh trầm xuống, oán hận mắng câu: “Nha đầu chết tiệt.”

***

Ngày hôm sau Văn Hào dậy rất sớm đi đến bệnh viện trước một chuyến, bệnh viêm dạ dày của Bắc Bắc đã sớm ổn, là Thạch Hiểu Tinh kiên trì muốn bé nằm lại viện quan sát, hôm nay cuối cùng có thể xuất viện, dù sao cô cũng phải tới xem.

Bắc Bắc đang ngồi trên giường chơi đồ chơi, thấy cô tiến vào liền một bước bước xuống giường, tiến lên vui vẻ ôm lấy đùi cô làm nũng: “Dì Khương, cuối cùng dì cũng đến, cháu đợi dì lâu lắm rồi.”

Văn Hào buồn cười xoa mặt nhỏ của bé: “Là chờ đi mua bữa sáng đúng không.”

Tiểu tử hi hi cười, nghiêng đầu về mặt thành thật nói: “Đó cũng là chờ đi nha, chỉ có đi mới đối tốt với cháu như vậy, chạy xa như thế cũng mua bánh bao cho cháu ăn.”

Văn Hào nghe lời nói của đứa nhỏ, trong lòng mềm nhũn thành một đoàn, mở hộp đồ ăn mang đến trong tay ra, hơi nóng cùng mùi thơm lập tức đầy ắp phòng bệnh.

“Quá tuyệt vời!”

Cánh tay đầy thịt của Bắc Bắc đã vươn ra một nửa, bị Văn Hào lưu loát bắt lấy: “Rửa tay trước, bằng không sau này lại sinh bệnh.”

Tiểu tử bừa bãi vào toilet, Thạch Hiểu Tinh vừa vặn đẩy cửa tiến vào, cười chào hỏi với cô: “Đến rồi? Em đi làm bận rộn như vậy, một mình chị là được rồi.”

Văn Hào thấy lúc này không có ai, vì thế đi qua đưa cho cô một phong thư, Thạch Hiểu Tinh vươn tay sờ liền biết đó là cái gì, nhất thời biến sắc: “Khương Văn Hào, còn như vậy chị sẽ tuyệt giao với em!”

“Không được, chị đã giúp em nhiều như vậy.” Cô kiên trì đưa gói tiền gói cẩn thận trong tay qua, “Hiểu Tinh, đừng làm cho em cảm thấy em đã bán đứa nhỏ —— “

Tay Thạch Hiểu Tinh cứng ngắc giữa không trung, nhìn cô một hồi, yên lặng thở dài: “Đứa ngốc, đâu ai nghĩ như thế đâu. Lúc trước vì bé thiếu chút nữa em mất nửa cái mạng, nếu không phải bắt đắc dĩ, làm sao em bỏ được?”

Hốc mắt Văn Hào có chút hồng, cuối cùng lại cười, Thạch Hiểu Tinh nghiêng mắt liếc cô: “Nhìn bộ dáng không có tiền đồ của em kia, em cùng Bắc Bắc mới là giúp chị, em biết rõ, chị cùng Chung Gia Minh không có khả năng có đứa nhỏ...”

“Cháu rửa xong rồi.” Bắc Bắc đã vui mừng quên trời đất chạy đến, nhìn thấy hai người lớn đều nhìn mình chăm chăm, vì thế giơ hai tay lên ý bảo, “Rửa rất sạch sẽ, dùng xà phòng!”

Văn Hào cùng Thạch Hiểu Tinh đều bị bé đùa làm cho cười, Thạch Hiểu Tinh có chút cảm thán nói bên tai Văn Hào: “Dạng này, rất giống với em lúc trước.”

Hai người làm việc hiệu suất cao hơn rõ rệt, thủ tục xuất viện làm xong rất nhanh. Văn Hào ôm Bắc Bắc đi ra ngoài, Thạch Hiểu Tinh gọi cuộc điện thoại cho công ty, sau quay đầu nhìn cô: “Hai ngày nữa phải đi công tác, em chăm thẳng bé vài ngày, có được hay không?”

Văn Hào tự nhiên câu còn không được, nhưng ngẫm lại: “Chung gia bên kia ——” Quả thực ba mẹ Chung Gia Minh coi Bắc Bắc là bảo bối, một phút đều không rời.

“Không có việc gì, hai người già bọn họ muốn đi Thụy Sĩ thăm người thân, Gia Minh chắc sẽ không nói cái gì.”

Khương Văn Hào lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, thế nhưng Bắc Bắc còn cao hứng hơn cả cô, ôm cổ cô cười híp mắt nói: “Con thích ngủ cùng dì Khương nhất, trên người dì Khương đều là mùi thơm.”

“Tiểu lưu manh, chẳng lẽ mẹ rất thối sao?” Thạch Hiểu Tinh vươn tay chọc bé.

Bắc Bắc cười tròn ra: “Ba ba luôn là người đoạt mẹ với con, không có người đoạt dì Khương với con.”

Văn Hào chán nản nhìn bé một cái: “Bắc Bắc... Con thật sự đang dỗ dì vui vẻ sao?”

Hai người lớn một trẻ con chỉ lo nói chuyện phiếm, đứng ở chỗ rẽ hành lang đụng phải người khác. Văn Hào vừa định nói “Xin lỗi”, nhưng bắt gặp ánh mắt đối phương, nhất thời biến sắc: “Tại sao anh lại ở đây?”

Đường Khải Sâm cũng cảm thấy ngoài ý muốn, chết tiệt tới qua anh lại chưa ngủ đủ, hơn nữa thế nhưng trong mộng tất cả đều là Khương Văn Hào! Vốn tâm tình đang ảm ức tới cực điểm, thế nhưng sáng sớm lại gặp phải cô. Tại sao chỗ nào cũng có bóng dáng của người phụ nữ này? Quả thực không thể tránh khỏi xui xẻo.

Dưới tâm tình như thế, lại nghe xong cô lời nói này, nhất thời tức mà không biết nói sao, Đường Khải Sâm lạnh lùng nhìn cô: “Vì sao tôi không thể ở đây? Ngược lại là em —— “

Văn Hào thấy anh bỗng nhiên nhũn mày nhìn chăm chăm đứa nhỏ, cánh tay thu chặt hơn, đề phòng nói: “Mắc mớ gì tới anh, bệnh viện nhà anh mở?”

Khóe miệng Đường Khải Sâm nhếch lên, như là cuối cùng cũng tìm được cơ hội phản kích, híp mắt giác chậm rãi trả lời: “Không khéo, thật đúng là tôi mở.”

“...” Cho nên Văn Hào mới nói, cô chán ghét nhất người có tiền!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: chương 7

Editor: Linh Đang

“Chú ——” Văn Hào trong ngực Bắc Bắc bỗng nhiên mở miệng, sợ hãi giơ tay phải lên, “Bệnh viện là của nhà chú, vậy cháu có thể nói một ý kiến với chú không?”

Đường Khải Sâm nhìn đứa nhỏ bỗng nhiên lên tiếng trước mặt, tối qua khi anh xem tư liệu đã chú ý đến, đây cũng là con trai của Chung Gia Minh cùng Thạch Hiểu Tinh. Năm tuổi...

Anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trước mặt, có loại cảm giác quái dị rất không thoải mái, như là nhớ ra cái gì đó, sắc mặt trở nên càng thêm khó coi, lúc nói chuyện giọng nói cũng không tốt: “Cái gì?”

Khương Văn Hào lại ôm đứa nhỏ lui về sau một bước, như thể anh sẽ ăn đứa nhỏ này, môi mỏng của Đường Khải Sâm càng mím chặt hơn, phải cố nén mới không làm ra chuyện khó để ở nơi công cộng.

“Mấy đi ở bệnh viện của chú chích quá đau, còn thích bóp mặt của cháu, rất không thoải mái, chú không thể nói mấy đi ấy lẽ phép hơn chút sao?” Bắc Bắc nói xong lại chu môi, “Nhưng mà xem ra, chú càng không lẽ phép đấy.”

“...” Đây xác định là con trai của Thạch Hiểu Tinh chứ không phải của Khương Văn Hào? Nói gì cũng làm cho người ta cảm thấy không thoải mái!

Đường Khải Sâm chuẩn xác bắt được ý cười chột lóe lên ở đáy mắt Khương Văn Hào, không khỏi đen mặt, lạnh giọng nói với tiểu quỷ đáng ghét: “Lớn như vậy còn sợ chích, là nam tử hán sao?”

Bắc Bắc khiếp sợ nhìn anh: “Đương nhiên là có, ánh mắt chú không tốt sao? Cháu là tiểu nam tử hán, đến cái này cũng không nhìn ra!”

Đường Khải Sâm cảm thấy gân xanh trên trán mình đang nhảy thành thịch, nhưng làm sao anh có thể so đo với một đứa nhỏ được, vì thế chỉ có thể hung hăng trừng mắt với Khương Văn Hào: “Còn có năm phút đồng hồ, đến muộn trừ tiền lương!”

Anh nói xong cũng dẫn đầu lướt qua ba người rồi đi, toàn thân đều tản ra hơi thở uất nghẹn.

“Ha ha ha.” Thạch Hiểu Tinh ra bệnh viện liền không nhịn được cười to, ôm đầu nhỏ của Bắc Bắc hung hăng hôn một cái, “Con trai quá tuyệt vời, lần này thay mẹ ra trận miệng quá lợi hại.”

Bắc Bắc mơ hồ chớp chớp mắt: “Cái chú kia làm khó mẹ sao?”

Thạch Hiểu Tinh ngăn ra, biểu tình trên mặt cứng đờ, lại nhìn Khương Văn Hào đang trầm mặc xuống. Có một số việc, cho dù là bây giờ còn là tương lai, có lẽ các cô đều không biết nên giải thích với đứa nhỏ như thế nào.

Văn Hào ngược lại không có phản ứng gì quá nhiều, chỉ dán vào má non nớt của tiểu tử kia, nói: “Bắc Bắc đã trưởng thành, đều đã biết bảo vệ mẹ.”

Tuy rằng Bắc Bắc vẫn không hiểu mình đã làm cái gì khiến mẹ và đi vui vẻ như vậy, nhưng vẫn rất hưởng thụ lần khích lệ này, nhân cơ hội một tay ôm Thạch Hiểu Tinh, một tay ôm Văn Hào tìm kiếm phần thưởng: “Bắc Bắc được khen ngợi như thế, có thể ăn KFC không?”

“Không thể.” Hai người lớn trả lời trăm miệng một lời.

Khuôn mặt của bạn nhỏ Bắc Bắc nhất thời buồn bực suy sụp: “Người lớn đều là kẻ lừa đảo, làm chuyện tốt không cho phần thưởng, Bắc Bắc rất thất vọng!”

“Bệnh của con vừa mới tốt, đang chuẩn bị ngày mai đến bệnh viện làm báo cáo nữa sao?”

“Mới không đâu, cái chú kia đáng ghét như vậy.”

“Ừ, vậy thì ngoan ngoãn ăn cơm, không cho kiêng ăn.”

“Được rồi, nếu không thì sẽ lại bị mấy dì quái dị bóp mặt ...”

Đón nụ cười ảm áp cùng ánh mắt như ánh dương sáng sớm của Văn Hào, Thạch Hiểu Tinh bớt chút thời gian lặng lẽ quan sát cô, vẫn có chút không yên lòng: “Văn khõe chứ?”

“Mới vừa rồi không phải em quá khẩn trương chứ?” Văn Hào nghiêng đầu cười cười với cô, tự giễu nói, “Hắn là nên bình tĩnh hơn, nhưng may mắn anh

ta không nhìn ra cái gì.”

Ánh mắt anh nhìn Bắc Bắc vô cùng lạnh nhạt, bọn họ lần đầu tiên gặp mặt, thế nhưng lại bình thường như vậy. Quả nhiên trước giờ hiện thực đều không phải là tiểu thuyết cùng điện ảnh.

Thạch Hiểu Tinh nhắc tới người đàn ông kia sẽ lại giận, hoàn toàn không lưu ý đến cảm xúc của Văn Hảo: “Nói đến cùng là không để ý đến chuyện của em, nếu mà có tâm, nào có bức tường nào không lọt gió —— “

Nói xong đến chính cô cũng cảm thấy không ổn, vươn tay đặt xuống bả vai Văn Hảo, ôn nhu trấn an nói: “Em đừng có đoán mò, lui một vịn bước mà nói, nếu quả thật bị anh ta phát hiện ra cái gì đó, còn có Chung gia chống lưng ở sau đấy. Văn Hảo, chúng ta sẽ không để cho anh ta có cơ hội làm tổn thương em nữa.”

Văn Hảo cười gật gật đầu, nhìn cô hơi hơi nhú mày: “Em biết, chị vẫn luôn là người phụ nữ đứng sau em.”

“Đừng dẫn - dụ chị, chị có chồng rồi.”

“...”

Hai lớn một nhỏ càng chạy càng xa, dần dần bị bóng cây ven đường cho hoàn toàn che dấu, lúc này Đường Khải Sâm mới thu hồi tầm mắt, gọi điện thoại tới một người. Giọng nam trong vắt bên kia nhanh chóng truyền tới: “Có việc?”

“Năm đó đứa bé kia, thật sự không có?”

Bên kia im lặng một lát: “Không phải cậu tận mắt thấy sao?”

Đường Khải Sâm dùng sức xiết chặt thân máy, bỗng nhiên cười: “Chu Từ Nghiêu, cậu có biết hậu quả của việc gạt tôi không?”

“...”

***

“Cháu có nghe ta đang nói cái gì không?” Người lớn tuổi trên giường bệnh mắt nhìn người đàn ông ngồi ở ghế sofa một bên đang trầm mặc, mắt húng lác đầu, kéo chăn qua để tiện che mặt, “Quả nhiên là già đi a, ngay cả nói chuyện cũng không ai nguyện ý nghe, vẫn là chết cho đỡ dài dòng.”

Đường Khải Sâm thu lại nỗi lòng, nhú nhú mày: “Chớ nói lung tung.”

Giọng nói của bà nội buồn rầu truyền ra từ trong chăn: “Có phải lại suy nghĩ tới tiểu hồ ly kia của cháu? Muốn thì cút nhanh lên về nước Mỹ đi, đừng ở đây làm chướng mắt ta. Ai nha, vẫn là Trọng Kiều nghe lời a.”

Đường Khải Sâm trầm mặc, cuối cùng lấy điện thoại di động ra: “Cháu gọi điện thoại cho em ấy, để cho em ấy đến đây với bà.”

Anh biết rõ, so với bản thân mình, rõ ràng bà nội càng thích em trai này hơn, dù sao cũng là đứa nhỏ một tay mình nuôi lớn, tự nhiên là càng thân cận hơn một chút. Thêm nữa bốn năm trước chính anh cố ý muốn ly hôn, lão thái thái càng không muốn gặp anh.

Quả nhiên lời nói phát ra, lão thái thái liền vén chăn lên: “Cháu còn thật sự chuẩn bị ném ta về nước Mỹ bởi cái cái con tiểu hồ ly tinh kia à!”

“Nãi nãi, đừng nói cô ấy như vậy.”

Đường lão phu nhân khinh thường trợn trắng mắt: “Nói thế nào cũng không cho phép.”

Đường Khải Sâm không muốn chọc lão nhân gia mất hứng, huyết áp của bà vừa mới hạ, chung quy người đã hơn tám mươi, nhớ đâu lại xảy ra nguy hiểm. Nhưng anh không nói lời nào, dưới cái nhìn của lão thái thái thì coi như chấp nhận, vì thế càng thêm không muốn buông tha anh: “Ba anh em cháu, ngoại trừ trước mặt ta, tại sao người nào cũng không coi tình cảm ra gì? Cháu nói xem Văn Hảo có chỗ nào không vừa ý cháu? Ta thấy so sánh Văn Hảo với cô Lộ gì đó, cháu thật sự bị ma quỷ quyến rũ!”

“Cháu nhớ rõ trước kia, hình như bà cũng không thích Khương Văn Hảo lắm.”

Nếu mà Đường Khải Sâm nhớ không lầm, mỗi lần mang Khương Văn Hảo đến thăm bà nội, lão nhân gia đều bói móc khó chịu với cô. Khương Văn Hảo nhỏ đã không được chỉ bảo về lễ nghi, tự nhiên rất nhiều thói quen đều không được thanh nhã, huống chi là như bà nội là trưởng bối trong thư hương thế gia phong kiến như vậy, đối với cô khẳng định là có rất nhiều bất mãn.

Khi đó Khương Văn Hảo phản ứng như thế nào nhỉ?

Cô người nọ vốn ngốc nghếch, mỗi lần bị bà nội dạy dỗ cũng cười híp mắt, không phản bác, chỉ biết liên tiếp gật đầu nói “Nhớ rồi ạ “.

Đến sau này hình như cô có từng chút từng chút tiến bộ một, có lần buổi đêm Đường Khải Sâm ghé qua thư phòng, liền thấy cô lưu lại đọc sách bên trong. Lúc ấy anh không biết vì sao liền đẩy cửa đi vào, nha đầu kia nhìn thấy anh quả nhiên lại lập tức quần quýt, ôm cổ anh liên tiếp làm nũng: “Sách bà nội xem đều rất khó hiểu, vì sao bây giờ người ta nhất định phải đi học cổ văn? Những chữ kia em biết hết, nhưng mà hợp lại thành một câu lại không

hiếu.”

Thật ra Đường Khải Sâm sao lại không rõ, người phụ nữ kia chỉ là muốn tạo cơ hội để anh giảng giải cho cô mà thôi. Nhưng anh giả bộ không đọc hiểu ánh mắt của cô, nói: “Mắt húng thì đừng xem, bà nội không thích người khác động vào đồ của mình.”

“Nhưng mà mỗi lần nói chuyện phiếm với bà nội, nếu nghe mà không nói, bà nội cũng sẽ mắt húng.” Khương Văn Hảo nói xong trừng mắt nhìn anh, nhỏ giọng bổ sung, “Em sẽ cất sách đi, nhất định sẽ không bị bà nội phát hiện. Khi còn nhỏ em đã lấy trộm tiền của ba, ba cũng chưa từng phát hiện ra.”

“...”

Xem đi, vợ của anh, từ trước Khương Văn Hảo, đã là một người phụ nữ tục không chịu được như thế.

Có lẽ Đường lão phu nhân cũng nhớ lại quá nhiều chuyện, ngồi ở đó nhất thời không nói chuyện, cuối cùng mới than nhẹ một tiếng: “Cháu đấy, không biết quý trọng.”

Đường Khải Sâm xoa xoa huyết thái dương, anh nắm bàn tay già nua của bà nội, cúi đầu cười khê: “Trọng Kiều vì tình yêu không từ thủ đoạn đã đáng để khen ngợi, tại sao đến cháu thì lại bị bắt bẻ? Bà nội, người bắt công.”

Lão thái thái vươn tay đập anh vai một cái: “Vậy có thể giống nhau sao? Thôi, không nói rõ được với cháu, có lúc cháu sẽ hối hận!”

***

Mấy ngày đi làm đều gió êm sóng lặng, Đường Khải Sâm cũng không có xuất hiện tìm phiền toái cho mình nữa, Văn Hảo cuối cùng cũng yên lòng. Tháng sau người nọ sẽ kết hôn, tất cả cuối cùng cũng trở thành hạt bụi bị bỏ quên.

Cô nhìn bãi cỏ bên ngoài rồi thất thần, mấy ngày này tới nay hết thấy giống như một giấc mộng, hiện tại tỉnh mộng, tất cả như trước đây. Như vậy cũng tốt, bốn năm trước cô cũng đã hiểu rõ một đạo lý, ngàn vạn đừng mơ ước thứ không thuộc về mình, bằng không thương cân động cốt, đau cũng chỉ có chính mình mà thôi.

Chu Từ Nghiêu cũng vẫn không liên lạc lại cô, Văn Hảo không biết đối phương cảm thấy xấu hổ hay là tức giận, chỉ là cô cũng không hối hận lựa chọn của mình.

Đến nhanh tan tầm, Văn Hảo thay đổi quần áo đi ra ngoài, còn chưa ra đại sảnh đã thấy vài đồng nghiệp vây quanh một chỗ trò chuyện xôn xao, hình như đang nhiệt liệt thảo luận cái gì đó, còn không ngừng chỉ trỏ bên ngoài cửa kính. Cô kinh ngạc nhìn quanh theo hướng đó, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Chu Từ Nghiêu mặc áo trắng quần đen im lặng đứng ở trước xe, mà trên đầu xe có một đóa bách hợp to, bỗng nhiên cô không biết nên đi qua chào hỏi đối phương như thế nào.

Trước giờ Chu Từ Nghiêu đều không phải người đàn ông rêu rao như vậy.

Cô do dự nháy mắt, Chu Từ Nghiêu đã giương mắt nhìn qua, hai người cách thủy tinh đối diện vài giây, Văn Hảo vẫn hào phóng đi qua. Cô đứng lại trước người anh, cái đầu so với anh thấp không ít, chỉ có thể hơi hơi ngửa đầu nhìn anh, cố gắng làm cho mình cười thông dong đậm nhạt: “Sao hôm nay lại rảnh rỗi như thế?”

“Theo đuổi bà xã, cũng phải có lúc rảnh rỗi chứ.” Chu Từ Nghiêu đưa hoa qua, thuận thế cúi người liền cho cô một cái ôm, “Văn Hảo. Lần này, chỉ sợ anh không thể tôn trọng ý nguyện của em nữa.”

Văn Hảo giật mình tại chỗ, lại nghe anh thấp giọng nói hết lời còn lại: “Anh suy nghĩ rất lâu, anh và em không giống lúc trước, em với Khải Sâm cũng không giống lúc trước, cho nên vì sao không cố gắng thử xem? Có lẽ không cẩn thận chúng ta liền yêu nhau rồi đó?”

Editor phần nộ, thực sự thì Đường Khải Sâm coi Văn Hảo là gì đây???

Đúng là Phong Từ TT mà, chẳng bao giờ là mẹ ruột của nữ chính = _ = (ô, mà sao dạo này ít comment nhỉ, bày tỏ quan điểm cùng editor đi chứ!!)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 8

Editor: Linh Đang

“Cuối cùng cũng suy nghĩ cẩn thận?” Thạch Hiểu Tinh một bên thu thập hành lý, vừa gật đầu khen ngợi Văn Hảo, “Sớm nên quyết định như vậy, Chu Từ

Nghiêu rất tốt đấy, không thử nào biết có thích hợp hay không? Nói không chừng em sẽ phát hiện Đường Khải Sâm còn chẳng tốt bằng nửa điểm của anh ấy.”

Văn Hào nhìn Bắc Bắc ở ngoài cửa chạy tới chạy lui thu thập quần áo cùng đồ chơi của mình, qua một lúc mới nói: “Chị đi, một mình Chung Gia Minh có sao không?”

Thạch Hiểu Tinh mắt nhìn cửa phòng đối diện đóng chặt, ánh mắt thay đổi, lại nhanh chóng cúi đầu tiếp tục sửa sang lại quần áo: “Cũng không có vấn đề.”

Cô nói xong mới ý thức được lại bị đối phương lặng lẽ dòm trọng tâm câu chuyện, hung hăng trừng to mắt: “Khương Văn Hào, em lại qua quyết với chị! Tóm lại em nghe chị là phải, đừng ôm gánh nặng trong lòng lớn như vậy, ở chung thật tốt. Yêu đương không phải là như vậy sao? Ai quy định nhất định phải có kết quả, không thích hợp thì chia tay được mà.”

“Em không nghĩ cái gì, ngược lại hình như chị còn nghĩ nhiều hơn em.” Văn Hào giúp cô thu dọn túi đồ hóa trang ở một bên, đưa qua, “Em không trung trinh với người nào cả, đều đã là chuyện 800 năm trước. Chị là vẫn cảm thấy, người này không thể là Chu Tử Nghiêu, dù sao thì anh ấy cũng biết quá khứ của em, còn biết sự tồn tại của Bắc Bắc...”

Thạch Hiểu Tinh cũng hiểu đại khái, lòng người quá mức thực tế, lúc yêu thì chẳng ngại cái gì, lúc không yêu thì cái gì cũng để ý. Nếu đợi ngày nào đó Chu Tử Nghiêu đối xử với Văn Hào chẳng phải là để ý nữa, tất cả những thứ trước mắt này, mỗi một thứ đều có thể trở thành mồi lửa. Trong tình yêu một khi có người bắt đầu bị dấn vào thế yếu, bản thân chính là đang trong tình trạng rất nguy hiểm.

Cô (THT) bỗng nhiên có chút không hiểu nổi: “Vậy làm sao lại đột nhiên tiếp nhận anh ấy?”

Đối mặt với nghi hoặc của Thạch Hiểu Tinh, Văn Hào chỉ nhếch môi mỉm cười: “Tài ăn nói của anh ấy tốt, bị anh ấy thuyết phục.”

“Anh có tiền hơn em, ở cùng một chỗ không cần lo lắng anh sẽ lợi dụng tiền của em. Anh cũng đã thấy bộ dáng nghèo túng nhất của em, không cần lo lắng là vì sắc đẹp của em. Anh hiểu rõ em, không cần lo lắng chuyện anh sẽ lừa gạt em. Nghĩ như thế nào đi nữa, em đều không có lý do cự tuyệt anh.” Văn Hào học đối phương tường thuật lại, “Trải qua một cuộc hôn nhân, trong lòng em càng có trách nhiệm, anh không cần lo lắng em sẽ có tâm tư khác. Về phần Bắc Bắc, từ thái độ của em đối với bé anh thấy được sự dũng cảm cùng vĩ đại của em. Thoạt nhìn, không có một điều gì xấu ảnh hưởng tới anh cả.”

“Thật đúng là giọng điệu của một người làm ăn.” Thạch Hiểu Tinh cười nhạt.

Văn Hào gật gù đầu: “Anh ấy nói cũng không sai, thay đổi người đàn ông khác chưa hẳn đã có thể tốt như anh ấy, tổng hợp từ trước tới giờ, cùng anh ấy ở cùng một chỗ hình như là rất đơn giản và có hiệu quả, không gây trở ngại em kiếm tiền.”

“...”

Thạch Hiểu Tinh đã không còn lời nào để nói, cho nên nói những chuyện kì lạ thường xuất hiện liên tiếp, nào có người thông báo như vậy, cũng nào có người thương lượng chuyện có muốn yêu hay không như vậy?

***

Nhưng không ngờ cô thấy được trên mặt Văn Hào là sự lo lắng cùng không xác định với tương lai, không nhận được vỗ vỗ bả vai Văn Hào, nói: “Mặc kệ thế nào, em đáp ứng cùng một chỗ với anh ấy là được rồi, lần này còn không tức chết tên họ Đường.” Bộ dáng cô mười phần là giải hận, “Mắng nhức” một tiếng liền kéo khóa túi xách đến tận đáy.

Văn Hào nheo mắt, không khỏi nở nụ cười: “Nói thực ra, chị vẫn giật giầy em cùng Chu Tử Nghiêu, mục đích thật sự là cái này đúng không?”

Thạch Hiểu Tinh bắt đầu giả ngu: “Nói vậy, hán ta nào có quan trọng như vậy.”

Văn Hào không để ý cô, Thạch Hiểu Tinh dứt khoát hào phóng thừa nhận: “Đúng vậy, dù sao hán cũng sắp kết hôn, chị cũng không thể không để xuống phải không? Nhưng mà rất kỳ quái, lúc trước không phải yêu muốn chết muốn sống sao, tại sao lại phải qua bốn năm mới kết hôn?”

Vấn đề này Văn Hào cũng nghĩ tới, nhưng mỗi lần vừa nghĩ liền giống như tự ngược vậy, vì thế liền cự tuyệt suy tư. Thạch Hiểu Tinh cũng cảm thấy không nên nói đề tài nhạy cảm như vậy nữa, cố ý nói qua loa: “Ai, không biết bây giờ khí trời bên kia như thế nào? Em nói xem chị có nên mang mấy chiếc áo khoác ngoài hay không.”

Văn Hào tròn mắt nhìn cô: “Dù sao đến chỗ đó chắc chắn chị sẽ không nhận được mà đi mua.”

“Chị nào có phá của như vậy.”

“Không ai để ý đến chị phá của đâu, dù sao Chung Gia Minh cũng nuôi nổi chị.”

“Khương Văn Hào!”

“Con thu thập xong rồi.” Bắc Bắc kéo vali nhỏ của mình chạy vào, trong ngực còn ôm một con gấu bông xù lông, nhìn thấy trên giường là hai người đang chơi đùa với nhau, mi tâm vận vận, “Lớn tuổi như vậy còn đánh nhau, không biết xấu hổ?”

Thạch Hiểu Tinh cùng Văn Hào không chút hình tượng cười ha hả, Hiểu Tinh vuốt vuốt tóc dài, đứng dậy chuẩn bị chuyển vali xuống lầu: “Em trực tiếp dẫn bé về nhà đi, chị đợi tài xế đưa chị đến sân bay.”

Vài người đang nói chuyện, cửa phòng đối diện đang khép hờ bỗng nhiên được mở ra, một người đàn ông cao lớn đi từ bên trong ra, làn da tái nhợt, bộ dáng vô cùng thanh tú. Ánh mắt anh ta nhìn chăm chăm hai lớn một nhỏ đang đứng im, lập tức đi tới, một đôi con người đen láy chỉ nhìn chăm chăm Thạch Hiểu Tinh.

Văn Hào vẫn chủ động chào hỏi với anh ta: “Gia Minh, anh khỏe.”

Chung Gia Minh lại giống như không thấy cô, đi đến trước mặt Thạch Hiểu Tinh, vươn tay giữ chặt cổ tay cô. Anh không nói lời nào, nhưng ngón tay dùng rất nhiều lực, rõ ràng mặt đã là người hơn ba mươi, giờ phút này lại giống đứa trẻ cố chấp.

Văn Hào cũng đã quen Chung Gia Minh như vậy, cười không có ý tốt về phía Thạch Hiểu Tinh: “Bọn em đi trước.”

“Ai ——” Hai má Thạch Hiểu Tinh có chút hồng, lại vẫn còn liên tiếp nháy mắt với cô.

Văn Hào phát tay với cô, miệng phát ra khẩu âm như muốn nói: “Dụ dỗ là được rồi.”

Tình huống của Chung Gia Minh có chút đặc thù, anh ta không giống với những người đàn ông khác, từ nhỏ đã bị bệnh tự kỉ, hơn nữa tình trạng bệnh vô cùng nghiêm trọng. Tại thế giới của anh ta dường như chỉ có chính anh ta, Văn Hào quen biết anh ta nhiều năm như vậy, chưa từng nghe anh nói chuyện.

Theo lý thuyết một người đàn ông như vậy, kết hôn với anh ta không có chút ý nghĩa nào, nhưng mà thế lực gia tộc nhà họ Chung khổng lồ, vì mặt mũi cũng muốn cưới vợ sinh con cho anh ta.

Cho nên lúc này mới có cuộc hôn nhân của Thạch Hiểu Tinh cùng anh ta, có Bắc Bắc...

Đây cũng là một cuộc hôn nhân không có chút tình cảm nào, có khi Văn Hào cũng sẽ nghĩ, nhất định Thạch Hiểu Tinh cũng rất không vui, ngoài mặt cô nhìn như vô tâm vô phế, có lẽ có rất nhiều lời chưa nói không dám nói với người ngoài, lúc này mới một lòng đặt vào sự nghiệp.

***

Bắc Bắc chuyển qua đây cùng nhau ở, thời gian Văn Hào nghỉ ngơi liền rút ngắn lại, buổi sáng phải dậy sớm hơn nửa giờ, bởi vì ký túc xá cho nhân viên cách công ty gần, nhưng mà trường mẫu giáo của đứa nhỏ cách thêm một khoảng nữa. Cô chờ mình rửa mặt xong mới nhỏ giọng đánh thức con, vốn muốn giúp tiểu tử mặc quần áo rửa mặt, kết quả kinh ngạc phát hiện, năng lực độc lập của Bắc Bắc rất mạnh, tất cả đều có thể mình làm.

Nhìn bộ dáng đứa nhỏ ngồi xổm trên mặt đất mang giày, trong lòng cô có một trận hoảng hốt, lần trước lúc Bắc Bắc đến ở cùng cô, còn không đi WC một mình đâu.

Đứa nhỏ càng lúc càng lớn, cô bỏ lỡ quá nhiều vết tích trưởng thành của con...

“Đi?” Bắc Bắc ngửa đầu nhìn cô, nghi ngờ phát phát tay, “Con xong rồi, có thể đi.”

Văn Hào nhanh chóng điều chỉnh tốt biểu cảm, lấy thứ gì đó từ trong tủ ra, nháy mắt với bé vô cùng thần bí: “Mang cái này theo, chúng ta có thể xuất phát rồi.”

Sau khi Bắc Bắc thấy rõ là cái gì, kinh ngạc đứng tại chỗ nhảy nhảy: “Thật đẹp, đi lấy từ đâu vậy?”

Là cái mũ lưỡi trai hoạt hình, Spiderman bé trai thích nhất, Văn Hào đã sớm mua từ trên taobao. Cô cẩn thận đội cho đứa nhỏ, lúc này mới sờ sờ khuôn mặt đáng yêu trắng nõn của bé: “Đi biến phép thuật.”

Bắc Bắc càng thêm kinh ngạc: “Vậy đi có thể biến ra Spiderman, để làm bạn tốt với cháu không?”

“...”

Văn Hào mang theo đứa nhỏ xuống lầu, đoạn đường này Bắc Bắc đều biểu hiện vô cùng vui vẻ, thỉnh thoảng lại vươn tay sờ mũ lưỡi trai trên đầu mình. Cô nhìn ở trong mắt, trong lòng bao nhiêu vui mừng.

Nay Khương Văn Hào đã không thể đánh đồng với lúc trước trước, tiền lương mỗi tháng của cô đều phải phân thành vài phần, tính toán tỉ mỉ. Cho nên cho được đứa nhỏ cũng không nhiều, nhưng ánh mắt cùng nụ cười đơn giản của đứa nhỏ như vậy, cũng đủ để cho cô cảm thấy mỹ mãn.

Hai người vừa mới xuống lầu liền thấy Chu Từ Nghiêu dừng xe ở đó, cũng không biết người này đến bao lâu rồi, đều không gọi điện thoại trước tới đây. Văn Hào đi qua gõ gõ cửa kính xe, kính thủy tinh hạ xuống, lộ ra gương mặt anh tuấn của người đàn ông, anh khẽ cười chào hỏi với cô: “Sớm.”

“Sớm.” Văn Hào vẫn còn có chút không quen, còn chưa kịp nói cái gì, mặt đã đón một đóa hoa to.

Lần này là hoa hồng đỏ diễm lệ, hương xông vào mũi, ôm vào trong ngực nặng trĩu phải cố sức, cô không đồng ý mắt nhìn Chu Từ Nghiêu: “Không cần tốn kém như vậy, em ——”

“Không thích?” Đường như Chu Tử Nghiêu có chút thất vọng.

Văn Hảo hơi mỉm cười, nghiêm trang trả lời: “Lần sau trực tiếp đổi thành tiền, có lẽ em sẽ càng thích.”

“Cả tù tiền.” Cuối cùng Chu Tử Nghiêu cũng cười, lướt qua cô nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé đứng cách đó không xa, nụ cười càng thêm ôn hòa, “Hi, tiểu tử.”

Bác Bắc cau mày, như là đã nhẫn nại hồi lâu: “Hai người nói chuyện phiếm xong chưa, con bị muộn rồi.”

Văn Hảo cũng như là mới nhớ tới, vội vàng trả hoa lại cho Chu Tử Nghiêu: “Đúng, Bác Bắc đến trường bị muộn rồi, em phải nhanh lên mới được.”

Chu Tử Nghiêu lại chặn ngang bắt được cổ tay cô, bỗng bật cười nói: “Khương Văn Hảo, bằng không anh đến đây từ sáng sớm để làm gì? Em phải sớm thích ứng được sự tồn tại của người bạn trai này.”

***

Chu Tử Nghiêu khởi động xe đưa Bác Bắc tới trường mẫu giáo, sau lại kiên trì muốn đưa cô trở lại bộ phận tiêu thụ. Giờ tan việc ngày hôm qua cũng đã tạo ra phong ba không nhỏ, dường như Văn Hảo có thể tưởng tượng ra phải đối mặt như thế nào với “Tra hỏi nghiêm khắc”, vì thế thương lượng với anh: “Anh thả em ở giao lộ phía trước là được, em tự đi vào.”

Xe thì dừng, thế nhưng Chu Tử Nghiêu cũng theo xuống xe. Về mặt Văn Hảo buồn bực nhìn anh, người đàn ông kia vô cùng tự nhiên nắm lấy tay cô, hơi cúi người tới gần bên tai cô: “Muốn đi sao? Anh đi với em”

“...” Không phải ý tứ này mà.

Văn Hảo bị người ta đan chặt mười đầu ngón tay dặt về phía trước, cả đoạn đường như không ngừng đầu lên được, cô không có kinh nghiệm yêu đương, được người ta cưng chiều như vậy cũng là lần đầu tiên, thế nhưng có chút thẹn thùng.

Trên mặt Chu Tử Nghiêu cũng mang theo nụ cười kiêu ngạo, dường như giờ phút này anh đang nắm bấu vật của cuộc đời mình.

Mà một màn này rơi vào trong mắt người bên ngoài thì đương nhiên không giống thế, xe Đường Khải Sâm chậm rãi đi qua bên cạnh hai người, ánh mắt của anh dừng rất lâu ở kính chiếu hậu, sắc mặt âm tình bất định.

Trong khoảng thời gian này anh bận rộn đến mức ghé gối, thân thể của bà nội xảy ra vấn đề, mà tình hình của mẹ bên kia cũng không quá tốt, đợi trở về lại phát hiện hai người này... Hình như tiến triển vô cùng tốt, đã bắt đầu ngang nhiên ra vào có đôi có cặp.

(Editor: mẹ ơi, không chấp nhận được lối suy nghĩ của ông này!!)

Chu Tử Nghiêu bỗng nhiên vươn tay vén lọn tóc bị rối của Văn Hảo ra sau tai, bộ dáng tình chàng ý thiếp kia đâm vào con ngươi đen đang căng thẳng của Đường Khải Sâm, văn kiện vốn bóp trong tay bỗng nhiên bị quăng đi ra ngoài, rải rác rơi xuống đầy đất.

Trợ lý bị hoảng sợ, nhìn dọc theo tầm mắt của anh, giống như có chút hiểu, lại giống như không biết rõ. Lúc anh ta điều tra mới biết được đây là vợ trước của Đường tiên sinh, nhưng mấy năm nay như vậy, không phải chứng minh không để ý sao?

Trước mắt lại là sao thế này, bỗng nhiên cũng có vài phần sáng tỏ, kẻ có tiền như bọn họ, tự nhiên coi mặt mũi của mình rất quan trọng. Quan hệ của vợ trước và bạn trở nên tốt, đây về sau ở trong giới không phải thành chuyện cười của mọi người sao?

Anh ta thức thời ngậm miệng, lại nghe lão bản bỗng nhiên phản phó: “Hôm nay hủy bỏ toàn bộ hội nghị.”

“Vâng.” Loại thời điểm này, đương nhiên là mắt nhìn mũi mũi nhìn tim mới là đúng, nhiều lời nhiều sai.

Đường Khải Sâm thu hồi tầm mắt, giọng nói cũng trầm như nước: “Bảo tới bộ phận tiêu thụ, bảo quản lí Lưu mang mấy nhân viên đi nhận lần tập huấn này.”

Trợ lý hiểu ý: “Vâng, tôi lập tức thông báo.”

Đường Khải Sâm không nói gì nữa, nhưng vẫn nhìn hai người càng ngày càng xa kia, nắm tay dùng sức nắm chặt.

Haha, cho ông chết :))

À quên, ai thấy lỗi chính tả hay lỗi cú pháp ở chỗ nào thì báo nhé, để mình đỡ mất công dò

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mu Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 9

Editor: Linh Đang

Trước kia công ty cũng tổ chức tập huấn nhân viên vài lần, Văn Hảo còn chưa tham gia, cho nên lần này trong danh sách có tên của cô mọi người đều không ngoài ý muốn. Nhưng chính cô cũng không quá muốn đi, một là không có cách để đón Bắc Bắc, về phương diện khác đương nhiên là không muốn thấy người kia.

Ai biết cô vừa cùng Lưu Phân mở đầu đã bị đối phương chặn lại: “Cơ hội này bao nhiêu người tranh còn không tranh được, huống chi việc đã định, chỉ có thể nghe theo bên trên quyết định.”

Bên trên?

Lúc Văn Hảo đi ra ngoài cẩn thận cân nhắc hai chữ này, chẳng lẽ là ý tứ của Đường Khải Sâm? Nhưng vừa nghĩ lại cảm thấy buồn cười, làm sao người đàn ông kia có thể làm chuyện nhảm chán như thế này, tránh cô còn không kịp đâu. Không bàn bạc thương lượng gì nữa, cô cũng chỉ có thể ngoan ngoãn thu thập chút đồ đạc rồi xuất phát cùng với mấy đồng nghiệp.

Địa điểm tập huấn nằm trong thành phố, may mắn chỉ là huấn luyện ban ngày, buổi tối có thể trở về nhà nghỉ ngơi như thường, nếu thời gian quá muộn Bắc Bắc cũng chỉ có thể nhờ cậy Chu Tử Nghiêu. Nghĩ tới đây, Văn Hảo cảm thấy hần là nên nói với đối phương một tiếng, nào biết bên Chu Tử Nghiêu cũng có tình huống đột ngột phát sinh.

“Anh phải quay về bên Mi xử lý chút chuyện, có lẽ là một tuần.”

Văn Hảo sững sờ: “Đột xuất như vậy, sự tình rất nghiêm trọng sao?”

Chu Tử Nghiêu lại vẫn là giọng điệu trêu đùa, giọng nam thuần hậu xuyên qua sóng điện thoại mang theo vài phần hơi thở mập mờ nhẹ nhàng rơi vào tai cô: “Em đang lo lắng cho anh?”

Trên xe tất cả đều là người, tiểu Tào vui vẻ ngồi an vị một bên, Văn Hảo hạ giọng hừ một tiếng: “Còn có tâm tình nói đùa, chứng minh không có việc gì. Vậy anh đi đường cẩn thận, trở về sẽ liên lạc lại.”

“Ai.” Tiếng cười của Chu Tử Nghiêu đã không thể đè nén được, “Khương tiểu thư, chẳng lẽ bình thường thì không thể tự nhiên gọi điện thoại sao? Nhìn xem em yêu đương thật đúng là...”

Văn Hảo ý thức được mình lại vô tình khôi phục quan hệ của hai người về trạng thái bạn bè, hơi hơi có chút xấu hổ: “Vây, vậy thì gọi đi.”

Cô nói xong cũng vội vàng cúp điện thoại, suy nghĩ cẩn thận mình nói thêm cái gì thì cũng càng thêm không được tự nhiên, quả nhiên sống một mình quá lâu, đối với việc yêu đương này thật đúng là hoàn toàn không không chế được.

Đến đích, từ xa đã nhìn thấy Đường Khải Sâm mặc một thân trang phục huân nhân màu trắng đứng ở tầng cao, bởi vì quay lưng lại phía cô, cho nên không thể nào biết được biểu cảm lúc này của anh. Nhưng nghĩ cũng biết có lẽ người nọ đang mang vẻ mặt nghiêm túc, bộ dáng xa cách lại khác chế, anh hiếm khi tham gia loại hoạt động nhiều người này, có lẽ chỉ nói chuyện có lệ mà thôi.

Văn Hảo nhìn thoáng qua liền thu hồi tầm mắt, theo đồng nghiệp tiếp tục đi về phía trước, dù sao công nhân viên tham gia nhiều như vậy, mọi người cũng mặc quần áo quần áo giống nhau, đối phương không hẳn có thể để ý đến cô.

Chịu đựng qua vài phút thì dễ dàng rồi.

Bên cạnh tiểu Tào lại không nhận được thấp giọng cảm thán: “Đại lão bản vẫn là rất soái, cho dù là bộ dáng lạnh như băng không để ý tới người khác cũng đẹp mắt chết thôi.”

Văn Hảo chỉ có thể đưa cô hai chữ: “Thần kinh, bệnh.”

Trong mắt đối phương toát ra sùng bái không chút nào che giấu, vẫn làm trong lòng Văn Hảo hơi hơi có chút chua xót, không lâu trước đây cô cũng ngốc như vậy mê luyến anh, dung nạp tất cả dù là thói xấu của anh, thì ra vào thời điểm đó mình chính là như vậy, chắc người bên cạnh nhìn vừa buồn cười vừa đáng thương.

Tiểu Tào không quan trọng thề lời: “Đương nhiên chị không cảm thấy rồi, có bạn trai săn sóc như vậy, biết hiện tại trong mắt chị chỉ có anh ấy. Người bình thường như em cũng chỉ trông mơ giải khát Đường tổng mà thôi.”

Văn Hảo vừa định phun ra nước vì cô dùng loạn thành ngữ, nhưng một giây sau đối phương bỗng nhiên thét lên dùng sức nắm chặt cô: “Ai ai, nhìn qua đó!”

Bởi vì phản ứng của tiểu Tào quá lớn, Văn Hảo bị cô kéo lao đảo một chút suýt nữa ngã sấp xuống, may mắn hôm nay đi giày thể thao, bằng không nhất định mất mặt chết. Cô nhú mắt nhìn qua, quả nhiên Đường Khải Sâm đang ôm cánh tay xa xa nhìn sang, nhưng biểu cảm trên mặt giờ phút này, lại có

vài phần sung sướng?

Là bị hành động thiếu chút nữa té ngã mất mặt của cô chọc cười sao? Nghĩ nhất định là vậy, người này bề ngoài nhìn như hờ hững, thật ra nội tâm quả thực ngây thơ ấu trĩ đến cực điểm! Ngược lại Văn Hảo không cảm thấy xấu hổ chút nào, dù sao trước kia những việc tồi tệ hơn như thế này cũng đã bị đối phương nhìn thấy nhiều rồi, nhiều hơn một lần nữa cũng chẳng sao.

Cô chậm rãi sửa sang lại vạt áo trước, ngừng đầu ưỡn ngực, bước chân cố gắng duy trì ưu nhã, ánh mắt cũng không ném về phía người nọ nửa phần.

***

Buổi sáng ánh mặt trời rất gắt, bài phát biểu của Đường Khải Sâm cuối cùng cũng kết thúc lúc mọi người đã sắp không chịu được nữa. Văn Hảo nhẹ nhàng thở ra, nghĩ thầm tổng giám đốc phải rồi đi rồi đây? Nhưng ai biết người nọ bỗng nhiên lại nói: “Thân là người đưa ra quyết sách mới của Thịnh Phong, tôi nghĩ hẳn là phải nhìn thấy sự ăn ý cùng tín nhiệm của mọi người, cho nên tập huấn hôm nay tôi sẽ tham gia cùng mọi người.”

Tiểu Tào quả thực vô cùng vui sướng, vỗ tay đầu tiên.

Lần này Văn Hảo hoàn toàn bối rối, Đường Khải Sâm lại có thể chịu tốn thời gian để làm việc kiểu này? Không phải vẫn công bố chỉ phụ trách lao động trí óc, khinh thường với loại sinh hoạt chày mò hôi này sao?

“Hai người một tổ, hiện tại tiến hành rèn luyện sức khỏe.” Huấn luyện viên đã bắt đầu lớn tiếng chỉ huy.

Lúc này bên người Văn Hảo cũng vô duyên vô cớ thêm một người, bóng dáng màu trắng kia, dường như cô lập tức đoán được sẽ là ai. Nhưng... Anh điên rồi sao? Cô ghé mắt nhìn anh, vẻ mặt nhìn bộ dáng bệnh thần kinh: “Đường tổng, người chỗ chúng tôi vừa vận đủ rồi.”

Đuối mắt Đường Khải Sâm đảo qua, người đồng nghiệp nam đứng ở cuối cùng lặng lẽ đi ra chỗ khác, lần này xem ra Văn Hảo không muốn cùng người này một tổ cũng không được.

Thế nhưng người đàn ông này còn mặt dày vô sỉ nói: “Nơi này có bóng cây.”

Sợ sái ngai ngược lại là cú đi a, khoe mắt Văn Hảo liên tục rút, vẫn là nhẫn nại không có phát tác, chỉ cười híp mắt gật đầu: “Đúng a, Đường tổng chung quy tuổi lớn, thái dương sái lâu không tốt, hội trường ban.”

Nháy mắt Đường Khải Sâm liền trầm mặt.

Nói là rèn luyện thể lực, thật ra cũng chỉ khảo nghiệm độ ăn ý của mọi người. Huấn luyện theo phong cách cổ, hai người một tổ, phân biệt trời chặt mỗi người một chân, ở giữa lắp đặt thiết bị quan sát, cuối cùng xem ai tới trước đạt điểm.

Lúc Văn Hảo bị bắt cột vào cùng Đường Khải Sâm, nghênh đón phần lớn ánh mắt hâm mộ của các nữ đồng nghiệp, trong lòng cô khinh thường, nếu mà có thể thật là cầu còn không được đối với người khác.

Đường Khải Sâm cột dây thừng cho cô, khi đứng dậy không biết cố ý vẫn hay vô tình, lại thuận tay nâng hông cô một phen. Văn Hảo liếc xéo anh, cười như không cười hỏi: “Đường tổng vừa rồi như vậy, có tính là gây rối hay không?”

“Toàn thân em có chỗ nào tôi chưa sờ qua.” Thế nhưng Đường Khải Sâm cũng nghiêm trang nhìn lại cô, nhìn thấy cô trừng mắt nửa ngày không nói nên lời, ý cười trong mắt rõ ràng hơn, cúi người thấp giọng nói bên tai cô, “Tôi biết em còn để ý tôi, vừa rồi giả vờ ngã có chút thành công rồi đấy.”

Anh nói xong khoe miệng liền hơi hơi giơ lên, cúi đầu nhẹ nhàng vén tay áo lên trên, bộ dáng ngẩng nhiên là tâm tình vui vẻ.

Văn Hảo tròn mắt há hốc mồm, quả thực bị lời của anh làm cho kinh hách, chẳng lẽ người này cho rằng vừa rồi cô cố ý, chỉ vì muốn gây chú ý với anh? Tuy rằng loại việc như thế này trước kia cô làm không ít, nhưng lần này thật sự còn oan hơn Đậu Nga.

“Chia tay với Chu Từ Nghiêu.” Anh bỗng nhiên lại mở miệng, nói xong dừng một chút, “Cậu ta không thích hợp với em.”

Văn Hảo mắt nhìn phía trước, làm như không nghe thấy lời anh nói.

Đường Khải Sâm thấy cô không trả lời, mi tâm nhíu thật chặt: “Khương Văn Hảo, em sẽ không ngu ngốc tới mức lấy bộ dáng của mình bây giờ, có thể thuận lợi gả vào nhà họ Chu?”

Thì ra đây mới là con mắt của anh, cố ý lưu lại, cũng chỉ là muốn cảnh cáo cô, nói cho cô biết đừng si tâm vọng tưởng.

Văn Hảo cố gắng điều chỉnh tốt hô hấp, lúc này mới chậm rãi quay đầu nhìn anh một cái, nói: “Đường Khải Sâm, hai chúng ta hiện tại không còn quan hệ đúng không? Vậy biết hành vi bây giờ của anh gọi là gì không? Bắt chó đi cày xen vào việc của người khác.”

Kinh mạch trên trán Đường Khải Sâm đột nhiên giật giật, Khương Văn Hảo vừa mắng anh là chó?

***

Sự thật chứng minh, tổ của Đường Khải Sâm cùng Khương Văn Hảo đặc biệt không ăn ý, hai người đi đường gặp ghềnh, quả thực náo loạn không ít

chê cười. Vài lần còn bôi vì bước đi không chính tề, thiếu chút nữa hại Đường Khải Sâm té ngã.

Một người cao cao tại thượng như vậy, có thể thấy mặt lúc này có bao nhiêu khó coi.

“Em có ý?” Tuy rằng Đường Khải Sâm nói như vậy, nhưng mỗi lần nhìn cô nghiêng về phía trước như muốn té ngã thì vẫn là sẽ đứng lúc vươn tay ôm chặt hông của cô.

Văn Hảo chưa tỉnh hồn, nghĩ rằng cô cùng Đường Khải Sâm quả nhiên là xung khắc trong mệnh, lại bị đối phương chỉ trích như thế thì càng thêm tức giận: “Là anh nhất định muốn cùng tôi một tổ! Anh biết rõ tôi chán ghét anh đến chừng nào mà!”

Giọng điệu của cô thật ngoài dự tính, từ lúc gặp nhau tới nay vẫn là lần đầu tiên cô lộ ra khí phách cùng cảm xúc chân thực của bản thân. Người đàn ông trước mặt lại ngoài ý muốn không có phản bác, biểu cảm trên mặt anh ngưng trệ một giây, lại nhanh chóng dời tầm mắt: “Theo khẩu hiệu của tôi.”

Anh từ trước đến giờ đều có bản lĩnh gặp nguy không loạn, rất nhanh hai người cuối cùng có thể bảo trì nhất trí thuận lợi đi về trước, nhưng mặc dù như thế cũng ngã xuống vài lần như trước.

Văn Hảo nhìn người đàn ông bên cạnh vẫn âm u, vài lần cho rằng anh sẽ phát giận, dù sao cũng là lão bản, lấy vị trí đứng nhất từ dưới lên quả thực mất mặt. Nhưng Đường Khải Sâm lại quý dị không nói gì, cánh tay đặt bên hông cô vẫn kiên định mà hữu lực.

Sau này lúc vượt qua chướng ngại vật cũng xảy ra vấn đề không nhỏ, hai người vài lần đều phối hợp không tốt, cuối cùng Đường Khải Sâm cũng không mở miệng châm chọc cô, chỉ là một đôi mắt đắm chiêu đang đánh giá cô từ trên xuống. Lúc hai người bò sát nhau, anh còn lần đầu tiên kéo cô.

Cuối cùng đi ra chỗ không xa, anh bỗng nhiên không hề có dấu hiệu quay đầu hỏi cô: “Đến nghỉ lễ?”

Biểu tình kia thoạt nhìn không giống như là châm chọc, Văn Hảo lúng túng gật gật đầu. Thể lực cô không theo kịp, tổ chất thân thể từ trước đến nay không được tốt lắm, thêm vào giai đoạn đặc thù liên cảng không cần nói, thật sự không phải cố ý cản trở Đường Khải Sâm.

Đường Khải Sâm phức tạp nhìn cô một cái: “Thật là chuyện phiền toái.”

Văn Hảo biết trước giờ Đường Khải Sâm đều khinh thường cô, mỗi lần đều cảm thấy cô chỉ biết gặp rắc rối gây chuyện, nhưng lần này trong lòng có bao nhiêu ủy khuất. Cánh tay đề ngang bên hông bỗng nhiên dùng sức thu lại, một giây sau cả người cô liền bay lên không bị người bế dậy, thì ra bọn họ phải vượt qua một cái ao nước nhỏ, cho dù ánh mặt trời chiếu chói lọi, sáng sớm nước ấm nhưng mực nước cao như thế này thì không thể chạy qua được.

Anh, là sợ cô dính vào nước?

Tuy rằng Văn Hảo rất nhẹ, nhưng là anh chỉ có thể sử dụng một bàn tay siết cô đi về phía trước, một bên khác còn phải duy trì thân thể cân bằng để ngừa hai người ngã sắp xuống, cho nên tốc độ tự nhiên chậm hơn so với phía trước. Điều này làm hai người hoàn toàn bị tụt lại phía sau.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, chỉ có thể nhìn thấy dưới cằm anh căng thẳng, còn có mấy giọt mồ hôi nhọt nhọt chảy từ thái dương xuống, do dự vài giây vẫn là nói: “Như vậy quá chậm, anh để tôi xuống dưới.”

Đường Khải Sâm không nói gì, chỉ là hơi cúi đầu xuống.

Hơi thở trong vạt của anh dừng ở trên trán cô, gió nhẹ từ từ thổi, hai người đối diện vài giây, lúc này mới nghe được giọng nói có vẻ không kiên nhẫn của anh: “Ôm tôi, chẳng lẽ không biết như vậy có thể bớt sức một ít, thật là quá ngốc.”

Mặt Văn Hảo không kim chế được nóng lên, oán hận cắn chặt răng, cuối cùng vẫn là vươn tay ôm lấy anh. Vì đại cục, cô không chấp nhặt với tên cận kề này!

Biểu cảm của Đường Khải Sâm không có thay đổi gì, như là thật sự không có một chút tâm tư không đứng đắn nào, Văn Hảo biết anh trước nay không là loại người sẽ lấy việc công làm việc tư, mặc dù người đàn ông này quá nhiều khuyết điểm, làm việc vẫn là chuyên nghiệp lại nghiêm cẩn.

Dưới lòng bàn tay là cơ bắp cứng rắn gầy gò của anh, những điều này đều là cô từng quen thuộc, nhưng giờ phút này thật giống như từng que hàn nóng rực, nóng đến nỗi thần kinh cô cũng run lên.

***

“Đường tổng quả thực mạnh mẽ chết.”

“Đúng vậy đúng vậy, thật man thật biết sợ hãi.”

Tuy rằng mang danh đến cuối cùng, nhưng Đường Khải Sâm vẫn được lên tiếng khen ngợi, lúc Văn Hảo đi lên xe, tất cả bên tai đều là âm thanh nữ đồng nghiệp ngợi ca về anh. Ngược lại đương sự là cô lại chẳng có phản ứng nào, quả nhiên từ trước đến giờ Đường Khải Sâm đều rất có biện pháp, chuyên bại thành thắng, đây mới là anh kiệt cường.

Tiểu Tào cũng thở dài bên cạnh: “Văn Hảo vận khí của chị thực sự tốt quá, nếu mà vừa rồi em đứng ở vị trí của chị thì thật tốt biết bao.”

“Ồ, vậy ngày mai chị đổi với em”

“Thật sự?” Mắt tiểu Tào sáng lên, nghĩ đến cái gì lại lắc đầu, “Ngộ nhờ ngày mai Đường tổng không tới thì sao.”

Nói cũng phải, muốn có thanh danh tốt trước mặt nhân viên, ngày đầu tiên mục đích của anh đã đạt tới, ngày mai cũng không đáng lại tới đây hao phí. Văn Hảo ôm cánh tay tiểu Tào, an ủi tiểu cô nương đang uể oải: “Em cũng nói, người như Đường tổng chúng ta muốn cũng không được, nghĩ trong đầu là được rồi.”

“Em mới không tin đâu, hôm nay anh ấy như vậy, chị không có một chút nai con loạn nhịp nào à?”

Đối mặt với sự trêu ghẹo của tiểu Tào, Văn Hảo chỉ lên trời phát thề: “Chị mắc bệnh nghiêm trọng đến cỡ nào, mới có thể thích loại đàn ông điên rồ như kia.”

Tiểu Tào đang muốn nói cái gì, nhưng ánh mắt dừng ở phía sau cô, nhất thời một đôi mắt trừng trừng cực lớn: “Đường Đường Đường Đường tổng tốt!”

Giờ phút này thoát nhìn Đường tổng một chút cũng không tốt lắm, Văn Hảo quay đầu liền thấy cả người anh đều giống như là bao phủ trong một tầng màu đen, một đôi mắt lạnh như băng đang nhìn mình.

Trợ lý đứng phía sau anh, cũng đang đầy mặt đồng tình nhìn cô, hai người này thần không biết quỷ không hay, cũng không biết đã đứng bao nhiêu lâu...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chương 10

Có chuyện gì sao, Đường tổng?” Bầu không khí lạnh lẽo, Văn Hảo lại rất điềm tĩnh, hoàn toàn không thêm đếm xỉa khuôn mặt đen sì của anh.

Cô cho là Đường Khải Sâm sẽ nói điều gì đó giễu cợt nên đã làm tốt công tác chuẩn bị, người kia lại chỉ nhìn cô một cái, mặt không thay đổi ném áo khoác trong tay cho cô.

Anh ném vô cùng không có phong độ, sau đó không nói gì liền rời đi, Văn Hảo cùng tiểu Tào tròn mắt há hốc mồm, vẻ mặt đều khó hiểu.

Văn Hảo nhìn bóng dáng anh nhanh chóng rời đi, nhịn không được nói thầm: “Đồ thần kinh.”

Tiểu Tào lại có bộ dạng đăm chiêu suy nghĩ, hơi nghiêng người nhìn cô, trong phút chốc khuôn mặt nghẹn đến đỏ bừng: “Chuyện đó, chị vẫn nên mặc vào đi, quần...”

Văn Hảo ngồi lên xe mà vẫn còn chán nản, tại sao chính cô cũng không phát hiện trên quần có vết máu, nghĩ lại trước đó cũng vận động rất nhiều, cũng không phải là không có khả năng. Lại liên tưởng phía sau mình là tiếng cười của những nữ đồng nghiệp, tâm trạng lại càng không ổn định.

Cô tự nhận mình luôn nhiệt tình giúp đỡ mọi người, nhưng dường như người tốt từ trước đến giờ đều không được coi trọng, không phải bạn bỏ ra bao nhiêu là có thể thu lại được bấy nhiêu lần báo đáp.

Tiểu Tào thấy cô không vui, lấy từ trong túi ra một thanh chocolate rồi nhét vào trong tay cô: “Đừng suy nghĩ nữa, có lẽ là vì có liên quan đến Đường tổng cho nên mới có người cố ý khiến cho chị xấu mặt đấy.”

Văn Hảo cũng biết vậy, lại còn cái lần ở trước xe kia, đại khái cuộc sống sau này của cô càng khổ sở hơn rồi. Mỗi người phụ nữ trong công ty mà bị nghi ngờ là có quan hệ mập mờ với lão đại đều sẽ trở thành đối tượng bị xa lánh.

Tiểu Tào cười an ủi cô: “Không sao đâu, dù sao phần lớn là tổng công ty bên này, chờ mấy ngày tập huấn kết thúc là sẽ không gặp mặt nữa, nhịn một chút.”

Văn Hảo biết tốt nhất là nên kiềm chế trong chuyện này, người ở dưới đáy của xã hội thì phải đấu tranh vật lộn, những lời này thật là lý chí. Cô nhìn tiểu Tào mỉm cười, thuận tiện bẻ một nửa thanh chocolate cho vào trong miệng cô: “May mắn còn có em, nếu không thì chị sẽ rất cô đơn.”

“Em cũng không nhỏ nhen như vậy, nói trắng ra là các cô gái khác đều bị đau mắt, tự mình đuổi theo khiến người ta ngứa mắt, sau đó lại tự coi chị là tình địch. Hơn nữa nhìn tính tình Đường tổng không được tốt lắm, vậy mà đúng thời điểm then chốt lại rất lịch sự.”

“Lớn lên bên nước ngoài, cho nên lễ nghi cơ bản vẫn có.” Văn Hảo hờ hững nói, nhìn áo khoác trên người mình thì càng bức hơn, chẳng nhẽ là vì đối phương không muốn đưa quan hệ của hai người ra ngoài ánh sáng sao?

Tiểu Tào kinh ngạc há hốc miệng: “Tại sao chị biết anh ấy lớn lên bên nước ngoài?”

“... Trang web của công ty có ghi vậy.” Văn Hào cảm thấy mình nên nói thật với Tiểu Tào, nhưng nhìn tính cách của đối phương, khẳng định sau đó cả xe sẽ nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của cô ấy, thế là cô mập mờ nói: “Chocolate này ăn thật ngon.”

“À? Ăn ngon thì ăn nhiều một chút.” Tiểu Tào không chú ý, lập tức liền bị cô đổi chủ đề: “Bình thường chị tiết kiệm nhiều tiền như vậy cũng không biết dùng để làm gì...”

Văn Hào cười cúi đầu xuống, trong nháy mắt, chớp mũi lại ngửi được mùi thơm nhẹ nhàng thuộc về Đường Khải Sâm. Cô không khỏi nhú chặt lông mày, không biết làm thế nào để trả lại áo cho anh? Giặt xong rồi gửi tới? Dù sao người kia chắc cũng không muốn gặp cô.

*****

Văn Hào nhanh chóng quên chuyện này đi, ai ngờ hôm sau Bắc Bắc cùng Thạch Hiểu Tinh gọi video, sau đó liền nói chuyện này cho nhau nghe. Thạch Hiểu Tinh ý vị sâu xa “Ồ” một tiếng: “Xem ra gần đây đi con có số đào hoa.”

“Dì này, có phải dì muốn kết hôn không? Có thể để con làm phù rể không?”

Thạch Hiểu Tinh không có hình tượng cười to: “Bắc Bắc, cái đó gọi là hoa đồng.”

“Không phải hoa đồng là những bé gái sao?”

Văn Hào ngồi xếp bằng ở một bên xem sổ sách, cô nhìn chăm chăm vào quyển sổ nhỏ màu đen, không ngẩng đầu lên nói: “Bắc Bắc, ngủ đi. Bé trai không được bà tám như thế.”

Bắc Bắc bĩu môi, lấy đôi chân ngắn cùn cộ xuống giường đồng thời còn nói nhỏ: “Đó là con quan tâm dì, chú Chu không có ở đây, con sợ dì bị người ta bắt nạt.”

Văn Hào dừng động tác bấm máy tính lại, ngẩng đầu nhìn cậu bé rồi giang hai tay ra: “Bảo bối thật hiểu chuyện, lại đây để dì hôn một cái nào.”

Bắc Bắc nhú mày nhìn cô: “Con cũng không phải là chó con.” Nói xong lại ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào phòng vệ sinh.

“...”

“Đứa nhỏ này sao chả đáng yêu gì cả.” Thạch Hiểu Tinh ở một bên xem tắc đầu cảm thán, sau đó nháy mắt một cái với Văn Hào: “Xem ra chị còn coi thường Đường Hải Sâm quá, rất có thù đoạn nha, Chu Tử Nghiêu cũng là anh ta cố ý xúi giục à?”

Ngược lại Văn Hào lại không nghĩ như vậy: “Anh ta có thể có nhiều suy nghĩ với em như vậy sao?”

“Ừm, cũng không phải là không thể, cái đó người ta gọi là dục vọng chiếm hữu.” Thạch Hiểu Tinh vừa bôi kem dưỡng da lên mặt vừa nhìn vào trong video nói: “Đường Hải Sâm người này chính là điển hình của kẻ cận bã, không chiếm được thì phá hỏng, huống hồ em còn là đồ anh ta từng chiếm được, làm sao mà đào mất lại biến thành bạn bè của mình được, cái người vừa sĩ diện lại theo chủ nghĩa đàn ông như anh ta khẳng định đã sớm bị ghen thành nội thương rồi.”

Văn Hào yên lặng nghe, sau đó nhẹ nhàng gật đầu: “Có lẽ là vậy, không ngờ chị lại hiểu rõ tâm lý của mấy kẻ cận bã như vậy, xem ra chị rất có tiềm chất của cận bã.”

“Hừ!” Về mặt Thạch Hiểu Tinh đầy ghét bỏ: “Chị theo chuẩn mực đạo đức của phụ nữ, tại sao em có thể so sánh anh ta với chị được.”

Bắc Bắc đã tự giác kéo chân nằm xuống, Văn Hào nhìn quyển sổ nhỏ màu đen ngày càng dày đặc các con số, thuận miệng nói tiếp: “Vâng vâng vâng, hẳn là nên phát cho chị một cái giấy khen nâng đầu tốt của Trung Quốc mới đúng.”

Cô nói xong hồi lâu lại không nghe thấy bên kia có động tĩnh gì, nghi ngờ ngẩng đầu lên, lại thấy Thạch Hiểu Tinh ngồi bên kia đang trong bộ dáng rất nghiêm nghị. Văn Hào hiểu rõ, cũng thu lại giọng điệu đùa đùa lại: “Sao vậy?”

Thạch Hiểu Tinh giống như là lấy hết dũng khí nói: “Lâm Lăng trở về rồi, hôm qua bọn chị mới chạm mặt nhau xong.”

*****

Lâm Lăng là bạn trai cũ của Thạch Hiểu Tinh, mỗi người phụ nữ lúc còn trẻ luôn có một đoạn quá khứ khác cốt ghi tâm mà không muốn nhớ lại, đối với Thạch Hiểu Tinh, Lâm Lăng chính là một người như vậy.

Văn Hào yên lặng mất mấy giây: “Chị không làm chuyện gì ngu ngốc chứ?”

Thạch Hiểu Tinh vội vàng xua tay, đẩy mắt lại không giấu được sự ảm đạm: “Em biết mà, làm gì có chuyện gì muốn quên là quên ngay được. Nhưng chị biết bây giờ chị là Chung phu nhân, cho nên cái gì nên làm cái gì không nên làm chị đều hiểu rõ.”

Lúc này Văn Hào mới yên lòng lại, cô là người biết rõ nhất tình cảm của Thạch Hiểu Tinh và Lâm Lăng, năm đó hai người yêu nhau đến chết đi sống lại, nếu như không phải bỗng nhiên Lâm Lăng quyết định xuất ngoại thì có lẽ hai người đã sớm kết hôn.

“Dĩ nhiên tình cảm không phải chỉ cần một cục tẩy là có thể xóa sạch tất cả, nhưng nếu đã có một cuộc hôn nhân, thì hiển nhiên trách nhiệm là quan trọng hơn hết. Hiểu Tinh, Chung Gia Minh là lựa chọn của chị...”

Thạch Hiểu Tinh cười khổ: “Đương nhiên chị biết, thế giới này vốn là như thế, cá và chân gấu (*) đều không thể nào cùng chiếm hết được. Nhà họ Chung đã cho chị tất cả, chị đã thỏa mãn rồi.”

(*) chân gấu: loại thực phẩm cao sang.

Bỗng nhiên đề tài trở nên đầy thương cảm, Văn Hảo ngồi ở bên kia không biết nên nói gì, đạo lý đó ai cũng hiểu, có những thứ không thể nói rõ được, ai cũng không có tư cách để chỉ ra. Cô đối với Đường Khải Sâm không phải cũng không thể nào hoàn toàn miễn dịch được hay sao?

Thạch Hiểu Tinh nhìn chằm chằm vào đèn thủy tinh treo trên trần phát ngốc một lúc, lúc này mới buồn buồn hỏi cô: “A Hảo, em vẫn yêu Đường Khải Sâm sao?”

Ánh mắt Văn Hảo cùng cô ấy chạm nhau, Thạch Hiểu Tinh mang theo ý cười rất nhạt, vành mắt lại có chút phấp phồng: “Một người phải lần lượt đối mặt với gian nan, uất ức, đau khổ, bàng hoàng, nhiều cảm xúc không thể kể hết. A Hảo, em không cảm thấy mệt mỏi sao, không cần một người cùng chia sẻ với mình sao?”

Thạch Hiểu Tinh nói xong cũng nghiêng người nhìn sang một bên không nói gì, con mắt mờ trùng trùng, nháy cũng không dám nháy. Văn Hảo mấp máy môi, cô hiểu đây là Thạch Hiểu Tinh đang muốn kể những đau khổ buồn bực của cô ấy cho cô, bà chị này chịu đựng nhiều năm như vậy, rốt cuộc là vẫn không chịu được nữa.

“Hiểu Tinh, tình hình với Chung Gia Minh cũng có chuyển biến tốt không phải sao? Ít ra anh ta đối với chị không phải là hoàn toàn không có phản ứng cho anh ta chút thời gian.”

Quen nhau nhiều năm như vậy, Thạch Hiểu Tinh vui vẻ cũng sẽ có những lúc bùng nổ cảm xúc, Văn Hảo biết cô ấy đã bị đè nén quá lâu, tình hình với Chung Gia Minh, nói trắng ra là giống hệt một người máy không có chút tình cảm nào. Có lần Thạch Hiểu Tinh không cẩn thận ngã từ trên cầu thang xuống, ngay lập tức cổ chân liền sưng lên, dù cô ấy có kêu gọi như thế nào nhưng Chung Gia Minh đều không có phản ứng.

Nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, lúc đó tâm trạng của cô ấy... Văn Hảo thật sự không thể nghĩ nổi.

Kết thúc cuộc trò chuyện video, Bắc Bắc đã ngủ say, Văn Hảo ngồi ở bên giường dõi theo gương mặt thanh tú của cậu bé đến gần ngủ.

Từng câu từng chữ mà Thạch Hiểu Tinh nói đều khiến cô cảm động, vào lúc chán nản nhất, vào lúc gian nan nhất, cô không chỉ một lần vụng trộm nhớ đến người đàn ông kia, trốn ở trong bóng đêm khóc thút thít, sợ bị người khác nhìn thấy mình thảm hại như vậy. Có thể hiện thực đã lần lượt bày ở trước mặt, rốt cuộc cô cũng hiểu tất cả đều đã qua, cho dù là người đàn ông nào thì vẫn là một cuộc hôn nhân không có tình cảm, có lưu luyến hơn nữa thì nó cũng chỉ có thể trở thành một phần trong cuộc sống của cô.

Cô bị ép phải học cách trở nên mạnh mẽ, rồi bỗng phát hiện tất cả đối với cô mà nói lại không hề gian nan như vậy, cho dù cũng có lúc cô đơn bất lực, nhưng mỗi lần nhìn thấy con trai, cô liền cảm thấy toàn thân tràn đầy năng lượng.

Cho nên bây giờ, mặc kệ Đường Khải Sâm là vì lòng hư vinh cũng được, để đền bù cảm giác áy náy khi đã ly hôn với cô cũng được, tất cả cô đều không cần, cô sống tốt như vậy, cô không cần người đàn ông kia nhúng tay vào thế giới của cô.

Văn Hảo suy nghĩ rõ ràng những điều này xong, lúc này mới bỏ cái áo khoác đã giặt sạch vào trong túi, quyết định sáng sớm mai sẽ đưa đến cho công ty chuyển phát nhanh.

***

Văn Hảo gửi xong kiện hàng, cảm thấy cả người đều sáng khoái, lúc đến địa điểm tập huấn lại ngạc nhiên phát hiện Đường Khải Sâm không có ở đây, quả nhiên hôm nay thật đúng là ngày lành tháng tốt!

Bởi vì hai ngày liên tiếp Đường Khải Sâm đều không đến, cho nên những suy đoán trước đó hai người có liên quan với nhau đều sụp đổ, bầu không khí tập huấn ngày hôm nay cũng rất hòa thuận, không ai khiến cô khó xử. Tiểu Tào cũng không khỏi cảm thán: “Còn thật sự cho rằng Đường tổng đối với chị có cái gì, xem ra tổng giám đốc bá đạo yêu cô nhân viên nhỏ chỉ trong tiểu thuyết mới có.”

Văn Hảo nghiêm túc vỗ vỗ bả vai cô ấy: “Cuối cùng cũng tỉnh ngộ rồi, thiếu nữ ạ. Chúc mừng em đã đạt được một cuộc sống mới.”

Tiểu Tào tròn mắt: “Khương Văn Hảo, cái đó gọi là lãng mạn! Chị sống quá thực tế. Nói không chừng Đường tổng là cố ý đó, sợ người khác hiểu lầm nên cô lập chị đây mà, à! Nghĩ như vậy quả nhiên tâm trạng tốt hơn nhiều.”

“...” Thật đúng là tự mình an ủi mình, Văn Hảo yên lặng lắc đầu, thực sự không đành lòng xé rách gương mặt thật sự của Đường Khải Sâm cho cô ấy nhìn.

Bình yên vô sự, mãi cho đến sau bữa cơm trưa.

Ăn xong cơm trưa là có nửa tiếng để nghỉ ngơi, Văn Hảo và Tiểu Tào ngồi trên ghế che nắng nghỉ ngơi, trở về thì không kịp, chỉ có thể chấp nhận nằm đây. Chu Từ Nghiêu cũng vừa gọi điện thoại tới cho cô, nói toàn những lời quan tâm săn sóc giữa các cặp tình nhân, người đàn ông này trước kia vẫn

không như vậy nhưng từ sau khi hai người xác định quan hệ thì chuyện tình có thể nói là hạ bút thành văn.

Văn Hào thì lại không được thuận thực như đối phương, nghe nhiều như vậy lại có chút không được tự nhiên, một số lần còn thấy nhàm chán. Chu Từ Nghiêu liền cười nhạo cô: “Em như vậy khiến cho anh có cảm giác rất thất bại, Khương tiểu thư. Em không thể thỉnh thoảng phối hợp với anh, nói một câu nhớ anh sao?”

Văn Hào có chút lúng túng: “Xin lỗi, em còn chưa quen lắm.”

“Không sao.” Giọng điệu Chu Từ Nghiêu nghe rất dịu dàng, ngược lại một chút tức giận cũng không có: “Anh biết từ bạn bè trở thành người yêu khiến em thấy rất khó khăn, chẳng qua anh sẽ chờ em thích ứng, chờ em theo kịp bước chân của anh là được rồi.”

Văn Hào hiểu ý cười: “Được, vậy đừng chê em đi chậm đó.”

Hai người lại nói chuyện một lúc, lúc cúp điện thoại, Tiểu Tào còn có thể thấy trên mặt Văn Hào còn vương ý cười, gồi lên thành ghế nói: “Xem ra Đường tổng đó không đóng vai nam chính được rồi, hóa ra nữ chính là hoa đã có chủ.”

“Em nhập vai quá rồi đó.” Văn Hào ngồi xuống cạnh cô ấy, vừa định nói vài lời thì điện thoại trong tay lại vang lên.

Tiểu Tào ghét bỏ nhìn cô một cái: “Lại có người gọi, thật lãng phí tiền điện thoại mà.”

Văn Hào nhìn chằm chằm điện thoại trong tay sừng sốt một chút, không phải Chu Từ Nghiêu, là số lạ. Cô bắt máy, rất nhanh liền nghe thấy bên kia là một giọng nói có vẻ hơi xa cách, ẩn trong đó còn có chút không vui: “Khương Văn Hào, khách hàng cũng không có sự kiên nhẫn tốt như tôi đâu, đường dây bận liên tục, cô muốn bỏ lỡ bao nhiêu cơ hội bán hàng đây.”

Trong lòng Văn Hào lặng lẽ nổi một phát, cô cũng không phải là anh, nào có nhiều khách hàng gọi điện thoại tới như vậy, nhưng vẫn vô cùng lễ phép nói: “Đường tổng có gì giao phó sao?”

Ở đầu dây bên kia Đường Khải Sâm dừng một chút, rồi lại tiếp tục nói: “Mười lăm phút, tôi chờ cô trước đường Bách Thịnh.”

“Không rảnh.” Văn Hào liền trực tiếp cự tuyệt: “Bây giờ đã tan làm rồi.”

Bên kia tạm thời không nói chuyện, chỉ còn sóng điện từ tĩnh tế lan sang, Văn Hào tưởng người kia muốn tắt điện thoại, lại nghe anh nói: “Còn lại mười ba phút, không đến thì phần thưởng cuối năm sẽ bị hủy.”

“...” Cái tên khốn kiếp này, Văn Hào nhìn màn hình điện thoại tối thui, hung hăng nghiêng răng một cái, đến đó - mẹ nó phần thưởng cuối năm, cô cũng cần có mặt mũi có được hay không!

***

Văn Hào là một người rất ngang bướng, cho nên mười lăm phút sau, cuối cùng Đường Khải Sâm cũng không nhịn được nữa mà gọi điện thoại tới, lần này giọng điệu không lạnh nhạt như vừa rồi, thậm chí âm điệu còn có chút trầm xuống: “Là bà nội muốn gặp cô, sức khỏe của bà không tốt, cô cũng nên làm chuyện tốt đi chứ.”

Lời từ chối còn chưa nói ra khỏi miệng, điện thoại đã đổi người nghe. Giọng điệu của bà lão hoàn toàn khỏe mạnh như trước đây, đâu có nghe giống như bị bệnh: “A Hào, không ai uống trà chiều cùng bà, con tới đây được không? Yên tâm, thằng nhóc kia sẽ không ở đây cản trở chúng ta đâu...”

Bà nội hiếm khi tận tình khuyên bảo lại khích lệ, sự kiên trì của cô có vẻ không hợp tình hợp lý lắm. Mặc dù lúc trước bà không thích cô, nhưng lại có rất nhiều chuyện vẫn bảo vệ cô, Văn Hào do dự một chút rồi liền đồng ý.

Bắt xe đến quán trà đã hẹn, Văn Hào đi dọc theo hành lang, nơi này trước kia cô đã cùng bà nội tới đây mấy lần, phần lớn người trẻ tuổi đều không thích thưởng trà, huống hồ lúc ấy cô mới hai mươi lăm tuổi, có thể ép buộc bản thân mình học cũng chỉ vì muốn có được một nụ cười của người kia thôi. Yêu ai yêu cả đường đi, người có thể làm được như cô chỉ sợ đã ít càng thêm ít, bây giờ nhớ lại, người đã không còn nữa, nhiều hơn chỉ là buồn lo vô cớ.

Cô vừa đi vừa đầy phiền muộn trong lòng, bỗng nhiên phía trước vang lên một tiếng ầm đáng sợ.

Cách cô mấy bước, Đường Khải Sâm chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đen đứng thẳng tắp ở nơi đó, đúng lúc anh cũng nhìn thấy cô, sắc mặt không thay đổi, dẫn đầu đi vào phòng khách: “Bà nội ở bên trong.”

Văn Hào đứng yên không nhúc nhích, mắt nhìn thấy nơi góc tường rơi là tả đầy mảnh vụn của điện thoại di động, đây vẫn là lần đầu tiên cô nhìn thấy Đường Khải Sâm tức giận như vậy, cãi nhau với Lộ Lâm sao?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chương 11

Đường Khải Sâm chỉ đi vào lấy áo vest rồi lại xoay người ra ngoài, hai người lướt qua nhau, vẻ mặt anh vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng lại thản nhiên nói hai chữ: “Cảm ơn.”

Văn Hào có hơi kinh ngạc, hôm nay người này thật đúng là khác thường.

Nhưng anh không nói gì nữa, trực tiếp bước ra ngoài. Bà nội ngồi ở chủ vị, thân thiết vẫy tay với cô: “Đến đến đến, mặc kệ nó, nó ở đây ảnh hưởng đến ăn.”

Bà nội, người nói cháu trai mình như vậy thực sự được sao? Văn Hào đỡ khóc đỡ cười, ngồi xuống cạnh bà nội.

Hai người cũng có hơn bốn năm không gặp, lúc này Văn Hào lại có phần thận trọng. Ngược lại thái độ bà nội khác thường, lại có thể tự mình rót trà cho cô: “Ta biết đã làm khó cháu rồi. A Hào, cháu có thể về đây, bà nội rất vui mừng.”

Văn Hào có chút thụ sủng nhược kinh (*), phải biết rằng trước kia vô luận như thế nào lão phu nhân cũng sẽ không thân thiết với cô. Cuối cùng cô trầm tĩnh, lễ phép mỉm cười: “Bà nội nói quá lời, cảm ơn bà còn nhớ cháu.”

(*) thụ sủng nhược kinh: được sủng ái quan tâm mà lo lắng.

Nhìn cô trở nên hiểu chuyện như vậy, đáy lòng lão phu nhân càng thêm cảm thán: “Ta nhìn ra, cháu rất tốt với Khải Sâm, đáng tiếc tiểu tử này không có phúc. Con người, cuối cùng truy đuổi cái gì thì tự cho nó là tốt nhất, mãi mãi không biết bản thân đã bỏ lỡ cái gì.”

Văn Hào kiên nhẫn nghe, cô cảm thấy hôm nay lão phu nhân tìm cô hình như có chuyện muốn nói.

Đúng như dự đoán, lão thái thái yên lặng chốc lát, bỗng nhiên nhẹ giọng hỏi cô: “Cháu đã đến, ta có thể lý giải là vì còn có một phần tình nghĩa với nó không?”

Lần này cuối cùng Văn Hào hiểu ý đồ của lão thái thái, cô không trả lời ngay, ở trước mặt lão phu nhân không cần phải múa rìu qua mắt thợ, về điểm này ý nghĩ của mình khẳng định liếc mắt một cái là có thể bị người nhìn thấu. Cô cân nhắc trong chốc lát ăn ngay nói thật nói: “Khải Sâm là mối tình đầu của cháu, cũng từng là chồng của cháu, cho nên dù cho bây giờ, cháu vẫn không thể lòng không bận tâm với anh ấy.”

Trong mắt lão phu nhân lộ ra vài phần vui sướng, một giây sau lại nghe cô nói: “Đối với cháu bây giờ đã rất tốt, bà nội. Lúc tuổi còn trẻ người ta luôn luôn ảo tưởng không thực tế, khi đó cháu có được tất cả, cho nên mong muốn một tình yêu oanh oanh liệt liệt. Nhưng bây giờ...”

Văn Hào cười, bây giờ cô đã như vậy, mặc cho ai nhìn đều đã biết là bộ dạng bôn ba vì kế sinh nhai, nào có nhiều tình lực như vậy để theo đuổi một tình yêu xa không thể chạm vào?

“Bây giờ cháu chỉ muốn an ổn một chút, sống kiên định.”

Cô bình tĩnh nói một câu, làm lời lão thái thái còn chưa kịp nói ra miệng đều trở về. Trong lòng lão phu nhân thương tiếc, bây giờ Khương Văn Hào đã hoàn toàn biến thành bộ dạng lý tưởng trong lòng bà, hiểu chuyện trầm ổn, nhưng hoàn toàn triệt để thoát khỏi nhà họ Đường.

Lão phu nhân chỉ biết lắc đầu: “Cũng được, mọi việc không thể cưỡng cầu. Ta lớn tuổi rồi, mấy đứa cháu trừ Trọng Kiều, không một người làm ta bết lo. Mặc Ninh thì là vì lúc tuổi còn trẻ phạm lỗi, bây giờ đã sớm mất, ta không hy vọng Khải Sâm sẽ giẫm lên vết xe đổ đi quá nhiều đường vòng.”

Văn Hào ngoài ý muốn nhìn mắt lão phu nhân, ba đứa cháu nhà họ Đường, cô vẫn cho là lão phu nhân càng thiên vị người mình tự tay nuôi lớn đứa thứ hai Đường Trọng Kiều. Nhưng hôm nay xem ra, hình như bà nội chỉ nghiêm khắc chút, không quen biểu đạt mà thôi.

Lão thái thái nhìn mắt Văn Hào, mặt mũi giãn ra nở nụ cười: “Việc đời nghe số trời, con cháu đều có phúc của con cháu, ta cũng không quản chuyện của tiểu tử kia nữa, để cho nó tự sinh tự diệt. Đến, ăn cái gì, cố ý chuẩn bị đồ cháu thích ăn.”

Bây giờ Văn Hào làm sao nuốt trôi, nhưng vẫn phối hợp với lão thái thái ăn vài miếng. Trong bữa ăn, lão phu nhân không có chuyện nói nói: “Đúng rồi, cha cháu có khỏe không?”

Tay Văn Hào nắm chiếc đũa bỗng chốc căng thẳng, mặt mũi cúi xuống nhìn bánh ngọt bên trong đĩa: “Ông ấy đã mất rồi.”

Lão phu nhân sững sốt, bản thân kinh ngạc nói: “Vậy, chuyện khi nào?”

Văn Hào chậm rãi ngẩng đầu nhìn bà, khóe môi mím rất chặt: “Không lâu sau khi cháu và Khải Sâm li hôn, ung thư não...”

Đường Khải Sâm mới vừa đẩy cửa ra, lọt vào tai là một câu này.

***

Trong xe vẫn không ai nói chuyện, bốn năm giờ chiều, tình hình giao thông vẫn vậy. Nhưng hình như đèn giao thông của thành phố này vô cùng nhiều, cuối cùng cũng không tới điểm cuối.

Hai người đều đã có suy nghĩ, Đường Khải Sâm liếc mắt nhìn người con gái bên cạnh, từ đầu đến cuối cô vẫn nhìn về phía trước tình hình giao thông, về mặt bình tĩnh. Nhưng anh không thể kiềm được, rốt cục hỏi ra miệng: “Khi đó em, vì sao không liên lạc với tôi?”

Một câu nói không có đầu mối, Văn Hảo lại nghe hiểu. Cô nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói: “Bởi vì đó đã là chuyện của bản thân tôi, không muốn phiền anh.”

Thực ra cô không nói sai một chữ nào, nhưng không hiểu sao Đường Khải Sâm có chút tức giận, rốt cuộc là tức giận cô hay là tức giận mình đã không rảnh nghĩ nhiều. Mặt anh lạnh lùng, nói thêm cũng cực kỳ gay gắt: “Phiền tôi? Bởi vì Chu Tử Nghiêu của em sao, em cùng cậu ấy tuy hai mà một.”

Chỉ là suy đoán không hề có căn cứ, Khương Văn Hảo lại có thể không phản bác.

Đường Khải Sâm bỗng dừng quay sang nhìn cô, thấy cô khinh thường giải thích, trong lòng càng thêm không thoải mái. Anh đỗ xe ở ven đường, nghiêng người đỡ lưng ghế dựa của cô, từng chữ đều như là nện ra từ trong kẽ răng: “Khương Văn Hảo, trước kia em phiền tôi còn thiếu sao? Bởi vì Chu Tử Nghiêu giúp em vài lần đã quên?”

Cho dù sau này anh giao lại mọi chuyện cho Chu Tử Nghiêu, nhưng anh cũng thực sự có việc, năm năm trước Đường thị trải qua một đại nạn, khi đó nếu như không phải anh gắng gượng, nhà họ Đường đã sớm bị phá hủy. Nhưng một lần kia, cái gì cũng thay đổi...

Văn Hảo nghe thấy hơi thở của anh, trong mắt anh đen tuyền thấy được tức giận khó có thể kiềm chế, ngược lại cô càng bình tĩnh: “Không quên, chuyện có liên quan tới anh, làm sao có thể quên được. Anh chán ghét tôi như thế nào, rất không kiên nhẫn, mỗi lần tôi đều nhớ rõ, cho nên Đường Khải Sâm anh tức cái gì? Là vì tôi không làm phiền anh, mất hứng? Anh đang khinh bỉ sao?”

Lúc này về mặt Đường Khải Sâm đã không đủ để dùng từ u ám để hình dung.

Văn Hảo cười đầy anh ra một chút: “Nếu tôi làm cho anh cảm thấy lòng tự trọng bị nhục nhã, vậy thật xin lỗi. Thực ra không đáng, sau này tôi sẽ không cùng xuất hiện với anh, cho dù kết quả của tôi và Tử Nghiêu như thế nào, tôi sẽ không rời khỏi Lăng Thành.”

Bắc Bắc còn ở nơi này, cô làm sao cũng sẽ không đi, cho nên lần này Đường Khải Sâm nên an tâm đi?

Cô chờ người đàn ông kia phản ứng lại, nhưng thật lâu cũng không thấy anh nói chuyện, toàn thân cả người trên dưới đều đã tản ra áp suất thấp làm cho người ta sợ hãi, như là rất tức giận.

Văn Hảo càng ngày càng không hiểu rốt cuộc anh tức giận vì cái gì, đừng nói cô, chính Đường Khải Sâm cũng không hiểu.

Anh chỉ biết là rất nhiều việc anh đã không thể kiểm soát được hướng phát triển, ví dụ như vừa rồi thật ra anh muốn nói anh có thể giúp cô, thậm chí muốn an ủi cô vài câu, nhưng làm sao cuối cùng lại trở thành bộ dạng như trước mắt.

Vừa rồi trong lòng anh rõ ràng là thương tiếc cô, nghĩ khi đó cô sợ hãi không biết đối mặt thế nào, bắt lực ở bệnh viện khóc lóc, tình cảnh rõ ràng cũng không có chứng kiến, nhưng lại như là mỗi một màn đều khắc vào trong đầu anh. Thậm chí ngực anh có chút ngột ngạt, cho nên mới cố gắng nói chút gì.

Nhưng kết quả lại...

Anh nhìn người con gái trước mắt, từ đầu tới cuối trên mặt cô cũng chưa từng cười, nhưng đáy mắt cũng không có nửa phần vui sướng, thậm chí là có chút chán ghét giấu ở bên trong. Đây có phải giống cảm xúc không chú ý của mình trước đây không?

Hoá ra càng không để ý, mới là tổn thương người nhất.

Đường Khải Sâm phản ứng không như Văn Hảo mong muốn, cho nên khi anh đưa tay ra vuốt gương mặt cô, cô đã quên gạt cái tay kia ra.

Trong lòng bàn tay anh có vết chai nhỏ thô ráp, đây là tính chất đặc hữu của người đàn ông này. Anh trầm mặc chăm chú nhìn cô, cuối cùng mới nhẹ nhàng nhéo nhéo má của cô: “Bây giờ Khương Văn Hảo, thật sự là giỏi lắm.”

“...” Văn Hảo rất muốn nói có phải anh là bệnh thần kinh tái phát hay không?

Nhưng Đường Khải Sâm lại xoay người một lần nữa khởi động xe, ánh mắt mờ mịt không rõ nhìn chăm chăm phía trước, nói một câu: “Lần sau ngã sấp xuống, nhớ đừng khóc nhè, muốn vẫn kiên cường như vậy đi tiếp.”

“Yên tâm, nhất định sẽ thế!” Văn Hảo cắn chặt răng, đặc biệt miệng quạ sao, có nguyên rủa người như thế à!

***

Đường Khải Sâm đưa người đến dưới lầu, Văn Hảo nhớ đến Bắc Bắc, thuận miệng nói câu “Tạm biệt” với anh rồi chuẩn bị đi. Nhưng người đàn ông trong xe lại mở miệng gọi cô: “Khương Văn Hảo.”

Cô quay đầu lại, thấy anh thâm sâu nhìn cô.

“Cho dù sau này gặp phải cái gì, tôi đều có thể giúp em.” Anh nói xong một câu lại nói tiếp, “Không liên quan đến bồi thường.”

Văn Hào đã không muốn biết, không phải bởi thường thì là cái gì, cô đứng ở trên bậc thềm hơi nghiêng đầu suy nghĩ, vẫn là cự tuyệt: “Cảm ơn ý tốt của anh, nhưng thật sự không cần.”

Ánh mắt Đường Khải Sâm phức tạp nhìn cô, đại khái cảm thấy cô liều chết chống đỡ?

Khương Văn Hào dứt khoát xoay người đối mặt với anh, nói từng chữ rất rõ ràng: “Thực ra, chuyện ba tôi ngã bệnh, tôi đã nói với anh rồi.”

Nói cho hết lời, cô thành công thấy được trên mặt người đàn ông lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, cô khẽ cười cười: “Xem ra anh thực sự quên rồi.”

Nhắc lại chuyện cũ, Văn Hào cũng không có đau lòng như lúc trước, trước kia cảm thấy chuyện ấy thương cảm động cốt (*), bây giờ lại có thể vô cảm không thể tả. Cô phát phát tay với anh, tươi cười không biến đổi: “Đều đã trôi qua, đi đường cẩn thận.”

(*) thương cảm động cốt: trọng thương đau lòng đến tận xương cốt.

Văn Hào cúi đầu nhìn cầu thang, từng bước một đi thông thả. Cô vẫn nói cho bản thân mình, lúc đó Đường Khải Sâm có lẽ chỉ vì bận quá, cho nên mới không rảnh lo lắng chuyện ba ngã bệnh. Nhìn phản ứng vừa rồi của anh, hoá ra thật sự quên sạch sẽ rồi.

Cô nhớ rất rõ ràng, đó là một đêm đông lạnh lẽo, rạng sáng hai giờ rưỡi, cô bị điện thoại đánh thức. Lúc ấy quần gia tỏ ra hết sức kinh hoàng, nói chuyện khi đó giọng nói cũng đã run rẩy: “Tiểu thư, ông, ông chủ té xỉu rồi!”

Đầu óc Văn Hào trống rỗng một hồi, cảm áo khoác vội vội vàng vàng chạy xuống dưới lầu, cô vừa chạy vừa gọi điện thoại cho Đường Khải Sâm.

Nhưng đầu bên kia điện thoại vẫn không có người nghe, cô đành phải gửi tin nhắn cho anh. Khi đó cô thật không biết nên làm thế nào mới tốt, ba và cô sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm như vậy, nếu thật sự có cái gì ngoài ý muốn, cô quả thực không dám nghĩ.

Nhưng tin nhắn đã gửi, cũng vẫn không người trả lời như cũ.

Cô ngồi ở trước giường bệnh, trong tay vẫn cầm lấy điện thoại di động như cũ, chỉ lo bỏ qua bất kì tin nhắn gì của anh. Thực ra cô cũng không cần Đường Khải Sâm làm cái gì cho cô, chỉ muốn lúc này, ai đó có thể vươn bàn tay dày rộng ra, nắm chặt mười ngón của cô, cho cô chút dũng khí và an ủi mà thôi.

Nhưng điện thoại di động vẫn yên lặng, yên lặng khiến cô tưởng rằng ngoài vùng phủ sóng rồi.

Văn Hào nhìn chăm chăm một đêm ba giống như già nua đi không ít, toàn thân cũng bị lạnh dần, trong lòng càng ngày càng trống rỗng, lạnh đến nỗi cô không ngừng run rẩy.

Cô cúi đầu nhìn, mới phát hiện bản thân lại có thể không đi giày đã chạy đến, cô chân không như thế, ở cạnh giường bệnh trông đến trời sáng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: chương 12

Giờ khắc này nội tâm Đường Khải Sâm mãi lâu mà không thể bình tĩnh. Khương Văn Hào đã từng nói với anh? Việc quan trọng như vậy, sao anh lại có thể hoàn toàn không nhớ rõ?!

Khi anh muốn hỏi lại một cách rõ ràng, trên cầu thang đã không thấy bóng dáng người phụ nữ kia đâu.

Anh ngồi ở trong xe, lòng như rơi vào trong hầm băng. Khó trách Khương Văn Hào không thích anh, nếu chuyện này là sự thật, ngay cả anh cũng khinh thường chính mình.

Trong ấn tượng của anh quả thật có đoạn thời gian Khương Văn Hào thường xuyên đến bệnh viện, bận rộn đến tối mịt, đó chính là thời điểm Đường thị gặp phải nguy cơ lớn. Anh thường xuyên tăng ca đến rất muộn, về nhà cũng không nhớ vào phòng xem cô đã ngủ hay chưa, tắm rửa xong liền trực tiếp nghỉ ngơi tại thư phòng.

Anh vội, hình như so với anh thì Khương Văn Hào vội hơn, cuối cùng hai người cùng ở dưới một mái hiên lại không hề chạm mặt.

Sau này cũng là quần gia nói cho anh biết: “Dạo này bà chủ có chút khác lạ, không biết có phải là có chỗ nào không thoải mái ——”

Nhớ rõ lúc ấy anh đang ăn điểm tâm, tin tức về Đường thị trên báo đã thu hút hết sự chú ý của anh, cho nên liền không để ý gật gật đầu: “Đã biết, có chuyện quan trọng thì lại báo với tôi.”

Dù sao cô cũng sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để thân cận với anh, ngay cả chỉ một bệnh nhỏ cũng sẽ biến thành cơ hội để làm nũng. Huống chi nếu quả thật có chuyện gì, nhất định Chu Tử Nghiêu sẽ nói cho anh biết. Cho nên bất kể như thế nào anh cũng không nghĩ tới, trong lúc này sẽ xảy ra sơ suất gì...

Về sau Khương Văn Hảo trở lại bình thường, tuy cũng có chút thay đổi nhỏ, chẳng hạn như luôn nhìn anh thất thần, có khi còn có thể vô cùng thần kinh hỏi anh: “Anh không có gì nói với em sao?”

“Không có.” Lúc đó anh cảm thấy khó hiểu, cho nên trả lời vô cùng tùy ý, thậm chí còn không nhìn qua vẻ mặt của cô.

Đường Khải Sâm nghĩ tới những chuyện này, không thể ngồi yên nữa, mở cửa xe bước nhanh lên lầu. Anh phải tìm Khương Văn Hảo hỏi rõ ràng! Anh làm sai nhất định sẽ nhận, nhưng chưa từng làm được nghĩ anh sẽ chịu tiếng xấu thay cho người khác.

Văn Hảo vừa mới chuẩn bị khép cửa, cánh cửa liền bị người dùng lực chặn lại. Cô kinh ngạc nhìn người đàn ông đang thở hổn hển trước mặt, bất ngờ dùng thêm sức: “Đường Khải Sâm, anh còn muốn làm gì!” Nếu cứ dây dưa thêm nữa, Bắc Bắc thật sự sẽ đến muộn!

Nhưng tay Đường Khải Sâm kẹp trong khe cửa không chút nhúc nhích như trước, ngón tay thon dài bởi vì dùng sức nên trở nên trắng bệch. Văn Hảo nhìn thấy liền thấy đau thay anh, nhưng thế nhưng người nọ đến cả chân mày cũng không nhăn một chút, chỉ kiên định nhìn cô nói: “Nói mọi chuyện ra rõ ràng, vừa rồi em nói cho tôi biết là có ý gì!”

Văn Hảo không nghĩ tới anh đuổi theo vì việc này, loại chuyện này mỗi một lần nhắc tới đều giống như đối lấy một trận cười nhạo, vì thế hít vào một hơi tận lực bình tĩnh nói: “Không có gì, coi như đã quên rồi. Đã qua không cần phải nói nữa.”

Đường Khải Sâm hiển nhiên không nghĩ như vậy, anh cắn chặt hàm răng, môi mỏng khẽ mở nói ra hai chữ: “Mở cửa.”

Văn Hảo đối mặt với anh, trên trán thấm ra một tầng mồ hôi mỏng, ngay tại lúc cô hơi thất thần, người kia lại có thể dùng sức đẩy cửa ra. Cô không để phòng, bị dư lực chấn làm lui về phía sau một bước lớn, cánh cửa cũng vang lên một tiếng “Oành” nện vào vách tường.

Văn Hảo kinh ngạc nhìn người trước mặt, Đường Khải Sâm bước nhanh tới gần, thò tay bắt lấy cổ tay cô, sức lực kia giống như sợ cô sẽ chạy mất: “Trong việc này nhất định có chỗ không đúng, chúng ta nói chuyện một chút.”

Tất cả vẫn giống phong cách quyết đoán, Văn Hảo hơi hơi ngửa đầu nhìn anh, đáy mắt Đường Khải Sâm tràn đầy tha thiết cùng cấp bách, cô bỗng nhiên cười: “Có lẽ vậy, nhưng mà thật sự không sao cả Đường Khải Sâm. Thương tâm khổ sở đều là chuyện khi đó, hiện tại nhắc lại, anh xem, đến một chút cảm giác khổ sở tôi cũng không có.”

Đường Khải Sâm nghe xong những lời này, lòng lại càng khó chịu.

“Cho nên có hiểu lầm hay không đều không quan trọng, cũng có thể thay đổi được gì đâu? Dù sao sinh có cuộc sống của anh, tôi có cuộc sống của tôi, quá khứ kia ai cũng không muốn nhắc lại.” Cô nói thông thả, từ đầu tới cuối tầm mắt đều không rời khỏi ánh mắt của anh.

Đường Khải Sâm biết Khương Văn Hảo đang nói thật, tuy rằng cô có rất nhiều tật xấu, nhưng vừa nói dối liền sẽ lấp bấp, không thể bình tĩnh không chế được trong nháy mắt. Cho nên cô là thật sự không để ý sự thật là cái gì.

Anh cấp bách muốn giải thích, nhưng cô đã không cần lời giải thích của anh.

Khương Văn Hảo nói, đều qua rồi.

Vài chữ nhạt nhẽo tầm thường như vậy, lại giống như từng chữ đều châm một nhát vào ngực anh. Cảm giác kia quả thực rất tệ.

***

Đường Khải Sâm ngồi trong xe, rõ ràng không gian rộng rãi thoáng mát, lại cảm thấy hô hấp không thông như cũ, giống như nơi nào cũng đều chật ních làm cho anh bị nghẹn. Anh kéo caravat ném tới băng ghế sau, ngồi im lặng vài giây, xem lại hồ sơ của Khương Văn Hảo một lần nữa.

Một nhà kia đúng là có vấn đề, vậy mà lúc trước sao anh lại có thể không lưu ý đến? Thân thể của Khương Viễn Sơn luôn rất tốt, cho nên anh mới không suy nghĩ đến phương diện kia, nay nghĩ lại, tất cả đều có dấu vết.

Chẳng hạn như lúc trước cho cô một số tiền nuôi dưỡng lớn, nhưng người phụ nữ kia còn quá trẻ, tâm cao khí ngạo, vì thế một đồng tiền cũng không nhận. Nhưng anh vẫn biết, từ khi Văn Hảo còn nhỏ Khương Viễn Sơn đã cho cô một tài khoản, gửi tiết kiệm ở nước ngoài, cho nên cô cũng sẽ không đến mức nghèo túng như hiện nay.

Thời điểm lần đầu tiên gặp mặt, cô từng nói qua tự mình có thể mua nhà, nhưng lúc ấy anh căn bản là không để ý...

Bệnh của Khương Viễn Sơn quả thực không có cách chữa, mấy năm nay cô ra sao anh quả thật không có cách nào tưởng tượng. Khó trách Khương Văn Hảo thay đổi nhiều như vậy, khác xa một trời một vực so với đại tiểu thư kiêu căng lúc trước.

Đường Khải Sâm cũng không biết tâm tình mình giờ phút này ra sao, chỉ cảm thấy hết thấy đều do bản thân anh, huống chi trong lúc này anh vẫn không biết được rõ ràng hiểu lầm bên trong, không thể cứ bỏ qua như vậy.

Đầu tiên anh nghĩ tới chính là Chu Tử Nghiêu, có thể ở bên cạnh anh động tay chân cũng chỉ có người này——

Nghĩ tới những thứ này, con người anh hơi xuống, tất cả đều do lúc trước anh đã quá sơ suất.

Anh khởi động xe chuẩn bị rời đi, lại thấy Khương Văn Hảo cầm túi vội vội vàng vàng xuống lầu, như là có việc gấp.

Đường Khải Sâm cảm thấy chính mình như là điên rồi, thế nhưng anh lại theo sát Khương Văn Hảo vòng qua hơn nửa thành phố mà không có nguyên nhân, sau đó nhìn người phụ nữ kia đi đón con trai Thạch Hiểu Tĩnh.

Tên tiểu quỷ đáng ghét kia.

Khương Văn Hảo mặc trên người áo T trắng cùng quần bò đơn giản, đứng ngay cửa nhà trẻ chào tạm biệt cô giáo. Đứa bé kia nghe lời nắm chặt tay cô, thỉnh thoảng còn ngẩng đầu hướng mỉm cười với cô.

Thật ra nhìn từ xa, Khương Văn Hảo xác thực còn rất trẻ, hoàn toàn không có dấu vết đã trải qua một lần hôn nhân. Năm nay cô cũng mới 27 tuổi...

Khương Văn Hảo nắm tay đứa nhỏ đi tới, Đường Khải Sâm hoàn toàn chưa có tránh đi, trực giác cho biết người phụ nữ kia căn bản không để ý đến anh. Quả nhiên, trong mắt Khương Văn Hảo chỉ có tên tiểu tử đáng ghét kia, còn lấy cái mũ bảo hiểm từ trên xe đội lên cho bé.

Miệng tên tiểu gia hỏa kia cũng phối hợp, một đôi mắt đen như mực, cầm nâng lên cao cao ——

Không biết vì sao, một khắc kia, trong lòng Đường Khải Sâm có chút cảm giác khác thường. Nhìn tới một màn như vậy, cảm thấy toàn thân đều ảm ảm .

“Dì, mẹ con có nhanh trở lại không?” Bắc Bắc ngồi xe điện, nghiêng đầu hỏi Khương Văn Hảo.

Tay Văn Hảo vẫn chìa khóa dừng một chút: “Bắc Bắc muốn mẹ à?”

Bắc Bắc gật gật đầu, lại rất nhanh lắc đầu.

Văn Hảo bị bé chọc cười, không nhịn được niết cái mũi nhỏ của bé: “Rốt cuộc là muốn hay không muốn?”

“Con muốn mẹ, nhưng cũng muốn ở cùng một chỗ với dì. Nếu mẹ trở lại, dì có thể chuyển đến ở một chỗ với con không?” Đứa nhỏ ngây thơ chớp chớp đôi mắt to, “Nhà con có rất nhiều phòng, dì sẽ ở phòng sát vách với con.”

Văn Hảo không nói chuyện, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Bắc Bắc, sau một lúc lâu mới nói: “Nếu như vậy dì sẽ không được làm biếng nữa, buổi sáng phải đi làm sớm, nhà của con cách quá xa.”

Bắc Bắc mắt híp nhìn cô: “Dì Khương, dì thật lười, cô giáo nói ngủ sớm dậy sớm mới là bé ngoan.”

“A....” Văn Hảo gõ gõ mũ bảo hiểm Spiderman của bé, “Vậy tối nay Bắc Bắc cũng phải nhớ làm bé ngoan, không thể ham chơi đồ chơi.”

Bắc Bắc giương cái miệng nhỏ nhắn, tại sao cảm thấy chính mình như bị dụ?

Đường Khải Sâm nhìn một lớn một nhỏ cười cười nói nói, hai người đi giữa làn xe gần máy, hơn nữa Khương Văn Hảo lại đi rất chậm, cho nên anh sẽ nhanh bỏ hai người kia lại phía sau. Nhưng giờ phút này anh cũng không muốn về công ty một chút nào, càng không muốn trở lại khách sạn một mình.

Đến ngã tư thì anh dừng lại, chờ Khương Văn Hảo đi qua, sau đó lại theo sau.

Việc nhàm chán như vậy, nếu đổi lại là lúc trước Đường Khải Sâm nhất định sẽ không làm.

***

Trợ lý ở đại sảnh khách sạn đợi đến lúc lên đèn mới thấy Đường Khải Sâm chậm rãi đi vào, anh ta vội vã đi theo: “Đường tổng, ngài đi đâu vậy? Tôi tìm khắp nơi đều không thấy.”

“Có việc gì?” Trên cánh tay Đường Khải Sâm phủ áo khoác, cổ áo tùy ý mở ra, một bộ thư thái nhàn tản, khoe miệng mơ hồ còn ẩn chứa ý cười.

Trợ lý hồ đồ rồi, quanh co mãi mới dám nói: “Lộ tiểu thư gọi điện thoại đến nhiều lần —— “

Anh ta suy đoán nhất định hai người này đang cãi nhau, mấy năm nay cũng không phải không thấy, mỗi lần đều là Lộ tiểu thư gọi điện thoại tới làm ầm lên nhưng vẫn không sao. Như mà dù lửa giận có lớn hơn nữa, một cuộc điện thoại cũng có thể làm biến mất.

Lần này Đường Khải Sâm lại không có phản ứng gì, hai người cùng vào thang máy, kính chiếu hậu phản chiếu ra gương mặt người đàn ông góc cạnh sắc xảo rõ ràng. Rồi lại nghe anh nói: “Nói với Eric, tôi muốn biết tình hình gần đây của Chu Tử Nghiêu, nhất là bốn năm gần đây đã lên tiếp xúc cùng người nào.”

“Vâng.” Trợ lý cũng không dám hỏi nhiều, trong lòng lại có chút quái dị.

Quan hệ của Chu Tử Nghiêu cùng lão bản vẫn không tệ, hai người quen biết từ nhỏ. Tuy nói hai năm qua nhà họ Chu nổi lên rất nhanh, nhưng mà cùng so sánh với nhà họ Đường quả thật còn kém không chỉ một chút. Với Chu Tử Nghiêu thì lão bản cũng là trăm phần trăm tín nhiệm, có chỗ tốt đều không quên anh ta (CTN).

Nhưng việc đang diễn ra trước mắt, chẳng lẽ lại có liên quan với Khương Văn Hào?

Đường Khải Sâm như đang suy nghĩ chuyện gì, sau một lúc lâu bỗng nhiên lại nói: “Mộc Thủy ở quận Đông bên kia có còn phòng trống không?”

“A? Có có có.” Trợ lý nói xong, thăm dò hỏi, “Ngài chuẩn bị chuyển qua? Tôi tra xem hộ hình (tình trạng cùng hình thái), không biết còn có... biệt thự hay không——”

“Không cần.” Đường Khải Sâm trực tiếp cắt ngang lời anh ta, vừa vặn đến tầng chỉ định, âm thanh “Đinh” vang, lên cửa thang máy đã mở ra. Giọng nói tĩnh lặng của người đàn ông truyền lại, “Một cô gái ở, cậu xem xét an bài, ổn chút là được.”

Trợ lý kinh hãi, suýt nữa cho rằng chính mình nghe lầm, an bài cho phụ nữ ở? Liên tưởng đoạn đối thoại trước sau, anh ta lập tức đoán được người kia là Khương Văn Hào.

Nếu như vị kia là vợ trước mà nói..

Tại sao anh ta lại cảm thấy, căn nhà này có thể sẽ không tặng được đây?

Ặc, lần sau sẽ không làm mấy bộ ngược kiểu này nữa, edit mà khó chịu quá đi thôi T_T Cầu ôm ấp trái tim nhỏ bé của editor *hug*

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 13

Khương Văn Hào nhanh chóng phát hiện ra gần đây vận khí của mình tốt đến có chút khoa trương, cho dù không phải ngày nghỉ, đưa Bắc Bắc đi siêu thị cũng có thể gặp được chương trình rút thưởng. Rút được đồ dùng hàng ngày cùng phiếu giảm giá thì cũng bình thường, nhưng mà tại sao lại rút được phòng ở? Nào có đạo lí mua 300 tệ gì đó lại rút được phần thưởng mấy chục vạn?

Cô khiếp sợ tới đỉnh, đứng ở đó cẩn thận xác thực với nhân viên công tác vài lần: “Thật sự là phòng ở?”

“Đúng vậy, chúc mừng cô.” Nhân viên siêu thị không phiền không chán lặp lại, trên mặt trước sau đều nở nụ cười vừa chân thành vừa chuyên nghiệp, thoạt nhìn không giống như đang nói dối.

Điều này thật là quý dị, Văn Hào nhú mày nhìn tò mò.

Bắc Bắc giờ một cái kẹo que cầu vòng thật to trên tay, cái miệng nhỏ nhắn ăn xung quanh ăn đến miệng lõe loét, kiễng chân nhìn tò mò thăm trong tay cô: “Dì, chúng ta trúng giải thưởng lớn à?”

“Giải thưởng lớn siêu cấp.” Văn Hào vẫn có loại cảm giác không chân thật.

Tiểu tử đương nhiên không hiểu giải thưởng lớn siêu cấp này đến cùng là siêu cấp như nào, đôi mắt to tròn cho Văn Hào ánh mắt tán dương: “Dì thật tuyệt, mẹ con mỗi lần rút thưởng đều chỉ có “chúc bạn may mắn lần sau”.

Giờ phút này Văn Hào không cười nổi dù chỉ một chút, may mắn quản lý siêu thị tới rất nhanh, nghiêm túc giải thích với cô: “Là như vậy, thưa cô. Hôm nay tổng công ty chúng tôi kỉ niệm tròn mười năm, hơn nữa lúc trước lão phu nhân bệnh lâu đã khỏi, vì thế tổng giám đốc quyết định chuyển ba căn hộ đến quý khách hàng, mặt khác thì đây cũng là một biện pháp tuyên truyền...”

Khó trách vài lần đến đây đều phát hiện trong siêu thị kín người hết chỗ, tuy rằng Văn Hào vẫn còn một bụng nghi vấn, nhưng không kiên trì truy vấn nữa.

Quản lý đưa cô đi làm mấy thứ thủ tục đơn giản, sau hẹn ngày đi công chứng.

Lúc trở về Văn Hào vẫn cảm thấy đây giống như nằm mơ, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Nhưng cô đã dùng di động kiểm tra kĩ càng, giám đốc siêu thị này và khu Mộc Thủy phía đông đều là một người. Và cái tên kia —— Lục Thiệu Hành, cô xác định mình không biết đối phương.

Cho nên ít có khả năng Đường Khải Sâm vì muốn bồi thường cho cô mà làm việc này, huống chi việc tốn nhiều tâm tư như này, không phải phong cách của anh ta.

Văn Hào nghĩ rõ ràng đầu đó, trong lòng mới dần dần có chút cảm giác cao hứng.

Về nhà tiểu Tào biết chuyện quả thực kinh ngạc không thôi, lập tức liền từ trên sô pha nhảy lên: “Không được, em cũng phải đi thử thôi vận, nhờ đâu cũng trúng!”

Bác Bắc ngồi một bên sô pha, nghe xong lời này lắc lắc đầu với cô ấy: “Đi Tiểu Tào, con cảm thấy đi không cần đi.”

“Vì sao!” Tiểu Tào tức giận mặt trừng to.

Bác Bắc không chút hoang mang phun ra một câu: “Bởi vì siêu thị bây giờ đã tan tằm nha, hoạt động này chỉ có một ngày, cho nên giải thưởng lớn đã sớm bay đi rồi.”

“Tiểu quý, thật sự cháu rất không làm cho người ta thích!” Tiểu Tào khóc không ra nước mắt lên án, tất xấu này rốt cuộc là giống ai a!

Văn Hào ngồi bên bàn ăn, mắt lại cẩn thận xem những hộp đồng kìa, chắc chắn không có điểm đáng ngờ nào. Việc đã vất vả từ rất lâu, bỗng nhiên không có bất kì dự liệu nào liền được giải quyết...

Tiểu Tào ngồi xuống cạnh cô, một bộ dáng bị đá kích quá độ: “Trước kia cũng đã gặp một vài thương gia dùng thủ đoạn tuyên truyền kiểu này, nhưng mà không phải cũng chỉ làm đáng một chút sao? Sẽ điều động nhân viên nội bộ đi lấy giải nhất. A Hào, có phải hệ thống có lỗi, chị không cẩn thận liền đập trúng cú chốt rồi?” (vận cú chốt: vận may)

“...Vậy có khi nào, thương gia bỗng nhiên thu lại quyết định không?” Văn Hào cảm thấy khả năng này rất lớn.

Tiểu Tào bị cô chọc cười: “Được rồi, em nói đùa đấy. Chắc sẽ không đâu, không phải thủ tục làm xong rồi không sao? Hơn nữa Lục Thiệu Hành kia, em nhớ rõ mẹ anh ta rất tin phật, tham gia không ít hoạt động công ích, lần này chắc cũng là ý tứ của bà ấy.”

Văn Hào mơ mơ hồ hồ vài ngày, mãi đến lúc đi làm thủ tục, cùng gặp phải chuyện này còn có hai người khác. Hai người kia thoạt nhìn đều là người đi làm rất phổ thông, lúc nói chuyện cũng không có gì kì lạ, lúc này lo lắng trong lòng Văn Hào mới thức sự rơi xuống.

Xem ra trên thế giới này vẫn có người tốt, ai nói tất cả thương nhân đều gian trá giả hoạt? Nhất thời Văn Hào sinh ra vài phần kính nể đối với Lục Thiệu Hành.

***

Mà giờ khắc này người được cô khen là người tốt Lục Thiệu Hành, đang ở trên lầu vô tình giấu cột người nào đó.

“Không nghĩ tới Đường đại thiếu cũng có lúc làm loại chuyện này, tôi phải lập tức chia sẻ tin tức này cho bạn bè trong giới.” Lục Thiệu Hành cười, làm bộ đã bắt đầu ấn đi động.

Đường Khải Sâm nhăn nheo nhìn anh ta một cái: “Được tiện nghi còn khoe mẽ, quả nhiên nhân phẩm Lục Thiệu Hành cậu thật sự không được tốt lắm.”

“Chắc.” Lục Thiệu Hành cười càng thêm vui vẻ: “Có cơ hội xem người nào đó khôn quẩn, tôi rất là vui sướng, huống chi còn có thể được cái thanh danh tốt, có sao mà không làm.”

Đường Khải Sâm không nói, cúi đầu nhấp ngụm cà phê, ánh mắt xuyên thấu qua tấm kính thủy tinh sát đất nhìn bóng người dưới lầu dần dần đi xa.

Lục Thiệu Hành chống cằm cũng đưa mắt nhìn Khương Văn Hào rồi đi, nhìn đến lúc người lên xe đi mất, lúc này mới quay đầu không hiểu nhìn về phía người đàn ông trước mặt: “Nói thật, cậu nói cậu không thích cô ấy, nhưng lại tốn nhiều tiền như vậy tặng phòng ở, còn trăm phương nghìn kế không cho đối phương phát hiện... Đường Khải Sâm, trừ khi nói cậu đầu óc hỏng rồi, tôi thật nghĩ không ra lý do khác.”

Đường Khải Sâm trầm mặc rất lâu, Lục Thiệu Hành cho rằng anh không định trả lời mình, lại nghe anh sâu kín phun ra một câu: “Vậy chắc là do đầu óc tôi hỏng thật rồi.”

Lục Thiệu Hành kinh ngạc nhìn sang, nhưng Đường Khải Sâm đã đứng dậy đi ra ngoài.

“Ai, đừng mất hứng như vậy, ở lại trò chuyện trò chuyện nha.” Lục Thiệu Hành nghiêng mình dựa tay vịn ở sảnh, cười híp mắt nói với người đang xuống tầng.

Đường Khải Sâm quay lưng với anh ta dựng ngón giữa: “Không đi tiếp tục để cậu chê cười tôi? Lục Thiệu Hành cậu dám đi nói lung tung tôi nhất định diệt khẩu cậu.”

“Ai, thừa nhận có để ý đến Khương Văn Hào khó như vậy sao?” Lục Thiệu Hành nói xong quả nhiên không nghe được bất kì câu trả lời nào, vì thế lại chưa từ bỏ ý định hồ: “Vậy còn hai phòng ở kia thì làm thế nào? Tiền công hai diễn viên lâm thời kia đâu? Trả luôn bằng phòng đó nhé?”

Đường Khải Sâm không để ý anh ta như trước.

Lục Thiệu Hành bĩu môi, dựa vào tay vịn uống cạn sạch chỗ rượu vang còn lại, a, sao anh ta lại chờ mong Đường Khải Sâm thích Khương Văn Hào vậy chứ? Đến lúc đó vì sĩ diện người nào đó có thể nuốt hận tự sát hay không?!

Cho dù vô ý kết giao một tên bạn xấu, nhưng mà giờ phút này tâm tình Đường Khải Sâm vẫn rất tốt, ngày đó sau khi trở về anh liền tính toán làm thế nào để thuận lợi đưa phòng ở đến tay Khương Văn Hào. Có lẽ là chuyện ngày đó kích thích anh rất lớn, tóm lại trong lòng anh cực kì không thoải mái, cảm thấy nhất định phải làm chút gì mới được.

Anh lái xe, ngoài cửa sổ xe gió nhẹ từ từ thổi qua, làm cho không khí khô nóng lúc trước như cũng nhẹ nhàng khoan khoái không ít. Đèn đỏ trước mắt, anh lại ngoài ý muốn nhìn thấy Khương Văn Hào.

Cô vẫn đi cái xe điện hồng hôm trước, về mặt chuyên chú đợi đèn xanh đèn đỏ, xe anh vừa vịn dừng bên cạnh cô, người phụ nữ đó thế nhưng hoàn toàn không phát hiện anh!?

Đường Khải Sâm ho một tiếng.

Khương Văn Hào lên tiếng trả lời nhìn lại, nhìn thấy anh cũng không có phản ứng gì, ngược lại về mặt bình tĩnh tiếp tục nhìn thẳng đằng trước, giống như anh chỉ là người xa lạ bình thường.

Đường Khải Sâm trầm mặc vài giây: “Khương Văn Hào, thấy ông chủ không biết chào hỏi?”

“Vâng, Đường tổng xin chào.” Văn Hào biết nghe lời trả lời, nói xong cũng một bộ dáng không định nói chuyện cùng anh, chỉnh lại mũ bảo hiểm.

Tâm tình tốt của Đường Khải Sâm nháy mắt trở thành hư không, nha đầu chết tiệt này, còn thật biết cách khiến cho người khác khó chịu.

Cuối cùng cũng tới đèn xanh, Khương Văn Hào vịn nguồn điện liền lao ra ngoài, Đường Khải Sâm nhìn cái xe hồng một đường nhanh như điện chớp đi xuyên qua dòng xe cộ, chân mày như vịn lại với nhau.

Hay là lại đưa cho cô một chiếc xe?

***

Ý niệm này cũng chỉ chọt lóe lên trong đầu Đường Khải Sâm mà thôi, một mặt anh biết khả năng thực thi thành công dường như là số không, đưa xong phòng còn thêm xe nữa, Khương Văn Hào còn chưa dễ lừa gạt như vậy. Mặt khác, anh phát hiện cái xe hồng kia cũng có lợi... Nói ví dụ hiện tại.

Anh vừa ra được không bao lâu liền nhìn thấy Khương Văn Hào ngừng lại ven đường, suy đoán hoặc là xe có sự cố, hoặc là hết điện.

“Cần giúp đỡ không?” Đường Khải Sâm dừng lại cạnh cô, cố hết sức đè nén khoe môi muốn giương lên.

Văn Hào nhìn anh một cái, như đinh đóng cột mà nhả hai chữ: “Không cần.”

Bị cự tuyệt theo dự đoán, tâm tình Đường Khải Sâm lại phủ thêm một tầng âm trầm, lại vẫn đẩy cửa xuống xe, trực tiếp đi qua xem xét. Nhưng ba phút sau, anh thoáng lúng túng đứng lên, trên mặt biểu tình không thay đổi chút nào: “Để trợ lý lại đây đợi xe kéo, muốn đi đâu, tôi đưa em đi.”

Đời này Đường Khải Sâm chưa bao giờ đi xe điện đâu, nhìn cũng nhìn không ra hồng chỗ nào, cho nên khi xử lý tình huống chỉ có thể dựa vào xe của mình thôi.

Văn Hào biết đối phương cũng là có ý tốt, nếu cứ giống như con nhím thì không khỏi rất khác người, vì thế cố gắng bình tĩnh nói: “Dù sao tôi cũng có thời gian, có thể tự mình xử lý, không chậm trễ anh.”

Trước kia Đường Khải Sâm cũng không phát hiện ra Khương Văn Hào cố chấp như vậy, đứng ở đó nhất thời cũng không biết có thể nói cái gì. Rõ ràng ở trên thương trường anh có thể nói khéo như rót mật, khi đàm phán cũng có thể dễ dàng khiến đối thủ bại lui liên tiếp, nhưng hôm nay đối với người phụ nữ này, thế nhưng càng lúc càng cạ lời.

May mắn đi động Văn Hào vang lên, lúc này không khí căng co mới khá hơn đôi chút, cô hơi nghiêng người đi nghe điện thoại, là điện thoại của Chu Tử Nghiêu.

“Anh về rồi?”

Đường Khải Sâm tình tường nhìn thấy biểu tình thả lỏng trên mặt người phụ nữ kia, đáy mắt tối đen mơ hồ có ánh sáng lóe lên, đoán cũng biết ai ở đầu kia, nắm tay vốn đang rũ bên người không tự chủ siết lại.

Ánh mắt Văn Hào cũng nhìn thấy Đường Khải Sâm nhìn chăm chăm vào mình đánh giá, không được tự nhiên dời ánh mắt: “Ừm, em.. không ở nhà, đang phải dừng ở bên đường.”

“Không cần đến đây, anh vừa xuống máy bay quá mệt mỏi, về nhà nghỉ ngơi sớm một chút. Vâng, được rồi.”

Khương Văn Hào chuyên chú nghe điện thoại, cố tình không để ý người bên cạnh, đến khi cúp điện thoại người nọ sớm không còn ở đây, cô không thể nói rõ là cảm giác gì, dù sao cũng không còn thất vọng nữa.

Ven đường khắp nơi đều là ô tô cùng người đi đường vội vàng qua lại, lúc trước cô đã gọi điện cho bộ phận sửa chữa xe điện, nhaoáng cái đã qua hơn nửa tiếng mà vẫn chưa thấy bóng dáng họ. Văn Hào đành phải gọi lần nữa, lần này liền không có ai nghe máy, gọi lại vài lần vẫn như thế.

Nhìn nhìn thời gian, thì ra cũng sắp đến lúc tan làm, có lẽ những người đó cũng không muốn đến đây. Văn Hảo đang do dự có nên gọi tiểu Tào đến ứng cứu hay không, nhưng ngay lúc đang chần chờ, bỗng nhiên xe Đường Khải Sâm lại trở lại.

Tác giả có lời muốn nói: chương sau có tiến triển =3=

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 14

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Văn Hảo nhìn kia xe càng ngày càng gần, sau đó chậm rãi dừng ngay trước mặt mình, nhưng xuống xe không phải là Đường Khải Sâm, mà là một người mặc đồng phục có in hình xe điện đánh dấu là nhân viên sửa chữa. Anh ta thoạt nhìn có vẻ không tình nguyện, nhưng hình như lại có nguyên nhân nào đó mà không thể không đến, cho nên vẻ mặt mâu thuẫn khó nhìn.

Anh ta lập tức đi tới chỗ Văn Hảo: “Là xe này?”

“Vâng.” Văn Hảo len lén liếc mắt, trên ghế lái xe có người, nhưng bởi vì cửa xe là kính phản quang nên không thấy rõ về mặt của người nọ.

Thợ sửa chữa đi gần tay liền cúi người bắt đầu bận việc, động tĩnh bùm bùm hơi lớn. Văn Hảo thấy anh ta có vẻ tức giận, muốn nói vài câu cũng nhịn xuống, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, xong sớm một chút về nhà nấu cơm cho Bắc Bắc mới là quan trọng.

Ai biết thợ sửa chữa sửa xe kia cũng không hiền lành, giằng co một lúc miệng bắt đầu oán giận: “Xe này nhìn một cái cũng phải năm năm rồi, mua luôn cái mới không phải là xong sao, có bạn trai có tiền như vậy, còn tiết kiệm chút ấy làm gì?”

Văn Hảo há miệng định đáp lại anh ta, vừa vặn từ phía sau lại truyền đến một giọng nam sắc bén: “Mua hay không thì kệ chúng tôi, trước đó việc của cậu là sửa tốt cái xe này.”

Thợ sửa chữa đang ngồi trên mặt đất biểu tình hơi ngượng ngập: “Tôi đây không phải là suy xét đến an toàn của cô ấy sao? Một cái đề nghị mà thôi.”

“Chức trách của cậu là giải quyết vấn đề thay khách hàng, chứ không phải đặt ra vấn đề.” Đường Khải Sâm nói xong lại trầm giọng: “Còn có, nói với cô ấy khách khí một chút.”

Thợ sửa chữa kia đại khái là bị khí thế của anh trấn trụ, hướng chỉ từng câu chữ đều không cho phản bác, vì thế im lặng không nói chỉ gấp rút làm việc.

Văn Hảo có thể cảm nhận được người đàn ông kia đang đứng sau lưng mình, cắn cắn môi, vẫn là xoay người đối mặt với anh nói một câu: “Cảm ơn anh giúp đỡ.”

Đường Khải Sâm lại hơi nhíu ấn đường, tựa hồ có chút mất hứng: “Ồ trước mặt tôi rất có bản lĩnh, sao vừa đến trước mặt người khác liền sợ hãi. Khương Văn Hảo, khí thế bạn học bệnh vực kẻ yếu trước kia của em đi đâu rồi?”

Từ trước người phụ nữ này chính là một người tốt mù quáng, không biết trời cao đất dày đem đến cho anh bao nhiêu tai họa, chỉ cần cô nhìn thấy bất công thì nhất định sẽ tìm cách sửa đúng. Nhưng vừa rồi thì sao? Anh ngồi trong xe nhìn một lúc lâu, thế nhưng cô vẫn sụp mi thuận mắt đứng đó, anh thấy mà trong lòng nổi giận.

Tại sao ai cũng có thể ném sắc mặt không tốt cho cô? Khương Văn Hảo không nên để như vậy!

Đáy lòng Văn Hảo cũng sinh ra vài phần hoảng hốt, đúng nhỉ, trước kia cô đâu có sợ cái gì? Nhưng khi đó Khương Văn Hảo cái gì cũng có, mà bây giờ...

Kiểm sống lâu, nhiều góc cạnh hơn nữa cũng sẽ bị bào mòn, nhưng nói lời này anh cũng không hiểu. Trước kia Khương Văn Hảo và Đường Khải Sâm nhiều lần chỉ là phương diện tinh thần môn không đăng hộ không đối, mà nay, hai người hoàn toàn triệt để là người của hai thế giới, không thể đạt đến nhận thức chung.

Văn Hảo nhìn anh một cái, không giải thích thêm, chỉ nói: “Làm phiền nhiều rồi, phần còn lại một mình tôi cũng... —— “

“Giúp em nhiều như vậy, một câu cảm ơn là muốn đuổi tôi?” Đường Khải Sâm không phong độ chút nào cắt ngang, thoạt nhìn lại có vẻ tức giận hơn hồi nãy.

Thấy anh nói đương nhiên như vậy, cuối cùng Văn Hảo không thể nhịn được mở miệng hỏi: “Anh còn giúp tôi cái gì?”

“...” Chuyện phòng ờ, thế nhưng cổ tình không thể nói được.

Đường Khải Sâm đứng ở đó như nghẹn thành nội thương, cuối cùng hung hăng trừng mắt liếc cô: “Mời tôi ăn cơm!”

Anh ta nói xong cũng hùng hổ lên xe, Văn Hào đứng tại chỗ quả thực hoàn toàn không nói được gì. Thợ sửa chữa vội tai nghe hết, lúc này nhân cơ hội lửa cháy đổ thêm dầu: “Cô à, tính tình của bạn trai cô không được tốt lắm, loại người có tiền này, cô cần phải lo lắng rồi.”

“Lo lắng cái gì?” Văn Hào nhú mày nhìn anh ta.

“Lo lắng anh ta đùa giỡn cô đó! Cô nghĩ câu chuyện cô bé lọ lem là có thật chắc, loại người có tiền này tôi gặp nhiều hơn cô, nhiều lắm chỉ là chơi đùa với cô.” Thợ sửa chữa một bên vận đĩnh ốc, một bên nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Giống như chó nhỏ mèo nhỏ nhào vào cô, ngẫu nhiên cho cô nếm thử chút ngon ngọt, bị móng vuốt cào vào cũng cảm thấy thật thú vị.”

Anh ta thấy Văn Hào không nói lời nào, lại bổ sung: “Nói trắng ra, chính là coi cô như là một thứ để điều hòa cuộc sống mà thôi.”

Văn Hào hoàn toàn trầm mặc, gần đây biểu hiện của Đường Khải Sâm có phần khác thường, nhưng chuyện ác liệt như thế anh hẳn là chưa đến mức...

***

Thật sự Đường Khải Sâm còn theo Khương Văn Hào một mạch đến nhà cô, bản thân anh cũng biết đường, cô muốn ngăn cũng không ngăn được. Đi đến dưới lầu, Văn Hào đành phải thỏa hiệp: “Có thể đi ăn, ăn xong lập tức về.”

Đã quen bị ghét bỏ, thế nhưng Đường Khải Sâm cũng có thể chịu nhịn nhận lấy điều khoản bất công này, lạnh nhạt gật đầu: “Có thể.”

Văn Hào hoài nghi nhìn anh một cái, gần đây người này thực sự quái dị, chẳng lẽ bị thợ sửa chữa kia nói trúng rồi? Đường Khải Sâm thấy cô đứng yên không động tĩnh gì, ánh mắt quý dị nhìn chăm mình chằm chằm, nhú nhú mày: “Đi ăn cơm mà thôi, cũng không phải ăn em, sao lại do dự lâu như vậy.”

Văn Hào bị anh chế nhạo, gương mặt xấu hổ một trận: “Dám có ý tưởng lộn xộn thử xem.”

Đường Khải Sâm lập tức vui vẻ: “Ý tưởng như nào được gọi là lộn xộn, nói nghe một chút, tôi sẽ cố gắng khắc chế.”

Biết là anh cố ý, Văn Hào mới không mắc mưu đâu, cầm đồ đạc đi lên lầu trước, Đường Khải Sâm một đường theo sau, người phụ nữ này lại cố tình không mở miệng, anh tự cảm thấy nhàm chán, bèn tiến lên cầm túi mua hàng trên tay cô. Trong giây lát đầu ngón tay hai người chạm vào cô lập tức thu tay, túi đồ to suýt rơi xuống đất.

Giống như cảnh thái bình giả tạo lúc trước đều bị vạch trần, cuối cùng quan hệ như hoa trong gương trắng trong nước của hai người vẫn lộ nguyên hình. Đường Khải Sâm đứng ở hành lang nơi ánh sáng đang tối dần, trầm mặc nhìn cô: “Chán ghét tôi như vậy sao?”

Văn Hào cũng đang đứng trong ánh đèn mờ tối: “Anh suy nghĩ nhiều rồi, không đến nỗi chán ghét, nhưng chắc chắn là không thích.”

Đường Khải Sâm nhìn bóng dáng cô bước nhanh lên lầu, ánh mắt phức tạp khó đoán.

Hôm nay tiểu Tào nhàn rồi, đã sớm đi đón Bắc Bắc về, hai người đang tranh giành cái ti vi. Thấy Văn Hào mở cửa bước vào thì đồng loạt nhìn cô xin giúp đỡ.

“Di Hào, di tiểu Tào bắt nạt con.” Bắc Bắc dẫu môi cáo trạng, “Con là đứa nhỏ, thế mà đi ấy cứ bắt con xem phim Hàn.”

Tiểu Tào không cam tâm yếu thế phản bác: “Kết quả này con phải tự chịu chứ, ai vừa rồi ăn bánh ngọt của di ở trên đường, sau đó đồng ý rồi bây giờ lại đòi ý!”

“Nhưng con đã để cho di xem một tập, một khối bánh ngọt đương nhiên chỉ được xem một tập chứ.”

“Con —— “

Hai người cứ thế tranh chấp nhau, nhưng lòng Văn Hào rõ ràng không đặt tại nơi này, cô lên đây mới nhớ đã quên lấy lại túi đồ, người kia trong con giận dữ sẽ không ném đi chứ? Lấy tính tình kia của anh hẳn là bây giờ đuổi theo cũng không kịp, nhưng bên trong còn có mấy tờ hợp đồng...

Một lớn một nhỏ kia tranh chấp hồi lâu mới phát hiện cô bất thường, Tiểu Tào buông điều khiển từ xa đi tới, từ trên xuống dưới đánh giá cô: “Sao thế, sắc mặt khó coi như vậy?”

Cô vừa nói xong, cánh cửa sắt liền bị người từ bên ngoài mở ra. Tiểu Tào thấy rõ người tới triệt để sợ ngây người, nhanh chóng đứng thẳng tắp: “Đường Đường Đường tổng!”

Bắc Bắc cũng ngoài ý muốn nhìn Đường Khải Sâm ngoài cửa, sao ông chú hư hỏng này lại đến đây?!

***

“Khương Văn Hào, lần này chị nhất định phải nói thật cho em!” Tiểu Tào chen ở trong bếp, hung ác giờ một quả mướp đắng ép hỏi: “Rốt cục chị với

Đường tổng xảy ra chuyện gì? Nay đã tìm đến cửa, nếu lừa em em sẽ tuyệt giao với chị!”

Văn Hào thở dài, đưa củ hành tây cho cô ấy: “Bóc vỏ hộ chị.”

Tiểu Tào trừng mắt, Văn Hào lại cười hi hi nói: “Chị không muốn lừa em, anh ấy là chồng trước của chị, nhưng bốn năm nay không liên lạc. Hai người không có gì liên quan nữa, nói cũng chẳng để làm gì.”

Lượng tin tức này thực sự quá lớn, tiểu Tào đứng ở đó nửa ngày không tiêu hóa được: “Trời ơi, hiện thực so với tiểu thuyết quả nhiên còn máu chó hơn, chị có chồng trước có tiền như vậy lại đi chen chân vào kí túc xá công nhân viên với em?”

Thấy Văn Hào vẫn đang bình tĩnh rửa rau, lập tức cô lại tiến lên trước nhỏ giọng hỏi: “Anh ta phải chăng muốn gương vỡ lại lành cùng chị nha?”

“Không.” Văn Hào trực tiếp đánh vỡ ảo tưởng của cô ấy: “Anh ta sắp kết hôn, em quên à?”

Nhất thời tiểu Tào ghen hờn: “Vậy anh ta đang làm gì đây? Ngồi hưởng tề nhân chi phúc sao?” (Tề nhân chi phúc: ý chỉ cuộc sống giàu sang sung sướng, nhiều thê thiếp).

Văn Hào không biết trả lời tiểu Tào như thế nào, nhưng loại chuyện tề nhân chi phúc này, Đường Khải Sâm kinh thường lắm. Trong cuộc hôn nhân vài năm đó, rất ít khi anh chủ động chạm vào cô, rõ ràng người đàn ông này có đầy đủ các yếu tố, nhưng những người khác phái bên cạnh anh có thể đếm trên đầu ngón tay.

Muốn nói trải nghiệm tình cảm của anh, đại khái chỉ có cô và Lộ Lâm thôi.

Không đúng, cô có lẽ chỉ là người qua đường Giáp Ất Bình Định trong cuộc sống của anh mà thôi, không được tính là tình sử.

Tiểu Tào thấy cô thật lâu không nói lời nào, trong lòng đã đoán được bảy tám phần: “Ly hôn... Là vì anh ta làm chuyện có lỗi với chị?” Dù sao cũng là người trường kì ngâm trong dâm ý của tiểu thuyết ngôn tình, trong đầu đã nhanh chóng bỏ vào một màn hào môn ngược luyến.

Văn Hào lại không hề thỏa mãn tò mò của cô ấy, nhận lấy hành tây: “Em đi ra trông Bắc Bắc hộ chị.”

“Không đi.” Tiểu Tào nghiêng răng: “Kể cả anh ta trưởng thành đẹp trai lại là ông chủ của em, em cũng không có cách nào ở cùng một phòng với kẻ cặn bã.”

“...”

“Khương Văn Hào, vậy sao chị còn dây dưa không rõ ràng với anh ta? Đừng nói anh ta giúp chị sửa xe, ngay cả mua phòng ở cho chị cũng không có gì.” Xem ra tiểu Tào rất muốn bênh vực kẻ yếu.

Văn Hào nghĩ nghĩ, thành thật trả lời: “Nếu như vậy, không phải chứng minh chị vẫn còn để ý sao? Không phải sẽ làm cho anh ta thật vui vẻ sao?”

Tiểu Tào tròn mắt há hốc mồm, gợn ngón cái với Văn Hào.

***

Mà bên trong phòng khách, Bắc Bắc ai oán mà ngồi một góc sofa, phát ra oán giận với Đường Khải Sâm: “Chú—— “

Đường Khải Sâm không thể nào sẵn lòng quan tâm vật nhỏ này, anh còn nhớ rõ bản thân mình mỗi lần thấy cậu nhóc đều không có chuyện tốt, nhưng lúc này vẫn là không tình nguyện nhìn nhóc một cái: “Chuyện gì?”

Bắc Bắc chỉ chỉ điều khiển từ xa bên cạnh anh, lại lên án nhìn nhìn bản tin tài chính kinh tế đang phát: “Chú cần phải nhường nhịn trẻ con, bên cạnh còn có trẻ con, sao lại xem chương trình khó hiểu như vậy?”

“À.” Đường Khải Sâm như đang dăm chiêu gật gật đầu: “Vậy cháu chơi đồ chơi đi.”

“...” Bắc Bắc tức giận phồng khuôn mặt nhỏ nhắn.

Ánh mắt Đường Khải Sâm đảo qua liền nhìn thấy dáng vẻ tức giận mà không dám nói gì, khuôn mặt nhỏ nhắn đều ghen đỏ, bộ dáng kia tựa như quả cà chua nhỏ. Anh không nhịn được buồn cười, dứt khoát vẫy vẫy tay với đứa bé: “Lại đây.”

Bắc Bắc tròn trắng mắt không nhìn anh.

“Nếu cháu trả lời ta một vấn đề, ta liền cho cháu.” Anh đặc ý lắc lắc điều khiển từ xa, không cảm thấy xấu hổ khi uy hiếp một đứa trẻ năm tuổi chút nào.

Bắc Bắc nhú mày suy nghĩ, cuối cùng chậm rì rì xê dịch đến bên người anh: “Hỏi cái gì?”

Đường Khải Sâm mắt hướng đến phòng bếp, đề thấp tiếng nói: “Cháu thường xuyên ở cùng dì Khương à? Mẹ cháu bình thường cũng ở lại đây?”

Bắc Bắc mở to đôi mắt đen trắng rõ ràng nhìn chằm chằm Đường Khải Sâm, hoàn toàn không chú ý đến đối phương không chỉ hỏi một câu, vô tội gật

gật đầu: “Đúng vậy, mẹ nói di Khương một mình thật cô đơn, hơn nữa mẹ muốn chăm sóc ba, cho nên không rảnh. Nhưng sao chú lại hỏi cái này?”

Đường Khải Sâm không lập tức nói chuyện, cách gần như vậy, anh cơ hồ không không chế được ý muốn vò đầu đứa bé này. Nhưng anh rất nhanh không chế được ý tưởng khó hiểu này, còn nói: “Khương Văn Hào, cô ấy thật sự chỉ là di cháu?”

Bắc Bắc lại càng kỳ quái, nghiêng đầu đối mặt với anh: “Chú à, người thật ngu nha, cháu gọi di Khương thì đương nhiên di là di của cháu. Đơn giản như vậy mà cũng hỏi, mẹ chú không đưa chú đến trường sao?”

Đường Khải Sâm biết không thể cùng vật nhỏ này nói chuyện phiếm!

“Chú không đến trường, không nên xem chương trình phức tạp như vậy a——” Bắc Bắc thuận thế liền lấy điều khiển từ xa trong tay anh, suôn sẻ đổi sang kênh thiếu nhi, “Chúng ta cùng nhau xem “Cây thông minh” đi.”

Thật đúng là lần đầu tiên Đường Khải Sâm bị một đứa trẻ làm cho tức giận như thế này, ngay cả đứa cháu Cầu Cầu cũng đáng yêu hơn vật nhỏ này nhiều. Đây nhất định không thể nào là đứa nhỏ kia, Khương Văn Hào không có can đảm lừa anh, nhà họ Chung cũng sẽ không nhận một đứa trẻ không rõ lai lịch làm cháu nội.

Văn Hào bùng đĩa đi ra liền nhìn thấy Đường Khải Sâm đang nhìn chăm chăm bóng dáng Bắc Bắc thất thần, trái tim hưng hăng run lên, lại cực lực trấn định nói: “Có thể ăn cơm”

Đường Khải Sâm neho mắt nhìn qua, ánh mắt hai người chạm vào nhau, Khương Văn Hào liền chuyển mắt đi nơi khác.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: chương 15

Editor: Linh Đang

Một bữa cơm này hiển nhiên không thể nào ăn thư thái, ai cũng ôm tâm tư, ngay cả tiểu Tào bình thường nói nhiều cũng khó có lúc trầm mặc. Nhưng Đường Khải Sâm ném đồ ăn Khương Văn Hào làm, lại có loại giác dường như đã qua mấy đời.

Thời điểm vừa kết hôn, mỗi sáng sớm Khương Văn Hào đều sẽ rời giường đứng giờ làm bữa sáng cho anh, một tuần bảy ngày, dường như không trùng lặp. Tuy rằng người phụ nữ này có rất nhiều khuyết điểm, nhưng ngoài ý muốn nhưng năng nấu ăn rất tốt, có lẽ đây là chỗ duy nhất đáng khen trên người cô.

Khi đó tuy rằng anh ngoài ý muốn, nhưng lại không có quá nhiều cảm thụ đặc biệt, luôn cảm thấy người phụ nữ kia không kiên trì được bao lâu. Từ nhỏ cô đã được Khương Viễn Sơn nâng niu lớn lên trong lòng bàn tay, có thể chịu được bao nhiêu khổ đây?

Nhớ rõ lúc ấy chính là mùa xuân, sớm muộn gì còn có chút lạnh, nhưng Khương Văn Hào luôn dậy rất sớm. Có lần anh rời giường thấy cô đứng ở trước bếp, lúc ấy hơi cúi đầu lộ cằm cổ trắng nõn, tóc đen mềm mại rơi trước ngực, bộ dáng lại có chút đáng thương.

Anh đi tới vừa nhìn, thế nhưng phát hiện nha đầu kia đang ngủ gật, đầu không giữ được toàn gật gật, vài lần nghi ngờ cô sắp ngã quy xuống đất.

Đường Khải Sâm liền ôm cánh tay, dựa vào tủ âm trong tường cẩn thận nhìn cô.

Lúc ấy Khương Văn Hào còn mang theo vài phần amập mạp của thiếu nữ, trên người có chút thịt, nhưng ngũ quan đã trở nên thật sự xinh đẹp. Không phải không thừa nhận, trong đồng phụ nữ thì diện mạo của cô thuộc loại thượng thừa, đáng người cũng...

Hình như đây vẫn là lần đầu tiên anh đứng ở cự ly gần như vậy đánh giá cô, nhìn một chút, lại có chút thất thần.

Lúc sau vẫn là canh trên bếp tràn ra, hai người mới đồng thời bừng tỉnh. Khương Văn Hào luống cuống tay chân bưng canh sang một bên, lúc này mới phát hiện anh đứng ở bên cạnh, khuôn mặt nhỏ lập tức liền đỏ lên: “Anh đã dậy rồi?”

Đường Khải Sâm cũng thu hồi ánh mắt rất nhanh, đi đến một bên pha cà phê: “Nếu buồn ngủ, thì cứ đi ngủ đi, việc này không cần em làm”

Dù sao trong nhà cũng có người làm, hơn nữa anh cũng không có thói quen ăn điểm tâm, người phụ nữ này hoàn toàn làm việc vô dụng.

“Không có việc gì, giữa trưa em có thể ngủ trưa.” Cô luôn cười cười, bộ dáng giống như mỗi ngày đều tinh lực dư thừa, lúc này càng bạo dạn đoạt đi cái cốc trong tay anh, “Mẹ em nói bữa sáng rất quan trọng, anh thường xuyên tăng ca càng phải chú ý, bằng không thời gian lâu, khẳng định dạ dày sẽ có vấn đề. Còn có cái này——”

Cô lung lay cái cốc trong tay, nháy mắt với anh: “Ở nhà uống ít cà phê thôi, đồ ăn em làm rất ngon, khẳng định về sau anh sẽ nghiện.”

Đường Khải Sâm nhìn tay mình trống không, lập tức nhú nhú mày, anh rất không thích người khác can thiệp vào sinh hoạt của bản thân, càng không thích người phụ nữ này tự tin như thế.

Nghien? Đòi này còn chưa chuyện gì có thể không chế Đường Khải Sâm anh.

Nhưng sau cùng người phụ nữ này lại kiên trì rất lâu, mặc kệ anh có ăn cơm ở nhà hay không, ngày hôm sau vẫn sẽ tiếp tục làm. Sau này dạ dày của anh không xuất hiện triệu chứng xấu, đến quán gia cũng đều nói là công lao của Khương Văn Hào.

Anh cũng dần dần thích cảm giác ăn uống ở nhà, tuy rằng nhà họ Đường có không ít người, nhưng có rất ít cơ hội có thể ngồi chung một chỗ ăn bữa cơm hoàn chỉnh. Bình thường ngày lễ ngày tết càng không đếm được hết những bữa cơm chờ anh, cho nên thỉnh thoảng ném thử đồ ăn thanh đạm lót dạ cô làm, thế nhưng có loại tư vị khác biệt.

Sau này từ lúc nào thì cô không làm chuyện này nữa? Nhớ rõ hình như là, từ lúc đứa bé không còn...

Một dạo đó anh cũng không có quen, sau này đứt khoát không trở về nhà nữa. Bây giờ trở về nhớ tới, hình như từ sau đó, cuộc hôn nhân của bọn họ bắt đầu có vết rách, yếu ớt vừa chạm vào lập tức tan vỡ.

“Chú, sao lại không ăn gì thế?” Giọng nói giòn tan của đứa nhỏ đánh vỡ suy nghĩ của anh, Đường Khải Sâm nghiêng mặt đi, liếc mắt liền thấy đôi mắt ngăm đen của đứa nhỏ, mệnh mông phản chiếu cái bóng của anh.

Bắc Bắc kỳ quái nhìn anh, gấp cho anh một miếng xương: “Dì nấu cơm ăn rất ngon, không phải là ai cũng có thể được ăn đâu.”

Đương nhiên Đường Khải Sâm cũng biết, rõ ràng trên bàn đều là chút đồ ăn gia đình, nhưng một khắc kia khi anh ăn vào trong miệng, vẫn còn có chút tư vị không nói rõ được lượn lờ ở đầu trái tim. Thì ra hương vị này, anh cũng vẫn luôn nhớ rõ. (Văng là nhịp tim trên đầu lưỡi đấy ạ □)

Đây coi như là nghiện sao?

***

Cơm nước xong anh chuẩn bị rời đi, Khương Văn Hào cũng hoàn toàn không có ý tứ muốn tiễn, đứng ở cửa phất phất tay với anh: “Đi thông thả.”

Đường Khải Sâm không quá cao hứng đứng trong bóng tối: “Tốt xấu cũng tính là khách, không tiễn tôi?”

Văn Hào không nhịn cười được: “Đường tổng, có phải anh quên đây là kí túc xá của công nhân viên hay không, ngài là lão bản, cũng không tính là khách đi.”

Cô nói xong cũng muốn đóng cửa, thế nhưng Đường Khải Sâm liền vươn tay kéo cô ra. Phía sau cửa vang lên tiếng khép lại, trên đường đi tối đen, quả thực Văn Hào tức giận không thành: “Nói ăn cơm xong rồi đi! Đường Khải Sâm, đừng làm cho tôi khinh thường anh.”

Ngón tay Đường Khải Sâm ý chỉ vào cửa phòng sau lưng, giọng điệu đậm nhạt: “Ồ, nhưng mà đã đi ra rồi, tiện đường mà thôi.”

Khương Văn Hào không nhìn thẳng anh, xoay người chuẩn bị gõ cửa. Giờ phút này vừa lúc điện thoại trong túi vang lên, quanh mình đều là một mảnh tối đen, màn hình di động liền vô cùng chói mắt. Đường Khải Sâm liếc mắt liền thấy được trên màn hình hiện lên ba chữ lớn “Chu Từ Nghiêu”.

Văn Hào vừa mới “Alo” một tiếng, điện thoại nắm trong lòng bàn tay liền bị người cầm đi. Cô phần nộ quay người lại, vừa lúc nhìn thấy người đàn ông kia trực tiếp nhấn nút tắt. Cô cũng không nhịn được nữa: “Anh điên rồi sao?”

Quả nhiên không nên ôm chút tâm lý may mắn với người đàn ông này, anh giúp cô một lần liền dễ tin anh, bản chất ác liệt căn bản sẽ không thay đổi.

Đường Khải Sâm không nói chuyện, tiếng chuông kia lại nhanh chóng vang lên, Văn Hào vươn tay muốn đoạt, lại bị anh bắt được cổ tay trực tiếp đặt trên vách tường.

Hình ảnh này giống như đã từng quen biết, Văn Hào ý thức được nguy hiểm, dương tay liền muốn cho anh một bạt tai, lại bị anh tay mát lạnh mà ngăn lại.

Cô cho rằng anh lại muốn nói gì đó châm chọc, lại nghe thấy giọng nói anh vô cùng đè nén: “Chu Từ Nghiêu không có tốt như em tưởng, Khương Văn Hào, sớm muộn gì cũng có lúc em phải khóc!”

Văn Hào cũng không cam tâm yếu thế ngẩng đầu: “Phải không? Nhưng ngay cả anh tôi cũng đã yêu qua, còn có cái gì mà đáng sợ.”

Đầu ngón tay chế trụ cổ tay cô càng thu chặt, sức lực kia như muốn bóp nát cô. Văn Hào dùng sức trốn tránh, nói ra cũng không khách khí như thế: “Đường Khải Sâm, gần đây anh làm sao thế? Lộ Lâm không có ở đây nên cảm thấy tịch mịch?”

“Câm miệng.” Đường Khải Sâm cảm thấy chỗ nào đó trong lồng ngực mình muốn nổ tung, cô vì nhận điện thoại của người đàn ông kia mà cuồng loạn với anh, thậm chí còn muốn động thủ với anh? Đây là cảm thấy người đàn ông kia còn tốt hơn cả anh?

Khương Văn Hào thật sự thay đổi, ôn nhu hoà thuận vốn có của cô tất cả đều cho người khác. Đối với anh... Chỉ còn lại chán ghét vô tận, chán ghét,

vẫn là chán ghét.

Văn Hào cảm thấy được cổ tay mình đau dữ dội, thật sự sắp bị anh niết đứt. Là lúc này nhắc tới Lộ Lâm làm cho anh khó chịu? Giờ phút này nhắc tới người anh yêu như vậy, không thể nghĩ ngờ tựa như hung hăng cho anh một bạt tai, khó trách anh sẽ nổi giận như vậy.

Hai người ai cũng không nói thêm, đều tại im lặng độ sức, di động của Văn Hào đã sớm an tĩnh lại, chung quanh nhất thời tĩnh lặng chỉ còn hô hấp của nhau.

“Khương Văn Hào, em yêu cậu ta sao?” Chính Đường Khải Sâm thấy kì quái khi bản thân mình hỏi vấn đề ngu ngốc như vậy, thậm chí anh đã chuẩn bị tâm lý xong, chờ Khương Văn Hào hung hăng cười nhạo mình. Nhưng chỉ là anh muốn biết, muốn nghe chính miệng cô nói...

Văn Hào cũng sững sốt, dường như lập tức không có chút do dự gì trả lời: “Tôi cùng anh ấy cùng một chỗ là nghiêm túc, trước giờ tôi không lấy tình cảm để nói đùa.”

Cô có thể cảm thấy được hơi thở của anh lại nặng thêm vài phần, nhưng anh lại không nói tiếp, qua hồi lâu, thế nhưng cảm điện thoại một lần nữa trả cho cô.

Văn Hào nhận lấy, để phòng theo dõi anh.

Bỗng nhiên Đường Khải Sâm cười, chỉ là tiếng cười kia nghe như thế nào cũng làm cho người ta hoảng hốt: “Ánh mắt nhìn đàn ông của em, thật đúng là một lần so với một lần càng kém cỏi.”

Hắn là đánh trả vài câu, cũng không biết vì sao, Văn Hào cảm thấy lời này của anh càng như là tự giễu? Anh thối lui một bước, thế nhưng hồi lâu đều không nói lời gì nữa.

“Anh——” lời của cô chỉ nói đến một nửa, tiếng chuông điện thoại lại kêu lần nữa.

Chỉ là lần này không phải điện thoại của Văn Hào, mà là di động mới đổi của Đường Khải Sâm, khi anh lấy ra cô cũng liếc mắt liền thấy được tên trên màn hình, là Lộ Lâm

Văn Hào hơi nín thở, hoàn toàn trầm mặc.

Có ít thứ, cho dù ở trong bóng tối cũng không thể nào giả vờ.

Đường Khải Sâm đã lướt qua cô bước nhanh xuống lầu, Văn Hào đứng ở đó nhìn bóng dáng của anh dần dần tan vào trong bóng tối, tiếp đó mơ hồ nghe được tiếng anh nói chuyện điện thoại. Không rõ lắm, nhưng thanh giọng nói ếp tới rất thấp, không giống sự ngạo mạn trào phúng khi nói chuyện với cô.

Văn Hào ngẩng đầu nhìn bầu trời ngoài cửa sổ màu lam như tơ, (mềm đẹp như tơ) bỗng nhiên cười cười, thì ra đến người thợ sửa chữa cũng có thể thấy đạo lý rõ ràng, thế nhưng cô không hiểu được. Đường Khải Sâm thật sự xem cô như thứ để điều hòa cuộc sống nhỉ?

***

Không biết có phải nói hết lời ra rồi hay không, Đường Khải Sâm không xuất hiện trước mặt Văn Hào nữa. Ngày bỗng nhiên lại khôi phục bình lặng như trước, mãi đến ngày nào đó nghe Lưu Phần nói tới, thì ra người nợ về nước Mỹ. .D@Đ#L\$Q%Đ^

Tính ra, ngày anh kết hôn cũng không còn mấy ngày, xem chừng rất nhiều việc vội, Văn Hào nghĩ tới những thứ này cũng không có cảm giác đặc biệt khó chịu. Có ít thứ cô đã sớm đã thấy ra, tính như những hồi ức còn sót lại, cũng sớm bị thời gian nghiền nát. (Ed: người ta nói không còn yêu nên chẳng quan tâm chuẩn luôn)

Ngược lại Chu Tử Nghiêu đối với cô càng ngày càng sẵn sàng, các đồng nghiệp đều cười gọi anh là bạn trai nhị thập tứ hiếu, chỉ là nghe nói đến căn phòng kia của cô thì có phản ứng kì quái: “Chỗ đó tuy rằng vị trí tốt, nhưng mà cách chỗ em làm quá xa. Hơn nữa lúc trước em nói muốn tích cóp tiền mua tổ trạch về. Anh nghĩ là, phòng ở khu Mộc Thủy quận Đông vừa chào bán, tiền của em cũng coi như đủ.”

Lúc trước Văn Hào không điều tra cái này, trong lòng vẫn còn có chút nghi hoặc: “Nhưng mà nhà kia là trúng thưởng có được, có thể có trình tự trên luật pháp hay không ——”

“Sẽ không.” Chu Tử Nghiêu nói cho cô biết như đinh đóng cột, “Hiện tại quyền sở hữu thuộc về em, em sử dụng như thế nào đều do em.”

Văn Hào nhìn người đàn ông đang lái xe, rất ít khi anh lạnh nhạt như thế, lúc này dường như cong sườn mặt kiên nghị, như là đang cực lực đè nén cái gì. Cô sâu sắc cảm thấy Chu Tử Nghiêu không quá vui vẻ khi cô ở căn nhà kia, lúc trước khi nói tới sắc mặt của anh liền không quá tốt, nhưng cô không nghĩ tới cái khác, Chu Tử Nghiêu cùng cô quen biết nhiều năm như vậy, tự nhiên không có khả năng hại cô.

Nhưng cô cũng tạm thời không suy xét việc bán phòng, không biết vì sao, phòng này vẫn làm cho cô cảm thấy, có chút cảm xúc cổ quái không thể biểu đạt.

“Ở phía Bắc ngoại thành anh có phòng, cũng vẫn không ở qua.” Bỗng nhiên Chu Tử Nghiêu lại mở miệng, “Không bằng em chuyển qua?”

Văn Hào không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt: “Không được, đó là phòng anh ở.”

“Anh không phải em sao?”

Văn Hào nghẹn lời một trận, vẫn là khoát tay: “Không giống nhau, chúng ta đang chỉ kết giao.” Chuyện tình cảm một khi pha tạp chất liền biến vị, cô không muốn quan hệ của hai người trở nên quá phức tạp.

Chu Tử Nghiêu trầm mặc rất lâu, bỗng nhiên nhìn cô một cái: “Nhưng sớm muộn gì anh đều sẽ cưới em, chỉ cần em nguyện ý. Văn Hào, anh yêu em nhiều năm như vậy, bắt đầu từ giây phút em nhận lời anh, đã sớm không muốn buông tay.”

Editor: tự nhiên nhớ tới câu: trong chuyện tình cảm không quan trọng yêu bao lâu mà quan trọng đối tượng thích là ai. Chu Tử Nghiêu tốt như vậy, yêu Văn Hào như vậy nhưng chẳng bằng một câu của Đường Khải Sâm, aizz, thật bi ai !!!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Chương 16 (Thêm gia vị)

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

“Như thế không phải rất tốt sao.” Cuối tuần Thạch Hiểu Tĩnh gọi về, nghe xong tuyên bố lần này của Chu Tử Nghiêu liền cười không ngừng: “Chúng mình anh ta rất nghiêm túc với em. Thật không nghĩ tới một người bình thường nghiêm chỉnh như vậy, nói lời tâm tình lại thật sâu sắc.”

Văn Hào dọn xong bữa sáng, lại gọi Bắc Bắc mau mau rửa mặt, xong xuôi mới ngồi vào bàn ăn: “Có lẽ là em không có kinh nghiệm yêu đương, mỗi lần anh ấy nói những lời như vậy, em không biết nên phản ứng thế nào.”

“Từ từ sẽ tốt lên thôi, trước khi em và Đường Khải Sâm kết hôn, cũng đâu có tình cảm làm nền tảng?”

Văn Hào cúi đầu uống một ngụm sữa, im lặng không lên tiếng, kỳ thật trước khi kết hôn cùng Đường Khải Sâm, cô đã sớm thích anh... Nhưng bây giờ nói những điều này đều không còn ý nghĩa, cô thở dài: “Mới sáng sớm đã gọi điện đến, có chuyện gấp sao?”

Thạch Hiểu Tĩnh chính là con quý mơ hồ không hơn không kém, hình như bây giờ mới nhớ tới, hung hăng vỗ trán: “Ngày mai ba mẹ Chung Gia Minh trở lại, ừm... Buổi chiều chị đến đón Bắc Bắc nhé?”

Ngón tay Văn Hào đang cầm cốc thủy tinh chợt căng thẳng, theo bản năng mắt nhìn về phía nhà vệ sinh: “Vâng.”

Âm thanh kia nghe suy sụp không ít, Thạch Hiểu Tĩnh biết giờ phút này trong lòng cô nhất định không dễ chịu. Trước kia mỗi lần đều như vậy, thế nào cũng phải chờ Chung gia nhĩ lão không ở đây mới có cơ hội đưa Bắc Bắc về, nhưng sau khi đưa nhỏ đi rồi, đối mặt với gian phòng trống rỗng, loại cảm giác mất mát này càng rõ ràng hơn lúc trước.

Cô không khỏi có chút đau lòng Văn Hào, hạ giọng an ủi: “Em đừng suy nghĩ quá nhiều, đợi Bắc Bắc lớn hơn, chị sẽ nói cho bé biết tất cả sự thật. Nhất định bé sẽ hiểu cho em.”

Văn Hào chưa từng hy vọng xa vời còn có thể nhận bé về, những lúc đau đến tê tâm liệt phế đều đã trải qua, bây giờ có thể nhìn Bắc Bắc từng ngày từng ngày khỏe mạnh lớn lên, trong lòng cô đã rất thỏa mãn, chỉ cười cười nói: “Cám ơn chị, Hiểu Tĩnh.”

Hai người ăn xong bữa sáng, Văn Hào liền đưa Bắc Bắc đến cửa hàng, vài năm nay tất cả chi tiêu cho Bắc Bắc cô đều tính rất rõ ràng với Thạch Hiểu Tĩnh, đó không phải là số tiền nhỏ, cô không thể lại khiến cho bạn bè có thêm phiền toái. Mấy ngày nay nhiệt độ xuống thấp, cô muốn mua cho bé mấy bộ quần áo mùa thu, đừng thấy điều kiện hiện tại của cô không được tốt lắm, nhưng đối với những việc liên quan đến Bắc Bắc trước giờ đều không qua loa, quần áo trên người bé không có bộ nào mua tùy tiện cả.

Người bán hàng cũng rất biết nhìn người, vừa nhìn liền biết cô tiêu tiền rộng rãi mua đồ cho đứa nhỏ, nên ra sức giới thiệu. Đã vậy Bắc Bắc cũng là cái mặc treo quần áo nhỏ, mặc cái gì cũng rất soái.

Văn Hào gần như không do dự, loáng cái đã mua vài bộ cho bé, ngay cả tiểu tử kia cũng kinh ngạc xua xua tay: “Di, di mua cho con một bộ là được rồi.”

Trong nhận thức của bé, mặc dù hai người bình thường rất thân thiết nhưng vẫn là người ngoài, bộ dạng khách sáo khiến lòng Văn Hào đau nhói từng cơn. Cô cố gắng đè nén cảm xúc cuộn cuộn trong lòng, kiên nhẫn giải thích: “Trong khoảng thời gian này Bắc Bắc rất nghe lời, đây là phần thưởng.”

“Nhưng nhiều quá.” Tên nhóc này được dạy dỗ rất tốt, bộ dáng khó xử mười phần đứng đó: “Ông bà nội nói, không được tùy tiện nhận quà đắt tiền.”

Rõ ràng đồ bé mặc từ đầu đến chân phần lớn là do cô mua, nhưng Văn Hào không thể nói, cô cố hết sức làm cho mình cười thật tự nhiên: “Không phải

sắp đến sinh nhật Bắc Bắc sao, cái này xem như quà sinh nhật, cái này, xem như quà giáng sinh, còn có cái này là quà năm mới... Dĩ sợ đến lúc đó quên mất, nên bây giờ tặng trước tất cả cho con, được không?”

Bắc Bắc chớp mắt, như là đang cố gắng tiêu hóa chuyện này, cuối cùng mới mím môi nhẹ nhàng cười: “Được, cảm ơn dì. Nhưng dì tặng con nhiều quà như vậy, con lại chưa có quà tặng lại dì, hay là con hôn dì một cái nhé. Con không tùy tiện hôn con gái đâu.”

Văn Hào và người bán hàng đều bị chọc cười, khi cô ấy nhận lại những bộ đồ kia còn cảm thán: “Em bé thật xinh đẹp! Vừa rồi khi bước vào tôi còn tưởng là hai mẹ con kìa.”

Văn Hào giật mình, lập tức khẽ cười nói: “Tôi nào có phúc khí tốt như vậy.”

Bắc Bắc cũng nghiêng đầu nghiêm túc trả lời đối phương: “Con có mẹ rồi, đây là dì Hào, là dì tốt nhất của con.”

Văn Hào đứng đó nhìn đứa nhỏ, nhìn bé nghiêm túc sửa lại lời người ta, hiển nhiên đối với chuyện này cực kì để ý. Cô không tiếng động xoay lưng, khe khẽ dụi dụi mắt, đáy lòng có cái gì đó khó chịu sắp vỡ ra.

***

Mua xong xuống lầu, Văn Hào hỏi Bắc Bắc còn muốn làm gì không, thời gian trôi thật nhanh, chỉ chớp mắt cũng sắp đến trưa. Khi cô đang cúi đầu nói chuyện cùng bé, bỗng nhiên bên cạnh có người gọi: “A Hào?”

Ngẩng đầu nhìn lên, lại là Đường lão phu nhân, bên cạnh bà là vợ của Đường Trọng Kiều, Hứa Niệm.

Hứa Niệm trước kia cô cũng là đã gặp, khi họ kết hôn cô cùng đi với Đường Khải Sâm đến, nên có gặp một lần, không nghĩ tới đối phương còn nhớ rõ mình, chủ động chào hỏi với cô: “Chào cô.”

Văn Hào cũng cười gật gật đầu: “Trùng hợp vậy.”

“Bà nội không muốn ở nhà, tôi cùng bà ra ngoài đi dạo.” Hứa Niệm tính tình rất tốt, mỗi lần gặp đều là dáng vẻ rất ôn hòa.

Lúc này Văn Hào mới chú ý đến, đối phương cầm trong tay một túi trang sức to, là của một cửa hiệu rất nổi tiếng. Cô suy đoán lão phu nhân là tới đưa lễ vật kết hôn cho Đường Khải Sâm, nhất thời không biết nên nói gì, cuối cùng vẫn là lão phu nhân mở miệng: “Đứa nhỏ này là ——”

Ánh mắt lão phu nhân vẫn dừng ở trên người Bắc Bắc, chân mày cũng chau lại, Văn Hào theo bản năng dặt bé chặt hơn một chút: “Là con của bạn con ạ.”

Đáy mắt lão phu nhân chợt lóe lên thất vọng, kim lòng không được đưa tay sờ sờ đầu nhỏ của Bắc Bắc, như là cảm thán bình thường: “Con của người khác, lại có vài phần giống con nhà.”

Văn Hào lúng túng giật giật khoe miệng: “Phải không? Chắc là bởi bộ dáng con không có gì đặc sắc chăng.”

Gương mặt lạnh lùng không hài hước thế này ai mà đồng ý mua đan (viên thuốc) chứ, ánh mắt Đường lão phu nhân phức tạp nhìn nhìn cô, lại nói với Hứa Niệm phía sau: “Tiểu Niệm, con đi chọn quần áo cho Trọng Kiều trước, bà muốn nói với A Hào hai câu.”

“Vâng.” Hứa Niệm hiểu chuyện rời đi, lão phu nhân và Văn Hào chọn chỗ ngồi rất gần với khu vui chơi thiếu nhi. Bắc Bắc tự mình đi chơi, thừa ra hai người ngồi đó, thật lâu không nói chuyện.

“Khải Sâm nó ——”

Lão phu nhân vừa mở đầu, Văn Hào liền trực tiếp cắt đứt lời còn lại: “Bà, hiện tại con đã có bạn trai.”

Đường lão phu nhân nhìn cô, hồi lâu mới lộ ra một nụ cười gượng: “Là thằng nhóc Chu gia, bà đã nghe nói.”

Văn Hào gật gật đầu: “Cho nên con và Khải Sâm, thật sự đã là quá khứ. Không phải vợ chồng đã li hôn đều còn có cơ hội ở chung một chỗ, cũng không phải đều thích hợp ở chung một chỗ.”

Đường lão phu nhân trầm mặc nhìn khu vui chơi thiếu nhi, Bắc Bắc đang cùng chơi cầu trượt cùng mấy đứa trẻ. Thằng nhóc rất có lễ phép, không tranh không đoạt, cứ như vậy làm cho người ta yêu thích, bà nhìn đứa bé mà thất thần trong chốc lát.

Thời tiết hơi lạnh, lão phu nhân đã bắt đầu ho khan, Văn Hào vội vàng giúp bà thuận thuận khí, bà khoát tay nói: “Không có việc gì... A Hào, con có biết vì sao trước kia bà đối với con như vậy, bây giờ ngược lại vẫn ích kỷ muốn tác hợp con cùng Khải Sâm không?”

Văn Hào lắc lắc đầu, cô thật sự không biết vì sao lão phu nhân cố chấp với cô như vậy, rõ ràng lần trước đã nói rõ rồi.

Lão phu nhân nhìn cô cười: “Bởi vì ta nhìn ra được, ai thật sự đối tốt với Khải Sâm”

“Lộ Lâm cũng thật lòng yêu anh ấy.”

Đường lão phu nhân lắc lắc đầu: “Thời gian Lộ Lâm quen với nó là lâu nhất, thanh mai trúc mã, nhưng vì cái gì con lại có cơ hội chen vào giữa? Nếu tình cảm hai đứa nó đủ kiên định, ai cũng không chen vào được.”

Văn Hảo không nói, cô không biết việc đã đến nước này, lão phu nhân còn muốn nói với cô điều đó để làm gì. Nhưng rất nhanh bà lại lên tiếng, lần nói chuyện này, làm cho cô hoàn toàn ngây ngời.

“Con đã biết chưa? Hôn lễ của Khải Sâm hủy rồi.”

***

Văn Hảo cũng chỉ kinh ngạc một lát, lập tức bình tĩnh “à” một tiếng. Phản ứng này đã chọc cười lão phu nhân, tức giận trở trở trán cô: “Cái con bé này...”

“Bà nội. Anh ấy đã trưởng thành, biết chính mình đang làm gì.” Đương nhiên Văn Hảo sẽ không cảm thấy chuyện này có liên quan đến cô, trước giờ Đường Khải Sâm nghĩ cái gì cô đều không đoán ra, nhưng có một việc chính xác trăm phần trăm, chính là anh không yêu cô.

Cho dù không có Lộ Lâm cũng vậy, mặc kệ có là ai, dù sao không thể nào là cô. Đạo lý dễ hiểu như vậy, lão phu nhân lại cố tình không rõ.

Nhất thời hai người ngồi đó không ai nói chuyện, Văn Hảo xem thời gian không sai biệt lắm muốn rời đi, nhưng bỗng nhiên lão phu nhân lại nói thấy choáng váng. Văn Hảo biết người có tuổi luôn có tật xấu như vậy, nên đề nghị: “Con đưa người đến bệnh viện kiểm tra một chút.”

“Không đi.” Lão phu nhân trực tiếp bác bỏ, lôi kéo cô không cho đi: “Con ngồi đây với ta ta sẽ không xui nữa.”

“A?” Văn Hảo dờ khóc dờ cười: “Con còn có công hiệu này sao.”

Lão phu nhân len lén liếc mắt gian tà, thuận thế gật gật đầu: “Có phải con li hôn cùng Khải Sâm rồi, nên không quan tâm bà nữa?”

Khương Văn Hảo đều hết chỗ nói rồi: “Đi, vậy con lại ngồi cùng bà một lát.”

Nhưng ngồi rất lâu, lão phu nhân vẫn cầm tay cô không cho đi, ngay cả Hứa Niệm một lúc lâu cũng chưa trở về. Văn Hảo dần dần nhận ra không được bình thường, trong đầu chợt lóe một cái suy đoán không chắc chắn: “Bà, không phải bà giả vờ chứ?”

Quả nhiên không ngoài suy đoán của cô, vừa hỏi xong, liền thấy lão phu nhân liếc mắt ngoác ngoác về hướng nào đó. Văn Hảo nhìn theo liền thấy Đường Khải Sâm một đường đi tới, hơn nửa tháng không gặp, anh tựa hồ không thay đổi gì, vẫn là bộ dạng nghiêm túc không cười như cũ.

“Bà, sao người lại trở nên ngây thơ như vậy?” Văn Hảo nhú nhú mày, nhanh chóng đứng lên.

Lão phu nhân chẳng những không cảm thấy xấu hổ, ngược lại rất có triết lý nói: “Có đôi khi chuyện duyên phận này, cũng phải dùng chút ít thủ đoạn. Con xem con chậm một bước, nó nhanh một bước, không phải đã gặp được rồi sao.”

Văn Hảo cũng không phí sức suy nghĩ lời khó hiểu như vậy, nhanh chóng đón Bắc Bắc chuẩn bị rời đi. Đường Khải Sâm vừa vịn đến gần, nhìn đến cô quả nhiên vẻ mặt băng lãnh: “Sao em lại ở đây?”

“Đừng hiểu lầm, trùng hợp mà thôi.”

Nghe xong lời này, môi miệng Đường Khải Sâm càng mím chặt hơn, sắc mặt tựa hồ còn khó coi hơn hồi nãy.

Văn Hảo lường trước hiện tại tâm tình của anh nhất định rất kém cỏi, yêu nhiều năm như vậy cuối cùng muốn đi vào cung điện hôn nhân, thế mà lại ngoài ý muốn phải ra, mặc kệ vì sao lại hủy, khẳng định trong lòng đều rất khó chịu.

Cô không muốn để lui rùi ro, dắt Bắc Bắc muốn đi, lão phu nhân nháy nháy mắt về phía Đường Khải Sâm. Người nọ đứng thẳng tắp tại chỗ, như là do dự hồi lâu mới mở miệng: “Đi đâu, tôi đưa em.”

“Không cần.” Văn Hảo lại quay đầu nhìn lão phu nhân, nhìn khuôn mặt kia cô thương thương bà rốt cuộc không nỡ nặng lời, chỉ nhấn mạnh lần nữa: “Bà, chuyện vừa nãy con nói với bà không phải nói đùa, tạm biệt.”

Lão phu nhân há miệng thờ đốc, thần sắc ảm đạm.

Văn Hảo chưa đi được vài bước di động liền vang lên, cầm lên nhìn xem thì thấy là Thạch Hiểu Tình gọi tới. Cô vội vã nhận rồi giải thích: “Em lập tức tới ngay... A? Không thấy Chung Gia Minh?”

“Ba con làm sao!” Bắc Bắc nắm chặt tay Khương Văn Hảo, khuôn mặt nhỏ tràn ngập khẩn trương.

Văn Hảo lại cùng Thạch Hiểu Tình nói vài câu mới lo lắng trả lời đứa nhỏ: “Không có việc gì, xảy ra chút tình huống.” Trước mắt cô phải đến chỗ Thạch Hiểu Tình bên kia, phồng chùng cô ấy đang lo lắng.

Tuy rằng báo cảnh sát, nhưng chính các cô cũng nên làm gì đó mới được, nhưng còn Bắc Bắc...

Cô nhìn đứa nhỏ có chút khó xử, lúc mà không biết nên như thế nào cho phải, bỗng nhiên nghe được phía sau có người nói: “Tôi có thể giúp hai người, trước tiên giao đứa nhỏ cho bà.”

Văn Hào quay đầu liền thấy Đường Khải Sâm im lặng đứng ở nơi đó, có lẽ biết cô sẽ do dự, lại bổ sung: “Tìm người quan trọng hơn.”

Tuy rằng thấy lạ vì sao đột nhiên người này tốt bụng như vậy, nhưng giờ phút này cô cũng không kịp nghĩ nhiều cái gì, gật gật đầu, cúi người dặn dò Bắc Bắc: “Ngoan, con đợi cùng bà, chút nữa đi cùng ba mẹ con đón con.”

“Vâng.” Đứa nhỏ rất rất hiểu chuyện, từ phản ứng của người lớn cũng đoán được gì đó.

Đường Khải Sâm lại đắm chiều nhìn đứa nhỏ, lúc này mới dần đầu đi lên thang máy.

***

“Em nói anh ấy có thể đi đâu, chị mới chỉ đi chốc lát thôi... Bình thường anh ấy đều không ra khỏi cửa.” Thạch Hiểu Tinh khóc, nói năng lộn xộn. Cũng khó trách cô ấy lo lắng đến như vậy, tình huống Chung Gia Minh như vậy ra ngoài một mình quả thật rất nguy hiểm.

Chính Văn Hào cũng không có đầu mối, chỉ có thể trấn an cô ấy: “Chị hãy bình tĩnh, bác sĩ Lưu cũng không biết sao, quản gia đâu, anh ta ra ngoài không ai biết sao?”

“Không biết, anh ấy im lặng như vậy, đi cũng không ai phát hiện.” Thạch Hiểu Tinh liếc mắt lắc đầu, nước mắt từng giọt từng giọt lăn xuống: “Có thể xảy ra chuyện gì hay không? Bây giờ người xấu nhiều như vậy, sẽ không bị bắt cóc đi? Đang êm đẹp sao anh ấy lại tự dưng một mình ra ngoài ——”

“Bình thường cô dẫn anh ta đi đâu? Bỗng nhiên người đang lái xe đặt câu hỏi, giọng điệu thanh lãnh, mang theo một khí thế trầm ổn khó có được.

Thạch Hiểu Tinh mờ mịt nhìn về phía Đường Khải Sâm, lúc này cũng không kịp so đo cái gì, cố gắng hỏi ngược: “Đi qua, đi qua rất nhiều nơi a, đều không có gì đặc biệt.”

Văn Hào biết giờ phút này đầu óc cô ấy rất loạn, dùng sức nắm chặt ngón tay cô ấy: “Chị hãy nghĩ kỹ lại xem, có nơi nào ấn tượng với anh ta hay không? Hay là phản ứng thật rõ ràng?”

Trong xe im lặng cực điểm, Thạch Hiểu Tinh hít sâu thở mạnh, rốt cuộc có một điểm manh mối: “Chị nhớ rõ có lần bạn học tụ hội, bởi vì lúc đó anh ấy đi cùng chị, cho nên chị chỉ đi lên chào hỏi. Lần đó chị bị phạt rượu, hình như anh ấy mất hứng, dùng lực rất lớn túm chị đi, đây coi là đặc biệt sao?”

Hiển nhiên bây giờ đầu óc cô ấy đã đại loạn, hoàn toàn không có năng lực tự hỏi, lớp trang điểm trên mặt đã phai hết cũng chẳng quan tâm sửa sang lại.

“Địa chỉ.” Trầm mặc một lát, Đường Khải Sâm mở miệng hỏi.

Thạch Hiểu Tinh vội vã nói, xe liền thẳng đến khách sạn kia.

Đến cửa khách sạn, Thạch Hiểu Tinh mở cửa xe đầu tiên muốn chạy vào tìm, Đường Khải Sâm ngăn cô lại: “Không đầu không não như thế làm sao tìm được, các cô đi tìm quản lý, đi xem phòng kia trước, sau đó tìm kỹ cả tầng. Tôi đến phòng theo dõi.”

“Được”

Đại gia phân công hợp tác, hiệu suất rõ ràng cao không ít, các cô vừa mới tìm đến quản lý khách sạn không lâu liền nhận được điện thoại của Đường Khải Sâm, đối phương như là đang đi thật nhanh, trong ống nghe có tiếng gió sột soạt truyền lại: “Tôi đã tìm được, các cô đợi ở đại sảnh.”

“Tìm được?”

Văn Hào nhẹ nhàng thờ ra, còn chưa kịp nói gì khác điện thoại đã bị Thạch Hiểu Tinh đoạt đi: “Ở nơi nào, tôi đi lên!”

“Ở bên dưới chờ.” Đường Khải Sâm chỉ nói một câu này liền ngắt máy.

Thạch Hiểu Tinh đứng tại tại chỗ, lập tức liền ý thức được đã xảy ra chuyện. Nếu không có gì, Đường Khải Sâm làm sao nhất định muốn ngăn cô cùng Văn Hào? Cô không chút suy nghĩ liền nhanh chóng chạy lên tầng, Văn Hào cùng quản lý cũng bước nhanh đi theo.

Quản lý dùng bộ đàm liên lạc với phòng theo dõi, biết đích đến là tầng 21, trong thang máy không ai nói chuyện, không khí vô cùng lo lắng, đời này Văn Hào chưa từng gặp qua Thạch Hiểu Tinh khẩn trương như vậy, thì ra khi con người có cảm tình, thật sự có thể chất chứa được sâu như thế.

Tác giả có lời muốn nói: chương này thêm thật nhiều gia vị=3=

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: chương 17

Editor: Linh Đang

Lấy tình huống của Chung Gia Minh thì tuyệt đối không thể xuất hiện tại khách sạn với ai, nhưng trước mắt anh đích xác ở tầng 21. Khi Thạch Hiểu Tĩnh nhìn thấy Đường Khải Sâm cầm thẻ phòng đứng ở trước cánh cửa, biểu tình trên mặt đã sớm vận vẽ: “Anh xác định không nhìn lầm?”

Đường Khải Sâm không nói lời nào, chỉ bình tĩnh quẹt thẻ phòng, “Đỉnh” một tiếng vang nhỏ, cánh cửa kia phối hợp với tiếng vang mở ra.

Dường như Thạch Hiểu Tĩnh không do dự, vọt vào đầu tiên. Văn Hảo cũng không đoán ra bên trong sẽ là tình huống gì, lại lo lắng sẽ gặp chuyện không may, vì thế cũng nhắc chân chuẩn bị cùng đi vào trong. Không nghĩ tới Đường Khải Sâm duỗi cánh tay ra liền cản cô lại: “Em không thể đi vào.”

“Vì sao?”

Đường Khải Sâm vô cùng bình tĩnh nhìn cô một cái: “Anh ta còn ở cùng một người phụ nữ.”

Sau khi Văn Hảo trở mặt mới suy nghĩ cẩn thận ý tứ trong lời nói này: “Anh nói, Chung Gia Minh cùng người đến mượn phòng?”

“Cũng có thể là người khác dẫn anh ta đến mở phòng.” Đường Khải Sâm cải chính nói.

Cuối cùng Văn Hảo không bình tĩnh được, đầu óc ông nổi tung, bộ dạng Chung Gia Minh thực sự tốt, nhưng cũng không đến mức để bất cứ người phụ nữ nào cũng coi trọng muốn lên giường đâu? Huống chi Chung Gia Minh cần bản là ——

“Nhanh đi làm việc của anh, nơi này đã không anh nữa!” Bỗng nhiên Khương Văn Hảo như biến thành người khác, đẩy Đường Khải Sâm đi vài bước tới bên cạnh, sắc mặt được chiếu rọi trong ánh sáng mờ nhạt của hành lang như có chút trắng bệch mất tự nhiên.

Tâm tình Đường Khải Sâm lần nữa xuống đến điểm đóng băng, giọng nói thấp hơn vài độ: “Khương Văn Hảo, em đang qua sông đoạn cầu?”
D@Đ#L\$Q%Đ^^

“Ngày khác sẽ cảm ơn anh, chúng tôi phải xử lý việc nhà, anh ở đây sẽ không tiện! Hiểu Tĩnh sẽ rất xấu hổ.”

Cô nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, nhưng tình tế nghe liền thấy trăm ngàn chỗ hở, đến cười nhạo Đường Khải Sâm cũng lược đi: “Việc nhà? Em cũng là người ngoài, dứt khoát cùng đi.”

Anh bỗng nhiên đảo khách thành chủ, chặn ngang nắm chặt ngón tay cô, khoe miệng mang theo ý cười chưa lui: “Bọn họ xử lý việc nhà, em cảm ơn tôi.”

Văn Hảo cứng ở nơi đó, biểu tình đông lại từng chút một, sau đó lại dùng lực lắc đầu: “Không được! Tóm lại anh đi mau.”

“Không được tự nhiên.” Đường Khải Sâm nhíu mày mắng một câu. Hai người đang giằng co chưa xong, trong phòng bỗng nhiên truyền đến một tiếng trầm đục thật lớn, mơ hồ nghe được như thể Thạch Hiểu Tĩnh nói câu gì, Văn Hảo không muốn dây dưa nhiều cùng anh nữa, chỉ dùng lực cường điệu một câu, “Không cho anh tiến vào.”

Đường Khải Sâm nhìn bóng dáng cô vội vàng rời đi, lần nữa nguy hiểm nheo mắt lại.

Trong phòng cũng không có tiếng ồn ào trong tưởng tượng, khi Văn Hảo đi vào thậm chí có thể cảm giác được ma sát rất nhỏ khi gót giày mình đạp trên nền. Đây là gian phòng, thoạt nhìn hoàn cảnh cũng không tệ lắm, nhưng cô không có tâm thương thức, vòng qua gian ngoài chuẩn bị thẳng đến phòng ngủ. D@Đ#L\$Q%Đ^^

Cửa phòng ngủ lại từ mở ra bên trong, có người đi ra, mặc váy ngắn màu đen có đai nhỏ ngang lưng, một thân mùi nước hoa làm Văn Hảo bị nghẹn rất không thoải mái. Cô đề phòng nhìn người phụ nữ kia, nhưng mơ hồ cảm thấy có chút quen mắt, nhưng lại không nhớ được thấy qua ở đâu.

Người nọ suýt nữa bị đụng đến, cũng không nhìn được nhìn cô một cái, khoe miệng lại dần dần mang theo vài phần khinh miệt cười: “Gấp cái gì, nhìn rất cao lớn uy vũ, không nghĩ tới đến cứng rắn cũng không cứng rắn nổi. Còn thật lo lắng tôi sẽ ăn anh ta?”

Văn Hảo cầm nắm tay, không nghĩ tới còn có người thật có thể vô si loại tình trạng này, nhưng trong chớp mắt mơ hồ nhớ lại, người phụ nữ này... Giống như từng thấy qua bên người Lâm Lăng? Cho nên hôm nay đến đây, là Lâm Lăng an bài?

“Tiểu thư, chúng tôi đã báo nguy, muốn cùng nhau chờ cảnh sát lại đây?” Đường Khải Sâm dựa vào cửa, giọng điệu ngả ngón, nhưng đáy mắt lại tràn đầy lạnh nhạt cùng khinh thường.

Sắc mặt người phụ nữ kia hơi đổi, cuối cùng bước nhanh rời khỏi phòng.

Văn Hảo đã không còn kịp suy tư xem người đàn ông vừa nói những lời vừa rồi nghe được bao nhiêu, lại sẽ không liên tưởng đến cái gì, chỉ biết là giờ phút này trạng thái của Thạch Hiểu Tĩnh nhất định rất không tốt. Cô vội vàng chạy vào phòng ngủ, quả nhiên liếc mắt liền thấy Thạch Hiểu Tĩnh đỏ hồng mặt cài cúc áo cho Chung Gia Minh. D@Đ#L\$Q%Đ^^

***

Tài xế nhà họ Chung cũng đã chạy tới từ sớm, sự tình nháo quá lớn làm nhĩ lão nhà họ Chung bên kia cũng kinh động, lúc này tài xế đang đứng ở một bên báo cáo tình huống cho hai vị lão nhân. Đường như Văn Hào có thể đoán trước kế tiếp sẽ dẫn đến vô số phản ứng dây chuyền.

Thạch Hiểu Tinh đã cố không suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ nắm tay Chung Gia Minh không nói lời nào, vừa rồi trong nháy mắt, cô thật sự cảm thấy bầu trời của mình đã sụp.

So sánh với mấy người mang tâm tư không giống nhau, chỉ có Chung Gia Minh hoàn toàn không có phản ứng. Anh ta vẫn mặc áo trắng quần đen đơn giản, ánh mắt thuần túy, cả người càng an tĩnh không để ý tới ai, chỉ là ngón tay dùng sức nắm chặt cổ tay Thạch Hiểu Tinh, như thế nào cũng không muốn buông ra.

“Anh ta... Có thể là tới tìm chị.” Thạch Hiểu Tinh đứng bên Chung Gia Minh vô cùng nhỏ gầy, nhưng mà cơ thể nhỏ bé này, phải gánh vác vô số trọng trách. Cô khịt khịt mũi, vẫn không khóc ra được, “Sau này bị người tính kế.”

Nghĩ đến cô cũng đoán được có liên quan đến Lâm Lăng, nhưng từ đầu đến cuối Văn Hào vẫn không rõ: “Lâm Lăng làm như vậy, sẽ không sợ chị hận anh ta sao?” D@Đ#L%Q^^Đ

Thạch Hiểu Tinh lắc lắc đầu: “Anh ta chỉ muốn biết Bắc Bắc là —— “

Cô nói phân nửa lại dừng lại, mắt nhìn Đường Khải Sâm đứng bên cạnh xe cách đó không xa, chỉ có thể đè thấp tiếng nói, “Vừa rồi Đường Khải Sâm cũng đều nghe được, có lẽ về sau sự tình phiền toái rồi.”

Văn Hào cũng trầm mặc xuống, xem ra không chỉ Thạch Hiểu Tinh, chính cô cũng có một trận chiến khốc liệt phải đánh.

Nhưng vô cùng kì quái, trên đường trở về thậm chí Đường Khải Sâm ngay cả hỏi cũng không có hỏi, trong lòng Văn Hào lộn xộn, một bên vụng trộm đánh giá anh, lại một bên tự nêu kiến nghị ở trong lòng. Nếu đối phương thật sự hỏi tới, cô liên chết cũng không nhận.

Nhưng ngộ nhờ anh vụng trộm mang đứa nhỏ đi làm giám định thì sao?

Tuy rằng vừa rồi gọi điện thoại qua, bà nội nói đã đưa Bắc Bắc an toàn về nhà họ Chung, nhưng một lòng cô vẫn như trước không bỏ xuống được.

“Muốn ăn cái gì?” Người đàn ông bên cạnh cạnh bỗng nhiên mở miệng, dọa cô giật mình.

Văn Hào quay đầu nhìn anh, vẻ mặt Đường Khải Sâm trầm tĩnh, không nhìn ra một chút dấu vết hoài nghi nào. Cô liền hắng giọng một cái nói: “Tôi không đói bụng, muốn trở về nghỉ ngơi.” D@Đ#L\$Q%Đ^^

Đường Khải Sâm hừ cười một tiếng: “Vừa rồi ai nói muốn cảm ơn tôi?”

Văn Hào bình tĩnh: “Tôi có thể gọi đồ bên ngoài, trực tiếp đưa tới nhà anh là được.”

Sắc mặt Đường Khải Sâm đã hoàn toàn đen, ánh sáng phản chiếu đường cong sườn mặt cũng có thể nhìn ra giờ phút này tâm tình anh rất ác liệt. Văn Hào suy đoán có lẽ chính mình lại không cẩn thận đắc tội anh, nghĩ cũng đúng, trước giờ vấn đề ăn uống anh đều không chịu nhượng bộ.

Trong khoang xe là một trận quỷ dị trầm mặc, chỉ là ăn bữa cơm mà thôi, Văn Hào cảm thấy chính mình thực sự không cần thiết phải khác người như vậy.

Nhưng cô sợ chính mình không cẩn thận sẽ lại lộ sơ hở, quả thực một giây đều không muốn đối với người đàn ông này.

Khi cô cho rằng Đường Khải Sâm buông tha như vậy, bỗng nhiên anh ngừng xe ở ven đường. Nơi này chính là đường chính của thành phố, Văn Hào cũng không sợ anh xằng bậy, chỉ là thấy sắc mặt anh âm trầm vẫn còn có chút phòng bị: “Làm chi?”

Đường Khải Sâm trực tiếp cởi đai an toàn ra, lúc này mới nhìn cô một cái, trong lời hơi có chút ý tứ nhẩn nại: “Cho dù em không đói bụng, theo anh ăn xong rồi đi. Không muốn ăn cơm một mình.”

Anh nói xong cũng dẫn đầu xuống xe, Văn Hào nhìn theo bóng lưng anh vòng qua thân xe, ngón tay đặt trên đầu gối ra sức bấm vào lòng bàn tay.

Đường Khải Sâm đã thay cô mở cửa xe, hôm nay anh mặc một thân âu phục thủ công màu đen, cả người đứng trong bóng đêm lại nhuộm vài phần màu sắc cô đơn. Là bởi vì vừa mới thất tình, cho nên sợ hãi cô đơn?

***

Văn Hào biết giờ phút này tốt nhất không nên sinh ra loại ảo giác đồng tình này với anh, Đường Khải Sâm là ai? Mặc dù không có Lộ Lâm bên người anh cũng nhất định không thiếu người bồi, chỉ cần anh chịu, vô số phụ nữ sẽ đến xu nịnh.

Nhưng giờ phút này anh giống như là nhận định cô, cố chấp đứng ở đó không chịu động, thậm chí Văn Hào hoài nghi, nếu giằng co nữa anh nhất định sẽ chọn dùng thủ đoạn cực đoạn bức cô đi vào khuôn khổ.

Quả nhiên kiên nhẫn của anh khô kiệt rất nhanh: “Muốn anh ôm em?”

Văn Hào nín trong lồng ngực một hơi, sau một lúc lâu đều không ra được: “Không cần.”

Bởi vì không muốn đợi lâu với anh, cho nên Văn Hào chọn cơm trong nhà, không phải nhà hàng đặc biệt lớn, nhưng sau khi đi vào lại phát hiện người cũng không ít. Hai người đối diện ngồi tại chỗ đó, tự nhiên không có đề tài chung, trong lòng Văn Hào có việc, vẫn nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ thất thần.

Trên đường Đường Khải Sâm nhận điện thoại, anh chỉ hạ giọng “Ừ” vài tiếng, lại bổ sung một câu: “Con biết bà nội, về nhà lại nói.”

Thì ra là đang nói chuyện điện thoại với bà nội... Ai biết sau khi Đường Khải Sâm cầm điện thoại đặt lên bàn, ánh mắt cũng thản nhiên rơi vào trên mặt thủy tinh phản quang, cặp mắt kia tối đen như mực, như là đang thẳng tắp nhìn chăm chăm cô.

Trong lòng Văn Hào nhảy thành thích, luôn cảm thấy ánh mắt kia sắc bén lại dọa người, mà khi cô quay đầu nhìn về phía đối phương thì lại phát hiện dường như anh cũng chỉ là nhằm chán xem cảnh sắc ngoài cửa sổ mà thôi.

Có lẽ là bởi vì chột dạ, từ đầu đến cuối bộ dáng của cô đều là nghi thần nghi quỷ, lúc ăn cơm cũng nhạt như nước ốc, cho nên tùy tiện ăn một chút liền thả bát đũa.

Ngược lại khẩu vị của Đường Khải Sâm rất tốt, nơi nào có bộ dáng của người vừa mới giải trừ hôn ước bị người vứt bỏ, bình thường rất nhiều người khủng hoảng, đến đồ ăn của nhà hàng ba sao này cũng ăn hết sạch.

“Mấy ngày nay anh chưa ăn cơm?”

Ban đầu Văn Hào muốn chế nhạo anh vài câu, ai biết người nọ còn rất nghiêm trang trả lời: “Hai ngày.”

Thật đúng là si tình, còn tưởng rằng nuốt không trôi là độc quyền của cô đấy. Văn Hào giật giật khoe miệng, những lời vốn muốn nói ra miệng liền bị nuốt trở về.

Đến lâu dưới túc xá, lúc này Đường Khải Sâm mới nhớ tới hỏi việc phòng ốc, quá lâu như vậy anh đều không thấy người phụ nữ này có ý tứ chuyển qua, vì thế thăm dò giống như vô tình nói: “Nghe nói em có căn hộ ở trung tâm, sao lại còn ở lại nơi này?”

Văn Hào cũng không có hỏi anh nghe nói từ đâu, chỉ nói chi tiết: “Nhà kia điện nước, đồ đạc, tính ra cũng phải mất một khoản. Thêm đó cũng không cách công ti gần, nếu tàu điện ngầm không kịp, còn phải thuê xe, nghĩ như thế nào cũng không có lời.”

Đường Khải Sâm nhìn cô nói miệng lưỡi lưu loát, một bút thêm một bút tính ngược lại rất tinh tế, nhưng những thứ kia đều là số tiền nhỏ, hiện tại đến chuyện này Khương Văn Hào cũng muốn tính toán chi li? Nhưng bây giờ anh không thể nói cái gì, càng không thể đến lúc thay đổi hợp đồng rồi những thứ nhỏ cũng ôm đồm.

Văn Hào không chút nào chú ý đến sắc mặt người đàn ông kia chuyển biến, chỉ hơi thở dài: “Tuy rằng đoạn đường rất tốt, nhưng không thích hợp với tôi. Tôi chuẩn bị bán nó đi, đổi căn nhỏ hơn một chút.”

Đường Khải Sâm thiếu chút nữa cho rằng chính mình nghe lầm, gân xanh trên trán hung hăng nhảy dựng: “Em nói cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 18

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Âm lượng của anh quá lớn, trong buồng xe chật chội vang lên không nhỏ, Văn Hào hoài nghi nhìn anh một cái: “Tôi bán phòng ở, anh kích động cái gì?”

Đường Khải Sâm cũng ý thức được bản thân phản ứng quá khích, nhưng dù thế nào cũng không nghĩ được mình dùng nhiều công sức như vậy mới thuận lợi đem phòng ở sang tên cho cô, kết quả vừa đến tay người phụ nữ này lại tính toán đem bán! Không nói đến những cái khác, thế này giống như... Ngay cả phản tâm ý của anh cũng mang bán đi

Thì ra cảm giác ti mỉ chuẩn bị gì đó, người ta lại không nhìn đến là như thế sao?

Đáy lòng anh giống như sông cuộn biển gầm, chỉ đành cố gắng tức giận xông thẳng lên não, tận lực bình tĩnh hỏi: “Là ý kiến của Chu Từ Nghiêu sao?”

Chuyện này có thể giấu được kẻ đơn bào như Khương Văn Hào, nhưng không gạt được Chu Từ Nghiêu lòng dạ sâu kín, cho nên người nắm chính xác tâm tư rồi khuyến khích cô làm như vậy cũng chỉ có một người đó thôi.

Khương Văn Hào cũng thẳng thắn, gạt đầu thừa nhận: “Anh ấy phân tích kinh tế của tôi, gợi ý này có thể cải thiện cuộc sống của tôi rất tốt.”

Đường Khải Sâm một chút cũng không hoài nghi phôi chính mình một giây sau sẽ vỡ tung thành từng mảnh vụn, anh đưa cô phòng ở, kết quả tất cả công lao đều bị Chu Từ Nghiêu ăn mất. Hiểu rõ cô? Anh thừa nhận mình làm chưa thấu đáo, nhưng Chu Từ Nghiêu nói vài câu là coi như làm xong?

Anh quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, hít một hơi thật dài, lúc này mới quay đầu nhìn về phía người phụ nữ kia: “Nếu như là vì tiết kiệm tiền, bán càng không có lỗi.”

Ngồi chờ chết tuyệt đối không phải phong cách Đường Khải Sâm anh, cho nên rất nhanh anh đã có cách đánh trả, ra về vô cùng chuyên nghiệp: “Em tiếp tục ở kí túc nhân viên, phòng kia thì cho thuê, mỗi tháng sẽ có số tiền không nhỏ chạy vào thẻ, còn có thể tăng giá trị tài sản. Tính thế nào cũng tốt hơn sang tay bây giờ.”

Hiếm khi anh kiên nhẫn giải thích, Văn Hào nghe thấy tất cả đều lọt tai, không thể không thừa nhận những việc tính kế kiểu này quả thật người đàn ông này thông thạo hơn cô.

Đường Khải Sâm biết lấy trình độ toán học của Khương Văn Hào đảm bảo chắc không nắm rõ vấn đề này, thấy đáy mắt cô chột lóe lên tia sùng bái như trước đây thì cảm thấy rất dễ chịu. Nhưng rất nhanh người kia lại lên tiếng: “Anh nói không sai, quả thật là một cách kiếm tiền tốt, chỉ có điều tôi đã đang liên lạc với người mua——”

Khỏe môi Đường Khải Sâm vừa mới nhếch lên hoàn toàn dờ dẩn, bây giờ người phụ nữ này cứ như thế nghe lời Chu Từ Nghiêu?

Văn Hào cũng không giải thích, nay tình huống đã không giống trước, năm đó ông chủ mua nhà cũ lên gọi cho cô, nói nhà này sẽ phá đi xây lại ngay lập tức, nếu cô còn muốn mua về, tháng này là hạn chót. Đây là di nguyện cuối cùng của cha trước khi đi, dù thế nào cô cũng muốn hoàn thành.

Chỉ là việc này cô không cần thiết nói với Đường Khải Sâm, Dù sao hai người cũng không còn quan hệ gì, phòng là của cô, muốn xử lý thế nào là do cô.

Nhưng trên mặt người đàn ông này giống như đang phủ một tầng sương lạnh, một đôi mắt giận dữ nhìn cô, kiểu như cô vừa làm ra chuyện xấu tội ác tày trời vậy. Văn Hào hồ đồ mất rồi, cô bán phòng mình anh ta tức giận đến mức này ư?

Khoang xe lại rơi vào yên tĩnh, nhất thời không ai nói chuyện gì nữa, song hình như giữa hai người luôn là không khí như thế này, Văn Hào cũng không nghĩ nhiều, ngồi thêm một lúc lại chủ động nói: “Tôi đi lên đây.”

Thấy anh tự dưng lạnh mặt, cô cũng không biết rốt cuộc là đắc tội gì với anh, chắc là di chứng thất tình đi? Tóm lại nhanh chóng rời đi là tốt nhất.

Cô vừa xuống xe, phía sau lại truyền tới thanh âm có vẻ trầm thấp của anh: “Khương Văn Hào.”

Văn Hào quay đầu thì thấy một đôi mắt nặng nề nhìn mình chằm chằm. Đáy mắt sáng tối lập lòe như là có ý mang theo tức giận, cô lại bắt đầu có cảm giác bất an lo lắng, dùng sức nhéo nhéo ngón tay: “Có việc?”

Đường Khải Sâm lại chỉ nhìn cô không nói lời nào, Văn Hào nghi ngờ phải chăng anh nghe được lời nói của người phụ nữ ở khách sạn, bây giờ chuẩn bị thu lưới tính sổ. Nhưng cuối cùng anh lại chỉ từ cửa kính ném ra một thứ, lạnh như băng phun ra một câu: “Trí nhớ kém như vậy, thế nào chưa đánh mất chính mình.”

Văn Hào cúi đầu nhìn, thì ra là túi xách của mình.

Cô đứng tại chỗ nhìn xe anh lao đi, thờ thật sâu để xả giận, nhất định là anh không nghe thấy, nếu nghe thấy sao có thể không làm gì cả? Ban đầu anh kịch liệt phản đối cô đưa bé như vậy, nếu biết, sẽ không bình tĩnh như thế được.

***

“Khương Viễn Sơn lúc ấy bệnh rất nghiêm trọng, tiền thuốc men lại không phải con số nhỏ, sau này Khương tiểu thư cùng đường đành phải bán nhà đi. Nghe nói vài năm nay lên liên hệ với chủ nhà kia vài lần, có vẻ là muốn chuộc lại.”

Trợ lý nói xong, dừng lại chăm chú nhìn người đàn ông sau bàn, đưa ra kết luận: “Quyết định bán phòng ở khu Đông Mộc Thủy, hẳn là tính toán mua lại nhà cũ.”

Trong phòng có một cái đèn tường chiếu sáng, hơi mờ, anh ta không thể nhận ra được biểu tình của Đường Khải Sâm, nhưng dựa vào việc người này hấp tấp trở về liền gấp gấp gọi mình đến báo cáo tình hình, nhất định giờ phút này tâm tình ông chủ rất không ổn.

Quả nhiên Đường Khải Sâm hơi hơi ngược mắt, ánh mắt phảng phất lười đảo lạnh lùng văng lại đây: “Nếu tôi không hỏi, cậu tính ém những chuyện này đi?”

Trợ lý bị giọng điệu sắc bén của anh dọa sợ đến mức trán đầy mồ hôi, há miệng run rẩy giải thích: “Tôi thấy ngài đã đưa phòng cho cô ấy, cho nên mới...”

Đường Khải Sâm âm thầm bắt định nhìn anh ta, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, chỉ là độ ẩm đáy mắt càng ngày càng giảm, chờ đến khi mở miệng, lại khiến cho trợ lý thờ cũng không dám thở mạnh.

“Có phải cậu quên mất, bản thân mình là trợ lý của ai không?”

Trong phòng cực kì im lặng, trợ lý có thể cảm giác được hô hấp của mình ngưng bật. Người đàn ông cao lớn sau bàn chậm rãi đứng lên, chậm rãi từng bước đi đến chỗ anh ta, nhưng càng là tư thái nhàn nhã, càng mang đến cảm giác áp bách báo trước mưa gió sắp đến.

Anh đứng lại trước mặt anh ta, thậm chí còn đưa tay đỡ bả vai anh ta: “Tôi không nói, không có nghĩa là không biết chuyện gì cả. Những việc nhỏ Lộ Lâm làm kia đều không quan trọng, nhưng nếu liên quan đến Khương Văn Hảo, chỉ có thể do tôi làm chủ.”

Chỉ số cảm xúc của Lộ Lâm rất cao, quan hệ với những người bên cạnh anh đều không tệ, trước kia anh không cảm thấy gì, những chuyện nhỏ nhặt này cũng ít để trong lòng. Nhưng bây giờ ——

Nội tâm trợ lý sớm đã chấn động, đầu rũ đến ngực, nom nớp lo sợ nghe được thì liền tiếp gạt đầu bày tỏ: “Vâng vâng, tôi nhớ kĩ rồi.”

Mặt Đường Khải Sâm vẫn trầm xuống: “Đúng lúc công ty con bên Hình Châu cần người, cậu đi sang đi.”

Đây là muốn anh ta đi đây sao! Trước đây anh chưa từng phạm sai lầm, nhưng mà lúc này đây thế nhưng lại ——

Trợ lý chột ngắc đầu, môi khẽ nhúc nhích muốn giải thích, nhưng bị đuôi mắt Đường Khải Sâm đảo qua lại sợ tới mức cảm miệng. Trước kia cảm thấy ông chủ rất nuông chiều Lộ tiểu thư, nay xem ra hình như... Cũng không hoàn toàn là như vậy? Vẫn là nói bởi vì việc có liên quan tới Khương Văn Hảo, anh mới phá lệ tức giận?

Sau khi trợ lý rời đi, tâm tình Đường Khải Sâm vẫn không thấy tốt hơn, ngược lại càng thêm buồn bực. Thì ra anh không hiểu Khương Văn Hảo một chút nào, bất kể là trước hay sau khi ly hôn. Trách không được cô nghe Chu Tử Nghiêu, hóa ra lúc trước cô gian nan như vậy, dưới tình huống này nảy sinh tình cảm với Chu Tử Nghiêu tựa hồ cũng không đáng trách. Mà nếu cô thật sự thích Chu Tử Nghiêu... Anh nhìn bóng đêm trầm lặng ngoài cửa sổ, đáy lòng có thật nhiều cảm xúc phức tạp.

Cho đến khi cửa phòng bị người vội vàng gõ vang, bà nội vội về mặt nghiêm túc đứng ở ngoài cửa.

***

“Không cần hoài nghi, khẳng định chính là đứa nhỏ Đường gia chúng ta.” Lão phu nhân ngồi ngay ngắn một bên tràng kỉ gỗ lim, nói như đinh đóng cột: “Ta nhìn mấy người các con lớn lên, liếc một cái có thể nhận ra. Mắt mũi kia, không phải theo khuôn mẫu ông nội Đường sờ sờ ra đó sao? Sao có thể là cháu nội Chung gia.”

Đường Khải Sâm không lập tức nói gì, lão phu nhân thì giống như hoàn toàn không có cách nào không chế được vui sướng trong lòng: ““Còn tưởng rằng đời này, không được nhìn thấy con của con... Nếu như không phải A Hảo, ta chết vẫn còn tiếc nuối.”

Lúc này Đường Khải Sâm mới nhìn bà một cái: “Loại lời này ít nói thôi, điềm xấu.”

“Bây giờ còn có tâm tư lo lắng ta?” Lão phu nhân dùng sức gõ xuống mặt bàn, tức giận trừng anh: “Nói thật xem, có phải con đã sớm biết? Nếu không vì sao vừa rồi ngăn cản ta mang đứa nhỏ đi bệnh viện.”

“Không có.” Đường Khải Sâm cũng ăn ngay nói thật: “Lúc trước là hoài nghi, song hôm nay thấy Chung Gia Minh như vậy, cơ hồ có thể khẳng định.”

Lần trước ở nhà Khương Văn Hảo com nước xong đi về, gia com nước xong đi ra, anh có ý nên giữ lại tóc của đứa bé. Nhưng hôm nay bản báo cáo kết quả xét nghiệm DNA còn chưa lấy đã không còn quan trọng nữa, bệnh tình Chung Gia Minh, làm cho anh ta chuyện nam nữ cũng không hiểu, sao lại có thể cùng Thạch Hiểu Tinh sinh ra Bắc Bắc được?

Lão phu nhân giờ ngón tay chỉ anh, lại bắt đầu đi từ bỏ: “Con trai năm tuổi, thế mà mi không biết, rốt cục lúc trước mi đã làm cái gì khiến cho con bé phải gạt mi? Một người làm mẹ, có biết bao nhiêu khổ tâm mới phải đưa con cho người khác nuôi?”

Những lời này, từng chữ đều giống như dao hung hăng đâm vào ngực Đường Khải Sâm, đoạn đường này anh cũng hỏi lại chính mình, đến cùng đã làm cái gì ép Khương Văn Hảo như vậy? Anh biết bản thân làm không ít việc khôn kiép, nhưng rốt cuộc cô sợ gì anh, sợ đến mức trốn tránh anh?

Bà nội chống lưng chậm rãi đứng lên, đi ra ngoài vừa đi vừa thở dài: “Tự mình tạo nghiệt, ta nhìn xem kết cục con như thế nào.”

Đúng a, muốn kết cục như thế nào?

Khóe miệng Đường Khải Sâm hiện lên một nụ cười khổ, đoạn đường này anh đều tự hỏi lặp đi lặp lại, có thể nhìn ra Khương Văn Hảo từng từng lại giả vờ trấn định, thế nhưng không ngờ lại không biết hỏi thế nào.

***

Sáng sớm hôm sau Văn Hảo liền nhận được điện thoại của Thạch Hiểu, cô đoán nhất định đã xảy ra chuyện gấp gì đó, lúc ấy trời mới lờ mờ sáng, cô nhìn chằm chằm màn hình di động, trái tim đột ngột co rút một trận không theo qui luật.

Cảm giác này cực kỳ giống cảnh tượng đêm hôm cha gặp chuyện không may, lúc nghe máy tay cũng run rẩy: “Hiểu Tinh?”

“A Hào, chị ——” Thạch Hiểu Tình hiếm khi hơi chần chừ: “Chị có việc quan trọng bàn bạc với em.”

“Chị nói đi.” Văn Hào nuốt nước miếng một cái, cảm giác bất an càng thêm rõ ràng.

Thạch Hiểu Tình thở ra một hơi, thanh âm từ trong điện thoại truyền lại đây, mang theo vài phần khàn khàn cố nén: “Tôi qua ba mẹ Chung Gia Minh đi suốt đêm trở về, bọn họ rất tức giận, em cũng biết bọn họ coi Chung Gia Minh như bảo bối. Sau đó lại biết được chuyện có liên quan tới Lâm Lăng, càng bị chọc tức.”

“Bọn họ không làm khó dễ chị chứ?”

“Không có.”

Văn Hào thoáng nhẹ nhàng thở ra, nhưng trực giác cảm thấy Thạch Hiểu Tình gọi tới nhất định không phải là để tổ khổ với mình. Sau Thạch Hiểu Tình lại lâm vào im lặng ngắn ngủi, đợi vài giây mới nói: “Bọn họ chuẩn bị đưa Gia Minh xuất ngoại, trước đó đã có quyết định này, bệnh của anh ấy trong nước chữa trị không tốt.”

Văn Hào đã đoán được lời nói tiếp theo của cô ấy, tim dường như ngừng lại.

“Bác Bác... Cũng muốn đưa đi cùng.”

Cảm giác trời sụp như thế nào, giờ phút này Văn Hào đã được cảm nhận, giống như một chậu nước đá rót thẳng từ đỉnh đầu xuống, từ đầu đến chân đều băng buốt lại, không còn cảm giác. Không biết qua bao lâu mới tìm thấy giọng của mình, nói năng lộn xộn: “Không được, không được Hiểu Tình, nó là mạng sống

của em a —— “

Nếu như không có Bác Bác, cũng không được thấy nó nữa, cô thật sự sẽ chết.

Thạch Hiểu Tình nghe rõ rệt sự lạc giọng của cô, lập tức luống cuống: “Chị biết, A Hào em đừng vội. Không phải chị đang báo tin cho em sao? Chúng ta lại tìm cách khác, nhất định có cách.”

Điều này bảo cô đừng nóng lòng làm sao được, đời này cô để ý quá ít người, họ lại đều lần lượt bỏ cô mà đi. Đầu tiên là bị Đường Khải Sâm vứt bỏ, tiếp theo là cha rời đi... Thời điểm Khương Viễn Sơn qua đời, nếu không có đứa nhỏ này, cô chỉ sợ sớm đã không chống đỡ nổi.

Chẳng sợ bé không thể gọi cô là mẹ, chẳng sợ bé không thể lúc nào cũng chơi đùa vui vẻ trước mắt cô, cô chỉ cần có thể xa xa nhìn bé cũng cảm thấy an ủi.

Nhưng trước mắt, ngay cả nguyện vọng nhỏ ấy cũng sắp bị tước đoạt.

Lời ed: hai bà cháu nhà Đường cậy mình thông minh mà định ngồi không ẵm đứa nhỏ, tức không chịu được, mong những chương sau ngược, ngược họ thâm vào, tốt nhất là để mẹ con Văn Hào gặp nguy hiểm, họ nhìn được mà không cứu được, xong để Chu ca lập công, khiến họ hổ thẹn mà từ bỏ. Hừ, bù đắp à!!!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: chương 19

Editor: Linh Đang

Tiểu Tào phát hiện cả một ngày Văn Hào đều không yên lòng, bình thường luôn là người cười tủm tỉm, hôm nay thậm chí ngay cả tươi cười cũng rất ít. Vài lần còn rõ ràng thất thần, khi Lưu Phân đi qua đều nhìn cô vài lần.

“Tâm tình không tốt?” Tiểu Tào lo lắng cô, lại vẫn nhỏ giọng nhắc nhở, “Cẩn thận lão yêu bà tìm chị phiền toái. Chị nhìn mặt chị ta đen thành dạng gì, cũng không biết là có phải bị tức ở chỗ Đường tổng không.”

Nghe được hai chữ “Đường tổng”, Văn Hào thoáng thất thần, lại rất nhanh chóng lóe lên ý niệm ở trong đầu. Chuyện đứa nhỏ không thể tìm nhất chính là Đường Khải Sâm, nếu để cho đối phương biết, kết quả nhất định sẽ thảm hơn so với trước mắt...

Tiểu Tào thấy sắc mặt cô trở nên kém hơn, như vậy giống như một giây sau sẽ té xỉu trên đất, cũng bắt đầu khẩn trương theo: “Có phải chỗ nào không thoải mái hay không, muốn xin phép sao?”

Văn Hào nhìn nhìn thời gian, thật sự ngồi không yên được, đứng dậy lấy thẻ nhân viên trước ngực xuống: “Chị có chút việc quan trọng phải đi ra ngoài một chuyến, em trông giúp chị một lát.”

“À, tốt.” Tiểu Tào còn chưa từng thấy cô khác thường như vậy, suy đoán nhất định xảy ra điều gì quan trọng, nhưng chị ấy không nói, cô cũng không hỏi tới nữa.

Thế nhưng khi Văn Hào ra cửa lại gặp được Đường Khải Sâm, người này rõ ràng đã lâu chưa tới bộ phận tiêu thụ, hôm nay cũng không biết có chỗ nào không đúng. Từ đầu đến cuối người đàn ông này mặt mày sắc bén, môi mím rất chặt, như là khi thấy cô mi tâm liền nhíu sâu hơn vậy: “Đi đâu?”

Văn Hào thu lại tâm tình, cô còn không quên bây giờ là giờ đi làm, vì thế nói: “Dạ dày không thoải mái, đi mua thuốc.”

Đường Khải Sâm không nói một lời nhìn cô, ý tứ hàm xúc nhìn kỹ thật rõ rệt. Văn Hào cảm thấy hôm nay người này thật khác biệt, đến ánh mắt cũng lộ ra một cổ hương vị muốn nói lại thôi, nhưng cô không có tâm trạng suy nghĩ đối phương lại đang đánh chủ ý gì, chuẩn bị vòng qua anh rồi đi.

Đường Khải Sâm lại hơi hơi đưa tay ngăn cô lại: “Văn phòng có thuốc, theo tôi lên lấy.”

Giờ phút này Văn Hào đã sớm nóng lòng như lửa đốt, vô cùng không muốn cùng người này lên lầu, nhưng bị ánh mắt chim ưng của anh thẳng tắp nhìn chằm chằm đánh giá, đáy lòng từng đợt chợt dạ, đành phải nhắm mắt nói: “Không cần, bỗng nhiên lại không đau.”

Không biết có là ảo giác của cô hay không, người trước mặt nghe xong lời này đáy mắt lại có vài phần ánh sáng âm đạm?

Đường Khải Sâm đứng trước mặt cô, trầm mặc lúc lâu, nhưng cho dù Văn Hào cúi đầu cũng biết người nọ vẫn nhìn cô, ánh mắt sáng quắc giống như que hàn. Anh vốn là chói mắt, thân phận hai người xấu hổ, đứng ở đó liền càng thêm làm cho người lờ mờ nguyền, đã có tiếng nghị luận sột soạt gián tiếp truyền lại đây.

“Có việc tìm tôi, hôm nay luôn ở bên này.” Giọng anh khàn khàn, nói xong một câu này mới bước nhanh lên lầu.

Cô có thể có chuyện gì tìm anh? Văn Hào ngạc nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy bóng dáng anh cao ngất cao to dần dần biến mất tại chỗ rẽ, sớm đã không thể nào phân biệt hàm ý chân thực sau những câu nói kia.

“Anh ta lại tìm chị gây phiền toái?” Văn Hào vừa trở lại vị trí liền bị tiểu Tào lôi kéo truy vấn.

Chính là không tìm phiền toái mới kỳ quái đây, Văn Hào lắc lắc đầu, cũng lười đi cân nhắc người nọ âm tình bất định. Cô cầm di động xem đi xem lại nhiều lần, trượt đến tên Chu Tử Nghiêu, rồi lại ngừng lại. Cứ như vậy liên tục, tiểu Tào đứng một bên cũng không nhịn được: “Chị làm sao thế? Sao hôm nay lại kì quái như vậy, muốn gọi điện thoại thì gọi đi.”

Văn Hào lại không nói gì, chỉ một lần nữa cất điện thoại di động.

Thật ra trong lòng cô đã sớm có quyết định, chỉ là cảm thấy cần phải nói với Chu Tử Nghiêu một tiếng...

Bộ dáng khác thường của cô tất cả đều dừng ở đáy mắt Đường Khải Sâm, anh đứng tại lầu hai trước cửa sổ sát đất quan sát phòng triển lãm vị trí lầu một.

Khương Văn Hào cầm di động chăm chú nhìn tới tới lui lui, thỉnh thoảng ngón tay nhẹ nhàng gảy, không biết là đang gửi tin nhắn hay là cái gì, anh chỉ biết di động mình rất im lặng, mặc kệ gặp phải vấn đề gì, hình như Khương Văn Hào đã không còn nhớ nổi còn có thể xin anh giúp đỡ.

Trên mặt thủy tinh phản xạ lại khuôn mặt tự giễu của người đàn ông, trông mắt anh dần tối, hai tay nhét vào túi xa xa nhìn cô.

Biết thân thế của Bắc Bắc, anh liền phải người theo dõi phản ứng của nhà họ Chung khi Nhà họ Chung Minh gặp chuyện không may, quả nhiên rất nhanh biết được tin tức nhị lão nhà họ Chung định xuất ngoại. Nhà họ Chung vừa đi, thế tất yếu mạng đưa nhỏ đi.

Lấy cá tính của Khương Văn Hào hiện tại khẳng định đã sớm luống cuống, sáng sớm anh chạy tới, quả thật nhìn thấy bộ dáng cô thất hồn lạc phách. Nhưng hết lần này đến lần khác anh không thể chủ động mở miệng, một lòng hi vọng người phụ nữ kia có thể tin anh một lần, nhưng mà cô không có.

Khương Văn Hào đã không giống như quá khứ nữa, khi gặp chuyện không may liền trước tiên tìm tới anh ——

Từng là người anh cảm thấy phiền toái, đã không bao giờ cho anh thêm phiền toái nữa rồi, chẳng sợ chuyện này vốn là cùng anh có liên quan.

***

Nhanh đến giờ tan việc, rốt cuộc Thạch Hiểu Tĩnh cũng có cơ hội chạy ra ngoài. Hai người hẹn gặp ở một quán cà phê gần đó, Văn Hào nhìn xung quanh khu vực cửa, cà phê trước mặt người cũng không nhớ tới uống một hớp.

Lúc Thạch Hiểu Tĩnh đẩy cửa đi vào bước chân rất gấp, đến khi ngồi xuống đối diện cô, lọn tóc mỏng ở thái dương đều dính vài phần ẩm ướt, bên má ửng đỏ, nhìn bộ dáng này là vội vã chạy tới.

Cô cũng không ghét bỏ, trực tiếp bung cà phê trước mặt Văn Hào lên uống một hơi cạn sạch, lúc này mới hơi thờ hờ hờ nói: “Mẹ chồng đi Tĩnh Sơn tự, Gia Minh có Lưu bác sĩ ở cùng, lúc này chị mới vụng trộm chạy ra.”

“Hiện tại bọn họ đến cửa cũng không cho chị ra?” Mặc dù biết địa vị của Hiểu Tĩnh tại nhà họ Chung xấu hổ, cũng không nghĩ tới sẽ hồng bét như vậy, đây có khác gì xã hội phong kiến đâu?

Khỏe môi Thạch Hiểu Tĩnh kéo ra một nụ cười nhạt, không thêm đề ý phát phát tay: “Không sao cả, lần này Gia Minh gặp chuyện không may cũng có nguyên nhân của chị, anh ấy là chồng chị, chị hẳn là phải chiều cổ anh ấy tốt trước mới đúng.”

Nghĩ đến tối qua nhất định Thạch Hiểu Tĩnh lại bị hung hăng răn dạy một lần, Văn Hảo càng thêm cảm thấy chính mình quá mức ích kỷ. Chính Hiểu Tĩnh còn ố ố còn không mang nổi mình ố ố, còn phải đề ý đến cảm thụ của cô...

Văn Hảo suy nghĩ cẩn thận những thứ này, chủ động vươn tay qua cầm tay Thạch Hiểu Tĩnh, sau đó mới nói: “Hiểu Tĩnh, chuyện của Bắc Bắc, em đã nghĩ xong.”

Nghe cô trịnh trọng mở miệng như thế, vẻ mặt Thạch Hiểu Tĩnh cũng nghiêm túc ngồi im: “A Hảo, chuyện này chị sẽ thương lượng lại với ông bà (bố mẹ CGM ấy), cũng có lẽ sẽ có cơ hội thay đổi không chừng.”

Văn Hảo lắc đầu cười: “Hôm nay em suy nghĩ cả một ngày, những biện pháp có thể áp dụng cũng nghĩ qua hết. Ba mẹ Chung Gia Minh thương Bắc Bắc như vậy, muốn để bé lưu lại, trừ phi vạch trần thân thể của đứa nhỏ.”

Sắc mặt Thạch Hiểu Tĩnh hơi đổi, lại không nói gì.

Văn Hảo không nhịn được thở dài, nắm tay cô càng dùng thêm chút sức lực: “Nhưng như vậy, Hiểu Tĩnh chị lại càng khó khăn hơn. Em không thể làm như vậy, là chị một đường giúp em chống đến hiện tại, muốn làm như vậy, chính em cũng khinh thường bản thân mình.”

“Ài, chị không sao.” Thạch Hiểu Tĩnh ngược lại cười an ủi cô, “Dù sao ba mẹ Chung Gia Minh cũng thương mất chị, họ đối xử có lạnh nhạt hơn chút cũng không có gì.”

Văn Hảo lại không cho cô tại nói tiếp: “Ba mẹ Chung Gia Minh cũng rất thất vọng, mấy năm nay em thấy bọn họ thương Bắc Bắc như vậy. Em không thể không có lương tâm như thế.”

Thạch Hiểu Tĩnh cắn cắn môi không nói, cô biết lòng Văn Hảo tốt, cũng biết cô ấy sống rất rõ ràng, mấy năm nay cô ở bên Bắc Bắc, chưa từng làm ra hành động gì vượt quá. Ngay cả trước mặt cha mẹ Chung Gia Minh đều không lộ ra sơ hở, khuôn mặt lúc nào cũng mỉm cười, thật ra có bao nhiêu chua xót lại có mấy người đọc hiểu được đâu.

“Cho nên...” Thạch Hiểu Tĩnh khó khăn nhìn về phía Văn Hảo, “Em nghĩ rồi?”

Văn Hảo gật gật đầu, cố gắng nở nụ cười: “Nhớ rõ, lúc rảnh rồi liền mang Bắc Bắc... Trở về thăm em.”

***

Hôm nay Văn Hảo không lái xe, lúc trở về một mình dọc theo lối đi bộ đi về phía trước. Vào thu, hoàng hôn thành phố khắp nơi đều có không khí tiêu điều, cô đi tới đi lui đã cảm thấy thấy không rõ đường phía trước, rõ ràng đèn xanh đèn đỏ ở phía trước, đèn chỉ thị rõ ràng như vậy, nhưng cô lại cảm thấy tầm nhìn là một mảnh mơ hồ.

Đưa tay sờ sờ mắt, thì ra trên mặt tất cả đều là nước mắt.

Làm ra quyết định như vậy hiển nhiên là đều tốt cho mọi người, Bắc Bắc theo cô không hẳn sẽ vui vẻ, lúc trước đã ích kỷ sinh hạ bé, nay không thể lại tự chủ trương thay bé quyết định cái gì. Mà ý tưởng chân thực của đứa nhỏ tự nhiên không cần đoán, nhất định sẽ lựa chọn “Ông nội bà nội, ba mẹ” từ nhỏ đã làm bạn với mình.

Cô đối xử với đứa nhỏ tốt, cũng thay đổi được sự thật mình là một “người ngoài”.

Văn Hảo chợt nhớ tới năm ấy mình sinh Bắc Bắc, chính là mùa đông, ngày sinh dự tính cũng đến sớm hơn một tháng. Nửa đêm đứa nhỏ liền bắt đầu không an phận, vỡ nước ối, cô một mình không có thân nhân, lúc đó cả người đều bị dọa sợ, nhìn chất lỏng màu hồng, lần đó cô cho rằng đứa nhỏ đã không còn.

Lúc sau cô gọi điện thoại cho Thạch Hiểu Tĩnh, khóc suốt, chính mình cũng hoài nghi có nói rõ ràng hay không.

Thạch Hiểu Tĩnh vội vàng đi tới, vội vàng đưa cô đưa đi bệnh viện, là cô ấy cùng cô, vẫn nói chút lời nói an ủi cô vù.

Khi đó bên người Văn Hảo không ai có, cô chỉ có thể gắt gao cầm tay Thạch Hiểu Tĩnh, từ nhỏ cô đã không có mẹ, càng không có bạn bè lâu năm gì. Ai đối xử với cô đều chứa vài phần tâm tư lợi dụng, dường như chỉ có Thạch Hiểu Tĩnh đối xử với cô là toàn tâm toàn ý.

Lúc ấy Văn Hảo đau đầy đầu mồ hôi, lần đầu tiên biết thì ra trên thế giới còn có đau đớn khó chịu đựng như vậy, nhưng cô cắn răng kiên trì chống đỡ, chẳng sợ ở phòng sinh chịu hai mươi mấy giờ, cô cũng lần lượt tự nói với mình, vì đứa nhỏ, cái gì cũng đáng giá.

Nay nhớ tới những thứ đó, vẫn là đau tê tâm liệt phế, không có người mẹ nào lại không yêu con của mình...

Văn Hảo dùng sức lau khô nước mắt ở khóe mắt không ngừng rơi xuống, nhưng dường như nước mắt lau như thế nào cũng không hết được, rốt cuộc cô không chịu nổi, ngồi xổm xuống chỗ bồn hoa ven đường. Đầu cúi thấp, đôi mắt nhắm nghiền, đôi môi mím chặt. Cô nghĩ đến mẹ, mẹ cô đã mất, nhưng cả người đều trống rỗng, thì ra đứa nhỏ rõ ràng là tâm của mẹ, tâm mà không có, thì chẳng còn cái gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 20

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Xa xa, một chiếc SUV màu đen cũng ngừng ở ven đường. Đường Khải Sâm nhìn bóng dáng nhỏ nhắn trong đám người kia, tay đang đặt ở vô lăng ngay càng nắm chặt.

Chưa bao giờ anh biết cho dù chỉ nhìn từ xa như thế này, cũng có thể cảm nhận rõ rệt loại cảm xúc tuyệt vọng này, người phụ nữ này luôn âm thầm dùng nụ cười để che giấu bản thân, nhưng giờ phút này lại không để ý tới cái gì. Cứ như vậy mà làm càn chặt vật gào khóc, nếu là trước đây nhất định anh sẽ chán ghét đến cực điểm, nhưng hôm nay, anh tình cờ cảm thấy được lòng ngực mình co quắp từng đợt, cực kỳ khó chịu.

Đoạn đường này anh đi theo Khương Văn Hảo, vốn tưởng rằng cô sẽ ra sức thuyết phục Thạch Hiểu Tinh để lại đứa nhỏ, lại không nghĩ rằng ra khỏi quán cà phê cô liền bắt đầu khóc. Trước cảnh tượng này, anh cũng không biết cô sẽ lựa chọn như thế nào.

Rõ ràng bản thân khổ sở thành như vậy, lại còn miễn cưỡng mình làm ra lựa chọn như thế... Không thể không nói, Khương Văn Hảo như vậy, hoặc là nói người như vậy, trong thế giới của Đường Khải Sâm căn bản là không có.

Anh có chút không hiểu được, nhưng lại không có nửa điểm cười nhạo cách làm của cô, thậm chí anh cảm thấy như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, nhìn dáng vẻ của cô cô độc bất lực, có loại xúc động muốn chia sẻ với cô tất cả mọi chuyện.

Đường Khải Sâm mở cửa xe, chân dài đã bước một bước lớn, nhưng một giây sau, lại có một bóng người lướt qua trước anh——

Chu Tử Nghiêu mặc áo gió thuần một màu đen, một phen chớp lấy Khương Văn Hảo còn đang ngồi xổm, nhìn thấy phần trang điểm trên mặt cô đã sớm lem luốc, cũng chỉ hơi hơi nhíu mày: “Mặc ít như thế, không sợ cảm mạo?”

Trên mặt Văn Hảo chưa khô nước mắt, rõ ràng hơi kinh ngạc, sau nhấp lén môi khô khốc cố gắng nặn ra nét cười: “Trùng hợp quá, vừa rồi có hạt cát.”

Chu Tử Nghiêu như phảng phất không nghe thấy cũng không nhìn thấy, chỉ cời áo gió bao lấy cô, sau đó dùng sức kéo người vào trong lòng.

Khương Văn Hảo khóc hai má đỏ ửng, còn không ngừng thút thít, như là muốn nói cái gì, lời nói đến miệng cũng nuốt trở vào hết. Từ đầu đến cuối cô im lặng để Chu Tử Nghiêu ôm, nước mắt không kim được rơi xuống.

Một màn này lần nữa đã thương Đường Khải Sâm, bàn tay nắm chặt đến nát bầy, trước sau lại không bước được nửa bước, trong lòng quá rõ ràng, lúc này xuất hiện chỉ càng làm cho cô chán ghét mà thôi. Hết thấy trước mắt, nói đến cùng đều là do anh tự làm tự chịu, Khương Văn Hảo đưa đứa nhỏ cho nhà họ Chung, tuy rằng anh vẫn chưa rõ ràng nguyên nhân thực sự như cũ, nhưng trực giác nhất mạch bảo định có liên quan đến bản thân mình. . .

Đường Khải Sâm nhìn bóng dáng hai người kia dần dần mờ hồ trong ánh chiều tà, lòng ngực bức bối từng đợt. Trong ấn tượng của anh vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Khương Văn Hảo khóc lớn như vậy, hình như ở trước mặt anh người phụ nữ này thật sự rất ít khi khóc, cẩn thận nhớ lại, đúng là không có lần nào.

Cô luôn hồ đồ ngốc nghếch, anh luôn cảm thấy cô không có cá tính, nhưng giờ phút này ở trước mặt Chu Tử Nghiêu lại chân thật sống động đến vậy. Những cảm xúc bị thương kia, dường như không cần che giấu Chu Tử Nghiêu.

Bên kia Chu Tử Nghiêu đã đưa Văn Hảo lên xe, sắp xếp thỏa đáng xong, lại đưa cho cô hộp khăn giấy, chờ cô thoáng bình tĩnh lại mới nói: “Anh đến đón em, tiểu Tào nói em có cái gì đó không ổn, vừa rồi tìm không thấy điện thoại cũng không nhận, nên gọi cho Thạch Hiểu Tinh ——”

Nghĩ đến Chu Tử Nghiêu chắc hẳn là cũng biết, Văn Hảo cũng không có ý định gạt anh, gật gật đầu khàn giọng nói: “Em không sao, chỉ là nhất thời không khống chế được cảm xúc.”

Chu Tử Nghiêu thở dài, xoay người nhìn thẳng vào cô: “Muốn khóc thì khóc đi, thống thống khoái khoái khóc một trận.”

Cuối cùng Văn Hảo cũng không muốn khóc, có chút bị thương nhưng là nước mắt cũng không cách nào bày tỏ hết được, cô nghiêng nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ: “Hôm nay em suy nghĩ cả một ngày, đối với Bắc Bắc đây là lựa chọn tốt nhất, bé sẽ vui vẻ tiếp tục lớn lên bên cạnh ông bà nội bố mẹ của bé, còn có thể có cuộc sống, hoàn cảnh học tập tốt hơn, em nên vui mừng.”

Chu Tử Nghiêu im lặng một lát: “Những lời này, là an ủi anh hay an ủi chính em?”

Văn Hào thở dài, quay đầu nhìn về phía anh: “Cái người này, nhất định phải vạch trần em mới vui về sao.”

Hốc mắt cô còn rất đỏ, rõ ràng chỉ đang giọng cười, Chu Từ Nghiêu im lặng không nói lại, khởi động xe chở cô về. Cũng tốt, chuyện này không phải bọn họ muốn khuyên là có thể khuyên được, trừ cô ra, không ai giúp cô được.

***

Nhà họ Chung đã đang chuẩn bị xuất ngoại, vài lần Văn Hào muốn gặp Bắc Bắc, đều bị nhị lão nhà họ Chung cho cản lại. Thạch Hiểu Tinh bởi vì lần Chung Gia Minh gặp chuyện không may đó, tự do cá nhân đều bị hạn chế, càng đừng vọng tưởng đưa được Bắc Bắc ra ngoài cùng.

Văn Hào nhìn bản thân mua đến một đồng đồ lớn, chỉ có thể yên lặng thở dài, không nghĩ tới lần trước chia tay thế nhưng có thể là lần cuối cùng gặp mặt, sớm biết thế thì đã mua thêm vài món đồ cho bé.

Tuy rằng như thế, mỗi ngày Văn Hào vẫn đứng giờ đi làm, biểu hiện tuy không tính là tốt nhưng ít ra cũng không làm ra rắc rối gì. Bây giờ bất kể vì sao cô cũng không thể mất việc được, nếu quả thật Bắc Bắc định cư ở nước ngoài, cô cũng có thể tích cóp tiền đi thăm bé, chỉ cần có tiền, khoảng cách không còn là vấn đề.

Chưa bao giờ Văn Hào lại biết tiền có thể dùng tốt như vậy, trước kia có tiền xa xỉ quen thói, nay mới biết được, không có tiền thật là vạn vạn không thể.

Làm cho người ta ngoài ý muốn chính là Đường Khải Sâm không có việc gì cũng đi đến tầng tiêu thụ dạo, Văn Hào thấy anh cũng lễ phép chào hỏi, không có phản ứng dư thừa.

Có lần Đường Khải Sâm thấy cô trốn trong phòng trà nước ngăn người với di động, đến gần mới phát hiện là nhìn chăm chăm ảnh Bắc Bắc, anh đưa tay muốn nhẹ nhàng chạm vào bả vai cô, người phụ nữ kia liếc thấy, thế nhưng cả kinh thiếu chút nữa ném di động xuống đất.

Cô quay đầu nhìn anh phảng phất như nhìn một kẻ xâm lăng, di động bảo bối nắm trong tay, Đường Khải Sâm cực kì khó hiểu đối với phản ứng của cô, đến cùng anh như thế nào trong lòng cô, phòng bị anh đến mức đó sao?

Đường Khải Sâm thường thường xuất hiện, dường như đối với Khương Văn Hào cũng không có chuyện gì, ngược lại lại chọc một đám tiểu cô nương đến đầu quả tim cũng nổi nhạc khai hoa, không có việc liên tục lại bàn tán người này.

“Chị nói có phải Đường tổng coi trọng người nào hay không nào nha? Bằng không tại sao gần như đều đến chỗ chúng ta?”

“Không thể nào, không phải Đường tổng có vị hôn thê rồi sao?”

“Tan vỡ lâu rồi, tin tức của cậu cũng quá không lạnh lẽo rồi.”

Tiểu Tào cũng ngồi quanh ở đó nghe bát quái, nghe câu này lập tức xen mồm: “Vì sao tan vậy? Chị tin tức lạnh lẽo ngược lại nói một chút coi.”

Cô bé nói chuyện kia là bà tám nổi danh trong công ty, nghe nói chị họ cô là Thịnh Phong ở tầng trên, một tay nắm tất cả tin tức. Cô ấy thần thần bí bí chăm chú nhìn chung quanh, lúc này mới che miệng thấp giọng nói: “Nghe nói, vị hôn thê của Đường tổng chính là nữ cường nhân chúng ta hay xem trên TV, vì sự nghiệp quả thực không từ thủ đoạn. Lần này hôn lễ hủy bỏ, cũng vì đã làm ra chuyện Đường tổng không dễ dàng tha thứ.”

Cô ấy nói xong còn mặt mũi trừng mắt nhìn, chọc Tiểu Tào kinh ngạc nửa ngày không khép được miệng: “Chuyện gì mà không dễ dàng tha thứ?”

“Đàn ông nha, còn có chuyện gì chứ!”

Lời này thành công gọi ra một tràng âm thanh “xuyt xuyt”, tiểu Tào nuốt nước miếng một cái, nói cho Văn Hào nghe tin đồn này đầu tiên. Hai người đang ăn cơm trưa, Văn Hào nghe cũng chỉ xem như chuyện hài, không nói gì, ngược lại gấp miếng thịt kho tàu trong đĩa: “Anh ta không thích người khác bàn tán chuyện riêng của mình, huống chi cũng không liên quan tới chị.”

Tiểu Tào trừng mắt, không sao đoán được thật giả trong lời này, cuối cùng cũng chỉ có thể từ bỏ: “Quả thật không quan hệ, anh ta kết hôn không kết hôn chị cũng không phải trạm thu rác thải.”

Văn Hào mỉm cười gật gật đầu.

Tiểu Tào lại lay khay đồ ăn của cô: “Chị ăn nhiều một chút mới đúng, dạo này làm sao? Thiếu tiền sao? Cũng biến thành Tam Nương liễu mạng rồi.” (không biết có phải Hồ Tam Nương trong “Thủy hử” không)

Văn Hào không thể nói chuyện Bắc Bắc, chỉ nói cho có lệ: “Liều mạng kiếm tiền đương nhiên là vì thiếu tiền, đồ ngọc.”

Tiểu Tào biết trong lòng cô có chuyện chỉ là không có biết nói với mình thế nào, cũng không bắt buộc, dùng phương thức của mình quan tâm cô nói: “Vay chị ăn nhiều một chút, mấy ngày nay tần suất đau dạ dày quá cao, cẩn thận trở nên nghiêm trọng.”

“Cám ơn em tiểu Tào.” So với lúc đi học trước đây, Văn Hào cảm thấy bây giờ rõ ràng mình may mắn hơn, bên cạnh có nhiều người quan tâm như vậy, có lẽ trước kia Khương Văn Hào xác thực không làm cho người ta thích.

Lúc hai người nhìn nhau cười, người nào đó vừa mới bị các cô ghét bỏ liền bung khay đồ ăn ngồi ở chỗ đối diện, biểu tình đậm nhạt: “Nơi này không có ai chứ?”

Văn Hảo nhìn anh một cái, trực tiếp không trả lời, yên lặng cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Tiểu Tào hơi hơi cau mày, thấy Đường Khải Sâm ngẩng đầu nhìn lại đây, lúc này mới buồn buồn nói: “Không có, ngài ngồi tùy ý.”

Rõ ràng Đường Khải Sâm không ăn quen cơm nhà ăn, từ đầu tới đuôi chưa được vài miếng, Tiểu Tào thấy anh ý vị thâm trường nhìn mình chằm chằm vài lần, cuối cùng rốt cuộc không trụ được, liền lần trước: “Ừm, tôi ăn xong rồi, hai người từ từ ăn.”

Cũng không thể trách cô không nghĩa khí, thật sự là khí thế Đường tổng quá mạnh mẽ, tiểu Tào chỉ có thể lặng lẽ cô vũ cho Văn Hảo ở trong lòng.

***

Cuối cùng trên bàn chỉ còn lại hai người, Khương Văn Hảo sẽ không tự dưng bắt chuyện với Đường Khải Sâm, ngược lại người đàn ông kia do dự một chút, chủ động mở miệng: “Dạ dày khá hơn chút nào không?”

Văn Hảo cũng không biết người nọ là thật sự hay giả bộ, vẫn là biết nghe lẽ phải gật gật đầu: “Cảm ơn quan tâm, tốt hơn nhiều.”

Đường Khải Sâm buông đũa, nhìn chằm chằm đáng vẻ ăn cơm của cô, anh luôn nghĩ nên hỏi chuyện đứa nhỏ như thế nào, đã tưởng tượng vô số cái mở đầu đều cảm thấy kết quả không lạc quan, nếu là thắng thùng dọa sợ cô lại càng không được, nhưng rốt cuộc năm đó đã xảy ra việc gì, khiến cho cô đề phòng anh như vậy?

Vào lúc anh còn chưa suy nghĩ cẩn thận sẽ nói cái gì, bỗng nhiên Khương Văn Hảo đã thu thập xong đồ đứng lên: “Tôi đã ăn xong, Đường tổng dùng chậm.”

Đường Khải Sâm cau mày, bởi vì cô chuẩn bị đang đứng lên, chỉ có thể khẽ ngẩng đầu nhìn về phía cô: “Chúng ta có thể bàn bạc một chút, về —— “

Anh mới nói được một nửa, di động Văn Hảo nắm trong tay lại vang lên, cô liếc thấy là Thạch Hiểu Tĩnh thì vội vàng đứng lên bắt máy, đã qua bốn năm ngày, không biết có thể gặp Bắc Bắc lần cuối không.

Nhưng Thạch Hiểu Tĩnh lại mang đến, một cái tin khiến cho cô không kịp chuẩn bị.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chương 21

Editor: Linh Đang

“Chị, có thể lặp lại một lần nữa không?” Văn Hảo cứ tưởng rằng mấy ngày hôm nay do mình hoảng hốt mà sinh ra ảo giác, bằng không tại sao chuyện đến trong mộng cũng không dám nghĩ, bỗng nhiên lại biến thành sự thật.

Nhưng bên kia Thạch Hiểu Tĩnh đích xác nói như vậy: “Bắc Bắc có thể ở lại! A Hảo, ba mẹ chồng chị quyết định không dẫn bé cùng đi!”

Văn Hảo cố gắng tiêu hóa những lời đơn giản này, vẫn khó có thể tin như cũ, đến giọng nói cũng không dám quá lớn, sợ đánh thức ảo giác tốt đẹp này: “Tại sao lại... Không phải bọn họ đã dự định ở lại Hà Lan mấy năm hay sao?”

“À, không được.” Trong giọng nói của Thạch Hiểu Tĩnh ẩn mang theo ý cười, “Lúc trước hẹn vị chuyên gia thì người đó phải tới Hàn quốc tham gia hội nghị y học, cho nên chỉ đợi ở Hà Lan mấy tháng thôi, chờ hội nghị y học chấm dứt, có lẽ sẽ đến Trung Quốc. Cho nên cha mẹ chồng cũng không chuẩn bị để Bắc Bắc đi theo cho một mối.”

Văn Hảo sững tại chỗ, vẫn có loại cảm giác không chân thật, quá ngoài ý muốn, tất cả mọi chuyện bỗng nhiên chuyển biến đột ngột. Lúc trước những tuyệt vọng cùng bi thương kia liền giống như một trò trò khôi hài, trước đó một giây, cô còn nhìn ảnh chụp Bắc Bắc âm thầm hao tổn tinh thần, nhưng giờ phút này lại biết được hết thảy đều sẽ giống như lúc trước?

Bản edit của truyện chỉ được đăng tải tại diễn đàn Lê Quý Đôn, mọi trang web khác đều là ăn cắp

Cô ngốc hồ hồ vuron tay néo cánh tay mình một chút, đau, cảm giác chân thật như thế, cho nên đây thật sự không phải là mộng?

“Bắc Bắc không chỉ không cần xuất ngoại, A Hảo, chị còn thuyết phục cha mẹ chồng, thời gian sau đó khi mọi người xuất ngoại đều do em chăm sóc bé.”

Thạch Hiểu Tĩnh còn đang ở bên kia khó nén khỏi kích động nói, “Em cũng không cần buồn nữa, về sau vẫn có thể giống như trước, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy Bắc Bắc.”

Văn Hào ngây ngốc nhìn chằm chằm cảnh tượng đang trước, kích động đến mức hồi lâu đều nói không ra lời.

Bắc Bắc của cô còn đang ở đó, ai cũng sẽ không mang đi bé đi được, cô còn có thể nhìn thấy bé chạm vào bé... Còn có chuyện gì làm người ta mừng rỡ không thôi hơn chuyện này?

Cô không không chế được mà đỏ vành mắt, dần dần có ẩm ướt lan tràn đến khóe mắt, cố gắng dụi dụi con mắt, khóe miệng lộ ra nụ cười rất lớn: “Hiểu Tĩnh, em——”

“Nha đầu ngốc.” Thạch Hiểu Tĩnh cũng nghẹn ngào, “Là ông trời nhân từ, quá khứ em đã khổ như vậy, hiện tại sẽ không lại làm cho em thương tâm nữa.”

Đáy mắt Văn Hào mang theo nước mắt trong suốt, từ đầu đến cuối đều không cho nó rơi xuống, cô còn nhớ rõ Đường Khải Sâm an vị tại chỗ cách đó không xa, vì thế cố ý tránh ánh mắt của anh, trầm thấp “Vâng” một tiếng: “Vâng em, lúc nào em có thể trông thấy bé?”

Đã mấy ngày nay, cô chưa từng thử qua thời gian lâu chưa thấy qua đứa nhỏ như vậy, nhất là đã trải qua một trận sinh ly tử biệt như vậy, cô hận không thể ôm đứa nhỏ hung hăng hôn vài cái.

Hiểu Tĩnh không nhịn được bị cô chọc cười: “Chờ một chút như vậy mà đã không chờ được rồi sao? Bên cha mẹ chồng cũng chưa hạ lệnh cuối cùng, nhưng hẳn sẽ là chuyện của hai hôm sau thôi.”

Văn Hào dùng sức gật đầu: “Tốt.”

“Nhưng mà ——” Bỗng nhiên Hiểu Tĩnh lại hạ giọng nói, “Chuyện này có chút kỳ quái, vị chuyên gia kia đến Trung Quốc là quyết định lâm thời, hơn nữa nghe nói đến tham gia hội nghị y học kia cũng là do hai ngày nay mới nhận được thư mời. Tóm lại rất nhiều việc đều rất trùng hợp.”

Nghe cô phân tích xong, Văn Hào như có chút hiểu rõ ý tứ trong lời nói này: “Chị là nói có người...”

Mắt cô nhìn Đường Khải Sâm, thông minh nuốt xuống nửa câu sau. Thạch Hiểu Tĩnh tự nhiên cũng nghe hiểu: “Chị tìm người tra xét, không có chứng cứ xác thật, cũng sợ cha mẹ chồng bên kia hoài nghi. Nhưng mà A Hào, chuyện này không khỏi quá trùng hợp, chị cảm thấy nhất định có người ở sau lưng động tay động chân.”

Sau khi cúp điện thoại, Văn Hào hơi có chút hoảng hốt, Hiểu Tĩnh nói rất có lý, đây hết thấy trùng hợp có chút quá phận, lại nói ai sẽ là người giúp mình ở sau lưng đây?

Cô ngẩng đầu vừa lúc nhìn thấy bộ dáng Đường Khải Sâm hơi rũ mắt ăn gì đó, dường như là lập tức loại bỏ người này. Là ai cũng không thể là anh, làm sao Đường Khải Sâm có thể tốt bụng như vậy, trừ phi mặt trời mọc ra từ hướng tây.

Văn Hào lại nghĩ đến Chu Tử Nghiêu, cảm thấy khả năng là đối phương cũng khá lớn, thật giống như lúc trước anh mạo hiểm sẽ bị Đường Khải Sâm phát hiện mà giúp cô giấu diếm đứa nhỏ này ...

Cô nghĩ tới điều này tâm tự không khỏi có chút phức tạp, mấy năm nay Chu Tử Nghiêu làm vì cô đích thực quá nhiều, bất kể là lúc trước hay là hiện tại. Nhớ tới ngày đó lời anh an ủi mình, cũng chỉ là nhẹ nhàng một câu: “Không có việc gì, còn có anh.”

Thì ra anh không nói một lời, sau lưng lại làm vì mình nhiều như vậy.

Văn Hào cảm thấy hẳn là nên nói tiếng cảm ơn với Chu Tử Nghiêu, lại nhớ tới nhanh chóng được ở cùng Bắc Bắc thì niềm vui sướng lại dâng lên. Cô cúp điện thoại rồi mà không thể đè nén tâm tình kích động, ngây ngô cười nhìn điện thoại, lại cảm thấy tâm tình này làm thế nào cũng không thể nhẫn nại được, lập tức phải tìm một người nói hết mối oun!

Nhưng ngẩng đầu liền thấy vẻ mặt Đường Khải Sâm nghiêm túc nhìn mình chăm chăm, trong khoảnh khắc biểu cảm trên mặt Văn Hào thu liễm không ít, cho dù là muốn tìm người chia sẻ, cũng tuyệt đối không phải anh.

“Chuyện gì mà cao hứng như vậy?” Thế nhưng bộ dáng Đường Khải Sâm lại rất có hứng thú, “Không bằng nói nghe một chút.”

Văn Hào bình tĩnh thu lại điện thoại, lúc này mới khay đồ ăn xoay người: “Không có việc gì.”

Trong nháy mắt sắc mặt Đường Khải Sâm lại có xu thế âm u sắp mưa to, nhưng giờ phút này tâm tình Văn Hào vô cùng tốt, cũng không có ý định làm khó đối phương, vì thế lại quay đầu mỉm cười với anh: “Một chuyện vô cùng cao hứng.”

Đường Khải Sâm nhìn cô chậm rì rì đi xa, thế nhưng khóe môi cũng gợi lên một nụ cười nhẹ như có như không, trong đầu lại hiện lên bộ dáng cô quay đầu cười giảo hoạt vừa rồi, ngoài ý muốn phát hiện Khương Văn Hào cười rộ lên cũng có sức cuốn hút như thế, làm cho buồn bực mấy ngày nay của anh cũng hóa thành hư không.

***

Văn Hào vui sướng quá rõ ràng, rõ ràng đối lập với hình ảnh thất hồn lạc phách của mấy hôm trước, các đồng nghiệp chung quanh đều ghẹo cô đánh mấu gà. Văn Hào cũng không phản bác, ngược lại cười thì thầm với Tiểu Tào: “Tan tầm chị mời khách.”

“A ——” Tiểu Tào kinh ngạc trừng to mắt, “Vắt cổ chảy ra nước lại cũng nhỏ lông.”

Văn Hào bĩu môi: “Có đi hay không đây?”

“Đi! Nhất định phải ăn đủ mới được.” Đương nhiên Tiểu Tào cũng cao hứng vì tâm tình Văn Hào thay đổi tốt hơn, mặc kệ vài ngày nay cô xảy ra chuyện gì, nhìn bộ dáng là sự tình hoàn toàn được giải quyết, nói như thế nào đều là việc đáng giá để chúc mừng.

Văn Hào lại trốn ở ngoài phòng vệ sinh gọi điện thoại cho Chu Tử Nghiêu, mở miệng chính là: “Tử Nghiêu, cảm ơn anh.”

Chu Tử Nghiêu bên kia an tĩnh một trận, lúc này mới khẽ cười nói: “Cảm ơn anh cái gì?”

Văn Hào dừng một chút, suy đoán có lẽ đối phương không nghĩ là đang nói với mình, vì thế cũng thức thời không vạch trần, chỉ nói: “Bác Bác không cần đi Hà Lan, hơn nữa kể tiếp có thể sống cùng em rất lâu, Tử Nghiêu, em cảm thấy giống như đang nằm mơ.”

Cô đã hoàn toàn không biết nói cái gì cho phải, ngay cả đến căn phòng ở trung tâm cũng không làm cô cao hứng như vậy.

Chu Tử Nghiêu bên kia lại vô cùng an tĩnh, thế nhưng hồi lâu cũng không nói chuyện. Văn Hào cũng cho rằng cuộc trò chuyện đã bị ngắt, mắt hoài nghi nhìn màn hình di động, lúc này mới nghe được tiếng nói trầm thấp của anh chậm rãi truyền lại đây: “Chúc mừng em.”

Văn Hào chỉ lo cao hứng, lúc này mới phát hiện chính mình có chút liều lĩnh, có lẽ đối phương đang bận, vì thế nhanh chóng nói chính sự: “Tan tầm em hẹn bạn cùng liên hoan, anh cũng đi cùng nhé?”

Lần này Chu Tử Nghiêu sáng khoái đáp ứng: “Đây lần đầu tiên em chủ động hẹn anh, cho dù thế nào cũng phải đi.”

Lời này làm cho Văn Hào không khỏi có chút chột dạ, cẩn thận suy nghĩ, từ lúc hai người kết giao đến bây giờ, hình như cũng chỉ là bạn bè nam nữ trên danh nghĩa. Cô thì vẫn không tiến lên, chỉ có Chu Tử Nghiêu thì không ngừng cố gắng, yên lặng trả giá ở sau lưng vì cô.

Nghĩ như vậy thì Văn Hào càng thêm cảm thấy xin lỗi đối phương, nói lời phát ra từ đáy lòng: “Tử Nghiêu, cảm ơn anh đã thông cảm cho em như vậy.”

Chuyện của Bác Bác, cô vẫn không có hỏi qua Chu Tử Nghiêu có để ý hay không, chung quy bây giờ quan hệ giữa hai người không giống lúc trước, cô vẫn vì chuyện này mà buồn rầu, chưa từng để ý qua tâm tình của đối phương. Nghĩ tới mấy năm nay anh làm vì mình, Văn Hào cảm thấy chính mình hẳn là càng nên đối tốt với Chu Tử Nghiêu mới đúng.

“Không bằng... Ngày mai chúng ta cùng đi xem phim?” Văn Hào do dự rất lâu mới nói ra những lời này.

Chu Tử Nghiêu rõ ràng bị bất ngờ, tiếng cười sáng khoái truyền lại rất nhanh: “Anh đây là dính lộc của Bác Bác sao?”

Văn Hào hơi có chút thẹn thùng: “Không, không phải, chỉ là em muốn hiểu một vài chuyện.”

Chu Tử Nghiêu cũng không có hỏi cô muốn rõ cái gì, hai người quen biết nhiều năm như vậy, rất nhiều việc đã hiểu trong lòng mà không nói, anh chỉ ôn nhu nói: “Vậy tan tầm tới đón em.”

Văn Hào nhìn chằm chằm đã màn hình di động đã đen, suy nghĩ có chút đi xa, cuối cùng chỉ thì thầm nói nhỏ một câu: “Cố lên Khương Văn Hào, cô có thể.” Nói xong lời này khóe môi giờ lên theo thói quen, lúc xoay người lại suýt nữa đụng phải người.

Cô nhìn chăm chú thấy rõ ràng là ai, nhất thời cảm thấy hôm nay không khỏi hơi có duyên với người này, nhưng vẫn lễ phép vuốt cằm nói: “Đường tổng khỏe.”

***

Văn Hào nói xong câu này liền chuẩn bị vòng qua đối phương rồi đi, nhưng Đường Khải Sâm lại nghiêng người chặn đường đi của cô. Văn Hào nhìn vài dẹt chế tác thượng thừa, xiết tay, đôi mắt đen mang theo khó hiểu nhìn anh: “Đường Khải Sâm, mỗi lần đều chơi trò lừa bịp này, không cảm thấy rất ngây thơ?”

Cô càng ngày càng không rõ đến tận cùng người này làm sao, chẳng lẽ là tình yêu không thành nên cực kỳ nhàm chán, vì thế coi cô như liều thuốc điều hòa?

Cho rằng Đường Khải Sâm lại muốn nói những lời quái gở, nhưng khóe môi đối phương nhếch lên, khi mở miệng tiếp cũng là giọng nói trầm trầm: “Tôi cũng được coi như là bạn bè của em, cùng đi.”

Văn Hào suy nghĩ kỹ những lời không đầu không đuôi này một lần, cả kinh quả thực cho rằng đối phương bị người ngoài hành tinh đánh tráo! Đường Khải Sâm lại chủ động yêu cầu muốn tham gia tụ hội với bọn họ? Nhưng chỉ là ngẫm lại hoàn cảnh có anh khiến cho người ta không rét mà run.

Cô lập tức lắc đầu cự tuyệt: “Trường hợp này, không thích hợp với Đường tổng.”

Đường Khải Sâm giương mắt nhìn cô, môi mỏng càng mím chặt hơn chút.

Văn Hảo biết anh mất hứng, nhưng như này có cái gì hay mà mất hứng? Trước kia lúc hai người còn chưa ly hôn, cô cũng từng mời anh đi gặp bạn bè của mình, nhưng lúc ấy Đường Khải Sâm luôn nói trường hợp như vậy quá không thú vị, không thích, cũng không có hứng thú.

Lúc ấy vì việc này mà cô bị không ít bạn bè và bạn cùng phòng cười nhạo, sau lưng đã nghe qua vô số lần người khác nghị luận về mình, nói trắng ra là: “Chồng của cô ta, coi trọng tiền nhà cô ta đúng không? Nếu như không có tiền, chỉ sợ sẽ lập tức đuổi cô ta ra khỏi nhà.”

Khi đó cô đứng ở ngoài cửa phòng ngủ nghe thấy những lời này, rất muốn vọt vào phản bác, nhưng cô lại không nghĩ ra những lời thốt ra từ miệng người khác có chỗ nào sai.

Ngay cả nửa câu sau, cũng nhanh chóng biến thành một câu tiên tri.

Vốn tưởng rằng đã nói như thế, thế nào Đường Khải Sâm cũng sẽ không đi, ai biết vừa mới tan tầm, người nọ liền lái xe ngừng tại trước bộ phận tiêu thụ.

Văn Hảo đứng ở đó nửa ngày nói không ra lời, đồng nghiệp xung quanh nhìn ra nhìn và không chớp mắt, thật ra tất cả đều vĩnh tai muốn nghe bát quái. Tiểu Tào cũng cứng ở nơi đó không biết như thế nào cho phải.

“Lên xe.” Đường Khải Sâm tự mình mở cửa xe cho các cô. Vốn bộ dáng anh tốt, cười rộ lên rất có sức quyến rũ đặc hữu của đàn ông thành thực, lúc này lại có ý làm ra hành động thân sĩ như này, Văn Hảo cũng nghe thấy chung quanh hít khí vào một lần.

Tiểu Tào cũng ôm ngực nhỏ giọng nói thầm: “Mẹ ơi, gương mặt này còn có thuốc tính của anh ta, thật khiến em mâu thuẫn đến chết.”

Đối mặt với sự chủ động lấy lòng của anh mà không ai nhuc nhích, không khí ít nhiều có chút xấu hổ. Văn Hảo cũng không muốn dây dưa nhiều với anh, nhưng nhìn bộ dáng kia của Đường Khải Sâm xem ra cô bỏ đi cũng có biện pháp đuổi theo.

Người đàn ông kia thấy sắc mặt cô khó coi, nhưng một chút có vẻ tức giận cũng không có, phong tư yếu điệu đứng ở nơi đó như trước, khóe mắt hơi hơi mỉm cười.

“Đường Khải Sâm, anh làm như thế này là muốn gì?” Rốt cuộc Văn Hảo không nhịn được mở miệng hỏi.

Tay Đường Khải Sâm vịn cửa xe hơi dừng lại, con người đen càn gắt gao nhìn chăm chăm cô, mở miệng nói một chút cũng không do dự: “Rất rõ ràng, anh muốn cùng một chỗ với em một lần nữa.”

“...” Đừng nói đến tiểu Tào, chính Văn Hảo cũng hoài nghi mình đang nghe lầm!

Ngay lúc mấy người đang giằng co chưa xong, một chiếc xe khác phút dừng bên xe Đường Khải Sâm. Cửa kính xe hạ xuống, lộ ra khuôn mặt ôn hòa mỉm cười của Chu Từ Nghiêu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Chương 22

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Bởi vì sự xuất hiện của Chu Từ Nghiêu, Văn Hảo không rảnh suy nghĩ đến cùng câu nói kia của Đường Khải Sâm là có ý gì, dù sao cô tuyệt đối sẽ không cho rằng bỗng nhiên đối phương lại thích mình. Trước đây chán ghét cô như vậy, sao có thể trong vài ngày ngắn ngủi lại có chuyển biến lớn như thế được?

Tóm lại mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, cô đều nên tránh người đàn ông này thật xa.

Đầu tiên ánh mắt Chu Từ Nghiêu rơi xuống người Văn Hảo, sau đó mới chậm rãi chuyển sang Đường Khải Sâm bên cạnh, nụ cười trên mặt bất biến: “Đã lâu không gặp, gần đây bề bộn nhiều việc?”

Dù sao Đường Khải Sâm cũng là người làm ăn, nếu đối phương chủ động chào hỏi, cũng trở lại vẻ ung dung thản nhiên mỉm cười: “Ừ, cũng không tệ lắm. Đang muốn đi liên hoan cùng các cô ấy, cậu cũng cùng đi chứ?”

Nghe xong lời này huyết thái dương của Văn Hảo nhảy lên, rõ ràng cô mới là người khởi xướng, nhưng giọng điệu này sao lại có vẻ anh là mới là chủ nhân?

May mắn Chu Từ Nghiêu hình như cũng không nghĩ nhiều, vẻ mặt như thường gật gật đầu: “Tôi đã hẹn cùng Văn Hảo rồi.” Nói xong anh vẫy vẫy tay về phía cô, ý bảo cô lên xe.

Hai cái xe song song dừng cùng một chỗ, mà Đường Khải Sâm vẫn như cũ ưu nhã đứng trước cửa xe, không có tỏ vẻ dư thừa gì, nhưng rõ ràng đây mới chứa vài phần mong đợi.

Tiểu Tào cũng không biết chọn ai mới tốt, ánh mắt hỏi thăm nhìn Văn Hào. Đương nhiên Văn Hào sẽ không ngồi xe Đường Khải Sâm, mỗi lần hai người ở cùng một chỗ đều không có lời hay, hôm nay cao hứng như vậy, cô cũng không muốn lại bị anh phá hủy tâm tình tốt đẹp. Huống chi với quan hệ của cô và Chu Tử Nghiêu, chọn cái nào không cần nói cũng biết.

Tiểu Tào do dự hai giây, đang lúc cô nhắc chân đi về phía Chu Tử Nghiêu thì nhẹ nhàng kéo kéo cổ tay áo cô: “Nhưng Đường tổng —— “

Nhiều người nhìn như vậy, anh cũng đứng kia chờ đã lâu, nếu hai người họ cùng lên xe Chu Tử Nghiêu, thì không phải là đường đường chính chính phá sập tiệm của ông chủ sao? Văn Hào là vợ trước có thể không để ý, nhưng cô chỉ là một nhân viên nhỏ, có cho cô một trăm lá gan cũng không dám trực tiếp đắc tội lãnh đạo như vậy.

Vì thế kết quả chính là... Chu Tử Nghiêu lái xe đưa Văn Hào rời đi, Tiểu Tào ngồi xe Đường Khải Sâm.

Một đường này Đường Khải Sâm đều im lặng, ánh mắt lại âm trầm như nước, tiểu Tào vụng trộm nhìn anh vài lần, tay vô thức nắm chặt dây an toàn. Cái cử động nho nhỏ này bị đối phương nhìn đến, tốc độ xe cuối cùng cũng chậm lại, thanh âm căng thẳng như trước: “Xin lỗi, tôi có thói quen phóng nhanh.”

“Không có việc gì không có việc gì, tôi hiểu mà.” Tiểu Tào nhếch môi cười, trong lòng sáng như gương, phóng nhanh cái gì, rõ ràng chính là bị Văn Hào làm cho mất hết mặt mũi nên khó chịu nha.

Nghĩ đến những việc khốn kiếp anh làm trước kia, nhất thời cô cảm thấy rất hả giận, hiện tại anh đã biết tâm tình của Văn Hào năm đó thấy anh gian dối với hồ li tình kia đi!

“Cô có biết quan hệ của tôi và Văn Hào.”

Bỗng nhiên Đường Khải Sâm lên tiếng, vẫn dùng giọng điệu khẳng định, trái tim tiểu Tào hung hăng giật giật, nhất thời chưa mò ra được tâm tư của đối phương, chỉ ngượng ngùng cười nói: “Biết, biết một chút...”

Giờ phút này toàn thân người đàn ông kia đều tràn ngập hơi thở âm u, làm gì còn thấy dáng vẻ quân tử khiêm nhường lúc nhìn theo Văn Hào lên xe Chu Tử Nghiêu. Anh ta nhìn tiểu Tào bằng ánh mắt khó nắm bắt được: “Cô ấy nói tôi như thế nào?”

“Ách ——” Bình thường tiểu Tào rất thông minh, lúc này cũng khó có được lúc do dự. Nếu nói căn bản Văn Hào không nhắc đến anh, vẫn là bản thân mình ép hỏi mới miễn cưỡng nói vài câu, có thể bị đối phương cứ thế đuổi xuống xe hay không?

Đường Khải Sâm am hiểu nhất là quan sát sắc mặt, lập tức đọc hiểu được do dự trên mặt cô là có ý gì, sắc mặt càng thêm khó coi. Vốn cũng lườm trước người phụ nữ kia chắc chắn sẽ không nói lời gì tốt đẹp, không ngờ ngược lại cô rất dứt khoát, nói cũng lười nói!

Tiểu Tào cảm giác được nhiệt độ bên trong xe chợt giảm xuống, thức thời ngậm miệng, chỉ cầu nguyện nhanh đến đích. Nhưng hiển nhiên Đường Khải Sâm không nghĩ cứ như vậy ngưng hẳn đề tài, bỗng nhiên lại nói: “Làm bốn năm ở Thịnh Phong, tiền lương của cô không tăng dù chỉ một chút.”

Anh kéo dài âm điệu nói xong câu này, quả nhiên thấy sắc mặt Tiểu Tào ghen đến mức đỏ bừng, lại giống như ôn hòa nheo mắt lại: “Nhưng mà trước mắt có một cơ hội có thể tăng lương cho cô, có muốn nghe hay không?”

Tiểu Tào nuốt nước miếng một cái, cảnh giác theo dõi anh: “Đường Đường Đường tổng, tuy rằng tôi yêu tiền, nhưng là sẽ không bởi nó mà bán đứng A Hào!”

Đường Khải Sâm nhìn tình hình giao thông phía trước, khoe miệng hung hăng co rút: “Yên tâm, sẽ không để cho cô làm chuyện có lỗi với cô ấy —— “

Bên kia Chu Tử Nghiêu trầm ổn lái xe, trong xe tiếng nhạc êm dịu, không khí rất tốt, nhưng hai người vẫn không nói gì. Văn Hào nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ không ngừng lùi về phía sau, nghĩ nghĩ vẫn cảm thấy nên có lời giải thích với Chu Tử Nghiêu: “Em không nghĩ anh ta sẽ cùng đi.”

“Không sao.” Chu Tử Nghiêu nhìn cô một cái, ánh mắt thật sự thả lỏng, “Anh tin tưởng em, mặc kệ thế nào, tin rằng em luôn rõ mình đang làm gì.”

Văn Hào nắm tay, khoe miệng dấy lên một chút ý cười: “Anh không giận là tốt rồi.”

Chu Tử Nghiêu không nói gì thêm, chuyên tâm lái xe, nhưng độ ẩm đầy ngực đã dần dần chuyển lạnh. Anh có thể cảm giác được Đường Khải Sâm đối xử với Khương Văn Hào có chút không thích hợp, nếu như nói lúc trước tổn nhiều tâm tư đưa cho cô phòng ở là để bồi thường, vậy thì bây giờ, trần trụi tìm cách giữ Bắc Bắc lại là vì cái gì?

Rõ ràng anh ta không chỉ đơn giản muốn đoạt đứa nhỏ, nếu như là vì đứa nhỏ, thì không cần để ý đến cảm xúc của Khương Văn Hào như vậy. Nhưng bây giờ anh ta đang án binh bất động, rõ ràng có kế hoạch khác...

Lần đầu tiên Chu Tử Nghiêu cảm giác được bất an cùng lo âu mơ hồ, lúc trước Khương Văn Hào yêu người kia như thế nào anh chính mắt trông thấy, cô có tùy tiện tiện dao động hay không?

Sau khi Văn Hào giải thích rõ với Chu Tử Nghiêu thì cầm di động nhấn cho Thạch Hiểu Tình, chị ấy và Bắc Bắc mà không đến thì sẽ thiếu thiếu cái gì

đó. Hình như Hiểu Tình bên kia đang bận, sau một lúc lâu mới hỏi địa chỉ, lại bổ sung một câu: “Chị sẽ cố gắng chạy đến.”

Cho nên đến khi đặt xong phòng bao riêng, Thạch Hiểu Tình vẫn chưa tới, tình hình trong phòng có hơi bức bối. Hai nam hai nữ, nhưng tất cả đều không có đề tài gì để trò chuyện, nhất là Đường Khải Sâm lại ngồi đối diện Văn Hào, cho dù cô cúi đầu vẫn biết người nọ đang nhìn cô chăm chăm, ánh mắt kia không kiêng kị chút nào, giống như ngoài hai người tất cả đều không tồn tại.

***

Vào lúc trong phòng sắp lạnh có thể chết được người, cuối cùng Thạch Hiểu Tình cũng mang theo Chung Gia Minh và Bắc Bắc đồng thời xuất hiện. Bé con kia thò đầu vào đầu tiên, ánh mắt tuần tra đến người Văn Hào, liền chạy nhanh đến chỗ cô: “Di!”

Nhìn thấy con trai ngày nhớ đêm mong, Văn Hào cũng giang tay dùng sức ôm bé, ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt của bé, còn có thân mình nhỏ nhỏ mềm mềm, mỗi một dáng vẻ đều khiến tim cô cảm thấy ấm áp. Giờ khắc này cô mới hoàn toàn an tâm, vươn tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Bắc Bắc không rời, như là muốn một lần lại một lần xác định bé tồn tại chân thật.

“Di nhớ con ghê, Bắc Bắc hôn đi một cái.” Cô thật không thể không chế được đồ vàng mắt, hoàn toàn không quan được bản thân có luống cuống hay không.

Bắc Bắc hí hóp cười: “Di thật xấu hổ, lớn như vậy còn làm nũng.”

Cậu nói xong, vẫn ngoan ngoãn kiễng chân chụm một cái lên mặt Văn Hào, tay nhỏ ôm cổ cô, mềm mềm làm tim của cô cũng muốn tan ra.

Người chung quanh ai cũng ôm tâm tư, chỉ có tiểu Tào cái gì cũng không biết, cảm thực đơn kêu rên một tiếng: “Mấy người có thể đợi lát nữa lại phát ngáy như vậy tiếp không? Thật đối nha.”

Văn Hào hơi ngượng ngùng: “Muốn ăn cái gì, không cần khách khí với chị.”

Ánh mắt cô không cẩn thận đụng phải Đường Khải Sâm, lại phát hiện anh vẫn buông mi nhìn Bắc Bắc, thế này không giống với những lần trước, rõ ràng người này trước giờ đều không thích đứa nhỏ, thế nhưng giờ phút này ánh mắt lại nhu hòa không ít?

Trái tim Văn Hào căng thẳng, theo bản năng liền ôm sát vai đứa nhỏ, thu người về trước ngực mình.

Đường Khải Sâm cũng chú ý đến hành động của cô, không dấu vết thu hồi ánh mắt. Trên mặt anh nhìn như bình tĩnh, nội tâm đã sớm đã sóng trào mãnh liệt, trước mặt là con trai anh! Đường Khải Sâm anh thế mà đã có con trai lớn thế này!

Vừa rồi nhìn hình ảnh Khương Văn Hào ôm bé luyến tiếc không buông, anh cũng rất muốn vươn tay chạm vào bé. Tóc bé có phải cũng mềm như của Khương Văn Hào hay không? Nhưng lại giống như cảm giác “cận hương tình khiếp” thông thường, có chút sợ hãi bé chán ghét mình. (cận hương tình khiếp: tâm trạng xa nhà nhiều năm, không có tin tức, lúc trở về lại cảm thấy lo sợ, sợ quê hương thay đổi, xảy ra chuyện gì. Dùng để diễn tả cảm xúc phức tạp khi đang lang thang trở về nhà. Nguồn: baidu)

Đường Khải Sâm biết bản thân đã đập vỡ rất nhiều chuyện, ngay cả đối với đứa nhỏ này, dường như cũng có một đồng phiến toái lớn cần tháo gỡ.

Nói đến ăn tiểu tử này yêu nhất là thịt nướng, Thạch Hiểu Tình muốn chăm sóc Chung Gia Minh, Bắc Bắc vẫn ngồi bên người Văn Hào. Bé phồng cái miệng nhỏ nhắn hầu như không nhả ra rồi, miệng phồng như cái bánh bao, còn thỉnh thoảng khoa tay múa chân muốn ăn cái này cái kia.

“Em cũng ăn đi, đừng chỉ lo chăm sóc nó.” Chu Từ Nghiêu cuộn một miếng thịt ba chỉ đưa đến miệng cô, nhiều người nhìn như vậy, ngược lại một chút anh ta cũng không cảm thấy có vấn đề gì.

Văn Hào hơi không được tự nhiên, chắc là vì cô chưa từng được nói chuyện yêu đương, hành động thân mật như vậy làm cô cực kì xấu hổ, vội vàng thò tay ra lấy: “Để em tự ăn.”

“Để anh tiện hơn.” Chu Từ Nghiêu nói xong, một chút ý tứ buông tay cũng không có.

Văn Hào cắn cắn môi, cũng không làm kiêu, trực tiếp há miệng cắn một ngụm lớn.

Ở góc độ Đường Khải Sâm một màn này xem được từ đầu đến cuối, sắc mặt anh hơi trầm xuống, cúi đầu uống ực một cái cạn ly rượu trong tay.

***

Một bữa cơm ăn đến rất lâu, có Bắc Bắc không khí rõ ràng tốt hơn nhiều, tiểu tử vô cùng sôi nổi, ai cũng có thể tán gẫu vài câu. Chỉ là lúc đến phiên Đường Khải Sâm, ánh mắt có chút do dự, bé còn nhớ rõ tình hình chú này không được tốt, đối với trẻ con cũng không ôn nhu, cho nên cố ý nhảy qua anh, trực tiếp chạy đến bên cạnh Tiểu Tào ngồi xuống.

Đường Khải Sâm vừa nhìn, trong lòng càng không rõ là mùi vị gì, một đôi mắt cứ nhìn thật sâu nhất cử nhất động của bé.

Bắc Bắc bị nhìn thấy mất hứng, quyết quyết cái miệng nhỏ nhắn, lấy can đảm nói: “Chú à, cháu cho chú một cái góp ý được không ạ?”

“Cái gì?” Khó được đứa nhỏ chủ động nói chuyện cùng mình, đương nhiên Đường Khải Sâm rất vui vẻ.

Nhưng một giây sau anh liền không cao hứng nổi, bởi vì tiểu tử cực kì nghiêm túc nói: “Tuy rằng bộ dạng chú đẹp mắt, nhưng luôn lạnh băng băng như vậy, thật không làm cho người thích nha. Đừng nói trẻ con, ngay cả cô gái cũng sẽ sợ chú, nhất định là chú không có bạn gái đúng không? Hoặc là vừa bị bạn gái vứt bỏ.”

Tiểu Tào hít một hơi khí lạnh, vội vàng cho tiểu tử uống nước: “Bảo bối, chớ nói lung tung.”

Tiểu quý này thật đúng là không mở bình thì không biết trong bình có gì, Thạch Hiểu Tĩnh cũng kinh ngạc há hốc mồm, ghen cười đến sắp nội thương. Bị con trai của mình giễu cợt, không biết sau này Đường Khải Sâm biết được, tâm tình sẽ như thế nào?

Đương nhiên tâm tình Đường Khải Sâm rất không ổn, tiểu quý này thật đúng là giống y như Khương Văn Hảo, tức chết người không đền mạng. Nhưng ai bảo nó chính là con trai của mình kia chứ! Cho nên nghe xong lời này, anh cũng chỉ là đạm nhạt gật đầu: “Bây giờ ta không có bạn gái, nhưng rất có thể sẽ sớm có.”

Người ngồi đây đều nghe ra lời này có thâm ý khác, song hàm ý mỗi người nghe vào tai lại không giống nhau.

Văn Hảo tự nhiên không thèm để ý, dù sao người nọ sẽ không phải là chính mình, vì thế một vẻ không liên quan đến mình cúi đầu ăn uống. Chu Từ Nghiêu như có điều suy nghĩ nhìn Đường Khải Sâm, hai người nhìn nhau, mạch ngầm đáy mắt sôi trào, ngay cả không khí cũng phảng phất ngưng trệ.

Bữa ăn nhanh chóng kết thúc, bỗng nhiên Văn Hảo phát hiện người đàn ông vốn ngồi đối diện không thấy đâu. Cô cầm túi đi tính tiền, vừa vận nhìn thấy anh đứng ở hành lang nghe điện thoại, vì cách xa nên không nghe thấy gì, Văn Hảo cũng không tò mò, đi thẳng đến quầy thu ngân.

Cô tiếp tân lại cho biết đã trả tiền rồi, còn có lòng tốt chỉ chỉ hành lang tầng hai: “Chính là vị kia thanh toán.”

Văn Hảo trầm mặc vài giây: “Cám ơn cô.”

Cô biết Đường Khải Sâm ăn cơm cùng phụ nữ chưa từng có thói quen để phụ nữ trả tiền, tuy rằng mấy trăm đồng tiền căn bản anh cũng không để ở trong lòng, nhưng lúc này cô hận không thể tính rành mạch cùng người này, cho nên lên lầu liền trả lại tiền cho anh.

Đường Khải Sâm đã nghe điện thoại xong, anh nhìn chăm chăm mấy tờ tiền mặt màu hồng cô đưa qua, khóe miệng gợi lên một tia cười lạnh: “Ngay cả cái này em cũng muốn tính rõ ràng với anh?”

“Có qua có lại, tôi không muốn thiếu anh cái gì.”

“A ——” Đường Khải Sâm nhẹ nhàng cười, đêm nay anh uống hơi nhiều, lúc này đứng ở cửa thông gió có thể ngửi được mùi cồn nồng đậm.

Văn Hảo nhú nhú mày, vừa định nói gì đó, bỗng nhiên liền bị anh dùng lực chế trụ eo xoay người dựa vào bức tường ở chỗ ngoặt. Ở đó có một chậu cây rất lớn, có thể ngẫu nhiên chặn được ánh mắt người qua lại, cô muốn giãy dụa, lại thấy một hơi thở ấm áp dừng ở vành tai, anh nói: “Em thiếu tôi, đâu chỉ cái này.”

Văn Hảo nghe được tim đập thình thịch, ra vẻ trấn định trả lời: “Tôi không hiểu anh có ý gì, buông tay.”

Hình như Đường Khải Sâm hơi say, anh không nói chuyện, chỉ là trán nhẹ nhàng chạm vào cô. Khoảng cách hai người quả thực quá nguy hiểm, chỗ nào trên người anh cũng nóng chắc chắn chặt chẽ dán sát cô, môi mỏng như có như không quấn quanh chop mũi cô.

Văn Hảo rất nhanh phát hiện bụng bị thứ gì đó cứng rắn chọc chọc chọc. Dù sao cô cũng là người đã kết hôn một lần, đương nhiên biết đó là cái gì, đầu “ong” một tiếng nổ tung, há miệng liền mắng: “Đường Khải Sâm đồ vô sỉ!”

“Có chuyện gì mà gọi vào lúc này?” Bỗng nhiên một giọng nam truyền tới từ lối đi còn lại đang bước tới đây, hoàn toàn cắt đứt hai người. Văn Hảo đối với thanh âm kia quá quen thuộc, là Chu Từ Nghiêu!

Trên mặt đất có bóng dáng cao to dừng lại cách đó không xa, xem ra là anh đang nghe điện thoại, thanh âm nén xuống rất nhỏ, lại gần trong gang tấc. Lần này Văn Hảo một tiếng cũng không dám nói, nếu như bị Chu Từ Nghiêu nhìn thấy cô và Đường Khải Sâm như thế này, thì có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch. Cô quá rõ cảm giác bị phản bội, cho nên bất kể thế nào cũng không thể để cho Chu Từ Nghiêu đau lòng.

Đường Khải Sâm cũng nghe ra giọng của Chu Từ Nghiêu, tay anh vẫn nắm chặt hông cô như cũ, thần sắc lại lạnh xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: chương 23

Editor: Linh Đang

“Thấy cậu ta khăn trương như vậy?” Đường Khải Sâm thấp giọng ní non bên tai cô, rõ ràng hơi thở của anh nóng rực như trước, nhưng Văn Hào nghe vào trong lòng lại có chút hàn ý thấu xương.

Ngẩng đầu đối diện với anh, quả nhiên lại là đôi mắt lạnh băng kia, Văn Hào thản nhiên nhìn lại, tuy âm thanh thấp nhưng lại mang theo khí thế không cho phép phản bác: “Anh ấy là bạn trai của tôi, để ý anh ấy có sai sao?”

Cũng được, đối với loại người này mà nói thì vĩnh viễn không hiểu hàm nghĩa của hai chữ “Trách nhiệm”.

Đường Khải Sâm giật giật khoe miệng, nụ cười kia làm cho người ta rất không thoải mái. Văn Hào nhú mày đẩy anh, lại bị anh ôm chặt hơn, bàn tay dày rộng chậm rãi thăm dò vào bên trong vạt áo somi của cô, một bên khẽ cắn vành tai cô: “Nhớ kỹ lời em nói, đừng hối hận.”

Âm thanh khăn khăn nhẹ nhàng lan vào đáy lòng, đầu ngón tay của anh thuận lợi chạm vào tơ lụa bên hông cô, Văn Hào rung mình một cái, càng gầy dựa kịch liệt hơn.

“Xuyt.” Ngón tay Đường Khải Sâm nhẹ nhàng chống đỡ môi của cô, hướng về phía Chu Tử Nghiêu ý bảo, “Không sợ anh ta thấy được?”

Quả thực bộ dáng vâng theo quá phận của cô đâm vào làm ngực anh phát đau, nhìn cô gầy dựa anh cảm thấy không thoải mái, nhìn cô không nói một lời thừa nhận anh cảm thấy khó chịu như trước. Đường Khải Sâm chưa bao giờ biết chính mình cũng sẽ có thời điểm không được tự nhiên như vậy, đều là người phụ nữ này, làm cho anh càng ngày càng trở nên kỳ quái!

Anh cũng muốn nhìn một chút, đến cùng Khương Văn Hào có bao nhiêu để ý người kia, có năng lực nhẫn nại vì anh ta (CTN) đến thế nào?

Văn Hào cắn chặt môi, toàn thân đều giãn đến phát run, quả thật người này tồi tệ tới cực điểm! Sao lúc trước đến cả lòng cô cũng bị che mờ, hoàn toàn không hiểu rõ người này.

Ngón tay Đường Khải Sâm nghiền áp hai cánh môi cô, dần dần biến lực đạo xoa nắn, sau đó bắt đầu tiến vào giữa hai cánh môi cô. Mặt Văn Hào nóng lên, há miệng muốn cắn anh, anh đã sớm phát hiện, con ngươi đen chột lóe rồi rồi đi, ngược lại làm hại cô thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi của mình.

Cô bị chọc tức muốn chết, thế mà người đàn ông trước mặt lại im lặng cười, lồng ngực rắn chắc rung động, lần thứ hai sinh ra ma sát kịch liệt với cô.

Trông mắt anh càng thêm tối, cúi đầu in lại môi của cô, ngón tay dùng sức chế trụ gáy cô.

Trên dưới Văn Hào đều bị anh chế quá chặt chẽ, ngoại trừ ngón tay chỉ dùng sức bầu vào vai cùng lưng anh thì không thể làm gì khác, đã vậy bên tai còn có giọng nói rõ ràng của Chu Tử Nghiêu truyền tới. D@Đ#L\$Q%D^^

“Tôi biết rồi, anh ta có hành động gì thì cô lập tức nói cho tôi biết.” Hình như anh đang nói chuyện quan trọng, cúp điện thoại xong cũng đứng im tại chỗ, như đang suy tư điều gì.

Ngay cả hô hấp Văn Hào cũng không dám tăng thêm, năm đó cô nhìn thấy Lộ Lâm cùng Đường Khải Sâm như vậy, trái tim cũng nhanh chóng nứt ra, nay nếu Chu Tử Nghiêu nhìn thấy, nhất định trong lòng cũng không chịu nổi. Nhớ tới những thứ kia, cô càng thêm cảm thấy bây giờ mình bị khuất nhục (áp bức cùng lắng nhục), rõ ràng Đường Khải Sâm muốn nhục nhã cô, thế nhưng còn dám nói muốn cùng cô bắt đầu một lần nữa?

Giờ phút này Đường Khải Sâm thật sự luyến tiếc buông tay, có lẽ là tác dụng của cồn, có lẽ là đêm nay bị Chu Tử Nghiêu khiêu khích, hoặc có lẽ là lần này sinh ra những tình cảm quái dị với cô, tóm lại anh cảm thấy tư vị của Khương Văn Hào rất tuyệt, càng có mị hoặc hơn trước kia.

Để cho anh nếm thử mới luyến tiếc nhả ra, xúc cảm dưới tay, còn có hương vị ngọt tinh tế của đôi môi kia, mỗi thứ đều làm cho anh muốn ngừng mà không được.

***

Chu Tử Nghiêu không đi, ngược lại cảm di động lại lần nữa bấm dãy số, hình như bên kia hồi lâu mới nghe, giọng anh lại không giống như lúc trước, nghiêm túc lại lạnh lùng: “Cô có biết anh ta đang điều tra việc năm đó không? Biết? A, cô thật đúng là tự tin —— “

Văn Hào cảm thấy giờ phút này Chu Tử Nghiêu có chút không giống, cho dù không nhìn thấy người, nhưng nghe thấy giọng của anh đã cảm thấy từ trong ra ngoài lộ ra một luồng khí lạnh, khác một trời một vực với bộ dáng ôn hòa lúc trước.

“Đừng nói những thứ kia với tôi, tóm lại tôi không muốn xảy ra cái gì ngoài ý muốn.” Anh nói xong thì im lặng, bỗng nhiên lại mang theo vài phần ngạo mạn cười, “4 năm nay anh ta đối với người thế nào, còn chưa suy nghĩ cẩn thận?”

Văn Hào cảm thấy có chút khó hô hấp, không biết vì sao, nghe được chữ “Bốn năm” như vậy, cô luôn cảm thấy có cái gì đó ở trong đầu sắp hiển hiện ra. Hơn nữa Chu Tử Nghiêu như vậy làm cho cô có không khỏi kháng cự, trong ấn tượng của cô, người đàn ông này vẫn ôn hòa, đối xử với cô cũng luôn là vẻ mặt ôn hòa, thậm chí ngay cả lúc anh tức giận cũng chỉ không nói lời nào, nhưng trước mắt...

Chu Tử Nghiêu bên kia an tĩnh một lát, có lẽ đang nghe đối phương nói cái gì, trong lòng Văn Hào bất ổn, ngực càng đập thành thịch không ngừng.

“Đừng chạm chỗ đó!” Thế mà Đường Khải Sâm còn để tâm vào chuyện khác, Văn Hào vừa hoàn hồn đã cảm thấy không đúng, dùng sức bắt lấy bàn tay đang đi xuống không thành thật của anh, nháy mắt huyết sắc trên mặt lui sạch sẽ.

Đường Khải Sâm trầm mặc nhìn cô, thật ra Văn Hào cũng không ôm kỳ vọng gì, nhưng anh lại nghe lời thu tay lại, chỉ bắt lấy tay nhỏ bé của cô, chậm rãi đặt lên chỗ đang đòi mạng của mình.D@Đ@L\$Q%Đ^^

“A Hào.” Anh nghẹn họng kêu một tiếng bên tai cô, hơi thở mang theo mê loạn, “Sờ sờ anh?”

Mặt Văn Hào tái xanh, hàm răng nghiến ken kết, cô không thu tay, ngược lại dùng sức xiết anh một phen. Lần này quả nhiên là mang theo vài phần hận ý, hoàn toàn không có một chút tình cảm nào, chỉ là lòng bàn tay chạm vào xúc cảm kia vẫn làm lòng cô sợ hãi.

Lông mày Đường Khải Sâm căng thẳng, mũi tràn bật ra một tiếng kêu rên, có lẽ là rất đau, sắc mặt đen đến dọa người.

Văn Hào sợ Chu Tử Nghiêu nghe được, vội vàng che miệng anh, lại im lặng hung ác cảnh cáo nói: “Còn dám xằng bậy, trực tiếp bẻ tin hay không!”

Con mắt Đường Khải Sâm rất đẹp, đuôi mắt hơi hơi nhướn lên, chính là mắt đào hoa trong truyền thuyết, giờ phút này đôi mắt nặng nề nhìn cô, đáy mắt đen như mực như mơ hồ có vài phần cười sùng nich.

Văn Hào mặc danh kỳ diệu (không sao hiểu nổi) nghĩ, chẳng lẽ người này là M sao? Đau thành như vậy còn cười được? Nhưng rất nhanh cô đã biết vì sao Đường Khải Sâm cười, chỗ lòng bàn tay che miệng anh, bị một trận ầm xức cảm tron bóng xẹt qua, ầm ập, còn mang theo cảm giác quý dị.

Lúc Văn Hào nghĩ rõ đó là cái gì, sợ tới mức vội vàng thu tay.

Người này cũng quá không biết vệ sinh! Thế mà lấy đầu lưỡi liếm, liếm cô?

***

Hình như Chu Tử Nghiêu bên kia trò chuyện cũng đã gần xong, nhưng hiển nhiên nội dung trò chuyện cũng không được vui vẻ, giọng nói của anh còn lạnh lùng hơn vừa rồi, còn mang theo vài phần tức giận: “Chuyện của tôi không cần cô nhúng tay, quản tốt chính mình là được. Làm không được càng không đến lượt cô lăm miệng!”

Rốt cuộc anh cũng đi xa, tiếng bước chân nặng nề, Văn Hào trước tiên né khỏi góc hẻo lánh vài mét, hung hăng trừng Đường Khải Sâm.

Sắc mặt Đường Khải Sâm còn có chút trắng, biểu cảm lại không muốn phát tác chút nào, ngược lại hỏi cô: “Không có nghe ra cái gì?”

Văn Hào trầm mặc, đương nhiên cô cũng nghe được chút không thích hợp, nhưng mấy năm nay Chu Tử Nghiêu giúp cô quá nhiều, mỗi lần cô cần người giúp đỡ đều là anh vô điều kiện đứng bên cạnh. Cho nên cô không muốn tùy ý tin lời đồn, nếu quả thật có cái gì, cũng muốn nghe chính miệng Chu Tử Nghiêu nói mới tin tưởng, như thế này không liên quan đến hai người có phải người yêu hay không, mà là tín nhiệm có được giữa bạn bè nhiều năm như vậy.

Đường Khải Sâm thấy cô bảo vệ Chu Tử Nghiêu, dường như tức giận công tâm, không giận ngược lại cười: “Khương Văn Hào, sao em vẫn ngốc như vậy?”

“Tôi không thông minh.” Văn Hào bình tĩnh cắt ngang anh, “Anh vẫn luôn biết, trước giờ tôi đều không đủ khôn khéo, nhưng Đường Khải Sâm, tôi lại biết trách nhiệm cùng tín nhiệm là có ý gì. Giữa bạn bè, nên có tín nhiệm cơ bản, người yêu hoặc là vợ chồng, càng nên có trách nhiệm cơ bản.”

Ý tứ ám chỉ của lời này quá rõ ràng, cô nhìn anh, cuối cùng vẫn không nói lời quá khó nghe: “Vừa rồi, là điện thoại Lộ Lâm đúng không?”

Cho dù cô không đến gần, nhưng từ vẻ mặt của anh cũng có thể đoán được một hai, có thể khiến anh khác thường như vậy cũng chỉ có Lộ Lâm. Lúc trước hai người hủy bỏ hôn lễ cô đã biết, bọn họ không có nhưng năng cứ như vậy tùy tiện tiện chấm dứt.

Đường Khải Sâm mở miệng muốn giải thích, Văn Hào lại ngăn cản anh: “Mặc kệ bây giờ quan hệ của anh và cô ta thế nào, nếu trong lòng anh còn có nửa điểm không bỏ cô ta xuống được, cũng không nên trêu chọc những người khác. Đây trách nhiệm với Lộ Lâm, cũng là tôn trọng tối thiểu đối với người khác, anh cũng không hi vọng cô ta biến thành tôi thứ hai chứ.”

Cô nói xong cũng xoay người vào phòng bao, không muốn nói thêm cái gì, trải qua những thứ lúc trước, sao Đường Khải Sâm cn có thể cho rằng hai người có cơ hội một lần nữa? Quá khó khăn, thế gian nào có nhiều gương vỡ lại lành như vậy.

Huống chi, lòng tựa như gương, đã vỡ thì rất khó hàn gắn lại, cho dù miễn cưỡng gắn lại một chỗ, cũng vẫn sẽ có khe.

***

Đường Khải Sâm được tài xế đón đi, vài người khác cũng nhanh chóng rời đi, Chu Tử Nghiêu lái xe đưa Văn Hào cùng tiểu Tào về nhà. Tiểu Tào uống một chút rượu, nói nhiều hơn bình thường: “Hôm nay Đường tổng thật khác thường, thế mà không nổi giận với Bắc Bắc.”

Văn Hào cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng lúc này cũng chỉ cười khê: “Dù sao cũng là đứa nhỏ, còn có thể thật sự nổi giận với bé sao.”

“Cũng đúng.” Tiểu Tào lặng lẽ chăm chú nhìn người đàn ông lái xe im lặng phía trước, lại nhớ tới những lời Đường Khải Sâm nói lúc đi xe với mình.

Đường tổng giao cho cô một nhiệm vụ, để cho cô lưu ý Chu Tử Nghiêu cùng Văn Hào tiến triển, một khi cảm thấy Văn Hào không đúng chỗ nào liền

lập tức nói cho anh biết, nhưng rõ ràng hai người này vẫn tốt mà?

Tiểu Tào cũng không muốn, dù sao chỉ cần Văn Hào quá vui vẻ là được.

Trong khoang xe an tĩnh lại, Văn Hào nhìn chằm chằm bóng dáng Chu Từ Nghiêu thất thần, trong đầu không chịu khống chế nhớ lại quá nhiều chuyện. Bảy năm, cô đã không nhớ nổi trong bảy năm này Chu Từ Nghiêu làm bao nhiêu chuyện vì cô, việc nhỏ cũng không nhắc lại, lớn đến năm đó giúp cô giấu diếm Đường Khải Sâm sinh hạ Bắc Bắc, lại giúp cô xử lý hậu sự của cha, lại sau này còn giúp cô tìm việc làm, lúc cô bị ông chủ bắt nạt đứng ra giúp cô đầu tiên.

Ánh mắt cô dời về phía kính chiếu hậu, bỗng nhiên phát hiện đối phương cũng đang nhìn chằm chằm chính mình, trong đôi mắt kia có quá nhiều thứ cô chưa kịp đọc hiểu, một giây sau ánh mắt của anh lập tức dời ...

Vài ngày kế tiếp không thấy Đường Khải Sâm, Văn Hào cũng quen người này thường thường chơi mát tích, anh không đến càng tốt, ít nhất không cần xấu hổ với nhau.

Nhưng đến Chu Từ Nghiêu cũng mát tích mấy ngày, nói mát tích cũng không hẳn là đúng, thỉnh thoảng anh cũng nhắn tin đến, chính là rất vài chữ đơn giản, dặn dò cô nhớ ăn cơm rồi linh tinh, cô nhắn lại, nhưng không có tin nhắn sau nữa.

Hai người vốn hẹn hôm sau đi xem chiếu bóng anh cũng lỡ hẹn, Chu Từ Nghiêu có rất ít lúc khác thường như vậy, Văn Hào lại nhớ đến điện thoại cô nghe được hôm đó, lo lắng có phải là đối phương đã xảy ra chuyện gì hay không, hoặc là gặp được cái gì phiền toái? Nhưng gọi điện thoại qua, hoặc là không ai nghe, hoặc là bản thân Chu Từ Nghiêu nhận, cũng chỉ trả lời có lệ: “Không có việc gì, gần đây anh có chút việc nên ít liên lạc với em, đừng nghĩ loạn.”

Hai người yêu đương vẫn vô cùng bình thân, nhưng Văn Hào cũng không cảm thấy này có cái gì, cho nên xua tay nói: “Anh hiểu lầm rồi, em đang lo lắng cho anh, không có việc gì thì tốt, anh vội chuyện quan trọng trước.”

Chu Từ Nghiêu bên kia lặng im hồi lâu, khi mở miệng giọng điệu vô cùng nghiêm túc, anh nói: “Văn Hào, chờ anh bận xong việc này, chúng ta kết hôn đi?”

Văn Hào tuyệt đối không nghĩ tới đối phương sẽ bỗng nhiên cầu hôn, nhất thời có chút ngẩn ra.

Chu Từ Nghiêu cũng biết lời thỉnh cầu này có chút đường đột, vì thế lại giải thích: “Thời gian chúng ta quen nhau cũng đủ lâu, kết hôn chỉ là chuyển đến sống cùng nhau, anh biết em không có cảm giác an toàn, nhưng hi vọng em tin tưởng anh. Anh có thể cho em cuộc sống tốt nhất.”

Văn Hào không lập tức trả lời thuyết phục anh, một phương diện cảm thấy quá nhanh, về phương diện khác có chút đau buồn âm thầm không nói ra được. Lúc nào cô cũng nhớ tới cuộc đối thoại đêm đó nghe được, suy trước tính sau, cô quyết định tìm một cơ hội thẳng thắn nói chuyện với Chu Từ Nghiêu ...

***

Chuyện này tạm thời bị cô bỏ xuống, bởi vì chuyện mua tổ trạch đã đàm phán được bảy tám phần rồi, chỉ còn định giá nữa là được. Hôm nay cô hẹn ông chủ kia định kí hợp đồng, nhưng đợi rất lâu mà không thấy người nọ đến, trong lòng liền bất đầu bất an, nhưng lại tự an ủi bản thân: có lẽ chỉ kẹt xe trên đường thôi.

Quả nhiên chờ một lát, di động trên bàn liền vang lên, Văn Hào vừa nhìn thì đúng là đối phương gọi tới, lập tức nhận: “Ông chủ Trần?”

Đối phương đã tiếp xúc với cô nhiều lần, nói chuyện với cô khá lịch sự: “Khương tiểu thư à, hôm nay tôi có chút việc, khả năng là tạm thời không đến được.”

“Nhưng mà, hợp đồng của chúng ta—— “

Lời của cô chưa nói xong, đối phương đã cười nói: “Tôi đang muốn nói chuyện này với cô đấy, chuyện... Phòng ốc kia, tôi cảm thấy hay là chúng ta thôi đi.”

Văn Hào đứng phắt lên, liền đầu gối không cẩn thận đập vào bàn cũng không quan tâm: “Cái gì gọi là, quên đi? Tôi có chút không hiểu rõ ý của ngài.”

Ông chủ Trần hơi trầm ngâm vài giây, đại để cũng cảm thấy xin lỗi cô: “Tôi biết phòng này rất quan trọng với cô, nhưng cô cũng biết hai năm qua tôi làm ăn không thuận lợi, cần tiền. Có người chịu cho giá cao, đương nhiên bán cho người ta. Khương tiểu thư à, thực sự xin lỗi, thật ra chỉ là căn hộ thôi, cô cần gì phải thế? Đã thiếu thốn còn phải đi vay, cha cô dưới tuổi vàng có biết cũng không cao hứng ...”

“Ông chủ Trần.” Văn Hào hít vào một hơi, rốt cuộc vẫn không khống chế được bản thân bắt đầu nổi giận, hung hăng mắng vào ống nghe, “Tham lam cũng nên có cái giới hạn, ngài lật lọng như thế mà không biết xấu hổ sao? Không sợ buổi tối ba tôi tìm ngài nói chuyện à!”

“Cô!” Ông chủ Trần á khẩu không trả lời được, bị cô chọc tức nửa ngày nói không nên lời một câu.

Văn Hào dùng sức cúp điện thoại, ngồi im tại chỗ có chút đau khổ, năm đó cha nhắm mắt đi còn thấp thỏm căn phòng này, lúc hấp hối còn không ngừng dặn dò cô nhớ chuộc về. Nhưng mấy năm nay ông chủ Trần lần lượt tăng giá, ngay cả giá phòng cũng không nhảy nhanh như vậy.

Nhưng cô bị người khổng chế, đã vậy một biện pháp cũng không có, chuyện như hôm nay đã không phải là lần đầu tiên. Nhưng giống vừa rồi không nhìn được trực tiếp nổi giận với đối phương lại là lần đầu tiên!

Văn Hào cảm di động, âm ức nhìn nóc phòng trà: “Khương Văn Hào, nói thì được cái gì đây, mắng vài câu, nói không chừng lại tăng thêm mấy vạn.”

Cô rũ đầu trên mặt bàn, trán dùng sức đập vào mặt bàn đá cẩm thạch, hồi hận đến ruột xanh lè.

Nhưng một giây sau, đuôi ngựa của cô bị tóm dây, da đầu hơi có chút đau, xem ra người nọ không sử dụng lực quá lớn. Văn Hào kinh ngạc ngẩng đầu, liền nhìn thấy biểu cảm chán ghét trên mặt Đường Khải Sâm: “Vốn đã không thông minh, còn đập nữa chẳng phải sẽ ngốc luôn sao?”

Khóe mắt Văn Hào giật giật, ở đây cũng có thể gặp gỡ hỗn đản này, tâm tình càng thêm tồi tệ, vì thế mở miệng liền cười cười nói câu: “Liên quan gì tới anh!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Chương 24

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Đường Khải Sâm không hề tức giận, lại còn thuận thế ngồi đối diện cô, thời tiết càng ngày càng lạnh, trên người anh mặc một bộ áo gió màu đen, rất phóng khoáng gọn gàng, cổ áo vì hơi mở mà lộ ra yết hầu gợi cảm. Văn Hào vừa thấy liền vội vàng thu lại tâm mắt, không khỏi nhớ lại chuyện lần trước bị anh đùa giỡn lưu manh...

“Anh ngồi thong thả.”

Cô đứng dậy muốn đi, trong lòng lại đang suy nghĩ nên thuyết phục ông chủ Trần như thế nào, Đường Khải Sâm ngay lập tức bắt lấy tay ấn cô ngồi về chỗ cũ.

“Vừa rồi anh đã nghe hết rồi.” Anh lạnh nhạt nói một câu, lại như cười như không liếc cô: “Vừa mắng người ta khí phách như thế, giờ lại định mang mặt đi cho người ta mắng lại?”

Văn Hào muốn mở miệng phản bác “Mắc mớ gì đến anh?”, nhưng nghĩ nghĩ lại thôi, dù sao anh ta vẫn luôn lấy chuyện giễu cợt cô làm thú vui.

Đường Khải Sâm thấy cô không lên tiếng, còn nói: “Rất rõ ràng, đối phương đã thỏa thuận xong với người khác, có thể cự tuyệt thẳng thừng như vậy đã nói lên không có ý muốn dây dưa gì với em nữa. Thế nên lúc này đưa mặt đến chỉ tự rước lấy nhục thôi.”

Đương nhiên Văn Hào cũng hiểu rõ những thứ này, tiếp xúc vài lần với ông chủ Trần cô cũng biết nhân phẩm người này không được tốt lắm, nhưng cô không quyền không thể, lại có việc muốn nhờ cậy người ta...

Đường Khải Sâm cầm lấy bình trà Long Tỉnh văn Hào chưa kịp uống, thong thả rót cho mình một ly, lúc này mới nói: “Anh sẽ nghĩ cho em một cách.”

Đặt vào lúc bình thường chắc chắn Văn Hào sẽ từ chối luôn không suy nghĩ, nhưng trước mắt là việc liên quan đến di nguyện của cha, cho nên cô thoáng do dự, lại chợt nghe Đường Khải Sâm chậm rãi phun ra một câu: “Anh chỉ phụ trách lao động trí óc, cho em cái kế sách mà thôi, thực thi cụ thể vẫn là em. Cho nên ——”

Anh hơi ho khan một tiếng, tầm mắt bay tới nơi khác: “Em không cần phải luôn để mắt đến anh đâu.”

Hiếm khi anh tự hiểu lấy mình, Văn Hào tính toán trong lòng, bây giờ cũng không kịp đi bàn bạc với người khác, bỏ qua thời điểm này thì về sau sẽ rất khó khăn. Tuy rằng Đường Khải Sâm đáng ghét, nhưng dù sao đầu óc vẫn còn dùng rất tốt, đến khi lấy được nhà rồi, thành tâm cảm ơn anh một chút là tốt rồi.

Văn Hào nghĩ rành mạch, thì không xấu hổ nữa, thẳng thắn nhìn anh: “Cách gì?”

Lúc Đường Khải Sâm cười đẩy mắt đều ánh lên tia giảo hoạt, cả người Văn Hào rung mình một cái. Đến khi người nọ nói kế hoạch, cô không khỏi trừng mắt nhìn: “Như thế có được không?”

“Em hoài nghi chỉ số thông minh của anh?” Đường Khải Sâm chau mày rậm, thoát nhìn rất mất hứng, “Không chỉ lấy được nhà về, còn muốn dạy dỗ hẳn một chút, ai bảo hẳn...”

Ai bảo hẳn nhiều năm không sợ chết dám làm khó em như vậy, nhưng lời này đối với Đường Khải Sâm mà nói thật sự quá khó nói ra miệng, anh lại ra vẻ bình tĩnh uống trà, đem tất cả lời nói nuốt trở vào.

Văn Hào cũng không rảnh để ý xem anh nói cái gì, tua lại chuyện này một lần trong đầu, suy nghĩ tỉ mỉ, hình như nhất định có thể thực hiện được.

Đường Khải Sâm nhìn cô bày ra dáng vẻ ngốc nghếch thì không nhịn được đưa tay gõ trán cô, một tay kia chỉ chỉ ẩm trà: “Châm trà đi.”

Văn Hào che trán giận dữ trừng anh: “Anh không có tay à?”

“...” Đường Khải Sâm cảm thấy bản lĩnh qua đầu rút ván của người phụ nữ này càng ngày càng cao!

Nhưng thấy đầy mắt cô long lanh ánh nước, ở khoảng cách gần thế này có thể nhìn thấy bóng dáng của chính mình rõ ràng phản chiếu trong làn nước trong suốt ấy, tự dung anh không tức giận được nữa, tay không tự giác cứ nhéo nhéo cái cằm nhỏ của cô. Cảm thấy xúc cảm rất tốt, không kìm được niết niết hai ba lần.

Văn Hào khí nóng đã bốc thẳng lên đầu, anh lại coi cô như một món đồ chơi sao? Cô đánh tay anh, lập tức đứng lên: “Tôi đi đây.”

Lần này Đường Khải Sâm không dây dưa nữa, ngồi im lặng ngồi, ánh mắt dõi theo cô ra đến cửa. Bỗng nhiên Văn Hào dừng lại, quay đầu về phía anh nói câu “Cám ơn.”

Chờ đến khi tiếng bước chân của cô dần dần biến mất trên hành lang, Đường Khải Sâm mới chậm rãi đứng lên. Cách vách có người đi đến gõ nhẹ cánh cửa: “Đường, bọn họ còn đang chờ.”

“Giao cho cậu.” Đường Khải Sâm vọt tới chỗ người đó nhếch nhếch môi cười, cầm chìa khóa xe bước đi.

“Aiz, thật phiền toái, tôi không thích xã giao.” Người nọ đứng tại chỗ nhúm mày, cố gắng kêu gọi một chút lương tri của bạn thân.

Đường Khải Sâm quay đầu mắt nhìn đối phương, thẳng thắn nói: “Eric, tôi gọi cậu trở về chính là để thay tôi giải quyết phiền toái.”

“Vậy còn cậu?” Người được gọi là Eric là một người đàn ông máu lai mang vẻ mặt ung dung, ôm cánh tay chỉ chỉ vào chén trà Văn Hào đang uống dở trên bàn: “Quý cô vừa rồi là ai vậy? Bỗng nhiên lại hẹn đến chỗ này nói chuyện làm ăn, là vì cô ấy?”

Anh ta quả thực rất tò mò, đang bàn chuyện làm ăn được một nửa mà lại vì một cô gái mà biến mất, còn phải khổ tâm hao sức như vậy, đối với Đường Khải Sâm mà nói thật đúng là ngạc nhiên.

“Phiền toái lớn hơn nữa.” Đường Khải Sâm hơi hơi trầm ngâm, cảm thấy hình dung Khương Văn Hào như vậy dường như rất thỏa đáng, nói xong vẫn còn cười cười. Anh phải xử lý phiền toái lớn nhất trong đời, nhưng mà từ trước đến giờ anh luôn có lòng tin với khả năng làm việc của mình, tuy rằng thủ đoạn... có phần cực đoan.

Sắc mặt Đường Khải Sâm hơi trầm xuống, bước chân đi ra ngoài càng thêm vội vàng.

***

Văn Hào nghe được tin hôm nay ông chủ Trần thực sự đã thỏa thuận mua bán nhà cửa cùng người khác xong xuôi, khí huyết dâng trào, có loại xúc động muốn hung hăng thỏa mãn đối phương thêm một trận nữa. Cô thuận lợi chạy vào quán cà phê, rất nhanh đã nhìn thấy tay họ Trần đầu trọc một nửa, chung diện lấp lóa, so ra còn chói mắt hơn cả bóng đèn trong quán.

Người đàn ông ngồi đối diện ông ta, vì đưa lưng về phía Văn Hào nên cô không thể nào thấy rõ mặt của anh ta, suy đoán anh ta chính là chủ mua mới!

Cô khom lưng thành công ngồi xuống một bàn phía sau hai người đó. Lưng dựa ghế sofa ở đây rất cao, cô hơi cúi người sẽ không bị đối phương phát hiện, huống chi trong mặt ông chủ Trần giờ phút này chỉ có tiền, trò chuyện khí thế ngất trời cùng với chủ mua kia!

“Nếu chậm một bước, tôi đã kí với người khác, tuy rằng nhà kia thoạt nhìn không đáng giá đến thế, nhưng cả mảnh đất thì rất được. Không nói đến vị trí, ngai làm bất động sản nhất định rất rõ ràng, mẫu chốt là phong thủy rất tốt...” Ông chủ Trần nói xong còn khoa trương cười ha ha.

Văn Hào tròn mắt, khẳng định lão ta lại muốn thêm tiền!

Quả nhiên, ông chủ Trần hơi ho một tiếng: “Ngài xem, nhiều người muốn có mảnh đất này như vậy, nhưng tôi chỉ để lại cho Chu tiên sinh, thế nên giá tiền này, có thể bàn bạc lại hay không?”

Chu? Văn Hào sùng sốt, trong lòng có chút cảm giác quái dị.

“Ông chủ Trần có ý gì?”

Giọng nói thuần hậu ôn hòa, Văn Hào lại quen thuộc, cô ngồi ở đó hoàn toàn cứng đờ, sao lại là anh?

“Chu tổng trước khi mua chắc là cũng đã tìm hiểu qua, căn nhà kia là nhà tổ của nhà họ Khương, nhưng đã mở rộng thêm vài cái cửa hiệu rồi. Nhà họ Khương lúc ấy càng ngày càng thuận, nếu không phải Khương Viễn Sơn kiêu ngạo muốn chạy ra nước ngoài buôn bán tìm đường chết, nói không chừng bây giờ lại càng thêm ghê gớm nhà.”

Ông chủ Trần mắt lóe tinh quang, song ý tứ trong lời nói lại rất rõ ràng: “Chu tổng mua xong hủy đi xây lại cũng được, mà vẫn dễ nguyên khai khác cũng

tốt, đây đều là vụ mua bán có lời.”

Người đối diện hồi lâu không nói chuyện, mở miệng lại nhẹ nhàng cười: “Ông chủ Trần, theo lời ông nói, đúng là phong thủy rất tốt. Nhưng vì sao mấy năm nay ông chủ Trần lại——”

Anh ta nói đến đây thì ngừng, ông chủ Trần cũng chỉ xấu hổ trong chớp mắt, lập tức đã có da mặt dày nói: “Aiz, đất linh cũng phải xứng nhân tài nha, tư chất tôi ngu dốt, sao có thể so sánh với Chu tiên sinh.”

Chu Tử Nghiêu châm chọc giật giật khoe miệng, độ ẩm đáy mắt chợt giảm xuống, giọng điệu lại vẫn lễ phép: “Vây Trần tổng cứ nói một con số, tôi trở về bảo thư kí chuyển cho ông.”

Ông chủ Trần liền biết người trước mắt này lắm tiền nhiều của, nào cgioongs như con gái nhà họ Khương kia, mãi mãi cọ cọ mấy năm không đưa tiền ra. Ông ta mở cở trong bụng nói một con số, người đối diện vui vẻ gật đầu: “Có thể, ngày mai đến công ti tôi kí hợp đồng.”

Văn Hào ngồi ở đó hồi lâu không nhúc nhích, cô suy nghĩ nát óc cũng không biết Chu Tử Nghiêu muốn mua nhà tổ họ Khương làm cái gì, tuy rằng mảnh đất kia vị trí không tệ, nhưng cũng không đáng để anh bỏ ra số tiền nhiều như vậy. Anh là thương nhân, có lợi thì làm đương nhiên cô hiểu được, nhưng bây giờ rõ ràng anh đang làm thâm hụt tiền làm ăn.

Huống chi, anh vẫn luôn biết cô muốn mua lại ngôi nhà này, chuyện này anh đã biết từ bốn năm trước lúc cha cô qua đời.

Văn Hào thừa nhận đầu óc mình không nhanh nhạy, nhưng cô không phải ngốc thật, chỉ là có chút không muốn dùng những suy nghĩ u ám để liên tưởng. Nhưng ngay lúc này, cô không thể không thừa nhận có lẽ Chu Tử Nghiêu đang giấu cô chuyện gì đó rất quan trọng, giả dụ như cú điện thoại mơ mơ hồ hồ hôm trước...

Cô giật mình đứng chôn chân ở đây, ánh mắt trống rỗng nhìn bóng dáng cao ngất của Chu Tử Nghiêu chậm rãi đi ra ngoài, phảng phất hòa vào dòng người nhộn nhạo nhộn nhịp, chỉ còn lại bóng dáng thon dài quen thuộc, nhưng càng nhìn càng lộ ra một hương vị dần dần xa cách.

Ông chủ Trần cũng đứng lên ngay sau đó, Văn Hào đang bối rối vẫn nhớ rõ phải che giấu bản thân, cô chưa quên vì sao phải tới đây. Mặc kệ Chu Tử Nghiêu có mục đích gì, cô đều phải nhanh chóng giải quyết việc này, bằng không đối thủ là Chu Tử Nghiêu, cô càng không có bất kỳ phần thắng nào.

***

Ông chủ Trần vừa đi vừa gọi điện thoại, giọng điệu nịnh nọt, Văn Hào chờ ông ta đi không xa mới đi theo.

Tuy rằng chuyện theo dõi này có phần thấp kém, nhưng đối với tiểu nhân cũng chỉ có chiêu này, cứ cố quang minh chính đại thì vĩnh viễn chịu thiệt.

Văn Hào theo ông ta một đường lên tầng cao nhất, đây là tầng quán bar tư nhân cho những khách VIP, chưa đi được vài bước thì nhìn thấy một người phụ nữ tiến lên chào đón, vóc dáng cô ta cao hơn ông chủ Trần rất nhiều, cánh tay trắng trắng mềm mềm quán lên cổ ông ta: “Anh chậm thêm chút nữa là em ngủ mất rồi.”

Ông chủ Trần nhỏ giọng nói gì đó với cô ta, chọc cho người phụ nữ kia cười khanh khách: “Vây anh mau đưa em đi xem chiếc xe em thích kia đi.”

“Được được được.”

Hai người nói xong liền vào một phòng bao, Văn Hào vừa rồi cố kiềm chế khó chịu đã chụp vài tấm ảnh, nhưng loại ảnh này không có sức thuyết phục lắm. Đường Khải Sâm nói ông chủ Trần sợ nhất là vợ ông ta, trong nhà tiền nong quyền lực đều một tay Trần phu nhân quản lí, nhưng người này rõ ràng có tư tưởng bất chính, hèn khách hàng ngay tại nơi này, nói chuyện làm ăn xong quay đầu lại có thể gặp dịp thì chơi qua lao lắt liếm.

Văn Hào hơi chần chừ, nếu tiến lên, chắc chắn thu hoạch không nhỏ, nhưng mà nghĩ đến những cảnh bên trong thì cô liền nổi da gà.

Nhưng loại người như lão Trần này, dường như trừ chiêu này ra thì thật sự không không chế được ông ta.

Văn Hào lại nghĩ đến Chu Tử Nghiêu, cuối cùng cắn chặt răng bất cứ giá nào .

Cửa phòng bao cũng không khóa, bên trong ánh sáng mập mờ, khi Văn Hào đẩy cửa đi vào cũng không nhìn thấy người ngay lập tức. Nghĩ cũng phải, muốn trộm - tình chắc chắn phải cẩn thận một chút, không khóa cửa chứng minh bên ngoài sẽ không phát hiện được gì. Cô bước trên thảm nhẹ nhàng đi vào trong, trên màn hình lớn đang phát bài tình ca thịnh hành.

Rất nhanh Văn Hào phát hiện ra đằng sau một cánh cửa có giấu một tấm cửa thủy tinh lớn, cô thử hạ xuống, nhẹ nhàng đẩy ra thì thấy một khe hở!

Khương Viễn Sơn là một người đơn giản thuần phác, nên từ nhỏ Văn Hào cũng nhận sự giáo dục truyền thống mà tương đối cứng nhắc, cô từng tại cửa không bước nổi, ở bên trong... Hai người kia đang làm chuyện này...

Cô đang do dự, cơ thể lại bị người dùng sức kéo vào, Văn Hào sợ tới mức tim vọt lên cổ, nhưng một giây sau trên eo liền bị một lực ôm thật chặt.

Phía sau là lồng ngực mạnh mẽ của đàn ông, cô quay đầu liền thấy cằm của Đường Khải Sâm, tay còn lại che miệng cô, ánh mắt ra hiệu cô đừng lên tiếng.

***

Tim Văn Hào vẫn còn đập hơi nhanh, lúc này cô mới có cơ hội chăm chú nhìn tình hình bên trong, không nhìn còn đỡ, vừa nhìn quả thực hận không thể lập tức đi rửa mắt. Người phụ nữ kia đang cười trên người ông chủ Trần động thân hoan lạc, mái tóc dài đung đưa như múa.

Thế này cũng nhanh quá đi, mới có tiến vào có vài phút thôi mà!

Lòng ngực Đường Khải Sâm rung động một trận, Văn Hào suy đoán anh đang cười trộm, sau đó người này nhú mày nhìn cô, nhẹ nhàng mang theo cô đi đến tấm bình phong

Văn Hào đưa điện thoại cho Đường Khải Sâm, trừng mắt trừng mắt: “Anh là đàn ông, anh đi lên đi.”

Đường Khải Sâm cũng dùng khẩu hình miệng đáp lại: “Dựa vào cái gì, vóc dáng người phụ nữ kia quá tệ, sao anh phải tra tấn mắt mình?”

“Liếc một cái là thấy thân hình tệ?” Văn Hào cười nhạt, hung hăng đâm chọt ngực anh, “Anh chụp.”

Khóe miệng Đường Khải Sâm nhẹ nhàng tủm tỉm, Văn Hào quá quen thuộc kiểu cười này của anh, mỗi lần anh cười như vậy cười đều không có chuyện tốt. Quả nhiên đôi phương duỗi cánh tay, cơ thể cô xoay một vòng liền áp vào lòng anh, người đàn ông mạnh mẽ vòng thật chặt hai tay cô, nói nhỏ vào tai cô: “Ghen tị?”

“Bệnh thần kinh.” Văn Hào cúi đầu, đoạt lấy đi động miễn cưỡng ngấm chuẩn bên kia nhanh chóng chụp mấy tấm: “Mau đi thôi, nhìn nữa thì thật là đau mắt.”

Đường Khải Sâm lại cười, Văn Hào dùng sức véo lồng ngực anh một cái.

Hai người bên kia chợt động, Đường Khải Sâm theo bản năng ôm trọn người trong lòng, Văn Hào bị anh siết đau nên nổi giận: “Anh làm gì đấy?”

Anh không lên tiếng, một hồi lâu mới buông cô ra: “Bọn họ đổi tư thế, em vẫn muốn nhìn?”

Mặt Văn Hào đỏ hồng một đợt, giờ phút này toàn bộ gian phòng đều là tiếng thét chói tai của người phụ nữ kia, cô cũng cảm thấy được hô hấp của chính mình không thông, cúi đầu muốn đi. Thế mà Đường Khải Sâm lại một phen siết tay cô, một giây sau nụ hôn nóng bỏng tức thì rơi xuống, cả người cô đều bị hơi thở của anh bao phủ.

“Không được đi theo tôi nữa!” Ra khỏi khách sạn Văn Hào liều mạng đi về phía trước, hai má đỏ như lửa, nhưng tuyệt đối không phải thẹn thùng, là tức giận! Người này sao tùy thời tùy nơi đều có thể phát - tình, nghĩ tới hết thấy vừa rồi trong khách sạn, sắc mặt càng khó nhìn

Đường Khải Sâm chậm rì rì theo sát, một bộ dáng tâm tình rất tốt: “Nơi này là phía đông thành phố, em định cứ thế đi bộ về?”

Văn Hào cầm khăn ướt chùi miệng, Đường Khải Sâm nhìn thấy động tác này mặt cũng xanh xám lại, cổ tình người phụ nữ kia còn nói chuyện khó nghe: “Còn theo tôi sẽ báo cảnh sát nói có người quấy rối tôi!”

“Khương Văn Hào, lần trước anh nói nghiêm túc, anh thật sự muốn làm lại từ đầu với em.”

Đối với lần giải thích này, Văn Hào cũng từ từ dừng bước, chỉ thấu suốt trả lời: “Không thể nào, Đường Khải Sâm, mặc kệ vì sao anh bỗng nhiên nói những lời này, tôi đều không tin anh nữa.”

Cô nói xong lời này liền đi thật nhanh lên xe buýt đậu bên đường, cũng không quay đầu lại cứ thế lên lên.

Đường Khải Sâm đứng tại chỗ nhìn xe buýt từ từ rời bến, ý cười khóe một đàn thu lại, anh dùng chút “thủ đoạn nhỏ” khiến Khương Văn Hào thấy rõ động cơ không thuần khiết của Chu Từ Nghiêu, nhưng xem ra bây giờ, dường như đoạn đường giải quyết người đàn ông ấy, không còn dễ đi như trước.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Chương 25

Editor: Linh Đang

Sáng sớm, Thạch Hiểu Tĩnh dọn chút hành lý của Bắc Bắc đưa tới đây, Văn Hào đang nhàn rỗi, đầu rối bời tóc đứng ở cửa nghênh đón cô. Hiểu Tĩnh nhìn chăm chăm vết bầm đen ở mắt nha đầu kia không ngừng cười: “Chu Từ Nghiêu cầu hôn với em mà cao hứng như vậy, đến đêm cũng không thể say giấc.”

Tiểu Tào đang bận trong vội ngoài tìm chìa khóa, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, nghe vậy còn theo vào giúp vui: “Đúng rồi, tối qua em thấy hơn nửa đêm

***

Văn Hào còn chưa kịp liên hệ với Chu Tử Nghiêu, ngược lại đối phương đã gọi điện thoại tới. Quả nhiên anh không đề cập đến cái gì, chỉ hàn huyên chút chuyện bình thường, cuối cùng lại giống như vô tình hỏi cô: “Ngày hôm qua làm cái gì?”

Thực ra loại đối thoại như này trước kia cũng thường xuyên có, nhưng trước mắt khi nghe vào tai, Văn Hào luôn cảm thấy không đúng chỗ nào đó. Cô không biết đối phương đang thử hay là thật sự biết cái gì, hơi trầm ngâm: “Đi hẹn uống trà với ông chủ Trần, đáng tiếc đối phương lỡ hẹn, sau đó còn trực tiếp nói cho em biết phòng ở bán cho người khác —— “

Cô nói xong cũng trầm mặc, một phút kia tim đập đặc biệt nhanh, thậm chí đã cho rằng trái tim kia không phải là của mình.

Nội tâm Văn Hào vô cùng hi vọng Chu Tử Nghiêu có thể nói với cô lời thật, mặc kệ lý do gì cô đều sẽ thử đi tiếp thu, bởi vì chuyện quá khứ thì, cô thật chán ghét bị người lừa gạt cảm giác.

Nhưng hiển nhiên Chu Tử Nghiêu chỉ đang thử cô, cũng không có do dự lâu lắm, dường như lập tức liền lên tiếng: “Không liên quan, đây là kỹ xảo ông ta thường dùng, trước kia cũng không luôn mượn cớ tăng giá như vậy, nói không chừng hai ngày thấy em không phản ứng sẽ lại chủ động liên hệ với em.”

Văn Hào nghe, bỗng nhiên yết hầu khẩn trương, một chữ cũng không nói ra được.

Chu Tử Nghiêu bên kia an tĩnh vài giây, có lẽ thấy cô không nói lời nào, lại trầm thấp cười một tiếng: “Đừng nghĩ không vui, lần trước không cùng em xem phim, muốn xem cái gì? Buổi tối anh tới đón em”

Trước kia cũng có trường hợp đối thoại như thế này rồi thì phải, chỉ là cô chưa bao giờ phát hiện, thì ra ngờ vực vô căn cứ lại là một chuyện đáng sợ như vậy, một khi bắt đầu thì cũng không chấm dứt được. Văn Hào hít vào một hơi, tận lực làm cho giọng nói của mình nghe vào tai không có sơ hở: “À, hôm nay Bắc Bắc chuyển qua đây, ngày sau đi.”

Chu Tử Nghiêu cũng vui vẻ đồng ý, giống như cô nói cái gì, đối phương đều rất ít khi đưa ra ý kiến phản đối.

Văn Hào cúp điện thoại, tâm tình còn nặng nề hơn lúc trước, Chu Tử Nghiêu lựa chọn tiếp tục che giấu, điều này nói rõ chuyện gạt cô là tuyệt đối không thể để cho cô biết ... Như vậy phòng ở, dường như trước mắt cũng chỉ có thể làm như Đường Khải Sâm nói.

Cont

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Chương 25(tt)

Tối qua cũng đã gửi cho ông chủ Trần mấy tấm ảnh, không nghĩ tới hiệu quả rất tốt, dường như đối phương lập tức gọi điện đến cho cô. Lúc trước Đường Khải Sâm nói với cô, phải cứng, đừng lập tức nhận, bằng không khí thế sẽ không đủ mạnh.

Văn Hào vẫn không nhận điện thoại, phỏng chừng giờ phút này ông chủ Trần đã sớm lo lắng, gửi tin nhắn cho cô, nói trao đổi bàn bạc các loại, đoán chừng thật sự sợ cô gửi ảnh chụp cho bà Trần xem.

Nhìn thế này, một bụng ý nghĩ xấu kia của Đường Khải Sâm có lúc cũng có lợi, ít nhất lần này giúp cô chiếu cố rất lớn.

Nghĩ tới người đàn ông kia, bỗng nhiên tâm tình Văn Hào lại trở nên không xong, sáng sớm hôm nay cô còn nhận được tin nhắn của đối phương, chỉ có hai chữ vô cùng đơn giản: chào buổi sáng.

Văn Hào trực tiếp coi như không thấy.

Cô còn đang không thoải mái chuyện trong phòng bao ở khách sạn ngày hôm qua, người đàn ông này làm chuyện quá phận với cô như vậy, thế nhưng còn có thể da mặt dày giả bộ không phát sinh cái gì sao? Tối qua về đến nhà tay cô còn nóng lên phát run, trong không gian chật hẹp, Đường Khải Sâm lại mượn tay cô phát tiết ra.

Nhìn một tay dính dịch nhầy gì đó, cô sắp khóc, trước kia thời điểm hai người kết hôn người này cũng không chạm vào cô như thế, hiện tại ly hôn ngược lại muốn đẩy đưa một lần nữa. Giải trừ hôn ước với Lộ Lâm, anh cứ nhảm chán như vậy sao?

Cô khó chịu nghĩ, nếu lần sau anh còn dám xằng bậy nữa, nhất định sẽ bẻ gãy trừ hại vì dân! Chỉ là Văn Hào tuyệt đối không nghĩ tới, hai người chạm mặt lần nữa sẽ nhanh như vậy.

***

Buổi chiều cô muốn đi đón Bắc Bắc tan học, nhưng vừa xuống lầu liền phát hiện trời vô cùng âm u, còn có từng đợt gió lạnh thổi đến, xem ra trời lập tức sẽ mưa. Chắc chắn xe điện nhỏ của cô không chạy được, ngày mưa chờ đứa nhỏ đích thực quá nguy hiểm.

Văn Hào cảm ô, lại cảm thêm cho Bắc Bắc một bộ quần áo, nhưng vừa đến cửa nhà trẻ liền bắt đầu mưa tầm tã. Mưa rơi rất lớn, cô đành phải cầm dù trốn vào một quán bán hàng nhỏ.

Để thuận lợi đón được Bắc Bắc, làm kiểu nào cũng là vấn đề khó, Thạch Hiểu Tĩnh đăng kí cho đứa nhỏ học trường mầm non tư nhân tốt nhất ở Lăng Thành, lúc này ra ra vào vào tất cả đều là xe riêng. Phóng mắt nhìn, thậm chí chung quanh ngay cả một chiếc xe taxi cũng không có.

Tuy rằng Bắc Bắc trong ngực mặc áo khoác nhỏ, nhưng vẫn bị đông lạnh phát run, tay nhỏ dùng sức ôm cô cổ, một đôi mắt vô tội ngẩng lên nhìn.

Văn Hào sợ đứa nhỏ dính mưa, một bên ôm chặt bé, một bên cố che dù cho bé, một môi trên trán đều là mồ hôi. Bắc Bắc đã năm tuổi, cân nặng tuyệt đối không tính là nhẹ, ôm một hồi cánh tay liền đau nhức.

Chung quanh xe đi tới lui xuyên qua làn mưa bụi, thỉnh thoảng còn gặp một chiếc xe tóe lên đuôi cô không ít vệt nước, Văn Hào đều không có thời gian so đo với người ta, bước chân vội vàng đi về phía trước. Bỗng nhiên một chiếc xe ngừng tại ven đường, cửa kính xe hạ xuống, lộ ra lại là khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của Đường Khải Sâm.

Anh hơi hơi cau mày, hô với cô một tiếng: “Lên xe.”

Văn Hào sững sốt.

Trời mưa tình hình giao thông không tốt, xe anh dừng lại tất cả xe đằng sau đều bị chặn, chung quanh tất cả đều là tiếng còi. Đường Khải Sâm không đợi cô phản ứng liền lập tức xuống xe, tiếp nhận đứa nhỏ trong lòng cô, một tay kia dùng sức kéo cô vào trong ngực: “Nhìn thấy anh cứ cao hứng như vậy, đều choáng váng?”

Trên lông mi Văn Hào còn có chút hơi nước, lúc này nhìn anh có cảm giác đặc biệt không chân thật.

Miệng Đường Khải Sâm nói xong lời nói không đứng đắn, nhưng trên mặt lại không có nhiều ý đùa giỡn, bước nhanh nhét người bên cạnh vào trong khoang xe. Bên trong mở máy sưởi, hoàn cảnh khô ráo cũng làm cho người thoải mái không ít, anh lại cầm khăn tắm khô từ ghế sau đưa cho cô, lúc này mới khởi động xe.

Văn Hào nhìn chằm chằm khăn tắm kia, lại là khăn tắm cho trẻ con?

***

“Tại sao bỗng nhiên anh lại, xuất hiện ở đây?” Văn Hào có ngu nữa cũng nhìn ra đầu mối, khăn tắm kia vừa nhìn chính là có ý chuẩn bị cho đứa nhỏ, hơn nữa thời tiết kém như vậy, sao anh lại vừa vịn xuất hiện ở đây?

Về mặt Đường Khải Sâm bình tĩnh lái xe, ánh mắt thủy chung dừng ở đằng trước: “Cầu Cầu cùng Hứa Niệm ở siêu thị, bà nội bảo anh đi đón bọn họ, sau đó bọn họ lại thuê xe đi, hại anh một chuyến tay không.”

Nhìn sắc mặt anh có chút thối, Văn Hào nhất thời cũng không biết rốt cuộc là thật hay là giả. Cô cẩn thận lau cả người Bắc Bắc một lượt, lúc này mới bắt đầu sửa sang lại mình, lại thấy ánh mắt Đường Khải Sâm kỳ quái nhìn mình chằm chằm.

Văn Hào hoài nghi nhìn anh một cái: “Làm sao?”

Đường Khải Sâm không được tự nhiên ho một tiếng: “Không có việc gì.”

Cảm thấy người này khác thường cũng không phải một ngày hai ngày, Văn Hào liền không để ý đến anh nữa, lau khô tóc liền ôm Bắc Bắc không nói. Đường Khải Sâm trực tiếp lái xe đến cô nơi ở, còn giúp ôm Bắc Bắc lên lầu.

Thực sự Văn Hào không muốn để anh vào phòng, nhưng Đường Khải Sâm luôn có các loại lí do kỳ quái: “Mưa lớn như vậy, trên đường gặp chuyện không may thì làm thế nào?” Anh nói xong liền chen vào, hoàn toàn không để ý cô ở phía sau đang trừng mắt.

“Vậy mưa nhỏ liền lập tức đi.” Văn Hào đặc biệt cường điệu một câu.

Đường Khải Sâm cười như không cười nhìn về phía cô: “Khương Văn Hào, em sợ ở cùng một chỗ với anh như vậy.”

Ý tứ của lời này cũng quá rõ rệt, nhưng Văn Hào chỉ làm như nghe không hiểu.

Nhưng bọn họ quên trong phòng còn có người khác, bạn học nhỏ Bắc Bắc cảm ô tô đồ chơi nhỏ của mình, ngẩng đầu nhìn Đường Khải Sâm đang mang về mặt đắc ý nói: “Chú, di chán ghét ở cùng một chỗ với chú, không phải sợ hãi, ngay cả cháu cũng đã nhìn ra.”

Khóe mắt Đường Khải Sâm hưng hăng co quắp một chút, thẳng nhóc thối này, thật đúng là không cho anh mặt mũi một lần nào.

Khương Văn Hào vừa trở về liền trực tiếp chui vào phòng bếp, cũng không biết đang mân mê cái gì. Đường Khải Sâm mượn cơ hội lại gần làm thân với nhóc con, ngồi xổm trước người bé thì rốt cuộc cũng có cơ hội đưa tay sờ sờ tóc của bé: “Nhóc con, cháu thích xe?”

“Vâng, con trai đều thích xe.” Bắc Bắc đắc ý nhún mày nhỏ, “Trong nhà cháu cũng có rất nhiều xe mô hình thật, tất cả đều là mẹ mua cho cháu, ba ba của cháu cũng có rất nhiều.”

Đường Khải Sâm nghe được ba chữ “Ba ba của cháu” thì biểu tình vắn vẹo, tay anh rũ bên người nắm chặt thành nắm đấm, lúc này mới cực lực khống chế được sắc mặt của mình, cố gắng cười nói: “Lần sau chú đưa cháu một bộ xịn, đây chính là bản giới hạn toàn cầu.”

Nháy mắt ánh mắt Bắc Bắc liền sáng lên: “Thật sự?”

“Thật sự.” Đường Khải Sâm nhìn khuôn mặt nhỏ chỉ cách một thước của bé, trái tim như bị một chiếc lông nhẹ nhàng ôn nhu phát qua.

Bỗng nhiên nhóc con lại chuyển chuyển con mắt đen, lặng lẽ cúi đầu: “Vẫn là thôi, tự nhiên chú đối tốt với cháu như vậy, cháu thấy không quen.”

“...”

“Cô giáo nói, không thể tùy tiện nhận đồ từ người xa lạ, họ sẽ bán chúng cháu đến chỗ rất xa, đến ba mẹ cũng không tìm thấy.” Bắc Bắc tựa khuông tựa dạng nói xong, chột thấy chú xấu tính đối diện mặt đen thui.

Xem đi, tính tình của chú này vô cùng vô cùng không tốt.

Đường Khải Sâm một chút không hoài nghi vật nhỏ này là Thượng Đế phái tới sửa trị anh, mỗi lần nói chuyện cùng bé đều có cảm giác tức hộc máu. Ngực anh không đủ sức thở ra một hơi, bị con trai mình nói thành bọn buồn người xui xẻo, trên thế giới này trừ anh ra có lẽ cũng không tìm thấy người thứ hai.

Anh ám ức vào phòng bếp tìm người phụ nữ kia gây phiền toái, nếu không phải tại cô, anh cùng con trai cũng sẽ không biến thành cục diện bây giờ.

Nhưng anh tiến phòng bếp thì nhất thời lửa giận biến mất hơn phân nửa, Khương Văn Hảo người phụ nữ góc kia, thậm chí ngay cả quần áo ướt đầm trên người cũng không đổi, đứng trước bồn rửa nấu canh gừng.

Nồi nước trên bếp vừa sôi, khí nóng mờ mịt, ngón tay trắng nõn của cô cẩn thận bỏ những miếng gừng vào, tiếp đó lại bỏ thêm vào trong đó đường đỏ. Phòng bếp nhỏ hẹp cổ xưa, trên cửa sổ thủy tinh còn truyền đến tiếng mưa rơi bùm bùm, thỉnh thoảng có vụn gió lạnh thổi vào, nhưng tất cả đây, lại bởi vì bóng lưng cô mà nhiều hơn một phần hương vị ấm áp, thậm chí, như là hương vị của “nhà” đã lâu chưa thấy.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Chương 26

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Văn Hảo bận bịu xong xuôi quay đầu lại, suýt nữa đụng vào cái cảm rần chắc của người đàn ông, cô hét hồn, tức giận trừng anh: “Anh làm cái gì thế?”

Trong lòng Đường Khải Sâm có chút cảm xúc quái dị, vốn là rất muốn mắng cô vài câu, quần áo ướt sũng không thay đến lúc bị cảm lạnh không phải cũng sẽ lây bệnh cho bé con sao? Nhưng nhìn thấy một lớp mồ hôi mỏng trên chóp mũi tinh tế ấy, bỗng nhiên không muốn nói điều gì nữa, chỉ đưa tay lau lau mũi cô: “Để đó tối làm tiếp, quần áo em ướt rồi, đi thay đi.”

Văn Hảo không thể thích ứng được việc bỗng dưng anh nhẹ giọng như vậy, nhún mày nhìn anh vài lần: “Anh phát sốt à?” Nếu không tại sao lại bắt đầu làm những việc khác thường như vậy?

Đường Khải Sâm không để ý tới giọng điệu chế nhạo của cô, đẩy người ra khỏi phòng bếp: “Đi nhanh nào, để anh trông bếp cho.”

“Anh?” Văn Hảo vẫn lắc đầu, cả đời người này vào bếp chưa được mấy lần, chắc sẽ phá sập phòng bếp quá, cô tiếp tục đứng đó không nhúc nhích: “Tôi tự làm được. Bắc Bắc sinh non nên miễn dịch kém, chỉ cần hơi mưa là sẽ phát sốt cảm cúm, không thể sơ suất ——”

Văn Hảo nói phân nửa thì dừng lại, đôi mắt hơi rũ xuống, giọng cũng nhỏ đi: “Anh đi ra ngoài đi, tôi làm xong ngay đây.”

Đường Khải Sâm biết cô đang nhớ tới những việc không vui, anh dừng đó nhìn bóng lưng ấy, trong lòng gợn lên tâm tình phức tạp chưa từng có.

Đây là lần đầu tiên anh nghe chuyện của con từ miệng Khương Văn Hảo, thì ra bé là trẻ sinh non, mặc dù anh biết rất ít về vấn đề này, nhưng cũng hiểu đại khái trẻ sinh non lúc sinh ra có bao nhiêu nguy hiểm. Nghĩ đến cô ấy sinh đứa nhỏ trong hoàn cảnh và tâm tình như thế nào, chân của anh càng chùng xuống gần như không cất bước nổi.

Văn Hảo nghe tiếng bước chân như xa như gần, khe khẽ thở dài.

Quả nhiên Đường Khải Sâm vẫn không thích đứa con này, đến bây giờ nghe mấy tin tức này, cũng chỉ phản ứng hờ hững như thế. Có lẽ cũng chỉ vì đây là con của cô? Nếu như người lúc trước kết hôn với anh là Lộ Lâm, người mang thai cũng là Lộ Lâm, thì kết quả chắc không như bây giờ ——

Đáy lòng chưa xót còn chưa kịp lên men, trên người bỗng nhiên có nhiều hơn một cái khăn tắm, mềm mềm thơm thơm khiến cho cô sùng sốt.

Cánh tay Đường Khải Sâm thuận thế vòng ở sau lưng cô, bọc chặt chẽ cả người cả khăn tắm vào trước ngực, quần áo trên người cô dán sát lên lồng ngực anh, cảm nhận rõ rệt nhiệt độ nóng bỏng trên người anh. Người anh cao, đôi môi khó khăn lắm mới chạm vào chân tóc ngấm nước mưa của cô, tựa như mơ hồ phun ra vài chữ: “Đúng là yêu tình phiến toái.”

Cơ mà bây giờ yêu tình phiến toái này, không khiến cho anh cảm thấy chán ghét hay mất kiên nhẫn, ngực lại có vài phần buồn buồn đau đau?

Nước trong nồi không ngừng tỏa ra khói trắng, Văn Hảo trừng mắt nhìn chằm chằm chúng chậm rãi bay lên, cuối cùng tản trong không khí từng chút từng chút biết mất. Nếu không phải bỗng nhiên thân thể trở nên ảm áp, cô sẽ cho rằng đây là ảo giác, sao bỗng nhiên Đường Khải Sâm ôn nhu như vậy, đối tượng còn là chính mình? Cũng thực sự quá làm người ta không thể tưởng tượng.

Văn Hảo cũng không dám tham luyện những thứ này, những thứ không thuộc về mình, cô đã sớm không còn mơ ước. Nhưng sức lực người đàn ông kia quá lớn, anh mạnh mẽ kiềm chặt hai tay cô trong ngực, giống như ôm một đứa trẻ, giọng nói cũng thấp thấp trầm trầm: “Như vậy tương đối ảm áp, để ngay cả em cảm cúm thì thật là phiến toái.”

“Tự tôi cũng —— “

“Còn lộn xộn nữa, anh liền hôn em!”

Lời này vừa ra quả nhiên Khương Văn Hảo lập tức không còn giãy dụa, Đường Khải Sâm hơi cúi đầu, vừa lúc thấy vẻ mặt cô không vui nhìn mình chằm chằm. Cái cảm khéo léo toàn toàn giấu trong khăn tắm, chỉ lộ ra một đôi mắt to đen trắng rõ ràng, bộ dáng kia cực kì đáng yêu, rõ ràng là làm về tức giận nhưng chẳng thể dọa người.

Đường Khải Sâm cũng không biết mình làm sao, một khắc kia bỗng nhiên có chút cảm giữ không nổi, anh chậm rãi cúi đầu, cách môi hồng càng ngày càng gần.

Nhưng lần này không quá thuận lợi, anh còn chưa thật sự kìm nén, người phụ nữ kia đã lạnh lùng lên tiếng: “Nếu anh muốn bị đá ra ngoài, cứ việc tiếp tục.”

Kỳ thật anh không hề lo lắng đến chút sức lực nhỏ bé của cô, nhưng giọng điệu này của Khương Văn Hảo rõ ràng là mất hứng. Nha đầu này rất ít khi biểu đạt những cảm xúc không thích, mất hứng rõ rệt như vậy, cứ trực tiếp cự tuyệt anh thế này, Đường Khải Sâm buồn bực đồng thời còn có đôi chút hơi thất bại.

Anh không khỏi nhú mày, néo néo hai má cô: “Thật đúng là có bản lĩnh làm hồng không khí.”

Ý cười trên mặt Văn Hảo không thay đổi, ôn hòa tặng anh một chữ: “Cút.”

Thật đúng là người phụ nữ dung tục không thể chịu được, nhưng sao bây giờ Đường Khải Sâm lại cảm thấy cô như vậy cũng rất tốt chứ? Quả nhiên là lớn tuổi rồi, năng lực bao dung cũng càng ngày càng cao chăng?

***

Tiếng mưa ngoài cửa sổ còn đang tiếp tục, Văn Hảo đổ Bắc Bắc uống hết canh gừng, nhìn bé vô cùng vui vẻ vui trong sô pha xem ti vi mới thả lỏng một chút. Nhưng khi ánh mắt dời sang phía người đàn ông kia thì sắc mặt lại thay đổi.

Thay đổi ra sao đối phương cũng nhận thấy rành rành, không khỏi bật cười: “Coi như không chào đón anh, cũng không cần phải biểu hiện rõ rệt như vậy đi?”

Văn Hảo nhìn nhìn thời gian, thiện ý nhắc nhở anh: “Tiểu Tào sắp tan tằm.”

“Cho nên?” Đường Khải Sâm thật sự không biết có liên quan gì.

Đối mặt với nghi hoặc của anh, Văn Hảo trả lời vô cùng thần nhiên: “Chúng tôi cần ăn cơm đấy, tôi không làm phiền của anh.”

Đường Khải Sâm hít sâu một hơi, miễn cưỡng lắm mới không vỡ mạch máu, từng chữ đều nhấn nạt từ trong kẽ răng nặn ra: “Anh, ăn, không, nhiều! Khương Văn Hảo, em đối xử với ông chủ mình như vậy à?”

“Ông chủ đứng đắn hết giờ làm lại đến ăn vạ trong nhà nhân viên không đi sao?” Cô đứng đó ôm cánh tay, trước sau đều cười tủm tỉm.

Đường Khải Sâm thực sự bị Khương Văn Hảo đánh cho đại bại, rõ ràng cô luôn có vẻ tươi cười, thoát nhìn không khác trước đây nhiều lắm, lại có thể nói ra từng chữ đều buốt như kim châm.

Anh im lặng, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho phải. Ngược lại Bắc Bắc từ nãy luôn im lặng xem ti vi ở bên cạnh lại lên tiếng: “Di Hảo, đi đi

cho chú ấy ở đây đi, com của cháu chia cho chú ấy một nửa.”

Đường Khải Sâm nghe tiếng nói ngọt ngào của con trai, bộ dáng nhỏ bé quả thực quá đáng yêu! Quả nhiên chỉ có con trai mới biết đau lòng cha nó.

Văn Hào cũng buồn bực nhìn Bắc Bắc, không phải bé không thích Đường Khải Sâm sao?

Cảm giác được trong phòng yên tĩnh lại, lúc này bé con mới bớt chút thời gian dời mắt khỏi phim hoạt hình, nói: “Chú ấy rất đáng thương, nhất định là không có ai ăn com cùng.”

Bé nói xong còn tự cho là giảm âm lượng xuống, tay nhỏ bấc thành cái loa nhỏ kê tai nói nhỏ với Khương Văn Hào: “Tính tình chú ấy hư hỏng như vậy, vừa nhìn là biết không có bạn, chúng ta từ chối, chú ấy sẽ đau lòng.”

Lời này từng chữ từng chữ đều rơi vào tai Đường Khải Sâm, anh đã không biết phải hình dung tâm tình giờ phút này như thế nào, quả nhiên là vài năm trước thiếu nợ hai mẹ con này, hiện tại cùng nhau đến đòi nợ đi? Đường Khải Sâm anh chưa từng bị ai ghét bỏ đến như vậy đâu!

Văn Hào không muốn ở cùng một chỗ với Đường Khải Sâm, toàn thân mặc một bộ quần áo ở nhà thật kín đáo, sau đó luôn bận rộn trong nhà bếp. Nhưng diện tích nhà này tương đối nhỏ, tất cả động tĩnh trong phòng khách đều rõ mồn một.

Đường Khải Sâm thế mà rất kiên nhẫn xem phim hoạt hình cùng Bắc Bắc, còn trao đổi với nhau, thỉnh thoảng nói mấy lời làm cho cô mở rộng tầm mắt.

Vài lần cô nghi ngờ người này chắc là đã phát hiện thân phận của Bắc Bắc, nếu không sao lại thay đổi lớn như thế? Nhưng nếu Đường Khải Sâm đã biết, sao có thể tha thứ việc con trai của mình gọi Chung Gia Minh là cha? Người sĩ diện như anh, hẳn là phải lập tức giành lấy mới đúng.

Cô trái lo phải nghĩ, cuối cùng chỉ có thể từ bỏ, Coi như anh đã biết thì có sao? Bây giờ đứa nhỏ đang ở ở nhà họ Chung, kể cả anh muốn đoạt quyền nuôi bé thì cũng không dễ dàng gì.

Văn Hào loáng thoáng nghe được Đường Khải Sâm hình như gọi điện thoại, nói cái gì mà “Ăn com bên ngoài”, cho là anh đang nói chuyện làm ăn cùng ai đó nên không để ý. Cơ mà đến lúc ăn com, bỗng dưng tiểu Tào lại gọi bảo không về nhà ăn com, cô luôn cảm thấy có chỗ nào là lạ, nhưng không thể nói ra được.

Lúc này trên bàn com chỉ còn lại hai lớn một nhỏ, một tay Đường Khải Sâm hơi chống mép bàn, khoe miệng mang theo vài phần ý cười cao thâm: “Xem ra, nầu com ăn không hết được. Khương Văn Hào, anh thấy em nên cảm ơn anh đã ở lại giải quyết chúng nó.”

“Đúng đó, cô giáo nói không thể lãng phí đồ ăn, bác nông dân rất vất vả.” Bắc Bắc vui sướng gật một cái, nhìn thấy trên bàn nhiều món ăn yêu thích như vậy, ánh mắt đều ánh lên vẻ thèm thuồng.

Khỏe miệng Văn Hào co quắp, da mặt dày như người này cũng thật là hiếm thấy.

***

“Thật không rõ cậu đang loay hoay cái gì, chẳng giống phong cách của cậu chút nào.” Lúc Eric tới đón Đường Khải Sâm, nhin không được oán giận một câu, “Trực tiếp nói cho cô ấy biết việc họ Chu làm, sẽ lập tức trở về vòng tay ôm ấp của cậu thôi,”

Đường Khải Sâm đối với ý kiến này, chỉ khinh miệt cười: “Cậu không hiểu phụ nữ.”

Anh trực tiếp vạch trần cũng không khó, nhưng nếu thế thì hình tượng của anh trước mặt Khương Văn Hào cũng không tốt hơn được, anh muốn người phụ nữ kia thấy rõ bộ mặt thật của Chu Tử Nghiêu, cũng muốn Khương Văn Hào trở lại bên mình lần nữa. Nếu như có thể thông qua chuyện này một mũi tên trúng hai con chim thì cần gì để ý tổn chút tâm tư ấy?

Đương nhiên Eric không biết trăm chuyển ngàn hồi tâm tư của lão hồ ly, anh ta rất khinh thường liếc nhìn Đường Khải Sâm: “Căn bản không cần thiết phải hiểu, ngàn ngữ đều nói, đầu giường đánh nhau cuối giường ngủ cùng, cậu chỉ cần lần giường cùng cô ấy là tốt rồi?” Trái lại Đường Khải Sâm đang nghĩ đến, hôm nay thấy quần áo trên người Khương Văn Hào ướt như vậy, đáng người kia quả thực muốn lấy mạng người. Anh nhìn chăm chăm cả nửa ngày, lại cứ phải giả bộ chính nhân quân tử, nhưng không gấp được, trước mắt chưa phải lúc——

Eric mượn ánh đèn đường không quá rõ quét mắt nhìn người đàn ông ngồi phía sau, ánh mắt cậu ta trong ánh đèn nhọt nhọt vẫn sáng choang như sói dọa người, không khỏi chà chà cánh tay: “Cậu lại đang tính kế cái gì? Cô gái kia thật đáng thương, thế nào đầu gặp phải đàn ông cặn bã.”

“Tôi sẽ không hại cô ấy, khác với Chu Tử Nghiêu.” Đường Khải Sâm vừa nghe bạn tốt so sánh mình với Chu Tử Nghiêu liền giận, anh mà giống như anh ta sao?

Eric nhếch nhếch môi cười: “Làm sao cậu biết bây giờ Chu có động tâm với cô ấy không, bảy năm, rất nhiều thứ đều sẽ thay đổi. Huống chi người họ Chu hận cũng không phải cô ấy...”

Về mặt Đường Khải Sâm bị ánh sáng lúc sáng lúc tối che đi, chỉ có thể nghe thanh âm anh hơi trầm thấp: “Mặc kệ cậu ta có thích cô ấy hay không, cô ấy có con của tôi, chỉ có thể theo tôi.”

“A ——” Eric cười, “Nếu chỉ là muốn đứa bé, ai cũng có thể sinh cho cậu. Đổi thành người khác sinh cho cậu một đứa trẻ, thì cậu cũng tiếp nhận luôn mẹ nó ư?”

Đường Khải Sâm im lặng, đương nhiên anh sẽ không.

Eric nhìn không được lại hỏi: “Đứa nhỏ quan trọng như thế à?” Anh ta nhớ rõ trước đây người đàn ông này không xử trí theo cảm tính như này, đối với anh, đời này anh chỉ quan tâm đến bản thân mình.

Xe lái vào đường hầm, tiếng gió gào thét sạt qua hai má, Đường Khải Sâm đóng cửa kính xe, bản thân có thể nghe được thanh âm mạnh mẽ, rõ ràng mà bình thản: “Mặc kệ đời này tôi có được những gì, nơi này đều không có gì, bây giờ không trống rỗng nữa rồi.”

Eric nhìn ngón tay thon dài của anh nhẹ nhàng đề lên chỗ trái tim, nhưng lời nói này anh ta làm thế nào cũng nghe không hiểu.

“Chờ sau này cậu có con sẽ hiểu.” Đường Khải Sâm cũng không giải thích nhiều, những lời này trước kia chính anh cũng nghĩ không thông, cho nên bỏ lỡ rất nhiều, may mắn bây giờ còn có cơ hội.

Eric nhún vai, lười nghĩ những chuyện thâm sâu ảo diệu như vậy, cầm cặp văn kiện đưa qua: “Trần Lập bên kia tôi đã liên hệ xong xuôi, giá cả cũng thỏa thuận tốt rồi, ngày mai ông ta sẽ liên hệ Khương Văn Hào. Khoản còn thiếu tôi đã thanh toán trước, tiền trong tay Khương Văn Hào có lẽ đủ, không cần bán phòng ở Mộc Thủy phía Đông nữa.”

Đường Khải Sâm nhìn qua loa phần hợp đồng kia: “Phía Chu Từ Nghiêu thì sao?”

“Anh ta vội vã mua nhà tổ, sợ Khương Văn Hào phát hiện ra, hiện tại phòng chừng đang lũng cuống.” Eric từ kính chiếu hậu liếc mắt nhìn anh, hơi hơi nhíu mày, “Nên xử lý tôi đã xử lý, không lưu lại dấu vết gì.”

Đường Khải Sâm kéo kéo caravat, chỉ “Ừ” một tiếng liền nhắm mắt lại.

Trong lòng Eric khe khẽ thở dài, tình tình yêu yêu gì đó, thật đúng là đau đầu, may mắn anh ta không có hứng thú chút nào.

***

Văn Hào thuận lợi ký hợp đồng với ông chủ Trần, giá tiền tốt hơn lần trước rất nhiều, cô không nghĩ đến lão ta lại sợ vợ đến thế, nín cười trong lòng, trên mặt cô cùng khách khí: “Làm phiền ông rồi, cùng nhau ăn cơm chứ?”

Ông chủ Trần nén giận trong lòng, cổ tình còn không phát tác được, lúc này nào có tâm tư nói thêm gì, chỉ liếc mắt nhìn cô, cười như không cười cảm thán: “Trò giỏi hơn thầy, cô Khương, cô còn lợi hại hơn cả cha mình.”

Văn Hào sùng sốt, có chút không hiểu ý của ông ta.

Ông chủ Trần thẳng thừng đứng dậy, muốn đi lại quay đầu lại nhìn cô: “Những hình kia, ta hi vọng sẽ không xuất hiện lại!”

“Đó là đương nhiên, tôi rất giữ chữ tín.” Lời này lại làm cho sắc mặt lão càng thêm vài phần âm trầm, Văn Hào thề với trời, cô thật không mượn cơ hội châm chọc đối phương.

Văn Hào cầm trong tay giấy tờ bất động sản nhìn trái nhìn phải, sờ tên mình, nước mắt đọng trong hốc mắt, cuối cùng cô cũng hoàn thành tâm nguyện của cha, hi vọng linh hồn ông trên trời có thể yên nghỉ.

Trên đường trở về tâm trạng cô vô cùng kích động, muốn gọi điện thoại cho Hiểu Tĩnh, nhưng giờ này thì không tiện, trước kia việc khổ sợ không muốn cho người khác biết, hiện tại có chuyện vui vẻ, nhưng cũng không tìm được người có thể chia sẻ cùng như trước. Trùng hợp Văn Hào nhìn thấy thông tin ghi chép ba chữ “Chu Từ Nghiêu”, đầu ngón tay dừng ở chỗ này.

Bọn họ đã mấy ngày không gặp, thậm chí ngay cả điện thoại cũng không gọi, Văn Hào không biết đến cùng Chu Từ Nghiêu đang suy nghĩ cái gì, cũng mặc kệ quan hệ hai người là như nào, cô đều không hi vọng đánh mất người bạn này.

Do dự nhiều lần, Văn Hào vẫn gọi điện, Chu Từ Nghiêu qua một hồi lâu mới nghe máy: “Văn Hào?”

Ngón tay Khương Văn Hào nắm thật chặt, không khỏi khẩn trương: “Anh có rảnh không? Có muốn cùng ăn bữa cơm...”

Bây giờ nghĩ lại, thật sự cô rất thiếu chủ động hẹn anh, ngay cả điện thoại cũng rất ít khi gọi. Chu Từ Nghiêu hiếm khi lại hơi chần chừ: “Xin lỗi Văn Hào, anh bận rộn nhiều việc, hôm khác được không?”

Đại khái là lần đầu tiên từ chối, chính anh cũng không quen, lại bổ sung: “Có phải xảy ra chuyện gì hay không? Anh đang ở Thanh Châu, khả năng hai ngày nữa mới trở về.”

Thì ra anh đi công tác.

Văn Hào vội vàng lắc lắc đầu: “Anh cứ làm việc đi, chờ anh về gặp mặt nói sau.”

“Được.” Chu Từ Nghiêu nhẹ giọng cười, một lúc sau còn nói: “Chuyện kết hôn, em tính thế nào?”

Không nghĩ tới đột nhiên anh nhắc tới cái này, Văn Hảo căn bản chưa nghĩ ra, có lẽ là bởi vì trong lòng cô luôn lo lắng chuyện nhà tổ, cho nên lúc trả lời có chút do dự: “Em ——”

“Chưa nghĩ ra cũng không sao.” Tự nhiên Chu Tử Nghiêu ngắt lời cô, trong lời nói có chút ý cười, nhưng nghe vào tai tự dưng làm cho người ta cảm thấy áp lực: “Anh chờ em, bao lâu cũng chờ.”

Văn Hảo im lặng, đáy lòng khó chịu vô cùng, cô vẫn nguyên ý tin tưởng Chu Tử Nghiêu, hi vọng anh có nỗi khổ tâm. Nhiều năm như vậy luôn tin tưởng một người, một khi tan rã, cô thật sợ mình sẽ không chịu nổi.

Cũng là lúc này Văn Hảo mới phát hiện, cô để ý đến anh nhiều hơn so với tưởng tượng.

Cô đứng ở đầu đường trong bóng hoàng hôn, ngẩng đầu nhìn bầu trời mờ tối, dường như ngày mai trời muốn mưa. Văn Hảo cúi đầu đi về phía trước, đạp lên bóng dáng cô đơn của mình, thế mà một giây sau, bỗng nhiên có một cái xe đỗ ở ven đường.

Cô ngẩng đầu nhìn qua, lại là Đường Khải Sâm.

Đường Khải Sâm cười cực kì tự nhiên, cánh tay khoát lên cửa kính: “Trùng hợp như vậy.”

Văn Hảo gật gật đầu: “Khéo quá.” Cô nói xong cũng tiếp tục đi về phía trước, một chút cũng không có ý tứ muốn tiếp tục trò chuyện cùng anh.

Cảm giác được cảm xúc mất mát của cô, Đường Khải Sâm hơi ngoài ý muốn, không phải vừa ký hợp đồng sao? Hẳn là phải mừng rỡ như điên mới đúng? Sao lại không giống kịch bản thế.

Xe anh chậm rãi theo cô, nhìn chằm chằm một bên mặt cô một lát: “Hôm nay ký hợp đồng? Có phải nên chúc mừng hay không, tiện thể cảm ơn anh.”

Anh vốn dĩ cũng không ôm hi vọng, bây giờ tính tình Khương Văn Hảo vừa khó gần vừa cố chấp, muốn thuyết phục cô phải tốn chút công phu mới được. Cũng không nghĩ tới, lời nói vừa xuống, người phụ nữ kia bỗng nhiên ngừng bước chân, ánh mắt khi quay đầu nhìn anh thật bình tĩnh: “Được đấy, đi uống rượu đi.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương 27

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Chỗ mà Khương Văn Hảo tìm là một quán cơm bình dân, Đường Khải Sâm cũng không ghét bỏ, ngồi ở đó như có điều suy nghĩ quan sát cô.

Văn Hảo gọi đồ ăn xong, lại gọi thêm mấy chai bia, lúc này mới giương mắt nhìn về phía anh nói: “Anh đừng uống, lát nữa còn phải lái xe.”

Đường Khải Sâm từ chối cho ý kiến, chỉ nhìn chằm chằm cô hỏi: “Em không vui?”

“Ai nói.” Văn Hảo cúi đầu nhìn ngón tay mình, khóe miệng cong cong: “Rất cuộc tâm nguyên nhiều năm cũng đã thành, rất vui vẻ.”

Đường Khải Sâm nhếch nhếch môi cười: “Thật không?”

Bộ dáng kia của cô bất kể ai nhìn đều nhìn ra cảm xúc suy sụp, nhưng anh không muốn nghĩ theo hướng khác, bây giờ điều có thể khiến cô thế này thật sự không nhiều, chỉ cần nghĩ đến một khả năng trong đó, anh đã cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Đồ ăn rất dọn lên rất nhanh, nhưng gần như Khương Văn Hảo không động đũa, bia trong cốc có đá lạnh cũng làm vị bia dịu đi không ít. Chưa bao giờ Đường Khải Sâm biết từ lượng của cô lại tốt như vậy, rất nhanh ba chai đã thấy đáy, nhưng hai má người phụ nữ kia không đỏ chút nào.

Chú ý đến ánh mắt của anh, Văn Hảo mỉm cười: “Rất lạ à? Trước kia là vì sợ anh không thích, cho nên không dám uống, thật ra tôi rất thích uống bia, rượu trắng cũng được, cũng không thích rượu vang.”

Đường Khải Sâm không tiếp lời, có lẽ Khương Văn Hảo kêu lên anh cũng không bắt ngờ, hiển nhiên cô có lời muốn nói với anh.

Trong nháy mắt người phụ nữ kia lại giương đầu uống một hớp lớn: “Thật ra thì anh không hiểu tôi chút nào. Mẹ tôi chạy theo người ta từ rất sớm, ba mở một quán bán chân giò, là một người đàn ông sống rất qua loa, cho nên tôi cũng y như con trai, trước khi quen biết anh, tôi vẫn để tóc ngắn.”

Yết hầu Đường Khải Sâm giật giật, vẫn không mở miệng nói gì như cũ, đúng vậy, Khương Văn Hảo như vậy đối với anh thật xa lạ.

“Sau này ba có tiền, ông cảm thấy đã thiếu tôi, cho nên luôn muốn cho tôi những gì tốt nhất, cố gắng hết sức thỏa mãn tôi. Còn học người ta đưa tôi ra nước ngoài học. Ông nói, con gái thì phải nạm lớp vàng, thì mới gả được cho đám tốt, sẽ không gả cho đám không có tiền đồ.” Mắt Khương Văn Hào ngấn lệ, mà trên mặt vẫn đang cười như trước.

Đường Khải Sâm thấy cô như vậy, tự dưng cảm thấy ngực đau đau, yên lặng dời mắt: “Ông ấy là một người ba tốt.”

Văn Hào gần như lập tức gạt đầu: “Đương nhiên.” Cho dù đời này chưa được hưởng thụ qua tình thương của mẹ, cô cũng chưa bao giờ cảm thấy quá thiếu sót cái gì, thậm chí thật thỏa mãn, bởi vì cô có người ba tốt nhất thế giới.

Cả hai nhìn nhau không nói gì, Đường Khải Sâm thấy cô hơi rù đôi mắt, thật ra trừ việc gia thế Khương Văn Hào không được tốt cho lắm, còn lại thật không có chỗ nào không tốt.

Anh thất thần nháy mắt, Văn Hào cũng vừa vắn ngang đầu nhìn lại đây, tình cờ bị hút vào đáy mắt đen long lanh của cô, lại khiến tim Đường Khải Sâm đập nhanh một nhịp. Anh còn chưa kịp tự hỏi mình sao vậy, chợt nghe người phụ nữ kia nói: “Đời này ba tôi chỉ mới khen hai người, một là anh, một là Từ Nghiêu... Nhưng thì ra ông ấy nhìn người không chuẩn, lại nói anh có trách nhiệm, nói Chu Từ Nghiêu trọng tình nghĩa.”

Cô dừng một chút, lại nói lái sang chuyện chính hôm nay: “Nếu ông biết đối phương ở sau lưng mình tính kế nhà tổ, không biết trong lòng khổ sở bao nhiêu, giống như tôi bây giờ.”

Quả nhiên là Chu Từ Nghiêu! Tự dưng Khương Văn Hào rù anh đi uống rượu, nghe cô nói liên miên cần nhảu giăng một đồng vô nghĩa, thì ra lại là vì một người đàn ông khác? Đường Khải Sâm chỉ cảm thấy máu dồn lên não, răng nghiến kèn kẹt.

Anh cầm một cái chén bên cạnh cũng rót cho mình một ly, hung hăng uống cạn mới nói: “Nếu em không thẹn với lương tâm, không cần bởi vì sai lầm của người khác khổ sở, không đáng.”

Ai biết người phụ nữ kia nghe xong chỉ cười: “Đường Khải Sâm, trên thế giới này không phải cái gì cũng có thể sử dụng có đáng giá hay không để chụp mồi.”

Đường Khải Sâm hơi hơi không hiểu lời này, giữa người với người không phải là như vậy sao? Anh lừa tôi gạt, lợi dụng lẫn nhau, muốn nói tình cảm, cũng không hoàn toàn là vô tư. Anh đã gặp phải phản bội nhiều hơn Khương Văn Hào biết rất nhiều, nói đến cùng vẫn là kiến thức người phụ nữ này quá ít, gặp chút chuyện như thế đã không chịu nổi.

***

Khương Văn Hào lại cúi đầu uống hơn nửa cốc rượu, còn không có hình tượng ợ một cái, đôi mắt nhìn về phía anh như là có tầng hơi nước, dưới ngọn đèn càng thêm lờ mờ: “Anh không hiểu, tôi quen Chu Từ Nghiêu bảy năm, anh ấy giúp tôi rất rất nhiều. Lúc ba tôi vừa mất, tôi như cái xác không hồn, anh ấy lo tôi gặp chuyện không may, mỗi ngày đều đi theo tôi...”

Bây giờ nghĩ tới những việc kia rất có thể đều là giả, đều mang mục đích, trái tim cô lại cảm thấy băng giá, đã từng vô cùng cảm tạ ông trời trong lúc cô bết bát nhất đã tặng cho cô hai người bạn là Chu Từ Nghiêu và Thạch Hiểu Tĩnh.

Hiển nhiên cô đã say mảy phần, Đường Khải Sâm nhìn trên bàn, đảo mắt đã có mấy chai không. Trên mặt không lộ cảm xúc gì, nhưng anh biết đáy lòng không phải không có chút gợn sóng nào, anh tình tường cảm thụ được, mình đang ghen tị, người kia trước giờ chỉ theo sau anh, bị hào quang của anh che dấu, lần đầu tiên khiến cho anh sinh ra loại cảm xúc ghen tị này.

Vốn anh cho rằng Khương Văn Hào chỉ là cảm kích Chu Từ Nghiêu, nhưng hôm nay xem ra, tựa hồ còn nhiều hơn thế, ít nhất là sâu hơn so với tường tượng của anh.

Vấn đề, xem ra sẽ khó giải quyết hơn so với dự kiến.

Hơn nữa thế mà anh lại, để ý chuyện này nhiều hơn so với tường tượng của bản thân.

Khương Văn Hào lại dứt quãng nói không ít lời, càng về sau càng lộn xộn, lúc thì kể chuyện khi còn bé, mỗi lần ba cô đi xem mắt điều hỏi người ta câu đầu tiên là có ngại việc ông có con nhỏ hay không, có thể đối tốt với con gái ông hay không? Cuối cùng bị người ta hung hăng gọi một bữa tốn kém, sau này cũng không ai giới thiệu cho ông, ông cũng cứ thế không cưới, một người cứ thế độc thân cả đời.

Lúc sau lại nói đến Đường Khải Sâm, nói ngày kỉ niệm thành lập trường đại học, lần đầu tiên cô biểu diễn trên sân khấu, lấp bắp chờ anh đến tặng hoa, kết quả là Chu Từ Nghiêu đến, đám bạn cùng phòng đều truy hỏi Chu Từ Nghiêu có phải là chồng của cô hay không...

Những đoạn ngắn vụn vặt kia, được cô từng câu từng chữ tái hiện lại, cứ như đang xảy ra ngay trước mắt. Đường Khải Sâm cũng chưa từng nghĩ tới bản thân có thể kiên nhẫn đến như vậy, nghe một con quỷ say cầu nhàu, lại không cảm thấy nhàm chán, ngược lại trong lòng hơi có chút khó chịu, có chút đau.

“Tôi không muốn mất đi người bạn Chu Từ Nghiêu này, nhưng cũng không muốn kết hôn với anh ấy.” Khương Văn Hào mơ hồ không rõ nói xong câu đó, bỗng nhiên gờ ngón tay về phía người đàn ông đối diện, cười cười: “Kết hôn đáng sợ, không tốt một chút nào.”

Cô nói xong đầu cũng tựa vào cánh tay, ghé lên bàn không động đậy.

Đường Khải Sâm ngồi tại chỗ rất lâu, vẫn không nói gì nhìn cô chăm chú, cuối cùng mới cúi người vén sợi tóc hỗn độn của cô, khẽ thở dài: “Anh cho rằng, chỉ có anh mới có thể làm cho em để ý đến vậy, thì ra không phải sao?”

***

Khi Đường Khải Sâm đưa Khương Văn Hào rời quán thì bắt đầu lúng túng, đưa cô trở về sao? Nhưng chính anh cũng uống không ít rượu, lái xe không an toàn. Người phụ nữ trong ngực mùi rượu bốc đến tận trời, thật sự anh chẳng ham hồ gì, nghĩ nghĩ, bèn đưa thẳng đến khách sạn, bộ dạng này trở về Bắc Bắc không cần ngủ đêm nay luôn.

Anh gọi cho tiểu Tào, đối phương nghe nói Khương Văn Hào không về nhà ngủ, cả kinh đến nỗi không phát ra được tiếng nào, Đường Khải Sâm cũng không đợi đối phương phản ứng, trực tiếp tắt điện thoại.

Nhưng anh tuyệt đối không nghĩ tới tửu lượng của Khương Văn Hào kém như vậy, ở trong thang máy thì bắt đầu nổi điên, một hồi khóc một hồi cười, hại anh bị vô số người vây xem.

Đôi này Đường Khải Sâm chưa từng bối rối đến thế, anh xanh mặt ôm Khương Văn Hào từ trong thang máy ra, vừa định dọa nạt cô hai câu, di động trong túi cô liền vang lên.

Khó được lúc này cô còn có ý thức, mơ mơ màng màng vươn tay tìm “Điện thoại, điện thoại tôi kêu——”

Đường Khải Sâm bị cô ép đến một thân mồ hôi, dính dớp thật không thoải mái, lúc này tính tình không được tốt, thô bạo giúp cô lấy trong túi.

“Anh lấy di động của tôi làm cái gì?” Kẻ uống say hoàn toàn không logic, cô không hề báo trước vươn tay ra cướp lấy, Đường Khải Sâm vừa không đề phòng liền bị cô hung hăng đánh mu bàn tay, di động cũng theo đuôi rơi xuống đất. Vừa khéo thân máy đập vào cửa thang máy vừa đóng, hoàn toàn tắt ngấm.

Hành lang an tĩnh lại, chỉ còn Khương Văn Hào nhìn chăm chăm di động của mình liên tục thở mạnh, Đường Khải Sâm cố nén tức giận, đi nhặt lại cái di động nát kia đem về.

Khương Văn Hào quay đầu trừng anh, hốc mắt hồng như con thỏ nhỏ: “Anh đề di động cho tôi!”

“Đền!” Gân xanh trên trán Đường Khải Sâm muốn nổi tung, vừa lúc, mưa cái mới lần nữa, tiện thể cho số của Chu Tử Nghiêu vào thẳng danh sách đen!

Anh kéo người về lần nữa, Khương Văn Hào còn đang đau lòng điện thoại của cô, vươn tay hung hăng nhéo một cái vào eo anh: “Tôi vừa mới mua chưa dùng đâu.”

Đường Khải Sâm nặn từ trong kẽ răng ra một câu: “Anh mau cho em cái mới nhất.”

Văn Hào nhìn chăm chăm anh một lúc lâu, lúc này mới không lên tiếng.

Đường Khải Sâm thấy cô an tĩnh chút, cầm thẻ phòng chuẩn bị mở cửa, ai biết vừa buông tay người phụ nữ này liền trượt xuống dọc theo mép tường. Hôm nay cô mặc một bộ váy màu tím nhạt, chất vải mềm mại, cánh tay anh duỗi ra đỡ lấy người, cũng để ý làm váy cô mắc vào đồng hồ (trên tay anh).

Lần này được thấy xuân - quang vô hạn, Đường Khải Sâm ngây ngẩn cả người, đôi chân dài thẳng tắp kia thật đúng là...

Văn Hào cũng cảm giác được bên dưới lạnh lạnh, mở to đôi mắt sưng mù đối mặt với anh, có vài phần ngốc ngốc đáng yêu khiến cho dây đàn trong lòng Đường Khải Sâm đứt “Phụt” một cái.

Nhưng anh còn sót lại một tia lý trí, nếu lúc này xằng bậy, Khương Văn Hào tỉnh lại chỉ sợ càng khó xử lý, từ trước đến giờ anh đều biết làm thế nào đạt được lợi ích lớn nhất từ trên người kẻ khác, cho nên chút ít dụ hoan như vậy anh kiểm lại rất nhanh, bình tĩnh sửa sang quần áo cho cô.

***

Trên người Khương Văn Hào còn mùi cồn gay mũi, Đường Khải Sâm ném người vào bồn tắm xong liền mặc kệ, nhưng anh tắm rửa xong đi ra cũng không thấy người phụ nữ kia, sẽ không ngủ bên trong đi?

Đường Khải Sâm thấy đêm nay cũng thật đủ hoang đường, đầu tiên là cùng Khương Văn Hào mua say, nguyên nhân thế nhưng vẫn là Chu Tử Nghiêu. Sau đó lại một đường bị người chỉ trích kéo con ma men trở về, rồi tiếp đó, còn muốn đối với người không hề có tự giác duy trì thái độ quân tử.

Anh nấn vuốt mi tâm đang giật giật, vẫn là đưa tay gõ gõ cửa phòng tắm: “Khương Văn Hào?”

Bên trong không ai trả lời, Đường Khải Sâm đợi một lúc, đành phải đẩy cửa vào.

Khương Văn Hào đúng là đang co rúc ở góc tường ngủ, quần áo trên người nhăn nhúm nhúm, Đường Khải Sâm thật sự buồn bực, sao anh lại có thể nhất thời hồ đồ nhạt người về thế này? Quả thực là tự tìm phiền toái

Anh kiên nhẫn vỗ vỗ hai má cô, người này trong lúc ngủ mơ còn biết không thoải mái, giọng ồm ồm giống như làm nũng: “Đau quá.”

“Đứng lên, lên giường ngủ.” Đường Khải Sâm kéo cánh tay cô lùi người đi, cô lại thuận thế nhào vào lòng anh, thân thể mềm mềm, nhất là hai cái bánh bao nhân thịt cỡ lớn trước ngực kia, đè ép đến mức toàn thân Đường Khải Sâm đều là lửa nóng rùng rục rùng rục.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mu Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Chương 28

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Đường Khải Sâm tự nhận trước giờ đều không phải là chính nhân quân tử, hưởng chi đáng người 75E của Khương Văn Hảo thật sự rất tốt, không mấy người đàn ông có thể cầm giữ được. Anh giữ chặt gáy của cô, ánh mắt ngày càng trầm, tình huống cảm nhận được bản thân đã bị cô trêu chọc đến mức toàn thân bây giờ, chỉ cần thêm một mối lửa, có thể đẩy lên ngọn lửa bùng nổ.

Đã thế cô còn không tự biết, nhìn chăm chăm anh bằng đôi mắt vô tội, mềm nhũn làm nũng với anh: “Tôi muốn ngủ, mệt quá.”

Cô còn thật sự coi anh là cái đệm, ôm ôm cọ tới cọ lui, sắc mặt Đường Khải Sâm đã đen tới cực điểm. Mỹ thực đặt ở trước mắt, nên ăn hay là không nên ăn đây?

Cuối cùng anh cũng cố gắng nén lại nội tâm không an phận của mình, đặt người an ổn trên giường lớn, nhưng cô chậm chạp không chịu ngủ, miệng lầu bả lầu bầu cũng không biết đang nói cái gì.

Đường Khải Sâm thề, nếu cô dám can đảm hô lên tên ai làm cho anh không thoải mái, nhất định anh sẽ hung hăng làm nàng. Nhưng cuối cùng Khương Văn Hảo cũng biết thân phận không nói ra cái gì không nên nói, dong dài một trận liền hoàn toàn an tĩnh.

Anh ngồi bên giường nhìn cô dần dần thả lỏng nét mặt, bỗng nhiên có chút không muốn cứ như vậy rời đi, trừ trừ vài giây, vẫn là hơi cúi người hôn lên đôi môi kia.

Hương vị vừa mềm vừa ngọt, có chút giống, lại có chút không giống với hương vị trong quá khứ, cũng chỉ có lúc này cô mới thông minh đáng yêu, sẽ không dùng ánh mắt phòng bị đối với anh.

Anh có phần không thể kiềm chế, càn rỡ lưu luyến trong bờ môi ấy, bốn cánh môi ướt át dây dưa, tựa như có ngàn vạn con côn trùng cào khiến toàn thân anh ngứa ngáy. Anh chống tay lên nệm buộc bản thân dừng lại, lại ngoài ý muốn phát hiện cô không biết từ lúc nào đã mở mắt ra, con ngươi kia đen ướt sũng, như là mang theo một tầng sáng mờ mờ.

Ánh sáng trong phòng đã bị anh chỉnh tối lại, lúc này hai người nhìn nhau, không thể nào phân biệt cảm xúc trong mắt của nhau.

“Vì sao hôn tôi?” Cô thủ thủ nhẹ nhàng hỏi một câu, ánh mắt lại cố chấp theo dõi anh.

Đường Khải Sâm cũng không biết giờ phút này cô có tỉnh táo hay không, cũng không trả lời vấn đề của cô, ngược lại lại cúi người lần nữa dán môi lên. Vừa hôn xong, hơi thở của cô hoàn toàn rối loạn, lúc này anh mới trầm giọng mở miệng: “Bởi vì muốn hôn.”

Văn Hảo trừng anh, đáy mắt như là ẩn giấu vài phần uất ức giống trẻ nhỏ: “Gạt người, anh đâu có thích tôi, trước kia chưa bao giờ chủ động hôn tôi.”

Đường Khải Sâm ngẩn ra.

Chỉ thấy cô lật người, mơ mơ màng màng từ từ nhắm hai mắt, miệng lại trầm thấp tràn ra một câu: “Luôn gạt tôi, không bao giờ tin lời anh nói ——”

Đường Khải Sâm ngồi bên giường, cũng không biết ngồi bao nhiêu lâu. Có lẽ ban đêm rất yên tĩnh, hoặc giả tối nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, bỗng nhiên anh hốt hoảng nhớ lại chuyện trước kia.

Thật sự là anh rất ít chủ động hôn Khương Văn Hảo, ngay cả làm tình cũng rất ít, cũng không tính là dịu dàng. Nhớ rõ ngày đầu tiên bọn họ kết hôn, anh bởi vì xã giao đã uống rất nhiều rượu, nhưng suy nghĩ vẫn rất rõ ràng, biết rõ lúc bắt đầu toàn thân cô cứng ngắc không biết nên trêu chọc thế nào, lại một chút ý tứ thương hương tiếc ngọc cũng không có.

Nhớ rõ thời điểm anh tiến vào, cô vẫn nói đau, nhưng anh cũng không thoải mái, bị cô siết chặt đến gần như muốn nổ tung. Từ trước đến giờ anh không có kiên nhẫn, dỗ vài câu rồi cứ tiếp tục, lúc ấy cô im lặng ôm chặt lấy anh, không nói một tiếng nào.

Đêm đó anh mất khống chế không giống ngày thường, sự tự chủ bình thường anh luôn lấy làm kiêu ngạo thể nhưng lại đánh mất, hết lần này đến lần khác giữ lấy cô, thậm chí còn dùng tư thế cô kháng cự nhất. Anh không biết rốt cuộc mình bị làm sao? Là thật sự sa vào tình dục, hay là mang theo sự chán ghét của bản thân mà phát tiết?

Tóm lại anh có phần không biết tiết chế, mà cô cứ chịu vậy vô thanh phối hợp.

Ngày hôm sau anh đi làm từ sớm, không lâu sau đã nhận được điện thoại của người phụ nữ kia, cô ấp úng nửa ngày không nói rõ được là có chuyện gì, anh nào có nhiều thời gian tiêu tốn cho cô như vậy? Thế nên chuẩn bị cúp máy, lúc này cô mới nóng nảy: “Em, em còn đang chảy máu, cũng hơi đau...”

Âm thanh của cô rù rì chẳng khác nào tiếng muỗi kêu, may mắn anh đều nghe hiểu, nhưng bây giờ anh bận rộn muốn chết, vì thế nói: “Anh sẽ bảo quản gia dẫn em đi bệnh viện.”

Lời này lại bị Khương Văn Hào cự tuyệt: “Không cần không cần, anh đang bận, em tự mình đi cũng được.”

Lúc ấy âm thanh của cô nghe vào tai dường như rất tầm thường, một chút xiu cảm giác mát mát cũng không cảm nhận được, thế nên sau này Đường Khải Sâm cũng thường thường bỏ quên quá nhiều chuyện.

Nay hồi tưởng lại, lúc trước nói những lời này, làm mấy chuyện này, tất cả đều biến thành một con dao sắc, làm cho anh nhìn rõ bộ mặt đáng ghét của bản thân. Đường Khải Sâm tưởng rằng, Khương Văn Hào từ nhỏ không có mẹ, cho nên ở phương diện này chắc là chậm chạp và bị động, nhưng thậm chí lúc ấy anh lại không cho cô một chút dịu dàng, một chút nhẫn nại...

Sau khi cô cúp điện thoại ấy, sẽ mang tâm trạng gì đi bệnh viện?

Hiếm có khi nào anh cảm thấy hối hận, nhưng bây giờ đã dần dần cảm nhận được mùi vị sai trái, giống như những việc trước kia không để ý, giờ quay lại nhìn kỹ một lần nữa, tất cả đều mang màu sắc khác.

Rất ít khi anh cảm thấy hối hận, nhưng bây giờ anh đang cảm thấy không thoải mái, những thứ đã lơ đãng trước kia, hiện tại xem kỹ lại một lần nữa, tất cả đều đã thay đổi.

Tóm lại là thời gian hay đổi, hay là lòng mình đã thay đổi, anh cũng không thể biết được.

***

Sáng hôm sau tỉnh dậy Văn Hào đau đầu kèm theo đau dạ dày, cô đỡ trán cố gắng nhớ lại vài chuyện tối qua, từng việc đứt quãng không thể xâu chuỗi lại. Ánh mắt cô dừng lại ở tấm rèm cửa đóng kín của khách sạn, lúc này mới như vừa tỉnh mộng ngồi dậy nhanh như đạn bắn.

“Tỉnh?” Từ cửa truyền đến giọng đàn ông lười biếng, Đường Khải Sâm mặc áo choàng tắm, ánh mắt nặng nề nhìn chằm chằm cô.

Suy nghĩ Văn Hào nhanh chóng hoạt động, xác nhận tối qua không xảy ra chuyện gì thì mới hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, lại nhìn về phía người đàn ông kia thì càng thêm đề phòng. Bình thường người này ăn đậu hũ của cô không ít, sao tối qua lại quân tử như vậy?

Đường Khải Sâm chỉ cần nhìn sắc mặt cô cũng đoán được người này đang rối rắm cái gì, nhắc khéo môi cười lạnh: “Bộ dạng tối qua của em, anh thật sự không thể nuốt trôi được.”

Khóe miệng Văn Hào co quắp, chẳng lẽ còn muốn cảm ơn anh đã hạ “miệng” lưu tình?

“Ăn sáng đi, trên ghế cạnh giường có quần áo mới.” Đường Khải Sâm ném câu này xong bước đi, giống như là từ nãy đứng ở cửa là để chờ cô tỉnh.”

Văn Hào cầm quần áo chạy vào nhà vệ sinh, lúc soi gương cũng bị chính mình làm cho giật mình, người phụ nữ đầu tóc rối bù mặt mũi bần thiêu còn dính kèm hai quảng thâm ở mắt kia thật sự là mình sao? Khó trách đến Đường Khải Sâm cũng biến thành Liễu Hạ Huệ.

Nhưng mà quả thực ngày hôm qua tâm trạng cô rất buồn bực, nhớ là đã tìm một người để thổ lộ, nhưng cô sống cũng thật cô đơn đi, lại phải tìm đến Đường Khải Sâm trút bầu tâm sự.

Văn Hào lắc đầu, cô nhớ mang máng mình hình như đã nói với đối phương rất nhiều chuyện trước đây, nếu đặt trong tình huống bình thường tỉnh táo, nhất định cô sẽ không hé răng nửa lời. Song chắc người nọ cũng không để ở trong lòng, năm đó không thêm để ý, hiện tại sao có thể tự nhiên để bụng đây.

Rửa mặt xong xuôi, thấy Đường Khải Sâm đang ngồi trước bàn ăn uống cà phê, cầm tờ báo mới hôm nay, cũng đã mặc chỉnh tề, ánh nắng sáng sớm chiếu vào đồng hồ trên tay phát ra thật chói mắt.

Văn Hào muốn đến công ti luôn, nhưng giờ phút này dạ dày cô đã sớm trống rỗng, ngửi thấy mùi cháo thơm, mắt cũng không dứt ra được. Sau trận say rượu tối qua rất thích hợp khẩu vị thanh đạm kiểu này, từng đợt hương thơm kia đã quyến rũ được đám côn trùng tham ăn trong bụng cô, nhưng Đường Khải Sâm luôn không thích kiểu bữa sáng Trung Quốc, cô ném ánh mắt hoài nghi về phía người nọ, chẳng lẽ là chuẩn bị cho cô?

Đường Khải Sâm không có khả năng cẩn thận như vậy, cho nên nhất định là đúng dịp!

“Thất thần làm cái gì? Lại đây.” Thấy cô ngẩn người, anh cũng chỉ hơi hơi nâng nâng cằm.

Văn Hào cũng không khách khí, ngồi ở đó bưng bát cháo bắt đầu uống, Đường Khải Sâm nhìn chằm chằm cô một lát, bỗng nhiên lại nói: “Không cần gấp gáp, anh đã giúp em xin phép công ti rồi.”

Người vốn đang uống cháo ngon lành đột nhiên bị sặc, họ sù sụ một trận đến trời đất mù mịt, Văn Hảo khó tin trừng anh: “Anh xin phép, giúp tôi?”

Cô dường như có thể tưởng tượng về mặt phản kích của Lưu Phân lúc nhận được điện thoại của anh, cùng với những lời bát quái đang bay đầy trời trong công ti lúc này...

So với sự khiếp sợ của cô, thì Đường Khải Sâm thông dong hơn, chậm rãi gấp tờ báo lại, lúc này mới nhìn cô nói: “Yên tâm, không ai dám nói gì, huống chi cũng không phải nói lung tung, quan hệ của chúng ta thật sự không bình thường.”

“Dừng lại.” Văn Hảo vội vàng ngăn anh nói tiếp: “Quan hệ hai ta quá bình thường.”

Đường Khải Sâm dừng một chút, cũng hiếm khi không phản bác: “Em vui là được.”

Văn Hảo bị lời này của anh làm nghẹn nửa ngày, hít thở cũng không thông.

Ăn sáng xong thì đến công ty, Đường Khải Sâm nhất định muốn đưa cô đi, Văn Hảo mắt thấy thời gian đã không kịp, dù sao cũng tiện đường, không cần thiết phải câu nệ. Trên đường gọi điện cho Tiểu Tào hỏi tình hình Bắc Bắc, tuần này phòng cô với Tiểu Tào đang tránh nhau, hai người gần như không gặp mặt.

Cô tìm trong túi mình nửa ngày cũng không thấy di động đâu, sau mới nhớ ra hình như tối qua nửa tỉnh nửa say làm rơi vỡ rồi? Nhưng hình như trước khi hỏng, có người gọi điện cho cô?

“Đến rồi.” Âm thanh của Đường Khải Sâm cắt đứt suy nghĩ của cô.

Văn Hảo nói tiếng “Cám ơn”, sau khi xuống xe, bỗng nhiên Đường Khải Sâm lại bấm còi xe gọi cô. Cô quay đầu nhìn xe của hắn dừng dưới tàng cây một hàng ngô đồng già, cảnh cây lạnh lạnh, anh hơi hơi nhếch môi như cười như không: “Khương Văn Hảo, mặc kệ em có tin hay không, anh nói muốn làm lại từ đầu là nghiêm túc. Anh có kiên nhẫn, có thể đợi đến khi em quay đầu.”

Bây giờ Văn Hảo nghe, tâm tình vậy nhưng không còn bất cứ pháp phòng nào nữa, mặc kệ thật giả, cô cũng không thể quay đầu lại. Cô khoát tay về phía Đường Khải Sâm, không nói gì cứ thế bước về tòa nhà công ti, nhưng bước chân nhanh chóng dừng lại.

Bởi vì Chu Tử Nghiêu phong trần mệt mỏi đang đứng phía trước.

Nhưng, không phải vài ngày nữa anh mới về sao?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Chương 29

Editor: Linh Đang

Sắc mặt Chu Tử Nghiêu không tốt lắm, sự mệt mỏi hiện rõ trên khuôn mặt, đáy mắt cũng hiện lên tơ máu. Anh đứng ở nơi đó trầm mặc chăm chú nhìn cô, rõ ràng vẫn là đôi mắt của người kia, nhưng lại tràn đầy cảm giác bức bách khó có thể hình dung.

Văn Hảo nắm thật chặt ngón tay, chủ động đi tới chỗ anh.

“Sao tự nhiên lại quay về?”

“Tối qua anh đứng dưới nhà em chờ một đêm.”

Hai giọng nói đồng thời vang lên, không khí như bị đông lại. Xung quanh có người đi đường vội vàng qua, Văn Hảo cũng không khản trương, thẳng thắn trả lời: “Tối qua em uống hơi nhiều, không phát sinh chuyện gì cả.”

Ánh mắt Chu Tử Nghiêu vẫn nặng nề nhìn cô, cũng không biết có tin lý do thoái thác lần này của cô hay không. Mà nếu mấy năm nay anh hiểu cách làm người của cô, thì sẽ nhất định không hoài nghi.

Trước đó Văn Hảo đã nghĩ rất rõ, chờ Chu Tử Nghiêu trở về sẽ ngã bài với anh, trước giờ cô đều không phải là người tâm tư thâm trầm, muốn diễn hai mặt với người khác đối với cô là quá khó. Tuy không đoán được sẽ đột nhiên thấy anh như thế này, nhưng vẫn chủ động đề nghị: “Đi uống chút gì đó đi, em có lời muốn nói với anh.” D@Đ#L\$Q%Đ^^

Hiển nhiên Chu Tử Nghiêu cũng có lời muốn nói với cô, gạt đầu đồng ý.

Xe của Đường Khải Sâm đi ngang qua hai người, cửa kính xe đóng chặt, không thể phân biệt sắc mặt của anh, khi thân xe ngang qua nổi lên một trận gió

mạnh, khí thế lạnh buốt. Lúc này Văn Hào đã không kịp nghĩ nhiều, trong đầu cô toàn là chuyện sắp nói với Chu Tử Nghiêu.

Hai người tìm quán cà phê, lúc này còn chưa nhiều người, bọn họ ngồi dựa cạnh cửa sổ, có ánh nắng chiếu vào xuyên qua ô cửa hình vuông.

Văn Hào nhìn chăm chăm ngón tay mình đang ngập tràn ánh nắng, ngập ngừng xem nên bắt đầu như thế nào. Anh đi suốt đêm trở về như này, chắc đã biết phòng chuyện phòng ở bị mua, chắc là ông chủ Trần đã nói cho anh biết, nói không chừng đến người mua là cô cũng nói ra rồi.

Nhưng anh lại vẫn âm trầm, lúc mở miệng vẫn ung dung thản nhiên: “Uống rượu dạ dày không thoải mái, đừng uống cà phê.”

Giọng nói ân cần này làm Văn Hào khò sở, cô không biết giờ phút này đối phương quan tâm mình có bao nhiêu phần là thật bao nhiêu phần là giả, nhưng rõ ràng đôi mắt này chân thành đến thế.

Quả thực cô quá ngu dốt, luôn luôn không nhìn thấu chuyện đời, cũng càng ngày càng không phân biệt được tất cả những thứ trước mắt, vì thế thở dài ra một hơi, cuối cùng không nhẫn nại được nữa: “Phòng ở là em mua, chuyện anh lên tiếp xúc với ông chủ Trần, em cũng đều biết.”

Sắc mặt Chu Tử Nghiêu tái nhợt vài phần, nhưng ánh mắt không thay đổi, anh trầm mặc một lúc lâu, lúc này mới gật gật đầu: “Anh biết.”

Văn Hào chờ anh giải thích, lại thấy anh ngậm miệng không nói, điều này làm cho cô kinh ngạc, cùng với đó trái tim không khỏi trầm xuống: “Anh... Không có gì muốn nói với em?”

Người đàn ông đối diện hơi chút trầm ngâm, khi mở miệng tiếp lại chẳng hề liên quan: “Em chủ động hỏi anh, là muốn cho anh một cơ hội nói cho em biết, tất cả đều là hiểu lầm?”

Quả thực là cô nghĩ như thế, nói cô ngây thơ cũng tốt, nói cô ngốc cũng thế, chỉ cần anh nói thì cô khẳng định sẽ tin tưởng. Cô vẫn tin tưởng bảy năm mình quen anh không phải là giả.

Chu Tử Nghiêu thấp giọng cười cười, nhưng thoát nhìn bộ dáng kia, lại không có bao nhiêu cảm giác vui vẻ. Anh nhìn cô nói: “Khương Văn Hào, em vốn là như vậy, rõ ràng trong lòng đã có đáp án, lại còn muốn giả bộ cái gì cũng không biết. Lừa gạt mình như vậy, hiện thực cũng sẽ không thay đổi.”

Cả người Văn Hào đều ngây ngẩn, trước nay Chu Tử Nghiêu sẽ không nói chuyện lạnh nhạt với cô, càng ít khi có ánh mắt không tốt như thế.

***

Có vẻ anh thực sự khó chịu, sờ soạng trên người vài lần mới tìm được bao thuốc lá, trước kia anh rất ít khi hút trước mặt cô, lúc này lại không một tia do dự.

Chu Tử Nghiêu châm điếu thuốc, lúc này mới giương mắt nhìn qua, không biết có liên quan đến làn khói mờ kia hay không, lúc này Văn Hào cảm thấy không hiểu rõ người này lắm. D@Đ#L\$Q%Đ^

“Không có gì hay mà giải thích, anh đã sớm coi trọng mảnh đất kia, còn kí hợp đồng chuẩn bị đầu tư với người ta. Đáng tiếc, bị em làm ầm ĩ như vậy, lỗ mấy chục vạn.” Đến giọng nói anh cũng khác, lộ ra khàn khàn thấy lạnh cả người, như là nhìn thấy cô cũng là chuyện khó có thể chịu đựng.

Văn Hào cảm giác thấy như đang nằm mơ, rõ ràng một giây trước người đàn ông này còn đứng trước cửa chờ cô, rõ ràng một giây trước còn quan tâm cô uống cà phê sẽ làm tổn thương dạ dày, bây giờ lại nói lời lẽ lạnh lùng như thế.

Chu Tử Nghiêu nhả ra ngụm khói, yếu ớt nói: “Thật mất hứng, nếu em không phát hiện chuyện này, nói không chừng chúng ta còn có thể thuận lợi kết hôn. Hiện tại, trò chơi đã kết thúc.”

“Trò chơi?” Văn Hào nghe được chính mình khó có thể tin thanh âm, như là từ trong lồng ngực tràn ra tới.

Chu Tử Nghiêu vẫn ẩn trong làn khói trắng, bóng dáng mơ hồ, đã vậy anh còn thấp giọng cười cười: “Đúng vậy, trò chơi. Cười em, cả đời Đường Khải Sâm sẽ bị chê cười.”

Văn Hào cảm thấy lồng ngực mình thoáng đau rút lại, cảm giác kia quá khó tiếp thu, giống như điều mình mong đợi bỗng chốc biến thành một vò hài kịch. Cô lựa chọn tin nhiệm anh, mà hiện thực chính là anh khẽ cười hung hăng cho cô một bạt tai.

Đơn giản chứng minh, cô tin lầm người một lần nữa mà thôi.

Đã không có gì quan trọng để nói nữa, Văn Hào đột ngột đứng lên, nghĩ gì đó rồi lại quay đầu nhìn thẳng vào mắt anh: “Chu Tử Nghiêu, anh thật khiến tôi ghê tởm.”

Văn Hào đi rất nhanh, bóng dáng nhanh chóng biến mất bên đối diện đường, Chu Tử Nghiêu ngồi im ở đó rất lâu, mãi đến khi phục vụ tiến lại hỏi: “Tiên sinh, còn cần gì khác sao?”

Anh phục hồi lại, lắc lắc đầu, bỗng nhiên lại gật đầu.

Phục vụ hoài nghi nhìn anh, Chu Tử Nghiêu chỉ chỉ vị trí của Văn Hào trước mặt: “Cho tôi một ly giống cô ấy.”

“A?” Tuy rằng phục vụ thấy kỳ quái, nhưng vẫn làm theo lời anh.

Chu Tử Nghiêu dựa vào ghế phía sau lưng, nhìn chỗ ngồi trước mặt đã sớm trống rỗng ngẩn người.

***

Vân Hào thất hồn lạc phách đi trên đường lớn, trong lòng có chỗ trống rỗng, từ nhỏ cô cùng ba đã sống nương tựa, ngoài ra không có người thân bạn bè gì. Sau này quen biết Thạch Hiểu Tĩnh, nhưng bởi vì sau khi ra nước ngoài cũng cắt đứt liên hệ. Ở trường học cô cố gắng ở chung với mọi người, tranh nhau mời các cô ăn cơm, sinh nhật bạn học cũng nhớ rõ tặng quà, nhưng cuối cùng kết quả chính là, mọi người vẫn không thêm đề mắt đến cô.

Lúc cô không ngủ trong phòng, mọi người đều lấy cười nhạo cô làm vui, cô chủ động cầu tốt bị nói thành a dua nịnh hót, cô rộng rãi bị nói thành vô tâm vô phách, ngực lớn nhưng không có đầu óc, con gái nhà giàu mới nổi, bán chân heo lập nghiệp, những lời nói ác độc chối tai.

Cô thường không nghĩ ra, ba thân trọng chăm chỉ đi sớm về tối, chẳng lẽ kiếm tiền hạ đẳng hơn người khác sao? Nhưng ở trong một ngôi trường đại học chỉ tùy tiện cũng gặp được phú nhị đại, cô vĩnh viễn là người bị kì thị.

Lúc này cô quen biết Chu Tử Nghiêu, người đàn ông kia ôn hoà hiền hậu nho nhã khiến cô cảm thấy khác biệt, ở trước mặt anh, cô không cần thiết phải cố ý.

Tình cảm như thế, đã trải qua bảy năm dài đằng đẳng, đến cuối cùng Vân Hào vẫn không phân rõ đây là tình bạn hay tình thân. Nhưng cô tự biết, trong lòng mình vô cùng đề ý người này.

Nhưng mà trước mắt, cô mới phát hiện bảy năm mọi thứ đều là giả, cô tin tưởng không nghi ngờ, thậm chí còn quá phận ý lại, thì ra người đàn ông đó cũng giống mọi người giễu cợt sau lưng cô.

Đây đối với cô mà nói quá khó tiếp nhận rồi, còn đã thương người hơn cả lúc đầu.

Vân Hào biết chính mình không thông minh, nhưng cô cảm thấy chính mình chưa từng làm chuyện gì thương thiên hại lý, nhưng vì sao người bên cạnh, mỗi một người đều chán ghét cô như thế?

Cô nghĩ nghĩ, hốc mắt vô cùng cay, nhưng vẫn là dùng sức xoa xoa hốc mắt, mãi đến khi mắt đỏ bừng phát đau, lúc này mới dừng tay.

Không thể khóc, từ nhỏ bị ai bắt nạt cô cũng không rớt một giọt nước mắt, bằng không về nhà nhất định ba ba sẽ lo lắng, thậm chí sau khi xúc động sẽ tới trường học đòi lại công đạo cho cô. Cho nên từ đó về sau, cô luôn có thói quen dùng nụ cười che giấu tất cả, có khổ sở cũng không thể khóc.
D@Đ#L\$Q%Đ^^

Vân Hào ngẩng đầu nhìn không trung, dùng sức cắn môi, ở trong lòng cô yên lặng tự nói với mình: không có việc gì Khương Vân Hào, chỉ lại là một lần tin nhầm người, không có gì ghê gớm.

Cô cảm thấy trong lòng chột trần ngập phiền muộn như trước, vì thế cũng không trở lại tòa nhà của bộ phận tiêu thụ, may mắn thấy điện thoại công cộng ven đường nên gọi xin nghỉ. Lưu Phân nghe cô nói buổi chiều cũng không tới, ở bên kia trầm mặc rất lâu.

Vân Hào cho rằng chị ta muốn mắng chửi người, ai biết bỗng nhiên Lưu Phân hạ giọng nói: “Tuy rằng tôi không nên nhúng tay vào sinh hoạt cá nhân của nhân viên, nhưng tôi vẫn hi vọng cô có thể tiết chế một chút, không nên ảnh hưởng đến công việc hằng ngày.

Vân Hào cúp điện thoại một lúc mới suy nghĩ, trời ơi, chẳng lẽ Lưu Phân cho rằng cô túm dục quá độ nên nằm trên giường không lết nổi? !

Vân Hào lần nữa mắng Đường Khải Sâm trong lòng nhiều lần, ai biết quay người lại, trước mặt liền xuất hiện khuôn mặt khiến cô chán ghét.

***

Hô hấp của hai người quện vào nhau, cự ly cũng thực sự quá lúng túng, cô bắt đầu lui về phía sau mở một bước, nghi ngờ nhú nhú mày: “Lần này không phải trùng hợp đúng không? Anh theo dõi tôi?”

Sắc mặt Đường Khải Sâm không thay đổi, trả lời vô cùng thân nhiên: “Đúng vậy, thấy Chu Tử Nghiêu tìm em, sợ có người khóc nhè, cho nên chuẩn bị khăn tay đưa lại đây.”

Anh hơi cúi đầu nhìn chăm chăm mặt cô đánh giá, cuối cùng mới lộ ra một chút hài lòng cười: “Cũng không tệ lắm, xem ra không phải sử dụng đến khăn tay.”

Vân Hào nhìn anh một cái, xoay người liền vòng qua anh đi sang hướng khác: “Cám ơn, mang theo khăn tay của anh trở về đi.”

“Ách.” Đường Khải Sâm vừa bước nhanh theo, chậm rãi đi tại bên cạnh cô, “Dù sao cũng gặp nhau, không bằng cùng nhau ăn cơm tối.”

“Hiện tại mới một giờ.”

“Sớm hẹn trước.”

Thấy anh lại bắt đầu chơi xấu, Văn Hảo đành ngừng bước nhắc nhở đối phương lần nữa: “Đường Khải Sâm, tôi đã đã nói rất nhiều lần rồi...”

“Chỉ là ăn com mà thôi.” Đường Khải Sâm vốn không cho cô nói lời cự tuyệt ra khỏi miệng, có vẻ tự đắc nói, “Tối qua khổ cực như chăm sóc em như vậy, gần như không ngủ, hơn nữa cũng không chiếm tiện nghi của em.”

Văn Hảo không còn lời nào để nói với trình độ mặt dày vô sỉ của anh, khinh thường liếc mắt một cái.

Đường Khải Sâm thở dài: “Cho dù không tiếp nhận anh theo đuổi, cũng có thể cùng nhau ăn com mà, không cần thiết phải làm kẻ thù.”

Bỗng nhiên anh lại giảo hoạt để sát vào bên tai cô, nhẹ nhàng phun khí: “Trừ phi, trong lòng em có quý.”

Văn Hảo bị anh kích thích về phía sau một bước lớn, nhìn người như cười như không, dường như phủ nhận ngay lập tức: “Có người đại đầu quý!”

“À.” Đường Khải Sâm nghiêm túc gật gù đầu, “Thì ra trong lòng em vẫn có anh.”

“Ngây thơ.”

Cuối cùng như là vì chứng minh trong lòng mình rất thân thiện, Văn Hảo đồng ý cùng Đường Khải Sâm đi ăn com tối, còn có thể mang theo Bắc Bắc cùng đi.

Cũng không biết có phải là ảo giác của cô không, Đường Khải Sâm như càng ngày càng hứng thú với Bắc Bắc, có lẽ là cô quá miễn cảm cũng nói không chừng.

Nhưng vài giờ sau người đàn ông này vẫn đi theo cô, ngay cả cô đi bộ anh cũng vẫn theo.

Xe bị anh ném tại chỗ, cứ một đường tới khu vui chơi như thế. Khương Văn Hảo lại dừng chân không tiến lên, đứng ở cửa khu vui chơi nhìn chằm chằm vào bên trong.

“Muốn đi?” Đường Khải Sâm nhìn người phụ nữ luôn xuất thần, đi khu vui chơi, có cần do dự lâu như vậy hay không.

Văn Hảo lại lắc lắc đầu: “Không đi.”

Đường Khải Sâm kỳ quái nhìn cô, Văn Hảo nghĩ nghĩ vẫn nói: “Lễ tình nhân năm trước, tôi cùng Chu Tử Nghiêu mang Bắc Bắc tới đây chơi cả một ngày. Hôm đó anh ấy mắc bệnh, phát sốt, nhưng không nói gì, vẫn cùng Bắc Bắc chơi thang máy.”

“...”

Đường Khải Sâm cảm thấy rất buồn bực, nhìn ánh mắt hoảng hốt của Khương Văn Hảo, cho nên anh là kẻ ăn xin đuổi tới đây, cùng vợ trước nhớ lại bạn trai trước?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mu Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Chương 30

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Ánh mắt nhìn công công viên lần nữa, Văn Hảo xoay người muốn đi, lại bị người dùng sức chụp lấy cổ tay. Cô ngạc nhiên quay đầu nhìn Đường Khải Sâm, chỉ nghe anh nói: “Chúng ta đi chơi, bây giờ.”

“Ừm...” Văn Hảo chưa kịp từ chối đã bị đối phương kéo đi một đoạn dài.

Không phải cuối tuần, cho nên người trong khu vui chơi không coi là nhiều, hiển nhiên Đường Khải Sâm cũng chưa từng tới những nơi như thế này, mua xong vé vào cửa thì không biết nên làm gì tiếp theo. Anh hơi co quắp nhìn cô, lại muốn ra vẻ kiêu căng: “Có trò gì vui, em dẫn anh đi.”

Văn Hảo bị bộ dáng kia của anh chọc cho rất muốn cười: “Anh thật sự chưa từng đến đây sao?”

Đường Khải Sâm khẽ nhún mảy, lại nhẩn nại, nhìn thấy tàu lượn cao tốc cách đó không xa liền nâng nâng cằm: “Trò kia nhìn cũng không tệ, đi.”

Anh tự nhiên dắt tay cô, đã lập tức đi đến chỗ tàu lượn. Văn Hảo sững sờ nhìn ngón tay thon dài của anh, lại nhìn bóng lưng anh, ánh mắt lại mang theo cảm xúc phức tạp.

Trước đây Văn Hảo đã chơi trò này, cho nên người có biểu hiện vui vẻ nhất lại chính là Đường Khải Sâm. Người này bình thường trông lạnh lạnh nhạt

nhật, lúc này lại lộ ra một mặt trẻ con. Văn Hảo thấy anh cười rất vui vẻ, nụ cười như thể trước kia cô gần như chưa từng thấy, thì ra lúc anh cười thật sự thì sẽ có đáng về này...

Bỗng nhiên cô cảm thấy, có lẽ bản thân mình trước kia cũng không thực sự hiểu rõ người đàn ông này.

Vừa trèo ra khỏi tàu lượn, Đường Khải Sâm lại quần lấy cô háo hức: “Còn trò gì chơi vui?”

Văn Hảo nghĩ rằng, rõ ràng người đến giải sầu là cô, sao bây giờ lại giống như đổi vai rồi? Cô chỉ chỉ thuyền hải tặc cách đó không xa, khoe miệng Đường Khải Sâm hơi nhếch, nắm tay cô đi tới đó: “Chơi trò đó đi.”

Trên thuyền hải tặc phần lớn là tình nhân trẻ tuổi, lúc Văn Hảo ngồi lên về mặt vẫn không cảm xúc như cũ, bỗng nhiên Đường Khải Sâm xoay người lại nhìn cái một cái, giờ tay khẽ kéo môi cô cong cong lên.

Ngón tay anh có một vết chai mỏng, khi chạm vào khiến cô cảm thấy có chút buồn buồn ngứa ngứa, Văn Hảo ngây ngẩn nhìn đôi mắt sâu thẳm kia.

“Mọi người ở đây đều cười, Khương Văn Hảo, vui vẻ lên.” Anh nhẹ giọng nói với cô, lại nấn vuốt chân mày đang nhúu chặt của cô, đến khi chúng hoàn toàn dãn ra mới bỏ qua.

Kì thật trong lòng Văn Hảo hiểu rõ, Đường Khải Sâm là đang trêu chọc để cô vui vẻ. Nhưng Đường Khải Sâm không nên như thế này, trong lòng anh không có cô, lại cứ dùng sự dịu dàng của mình cố gắng làm cô đắm chìm vào trong đó.

Thời gian còn sớm, những trò có thể chơi đều đã chơi, Đường Khải Sâm lại đưa mắt nhìn đu quay ở phía xa. Nếu là tình nhân nhất định sẽ lên đó ngồi, Văn Hảo không nghĩ sẽ cùng Đường Khải Sâm chơi trò này, vì thế nói cho có lệ: “Trò kia rất nhàm chán, chúng ta đừng chơi.”

“Nhưng anh muốn chơi.”

Đường Khải Sâm thấy cô nhất định không đi, bèn cúi người bế lên. Văn Hảo kinh ngạc trừng anh, ngón tay mạnh mẽ kéo vạt áo anh: “Anh, mau thả tôi xuống.”

Khoe miệng Đường Khải Sâm khẽ nhếch: “Vậy em đừng trốn nữa.”

Văn Hảo cũng không biết những lời này nên hiểu theo nghĩa trên mặt chữ, hay là có ám chỉ khác? Cô cảm thấy đầu óc mình hôm nay đã sớm bùng nổ như hồ đĩnh, chỉ có thể gật gật đầu: “Được rồi.”

Hai người lên đu quay, Văn Hảo vẫn mím chặt môi không chịu mở miệng. Đường Khải Sâm rõ ràng không có hứng thú với phong cảnh bên ngoài, vẫn khẽ cười nhìn cô.

Văn Hảo rốt cuộc không thể chịu được: “Nhìn nhìn cái rầm.”

Nháy mắt Đường Khải Sâm liền giãn mi mắt ra cười: “Em muốn cảm thấy mình là cái đó, anh cũng không phản đối.”

Văn Hảo suy nghĩ một lúc mới hiểu được mình lại vừa rơi vào trò quỷ của anh, sắc mặt đen lại, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ. Ai biết người đàn ông đối diện bỗng nhiên lại ngồi xuống đây, ngồi dán sát vào cô.

Khó khăn lắm Văn Hảo mới quay đầu lại được liền bị anh nắm cằm, sau đó một vật ấm áp men theo bờ môi hơi mở của cô chui vào. Cô hoàn hồn, muốn phản kháng đã không kịp, tay còn lại của anh ôm hông cô, mạnh mẽ khóa cô ở trong lòng mình.

Lần hôn này không giống tối qua, mang theo khí thế bá đạo và đắc chí, Văn Hảo cảm thấy đầu lưỡi của mình bị anh mút đến run lên, nhưng anh vẫn chưa tha cho cô, tay đã phủ lên phần ngực no đầy.

***

Lập tức sấm sét trong đầu nổ tung, Văn Hảo dùng sức đâm vào ngực anh, nhưng hành động đó trong mắt anh chẳng hề hấn gì. Đường Khải Sâm hôn rất lâu, thời gian dường như đã trôi rất lâu, Văn Hảo cảm thấy bản thân sắp tắt thở, lúc này anh mới buông ra.

Anh lại ôm chặt cô trong ngực, sống mũi cao nhẹ nhàng cọ cọ, nhìn người trong lòng quần áo hỗn độn, giọng nói trở nên khàn đặc: “Khương Văn Hảo, chuyện trước kia bỏ qua nhé, anh sẽ bù đắp gấp đôi cho em. Trở về bên cạnh anh.”

Văn Hảo nhìn đôi mắt sâu thẳm kia, anh nói những lời tình tứ động lòng như vậy, nhưng độ ấm bên trong vẫn làm cô cảm thấy lạnh như cũ. Cô im lặng nhìn lại anh, cũng không nói chuyện, dường như đang cố gắng tìm tòi ý nghĩa trong mắt anh.

Nếu cứ im lặng như này thì Đường Khải Sâm cũng cảm thấy không tự nhiên, anh nói thêm: “Em với cậu ta đã chia tay, không thể cho anh một cơ hội sao?”

Anh rất hiểu Khương Văn Hảo, nội tâm người phụ nữ này cực kì mẫn cảm yếu đuối, đây là lúc cô cần sự an ủi nhất, chỉ cần tán công cường ngạnh một chút, nhất định có thể thuận lợi ôm người về!

Nhưng thậm chí Khương Văn Hảo không đẩy anh ra nữa, lại nói ra từng chữ từng chữ làm cho anh khó chịu. Cô nói: “Tôi cùng anh ấy kết thúc, không

có nghĩa là sẽ làm lại từ đầu với anh, anh vẫn chưa rõ sao? Càng ngày tôi càng không thích anh. Những điều từng khiến cho tôi đau khổ, bây giờ đã không còn quan trọng nữa. Cho nên bù đắp, thật sự không cần thiết.”

Đường Khải Sâm nhìn đôi mắt trầm tĩnh kia, không có oán hận, cũng không có tức giận, cô chỉ đang nói cho anh sự thực, sự thực mà anh không muốn đối mặt chút nào. Bây giờ cô đang đau khổ, là bởi vì một người đàn ông khác, tất cả đều không liên quan đến anh, không phải vì anh.

Đường Khải Sâm à, mày đã hoàn toàn, triệt để trở thành quá khứ.

Khương Văn Hào bây giờ, bề ngoài nhìn như vẫn nhu nhược như trước, thậm chí còn nhẫn nhục chịu đựng, nhưng trong xương lại lộ ra khí chất quật cường khó có thể chinh phục. Tim cô như một tấm cửa trúc, duy chỉ Đường Khải Sâm anh là không thể vào.

Văn Hào nhìn gân xanh trên trán anh giật mình, cho rằng Đường Khải Sâm sẽ nói câu gì đó, xong ném này ném nọ rồi đi, vậy mà người đàn ông tính tình kém như thế, lại không nói câu nào.

Hai người cùng nhau đón Bắc Bắc tan học, sau đó ăn cơm, có tên nhóc tạo không khí, cuối cùng tâm tình Văn Hào cũng không còn phiền muộn nữa. Đường Khải Sâm vì chiều ý Bắc Bắc, lại tìm một nhà hàng bài trí theo chủ đề viễn tưởng, có thể thấy được các người máy nhỏ đi đi lại lại khắp nơi.

Bắc Bắc cảm thấy chơi vui và mới lạ, cứ chạy tới học bộ dạng người máy, vẻ mặt trông rất nghiêm túc.

“Trước kia anh từng đưa Cầu Cầu tới đây, khả năng quan sát và hoạt động của Bắc Bắc rất mạnh, nên đoán nó sẽ thích nơi này.” Đường Khải Sâm giải thích, ánh mắt trước sau vẫn dõi theo tên nhóc này.

Thấy được Bắc Bắc thật sự rất hào hứng, bình thường công việc của Thạch Hiểu Tĩnh, không thể dốc lòng tìm hiểu yêu thích của bé con, mà tính huống đặc biệt của Chung Gia Minh thì càng không phải nói, bản thân mình cũng thế. Ngược lại Đường Khải Sâm lại tỉ mỉ như vậy...

Văn Hào thừa nhận, Đường Khải Sâm có chút không giống bình thường, nhưng sự thay đổi này quá đột ngột, đột ngột khiến cho cô lo lắng. Cô không tìm được lại nghĩ đến Chu Tử Nghiêu, chỉ cảm thấy trong đầu càng thêm loạn, dường như chính mình đã sa vào vũng bùn mà không biết.

***

Bắc Bắc chơi đến lúc mệt mỏi mới chạy về ngồi cạnh cô, nghiêng đầu nhìn nhìn Khương Văn Hào, lại nhìn về phía Đường Khải Sâm, sau đó che miệng cười trộm: “Di Hào, đi đang hẹn hò cũng chú này à?”

Văn Hào sùng sốt, lập tức phủ nhận: “Đương nhiên không phải.”

“Nhưng tôi qua đi không về nhà, hôm nay lại cũng chú tới đón con.”

Tên nhóc năm tuổi, logic lại tốt đến kinh ngạc. Văn Hào cười cười, chỉ vào đồ ăn trong đĩa mong muốn đòi đi chú ý của bé: “Ném thử cái này nhé, ăn rất ngon.”

Bắc Bắc lại không bị mắc lừa chút nào, nhú nhú mày nhìn về phía Đường Khải Sâm: “Chú à, chú thích di Hào của con à?”

Đường Khải Sâm nhìn đáng vẻ ông cụ non của bé, đáy mắt mỉm cười: “Đúng rồi.”

Văn Hào nhú mày nhìn về phía anh.

Bắc Bắc cũng nhú theo, vẻ mặt không đồng ý: “Nhưng tính tình của chú không tốt, tuổi cũng hơi lớn.”

Cỗ hợm Đường Khải Sâm ghen đáng, tên nhóc này đang ám chỉ anh không xứng với Khương Văn Hào sao?

Bắc Bắc thấy sắc mặt anh ngày càng trầm, lại lập tức lắc đầu: “Nhìn này, cháu vừa mới nói hai câu chú liền không vui. Tuy rằng bây giờ cháu hơi thích chú, nhưng di Hào cháu lại thấy rất phiền toái, vẫn là chú Chu hợp với di hơn. Chú đừng tổn công vô ích.”

Đường Khải Sâm thật không còn lời gì để nói với con trai mình, đây thật sự là con ruột anh à? Sao khuỷu tay cứ hướng ra bên ngoài thế.

Văn Hào nghe bé nói đến “chú Chu”, trong trong cũng không còn mùi vị, chủ động dỗ dành bé ăn cơm. Bắc Bắc lại không buông tay tiếp tục truy hỏi: “Nhưng rất lâu rồi con không thấy chú Chu, hai người cãi nhau à?”

Văn Hào nhéo nhéo cái mũi nhỏ: “Tên nhóc nhiều chuyện này, chuyện của người lớn trẻ con —— “

“Chuyện của người khác con chả thèm quan tâm đâu, ai bảo đi là di Hào của con chứ.” Bắc Bắc chống cằm, đang dùng đĩa chiến đấu với một sợi mì, cuối cùng lại chép miệng: “Là con sợ đi bị người xấu lừa.”

Thái dương Đường Khải Sâm hung hăng giật giật, sắc mặt không tưởng tượng được trừng hai người đối diện. Rốt cục Văn Hào lời nói không kiêng dè của đứa nhỏ làm cho bật cười, ý vị thâm trường nhìn anh một cái: “Yên tâm, di thích nhất là đầu cùng người xấu.”

Bắc Bắc nắm quả đấm nhỏ cụng tay cô: “Con cho di sức mạnh.”

Nhìn dáng vẻ hai mẹ con nhìn nhau cười, Đường Khải Sâm cũng không nhịn được nhếch môi cười, hình như khi ở cùng một chỗ với họ, việc không vui có thể lập tức quên ngay. Cho dù bị ghét bỏ thì vẫn vui vẻ, chẳng lẽ anh lại là M ư?

***

Đưa hai người Văn Hảo Bắc Bắc đến dưới nhà trọ, Đường Khải Sâm cũng không lên theo, đợi bóng dáng một lớn một nhỏ hoàn toàn biến mất, anh mới cầm di động bấm một dãy số. Bên kia hồi lâu mới nhận máy, nhưng không lên tiếng.

Đường Khải Sâm nhìn chăm chú vào tình hình giao thông đằng trước, giọng hơi trầm xuống: “Tôi có lời muốn nói với cậu.”

Bên kia lặng im rất lâu, mới truyền đến giọng nam khàn khàn: “Được, tôi cũng có có muốn nói với cậu.”

“Gặp ở chỗ cũ.” Đường Khải Sâm gỡ tai nghe, chiếc xe màu đen rất nhanh tan vào trong bóng đêm.

Lúc Đường Khải Sâm đến quán bar, Chu Tử Nghiêu đã sớm ngồi chờ ở chỗ ghế dài trước kia hai người uống rượu, trước mặt đã có vài chén trống không. Đường Khải Sâm lập tức đi qua, ngồi xuống bên cạnh.

“Muốn thị uy với tôi sao?” Chu Tử Nghiêu cười khở ngẩng đầu, mắt nhìn Đường Khải Sâm, cả người đều tản ra một luồng khí thất vọng.

Ánh mắt Đường Khải Sâm chìm trong ánh đèn lúc sáng lúc tối, mở miệng nói: “Tôi không nhầm chán như vậy.”

Chu Tử Nghiêu chăm chọc cười một tiếng: “Anh cho rằng bản thân tốt hơn tôi bao nhiêu?”

Đường Khải Sâm không tiếp tục đề tài này, chỉ trầm giọng nói tiếng: “Cám ơn.”

Tay Chu Tử Nghiêu đang cầm rượu dừng một chút, lúc này mới đỏ mắt nhìn về phía anh: “Không cần, tôi dùng tài hèn sức mọn làm một chuyện cuối cùng vì cô ấy. Cô ấy yêu Khương Viễn Sơn như vậy, tôi thà để cho cô ấy mãi mãi cho rằng cha mình là người tốt.”

Đường Khải Sâm không biết nên nói gì, trước đó anh vẫn cho là Chu Tử Nghiêu không có tình cảm với Khương Văn Hảo, bây giờ xem ra, sự thật cũng không phải như thế.

Đột nhiên Chu Tử Nghiêu nặng nề ngã người xuống ghế, không nói một lời đánh giá anh. Đường Khải Sâm bị anh nhìn, hơi hơi nhũn mảy tỏ vẻ không vui: “Sao đây?”

“Anh cũng ở sau lưng cô ấy làm nhiều chuyện, sợ tôi đem chuyện xấu của Khương Viễn Sơn lộ ra ngoài, để cho Eric hủy tất cả chứng cứ. Đường Khải Sâm, xem ra không hiểu rõ nội tâm mình, không chỉ có mình tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chương 31

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Đối với lời vạch trần của Chu Tử Nghiêu, Đường Khải Sâm từ chối cho ý kiến. Đúng là anh đã nhờ Eric làm nhiều chuyện, thật ra nếu như anh ở trước mặt Khương Văn Hảo vạch trần bộ mặt thật của đối phương thì đối với anh có trăm lợi không hại, nhưng vào thời điểm mấu chốt nhất, anh lại có chút không đành lòng.

Nhìn nha đầu ngốc kia hồ đồ tin tưởng Chu Tử Nghiêu, nhìn cô luôn sùng bái Khương Viễn Sơn đến mù quáng, người máu lạnh như anh cũng không muốn nhìn thấy dáng vẻ thất vọng của cô...

Anh hiểu quá rõ người phụ nữ Khương Văn Hảo này, thoát nhìn bên ngoài có vẻ tùy tiện không để ý cái gì, nhưng thật ra trong lòng rất coi trọng tình cảm. Cô coi trọng Chu Tử Nghiêu quen biết bảy năm, huống chi là người cha từ nhỏ đã nương tựa vào nhau mà sống.

Có lẽ là đã vì đã quen biết lâu năm, nên Chu Tử Nghiêu liếc mắt một cái là đoán được suy nghĩ của anh: “Anh quan tâm cô ấy.”

Đường Khải Sâm chỉ liếc anh ta một cái, anh không thích bộc bạch suy nghĩ trong lòng với người khác, huống hồ đây là Chu Tử Nghiêu.

Chu Tử Nghiêu cười cười, mang theo vài phần sung sướng khi thấy người gặp họa: “Nhưng cả đời anh cũng thể đưa cô ấy trở về, Văn Hảo không còn là Văn Hảo của trước kia nữa.”

“Không thử sao biết.” Đường Khải Sâm bung ly rượu lên, nhẹ nhàng lắc lắc, ánh mắt in trong chất lỏng đỏ thắm, ánh lên vẻ nguy hiểm.

Chu Từ Nghiêu đưa cọt nhìn anh: “Thật đúng là Đường Khải Sâm luôn luôn tự tin.”

Đường Khải Sâm im lặng nhìn anh ta một cái, nói: “Tất cả chuyện năm đó, rốt cuộc xảy ra chuyện gì cậu còn rõ ràng hơn tôi, tôi không giải thích, bởi vì cảm thấy mắc nợ cô ấy. Không có nghĩa là tôi chột dạ.”

Chu Từ Nghiêu cũng ngừng lại, ôm cánh tay đối mặt với anh: “Vậy sao, nếu lúc trước lập trường của anh kiên định, tôi nào có thể nhúng tay vào, có lẽ vào lúc nào đó chính anh cũng không biết, đã khiến cho cô ấy thương tổn đầy mình.”

Đường Khải Sâm nao nao, lại nghe Chu Từ Nghiêu nói: “Đường Khải Sâm, đối với Lộ Lâm cũng thế, Văn Hảo cũng vậy, anh đều là người đàn ông tồi tệ.”

Đường Khải Sâm cũng không phủ nhận, thật sự ở trên phương diện tình cảm anh là một tên tồi tệ đến cùng cực, đúng như lúc trước Trọng Kiều giễu cợt anh – anh hại hai người phụ nữ. Sau khi chia tay Lộ Lâm, anh không còn chút chờ mong gì với chuyện tình cảm nữa, cho nên hai năm sau gặp Khương Văn Hảo, không do dự liền đồng ý luôn hôn sự này.

Nếu anh đã đồng ý, đương nhiên cũng mang theo thái độ nghiêm túc kết hôn với Khương Văn Hảo, nhưng sau khi lấy nhau lại có quá nhiều việc lệch ra khỏi kế hoạch ban đầu của anh. Con người có tính tới tính lui, vẫn luôn tính sót lòng mình.

Chu Từ Nghiêu cũng biết anh sẽ không nói thêm gì với mình, lung la lung lay vịn sô pha đứng dậy. Đường Khải Sâm hơi ngẩng đầu, vừa vặn thấy anh ta đang nhìn mình.

“Sao anh lại cho rằng, nếu không phải tôi thì nhất định là anh mà không phải người khác.” Chu Từ Nghiêu nói một câu như thế, lại nhíu nháu mày: “Thật đúng là không công bằng, rõ ràng tôi còn yêu cô ấy hơn anh, vậy mà một chút cơ hội níu kéo cũng không có. Anh nửa tâm chân tình cũng không cho, lại có vô số lí do ràng buộc với cô ấy.”

Đường Khải Sâm chăm chú nhìn vào Chu Từ Nghiêu giờ phút này, lúc này mới phát hiện, thì ra anh ta lại động tình sâu như vậy. Một tích tắc kia trong lòng anh tự nhiên sinh ra một cảm tương tự như lo sợ, thật may mắn, trước giờ Khương Văn Hảo đều không biết hết thấy những điều này ——

“Cho dù là vì Bắc Bắc, cũng nhờ anh đối với cô ấy tốt một chút, cô ấy đã chịu nhiều đau khổ, anh đừng tổn thương cô ấy lần nữa.” Chu Từ Nghiêu muốn đi, nghĩ nghĩ lại quay đầu nhắc nhở anh: “Nên biết trân trọng, đợi đến lúc mất đi muốn quay lại rất khó, rồi có lúc anh sẽ nhận ra, bất kể anh nhiều thù đoạn cỡ nào, trước mặt cô ấy đều không thể thực hiện.”

Đường Khải Sâm nghiêm túc suy nghĩ những lời này của đối phương, tuy là anh thừa nhận bây giờ mục đích tiếp cận Khương Văn Hảo không đơn thuần, nhưng tuyệt đối sẽ không tổn thương cô! Hiện tại anh thấy cảm giác có gia đình rất tuyệt vời, Bắc Bắc là con của anh, không có lí gì lại lớn lên trong nhà của người khác, càng không có lí gì lại gọi một người khác là “Ba ba”.

Vừa lúc anh không chán ghét Khương Văn Hảo, cùng hai người ấy tạo thành một gia đình, với anh mà nói không có gì là không tốt.

Được sống cùng Bắc Bắc, đó chẳng phải là tâm nguyện của Khương Văn Hảo sao, lại vừa có thể bù đắp cho cô, chuyện tốt như vậy có ngu mới không làm.

Đường Khải Sâm cảm thấy bản thân không làm sai gì cả.

***

Bữa trưa ngày hôm sau, Văn Hảo lại phá lệ chạy đến ăn cùng bàn với Lưu Phân, Tiểu Tào kinh ngạc nhìn một màn này, thực sự hoài nghi đầu óc cô bị nước vào, ăn cơm cùng lão yêu bà, rất, rất không tốt cho hệ tiêu hóa.

Hiển nhiên Lưu Phân cũng giật mình, khẽ nhíu mày lườm cô: “Làm gì vậy?”

Văn Hảo cười hi hi đặt vệt kho tương mình mang đến lên mặt bàn trước mặt chị ta: “Đây là đồ tôi tự làm, quản lí chị ném thử xem.”

Ánh mắt Lưu Phân nhìn cỗ càng cỗ quái, giống như cô đang có âm mưu kinh thiên động địa gì vậy.

“Ủm, cái này...” Văn Hảo ngượng ngùng cười cười, “Quản lí chị đừng hiểu nhầm, thực ra tôi muốn nhờ chị một việc.”

“Tôi biết mà.” Lưu Phân cúi đầu ăn thức ăn trong đĩa của mình, “Nói một chút tôi nghe xem, vô công bắt thụ lộc, nhờ đâu tôi lại không giúp được gì. Cô có việc hần là nên đi tìm Đường tổng mới đúng.”

Tự dưng Văn Hảo bị châm chọc một câu, cũng không để trong lòng, vẫn tiếp tục mặt mày hớn hờ: “Chị có bận ở cục quy hoạch mà, em chỉ muốn dò hỏi một chút, có phải gần đây phía đồng thành phố đang có dự án gì hay không.”

Tối qua cô đã suy nghĩ rất lâu, cảm thấy những lời của Chu Từ Nghiêu có trăm ngàn chỗ hở, giả dụ như câu mấy chục vạn tổn thất... Lúc trước anh giúp cô nhiều như vậy, thậm chí còn muốn cô đến xem căn nhà của mình, căn nhà đó trên thị trường sao có thể dưới mấy chục vạn!

Động tác Lưu Phân dừng một chút, lại nhìn cô mang theo chút nghiền ngẫm: “Sao tự nhiên lại quan tâm đến vấn đề này?”

Văn Hảo khẽ mỉm cười nói: “Ồ bên đó em có một cửa hiệu ở mặt tiền, lo lắng không biết có phải di dời hay không, em còn muốn biết có thể bồi thường

bao nhiêu nếu phải đi đời nữa.”

Lưu Phân cũng biết Khương Văn Hào nổi danh giữ tiền, không không nghi ngờ: “Dừng nghĩ đến chuyện bán tự dung rơi xuống đầu đi, làm gì có tiền bồi thường, dự án kia thất bại.”

Cho nên lời Chu Tử Nghiêu nói là sự thật, trong lòng Văn Hào dâng lên một trận khó chịu, bỗng nhiên lại nghe Lưu Phân nói: “Nhà đầu tư lần này đã thua lỗ lớn, còn đặc tội không ít người đâu.”

Văn Hào ngăn người: “Không phải nói... Chỉ phải bồi thường mấy chục vạn sao.”

Lưu Phân như là nghe được chuyện cười, dứt khoát buông đũa xoa xoa tay: “Phải nhiều hơn thế chứ.”

Văn Hào kinh ngạc nhìn Lưu Phân, rất lâu không thốt nên lời, vậy là Chu Tử Nghiêu chỉ nói một nửa sự thật, nhưng nếu nói anh muốn ngã bài với cô, cần gì phải nói dối như vậy, cô cảm thấy có gì đó bất thường, nhưng mà không nói rõ được, chỉ cảm thấy hình như sự thật phức tạp hơn những gì hiện ra trước mắt rất nhiều.

“Sao trông chị lại mất hồn mất vía như vậy?” Chờ Lưu Phân đi, Tiểu Tào mới ngồi xán lại nhẹ giọng hỏi cô.

Văn Hào lắc lắc đầu, cúi đầu ăn thức ăn đã sớm không còn mùi vị. Tiểu Tào mím mím môi, đoán mãi mới nghiêng đầu hỏi: “Có phải cãi nhau với anh Chu hay không?”

Trước kia gần như mỗi ngày Chu Tử Nghiêu đều đến điểm danh, lâu rồi không thấy, khó trách đến tiểu Tào cũng nói như vậy. Văn Hào chỉ đành phải ăn ngay nói thật nói: “Bọn chị chia tay rồi.”

Tiểu Tào tròn mắt, miệng cũng ngoác thành chữ “O”, đại khái trong mắt cô ấy đời này Chu Tử Nghiêu không có khả năng chia tay Văn Hào.

Văn Hào không nói nữa, ngược lại là tiểu Tào nhiều chuyện tiến lại gần thăm dò: “Vậy chị sẽ cân nhắc đến Đường tổng sao? Em cảm thấy anh ta cũng rất được.”

Lời này ít nhiều làm cho Văn Hào cảm thấy ngoài ý muốn, phải biết trước đây tiểu Tào cực kỳ không thích người này. Chắc là tiểu Tào cũng nhận thấy mình bất thường, ho một tiếng, nói: “Tuy rằng bình thường anh ta khá độc miệng, nhưng em thấy vào lúc mấu chốt vẫn rất quan tâm chị.”

Văn Hào không tiếp lời, tiểu Tào lại nói thêm vài câu, thấy cô một mực không phản ứng thì bắt đầu im lặng.

Vốn là Văn Hào đã quên bém chuyện này, nhưng lúc xế chiều đi vào phòng trà nước, bỗng nhiên lại nghe thấy tiểu Tào thần thần bí bí nói chuyện điện thoại với ai đó, vốn dĩ cô không để ý, tự nhiên lại nghe thấy tên mình?

Văn Hào tò mò, núp ở cửa phòng theo bản năng.

Kết quả cô thật sự nghe được vài chuyện không ngờ tới, tiểu Tào lại đang nói chuyện với Đường Khải Sâm?

“Tâm trạng hôm nay của cô ấy rất không tốt, phòng ở ở Mộc Thủy phía đông? Tôi không dám nhắc...”

Văn Hào thất thần nhìn chăm chú vào vách tường trắng, chợt hiểu ra vài chuyện xảy ra gần đây. Đầu cô cực kỳ rối loạn, lập tức quyết định sẽ tự mình tìm hiểu kỹ lưỡng chuyện này, trong lòng hiện ra vô số câu hỏi, giống như bụi tơ càng gỡ càng rối, những trước mắt lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Cô đi theo Chu Tử Nghiêu hai ngày, kết quả cũng không lần ra được gì, ngoài đi làm đều đặn thì anh không có hoạt động gì khác. Không ngờ tới là thoát nhìn khí sắc anh kém đi rất nhiều, mới qua vài ngày, dường như đã gầy đi một vòng lớn.

Mà Đường Khải Sâm trừ lúc không có việc gì lại hẹn cô đi ăn cơm giải sầu thì cũng không có hành động gì đặc biệt.

Càng bình thường, Văn Hào càng cảm thấy chuyện này không bình thường.

***

Hôm sau cô về nhà tổ một chuyến, từ lúc mua lại được cô còn chưa có cơ hội trở về. Vừa vào đến ngõ tư đã thấy không ít người quen, mọi người đều rất nhiệt tình, lôi kéo nói chuyện này chuyện kia.

Văn Hào cũng thấy vui vẻ, nhìn những người hàng xóm già hiền lành phúc hậu, lại không nhịn được nghĩ đến tuổi thơ, nghĩ đến cha.

Đội về được đến nhà trời đã sắp tối, bên trong trống rỗng không còn lại gì, trước đó bị ông chủ Trần sửa chữa nhiều lần, cho nên rất khó tìm được dấu vết cũ. Văn Hào đi lấy nước quét dọn qua loa phòng ngủ, sau đó lấy mấy đồ mang theo ra sắp xếp.

Tuy cha đã mất, nhưng những gì để lại cô đều cất giữ rất cẩn thận, lúc này vuốt ve tấm ảnh duy nhất chụp chung với Khương Viễn Sơn, cô cảm thấy trong lòng có nỗi xót xa không nói được.

Cha của năm đó ăn uống cực khổ, gần như không có ngày nào ngơi tay, ảnh hai người chụp chung cũng ít đến đáng thương, nhiều năm như vậy mà chỉ có một tấm ảnh. Còn lại đều là ảnh của cô, lúc trong nhà còn nghèo khổ, hàng năm Khương Viễn Sơn nhất định sẽ đưa cô đi chụp một tấm ảnh mới, nói

đây là quá trình cô lớn lên, nhất định phải ghi chép lại.

Khó có được người cha khô khan như vậy còn hiểu điều này, từ những việc nhỏ vô cùng đơn giản, đều minh chứng cho tình yêu vô bờ dành cho cô.

Văn Hào ôm tấm ảnh trong ngực một lúc lâu mới cẩn thận đặt lên bàn, cô xoay người chuẩn bị sắp xếp những thứ khác, không may vạt áo khoác quá dài tạt qua quét khung ảnh xuống đất.

Văn Hào giật mình, sợ ảnh bị hỏng mất, may mắn chỉ vỡ cái khung, cô nhẹ nhàng thờ ra. Chờ dọn xong vụn thủy tinh, cúi người nhặt lại bức ảnh lại phát hiện mặt sau lại còn có một tấm ảnh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chương 32

Editor: Linh Đang

Thấy Khương Văn Hào bỗng nhiên xuất hiện ở cửa, Đường Khải Sâm nhìn đồng hồ theo bản năng, đã hơn mười một giờ đêm. Hình như cô vội vàng chạy tới, trên trán trơn bóng có mấy giọt mồ hôi nhìn vô cùng rõ ràng, hai má cũng đỏ bừng làm anh mơ hồ đoán được gì đó, nhưng vẫn trấn định nhìn cô nói: “Sao thế?”

Văn Hào dùng sức khôi phục hô hấp, lúc này mới giờ ảnh chụp trong tay đến trước mặt anh: “Người này, là cha của Chu Tử Nghiêu?”

Đường Khải Sâm chỉ nhìn qua bức ảnh chụp trắng đen trước mặt, lập tức lạnh nhạt mở miệng nói: “Chuyện này, hẳn là em nên hỏi cậu ta mới đúng.”

Anh xoay người muốn về phòng, Khương Văn Hào lại cầm lấy tay anh, như là một cơn gió có thể thổi ngã người, lúc này sức lực lớn đến mức người khác bị hù dọa. Đường Khải Sâm không nhịn được nhíu mày, quay đầu liền thấy vẻ mặt cô nghiêm túc nhìn mình chằm chằm, ánh mắt đó vô cùng kiên định.

“Tôi đã hỏi bà Vương cạnh nhà, rất lâu trước đây quan hệ giữa người này và cha tôi đã vô cùng tốt, ông ta họ Chu, quả thật nhà bọn họ có con trai...” Cô nói thờ hồng học, thậm chí từ ngữ cũng không thể diễn đạt đầy đủ ý nghĩa, nhưng năng tin tưởng vững chắc đối phương có thể nghe hiểu.

Khi cô nhìn thấy bức ảnh thì hô hấp cũng ngừng lại, cô đã gặp người đàn ông vai trên kia, không ở chỗ nào khác, trong ví tiền của Chu Tử Nghiêu. Anh giấu vô cùng kín, trong một lần vô tình cô mới thấy được

Lần đó Chu Tử Nghiêu lái xe đưa cô đến một chỗ, trên đường xe gặp trục trặc không thể hoạt động, lúc ấy anh đang xem xét tình huống xe, để cô hỗ trợ tìm chỗ kéo xe đi. Cô mở ngăn kéo trong ví của anh, để ở rất sâu bên trong, bởi vì nguyên nhân này cô mới nhìn nhiều vài lần, khắc sâu ấn tượng.

Nhưng tại sao ảnh chụp của cha Chu Tử Nghiêu lại ở nhà của cô? Hơn nữa nhìn dáng vẻ trong ảnh, hẳn là quan hệ của cha với ông ta không tầm thường. Nhưng trong ấn tượng, cô chưa gặp đối phương lần nào, ngay cả sau này gặp ở nước ngoài, giữa cha và Chu Tử Nghiêu cũng không có gì đặc biệt, Chu Tử Nghiêu cũng chưa từng đề cập bọn họ chính là người ở Lăng Thành.

Đường Khải Sâm trầm mặc một lúc, nhưng khi mở miệng vẫn là câu nói kia: “Anh nói, không rõ lắm.”

Chu Tử Nghiêu chịu nhượng bộ lớn như vậy là muốn bảo vệ cô, cho nên giờ phút này anh không thể nói gì cả, hướng chi chuyện này, anh vốn là người ngoài. Thậm chí anh không rõ vì sao Khương Văn Hào không đi tìm Chu Tử Nghiêu mà ngược lại tìm đến mình.

Văn Hào nhìn anh, bỗng nhiên bật cười: “Không phải anh biết tất cả sao? Lúc trước còn 'hào tâm' đề nghị tôi dùng phương thức kia đối phó ông chủ Trần, chẳng lẽ không phải vì an bài tôi và Chu Tử Nghiêu gặp mặt 'ngoài ý muốn' sao. Còn có điện thoại lần đó, anh ám chỉ ta anh ấy có việc gạt tôi. Anh phí tâm làm những việc này không phải vì muốn để tôi nhìn rõ những bí mật sau lưng anh ấy, những bí mật kia đủ để tôi không do dự rời khỏi anh ấy không phải sao?”

Đường Khải Sâm đứng trong chỗ khuất ở cửa, căn bản Văn Hào không thấy rõ biểu cảm lúc này của anh, nhưng bị mình vạch trần không nể tình như này, chỉ sợ nhất định sẽ vô cùng khó coi.

Quả nhiên hồi lâu Đường Khải Sâm mới mở miệng, giọng nói lạnh đến mức như mang theo tầng băng: “Có thể nghĩ tới những thứ đó, là anh xem nhẹ em.”

Văn Hào vô cùng bình tĩnh nhìn anh một cái, cô đã sớm thất vọng với người này lâu rồi, chỉ nói: “Vậy bây giờ anh cần gì phải thế, trực tiếp nói cho tôi không phải hơn sao? Có lẽ, tôi đã phá hủy kế hoạch giả tạo nào đó?”

Anh dùng cách vòng vo để cô tự mình phát hiện, ngoài việc làm cho cô có cảm giác đau đớn gấp bội, càng thêm thống hận Chu Tử Nghiêu lừa gạt mình, một nguyên nhân khác hẳn là nhân lúc cô khổ sở thất vọng đến trần an cô chẳng?

Nghĩ tới trong khoảng thời gian này anh chiều cố cùng an ủi, Văn Hảo chỉ cảm thấy châm chọc, người đàn ông này, cô hoàn toàn nhìn lầm rồi.

Đường Khải Sâm đứng ở đó rất lâu cũng không mở miệng, có lẽ bị cô chọc tức không nhẹ.

Văn Hảo còn chưa kịp nói cái gì, một giây sau bỗng nhiên bị anh dùng sức đặt trên ván cửa, cánh cửa vốn mở rộng bị đóng sập ‘bịch’ một cái. Bởi vì đột ngột bị kéo nên hông của cô bị đập vào chốt cửa.

Cuối cùng khuôn mặt của Đường Khải Sâm cũng hiện lên dưới ánh đèn, cách nhau gần như vậy, cô có thể nhìn thấy mạch máu đang nhảy kịch liệt trên trán anh, đáy mắt anh đỏ tươi, như ma quỷ xuất hiện trong bóng đêm.

Cô bị hoảng sợ, lại kiêu căng hếch cằm đối mặt với anh, không kiêu ngạo không siểm nịnh hỏi lại đối phương: “Thẹn quá thành giận? Tôi nói sai cái gì sao.”

Không sai, nguyên nhân vì cô không nói sai một chữ nào, những lời nói nghe cực kì chói tai đó, lại làm cho anh không thể nào phản bác. Nhìn khinh thường rõ ràng trong mắt cô, ngay cả phản kích cơ bản anh cũng không làm được.

Đường Khải Sâm lăn lộn trên thương trường nhiều năm, có thói quen dùng thủ đoạn để đạt được tất cả, cho nên anh tự nhận chính mình không làm sai. Nhưng Khương Văn Hảo nói như vậy, anh lại thật sự có cảm giác xấu hổ và giận dữ, càng nhiều hơn là thất bại chưa bao giờ có.

Văn Hảo thấy sắc mặt anh xanh mét, như vậy thể một con sư tử đang giận dữ, cô dùng sức nắm chặt nắm tay, ánh mắt càng thêm nghiêm nghị: “Đã từng yêu anh như vậy, tôi cảm thấy rất mất mặt.”

Dường như động mạch chủ ở căn cổ Đường Khải Sâm cũng nhúc nhích, xem ra thật là sự rất tức giận, Văn Hảo còn chưa từng thấy anh tức giận như thế bao giờ.

Sau khi người đàn ông này nổi giận mới phát ra một tiếng cười lạnh trầm thấp: “Từng yêu anh nên cảm thấy mất mặt? Vậy yêu kẻ coi như nửa kẻ thù giết cha là Chu Tử Nghiêu, em cảm thấy như thế nào đây?”

***

Mặc dù trong lòng Văn Hảo đã chuẩn bị xong cả trăm lần, nhưng không liên tưởng đến điều này một chút nào. Cô nhìn Đường Khải Sâm chăm chăm, máy móc nghe anh nói ra những lời này, những lời đó như đang giầy vò dày dọa cô.

“Cha em phá sản, tất cả do Chu Tử Nghiêu ban tặng, lúc em hoàn toàn tín nhiệm cậu ta, người này lại từng bước bức cha em đến đường chết. Nhà họ Khương phá sản, bệnh tình của cha em nguy kịch, vào thời điểm đó Chu Tử Nghiêu và em, không nhân rồi một chút nào. Việc chữa bệnh của cha em xảy ra vấn đề, tất cả đều là của công lao Chu Tử Nghiêu, mục đích của cậu ta rất đơn giản, bắt Khương Viễn Sơn đền mạng.”

Gương mặt cô đã vô cùng mê luyến, đôi môi cô đã từng cho là xinh đẹp, lúc này nói ra những lời như quát roi, sát nước muối vào da thịt cô. Văn Hảo cảm thấy đau, lục phủ ngũ tạng đều đau, cô cho rằng Chu Tử Nghiêu chỉ là vì ích lợi mới lừa gạt mình, thì ra hiện thực còn kinh khủng hơn những lời nói dối.

Đường Khải Sâm nhìn nước mắt tích tụ trong mắt cô, trong suốt lóe sáng, ở dưới ngọn đèn đêm đâm vào lồng ngực anh đau xót, nhưng người phụ nữ kia lại quật cường không chịu khóc ra, đỏ vành mắt gắt gao cắn môi.

Như là thú bị nhốt trong lồng, lại hận không thể để mình đau hơn đối phương, Đường Khải Sâm nhìn cô chăm chăm, ngón tay gắt gao bám lấy bả vai thon gầy của cô: “Là chính em muốn biết, nếu muốn nghe, phải có dũng khí thừa nhận.”

Anh nói xong những lời đó cảm thấy thân thể của người đang bị mình chặn lại hơi run lên, trong nháy mắt đó, Đường Khải Sâm cảm thấy không đành lòng, nhìn cô cao ngạo nâng cằm lên, bộ dáng hung hăng trừng mắt nhìn mình, trái tim của anh lại co quắp kịch liệt.

“Khương Viễn Sơn cũng không ngay thẳng như em nghĩ, lúc trước xưng anh gọi em với cha của Chu Tử Nghiêu, cuối cùng lại lấy trộm bí truyền của nhà họ Chu. Cái này không tính, sau này Chu gia kinh doanh không tốt cần quay vòng vốn đến tìm cha em, là ông ấy thấy chết mà không cứu. Chu Tử Nghiêu làm tất cả với cha em, chỉ là gây ông đập lưng ông.”

Những chuyện đó trước giờ Văn Hảo đều không biết, có lẽ khi đó cô thật sự quá nhỏ, hoặc nếu cha cố ý gạt cô... Trong ấn tượng quả thực khi cô học tiểu học việc làm ăn trong nhà tốt lên, sau này học đến sơ trung, hoàn toàn biến thành cửa hàng làm ăn tốt.

Lúc đó cô nhớ rõ hình như có một chú đến tìm cha vài lần, nhưng mỗi lần cha đều gặp người ta ở đầu phố, mấy lần cô chỉ thấy bóng lưng.

Ký ức càng ngày càng rõ ràng, cô không nói gì, đây người cha cô cảm nhận là chính trực vĩ đại sao? Trong mắt Văn Hảo chứa nước mắt, cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, từng giọt từng giọt lăn xuống bộ dáng đó gần như miệt thị, anh muốn đâm cô bị thương, muốn để cô cũng khó chịu như mình. Nhưng cuối cùng nhìn thấy nước mắt bi thương của cô, anh lại không thoải mái chút nào, thậm chí còn khó chịu hơn lúc vừa rồi.

Đường Khải Sâm không rõ những cảm xúc hỗn loạn của mình nữa, anh trở nên không bình thường, từ ngày đầu tiên gặp cô đã không bình thường! Anh cảm thấy yết hầu bị cái gì đó chặn lại tràn đầy phiền muộn, nửa ngày mới khó khăn phun ra một câu: “Khóc cái gì...”

Khóc cái gì? Chính Văn Hảo cũng không biết, là khổ sở bởi vì Chu Tử Nghiêu, hay bởi vì cha, hoặc là bởi vì nhiều năm sống hồ đồ của mình.

Bình thường cô rất ít khóc, thật sự đau đến không nhận được, cũng sẽ một mình trốn đi không để người khác nhìn thấy. Mặc dù muốn khóc trước mặt người khác, người kia cũng nhất định không thể là Đường Khải Sâm. Mỗi người đều có niềm kiêu ngạo riêng, nhất là trước mặt người đã từng làm tổn thương mình, nhưng lúc này cô đã không còn để ý tới nữa rồi.

Trong đầu chợt lóe vô số hình ảnh, như cuộn phim cũ đang chiếu, một lúc là cha dạy mình lúc sinh thời, phải sống vô tư thiện lương, làm người tốt. Một lúc lại là Chu Tử Nghiêu đứng trước cửa bệnh viện trong gió lạnh, nắm chặt ngón tay lạnh lẽo của cô nói, tất cả còn có anh.

Quả thật lúc vạch trần, thực ra Văn Hào cũng không hận Chu Tử Nghiêu, ở lập trường của anh báo thù cho cha không có gì sai, huống chi là cha mình sai trước. Nhưng cô cũng không oán trách cha, chỉ cảm thấy bối rối trước những việc làm sai của ông, rốt cuộc người này vẫn là cha của cô, dù cho việc xấu của ông loang lổ, nhưng vẫn không thể thay đổi sự thật là cha của cô.

Cho dù phẩm hạnh của cha tồi tệ, nhưng vô cùng yêu thương cô, chỉ có thể nói ông là người cha tốt, lại cũng không phải người tốt.

Đường Khải Sâm thấy bộ dáng cô khóc không định dừng lại, nước mắt còn nhiều hơn cả nước lũ, anh chưa từng thấy cô khóc thương tâm như vậy, lúc này anh mới bắt đầu luống cuống, hình như anh... Làm một chuyện vô cùng hồng bét.

Rõ ràng lúc trước anh gạt cô là vì sợ cô bị tổn thương, thậm chí đã đuổi hết người biết sự thật năm đó đi, kết quả, lại là chính anh không chịu nổi kích tướng nói cho cô biết sự thật!

Lúc này Đường Khải Sâm mới ý thức được, Khương Văn Hào luôn làm lòng anh trở nên hỗn loạn, bất kể kế hoạch lần trước tình vi đến cỡ nào, một khi có liên quan đến cô đều trở nên hồng bét. Nhưng tại sao có thể như vậy? Anh không nên là như vậy?

Anh lấy lại tinh thần liền thấy Khương Văn Hào xoay người muốn đi ra ngoài, Đường Khải Sâm dùng sức đặt người cô lên ván cửa một lần nữa, anh nghe được giọng nói của mình có chút phát run khác thường: “Đi đâu?”

***

Lúc này Khương Văn Hào mới nhìn anh một cái, bộ dáng không mang bất kỳ cảm xúc nào: “Chuyện không liên quan đến anh, buông ra.”

Lúc này Đường Khải Sâm mới phát hiện, đáy mắt Khương Văn Hào không xuất hiện bộ dáng bị đã kích như anh mong muốn, thậm chí thoát nhìn cô vô cùng lý trí, lúc nói chuyện với anh vô cùng rõ ràng.

Anh lập tức hiểu, đôi mắt hơi hơi neho lại, từng chữ không ngừng hỏi lại cô: “Em muốn đi tìm Chu Tử Nghiêu?”

Lúc trước sợ Chu Tử Nghiêu không chịu nói, cho nên tới tìm anh

hiện tại biết được chân tướng, liền quyết định đi tìm Chu Tử Nghiêu? Cô sẽ quyết định như thế nào, sẽ... Tiếp tục cùng ở cùng một chỗ với anh sao?

Nếu là trước kia, Đường Khải Sâm vô cùng có lòng tin, nhưng hiện tại nhìn lại, Khương Văn Hào trở nên thực tế hơn nhiều, đã không còn là cùng một người với người anh quen biết trước đây.

Xương bả vai Văn Hào bị anh xiết phát đau từng đợt, tất cả cảm xúc ở đáy lòng cô đều bùng cháy tới cực điểm. Chuyện này không liên quan đến anh! Đường Khải Sâm, hôm nay tôi trình trọng nói cho anh biết, từ nay về sau, Khương Văn Hào không có nửa xu quan hệ với anh.”

Đường Khải Sâm chỉ cảm dường như thấy đầu bị hung hăng đánh một quyền, trước mắt là từng cơn hoa mắt, anh bắt buộc chính mình bình tĩnh, nhưng giọng nói không không chế được lớn hơn không ít: “Con mẹ nó em lặp lại lần nữa, Khương Văn Hào, anh chỉ không muốn em sống như một đứa ngốc! Em nghĩ rằng vì sao chúng ta lại đi đến li hôn, Chu Tử Nghiêu mang em xuất hiện ở công ty, thấy anh cùng Lộ Lâm ở một chỗ, tất cả đều là cạm bẫy sắp xếp!”

Văn Hào cảm thấy cho dù là như vậy, nhưng lòng lại không đau, chỉ ngây ngốc nhìn anh một cái: “Cho nên?”

Cho nên?

Đường Khải Sâm không nghĩ tới phản ứng của Khương Văn Hào lại là như vậy, anh đợi giải quyết phiền toái Chu Tử Nghiêu này, sau đó vạch trần tất cả hiểu lầm, như vậy có thể thuận lợi đoạt Văn Hào về, nhưng trước mắt ——

“A...” Khương Văn Hào cười nhìn anh, nước mắt trên khóe mắt còn chưa khô, “Có phải hiểu lầm hay không, có liên quan gì? Vốn chính là lúc sai lầm, luôn phải sửa cho đúng.”

Tay còn lại của Đường Khải Sâm xiết thật chặt, khớp xương trắng bệch, lại thấy cô nói: “Anh vẫn chưa rõ sao, trước giờ vấn đề giữa chúng ta đều không phải người khác, mà là bởi vì tôi không thể làm anh rung động. Trong lòng anh có một người, cho nên cuộc hôn nhân kia, nhất định phải chấm dứt.”

Đường Khải Sâm nghe những lời này, cảm giác có thứ gì đó bén nhọn đâm vào ngực mình, vừa đau vừa mỏi. Anh há miệng thở dốc, chính mình đều cảm thấy nói ra quá mức vô lực: “Sở dĩ lúc trước anh quyết định ly hôn, là bởi vì anh nhìn thấy —— “

Văn Hào lại đưa tay ngăn cản: “Sở dĩ gọi là 'lúc trước', chính là bởi vì đều trôi qua rồi, Đường Khải Sâm, anh cũng là quá khứ, đừng đến làm phiền tôi nữa.”

Chương 35: Chương 33

Editor: Linh Đang

Văn Hào bình thần nói xong câu nói này, sau đó mới vươn tay đi mở cửa. Đường Khải Sâm cảm giác được máu nóng xông thẳng lên não, không chút nghĩ ngợi liền kéo cô lại, hung hăng hôn.

Anh cảm thấy lần này không giống lúc trước, Khương Văn Hào bước ra khỏi cánh cửa này, có lẽ sẽ vĩnh viễn không tìm lại được. Bất kể là không chịu nhận thua dễ dàng hay là cái gì khác, anh tuyệt đối không thể để Khương Văn Hào rời đi như thế.

Bị hôn một cách vội vàng, Văn Hào đau đến mức nước mắt chảy ra. Cô không nghĩ tới Đường Khải Sâm còn có thể vô sỉ như vậy, hảo cảm với anh vừa mới sinh ra một chút đã bị hành động cặn bã này thổi quét toàn bộ. Cô dùng tay đánh anh, móng tay mạnh mẽ đâm vào da thịt anh.

Nhưng lần này người này như quyết tâm phải làm được chút gì đó, tự nhiên lại nhẹ nhàng nâng cánh tay bé cô dậy. Hô hấp của cô đều bị anh ngăn chặn, không thể la lên lên tiếng, chờ đến khi hít được chút không khí đã bị người quăng lên giường.

Quả nhiên giường ở phòng tổng thống có khác biệt, cô bị nhấn chìm vào như thế, ngoại trừ lúc đầu hơi hoa mắt choáng váng thì cũng không thấy đau đớn, hài lòng nhưng cũng không khác gì đang xé nát cô.

Những ký ức đã từng yêu điên cuồng kia, hiện tại đều biến thành những nét mặt châm chọc một vở hài kịch.

“Đường Khải Sâm! !” Cô nghe được giọng nói như đang run rẩy của mình, những lời còn dư lại bị môi lưỡi của anh chặn mất, tiếp theo chính tiếng quần áo bị xé rách.

Tất cả xảy ra quá mức nhanh chóng, căn bản cô không có nửa chút đường sống để phản kháng, lúc này mới biết được mấy lần lúc trước anh vốn không dùng toàn lực, sức lực của đàn ông và phụ nữ khác nhau như thế nào, giờ khắc này xem như cô hoàn toàn được lĩnh giáo.

Đường Khải Sâm như thay đổi thành một người khác, nhưng rõ ràng hơi thở của anh chân thật như vậy, dấu vết in trên cổ cô mang theo hơi thở của dã thú. Văn Hào giờ chân đá anh, bị đầu gối của anh chế trụ.

Anh dùng lực vịn về hai thứ đang không ngừng lắc lư, một tay kia đã bắt đầu cời dây lưng của mình, Văn Hào nhìn người đàn ông đang gần sát phía trên mình, nước mắt không tự chủ được tràn mi mà ra.

Vì sao cổ tình muốn như vậy, trên thế giới này nam nữ ly hôn nhiều như thế, sao kết cục của bọn họ lại kinh khủng như này. Nhất định anh phải đập vỡ chút tôn nghiêm cuối cùng của cô mới chịu bỏ qua sao?

Hai người giằng co chưa xong, cô liên tục phòng thủ, hai chân bị anh dùng nhiều lực tách ra, sau đó bị vật đang cứng rắn chống đỡ.

Đầu óc Văn Hào nổ tung “bùm” một tiếng, lúc trước sức lực nam nữ cách biệt cô không đầu lại đối phương, nhưng trước mắt bị anh khinh thường coi rẻ như vậy, phần nộ trước đó như bánh trứng gấp đôi. Một khi ai đó đang nổi cơn thịnh nộ thì đều không được phép coi thường, cô cũng không biết mình đẩy anh ra như thế nào, sau đó không chút suy nghĩ, hung hăng tát một bạt tai.

Thế giới như dừng lại trong giây phút đó, đáy mắt Đường Khải Sâm đỏ rực, gân xanh trên thái dương như muốn lộ ra, Văn Hào cũng nghi ngờ một giây sau người này sẽ quăng lại một bạt tai. Nhưng cuối cùng anh không làm gì cả, đôi mắt trừng cô ngày càng âm u, cuối cùng dần dần bình tĩnh lại.

Nhìn người quần áo xốc xếch trước mặt, Đường Khải Sâm cảm thấy toàn thân bị xé rách đau dữ dội, anh không biết rốt cuộc tất cả này là làm sao, Khương Văn Hào quá không nghe lời, biết rõ làm anh đau như thế nào, cô lại càng muốn làm như vậy.

Cô đang trả thù anh, nhất định là thế!

Đường Khải Sâm không nói thêm một câu nào, thậm chí không dám nhìn cảm xúc nơi đáy mắt cô, xoay người rồi rời khỏi căn phòng khách sạn. Rõ ràng anh không để ý tới Khương Văn Hào một chút nào, nhưng vì cái gì mà sự tình đi đến một bước này, anh còn khổ sở hơn so với tưởng tượng?

Loại cảm giác này quá xa lạ, ngay cả lúc trước chia tay với Lộ Lâm đều chưa từng có... Xa lạ làm anh hoàn toàn không biết nên phân định như thế nào...

Văn Hào há to miệng để hô hấp, từng đên thủy tinh trên trần cổ nuốt xuống nước mắt ở khóe mắt, nghe tiếng bước chân dồn dập biến mất, lập tức che kín đầu mình chạy ra khỏi căn phòng kia không quay đầu lại.

Đường Khải Sâm không nghĩ tới, sáng sớm hôm sau sẽ nhận được thư từ chức đến từ Khương Văn Hào. Vốn một người công chức nhỏ nghĩ việc không cần thiết phải qua tay anh, nhưng chuyện mấy ngày hôm trước anh tự mình thay Khương Văn Hào xin phép đã bị đồn ra, quản lý phòng nhân sự tự mình gọi điện thoại tới hỏi ý tứ của anh.

Anh nắm chặt điện thoại, yết hầu như bị cái gì chặn lại một lúc sau cũng không nói được câu nào.

“Nếu không, để cho cô ấy nghỉ dài hạn?” Quản lý nhân sự thấy anh chậm chạp không nói lời nào, nói quanh co thăm dò.

Đường Khải Sâm lại lập tức cự tuyệt, giọng nói lạnh lùng: “Không cần, lập tức phê chuẩn.”

“Hả?” Quản lý nhân sự hiểu trong nháy mắt, sao người có tiền lại có thể thật sự động lòng với một người công chức nhỏ được chứ? Tuy rằng bộ dạng Khương Văn Hào xinh đẹp vóc người đẹp, nhưng rõ ràng ông chủ chỉ chơi đùa với cô mà thôi. Hiện tại chán rồi, dĩ nhiên là muốn đuổi đi xa.

Anh ta vội vàng không ngừng đáp lời: “Phải phải, tôi phải đi xử lý ngay.”

Đối với chuyện này, hiển nhiên Lư Phân cũng nghĩ như thế. Văn Hào đang thu dọn tạm rời cương vị công tác, chị ta liền tiến lên nói quái gở: “Người như Đường tổng, vừa nhìn biết sẽ không động tâm với bất cứ ai, người phụ nữ thông minh một chút đều nên cách anh ta xa, chỉ có cô ngốc mới lại gần tiếp cận.”

Văn Hào nghe xong cũng không giải thích cái gì, chỉ cúi đầu thu dọn đồ của mình.

Lư Phân lại nói vài câu, thấy cô đều không để ý gì tới mình, liền đơn giản cảm miệng. Đến lúc Văn Hào muốn rời đi, bỗng nhiên lại vuron tay ngăn cô lại.

Văn Hào đều buồn bực, bình thường mình cũng không đắc tội với chị ta, sao lúc này Lư Phân cứ nhất quyết không tha thế? Nhưng khi Lư Phân mở miệng nói chuyện lại làm cho cô hoàn toàn ngây ngẩn cả người: “Tôi có chút giao tình với bên quản lý của Hưng Thành, hiện tại bọn họ bên kia đang cần người, đây là danh thiếp của người ta.”

Lư Phân nói xong thì đưa thứ trong tay cho cô, mỉm cười nói: “Về sau ở chung với người khác, đừng cứ nuốt hết tất cả vào trong bụng, người ta sẽ cảm thấy cô yếu đuối nên sẽ bắt nạt.”

Văn Hào nhìn người phụ nữ bình thường hay nói năng nghiêm túc này, trong lòng có một luồng nhiệt cuộn cuộn, cuối cùng lấy hết dũng khí ôm chị ta một cái: “Cảm ơn.”

Lư Phân không được tự nhiên nhếch môi: “Cảm ơn cái gì, tôi chỉ đang cảm thấy bình thường mất đi một đối tượng để bắt nạt, rất đáng tiếc.”

Văn Hào vẫn cười, tuy rằng Lư Phân bình thường hơi hung dữ, nhưng thật ra lòng người này không xấu, có lẽ là ở vị trí kia, nhất định không thể quá thân mật với các cô.

***

“Sớm nói với cậu, lúc trước ngủ với người ta thì có phải không có chuyện gì sao.” Mắt Eric nhìn người đàn ông đang đứng cạnh cửa sổ sát đất, không nhìn được phát biểu ý kiến.

Cũng không biết Đường Khải Sâm có đang nghe anh ta nói hay không, vẫn nhìn chăm chú vào ngoài cửa sổ một lúc lâu cũng không nhúc nhích.

Cuối cùng Eric cũng cảm thấy không đúng, hơi liếc mắt qua, vừa lúc thấy Khương Văn Hào ôm thùng giấy đi tới con phố đối diện. Anh ta bấu môi, giọng điệu cảm thán: “Không đi đưa người sao? Hoặc là giải thích một chút, tốt xấu cậu cũng làm nhiều chuyện sau lưng cô ấy như vậy.”

Giống như không làm gì cả, chỉ biết đứng ở sau lưng cô đưa mắt nhìn xa xa, tuyệt đối không phải phong cách Đường Khải Sâm nên có mới đúng.

Nhưng người đàn ông đứng đó vẫn không nhúc nhích, từ đầu đến cuối không nói một câu, Eric tự biết nhàm chán, cũng đơn giản cảm miệng cái gì cũng không nói. Vừa lúc thư kí tiến vào đưa đồ, anh ta liền thuận tay nhận lấy.

“Chuyển phát nhanh? Còn cùng thành phố.” Eric thấy một chút phản ứng Đường Khải Sâm cũng không có, dứt khoát cầm dao rọc giấy mở ra, ai biết nhìn thoáng qua liền ngây ngẩn cả người, “Cái này, là giấy công chứng của căn hộ Mộc Thủy ở quận Đông.”

Lúc này Đường Khải Sâm mới xoay người lại, Eric bị bộ dáng lúc này của anh làm cho hoảng sợ, bình thường người đàn ông này rất khí phách, hôm nay như thế đã thay đổi, sắc mặt vô cùng kém.

Eric ho khan một tiếng: “Cái đó, không phải là thất tình sao, không có gì ghê gớm.” Tuy rằng nói thì như thế, nhưng người đàn ông tự cao tự đại trước mặt này, một năm nay thất tình hai lần... Ánh mắt anh ta không khỏi đồng tình nhìn đối phương.

Nhưng Đường Khải Sâm hoàn toàn không nhìn anh ta, giống như từ đầu tới cuối đều không để lời của anh ta trong lòng, chỉ bước tới gần, đoạt lấy bưu kiện trong tay anh ta.

Anh gắt gao nhìn chăm chăm từng chữ trên mặt, Khương Văn Hào gửi thứ đó lại nguyên vẹn, ngay cả đôi câu vài lời cũng không để lại. Lúc này Đường Khải Sâm cũng không thể nói rõ mình đang thất vọng cái gì, chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng, nhìn mấy thứ này, chứng minh tất cả đều biến thành anh

tự cho là đúng.

Mặc kệ anh làm cái gì, Khương Văn Hào đều không thấy hiếm lạ, một chút cũng không hiếm lạ!

Eric thấy anh sắc mặt càng ngày càng khó coi, quả thực xem thế là đủ rồi, anh ta còn chưa từng thấy Đường Khải Sâm luống cuống như vậy, đang muốn an ủi vài câu, bỗng nhiên người này cầm bưu kiện chuyển phát kia xông ra ngoài, bước chân vừa nhanh vừa vội.

Khương Văn Hào chuẩn bị đi bộ đến bến tàu điện ngầm, lúc cách lối vào vài bước, bỗng nhiên bị người dùng sức chụp lấy tay. Cô quay đầu nhìn thấy người tới, vẻ mặt không có chút biến hóa nào: “Có chuyện gì sao?”

“Khương Văn Hào, không muốn nhìn thấy anh, từ chức không sao. Nhưng phòng ờ có thể để em cùng ——” anh nói một nửa lại dừng lại, ngữ điệu hơi chuyển, “Để hoàn cảnh sống của em tốt hơn rất nhiều, cần gì phải tự bản thân.”

Lời này thật đúng là giống như đã từng quen biết, Văn Hào cũng lười nói nhiều với anh, chỉ nói: “Nếu anh muốn đưa cho tôi, tôi có quyền không nhận đúng không?”

Mi tâm Đường Khải Sâm nhú rất chặt: “Em cần gì cố chấp?”

“Hiện tại cố chấp chính là anh.” Văn Hào vẫn mang bộ dáng không sợ hãi kia, như là nói chuyện lại tầm thường, “Từ giờ trở đi, tôi muốn bước tiếp một lần nữa, muốn tốt cho mình muốn sống tốt một lần. Cho nên bất cứ thứ gì của đến quá khứ, đều không muốn dây dưa nữa.”

Đường Khải Sâm giật mình, quá khứ của cô, anh là thứ bị loại bỏ đầu tiên.

Văn Hào suy nghĩ, cảm thấy quả thực không còn lời nào để nói, vì thế hơi mím môi: “Hẹn gặp lại.”

“Khương Văn Hào.” Đường Khải Sâm mở miệng gọi sau lưng cô, giọng nói âm trầm, Văn Hào không quay đầu, bước chân hơi chậm lại. Tiếp đó nghe anh nói, “Thật xin lỗi.”

Ba chữ này vát vã lắm mới nghe được, Văn Hào đợi lâu lắm lâu lắm rồi, đáng tiếc đã chậm quá, với những ủy khuất cùng đau đớn đã từng trải qua, nay đã sớm chết lặng. Mặc kệ ba chữ này là vì quá khứ hay là hiện tại, đều không quan trọng nữa ...

Cô quay lưng lại phát phát tay với anh, bộ dáng như lần đầu tiên hai người gặp nhau.

Đường Khải Sâm nhìn bóng lưng cô biến mất trong đám người, tay rũ bên người dần nắm chặt thành quyền.

***

“Đột nhiên từ chức như vậy cũng thôi đi, sao lại còn muốn chuyển đi thế?” Tiểu Tào nhìn người vẫn đang thu dọn hành lý, nóng lòng hỏi.

Văn Hào quay đầu cười nhìn cô một cái: “Đưa ngọc, từ chức đương nhiên phải chuyển đi rồi, đây là ký túc xá của công ty. Huống chi hiện tại chị đã mua lại nhà rồi.”

“Nhưng mà ——” Tiểu Tào bĩu môi, lập tức hốc mắt liền đỏ, “Em không nỡ bỏ chị.”

Coi như hai người sống cùng nhau vài năm, gần như mỗi ngày đều cùng một chỗ, cảm tình tốt không cần nói. Văn Hào nhìn cô hơi rừ đầu, lại gần ôm bả vai cô dùng sức lắc lắc: “Đừng như vậy, cũng không phải sinh lý tử biệt, chị chỉ chuyển đi chỗ khác mà thôi. Nếu không em tới ở với chị, chỗ chị có rất nhiều phòng trống.”

“Thôi, cách công ty xa như vậy.” Tiểu Tào cũng biết chính mình quá cảm tính, lúc này ngược lại có chút ngượng ngùng.

Văn Hào cười không nói gì thêm, tiểu Tào nhìn sắc mặt cô, lúc này mới nhỏ giọng than thở một câu: “Chị là vì trốn Đường tổng sao?”

Từ lần trước Văn Hào nghe được tiểu Tào gọi điện cho Đường Khải Sâm đã biết hết, lúc này thoáng trầm ngâm sau đó liền ăn ngay nói thật: “Không phải là vì trốn anh ta, là vì chính chị thôi. Gần đây xảy ra một vài chuyện, chị muốn quên những thứ đó, bắt đầu một lần nữa.”

Tiểu Tào như là hiểu, hoặc như là không hiểu, cuối cùng không nhịn được lại hỏi: “Vậy Đường tổng, thật sự không có cơ hội sao? Tuy rằng anh ta không thừa nhận, nhưng em cảm thấy anh ta đối tốt với chị...”

“Tiểu Tào.” Văn Hào thở ra một hơi, ánh mắt nghiêm túc nhìn cô, “Chị cùng anh ta là không thể nào. Anh ta sẽ không yêu ai, chỉ yêu chính mình, thích một người đàn ông như vậy quá mệt mỏi, chị đã sớm sợ hãi.”

Tiểu Tào chưa từng yêu đương, cho nên không hiểu đạo lý sâu như vậy, cô chỉ hiểu sự kiên định trong mắt Văn Hào. Cho nên trên thế giới này, có lẽ thật sự không có nhiều gương vỡ lại lành như vậy. Tiểu thuyết chính là tiểu thuyết, không có mấy người từng yêu rồi bị tổn thương, còn có thể hồ đồ đứng đợi ở một chỗ.

Văn Hào nhân lúc Bắc Bắc đi đến trường, lục tục mang vài thứ về nhà tổ, vốn chỗ đó quét dọn là có thể dọn vào ở. Tuy nói là ở trong nhà tổ, nhưng trang hoàng không tính là cũ, hơn nữa vị trí vô cùng tốt. Tiểu Tào cũng cảm thán với quá khứ của cô: “Quả thực tốt hơn ký túc xá, nhưng sau này chị định làm cái gì? Tiếp tục bán phòng ở?”

Văn Hảo suy nghĩ, mắt lại nhìn phòng ờ: “Không được, chị có tính toán khác.”

“Tính toán cái gì?” Tiểu Tào vừa mới hỏi xong, chợt nghe trong sân có người gõ cửa. Sân của nhà riêng, bởi vì cạnh đường nên cửa rộng mở, hai người cùng nhau quay lại, liếc mắt liền thấy người đàn ông đang đứng ở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Chương 34

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Người tới cũng không nhiều tuổi lắm, ăn mặc đơn giản nhẹ nhàng áo trắng quần đen, tóc cắt gọn gàng ngũ quan tuấn tú đẹp trai, hai tay dứt túi quần. Anh ta nhanh chóng tiến về phía Văn Hảo, lúc nói chuyện mang theo giọng trầm thấp đặc trưng của tuổi này: “Tôi là Lâm Kỳ.”

Văn Hảo nhanh chóng nhớ ra: “Anh là con trai của chú Lâm sao? Tôi nhớ rất rõ, mời anh vào ngồi một lát.”

Lâm Kỳ hơi cúi đầu, như là ngoài ý muốn nhìn cô một cái, lập tức lại cúi xuống nhìn hành lý ngổn ngang trên đất. Lần này anh ta đứng yên tại chỗ chân cũng chẳng buồn nâng, vẻ mặt hơi sốt ruột nói: “Tôi đến để truyền lời, chuyện cô nói cha tôi đồng ý, song có điều ——”

Anh ta cố ý dừng lại, đáy mắt chợt lóe lên khinh miệt: “Có được hay không còn phải xem nỗ lực sau này của cô, đây là việc rất cực nhọc.”

Văn Hảo nghe anh ta nói xong, lo lắng trong lòng cũng buông xuống, nghiêm túc gật gật đầu: “Cái này tôi biết, nhờ anh chuyển lời tới chú Lâm không cần không cần lo phiền nhiều.”

Dường như Lâm Kỳ cũng không giỏi nói chuyện, thấy cô không nói gì nữa liền nhú nhú mày, hơi hơi trầm ngâm vài giây mới nói: “Vậy ngày mai cô đến đi.”

“Được.” Văn Hảo cười chào tạm biệt anh ta, Lâm Kỳ nhìn tuổi không lớn tính tình cũng không nhỏ, không nói một tiếng đã rời đi.

Tiểu Tào bên cạnh nghe không hiểu ra sao, chờ người nọ biến mất mới nói: “Đây là ai vậy, xem chừng tính tình rất tồi tệ.”

“Đúng vậy, chị còn nhớ hồi nhỏ không như vậy.” Văn Hảo nhớ tới bộ dạng của Lâm Kỳ trước khi cô ra nước ngoài, một đứa nhỏ cả ngày chạy sau cô gọi “Chị chị”, bây giờ gặp mặt lại một mực ra vẻ không biết cô.

Tiểu Tào cũng không hỏi nhiều, chỉ hoài nghi nhìn cô chằm chằm: “Vừa rồi hai người nói chuyện gì vậy?”

Văn Hảo kiên nhẫn giải thích: “Tuổi chị không còn nhỏ, cũng nên tính toán chuyện tương lai. Nhà chú Lâm chuyên làm bánh ngọt, rất nổi tiếng, chị đi nhờ ông ấy vài lần, đoán chừng ông ấy nể mặt cha chị, đồng ý thu nhận chị.”

Nói đến hiệu bánh ngọt nhà họ Lâm, tiểu Tào ngay lập tức nghĩ đến một cửa hàng khác ở Lăng Thành rất nổi tiếng, có không ít chi nhánh, hơn nữa lại buôn bán cực kì phát đạt, mở thêm hàng loạt quán rượu... Ví trí nhà này của Văn Hảo rất tốt, có thể làm về ăn uống, song cũng phải kiên trì chuẩn bị rồi chịu được cực khổ mới có thể được.

Văn Hảo nhìn vẻ mặt cô muốn nói lại thôi, lập tức cười: “Đừng dùng ánh mắt thương hại nhìn chị như vậy, em nên mừng cho chị mới phải, đây là mơ ước từ nhỏ của chị. Chị không phải người có tiền đồ, cho nên từ trước tới nay đều mong ước rất đơn giản, mở quán nhỏ, bán đồ ăn, như vậy là đủ rồi.”

Tiểu Tào rất ít khi thấy Văn Hảo cười vui vẻ như vậy, cô nhìn ra được là Văn Hảo vui vẻ từ trong lòng. Cô cũng cười vui vẻ cho cô ấy một cái ôm: “Tay nghề của em thì không giúp được gì, cơ mà mấy năm nay cũng để được ra chút tiền, nếu chị cần thì cầm tạm nhé.”

Văn Hảo nhìn cô gái nhỏ mới hơn hai mươi, trong lòng cảm động nói không biết phải biểu đạt thế nào, chỉ biết cảm ơn: “Cảm ơn em Doanh Doanh.”

“Ồi, chị đừng gọi cái tên này chứ.” Về mặt Tiểu Tào ảo não cảnh cáo cô: “Chị không được gọi vậy nữa, nếu không em sẽ trở mặt đó.”

Tên đầy đủ là một quả bom trong lòng Tiểu Tào, chỉ cần xem qua chứng minh thư là không ai không cười cô. Chính cô cũng rất buồn bực, từng không chỉ một lần hoài nghi tình cảm mãnh liệt cha cô dành cho “Tam Quốc” đến mức nào mới có thể đặt cho cô cái tên “Tào Doanh” không đáng tin như vậy.

Thân tại doanh Tào lòng tại Hán, tiểu Tào thật sự sợ hãi sau này gặp phải tình địch tên là “Hán”. Nếu thế thì mới thật là bị kịch kia.

Tiền của tiểu Tào không cần dùng đến, tất cả đã đầu vào đấy, Văn Hảo phát hiện một khi quyết tâm làm việc gì, cả người đều tràn đầy nhiệt huyết, cô thế chấp nhà tổ vay vốn ngân hàng, bởi vì của hiệu chính chú Lâm đã rất lớn, nên cửa hàng mặt tiền của cô không thể quá keo kiệt, vì thế vốn đầu tư không thể nhỏ được.

Song nghe nói một số tiền lớn như vậy, không có chút quan hệ sẽ không xong, nên cô cũng hơi bận lòng. May mắn hết thảy đều rất thuận lợi, một tháng sau rốt cuộc cô cũng nhận được điện thoại của ngân hàng.

***

Đến lúc Văn Hảo bớt bận rộn, tâm trạng cũng đã khá hơn, cô quyết định đi gặp Chu Tử Nghiêu một lần. Trong thời gian này đã mấy lần cô bấm số của anh, nhưng cuối cùng cũng không gọi.

Có lẽ không chỉ cô, mà chính Chu Tử Nghiêu gặp cô cũng thấy không tự nhiên, những lời lúc trước anh nói với cô, Văn Hảo tự mình suy nghĩ một chút thì đã hiểu. Có lẽ ban đầu Chu Tử Nghiêu tiếp cận cô không có ý định tốt đẹp gì, nhưng đến cùng có bao nhiêu thật giả, có lẽ ngay cả bản thân anh cũng không phân định rõ ràng được.

Nói cho cùng thứ mà con người khó không chế nhất, chính là trái tim của mình.

Văn Hảo đến công ti của Chu Tử Nghiêu, tiếp tân vừa gọi điện, lập tức được báo có người đi xuống đón tiếp cô. Người tới là một cô gái rất xinh đẹp, tự giới thiệu là thư kí Tina của Chu Tử Nghiêu.

“Chu tổng đang họp, nếu cô không phiền, mời ở đây dùng tách cà phê chờ anh ấy chốc lát.”

Không biết tại sao, Văn Hảo vừa nhìn đã cảm thấy rất có cảm tình với cô gái này, khẽ mỉm cười trả lời: “Được mà. Cô cũng không cần để ý đến tôi đâu, tôi có thể tự mình giết thời gian mà.”

Văn Hảo bị thư kí nhiệt tình dẫn tới quán cà phê đối diện công ti, cô không nghĩ tới Chu Tử Nghiêu lại trịnh trọng như vậy, ngược lại lại khiến cô cảm thấy không tự nhiên. Tina nghe xong lời này chỉ khẽ lắc đầu, ngồi xuống đối diện cô: “Để cô một mình ở đây, Chu tổng biết chắc chắn sẽ không vui.”

Văn Hảo hơi xấu hổ, cô nghĩ chắc chắn Tina biết rất rõ chuyện của mình và Chu Tử Nghiêu mới đứng.

Tina thấy cô đang quan sát mình, thì mỉm cười thân thiện: “Cô đừng hiểu lầm, tôi theo Chu tổng rất nhiều năm, đối với chuyện của ngài ấy đương nhiên sẽ hiểu chút ít. Bên cạnh ngài ấy trừ cô Khương đây ra thì tuyệt đối không có người khiến ngài ấy bận tâm như vậy, hơn một nửa công việc của tôi là giúp ngài ấy theo đuổi cô.”

Văn Hảo không nói tiếp, tâm sự nặng nề cúi đầu uống một ngụm cà phê.

Tina im lặng một lúc lâu, lại thấp giọng mở miệng: “Hi vọng cô Khương đừng chê tôi nhiều chuyện, đợi Chu tổng đến, nhờ cô khuyên ngài ấy mấy câu.”

Văn Hảo ngẩng đầu nhìn qua, lo lắng trên mặt cô gái trẻ tuổi không chút che giấu.

Cô ấy nói: “Thời gian này Chu tổng gần như đều phải nhờ thuốc và rượu mới ngủ được, cứ như thế mãi thì thân thể có tốt thế nào cũng không chịu nổi.”

Văn Hảo nghe đến đây, trong lòng không nén được đau lòng, hôm trước nhìn thấy Chu Tử Nghiêu, nhìn thấy anh gầy yếu xác xơ khuôn mặt hốc hác khiến tim cô có trăm loại cảm xúc hỗn độn.

Chu Tử Nghiêu ngồi xuống, nhẹ nhàng kéo kéo caravat, nhìn chăm chú vào đáy mắt cô tràn ngập thân thiết nhớ mong. Anh nhìn cô chăm chú, nhưng rất nhanh đã nhận ra mình luống cuống, rời mắt thật nhanh: “Sao đột nhiên lại đến tìm anh?”

Lúc nói những lời này anh cố gắng tỏ ra trấn định, nhưng chỉ có anh biết trong lòng kích động bao nhiêu. Từ lúc thư kí nói Văn Hảo đến, anh lập tức luống cuống, ngồi hợp ở vị trí trung tâm mà đầu hoàn toàn ngẩn ngơ. Vẫn luôn biết cô sẽ đến tìm anh, lấy tính tình của cô, nhất định là biết tất cả mới có thể đi tìm đến.

Cho nên sau khi rõ ràng chân tướng, cô muốn làm như thế nào? Sự lựa chọn này đã tra tấn anh rất lâu.

Đáp án muốn biết hôm nay nhất định sẽ biết... Lúc này anh mới thấy, bất kể bình thường trải qua bao nhiêu chuyện nghiêm trọng, chưa bao giờ tâm tình của anh lại khẩn trương đến mức này.

Văn Hảo nhìn anh buông mi không nói, tay đặt trên đầu gối không khỏi nắm chặt, lúc này mới nhẹ giọng nói: “Tử Nghiêu, chuyện năm đó, em biết hết rồi.”

Yết hầu Chu Tử Nghiêu trượt lên trượt xuống, sau một lúc lâu mới từ môi “Ừ” một tiếng.

Anh biết nhất định Văn Hảo đã suy nghĩ kĩ càng, cho nên bây giờ ngoài nghe ra thì không làm được gì cả, chỉ có thể chờ đợi thẩm phán xét xử tội nhân.

Văn Hảo bên kia mãi không nói chuyện, rốt cuộc anh không kiềm chế được nhìn về phía cô, lại thấy hai mắt cô đỏ lên, còn đang cố gắng khẽ cười. Cô hít một hơi thật sâu, cũng cố gắng tươi cười: “Ài, trước khi đến em đã nghĩ nhiều câu để nói, nhưng bây giờ lại thấy không được, nói không nên lời.”

Chu Tử Nghiêu nhìn gương mặt gượng cười của cô thì đau lòng, ngón tay đang vịn trên xô pha dùng sức nín chặt, trong đầu anh một lần lại một lần dâng lên ý muốn nắm chặt lấy tay cô, nhưng cuối cùng vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ. Không phải sợ bị từ chối, mà sợ nhìn thấy ánh mắt chân thành của cô, càng sợ nhìn thấy cô khóc.

Anh muốn cứ che chở cho cô như vậy, nhưng cuối cùng vẫn làm tổn thương cô, có trời biết anh không muốn nhìn thấy nhất chính là nước mắt của cô.

Văn Hào cúi đầu nhìn chằm chằm vào tách cà phê trước mặt, im lặng một lúc lâu mới nói: “Chuyện cha em làm, em thay ông ấy xin lỗi anh. Đây là lời xin lỗi đã nợ nhà họ Chu, nhất định phải nói.”

Tim Chu Từ Nghiêu đau đến thất lại, anh buộc chính mình không được nhìn cô, sợ chính mình không nhìn được, sẽ làm ra điều mất mặt. Nhưng không có cách nào, cứ không không chế được bản thân mình cứ đem lòng yêu thương cô. Nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt kia, anh cảm thấy lồng ngực như muốn nổ tung.

Văn Hào mím môi, giọng hơi khàn, không nháy mắt mà nhìn chăm chú theo ánh mắt anh nói: “Bảy năm qua, không cần biết bên trong có bao nhiêu thật bao nhiêu giả, em đều muốn cảm ơn anh đã giúp đỡ em. Mặc dù anh tiếp cận em là có mục đích, nhưng mà nếu như không có anh, em không chắc có thể sống đến bây giờ.”

Cô nói năng lộn xộn, trước đó đã nghĩ hết cả vậy mà bây giờ đều không dùng được, trong đầu trống rỗng không nghĩ ra được bất kì một câu rành mạch nào.

“Em cũng thật hèn hạ, biết rõ bản thân còn chưa hoàn toàn quên được Đường Khải Sâm, còn đồng ý qua lại với anh... Em không biết nên báo đáp anh thế nào, anh đối tốt với em như thế, em không thể vong ân phụ nghĩa, em không muốn thấy anh khổ sở, thích một người trong lòng đã có một người khác, cảm giác đó không thể chịu được...”

Văn Hào nói xong liền nghẹn ngào, như là đang tự làm nhảm với một mình: “Cho nên em nói với chính mình, đồng ý với anh, anh tốt như vậy, em nên đồng ý. Nhưng em lại cảm thấy mình không xứng với anh, trong lòng em nghĩ tới người khác, lại an tâm hưởng thụ tình yêu của anh, như thế không phải rất dễ tiện sao? Có khác gì Đường Khải Sâm lúc trước. Em cứ mầu thuẫn như vậy, không dám đối mặt. Nhưng anh vẫn không rời bỏ em, ngay cả khi mọi chuyện vỡ ra, anh vẫn muốn che chở cho em, những thứ này là thật hay giả, trong lòng em đều rất rõ ràng.”

“Từ Nghiêu, em bây giờ không còn là Khương Văn Hào luôn cần anh giải quyết mọi chuyện của năm đó nữa, cho nên khi biết rõ chân tướng, em vì sai lầm của cha mà cảm thấy khổ sở, càng cảm thấy nên thay ông ấy xin lỗi anh. Nghĩ đến anh luôn thay em làm tất cả mọi việc, làm sao hận anh được, nỗi đau này mới chỉ tra tấn hơn một tháng mà em đã không chịu nổi, huống chi anh ôm nó bảy năm trời.”

Chỉ cần nghĩ mấy năm nay anh đối mặt với sự không tìm không phôi của cô với có tâm tình như thế nào, cô lại cảm thấy đau lòng. Cô hoàn toàn không biết gì cả, nhưng anh lại mang trái tim đầy nỗi dằn vặt vì yêu cô lâu như vậy!

Chu Từ Nghiêu nhìn cô không thành tiếng, vươn tay cầm tay cô, dùng hết sức lực cất tiếng, nhưng âm thanh thoát ra còn khàn hơn cả cô: “Suy cho cùng vẫn là do anh lừa em quá nhiều... Văn Hào, em có hận anh không?”

Lời vẫn giấu trong lòng, cuối cùng cũng có dũng khí đối mặt.

Văn Hào lắc lắc đầu, hơi thút thít: “Đồ ngốc, không phải anh cũng thế sao, yêu hay là hận, chính mình cũng không phân rõ... Em cũng thế, cho nên tới gặp anh, nhưng lại không biết nói gì cho phải.”

Cô không biết nên dùng cảm xúc gì đối mặt với anh, nhiều năm như vậy, đúng đúng sai sai đều trộn lẫn một chỗ, rốt cuộc nên coi anh như kẻ thù hay là bạn, là người thân... Cô không thể rõ ràng. Chỉ sợ ngay cả chính anh cũng giống vậy, không biết là nên hận hay yêu cô, cho nên vẫn cứ mầu thuẫn, một đẳng đối tốt với cô, một đẳng lại hại cô.

Vướng mắc trong lòng cuối cùng đã có lời giải, nhưng cả hai người đều rất rõ ràng, con đường này không đi nổi nữa——

Chu Từ Nghiêu nắm tay cô đến phát đau, dường như là không muốn buông, cổ họng anh nghẹn ứ, hồi lâu mới khàn khàn hỏi: “Vậy chúng ta, chúng ta _____”

“Từ Nghiêu, buông tay đi.” Văn Hào nói xong, nhìn chăm chú vào ngón tay của mình, “Chúng ta có thể chúc phúc nhau, nhưng chắc chắn không thể bên nhau. Em rất quý trọng người bạn là anh, cho nên thật sự không muốn thứ tình cảm này tra tấn anh suốt đời.”

Chu Từ Nghiêu cảm thấy ngực mình dường như vừa bị đâm một đao, tuy đã biết rõ kết quả, nhưng vẫn không cam lòng. Nhưng không cam lòng còn có thể như thế nào đây, đến bước đường này, đều là anh tự làm tự chịu.

***

Ánh chiều tà nhuộm vàng đường phố, lúc Văn Hào đi ra ngoài, tâm trạng thanh thản chưa từng có. Cô đã nói hết những lời nên nói, không biết Chu Từ Nghiêu biết cô không hận anh, sẽ vui mừng hay vẫn khổ sở. Nhưng những điều này không phải là thứ bọn họ có thể chỉ phôi, có nhân tất có quả, lúc trước chính mình gieo hạt, hôm nay mặc kệ kết cục thế nào, đều chỉ có thể dùng cảm thừa nhận. d.d.l.q.d.

Cô cúi đầu đi về hướng khác, bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân dồn dập phía sau, quay đầu liền thấy Chu Từ Nghiêu trầm mặc đứng ở sau lưng cô. Áo khoác đen trên người anh bị tia nắng chiều tô thành màu vàng, ánh mắt sáng ngời như ánh sao đêm, giống như trong đêm tuyết nhiều năm về trước...

Văn Hào nhìn không được lại đỏ vành mắt: “Sao lại đi theo em?”

Chu Từ Nghiêu nhìn cô, cũng không có nói chuyện, chỉ đi nhanh tới, anh không cho cô thời gian phản ứng, vươn tay ôm gáy cô, dùng sức hôn xuống môi

mềm.

Chất lỏng mặn chất lượn qua khóe môi, lần là lần đầu tiên bọn họ hôn môi, Văn Hảo nếm được hương vị chua xót kia, nhưng rốt cuộc là nước mắt của ai thì không thể biết rõ.

Âm thanh huyền ảo xung quanh dường như đều dừng lại, chỉ còn tiếng nhạc trong quán cà phê loáng thoáng tràn ra: “Đáng tiếc không phải anh, theo em đến cuối cùng...”

Nụ hôn này cũng không sâu, anh nhẹ nhàng miết môi cô, rồi rời đi rất nhanh

Mặt Văn Hảo đặt tại ngực anh, chỉ có thể nghe được tiếng tim anh đập hỗn loạn, cùng với tiếng anh thì non tên cô rất nhỏ, một lần lại một lần. Hình như anh có lời muốn nói, nhưng cuối cùng không có gì cả, chỉ nhẹ nhàng hai chữ: “Bảo trọng.”

Đến khi Văn Hảo ngẩng đầu lên, mọi thứ đều đã trở nên mơ hồ, bóng dáng cao lớn kia đã ngày một xa, dần dần biến mất tại phố đối diện, mà anh đến cuối vẫn không quay đầu.

Nước mắt bị gió thổi, ngura ngura, Văn Hảo dùng sức dụi dụi mắt, hướng về phía anh cũng nói câu: “Bảo trọng”.

Mà ở ngã tư đường khác, xe Đường Khải Sâm đã dừng một lúc lâu, anh cảm thấy hô hấp của mình cũng dừng lại, toàn thân đều chết lặng. Mãi đến khi điện thoại vang lên, em trai Đường Trọng Kiều lần nữa nhắc nhở anh: “Bà nội vào phòng giải phẫu ngay bây giờ, anh gặp được chị ấy chưa?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chu ca cũng là người đáng thương, sẽ gặp được cô gái tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Chương 35

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Đã gần một tháng Đường Khải Sâm chưa thấy Khương Văn Hảo, nhưng tên và dáng vẻ người phụ nữ này, gần như không có lúc nào là không hành hạ anh.

Bà nội bị bệnh phải nhập viện điều trị, anh ở bên cạnh chăm sóc, mỗi ngày đều nghe bà nhắc đến cô. Lúc thì nhớ đến canh gà hầm của Khương Văn Hảo, rồi Khương Văn Hảo ngốc nghếch miệng lưỡi vụng về đọc báo chí cho bà, nhớ cả tay nghề mát xa không ra gì của Khương Văn Hảo, còn tiếc nuối không kịp nhận cháu Bắc Bắc...

Anh nghe đến phiền chán, trong lòng cũng đặc biệt không thoải mái, tìm đầu bếp khách sạn năm sao hầm canh gà cho bà nội, kết quả bà nội đến liếc một cái cũng không thèm: “Không phải A Hảo làm, người một cái là biết không giống.”

Đường Khải Sâm thật không biết Khương Văn Hảo hầm thì có cái gì đặc biệt? Không phải là canh gà sao? Chẳng lẽ còn cho cái gì bí truyền vào chẳng?

Kết quả ngay cả thợ đâm bóp anh cố ý dùng nhiều tiền mời đến bà nội cũng ghét bỏ: “Ấn ta cả người đều đau, kém xa A Hảo.”

Anh tự mình đọc báo cho bà nghe, bà vẫn như thường không bằng lòng: “Giống y như người máy một chút cảm xúc cũng không có, ta nghe đến mệt rồi, A Hảo đọc sẽ không nhàm chán như vậy!”

Đường Khải Sâm xem như đã hiểu, bà nội chọn tới chọn lui, nói đến cùng chính là muốn cái người tên là Khương Văn Hảo này mà thôi. Nghĩ đến tất cả những việc mình làm lúc trước, anh không có mặt mũi nào đi tìm đối phương, huống chi hôm trước cô đã nói kiên quyết như vậy, không muốn có bất kì liên hệ gì với anh, kể cả anh có đi chưa chắc cô đã đồng ý.

Anh liền dứt khoát cái gì cũng không làm, không nói một lời hầu hạ lão nhân gia. Kết quả Đường lão phu nhân thấy anh càng ngày càng im lặng ít nói, càng thêm ghét bỏ anh: “Theo đuổi lâu như vậy cũng không đuổi tới tay, nếu cháu cho nó một nửa kiên nhẫn như đối với hồ ly tinh kia, thì A Hảo đã sớm hồi tâm chuyển ý.”

Đường Khải Sâm cũng không phản bác, kỳ thực anh cũng không có kinh nghiệm theo đuổi phụ nữ, với Lộ Lâm lúc trước giống như là tự nhiên mà vậy bước đến cùng nhau, rốt cuộc là ai chủ động anh cũng không nhớ rõ.

Người già đối với cái gì cũng trở nên cảm tính, cho nên bà nội mỗi ngày đều nói liên miên cần nhẫn, không có chuyện gì còn nhắc tới Bắc Bắc: “Đáng thương cho cháu nội của ta, cụ nội này sắp đi cũng không nghe được một tiếng cháu gọi, cũng không biết đời này còn có cơ hội nhận tổ quy tông hay không...”

Đường Khải Sâm cảm thấy bị lão nhân gia cản nhằn đến đầu cũng phình ra, nghĩ tới Bắc Bắc lại càng thêm tâm phiền ý loạn. d.d.l.q..d

Đến tối nghỉ ngơi cũng không yên ổn, một mình anh nằm trên giường lớn khách sạn, thỉnh thoảng trong đầu lại nhớ lại hình ảnh Khương Văn Hào nằm dưới thân anh lần trước, trên chính cái giường này, dường như vẫn còn hơi thở và nước mắt của cô. Nhưng hiển nhiên ga giường không biết đã thay bao nhiêu lần rồi!

Anh gọi quản lý đến đổi phòng ngay lập tức, trần trọc trần trụi, vậy mà ban đêm vẫn mơ thấy cô như những đêm trước. Khương Văn Hào trong mộng không hề trừng mắt lạnh lùng với anh mà cười thật dịu dàng thật rung động lòng người, cô như vậy làm cho anh cảm thấy cực kì thư thái, cảm giác ôm vào trong ngực không cần nói tuyệt vời đến thế nào.

Cô dựa dẫm, thuận theo anh hoàn toàn, yêu cầu gì cũng đồng ý, không khác lúc cô còn ở bên anh cho lắm, từng tiếng trong vắt gọi anh “Khải Sâm”. Anh ôm cô, hôn, trên mặt cô còn ửng hồng xấu hổ, nằm dưới thân anh bị anh xâm chiếm, thời điểm đó âm thanh rên rỉ của cô khiến anh gần như muốn nổ tung.

Đây không phải Khương Văn Hào ngốc nghếch ngốc nghếch, rõ ràng chính là yêu tinh! Cảm giác tiêu hồn đắm chìm trong cơ thể cô vẫn còn mới mẻ, nóng bỏng siết chặt, khiến cho anh cực kì thoải mái.

Chờ đến khi bỗng nhiên bừng tỉnh mới phát hiện thế nhưng tất cả đều là giấc mộng, anh ở cái tuổi này còn mộng – xuân, mà đối tượng thế nhưng lại là Khương Văn Hào. Thật ra lúc trước anh cũng mơ thấy cô vài lần, nhưng mỗi lần tỉnh lại nghĩ về cô mà giải quyết, cũng không có cảm giác gì. Lần này lại không như thế, sau khi anh dựa vào những hồi ức còn sót lại phát tiết xong, trong lòng lại càng thêm bí bách, hình như trong lòng có cái gì đó lên lút sinh sôi.

Đường Khải Sâm phát hiện anh lại có chút nhớ nhung Khương Văn Hào, không chỉ bởi vì dục vọng xấu hổ bí ẩn, mà hình như còn có... một loại tình cảm khó nắm bắt. Anh đối với cảm giác này có hơi hoảng sợ, nên cực lực khắc chế, nhưng ban đêm lại phóng túng bản thân ảo tưởng cô.

Kết quả chính là càng khắc chế càng phiền lòng, cuối cùng biến thành hồng bet.

Tinh tình bà nội cũng càng ngày càng không tốt, kết quả mới nhất của bác sĩ cho thấy các chỉ số sức khỏe của bà đều xuống thấp, lại thêm tâm trạng suy sụp, nếu không nhanh chóng phẫu thuật thì sẽ rất nguy hiểm.

Bà cũng đồng ý phẫu thuật, chỉ có một yêu cầu là được gặp Khương Văn Hào. Đường Khải Sâm cũng không dám chậm trễ, vội vàng tìm người khắp nơi, cuối cùng biết được cô đến tìm Chu Tử Nghiêu.

Đoạn đường này tâm trạng của anh vô cùng phức tạp, nhưng vẫn phải tới, kết quả là bất gặp một màn như vậy. Hai người ôm hôn ở đầu đường, đáng về khó chia lìa, hình ảnh kia giống như thanh chùy thủ sắc bén hung hãn đâm thẳng vào ngực anh. . .

***

Văn Hào chưa kịp điều chỉnh tâm tình của mình, trước mặt lại bất ngờ xuất hiện một đôi giày da kiểu nam sang chảnh, cô hơi ngẩng đầu, ánh mắt nhìn đối phương mang theo chút kinh ngạc.

Đáy mắt sâu thẳm của Đường Khải Sâm còn vương tơ máu, anh nhìn cô một hồi, thấp giọng mở miệng: “Bà nội bệnh nặng, trước khi phẫu thuật muốn gặp em.”

Sự tình khẩn cấp, Văn Hào quá rõ ràng tình tình bướng bỉnh của bà nội, vì thế lập tức đáp ứng. Cô không nói thêm gì với Đường Khải Sâm, thực ra là cũng không có lời nào để nói, sau khi lên xe cứ thất thần nhìn cảnh vật ngoài cửa kính.

Sắc trời tối dần, cửa kính phản chiếu khuôn mặt có vẻ mệt mỏi của cô, thi thoảng cũng phản chiếu ánh mắt anh nhìn cô. Văn Hào dứt khoát nhắm mắt lại, không muốn có bất kì trao đổi gì với anh.

Đường Khải Sâm cảm thấy trái tim trống rỗng của mình lại bị người ta hung hăng đánh thêm một quyền, Khương Văn Hào không nói chơi, cô thật sự không muốn có bất kì dính dáng tới anh ——

Lão phu nhân chậm chạp không tiến vào phòng phẫu thuật rồi cuộc đã gặp được Văn Hào như ý nguyện, run rẩy đưa tay qua, bà đeo mặt nạ dưỡng khí nên nói chuyện cũng không được rõ ràng, mỗi lần hô hấp đều gọn lên một vệt sương trắng mờ hồ.

Bên cạnh có nhiều người đang đứng, ngoài bác sĩ và hộ lý, còn có Đường Trọng Kiêu và vợ anh ta là Hứa Niệm, đều có vẻ mặt nghiêm trọng. Trước khi đến Văn Hào cũng không biết tình hình bà lại không ổn như vậy, so với lúc trước thì gầy hơn rất nhiều, cô phải cúi gần sát người bà mới có thể nghe thấy lời bà nói.

“Nếu như ta không ra được, con hãy đi cùng bọn chúng tiễn ta một đoạn nhé. Thay ta trông chừng thằng ngốc kia, tất cả đều có người đi cùng, chỉ có nó một mình lẻ loi...”

Bà nói đã không ra hơi, một câu đứt mấy quãng, nhưng Văn Hào vẫn nghe hiểu.

Trước kia vẫn cảm thấy người lão phu nhân không thích nhất chính là cháu trai lớn bạc tình này, cho nên rất hay soi mói bắt bẻ anh, không nghĩ tới phút cuối cùng người nhớ thương nhất lại là anh. Văn Hào nhìn mấy hộ lý đẩy xe nằm của bà vào phòng, bàn tay già nua từ từ trượt ra khỏi tay mình, đáy lòng không tránh nổi chua xót.

Lão phu nhân đã hơn tám mươi tuổi, ở tuổi này, mỗi lần tiến vào phòng phẫu thuật đều cần phải chuẩn bị tâm lý cho tình huống xấu nhất.

Phẫu thuật tiến hành rất lâu, người ở chỗ này không ai nói chuyện, trừ con gái vừa mới ra đời của Đường Trọng Kiều phát ra vài tiếng y y nha nha, bên ngoài phòng phẫu thuật vô cùng yên tĩnh. Đường Khải Sâm ngồi cách Văn Hảo không xa, giữa bọn họ chỉ cách một chỗ ngồi, cho nên mỗi lần cô nhìn về phía phòng phẫu thuật, ánh mắt luôn chạm vào anh.

Anh vẫn hơi nhắm mắt, áo bành tô màu đen trên người làm lộ rõ sắc mặt tái nhợt, cảm cũng đầy râu, xem ra đã rất lâu không được nghỉ ngơi thật tốt. Tất cả tình cảm của người này, có lẽ đều dành cho người nhà của mình, Văn Hảo biết anh nhiều năm như vậy, ngoài trừ người nhà họ Đường, cô chưa từng thấy anh để ý người nào nhiều như thế.

Cô chà xát ngón tay hơi lạnh, bệnh viện luôn cho người ta cảm giác âm u lạnh lẽo, ở chỗ nào cũng thấy lạnh cả người. Trên người cô chỉ mặc cái áo khoác ngắn, vừa ngồi một lúc đã thấy rét run.

Hành động nhỏ như vậy, không hiểu sao lại khiến người đàn ông bên cạnh đột ngột mở mắt, cời áo bành tô trên người choàng lên vai cô. Văn Hảo muốn từ chối, nhưng thấy Đường Trọng Kiều và Hứa Niệm đã nhìn qua, cảm thấy nếu cứ đẩy qua đẩy lại thì rất khác người, tình huống bây giờ cũng không thích hợp. Vì vậy nên cô chỉ đành hơi hạ mắt nói “Cảm ơn anh.”

“Chỉ là chuyện nhỏ.” Anh nói nhỏ, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào ba chữ “Đang phẫu thuật” màu đỏ tươi.

Văn Hảo nhận ra anh đang khấn trương, bởi vì từ đầu đến cuối tay của anh đều nắm chặt thành quyền, song người đàn ông này luôn giấu che giấu, cho nên không dễ dàng biểu hiện sự yếu ớt của mình trước mặt người khác.

Anh nhìn chăm chăm cửa hồi lâu, lại hơi nghiêng đầu nhìn cô một cái, bỗng nhiên nói: “Đói không?”

Lúc này Văn Hảo mới nhớ ra mình chưa ăn cơm, gặp Chu Từ Nghiêu xong thì đến đây luôn, đến bây giờ đã qua mấy tiếng. Nhưng lúc này làm gì có tâm trạng ăn uống, vì thế lắc lắc đầu: “Không đói bụng.”

Đường Khải Sâm nhìn cô chăm chú, cuối cùng cũng không nói gì.

Bên kia Đường Trọng Kiều và Hứa Niệm cũng đang nhẹ giọng thì thầm. Hai người họ thật sự rất thân mật, Đường Trọng Kiều nắm chặt tay Hứa Niệm, như là đang im lặng an ủi cô ấy, vừa so sánh như vậy, bọn họ bên này càng lúng túng hơn.

“Khi đó, cha em phẫu thuật, anh không nhìn thấy tin nhắn kia.”

Bỗng nhiên Văn Hảo nghe anh nhắc lại chuyện xưa, tuy rằng trong lòng kinh ngạc, nhưng cũng không có quá nhiều cảm giác, chỉ nhẹ giọng nói: “Không sao, đều qua rồi.”

Đường Khải Sâm cười nhẹ một tiếng, nghe vào tai như là tự giễu: “Phải không?”

“Ừm.”

Văn Hảo cho rằng đề tài kết thúc như vậy, không nghĩ tới anh lại nói tiếp: “Nhưng anh để ý.”

Cô cúi đầu không nhìn anh, cũng không hỏi vì sao, đối với một người đã coi mọi chuyện đều đã qua, thì cái gì cũng không thềm để ý. Dù lúc trước có đau chết đi sống lại, giờ miệng vết thương lại bị rách ra, cũng không có chút cảm giác nữa rồi.

Đường Khải Sâm cũng không nói thêm nữa, anh luôn trong vai một người đàn ông kiêu ngạo, cho nên bất kể đúng sai phải trái cũng không thể đem hết lòng mình bộc lộ với cô. Song anh vẫn nhẹ nhàng nói với cô một câu: “Cảm ơn em Khương Văn Hảo, anh khôn nạn như vậy, mà bây giờ thế vẫn còn có em——”

Anh đã từng cực kì chán ghét lòng tốt của Khương Văn Hảo, nhưng lúc này, một mình anh cô độc đối diện với thời khắc sống còn của người thân, lại hết sức cảm kích cô. Thật may quá, dù cho lúc này cô chỉ ở bên cạnh anh, một câu cũng không nói, cũng cho anh niềm an ủi lớn lao...

Lời này của anh quá cảm tính cũng quá khế, Văn Hảo quay đầu nhìn anh, nhưng không thấy được vẻ mặt anh. Anh đã đứng lên đi về phía cửa sổ, thân hình cao to kéo lê một cái bóng đồ dài trên sàn nhà.

***

Gần sáng mới phẫu thuật xong, bác sĩ chính mang đến tin tức tốt song không quá lạc quan, phẫu thuật thành công, nhưng cần ở lại phòng ICU tiếp tục quan sát, dù sao thì người ở cái tuổi này, không thể qua loa được.

Mặc kệ thế nào, mọi người đều thở phào một hơi, con gái Đường Trọng Kiều mới được mấy tháng, bây giờ vừa nháo vừa khóc. Đường Khải Sâm liền nói với anh ta: “Đi về cùng Hứa Niệm đi, anh ở lại.”

Đường Trọng Kiều nhú mày nhìn anh: “Tối qua anh cũng không nghỉ ngơi rồi.”

“Không có việc gì.” Đường Khải Sâm xoay người nhìn về phía Văn Hảo, dừng lại một chút mới nói: “Để Trọng Kiều đưa em về, được không?”

Văn Hảo khoát tay: “Không cần phiền phức như vậy, tôi tự đi, bên dưới có nhiều taxi.”

Bỗng nhiên Đường Trọng Kiều ho một tiếng: “Ừm, dù sao lúc này cũng đã muộn rồi, trong phòng bệnh có chỗ nghỉ ngơi, không bằng cô nghỉ tạm ở đây một đêm.”

Đường Khải Sâm cùng Văn Hảo nhìn nhau, thế mà Đường Trọng Kiều mặt không đổi sắc lời kéo vợ mình đi về phía thang máy, nói cực kì thần nhiên: “Xe em hết dầu, không đi được xa như vậy.”

Đây là cái cớ thối nát chừng nào, ngay cả Văn Hảo cũng rõ anh ta đang tạo cơ hội cho hai người họ. Nhưng không phải bình thường người này không hợp với anh trai mình hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chương 36

Editor: Linh Đang

Hết lần này đến lần khác lại trùng hợp như vậy, quần gia trong nhà cũng vừa mới đưa đồ ăn tới, sau khi toàn thân thả lỏng thì kết quả chính là, lúc này Văn Hảo chỉ mới được mùi thức ăn mà bụng đã kêu vang. Lúc trước khi cô sinh Bắc Bắc thì bị bệnh, một khi đói quá mức sẽ dễ dàng bị tụt huyết áp, lúc này hai chân đều như nhũn ra.

Đường Khải Sâm nhận lấy đồ mà quần gia đưa tới, con người đen hơi hơi ngưng mắt nhìn cô, nói: “Ăn gì đó trước, cái khác, đợi lát lại nói.”

Cũng không biết người nọ có cố ý hay không, Văn Hảo liếc mắt liền thấy màu sắc trong hộp đồ ăn, lại còn có chân heo đường phèn mà cô thích nhất, lúc này đến bụng cũng không tự chủ được phát ra tiếng kêu “ục ục”.

Đáy mắt Đường Khải Sâm có ý cười chột lóe lên, giờ chiếc hộp nặng trĩu về phía cô: “Phần của hai người, anh cũng không ăn hết, đừng lãng phí.”

Anh nói xong thì bước trước vào phòng bệnh, chỉ còn mình cô đứng sững sờ tại chỗ, phần của hai người, cho nên vừa rồi anh cố ý gọi điện thoại báo quần gia đưa đến? Văn Hảo có hơi chút do dự, cuối cùng vẫn theo vào.

Trong phòng bệnh rất im lặng, bà nội còn chưa tỉnh, chỉ còn tiếng máy điện tâm đồ kêu “tích tích” ổn định mà an bình. Đường Khải Sâm bày tất cả đồ ăn lên bàn trà, lúc này anh chỉ mặc một chiếc áo vàng nhạt mỏng, cổ tay áo hơi cuộn lên lộ ra cánh tay rắn chắc, thoạt nhìn thuần thực lại vô hại, nghe được tiếng bước chân cũng chỉ hơi nâng cằm “Rửa tay.”

Những hình ảnh này, thật ra trùng lặp với những gì đã từng xảy ra trong cuộc sống của bọn họ, chẳng qua khi đó người ngồi ở vị trí của Đường Khải Sâm lại chính là cô... Văn Hảo vào phòng vệ sinh rửa tay, nhìn gương hít sâu, rũ bỏ những hình ảnh xưa cũ ra khỏi đầu.

Đường Khải Sâm đưa đôi đũa cho cô, đầu ngón tay lạnh lẽo nhẹ nhàng lướt qua: “Đồ ăn là mẹ Lưu làm, hẳn là em rất thích.”

Văn Hảo còn nhớ rõ người đó, thực sự nấu cơm vô cùng ngon, chỉ là tính tình không được tốt, vì thế buột miệng nói một câu: “Con trai bà ấy kết hôn chưa?”

Đường Khải Sâm nghe thấy cô hỏi, ánh mắt chăm chú nhìn cô. Văn Hảo ý thức được bình thường người này cũng hiếm khi câu thông cho người khác, huống chi là việc vụn vặt như vậy, vì thế lắc lắc đầu: “Coi như tôi không hỏi.”D@Đ#L\$Q%Đ^^

Đường Khải Sâm khó có lúc kiên nhẫn, đối với việc như này cũng không nhịn được tò mò: “Tại sao lại nhớ rõ chuyện này?”

“Con trai của mẹ Lưu rất hiếu thuận, mỗi lần tìm bạn gái đều xem có thể hòa hợp với mẹ Lưu hay không, cho nên mỗi lần đều đổ vỡ.” Văn Hảo nhớ tới biểu cảm của mẹ Lưu khi nói với cô chuyện này, vẫn rất cảm thán, lập tức lại cảm thấy là lạ, tại sao bản thân mình lại không cẩn thận nhắc tới với Đường Khải Sâm?

Còn là chuyện bất quá như vậy.

Kết quả là việc nhỏ nhảm chán như vậy, hai người lại tốn thời gian một bữa cơm, may mắn không có tình huống tệ ngắt phát sinh, cho nên không khí cũng không tệ lắm. Nhưng Văn Hảo nhìn thời gian, thế nhưng đã là hơn hai giờ đêm, lúc này trở về không quá an toàn, Bắc Bắc có tiểu Tào chăm sóc cô không cần lo lắng, nhưng cùng Đường Khải Sâm ở cùng một chỗ —— d :D5 đ :lol: l :love2: q :hixix: đ

Cô quay đầu vừa lúc nhìn thấy đối phương như đang đắm chiêu nhìn mình chăm chăm, có lẽ cũng đang tự hỏi cùng một vấn đề. Văn Hảo nghĩ nghĩ, vì thế chủ động nói: “Trọng Kiều nói mấy ngày nay anh không nghỉ ngơi, anh đi ngủ đi, tôi ở cùng bà nội.”

Dù sao cũng còn vài tiếng nữa, hừng đông cô kịp lúc mang bữa sáng trở về cho Bắc Bắc cùng tiểu Tào.

Nhưng Đường Khải Sâm nghe xong lời này lại không đi, ngược lại chuyển ghế ngồi bên cạnh cô: “Cùng nhau.”

Anh trò chuyện đề tài không có dinh dưỡng với cô, cũng chỉ vì kéo dài thời gian giữ người ở lại, sao có thể lãng phí thời gian quý giá như vậy vào giấc ngủ được!

Nhưng anh ở lại, Văn Hảo lại cảm thấy muốn bốc hơi đi, người này, chẳng lẽ không nhìn ra cô nói như vậy không phải quan tâm anh, mà là không muốn trôi qua một đêm với anh sao? Nhưng da mặt cô mông, lời nói trực tiếp như vậy vẫn không nói nên lời, thấy anh kiên trì liền lập tức đứng lên: “Vậy tôi đi ngủ —— “

Tay của anh giành trước một bước nắm lấy cổ tay cô, lúc này mới hơi ngược mắt nhìn về phía cô: “Có thể nói chuyện với anh không?”

Ánh mắt cô độc như thế, thật đúng là không nên thuộc về người đàn ông này. Văn Hảo còn nghi ngờ chính mình nhìn lầm rồi, ngay sau đó lại nghe anh nói: “Tùy tiện nói chuyện gì cũng tốt, chỉ nói là nói mà thôi, anh cam đoan không làm cái gì hết.”

***

Nhớ tới bộ dáng ở ngoài phòng mổ hôm nay của anh, Văn Hảo vẫn ngồi xuống, nhưng cô thật sự cảm thấy mình cùng Đường Khải Sâm không có gì đáng để nói. Quan hệ giữa bọn họ quá phức tạp, hình như cái gì cũng không thích hợp.

Đường Khải Sâm cũng đang trầm mặc, có lẽ đang nỗ lực tìm đề tài.

Cuối cùng Văn Hảo hỏi tới mẹ Đường Khải Sâm: “Hiện tại thân thể của bác có khá hơn chút nào không?” D@Đ#LSQ%Đ^^

Thật ra Đường phu nhân đối xử với cô cũng không tệ lắm, tuy nói không có thân cận như vậy, nhưng cũng không làm khó dễ cô. Chỉ là bốn năm trước nhà họ Đường gặp biến cố lớn, em gái Đường Khải Sâm là Đường Mạc Ninh cũng qua đời ngoài ý muốn, dưới những dả kích liên tục, tinh thần của Đường phu nhân liền bắt đầu không bình thường, luôn ở nước ngoài an dưỡng.

Đường Khải Sâm nói tới mẹ, mọi mặt trên mặt rõ ràng hơn: “Có khi có thể nhận thức, có khi ngay cả anh cũng không nhận ra.”

Thoạt nhìn vẫn là bộ dạng của bốn năm trước, trong lòng Văn Hảo có chút thốn thốn, lại nghe Đường Khải Sâm trầm thấp cười một tiếng: “Cho nên thật sự anh rất chán ghét bệnh viện. Lúc trước khi cha anh mắc tâm bệnh rồi mất, là anh cùng mẹ ở lại bệnh viện một đêm. Sau đó là Mạc Ninh không còn, một mình anh trông coi em ấy, bây giờ là bà nội —— “

Khi anh nói những lời này thì thậm chí trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng Văn Hảo vẫn có thể nhìn thấy bi thương bị che dấu trong mắt anh. Thân là con trai cả, trên người anh gánh vác trách nhiệm cô đều hiểu tất cả, nhưng anh phải chống, trong lòng có bao nhiêu sợ hãi cùng mọi mặt đều không thể nói với bất kỳ ai, mà trên thực tế, cũng không có bất kỳ người nào có thể thay anh chia sẻ.

“Cám ơn em đêm nay có thể đến.” Bỗng nhiên anh nhìn cô một cái, ánh mắt mềm mại hơn rất nhiều.

Văn Hảo rõ ràng ấn ý trong đôi mắt của anh, nhưng chỉ nhếch môi khẽ cười: “Bà nội cũng là trưởng bối của tôi, đến thăm bà là việc nên làm.”

Đường Khải Sâm biết cô đang cố ý phân rõ giới hạn với mình, hơi hơi nghiêng đầu không nói gì nữa.

Sâu trong bóng tối, hai người im lặng ngồi tại chỗ, không ai biết nên nói tiếp cái gì. Mãi đến lúc dụng cụ tâm điện bỗng nhiên bắt đầu không kêu lên không bình thường, Văn Hảo lập tức khẩn trương nhìn về phía đối phương. Đường Khải Sâm cũng biến sắc, nhanh chóng đứng dậy nhấn gọi nút ở đầu giường, bác sĩ trực ban nhanh chóng đi tới, mấy người hộ sĩ cũng vội vàng vàng tiến vào theo.

Văn Hảo thấy bọn họ kéo rèm lên, sau đó một người hộ sĩ trong đó bảo hai người bọn họ tránh đi. Văn Hảo khẩn trương đến mức tim đập không có quy luật, cô nghiêng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, dây thần kinh của anh nổi lên, viền môi trắng tái, bàn tay rứa bên người nắm rất chặt.

Cô do dự 2 giây, vẫn nhẹ giọng an ủi anh: “Yên tâm, nhất định sẽ không có chuyện gì.”

Đường Khải Sâm cứng ngắc gật gật đầu, qua một lúc mới nói: “Nhất định không có việc gì.”

Loại thời điểm này mỗi phút mỗi giây đều bị vô tình phóng đại, cũng không biết qua bao nhiêu lâu, cuối cùng thấy bác sĩ đầy đầu mồ hôi đi ra. Đường Khải Sâm cùng Văn Hảo lập tức nghênh đón, giọng đối phương trầm trọng nói: “Tạm thời không có việc gì, nhưng tuổi của bà quá lớn, tình huống vô cùng không ổn định, mọi người phải chuẩn bị tâm lý trước.”

Văn Hảo rõ ràng cảm thấy lỗ tai của mình ong ong “ầm” một tiếng, lại nhìn về bà đang ngủ say sau rèm, trong lòng đè nén không nói ra được.

Đường Khải Sâm đứng ở đó không nhúc nhích, chỉ phát ra một tiếng giọng mũi cực thấp, Văn Hảo nhìn anh lúc này, há miệng thở dốc, lại cảm thấy nói cái gì cũng đều chỉ là lời nói suông.

Vốn trong phòng bệnh đang căng thẳng lại quay về yên tĩnh như lúc đầu, Đường Khải Sâm ngồi trở lại vị trí cũ, vẫn thất thần nhìn bà mình trên giường. Văn Hảo cũng im lặng nhìn bà nội, bình thường khuôn mặt nghiêm khắc, giờ phút này mơ hồ có chút bất an, có lẽ trong mộng đang phải chịu đau đớn dằn vặt.

Bỗng nhiên Văn Hào lại nhớ tới cha, lúc ấy bệnh tình của ông đã đến kì cuối, ngay cả trị liệu cũng là một dạng giày vò, lúc ấy ông nói cho cô biết: “Buông tay đi con, như vậy đối với cha mà nói, ngược lại là loại giải thoát.”

Cô không biết bây giờ bà nội có giống vậy hay không, nhưng người rời đi cứ rời đi như vậy, những người còn lại thì...

Cô lặng lẽ nhìn người đàn ông bên cạnh, bỗng nhiên lại nhớ đến những lời bà nội nói trước khi vào phòng giải phẫu. Giờ phút này Đường Khải Sâm vẫn ngồi thẳng lưng, thậm chí không có nửa chút biến hóa, đến lông mi đều không chớp một chút, giống như suy nghĩ đã hoàn toàn mất đi.

Rốt cuộc Văn Hào cũng phát hiện không thích hợp, bắt đầu có chút bận tâm về anh: “Đường Khải Sâm?”

“Anh vẫn cho là, bà nội khỏe mạnh như vậy, sẽ không rời đi như vậy.” Bỗng nhiên anh mở miệng, hốc mắt lập tức đỏ, giọng nói cũng mang theo run rẩy không thể phát giác.

Mũi Văn Hào bắt đầu thấy chua xót, hơi cúi đầu xuống: “Người lớn tuổi, luôn phải trải qua lần này, không ai ngoại lệ cả.”

Nhưng Đường Khải Sâm lại giống như không nghe thấy lời nói của cô, thản nhiên nói: “Mỗi lần bà mắng anh, thật ra anh không khó chịu, ngược lại rất cao hứng. Ít nhất như vậy, anh còn cảm thấy anh có gia đình, có người nhà —— “

Văn Hào nghe thấy anh trầm thấp nói xong, từng chữ đều lộ ra nỗi sầu não không nói ra được. Ít có lúc tinh thần người đàn ông này sa sút như vậy, giờ phút này đến cô cũng có chút giật mình.

Bình thường anh quá mức lạnh nhạt, lại đầy đủ lạnh lùng, thậm chí có lúc cô cảm thấy trên thế giới này không có bất cứ chuyện gì có thể làm anh tổn thương. Nhưng...

“Mỗi lần gặp phải chuyện anh không giải quyết được, chỉ cần bà nội còn ở đó, anh đã cảm thấy an tâm.” Anh khẽ rũ mắt xuống, giọng nói hoàn toàn khàn đi.

Văn Hào nhìn đường cong trên khuôn mặt góc cạnh của anh, giờ phút này lại nhuộm một tầng yếu ớt cùng cô tịch không nói ra được, cô chần chờ vươn tay nhẹ nhàng phủ lên tấm lưng rắn chắc của anh, định nói chút gì.

“Đường Khải Sâm, đừng như vậy, bà nội sẽ qua khỏi.”

Bỗng nhiên Đường Khải Sâm nghiêng người qua, hai má vùi vào trong hõm vai cô, toàn thân Văn Hào đều ngừng ra tại thời khắc đó. Hơi thở ấm áp của anh phun vào da thịt cô, tiếp theo là hai tay chặt chẽ vịn lấy cô.

Văn Hào cảm thấy hai tay anh ôm mình vô cùng chặt, giống như sợ bị cô đẩy ra, cô biết giờ phút này trong lòng anh chỉ cần một chút an ủi, cũng không mang bất kỳ chút tình dục nào.

Cho nên cô cần cần mọi, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve những sợi tóc đen mềm mại của anh: “Một đời bà trải qua nhiều chuyện như vậy còn gắng gượng được, anh phải tin tưởng bà.”D@Đ#L\$Q%Đ^^

Mới Đường Khải Sâm nhẹ nhàng dán sau tai cô, hồi lâu mới nói: “Đúng, bà nói qua muốn nhìn thấy anh cưới vợ sinh con, sẽ không rời đi như vậy.”

Văn Hào giật mình, lại nhìn bà đang nằm tiều tụy trên giường thì trong lòng vô cùng phức tạp. Bà nội không kiên trì nổi, lúc này... Có phải nên thỏa mãn nguyện vọng của bà, để Bắc Bắc gọi bà một tiếng cụ hay không?

***

Hai người vượt qua một đêm dài, Văn Hào cảm giác được ngoài cửa sổ có nắng mai xuyên vào thì phát hiện chính mình lại dựa vào bả vai Đường Khải Sâm mà ngủ, hai người găt gao nằm cùng nhau, trên người còn đang đắp áo khoác của anh.

Cô nhớ rõ lúc trước rõ ràng là người đàn ông này ôm cô không buông tay

---

Đường Khải Sâm ôm cánh tay còn đang ngủ, lồng ngực anh nhũ rất sâu, thoạt nhìn cũng không thoải mái. Cô thờ dài, khi chuẩn bị đứng dậy lại bị người đàn ông đột nhiên vươn ngang tay ôm lấy cổ.

Văn Hào trừng mắt to, tiếp theo liền thấy anh chậm rãi mở mắt ra, tiện đà nghiêng mặt lại cô.

Bốn mắt nhìn nhau, những tia nắng sớm cũng dần chiếu vào, Văn Hào lại thấy được độ ấm hừng hực trong mắt anh, sau đó anh nhanh chóng kẻ sát lại cô, hạ xuống một nụ hôn trên môi cô.

Không khí quá mức yên tĩnh hài hòa, đang lúc mơ mơ màng màng, Văn Hào còn nghĩ mình chưa tỉnh ngủ. Nụ hôn này không giống với lúc trước anh mang theo công kích cùng xâm lược, mà cực kỳ giống hồi ức hôm đó khi cô uống say trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, quá mức ôn nhu, ôn nhu đến mức làm cô sinh ra vài phần hoảng hốt.

Môi lưỡi giao triền, thậm chí cô có thể cảm giác được những sợi chỉ bạc khi bốn cánh môi tách khỏi nhau.

Văn Hảo thấy đôi mắt đen của anh nhìn chăm chú vào chính mình, như là có lời muốn nói, theo bản năng cô không muốn nghe, ai biết một giây sau anh càng thêm dùng sức hôn, như muốn nuốt cô vào bụng.

Bọn họ đang đắp cùng một chiếc áo bành tô, cho nên dưới quần áo hai người chặt chẽ dán vào nhau, tay của anh đặt bên hông cô, cũng dùng hết sức lực như thế, Văn Hảo bị anh hôn sắp thở không nổi, lúc này anh mới thỏa mãn buông cô ra.

“Anh biết bây giờ nói em cũng sẽ không tin, nhưng Khurong Văn Hảo, hình như anh... Thật sự thích em.” Thậm chí môi anh còn cách cô vô cùng gần, cho nên nói ra những lời này vô cùng trầm thấp

Văn Hảo nghe vào tai thì càng thêm cảm thấy không chân thật, cô trừng anh, vừa định nói chút gì, bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói suy yếu cắt đứt hai người: “Thăng nhóc đáng chết, thật muốn làm ta tức chết... Cái gì gọi là giống như, không thể khí phách hơn chút sao?”

Văn Hảo cùng Đường Khải Sâm đồng thời ngậy ngẩn cả người, quay đầu liền thấy bà nội trừng mắt lạnh lùng nhìn hai người.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mu Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Chương 37

Editor: Linh Đang

Văn Hảo trước hết lấy lại tinh thần, bỗng dưng cô đứng lên, nhanh chóng cúi đầu sửa sang lọn tóc mỏng bên má: “Bà tỉnh rồi ạ, cháu đi gọi bác sĩ tới.”

Cô đi rất nhanh, cũng không nhìn về phía Đường Khải Sâm chút nào, ánh mắt anh phức tạp nhìn chăm chăm bóng lưng cô cho đến biến mất, lúc này mới xoay người nhìn bà nội trên giường bệnh.

Bà nội vẫn trừng anh như vừa rồi, về mặt nổi giận không thêm tranh luận.

Đường Khải Sâm thực sự vừa tức vừa buồn cười, cúi người dịch góc chăn cho bà: “Bà thờ bình tĩnh, chuyện này không gấp được.”

Dù sao cũng vừa mới tỉnh, lúc này giọng điệu của lão phu nhân hoàn toàn thấp xuống, nhưng ánh mắt không ôn hòa một chút nào: “Không vội? Còn không vội nữa ta sẽ không có cơ hội nhận chất trai nhỏ về được.”

Đường Khải Sâm không tiếp lời này, ngược lại nắm ngón tay gầy gầy nua của bà, nhẹ nhàng dán lên hai gò má của mình. Lão phu nhân hoàn toàn trầm mặt, cháu trai lớn của bà, rất hiếm khi để lộ cảm xúc ra bên ngoài như bây giờ.

“Bà phải chờ cháu đoạt cô ấy về đã, ngoài Bắc Bắc ra, còn phải đợi ôm những đứa con khác của chúng cháu, đặt tên cho chúng.” Đường Khải Sâm nhẹ giọng nói xong, khom lưng hôn vào tay bà một cái, lúc này mới ngắt đầu chống lại tầm mắt của bà, “Chúng ta thỏa thuận nhé.”

Lão phu nhân lặng im rất lâu, lặng lẽ quay đầu đi: “Xem tính tình này của cháu, chẳng phải ta ở bên cạnh gấp chết —— “

Bà vẫn nói năng thận trọng như trước, nhưng giọng nói lại mang theo vài phần ghen ngào rõ ràng, Đường Khải Sâm chôn mặt trong lòng bàn tay bà, cảm thụ được nếp nhăn cùng độ ấm trong lòng bàn tay bà, một lòng lo lắng mới hoàn toàn trầm tĩnh lại.

Tối qua nếu không phải Khurong Văn Hảo cùng anh, những dây vô anh phải chịu sẽ tuyệt đối nhiều hơn thế này. Cũng là giờ khắc này anh mới hiểu được, một đời người, có được nhiều nhưng lại chẳng có gì, có một người có thể để mình an tâm ấm lòng không mới là quan trọng.

Nhưng chính anh cũng rõ ràng, con đường này phải từ từ không được vội vàng, Khurong Văn Hảo sẽ không dễ dàng tin tưởng lời yêu anh nói ra từ miệng như vậy.

Bà nội cũng biết rõ điểm này, giọng nói trầm thấp không dễ nghe thấy: “Chi cần có tâm, không có gì làm không được. Quá khứ con bé không tin con, đó là vốn con không dụng tâm”

Đường Khải Sâm cười gật gật đầu: “Người như con, một khi xác định, sẽ đi trên con đường đó không quay đầu.”

Bà nội nửa tin nửa ngờ nhìn anh: “Nếu, hồ ly tinh kia trở về thì sao?”

Cảm xúc trên mặt Đường Khải Sâm hơi ngưng lại, vừa định trả lời, Khurong Văn Hảo đã cùng bác sĩ bước nhanh tới. D@Đ#L\$Q%Đ^^

Bác sĩ thay lão phu nhân làm kiểm tra, hai người ở đây đều khẩn trương nín thở mặt mũi ngưng trọng, cuối cùng chỉ thấy cảm xúc trên mặt bác sĩ đều buông lỏng, nói: “Các hạng mục chỉ tiêu tạm thời rất bình thường, nhưng còn phải quan sát thêm, tuổi bà lớn rồi, thận trọng một chút không có chỗ hại.”

Đường Khải Sâm hơi gật đầu, cuối cùng lộ ra chút ý cười: “Cực khổ rồi.”

Sáng sớm Đường Trọng Kiều cũng chạy tới, nhìn sắc mặt chắc tối qua chưa ngủ đủ, hai huynh đệ đứng trên hành lang thấp giọng trò chuyện. Văn Hào nhìn nhìn thời gian, đứng dậy chào tạm biệt bà nội.

“Trở về đi, ngủ một giấc cho ngon.” Bà nội vẫn nhìn cô cười, hơi động ngón tay mắt lại nhìn về phía hành lang, “Cám ơn cháu.”

Văn Hào biết đây là lão phu nhân tại nói cảm ơn thay Đường Khải Sâm, trong lòng bà nội cực kì thông suốt, rất nhiều việc đều nhìn thấu triệt hơn những người trẻ tuổi bọn họ. Lúc cô đi thang máy xuống thì trong lòng một mực tính toán, cho dù thân phận của Bắc Bắc vĩnh viễn không thể vạch trần, nhưng nếu bé có thể mang đến cho lão phu nhân một chút vui vẻ cùng khoái hoạt cũng tốt.

Trong lòng hạ quyết tâm, Văn Hào quyết định chờ Bắc Bắc tan học sẽ dẫn bé đến thăm lão phu nhân.

Vừa rời vào thang máy thì Đường Khải Sâm quay lưng lại phía cô nói chuyện với Đường Trọng Kiều, cho nên cô chỉ khoát tay với Đường Trọng Kiều, ý bảo rời đi. Nhớ tới những lời người nọ nói lúc sáng sớm, cho dù căn bản cô không cho là thật, nhưng trong lòng vẫn có chút không được tự nhiên.

Ra khỏi khu nhà nội trú, phía sau liền có tiếng bước chân vội vàng đuổi theo, cô quay đầu lại nhìn thì đúng là Đường Khải Sâm.

Trên cánh tay người nọ đắp áo khoác, sai bước đến gần cô, mở miệng liền nói: “Anh đưa em.”

Văn Hào lắc lắc đầu: “Không cần.”

Đường Khải Sâm nhìn cô, bỗng nhiên mặt mày cười cười: “Anh biết em không muốn bắt đầu một lần nữa với anh, nhưng không cần đề phòng anh khắp nơi như vậy. Tối qua em giúp anh nhiều như thế, hiện tại đưa em về, là chuyện phải làm.”

Văn Hào suy nghĩ, cảm thấy chính mình vẫn lảng tránh ngược lại như có vẻ chột dạ, vì thế thân nhiên gật đầu nói: “Vậy anh đưa tôi đến chỗ tiểu Tào đi.”

***

Bắc Bắc đang ngồi trên giường tự mình mặc quần áo, lúc ngủ dậy thường hay buồn bực, thật ra điểm này vô cùng giống Đường Khải Sâm. Lúc này khuôn mặt nhỏ rất thối, thấy Văn Hào mới hơi lộ ra nụ cười: “Di Hào, tối qua đi lại đi đâu vậy?”

“Ở bệnh viện.” Văn Hào chớp chớp mắt, ngồi bên giường ôn nhu nhìn bé, “Con còn nhớ rõ cụ hôm trước trông con rồi đưa con về nhà không?”

Thực sự gười già bên cạnh Bắc Bắc không nhiều, cho bé nhanh chóng nhớ ra, đôi mắt trừng rất lớn: “Cụ ngã bệnh? Phải tiêm sao?”

Văn Hào gật gật đầu, cầm bàn tay nhỏ mềm mềm của bé nói: “Đúng vậy, cụ lớn tuổi như vậy còn bị tiêm, rất vất vả. Tan học con đến thăm cụ được không?”

Trong nhận thức của đứa nhỏ, tiêm là chuyện vô cùng nghiêm trọng, cho nên lúc này Bắc Bắc thấy Đường lão phu nhân rất đáng thương, vì thế bé đáp ứng không chút do dự: “Cháu mang đường cho cụ, như vậy sẽ không cảm thấy mệt mỏi vì thuốc.”

Văn Hào cười nheo cái mũi nhỏ của bé: “Bảo bối thật hiểu chuyện.”

“Mẹ nói, mỗi người đều sẽ già, vậy nên phải đối xử tốt với ông bà nội.” Bắc Bắc hất cằm, kiêu ngạo nói xong lời nói này, lúc này mới nhảy xuống giường chạy đi rửa mặt.

Văn Hào ngồi ở trên giường suy nghĩ, mang đứa nhỏ đi xem lão phu nhân cũng không khó, nhưng êm đẹp gọi bà là “cụ nội”, hình như thế có chút kỳ quái...

Hai người xuống lầu thì Đường Khải Sâm còn chưa đi. Tối qua anh chưa ngủ đủ, lúc này rõ ràng là vô cùng mệt mỏi, dựa lưng vào ghế hơi nhắm mắt, cũng không biết có ngủ hay không.

Văn Hào do dự, vươn tay gõ nhẹ cửa kính xe.

Đường Khải Sâm xoay đầu lại nhìn bọn họ, vừa rồi sau một lát, anh đã ngủ, cuối cùng mơ thấy một giấc mộng vô cùng đáng sợ. Bệnh tình của bà nội chuyển biến xấu, sau đó... trong mộng đều là khúc nhạc dạo màu xám, nhưng lúc này mở mắt ra nhìn thấy một lớn một nhỏ đứng ngoài xe, trong lòng anh lập tức an ổn lại không ít.

Anh xuống xe chào hỏi với Bắc Bắc. Nhóc con ngửa đầu nhìn anh, đôi mắt chớp chớp vô cùng sáng: “Chú, sao chú lại ngủ ở đây thế, cẩn thận cảm mạo đấy.”

Đứa nhỏ trực tiếp bộc lộ quan tâm, làm Đường Khải Sâm hoàn toàn, bên người anh trừ bỏ lúc trước có Khương Văn Hào, hình như là không có ai nói với anh những lời này. Nháy mắt tầm mắt anh rồi tỉnh rồi mù, khoe miệng không tự chủ được hiện ra một nụ cười: “Chú đang đợi cháu, chú đỗ xe ở đây, để chú lái xe đưa cháu đi học có được không?”

Văn Hào không nghĩ tới người này cố ý không trở về nhà nghỉ ngơi vì chờ bọn họ, điều này làm cho cô rất bất ngờ.

Đường Khải Sâm thấy cô nhìn chăm chăm vào mình, giải thích: “Vừa rồi anh nhớ ra một chuyện, muốn thương lượng với em, đợi Bắc Bắc đi rồi nói.”

Văn Hào hoài nghi nhìn anh, thấy vẻ mặt anh nghiêm túc không giống như đang nói đùa, lúc này mới gật gật đầu, ôm Bắc Bắc lên xe.

***

Tối qua Văn Hào cũng chưa ngủ đủ, đoạn đường này đầu đều mơ màng, đưa xong Bắc Bắc liền dựa vào chỗ tựa lưng ngủ bù. Trong mơ màng chỉ nghe Đường Khải Sâm nói: “Bà nội vẫn có chỗ tiếc nuối, chính là không thể nhìn thấy con của anh —— “

Lời của anh còn chưa nói xong, độ ẩm trong khoang xe nhất thời giảm xuống đến mức âm, phút chốc Khương Văn Hào mở mắt ra, lạnh như băng nhìn anh.

Đường Khải Sâm quá rõ ràng hàm ý trong ánh mắt này, anh dùng lực nắm chặt tay lái, vẫn bình tĩnh nói hết những lời còn lại: “Lúc trước bà nội vẫn nghĩ Bắc Bắc là đứa nhỏ của chúng ta, nếu có thể, anh mong em đưa Bắc Bắc đến thăm bà, gọi bà một tiếng ‘cụ nội’, để đỡ bà cao hứng có được không?”

Khi nói những lời này dường như anh không có gì để chờ mong, nếu như nói thì lúc trước vết thương anh gây ra cho Khương Văn Hào sâu nhất, có lẽ là đã cương quyết không cần đứa nhỏ này. Nay lại còn mặt dày vô sỉ yêu cầu cô đưa Bắc Bắc đến thỏa mãn nguyện vọng của mình, cô nên dứt khoát cự tuyệt anh mới đúng.

Quả nhiên Khương Văn Hào vẫn đăm đăm nhìn ngoài cửa sổ xe, chậm chạp không chịu mở miệng.

Trong lòng Đường Khải Sâm cũng không oán Khương Văn Hào một chút nào, đi đến tình cảnh như lúc này, giống như bà nội nói, đều là chính anh tạo nghiệt. Nhưng bà nội đã quá mong chờ được trông thấy người chất trai này, nhưng lại sợ làm tổn thương Khương Văn Hào lần nữa, ngay cả lúc trước quyết định giả vờ không biết thân thế của Bắc Bắc cũng là đề nghị của bà nội. Nhưng nhìn tình trạng bệnh tình của bà, không biết tiếng “cụ nội” này còn có thể đợi được hay không.

Cho nên anh mới bất đắc dĩ đưa ra đề nghị này, nhưng nếu Khương Văn Hào cự tuyệt, thật ra cũng hợp lý.

Mãi đến khi đến cửa nhà Văn Hào, cô cũng không nói với anh lời nào, Đường Khải Sâm thấy cô cời dây an toàn muốn xuống xe, vẫn không khống chế được bắt lấy cánh tay cô: “Xin lỗi, đứa bé năm đó, anh —— “

“Đừng nói tới nó nữa!”

Bỗng dưng Văn Hào xoay đầu lại, ánh mắt hồng giống đầy máu, cô cắn chặt răng, nơi cổ họng đều tràn ngập từng đợt mùi tanh: “Anh không xứng, Đường Khải Sâm, sao anh còn có mặt mũi đề cập tới nó? Là anh không cần nó! Sao anh lại có thể làm như vậy, cho dù anh không yêu tôi, nhưng đó là cốt nhục của anh. Sao anh lại...”

Đường Khải Sâm thấy sắc mặt cô trắng như giấy, trái tim cũng như bị máy khoan điện hung dữ khoan qua, mặc kệ cố ý hay là những thứ khác, anh nợ Khương Văn Hào, cuối cùng vẫn không có cách nào đền bù.

Văn Hào dùng sức cắn môi, dường như đến chảy cả máu: “Năm đó là anh bức tôi sẩy thai, tại sao anh còn có thể lần lượt đề cập đến hai chữ đứa nhỏ trước mặt tôi.”

Đường Khải Sâm nhìn cô mở cửa xe bước nhanh rời đi, bóng lưng đơn bạc đó, lại tràn quyết tâm đoạn tuyệt. Anh chậm rãi chớp mắt, Khương Văn Hào nên hận anh, dù cho lúc ấy anh nghe thấy cô tiến vào phòng giải phẫu, đã chạy đi tìm cô như điên, nhưng vẫn chậm..

Đã tạo thành hiểu lầm rồi, kết quả cũng quá mức thảm thiết.

Khương Văn Hào nghĩ anh không muốn đứa bé kia, thậm chí tìm người bức cô sẩy thai, ở trong mắt cô, anh không khác gì ma quỷ cả.

***

Xế chiều lúc Đường Khải Sâm tới bệnh viện, ngoài ý muốn thấy được Khương Văn Hào cùng Bắc Bắc. Lúc ấy anh đứng ở cửa hoàn toàn giật mình, thậm chí không biết có nên đẩy cửa đi vào hay không.

Không khí bên trong rất tốt, Bắc Bắc ghé vào bên giường cười híp mắt nói chuyện với bà nội, quả thực bộ dáng kia vô cùng đáng yêu.

Mà Khương Văn Hào vẫn ngồi bên cạnh mỉm cười nghe, thường nhẹ giọng bổ sung một câu. Thật sự bà nội rất cao hứng, thời gian dài như vậy tới nay, lần đầu tiên nhìn thấy bà lộ ra vẻ mặt vui mừng như thế. D@Đ#L\$Q%D^^

Đường Khải Sâm cảm thấy lúc này mình đi vào, tuyệt đối sẽ phá hư bầu không khí hài hòa như vậy, thực sự anh rất muốn tham dự vào trong đó, nhưng anh lại sinh ra vài phần khiếp sợ...

Anh làm sai quá nhiều chuyện, người không xứng đáng được tha thứ nhất cũng chính là anh, nhưng Khương Văn Hào vẫn thỏa mãn nguyện vọng ích kỷ kia của anh, không vì gì khác, đơn giản là cô thiện lương.

Từ trước anh cảm thấy Khương Văn Hào vừa vụng về lại ngu ngốc, đối xử với ai đều cũng rất tốt, nhưng hôm nay, anh thấy may mắn cỡ nào khi

Khương Văn Hào là người tốt. Dù cho phần thiện tâm của cô là vì bà nội, nhưng anh vẫn cảm kích.

Một người tốt như vậy, tại sao anh lại bỏ lỡ?

“Cám ơn.” Đường Khải Sâm đưa Văn Hào cùng Bắc Bắc xuống lầu, sau khi suy nghĩ rất lâu, hình như chỉ có thể nói hai chữ này.

Văn Hào nhìn thẳng đằng trước, cũng không nhìn anh: “Không cần thiết, không phải là vì anh, chỉ là vì thỏa mãn tâm nguyện của bà. Huống chi anh không nói, trước đó tôi cũng đã quyết định đưa Bắc Bắc đến thăm bà rồi.”

Đường Khải Sâm cảm thấy không ngoài ý muốn, trên người Khương Văn Hào có quá nhiều chỗ tốt, nhưng anh lại chậm chạp không phát giác. Anh trầm mặc theo sau lưng cô, lúc này trời đã tối, trăng sáng sao thưa, chỉ còn bóng dáng hai người in dài trên mặt đất.

Bắc Bắc chơi mệt mỏi, đã ghé vào trên vai Văn Hào ngủ say, anh nhìn bóng lưng mảnh khảnh của cô, bước nhanh về phía trước: “Để cho anh.”

Văn Hào lại ôm đứa nhỏ tránh được, có lẽ là anh hôm nay nhắc tới chuyện đứa nhỏ năm đó kích thích cô, lúc này ánh mắt cô nhìn anh tràn đầy đề phòng.

Đường Khải Sâm bị ánh mắt của cô nhìn không chút che giấu nào như vậy mà ngực đau xót, khàn giọng nói: “Anh không có ý tứ khác. Khương Văn Hào, em nhìn anh một chút đi, anh không giống như trước kia, anh sẽ không làm thương tổn em, chỉ mong em cho anh một cơ hội.”

Mặt Văn Hào vẫn không thay đổi nhìn anh, rất lâu sau mới nói: “Đường Khải Sâm, anh cũng chỉ là vào thời điểm khổ sở nhất, vừa vận chiếm được an ủi từ chỗ này của tôi. Đó cũng không phải tình yêu, cũng không phải thích, cho nên, chúng ta vẫn dừng lãng phí thời gian của nhau.”

Đường Khải Sâm hoàn toàn ngẩn ngơ, anh biết Khương Văn Hào sẽ không tin anh, cuối cùng vẫn là lúc trước anh làm sai nhiều chuyện, nhưng hôm nay bị cô cự tuyệt lạnh nhạt như thế, trong lòng vẫn vô cùng khó chịu.

“Được, anh sẽ chứng minh cho em xem.” Cho dù con đường này khó khăn hơn nữa, anh vẫn có tin tưởng để đi tiếp.

Đối mặt với kiên định quyết tâm của anh, Văn Hào cũng chỉ cười cười, mắt cô nhìn màn đêm đen như mực, bỗng nhiên quay đầu nhìn anh một cái: “Nếu Lộ Lâm trở lại? Đường Khải Sâm, tôi đã không còn trẻ tuổi, không có dũng khí chơi loại trò chơi mạo hiểm này nữa, tôi thấy tận mắt qua anh yêu cô ta bao nhiêu, cho nên đã sớm không còn lòng tin.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chương 38

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Văn Hào cho rằng, Đường Khải Sâm là bởi vì lần bà nội ngã bệnh này, nên đã sinh ra những cảm xúc không nói rõ được với cô, nhưng những cảm xúc ấy khác xa so với tình yêu, vì thế cô nhanh chóng quên mất chuyện này. Đi thăm bà nội cũng cố gắng chọn lúc đông người.

Thế nên Đường Khải Sâm không tìm được cơ hội để hai người ở riêng với nhau, điện thoại của anh cơ bản là Khương Văn Hào không nhận, tin nhắn thì càng không cần nhắc đến, đương nhiên như đá chìm đáy biển.

Anh một bên cần chăm sóc bà nội, bên kia lại hao hết tâm tư tìm cách theo đuổi vợ trước, đáng tiếc là thực sự không có kinh nghiệm, cho nên chỉ có thể tìm Eric xin giúp đỡ.

Eric thân là hoa hoa công tử, đương nhiên có rất nhiều chiêu: “Sao cậu không nghĩ đến cứ trực tiếp lôi lên giường luôn, trước tiên đã có cùng tần số giao – động rồi.” (cái này là “giao” chứ không phải “dao” của vật lý nhé, nguyên văn là “tình điệu 情调”)

Đường Khải Sâm nghĩ ai nói anh không nghĩ đến lên giường chứ, đều muốn đến sắp điên rồi, nhưng nếu lúc này cứng rắn ép buộc không phải là tìm chết sao? Cho nên vẫn khiêm tốn học hỏi nói: “Ví dụ như?”

“Giả dụ như tặng hoa, nhưng mà cái này quá tầm thường, cô ấy thích cái gì nhất?”

Đường Khải Sâm nghiêm túc nghĩ nghĩ, cuối cùng cho ra kết luận: “Tiền.”

Hiện tại không phải Khương Văn Hào thích nhất là tiền sao, nhưng mà cái này căn bản là không đưa được, đến cả phòng ở còn bị trả về nữa là. Eric thông cảm nhìn anh một cái: “Vậy hay là trước tiên cứ đưa hoa đi, cô ấy thích hoa gì?”

“...” Sắc mặt Đường Khải Sâm rất xấu.

Eric thấy anh im lặng, khinh bỉ hừ một tiếng: “Vợ trước thích hoa gì cũng không biết? các người đã sống với nhau ba năm rồi!”

Đường Khải Sâm đối với điều này cũng cảm thấy rất xấu hổ, anh đúng là không dành chút lòng nào đi tìm hiểu Khương Văn Hào thích gì cần gì, beey giờ ngay cả việc muốn đưa nguwoif trở về bên mình lần nữa cũng không có chỗ xuống tay.

Eric thờ dãi, cuối cùng giúp anh chọn hoa hồng. Kết quả sáng sớm ngày hôm sau Đường Khải Sâm liền nhìn thấy bó hoa tuyệt đẹp của mình gửi tặng được đặt ngay ngắn trên đầu giường bà nội, đồng thời di động cũng báo tin nhắn: “Tôi dị ứng với phấn hoa.”

Chuyện này anh hoàn toàn không biết, chăm chú nghĩ lại, trong hôn lễ xưa bọn họ hình như dùng hoa giả. Lần này đúng là chữa lợn lành thành lợn què, ấn tượng về anh trong lòng Khương Văn Hào chỉ sợ càng tồi tệ hơn.

Ngược lại Eric không hề nao núng, kể đầu không thành thì này ra kể thứ hai: “Vậy thì hành động từ chỗ người bên cạnh cô ấy, không phải là cô ấy không muốn gặp cậu sao? Dù sao cũng phải tìm lí do bắt buộc cô ấy phải gặp.”

Lần này Đường Khải Sâm không thể không bội phục cơ trí của Eric, anh nghĩ một chút, lại thật sự nghĩ ra một cơ hội tốt để gặp mặt Khương Văn Hào!

Sắp đến sinh nhật Bắc Bắc, ngày này anh vẫn luôn ghi tạc trong lòng, hai ngày này bởi vì bà ngoại nằm viện mà suýt chút nữa anh quên bém mắt. Anh lên đi nhà trẻ tìm Bắc Bắc, nhóc con nghe nói anh muốn chuẩn bị một bữa tiệc sinh nhật đặc biệt cho bé, vừa vui vẻ lại vừa bắn khoản: “Vì sao chú muốn làm sinh nhật cho cháu, hai chúng ta cũng không quen thuộc như vậy.”

Đường Khải Sâm bị nghẹn một chút, nghĩ rằng mình thật là khổ mà vẫn phải cảm, bất kể là với Khương Văn Hào hay là con trai, đều phải tìm vô số cớ để thuyết phục họ. May mắn đối mặt với một đứa bé, anh cũng chưa đến nỗi không có cách nào, nghiêm trang nói: “Bởi vì mấy ngày nay Bắc Bắc giúp chú đỡ cù vui vẻ, sức khỏe đã khá nhiều, cho nên chú muốn cảm ơn cháu.”

Bắc Bắc nghe xong mới yên lòng, vỗ tay nhỏ nói với anh: “Cháu muốn làm một đêm vũ hội hóa trang cực kì cực kì hoành tráng, mời tất cả bạn trong lớp đến tham gia.”

Đường Khải Sâm gật gù: “Được chứ.”

“Nhưng mà sẽ tốn rất nhiều tiền, hơn nữa đi Hào phải thu dọn rất vất vả.”

Hôm trước Thạch Hiểu Tĩnh gọi điện cho bé, Bắc Bắc nhẹ nhàng nói chuyện này cho mẹ, nhưng mà ngay lập tức mẹ đã phản đối đề nghị này của bé, còn dạy dỗ bé không được khiến cho đi Hào quá cực khổ. Thế nên Bắc Bắc rất buồn rầu, bé muốn được cùng các bạn chúc mừng sinh nhật, nhưng lại không nỡ làm đi Hào của bé mệt...

Đường Khải Sâm liếc thấy vẻ mặt khó xử của đứa bé, liền ôm thân hình bé nhỏ của nó vào ngực, thấp giọng an ủi: “Không có việc gì, đã có chú ở đây.”

Có lẽ là do từ nhỏ đã không có cha, thời thơ ấu của Đường Khải Sâm cũng không quá vui vẻ, cho nên lúc đầu biết Bắc Bắc là con của mình, anh chỉ theo bản năng là muốn đối xử tốt với bé thôi, cũng không có quá nhiều tình cảm dạt dào hạnh phúc. Bởi vì đối với anh mà nói thân phận “cha” này quá xa lạ.

Nhưng lúc này nhìn đứa nhỏ rồi rấm vì một cái mong ước nhỏ nhỏ như thế, lại nhớ tới dáng vẻ quan tâm chăm sóc bà nội của bé, cảm thấy đứa nhỏ rất hiểu chuyện, lại có một cảm giác tự hào không nói rõ.

Đứa trẻ biết nghe lời ngoan ngoãn như thế, chính là con trai của anh, là con trai của Đường Khải Sâm anh!

Cảm giác này thực sự quá kỳ diệu, làm cho anh không nhận được ôm thân thể mềm mại của đứa nhỏ chặt hơn một chút.

Bắc Bắc khó hiểu ngẩng đầu nhìn anh, Đường Khải Sâm cũng hơi hơi cúi đầu cùng bé hai người nhìn nhau, vốn tưởng nó sẽ lại nói mấy lời không hay ho gì đó, ai biết nhóc con lại cười, hai bên má còn lộ ra lúm động tiền nhân nhật: “Cảm ơn chú, nếu cha của cháu có thể khỏe lại nhanh một chút, không như chú với cháu thì tốt biết bao.”

Nháy mắt Đường Khải Sâm rơi vào một trận giầy vò của hai tầng lửa và băng, anh nhìn vào đôi mắt sáng trong của đứa nhỏ, lại một lần nữa sinh ra cảm xúc hổ thẹn xấu hổ. Con trai và Khương Văn Hào càng tốt đẹp, anh lại càng cảm thấy bản thân xấu hổ vô cùng.

***

Văn Hào bận rộn thu xếp tiệm bánh ngọt, trang hoàng, xử lý thủ tục, việc gì cũng muốn tự tay làm mới yên tâm, cho nên cũng không có thời gian suy nghĩ những việc khác. Cho nên lúc Đường Khải Sâm mang theo chút đồ tới đây, vừa liếc mắt một cái đã thấy cô đứng trên thang gấp dán giấy dán tường, anh vừa khiếp sợ vừa có hơi tức giận: “Mời công nhân có thể tốn bao nhiêu tiền? Khương Văn Hào, sao đến cả cái này em cũng muốn tiết kiệm?”

Vì cửa luôn mở nên Văn Hào hoàn toàn không chú ý có người tiến vào, bỗng nhiên nghe thấy tiếng anh thì bị giật mình, thân hình chao đảo vài cái.

Đường Khải Sâm nhìn cô cả người cả thang đều rung lắc, cảm thấy lòng của mình cũng theo đó mà run theo, vội vàng vươn tay đỡ lấy cô.

May mắn hữu kinh vô hiểm (hoảng sợ nhưng không nguy hiểm), Khương Văn Hào vỗ vỗ ngực, lại nhận không được cau mày với anh, nói: “Anh tới làm gì?”

Đường Khải Sâm không trả lời cô, lại nhìn khắp phòng, hàng lông mày cũng nhăn tít lại: “Sẽ không phải chỗ đèn này cũng là em chẳng đi?”

Khương Văn Hào mặc soni trắng quần bò trẻ trung, động tác ngược lại rất ra dáng, cẩn thận làm xong việc trong tay, lúc này mới bớt chút thời gian nhìn anh một cái: “Đúng vậy, hàng chợ, vừa rẻ vừa dễ trang trí.”

Đường Khải Sâm không còn lời gì để nói, thái dương giật liên hồi: “Em thật đúng là Doraemon vạn năng đấy, cứ thế này, về sau đến cả đàn ông cũng không cần.”

Văn Hào ngồi trên thang, cũng không để ý tới chế nhạo của anh, cảm thấy bản thân không làm được chính là bởi vì chưa bị dồn vào chân tường, đến chỗ không có bất cứ cái gì, tất cả đều phải dựa vào chính mình, sẽ phát hiện mọi thứ trên đời này thực ra không quá khó khăn đến như vậy.

Cô từ trên cao nhìn xuống nói chuyện với anh:” Rốt cuộc là anh đến có việc gì?”

Đường Khải Sâm im lặng chút, nhanh chóng nói việc chính, Văn Hào nghe xong phản ứng còn dè phòng hơn cả Bắc Bắc: “Đang êm đẹp, sao tự dưng anh lại muốn tổ chức sinh nhật cho nó?”

Cô biết người này cho tới bây giờ chưa từng làm chuyện lỗ vốn.

Trước khi đến Đường Khải Sâm đã nghĩ xong cớ: “Từ lúc bà nội cho rằng Bắc Bắc là chất của mình, thì rất nhớ nó, sinh nhật cũng nhớ rõ ràng, cố ý dẫn dò anh phải thay bà lo liệu thật tốt.”

Nói như vậy cũng hợp tình hợp lý, Văn Hào đưa mắt nhìn đến túi đồ anh mang tới, thì ra hôm nay anh tới đưa các đồ chuẩn bị sinh nhật. Cô cũng lười quan tâm anh, xoay người tiếp tục bận rộn việc của mình: “Anh cứ để đồ ở đó, chút nữa tôi sẽ làm.”

Phía sau hồi lâu không có tiếng động, cô cho rằng người nọ đã đi rồi, chò dán xong phần nửa vách tường trước mặt, xoay người muốn xuống thang lại đột nhiên bị một vòng tay mạnh mẽ siết chặt eo. Sau đó thân thể nhẹ bẫng bị người ôm xuống đất.

Văn Hào nhìn người đàn ông trước mặt chỉ mặc quần tây áo soni, kinh ngạc trừng mắt: “Anh —— “

Đường Khải Sâm không nói chuyện, mà là trực tiếp đem thang chuyển ra chỗ khác, sau đó liền thay cô làm tiếp. Văn Hào nhìn bóng lưng cao ngất của anh, trong mắt có một thoáng chần chờ: “Mấy cái này không cần anh hỗ trợ.”

“Dù sao anh cũng rảnh rồi.” Anh nói cũng không ngừng đầu lên, động tác trong tay cũng không dừng.

Văn Hào đứng dưới thang nhìn anh, Đường Khải Sâm thấy cô không đáp lại, cũng cúi đầu nhìn qua. Hai người cách một khoảng không nhìn nhau, không ai nói thêm lời nào.

***

Lúc sau Văn Hào cũng không kiên trì, biết rõ kiên trì cũng vô dụng. Cô đi sắp xếp cái khác, mặc dù chỉ trang trí đơn giản, nhưng vẫn còn nhiều chỗ chưa xong. Vậy mà cô và Đường Khải Sâm cứ như vậy thân nhiên vượt qua cả buổi chiều, thẳng đến lúc mặt trời ngả về tây, hai người cơ bản đã làm xong mọi việc.

Ngôi nhà này lúc đầu có hơi cũ kỹ, sau khi đổi màu đèn và giấy dán tường, lại có một phong thái khác. Đường Khải Sâm không thể không cảm thán Khương Văn Hào rất có mắt nhìn, cho cô ánh mắt tán thưởng: “Trước kia luôn nói em ngực lớn mà không có não, là anh nói oan em.”

Văn Hào bị lời nói mập mờ của anh làm tai hơi đỏ lên, hung hăng trừng mắt nhìn anh một cái: “Đó là bởi vì anh không hiểu tôi.”

Đường Khải Sâm cười không nói chuyện, chậm rãi vuốt lại cổ tay áo. Văn Hào đang do dự không biết có nên đi lấy cho anh cốc nước hay không: “Tôi muốn đi đón Bắc Bắc, hôm nay cảm ơn anh.”

Có người này làm hộ, đương nhiên hiệu suất cao hơn một mình cô làm, trái phải rõ ràng, nên cảm ơn thì phải cảm ơn.

Đường Khải Sâm nghe vậy lại nói: “Để anh đi đón, em vào xử lý nguyên liệu đồ ăn anh mang đến một chút, sinh nhật à bà nội muốn làm, không thể đồ tất cả cho em được.”

“Thế ——” cô chưa kịp nói gì khác, Đường Khải Sâm đã nhanh chóng đi ra ngoài.

Vì thế nên sau khi ăn xong cơm chiều, ba người liền cùng nhau chuẩn bị tiệc sinh nhật tối cho nhóc con. Bắc Bắc lấy mấy tờ báo làm thành cái mũ quả dưa, luồn tay luôn chân chỉ hy hai người: “Nơi này nơi này, để bóng bay ở chỗ này.”

Văn Hào ném bóng bay cho Đường Khải Sâm: “Anh làm đi.”

Đường Khải Sâm nghiêm túc nhìn cô một cái, bỗng nhiên cười: “Em sợ bóng bay?”

Lập tức mặt Văn đỏ lên, lại chết không thừa nhận: “Làm sao có thể, chỉ là lượng khí của anh nhiều hơn tôi.”

Bắc Bắc cũng nghiêng đầu về mặt tìm tòi nghiên cứu nhìn cô, Văn Hào bình tĩnh đi qua một bên treo dây kim tuyến, bỗng nhiên Đường Khải Sâm cầm

một quả bóng đi sát tai cô rồi cho nổ “Bùm” một tiếng.

Văn Hào bị dọa đến mặt cắt không còn giọt máu, chờ cô hồi phục lại liền tức giận chỉ vào Đường Khải Sâm: “Anh!”

Đường Khải Sâm mặt không sợ chết tiếp tục thổi bóng: “Không phải em nói không sợ sao? Anh chỉ thử một chút.”

Cô mặt đỏ phừng phừng cầm theo bóng bay đi truy sát Đường Khải Sâm, người kia chân dài, chỉ đi cũng nhanh hơn cô chạy. Bắc Bắc ôm đầu nhìn theo, “Hai người thật ấu trĩ.”

“...”

Đây không phải lần đầu tiên Văn Hào chúc mừng sinh nhật Bắc Bắc, nhưng đêm nay dường như phá lệ không giống với những lần trước, trước kia cơ bản đều là hai vị bề trên của nhà họ Chung đã chuẩn bị xong xuôi từ sớm, lần này cô được tự mình chuẩn bị hết thảy cho đứa nhỏ.

Rất đáng được kỉ niệm.

Văn Hào nhìn phòng được trang trí rực rỡ, quay đầu nhìn Đường Khải Sâm.

Người nọ cũng đang nhìn cô dưới ánh đèn, ánh mắt mềm mại mà ôn hòa, cô quay đầu lại rất nhanh, khoe miệng nhẹ nhàng giờ giờ lên. Nếu cả đời không thể nhận Bắc Bắc, Đường Khải Sâm cũng không có khả năng biết sự hiện hữu của bé, vậy đây cũng là chuyện có ý nghĩa nhất mà bọn họ có thể làm cho bé chăng?

Đôi cha mẹ ích kỉ này, cuối cùng cũng có thể làm cho con chút gì đó.

Đường Khải Sâm nhìn dáng vẻ gầy guộc cô đơn của cô, đầu hơi buông xuống, gần như lập tức có thể đoán được cô đang nghĩ đến chuyện không vui. Anh nhắc chân đi qua, vươn tay nắm lấy vai cô, rất nhanh đặt một nụ hôn lên sau tai cô: “Ngủ ngon, ngày mai sẽ là một ngày mới.”

Anh cầm áo khoác lên rồi đi ra ngoài, Văn Hào quay đầu nhìn thì bóng lưng anh rất nhanh đã khuất vào trong bóng râm ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Chương 39

Editor: Linh Đang

Bởi vì hôm trước đều đã chuẩn bị xong mọi chuyện, ngày hôm sau Văn Hào không đến mức luống cuống tay chân, hơn nữa Đường Khải Sâm làm việc rất có kế hoạch, thậm chí thiết kế cho tiệc tối một loạt lưu trình, cho nên không khí của buổi tiệc sinh nhật tối vô cùng ấm áp.

Nhìn ra được anh là dùng không ít tâm tư, tất cả đều là các chi tiết nhỏ khiến người ta ngạc nhiên, một hồi là các loại bọt biển từ trên cao bay xuống, nhìn kỹ ra lại là kẹo đường, một hồi lại dùng thiết bị chiếu hình tạo ra một loạt các nhân vật hoạt hình, bọn nhỏ vui mừng toàn bộ quá trình đều thét chói tai, đuổi theo những hình ảnh kia.

Bắc Bắc cũng tỏ ra vô cùng vui vẻ, có thể tận mắt thấy Đường Khải Sâm chuẩn bị một niềm vui lớn cho bé, toàn bộ buổi tối tươi cười như không ngừng nghỉ, thỉnh thoảng còn có thể chủ động chạy đến bên người anh nói với anh gì đó. Nói đến chỗ cao hứng, Đường Khải Sâm còn có thể không kim lòng được giờ bé lên cao, nhóc con liền phát ra tiếng cười khanh khách.

Văn Hào nhìn một màn này, trong lòng có bao nhiêu có chút chua xót, thật sự Bắc Bắc ở nhà họ Chung không thiếu cái gì, nhưng từ nhỏ bé đã không cảm nhận được tình thương từ cha, không nghĩ tới cuối cùng vẫn là từ Đường Khải Sâm chiếm được chút cảm tình gần giống như thế.

Ngay cả Eric cùng đến với Đường Khải Sâm cũng vô cùng biết đồ đứa nhỏ vui vẻ, anh ta ngồi giữa một đám bé gái làm ảo thuật, thành công được nhận một tràng tán thưởng: “Oa, chú thật đẹp trai!”

“Gọi anh.” Eric cười vô cùng ôn nhu với các bé, “Ai kêu dễ nghe nhất, anh sẽ biến chocolate cho người đó.”

Cuối cùng Tiểu Tào đứng vậy xem không nhìn được, không khách khí cười nhạo một tiếng: “Da mặt đủ dày, tuổi của anh với Đường tổng không cách biệt lắm, vậy mà lại dụ mấy đứa nhỏ gọi mình là anh?”

Eric nhìn cô một hồi, bỗng nhiên dán mặt lại cạnh mặt cô, Tiểu Tào bị giật mình, trừng trừng khuôn mặt yêu nghiệt trước mắt nuốt nước miếng một cái: “Làm gì thế?”

“Vì chứng minh da mặt tôi cũng không dày, cổ mà để cho cô sờ một chút.” Anh ta nói xong còn dựng thẳng ngón trỏ với cô, cường điệu nói, “Chỉ một chút.”

Quả thực Tiểu Tào vô cùng không lời gì để nói, da mặt người này không chỉ dày, còn vô cùng tự kỷ.

Eric nhìn đôi mắt đang trừng rất lớn của cô, sáng mênh mông, không khác con Samoyed trong nhà lắm, ý cười ở đáy mắt càng thêm sâu. Ai biết một giây sau, bỗng nhiên bọn nhỏ ngồi bên cạnh anh ta sôi nổi vươn tay ra, tò mò sờ hai má của anh ta: “Chú ơi, hình như thực sự có chút dày đấy.”

Samoyed: Samoyed là một giống chó săn có nguồn gốc từ vùng Siberia, đây là giống chó có bộ lông trắng tinh như tuyết cùng tính cách mang nhiều đặc điểm của chó sói là những đặc trưng nổi bật của giống chó này. Samoyed có nghĩa là giống chó có khả năng tự tìm ra thức ăn. Samoyed từng là chó kéo xe trượt tuyết trước khi trở thành bạn dành cho giới thượng lưu và hợp thời trang như ngày nay, nó cũng từng được những người thợ săn và đánh cá nuôi. Trang nhã và lanh lợi, giống chó này ngày nay trở nên một trong những giống (Theo Wiki)

Tiểu Tào cười to thành tiếng, ôm một bé gái trong đó hung hăng hôn vào miệng: “Bảo bối cháu quá đáng yêu, đợi lát nữa đi sẽ phát chocolate cho các cháu!”

Từ đầu đến cuối không khí của nơi này rất tốt, tuy rằng Bắc Bắc vui vẻ, nhưng cuối cùng các bạn nhỏ đều không ngừng hỏi: “Bọn họ là ba mẹ mới của cậu? Sao lại không thấy ba mẹ cũ của cậu đâu?”

Mỗi lần đến thời điểm này, nhóc con đều sẽ mang về mặt nghiêm túc sửa đúng với đối phương: “Không phải đâu, đó là di Hảo của mình, kia là chú của mình. Ba mẹ mình có chuyện khẩn cấp nên phải ra nước ngoài, sẽ nhanh chóng quay lại đón mình.” đ.đ.l.q.đ

Đường Khải Sâm nhìn đứa nhỏ không phiền không chán lần lượt giải thích với mọi người, trong lòng ôm đê nên không nói ra được, tất cả tâm tình tốt đẹp trước đó đều trở thành hư không. Thi ra lấy lòng đứa nhỏ thật dễ dàng, nhưng để cho bé toàn tâm toàn ý tiếp nhận “Ba ba” là anh này, mới là chuyện càng thêm khó khăn.

Anh quay đầu mắt nhìn Khương Văn Hảo, cô đứng ở một góc sáng của phòng khách, từ đầu đến cuối vẫn khẽ cười như thường. Nhưng nụ cười kia lại vô cớ tràn ngập hương vị xót xa, làm cho trái tim anh hơi đau đớn.

Quả nhiên cô đợi một lát liền vào phòng bếp, Đường Khải Sâm giao chuyện còn lại cho Eric liền cũng theo vào.

Trong phòng bếp im lặng hơn, một mình cô đứng trước cửa sổ nhìn cảnh sắc bên ngoài ngẩn ngơ, qua rất lâu mới đưa tay dụi mắt. Đường Khải Sâm đã nhìn ra, mỗi lần người phụ nữ này muốn khóc đều sẽ liều mạng làm động tác này, liên tục dụi, mãi đến lúc hốc mắt đỏ lên mới bỏ qua...

Anh đi đến phía sau cô, bàn tay cắm trong túi quần đã nắm chặt thành quyền: “Làm sao thế?”

Bỗng nhiên Văn Hảo nghe được giọng nói của anh, hoảng hốt quay mặt qua, nói một câu có lệ: “Không có việc gì, đôi mắt có chút mỏi cảm.”

Đường Khải Sâm nhìn cô khó xử làm ra vẻ kiên cường như thế này, nhưng cũng không đành lòng vạch trần cô. Thực ra trong lòng anh cũng không dễ chịu hơn cô bao nhiêu, nhưng lại không thể nói điều gì, chỉ dùng cánh tay nhẹ nhàng đụng vào lưng cô: “Có đồ ăn không sắp chết đói rồi.”

Văn Hảo bị anh làm ầm như vậy, tất cả cảm xúc phiền muộn đều không còn, trực tiếp chỉ chỉ vị trí tủ lạnh: “Muốn ăn cái gì chính mình làm.” Rõ ràng vừa mới dùng xong bữa tối không lâu, người nọ xem cô như bảo mẫu sao!

“Quần từ xa nhà bếp, em làm cho anh.”

Văn Hảo thấy anh nói xong với vẻ mặt đương nhiên, xoay người cười cười nhìn anh: “Thích thì tự đi mà làm.”

Đường Khải Sâm hơi hơi nhưn mảy, cúi người nhìn chằm chằm cô thoáng qua ý cười: “Lời này, nếu đảo ngược lại mà nói thì rất êm tai.” (đại loại có ý là có làm tình hay không)

Văn Hảo còn thật sự ngốc nghếch lặp lại trong lòng một lần, lập tức mới phản ứng kịp lại bị lưu manh này đùa giỡn, vì thế hung hăng trừng anh: “Bàn về không biết xấu hổ, thật đúng là không ai dám so với anh.”

Đường Khải Sâm thấy cô không hề bị thương, cuối cùng trong lòng nhẹ nhàng thở ra, lại quán lấy cô chơi xấu: “Chơi với đứa nhỏ rất tiêu hao thể lực, anh nói thật, rất đói bụng.”

“Tôi cũng nói thật, tự mình làm.”

Thấy Khương Văn Hảo không có chút dấu hiệu mềm lòng nào, Đường Khải Sâm chỉ tìm bánh mì nướng trong tủ lạnh chuẩn bị làm sandwich. Trước kia người phụ nữ này dễ dàng mềm lòng, hơn nữa cái gì cũng muốn ý lại người khác, hiện tại hai nhược điểm này đều không còn! Đường Khải Sâm thật sự buồn bực, cảm hành tây liên tục nghiền cứu.

Anh nhìn về phía Khương Văn Hảo, kết quả người phụ nữ kia hoàn toàn không để ý đến anh, một bộ tùy ý để anh tự sinh tự diệt.

Đường Khải Sâm chỉ có thể tự mình tìm tòi, ai biết anh đang bận, chợt nghe di động Khương Văn Hảo vang lên, đuôi mắt thấy rõ ràng cô sùng sốt, nhìn chằm chằm màn hình kia có chút ngẩn ngơ. Anh nhú mi mắt nhìn màn hình di động, thế mà lại là Chu Tử Nghiêu đã lâu rồi chưa xuất hiện? !

***

Văn Hào cũng không nghĩ tới Chu Tử Nghiêu sẽ lại liên hệ với mình, đầu ngón tay cầm di động cũng có vài phần run rẩy, cô nuốt nước miếng một cái, cuối cùng vẫn không chút do dự nghe.

Bên kia có trầm mặc ngắn ngủi, lúc này mới nhẹ giọng nói: “Thay anh nói câu sinh nhật vui vẻ với thằng nhóc.”

Thì ra anh còn bận khoản Bắc Bắc, Văn Hào “Vâng” một tiếng, lại thấp giọng nói: “Muốn nói chuyện với bé sao?”

Thực ra với chuyện này nhấn một tin nhắn là được rồi, nhưng anh vẫn là tự mình gọi điện thoại lại đây, đương nhiên Văn Hào biết trong lòng anh đang suy nghĩ cái gì, chỉ có thể tận lực tránh đi đề tài mẫn cảm.

Chu Tử Nghiêu thờ dài một tiếng, cười có chút trầm thấp: “Không được, miễn cho bé lại muốn anh qua, mọi người sẽ xấu hổ.”

“Tử Nghiêu.” Văn Hào không nghe ra giọng điệu buồn bã tiêu cực của anh, hơi mím môi nói, “Chúng ta vẫn là bạn bè.”

Chu Tử Nghiêu trầm mặc một chút: “Em có thể, nhưng anh không làm được, một khi nhìn thấy em, anh sợ chính mình sẽ không khống chế được.”

Những lời này từng chữ đều làm Văn Hào khó chịu, cô hơi rũ mắt nhìn bóng dáng dưới đất của mình, nhưng không nói ra bất cứ lời nào được. Lúc sau vẫn là Chu Tử Nghiêu chủ động đánh vỡ cục diện bế tắc, có lẽ cũng tận lực làm cho bầu không khí chậm rãi hơn, anh nói: “Chuyện tiệm bánh ngọt của em, thế nào rồi?”

Văn Hào chưa từng nói về chuyện này với anh, cũng không hỏi làm sao anh biết được tình hình gần đây của mình, vẫn thành thật nói: “Trước kia cảm thấy hẳn là rất đơn giản, đến lúc mình tự làm mới biết là khó đến thế. Bình thường em phải học cách để công việc và cuộc sống có thể dung hòa với nhau.”

Hai người bên kia nhanh chóng bắt đầu tán gẫu, vốn Khương Văn Hào mang cảm xúc mất mát, bỗng nhiên lại giống như ngồi mây bay, đáy mắt chậm rãi hiện lên vài phần ý cười, như oán trách đôi phương nói đến rất nhiều chuyện.

Chân mây Đường Khải Sâm nhủ lại ngày càng sâu, chiếc dao trong tay suýt nữa cắt vào ngón tay, anh cho rằng hai người này sớm đã không còn liên lạc, kết quả dù cho Chu Tử Nghiêu không lờ trước mặt cô mỗi ngày, hình như cũng hoàn toàn không ảnh hưởng đến quan hệ của hai người.

Khương Văn Hào không muốn nói với anh bất cứ chuyện gì, nhưng liên quan đến những chuyện vụn vặt đều nguyện ý trò chuyện với Chu Tử Nghiêu!

Anh đứng ở đó chết lặng nghe, giờ phút này trong mắt người phụ nữ kia như là chỉ có Chu Tử Nghiêu, thậm chí ngay cả nhìn cũng không nhìn anh một cái.

Khương Văn Hào cùng Chu Tử Nghiêu nói chuyện điện thoại rất lâu, trong lúc đó cô còn đưa di động cho Bắc Bắc. Nhóc con vừa nghe là Chu Tử Nghiêu, lập tức nhào đến truy hỏi: “Chú Chu, lúc nào thì chú tới đây? Sao lâu như vậy rồi mà chú cũng không đến tìm đi Hào, chú không cần đi ấy nữa sao?”

Những vấn đề liên tiếp kia, nhìn ra được đứa nhỏ thật sự thích Chu Tử Nghiêu, Đường Khải Sâm ôm cánh tay nhìn xa xa, chỉ cảm thấy như bị cái gì đè lại ngực, đều sắp không thở nổi.

Bắc Bắc trừng mắt nghe Chu Tử Nghiêu nói gì đó, cảm xúc trên mặt mới trầm tĩnh lại: “Vậy chú phải nhớ rõ khi làm xong phải đến tìm đi Hào, đi ấy một mình rất vất vả, không có chú ở đây cái gì cũng phải tự làm, ngày kia sửa chữa lại toàn bộ mạch điện.”

Văn Hào vội vàng đoạt lại điện thoại từ trong tay đứa nhỏ.

Đường Khải Sâm nhìn bộ dáng đỏ mặt của cô, càng ngày càng tức ngực, vừa lúc đó Eric đưa qua một ly rượu: “Cảm tình bảy năm, không phải nói không sẽ không, thấy rõ chứ.”

Đường Khải Sâm một ngụm uống sạch ly rượu nho, lúc này mới liếc mắt nhìn anh ta: “Đương nhiên tôi biết.”D@Đ#L\$Q%D^^

Ban đầu là chính anh tự làm tự chịu, dù cho Chu Tử Nghiêu cằm tiếp cận Khương Văn Hào, mà nếu không phải anh ngại phiền toái biết thời biết thế, hai người này cũng sẽ không sinh ra khúc mắc sâu như vậy, nay tức giận ghen tị cũng chỉ có thể oán chính mình.

Eric nhìn ra được anh thật sự buồn khổ, nhưng Đường Khải Sâm người này, mặc kệ có cao hứng hay không đều chỉ biết buồn bực trong lòng, tựa như giờ phút này, thật sự là có khổ khó nói.

***

Bắc Bắc cùng các bạn nhỏ chơi nhiệt tình, căn bản không cần đến Văn Hào, cô liền cùng Tiểu Tào ngồi ở một bên khác uống gì đó. Tiểu Tào chỉ phương hướng quầy bar, bĩu môi nói: “Đường tổng ghen tị.”

Văn Hào dọc theo tầm mắt của cô xem qua, thấy Đường Khải Sâm cùng Eric ngồi ở chỗ kia uống rượu, từ sau lúc cô cúp điện thoại, đích xác cảm xúc của người này có chút không thích hợp, trên mặt lại vẫn lạnh như băng. Nhưng cô căn bản không cảm thấy Đường Khải Sâm sẽ vì mình mà ghen, nhiều lắm là mất hứng khi cô cùng Chu Tử Nghiêu lại liên hệ mà thôi, vì thế lắc lắc đầu: “Rất nhanh sẽ có thể không có việc gì.”

Tiểu Tào muốn nói lại thôi nhìn cô một cái, cô luôn cảm thấy có khi Văn Hào có chút quá mức kháng cự Đường tổng, thật không biết là quả thực không

cần thiết, hay vẫn là sợ? Cũng mặc kệ loại nào, chung quy cô không phải đương sự, cho nên cũng khó mà nói gì cả. Vì thế chỉ cùng cô ấy chạm cốc: “Chúng ta cùng uống một ly.”D@Đ#L#Q\$Đ%

Mắt Văn Hào nhìn cốc rượu trước mặt, bên trong là chất lỏng màu lam, lung linh dưới ánh đèn, cô tò mò bung lên nhìn nhìn: “Đây là rượu gì?”

“Rượu trái cây.” Tiểu Tào nhấp một ngụm, vẻ mặt say mê, “Lần trước chị em đi Thủy Thành mang về, em cố ý mang đến cho chị nếm thử.”

Văn Hào uống một ngụm, quả thực không khác đồ uống là bao, ngọt ngào, độ cồn không nặng.

Eric thấy hai người phụ nữ kia trò chuyện rất cao hứng, đến bên này mà Khương Văn Hào cũng không buồn liếc mắt nhìn, càng thêm đồng tình với Đường Khải Sâm: “Thực ra phụ nữ đều không khác nhau lắm đúng không? Chẳng lẽ anh không cảm thấy được mình chỉ mang dục vọng chinh phục, hoặc là, thật sự như lời cô ấy nói, chỉ là ảo giác?”

Đường Khải Sâm hơi ngược mắt nhìn anh ta, nhìn đến khi Eric sợ hãi, lúc lâu mới nghe được anh khàn tiếng nói: “Nếu như từ trước anh nói với tôi những lời này, có lẽ tôi sẽ thật sự sẽ hoài nghi. Nhưng hiện tại tôi không còn trẻ tuổi, Eric, đến cái tuổi này, chính mình muốn cái gì, cái gì là cảm tình chân chính, tất cả đều rõ ràng thấu đáo.”

Khó có lúc anh ta nói với mình nhiều như vậy, Eric nghiêm túc suy nghĩ, cuối cùng phát hiện chính mình vẫn không rõ như lúc đầu, thờ ơ nhún vai: “Cũng được, tôi hi vọng chính mình vĩnh viễn sẽ không hiểu, thoát nhìn, tình yêu là cái gì đó rất đả thương người.”

Đường Khải Sâm cười cười, buông chén đi đến phòng vệ sinh.

Eric ngồi ở đó lần nữa thờ dài, cầm lấy cái chén vừa định tiếp tục uống rượu, phát hiện di động Đường Khải Sâm đặt tại bên trên quầy bar vang lên, anh ta nghiêng người nhìn thoáng qua, là Lộ Lâm.

Anh ta biết hai người này đã sớm kết thúc, lần này là Đường Khải Sâm thật lòng, từ sau lúc hủy bỏ hôn lễ cũng không có nhận qua điện thoại của cô ta nữa. Vì thế anh ta cũng không coi ra gì, tùy ý để nó vang lên một lần lại một lần, cuối cùng trở về im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mu Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Chương 40

Tiệc sinh nhật tối chấm dứt, Eric lái xe đưa bọn trẻ an toàn về nhà, trước khi lên xe bỗng nhiên anh ta lôi Tiểu Tào đi cùng: “Tôi không quen Lăng Thành, cô chỉ đường đi.”

Tiểu Tào cũng hết nói nổi người này, quả thực quá tự quyết rồi, cũng không hỏi xem người khác có nguyện ý hay không! Cô tức giận trừng mắt, kết quả lại nhận được cái nháy mắt ra hiệu của đối phương.

Nhìn một hồi, Tiểu Tào cũng cùng đi, thì ra Eric muốn tạo cơ hội cho Đường tổng cùng A Hảo chung đụng. Nghĩ tới bộ dáng mượn rượu tiêu sầu lúc trước của Đường Khải Sâm, cô vẫn sinh ra vài phần đồng tình, vì thế liền bắt đắ đi đáp ứng đối phương nói: “Vậy anh như thế này mà tiện đường đưa tôi về.”

“Không thành vấn đề.” Eric cười híp mắt đáp ứng, trước khi đi còn ném cho Đường Khải Sâm một ánh mắt mập mờ.

Tâm tình Đường Khải Sâm không tốt lắm, mắt nhìn người phụ nữ phía sau, hình như cô cũng không quá muốn để ý đến mình, chỉ cúi đầu thu dọn đồ đạc. Điều này làm tâm tình anh vốn đang tích tụ lại càng uất ức, liền mang theo Bắc Bắc đi rửa mặt trước.

Rõ ràng nhóc con chơi mệt rồi, lúc này mệt mỏi ngáp, ngồi trên ghế nhỏ về mặt mê mang nhìn anh.

Đường Khải Sâm cũng là lần đầu tiên rửa mặt cho trẻ con, đứng trong phòng vệ sinh chật chội gần như không thể quay người, cứng tay không biết dùng lực nhiều hay ít. Cuối cùng vẫn là Bắc Bắc nhận lấy khăn mặt từ trong tay anh: “Tự cháu rửa là được, những chuyện nhỏ nhặt như này cháu đã tự làm từ nhỏ rồi.”

Đường Khải Sâm nhìn bé đứng trên ghế nhỏ đánh răng rửa mặt, còn nhỏ như thế, ngược lại động tác rất thuần thục. Bỗng nhiên anh có chút hoảng hốt, không biết đứa nhỏ lần đầu tiên biết đi đường, lần đầu tiên mở miệng nói chuyện, đều là những cảnh tượng như nào...D@Đ#LSQ%Đ^^

Bắc Bắc liếc nhìn anh từ trong gương, thấy anh nhìn chăm chăm vào mình thất thần, không nhìn được cong cong đôi mắt đen to tròn, nói: “Chú, đêm nay tính tình của chú rất tốt, cháu cũng bắt đầu thích chú rồi.”

Dù cho chỉ là một câu như này, Đường Khải Sâm cũng không cảm lòng được nhếch môi cười: “Cám ơn cháu cuối cùng cũng không chán ghét chú.”

Bắc Bắc nghiêng đầu nghiêm túc nhìn nhìn anh, còn nói: “Trước kia là bởi vì chú đối xử với dì Hảo không tốt, hơn chú luôn nhắm mặt thật dọa người, thật

ra chú cười lên trông rất đẹp.”

Đường Khải Sâm ôm cánh tay nhìn bé, bỗng nhiên trầm giọng nói: “Vậy chú Chu thì sao, cháu thích chú ấy ở điểm nào?”

Bắc Bắc kinh ngạc khi Đường Khải Sâm cũng biết Chu Từ Nghiêu, nhưng tâm tư trẻ nhỏ đơn thuần, tức khắc nói ra toàn bộ suy nghĩ của mình: “Chú ấy tốt với dì, cũng tốt với cháu, lại còn mua đồ ăn ngon cho cháu nữa. À, trông cũng đẹp trai.”

Đường Khải Sâm cân nhắc trong lòng một hồi, hai cái trước anh miễn cưỡng làm được, cái cuối cùng tự nhận xuất sắc hơn Chu Từ Nghiêu, cho nên trầm ngâm vài giây nói: “Cháu thích ăn cái gì, chú cũng có thể mua cho cháu.”

Bắc Bắc hoài nghi nhìn anh một cái, cuối cùng hí hóp mắt giờ bàn chải trong tay: “Cháu biết, chú muốn thu mua cháu!”

Đường Khải Sâm bị đùa cười, nghiêm trang gật gật đầu: “Đúng, vậy cháu có chịu để chú thu mua hay không?”

“A...” Bắc Bắc cau mày nghĩ nghĩ, cuối cùng lắc đầu, “Cháu là nam tử hán rất có lập trường, thích thì thích, không thích sẽ không thích, cho nên chú phải cố gắng làm cháu thích mới đúng.”

Lần này Đường Khải Sâm hoàn toàn bị chọc cười, vươn tay làm lộn xộn đầu của đứa nhỏ: “Được, chú sẽ tiếp tục cố gắng.”

Bên Khương Văn Hào thì bị coi thường, cuối cùng chiếm được chút an ủi từ chỗ Bắc Bắc, Đường Khải Sâm chờ nhóc con đi ngủ mới xuống lầu, kết quả phát hiện người vốn đang thu dọn đồ đạc lại ghé vào bên cạnh bàn ngủ.

Có lẽ thật sự một muốn chết rồi ——

Đường Khải Sâm đi qua, lòng bàn tay sắp đụng tới bả vai cô, do dự một chút, ngược lại cúi người ôm ngang cô lên. Quả thực người phụ nữ này quá gầy, ôm lên như chẳng tốn chút sức nào, anh cúi đầu nhìn hai má hơi hồng của cô, thở dài nhẹ một tiếng.

Đợi đến lúc đặt người ở trên giường, bỗng nhiên caravat của anh bị người kéo lại, lúc này mới phát hiện không biết người phụ nữ kia đã tỉnh lúc nào, một đôi mắt mơ màng liếc nhìn anh.

Đường Khải Sâm sợ nhất là thấy bộ dáng này của cô, trong mộng không biết đã hiện lên bao nhiêu lần, đã vậy cô còn vô tri vô giác tóm anh không chịu buông tay, ở dưới ngọn đèn, một đôi mắt to đen trắng rõ ràng mang theo vài phần sương mù trong suốt.

Cuối cùng anh phát hiện ra không đúng, chống cánh tay trầm thấp gọi cô một tiếng: “Khương Văn Hào?”

“Không nhớ nổi anh lâu như vậy rồi, sao lại còn có thể mơ thấy ——” cô nhỏ giọng lầm bầm, đôi mi thanh tú hơi vận lại, thậm chí vươn tay nhéo nhéo hai má anh, “Không đau mà.”

Đương nhiên là cô không đau, người đau là anh có được không!

Đường Khải Sâm nghe cô vô ý thức phun ra một câu, sắc mặt càng thêm thâm trầm được như nước, vươn tay bắt lại cánh tay đang làm loạn của cô, nghi ngờ hỏi: “Em đang nói mơ?”

Nhưng rất nhanh anh lại cảm thấy không đúng lắm, cúi người cần cổ cô, có mùi vị thanh đậm thơm ngọt, mơ hồ lẫn vào vị cồn nhàn nhạt. Lúc này anh mới nhớ ra vừa rồi người phụ nữ này uống gì đó với Tiểu Tào, hình như là rượu trái cây, chẳng lẽ tác dụng chậm quá lớn?D@@@D#L\$Q%Đ^^

Nhớ lúc trước tổng cộng anh cùng Khương Văn Hào cũng không uống qua vài lần rượu, kết quả rõ ràng là từ lượng của người phụ nữ này rất tốt, nhưng mỗi lần đều ở trước mặt anh say đến mức rối tinh rối mù. Đây rõ ràng không phải cho anh cơ hội, mà là định tra tấn anh đúng không?

Loại thời điểm này anh phải cảm giữ không được làm cái gì, nếu không cố gắng trước đó sẽ uống phí hết, nhưng nếu không làm bất cứ thứ gì, quả thực là muốn mạng của anh.

Đường Khải Sâm lấy chân quần kín người kia lại, cứng rắn nhấn mặt lồi caravat từ tay cô ra.

Kết quả ánh mắt Khương Văn Hào nhìn anh càng ngày càng ủy khuất, đôi môi non mềm hơi chu ra, làm toàn thân anh như bị ngọn đuốc thiêu đốt.

***

Anh dùng khăn ướt lau mặt cho cô, lúc này cô im lặng hơn, vẫn từ từ nhắm hai mắt không nói chuyện, quả thực bộ dáng nhu thuận kia giống hệt trong giấc mộng của anh. Cự ly gần như vậy, Đường Khải Sâm nhìn hàng lông mi dài dưới ngọn đèn của cô, đến lông tơ nhỏ cũng nhìn thấy vô cùng rõ ràng.

Thật sự bề ngoài Khương Văn Hào rất xinh đẹp, trước đây ngũ quan trở mã tinh xảo hơn rất nhiều người, nay lại nhìn thấy, vẫn làm cho người ta vui tai vui mắt. Anh không kìm lòng được vươn tay vuốt ve khuôn mặt tinh tế của cô, có lẽ là đêm nay anh cũng uống chút rượu, lúc này mới phóng túng chính mình sa vào ôn nhu ngăn ngừ trong đây.

Khương Văn Hào cảm thấy không thích hợp, hơi nghiêng người tránh ra, cô hí hóp mắt cũng không biết có nhìn rõ anh hay không, nhưng động tác kia vẫn như trốn bệnh độc. Còn nhỏ giọng lầm bầm nói: “Đừng chạm vào tôi.”

Thì ra lúc cô mơ thấy anh đều mang biểu cảm chán ghét như vậy, Đường Khải Sâm thật sự không biết, chính mình đã làm cô tổn thương đến mức này, làm cho cô ngay cả nằm mộng cũng ôm lòng bài xích.

“Anh không biết nên giải thích với em như thế nào, mà lúc trước nếu không phát sinh những hiểu lầm kia, nhất định chúng ta sẽ không giống như bây giờ, anh thật sự muốn yên ổn sống cùng với em.”

Biết rõ người đang ngủ không có khả năng nghe, anh vẫn thông thả nói ra từng chữ từng chữ, có lẽ trong lòng bị đè nén quá lâu rồi, cũng rất muốn tìm một người để nói ra hết.

Anh không nghĩ tới khi mình nói xong, người đang ngủ bỗng nhiên ngồi dậy, anh sững sốt, ngực lại bị đập bịch bịch. Cho rằng cô nghe nói như thế mới có phản ứng quá khích như vậy, nào ngờ một giây sau, bỗng nhiên cô vén chăn lên trực tiếp chạy tới phòng vệ sinh.

Người uống say đặc biệt có năng lực giãy vò người khác, trải qua lần trước, Đường Khải Sâm đã có kinh nghiệm.

Anh ôm cô nước uống súc miệng, lại lần nữa rửa mặt lau tay cho cô, cuối cùng phát hiện quần áo trên người cô đã ướt đẫm, khe rãnh chỗ cổ áo như ản như hiện, anh nhìn mà cổ họng căng lên từng đợt.

May mắn ở bên người cô là anh, nếu là người khác, đảm bảo không nhịn được sẽ thật sự nhào lên.

Đường Khải Sâm đều bị hành động quân tử của mình làm cho cảm thán, vừa thay quần áo cho cô, một bên hung dữ cảnh cáo cô: “Về sau trừ bỏ ở trước mặt anh, không được uống rượu trước mặt người khác biết không?”

Khương Văn Hảo cau mày, không phối hợp với anh chút nào, cuối cùng vô cùng tức giận vuron tay lôi cổ áo của anh: “Liên quan gì tới anh, anh là ai của tôi, tôi vô cùng chán ghét anh.”

Gân xanh trên trán Đường Khải Sâm đều muốn nhảy ra, nhẫn vài lần mới không vuron tay túm cổ cô. Anh vuron tay cầm lấy ngón tay cô đang túm cổ áo mình, sao mỗi lần người phụ nữ này uống say đều coi anh như kẻ thù, mang bộ dáng hung thần ác sát thế?

Hốc mắt Khương Văn Hảo hồng hồng nhìn anh, cuối cùng ánh mắt càng trừng càng lớn, lại tràn ra vài giọt nước mắt trong suốt: “Lúc tôi học đại học thì gặp anh, lần đầu tiên gặp đã rất thích.”

Bỗng dưng Đường Khải Sâm ngẩng đầu nhìn cô, ở trong ký ức của anh, lần đầu tiên bọn họ gặp mặt hẳn là mẹ anh sắp xếp mới đúng... Chẳng lẽ trước khi thân cận, Khương Văn Hảo đã biết anh?

Anh cảm thấy hô hấp càng ngày càng khó khăn, không phải bị động tác siết cổ áo của Khương Văn Hảo, mà bị những lời mình sắp nghe được làm cho cổ họng căng lên.D@D#L@Q%Đ^^

Người uống say đã hoàn toàn rơi vào một thế giới thật thật giả giả, giờ phút này Khương Văn Hảo nhìn rất chăm chú, không biết là anh của hiện tại, hay là từ trước, cô chỉ là nhẹ nhàng tiếp tục nói: “Chắc là anh không nhớ rõ gì hết, tất cả những gì có liên quan đến tôi, anh đều không nhớ rõ.”

Khương Văn Hảo nói không sai, những gì liên quan tới cô, bất kể là trước hay sau khi kết hôn, quả thực anh chưa từng để ý. Đường Khải Sâm cảm thấy mỗi lần uống say Khương Văn Hảo mới có thể nói với anh mà không đề phòng, anh vừa muốn biết, lại sợ hãi biết. Mỗi lần biết một ít sơ sót lúc trước của mình, loại dày vò tâm tình này chỉ làm cho anh càng thêm khó chịu.

Giờ phút này nói tới những thứ đó, cô cũng đã không còn thương cảm, chỉ đang thuật lại chút sự thật anh không biết: “Anh tới trường học của chúng tôi diễn thuyết, cao cao tại thượng, giống như thần. Các bạn học đều nói về tiếng tăm của anh, nhân vật lớn oai phong trên thương trường, vô cùng thông minh, quả thực cùng với tôi là người của hai thế giới.”

“Tôi không ngờ tôi sẽ gặp anh trên tiệc rượu, lúc làm trò cười cho thiên hạ, là anh vuron tay giúp tôi. Khi đó tôi bị mọi người nhìn chằm chằm, rõ ràng là vô cùng chật vật, lại gặp được anh hùng cái thế...” Khương Văn Hảo hạ giọng băng quơ, nhưng từng chữ đều làm tim Đường Khải Sâm đập nhanh, anh chưa bao giờ biết những thứ đó, cho dù giờ phút này cô nhắc tới, anh vẫn không thể nhớ ra cái gì.

Văn Hảo vẫn cười cười, ngây thơ híp mắt: “Cái tuổi đó mà, thích luôn không có bất kỳ nguyên do nào, sau này bắt đầu chú ý tới anh, hỏi thăm về chuyện của anh, hiểu rõ yêu thích của anh. Tôi còn có một quyển sổ cất từ báo, tất cả đều là về anh.”

Cô nhìn chung quanh một lần, có lẽ là muốn tìm kia cái gọi là quyển sổ cất từ báo, cuối cùng bỗng nhiên lại tượng như nhớ ra cái gì, hoàn toàn trầm mặc.

Ngón tay Đường Khải Sâm tùy ý để trên đệm dùng sức nắm chặt thành quyền, lần đầu tiên anh cảm nhận được tình yêu mãnh liệt như vậy, trước kia chưa từng có người làm những thứ đó, không, đối lại nếu có từ trước, có lẽ anh cũng kính thờ. Nhưng giờ phút này nghe vào tai, lại có chút cảm giác vi diệu lan tràn vào sâu tận đáy lòng.

Chỉ nghe giọng nói của cô lại hơi trầm xuống: “Tôi nói cho ba tôi, tôi thích anh, rất thích, thích đến mức không phải anh thì không gả.”

Lúc còn trẻ cũng sẽ mê muội như vậy, cho rằng chỉ cần cố gắng, sẽ không có gì là không chiếm được, bao gồm cả tình yêu.

Lần này Văn Hảo rất lâu không nói, khi tiếp tục ngẩng đầu lên nhìn anh thì khóe mắt đã có chút dấu vết ẩm ướt: “Sau này tôi không biết ba tôi làm những chuyện gì, cuối cùng tôi đã được như nguyện, thậm chí ông không cho tôi bên cạnh anh từng có người tên là Lộ Lâm. Còn nhớ hôm đó tôi lấy chồng, ông cũng khóc, rõ ràng còn luyến tiếc, còn vẫn nói mình rất cao hứng. Tôi nhớ rất rõ ràng, trước khi tôi ra khỏi cửa, câu nói cuối cùng của ông, ông nói nhất

định con gái ngoan phải hạnh phúc, có lão ba ở đây, nhất định con sẽ hạnh phúc một đời...”

Thật ra giọng nói của Khương Văn Hào rất nhỏ, nhưng Đường Khải Sâm cảm thấy bên tai mình là tiếng nước nổ nhẹ nhẹ, lại như là tơ tằm tinh tế dày đặc, như phong bế anh tại chỗ, đến không khí cũng bị tách ra.

Cuối cùng cô nhẹ nhàng cười, nghiêm túc nhìn anh một cái: “Lúc sắp đi ba nói cho tôi biết, người nghèo một chút không có việc gì, cũng không thể không có cốt khí, lúc ấy ông nói cho tôi biết một câu, đời này, tuyệt đối không thể quay đầu lại.”

Sắc mặt dưới ngọn đèn Đường Khải Sâm có chút tái nhợt, hàm răng anh cắn chặt, lúc nhìn cô chỉ thấy trái tim vô cùng đau đớn. Anh nhìn Khương Văn Hào lúc này đang cố gắng mỉm cười, những cảm xúc sau khuôn mặt tươi cười kia làm lục phủ ngũ tạng của anh co quắp, anh không chút nghĩ ngợi ôm lấy mặt của cô hôn lên.

Trong lòng có chút hoảng hốt, lại có chút đau, anh biết đoạt Khương Văn Hào về lần nữa thật không dễ dàng, nhưng giờ phút này lại hơi sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mùa Quế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chương 41

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Cuối cùng Đường Khải Sâm cũng hiểu, thì ra có những việc dù có cố hết sức cũng chưa chắc có thể như ý. Giờ phút này anh sinh ra cảm giác vô lực, có phải cũng giống như cảm giác lúc trước của Khương Văn Hào, đối mặt với sự lạnh lùng không đáp lại của anh, cô cũng từng bàng hoàng luống cuống thậm chí là bị thương tuyệt vọng hay không?

Anh nhẹ nhàng hôn đôi môi mềm mại của cô, đem tất cả những lời nói làm anh khó chịu nuốt xuống, môi lưỡi triền miên thế này cũng không làm dịu được cảm giác trống rỗng không nói được thành lời tràn ứ trong tim.

Trong quá khứ anh và Khương Văn Hào chỉ có ràng buộc, vậy mà mỗi khi nói tới, với cô đúng là tra tấn giày vò, khó trách có nghĩ cô cũng không muốn nghĩ đến anh...

Đường Khải Sâm ôm người khát vọng đã lâu, bất an trong lòng không ngừng dâng lên, cuối cùng biến thành một cái hăm tới đen rỗng lạnh, dường như chỉ có hơi thở và độ ẩm của cô, mới có thể lấp đầy.

Anh vuốt ve đường cong mềm mại của cô, cô thật gầy, nhưng bầu ngực lại cao ngất, dù cho cách một tầng vải cũng khiến anh hô hấp dồn dập.

Rất muốn cô, muốn đến sắp nổi điên.

Anh hơi hạ mi, lẳng lặng ngưng mắt ngắm nhìn cô trong ánh sáng mập mờ.

Có vẻ Khương Văn Hào vẫn chưa phân rõ đây rốt cuộc đây là thực hay mơ, mơ màng ngốc ngốc trừng mắt thật to, đáy mắt chứa đầy sương mù và uất ức. Bộ dáng không hề phòng bị như vậy khiến anh không có cách nào kiềm chế, cô như vậy, cũng với người phụ nữ bí ẩn trong mộng của anh hoàn toàn trùng khớp.

Nghĩ đến tiếng thở dốc yêu kiều tràn ra từ miệng cô, nhớ lại những hình ảnh liêu chết đây đưa trước kia, rốt cuộc Đường Khải Sâm chẳng quan tâm thứ khác, tay thoáng dùng sức lột sạch quần áo trên người cô, cảnh tượng trước mắt càng làm cho anh huyết mạch sôi sục.

Hai bầu ngực trắng như tuyết bị mảnh ren đen ôm chặt, mồ hôi lấm tấm lên xuống phập phồng được ngọn đèn chiếu vào đâm vào chói mắt bức người. Đầu ngón tay anh nhẹ nhàng đẩy móc áo ra, quả nhiên phong cảnh tươi đẹp bật ra.

Con người anh tối sầm, đáy mắt đỏ ngầu, hơi thở dồn dập lập tức đè cô xuống. Anh tham luyện hơi thở trong veo trong miệng cô, ngay cả mùi hương nhàn nhạt trên người cô cũng trở nên dụ hoặc, anh cứ thế một đường đi xuống, lại đi xuống——

Văn Hào mờ mịt thở hổn hển, toàn thân bắt đầu căng chặt. Cô phảng phất như đi vào cõi mộng, trong mộng bỗng nhiên bị ném lên một đám mây xa xôi, có loại cảm giác sợ hãi lập tức bị rơi xuống, vươn tay muốn tìm cái bè gỗ nhưng không bắt được cái gì. Chỉ cảm thấy cả người đều biến thành đỉnh sóng cô đơn, chìm chìm nổi nổi, lại có khoái cảm kịch liệt.

Giống như thoải mái, cũng giống như khó chịu, tóm lại là cực kỳ giày vò.

Cô vươn tay muốn đẩy ngọn núi nặng nề đè trên người mình đi, lại bắt đầu bị nó đè chặt hơn, có ảo giác sắp hôn phi phách tán.

“Có phải tôi sắp chết hay không?”

Thế mà cô lại khóc hỏi anh, anh bị cô trêu chọc đến sắp sụp đổ, ghé vào tai cô thấp thấp trầm trầm mắng một câu: “Cô ngốc chết tiệt này, anh mới sắp bị em giết chết rồi.”

Đường Khải Sâm cũng cảm thấy khó có thể tin được, anh đã sớm qua tuổi điên cuồng vì tình dục, nhưng hôm nay lại như là đột nhiên trở về cái thời thiếu niên lông chưa mọc đủ không biết sợ một lần nữa, vội vàng cấp bách, đối với mỗi tác da thịt của cô đều mê luyến đến cực điểm, hận không thể dùng sức khắc đầy dấu vết của mình ở trên người cô.

Chấn mòng rơi xuống, hai tấm thân thể dính lấy nhau chặt chẽ không thể tách rời, anh đã làm chuẩn bị đầy đủ để không làm cô bị thương, lúc này đã nóng lòng nhanh chóng tiến vào. Cô vẫn tuyệt vời như vậy, làm cho anh thoải mái đến không chịu nổi, bên trong siết chặt, anh bị ép đến phát đau.

“A Hào.” Anh nhẹ nhàng than thở một tiếng bên tai cô, thông thả giữ lấy, cảm thụ ấm áp và căng chặt của cô.

Trong lúc mơ hồ Văn Hào thấy Đường Khải Sâm, người đàn ông này đang đè sát bên trên mình, tầm mắt ôn nhu chuyên chú, nhưng anh chưa bao giờ nhìn cô ôn nhu như thế, cho nên đây nhất định là mộng, quá hư ảo rồi.

Nhưng sao cô lại mơ kiểu giấc mơ này?

Cô muốn nói gì đó, lại bị anh chặn môi lần nữa, sau đó bao nhiêu câu hỏi đều vỡ vụn khi tràn ra miệng, anh ngày càng dùng sức, như hận không thể găm cô vào trong người.

Đường Khải Sâm nghĩ, dù sao cô cũng kháng cự anh như vậy, không bằng đập nổi chìm thuyền đánh cuộc một lần. Lấy tính tình bảo thủ dễ mềm lòng của Khương Văn Hào, nói không chừng đi một bước này, ngược lại có thể chuyển thành đường sống...

(đập nổi chìm thuyền: điển tích, ý là tỏ quyết tâm liều chết để sống, ý chí quyết liệt)

Anh nghĩ xong xuôi hết thảy, liền làm càng thêm lớn mật, hận không thể bù lại chỗ thiếu mấy năm nay.

***

Ngày hôm sau Văn Hào là do đầu đau như bú bô mà tỉnh lại, lúc tỉnh lại cảm thấy toàn thân cao thấp chỗ nào cũng đau, giống như bị đập đi xây lại vậy. Có ánh sáng chói mắt từ cửa sổ chiếu vào, cũng không biết mấy giờ rồi, cô vươn tay muốn tìm đi động ở đầu giường, bỗng nhiên phát hiện có điều không thích hợp, ngực dường như bị vật nặng đè ép gần như không thở nổi.

Hơi nghiêng đầu liền bị gương mặt gần trong gang tấc kia dọa cho kinh hoàng, sao anh ta lại ở chỗ này?!

Văn Hào nghĩ nát óc vẫn không nghĩ ra được, cô cố gắng nhớ lại mọi việc tối qua, chỉ nhớ mang máng lúc mình đang thu dọn đồ đạc thi đầu choáng váng lợi hại, rồi sau đó muốn ngồi xuống nghỉ ngơi một lát ——

Chuyện sau đó cũng mờ mờ, nhưng lại mơ mơ hồ hồ nhớ rõ một điểm, lại cũng không rõ ràng, cho nên cô không thể nào phân biệt là ai chủ động. Cô càng nghĩ tim đập càng nhanh, đặc biệt lúc này bàn tay nóng bỏng của người nọ còn đặt trên ngực cô.

Cô ra vẻ trấn định vén chăn lên nhìn thoáng qua, cực lực áp chế huyết áp tăng vọt, kiểu này xem ra tất cả những gì không nên làm đều đã làm, ngay cả một chút tâm lý may mắn cũng không còn.

Sau khi xác nhận sự thật này, Văn Hào cũng không hét chói tai như trong phim truyền hình, cũng không đập người nọ một cước xuống giường, mà là cầm một bộ quần áo quần lên người nhanh chóng đi vào phòng tắm. Nước ấm hơi lạnh làm cho cô thanh tỉnh không ít, nếu chuyện đã xảy ra, chỉ bằng nghĩ xem tiếp theo nên giải quyết thế nào cho tốt.

Dù sao mặc kệ thế nào, đối với cô mà nói sẽ không có bất kỳ sự thay đổi nào.

Trước tiên cô vệ sinh cá nhân sạch sẽ, sau đó lại đánh thức Bắc Bắc đi học, trước khi đi cậu nhóc tò mò thoáng nhìn về phía phòng cô: “Chú Đường đâu ạ? Tối qua chú ấy đi lúc nào?”

Văn Hào tỉnh tỉnh, đội mũ cho Bắc Bắc, rồi mới cúi người nói với bé: “Không phải Bắc Bắc muốn đi ăn cua sao? Chờ con tan học chúng ta sẽ đi được không?”

Nhóc con vừa nghe đến ăn, lập tức ném chú Đường ra sau đầu, tay nhỏ vỗ vỗ: “Tôi quá tốt quá, vậy chúng ta có thể gọi chú Chu không ạ? Hôm qua chú ấy nói sẽ tặng quà bù cho con.”

Văn Hào không yên lòng gật gật đầu, bé bé đi ra ngoài.

Cô lái xe đưa Bắc Bắc đến nhà trẻ, trước khi đi cậu nhóc hình như có tâm sự nặng nề, đi được vài bước bỗng nhiên lộn trở lại. Văn Hào ngoài ý muốn nhìn bé: “Sao vậy? Bảo bối.”

“Dì Hào.” Bộ dáng Bắc Bắc muốn nói lại thôi, dường như là muốn nói một điều rất khó nói, “Ừm... Hay là chúng ta cũng gọi chú Đường đi ăn cùng?”

Văn Hào hoàn toàn ngây ngẩn, cô không nghĩ đến hiện tại Bắc Bắc không còn kháng cự Đường Khải Sâm.

Bắc Bắc thấy cô chậm chạp không nói lời nào, lại nhỏ giọng than thở: “Thấy ra chú ấy cũng không đáng ghét lắm, ít nhất rất cố gắng đỡ con thích chú ấy, cô giáo nói, người cố gắng cần cố vũ.”

Suy nghĩ của trẻ con luôn luôn đơn thuần thiện lương nhất, Văn Hào nhìn đôi mắt đen to tròn, rất lâu không biết nên trả lời thế nào.

“Nếu đi không muốn gặp chú ấy cũng không sao, con chỉ thuận miệng nói thôi.” Bắc Bắc cười cười, liếc cô một cái thật nhanh, “Vậy con vào lớp đây, tạm biệt đi.”

“Ngoan ngoan nghe lời cô giáo đó.” Văn Hào phát phát tay với bé, nhìn Bắc Bắc chạy vào nhà trẻ, im lặng thờ dài. Xoay người chuẩn bị rời đi, chiếc xe cách đó không xa bỗng nhiên nhún còi về phía cô.

Văn Hào ngơ vờ nhìn sang, rất nhanh có một người xuống xe, chính là người vừa gọi điện tới qua Chu Từ Nghiêu.

Chu Từ Nghiêu gầy đi rõ rệt, nhưng thoát nhìn vẫn rất có tinh thần, đại khái là trước khi xuống cũng đã chỉnh trang quần áo, cả người đều toát ra vẻ khôn khéo lão luyện. Anh mỉm cười với cô, cách cô một khoảng khá xa, mở miệng: “Có rảnh không? Cùng nhau ăn cơm trưa nhé.”

***

Kết quả của túng dục quá độ chính là, mãi muộn Đường Khải Sâm mới tỉnh lại, hơn nữa Khương Văn Hào đã sớm không còn bên cạnh. Anh nhìn chăm chăm phần giường trống rỗng cảm khái, chẳng lẽ anh đã lớn tuổi rồi, lại còn dậy muộn hơn cả người phụ nữ kia? Ngay cả cô rời đi lúc nào cũng không biết.

Trên gối còn vương lại hơi thở của cô, không khí dường như cũng đọng lại hương vị ngọt ngào, Đường Khải Sâm nhẹ nhàng ngửi, khỏe môi không tự chủ màng theo ý cười. Anh đưa mắt nhìn lên bàn, Khương Văn Hào không để lại lời nhắn nào, đoán chắc là đưa Bắc Bắc đến trường, vì thế đứng dậy vào phòng tắm rửa, dù sao cũng muốn đợi cô về.

Nhưng lần đợi này chính là vài giờ, cuối cùng Đường Khải Sâm phát giác có điều không đúng, anh gọi điện cho Khương Văn Hào, bên kia mãi vẫn không có người nghe.

Anh gõ nhẹ di động lên mặt bàn, suy nghĩ một chút liền hiểu, lúc này nhất định là Khương Văn Hào rất khó đối mặt với anh, cô phản ứng như vậy vừa vặn chứng minh suy đoán trong lòng anh, cô không phải thật sự không có chút cảm giác nào với anh——

Nghĩ như thế, tâm tình Đường Khải Sâm bỗng nhiên tốt ghê gớm, sớm biết như vậy lúc trước đã không nên học theo Liễu Hạ Huệ gì đó, vừa khổ chính mình, lại còn lãng phí nhiều thời gian quý giá như vậy. Đang suy nghĩ, Đường Trọng Kiều điện thoại đến: “Anh đi đâu thế?”

“Có chuyện gì?”

“Chỗ bà nội có chút việc.”

Đường Khải Sâm vừa nghe giọng nói kia liền thấy không đúng, lập tức ngồi dậy: “Anh sẽ đến ngay.”

Tình huống bà nội lúc tốt lúc xấu, người đến tuổi này rồi thật không yên tâm, Đường Khải Sâm lái xe thẳng một mạch, cứ nghĩ có việc lớn gì. Kết quả đến bệnh viện thấy lão phu nhân đang ngồi xem tivi trên giường, sắc mặt rất bình thường.

Đường Khải Sâm đi vào, ánh mắt Đường Trọng Kiều cổ quái nhìn anh, anh không khỏi nhíu nhíu mi: “Sao thế?”

“Không sao.” Trả lời anh là bà nội, bà nhìn anh một cái, bỗng nhiên cười hi hi hỏi, “Tối qua cả đêm không về nhà, đi đâu?”

Từ sau khi bà nội nằm viện, anh liền chuyển từ khách sạn về nhà sống, bây giờ chắc là lão quân gia báo cáo với bà, vì thế tùy ý đáp: “Con có việc.”

Bình thường bà nội tuyệt đối không phải người tích bát quái như vậy, lúc này giống như không hỏi cho ra nhất định không bỏ qua: “Có phải ở nhà A Hào không?”

Đường Khải Sâm cũng không muốn giấu bà, bị đoán trúng liền thành thật thừa nhận: “Vâng, sinh nhật Bắc Bắc.”

“Hai người cái kia rồi hả?”

Dù da mặt Đường Khải Sâm dày hơn nữa, bị truy vấn trắng trợn như vậy cũng cảm thấy xấu hổ, huống chi hôm nay bà nội quả thực rất kì lạ. Anh xoay người nghiêm túc nhìn bà, nheo mắt: “Người làm sao vậy, bỗng nhiên quan tâm đến chuyện của con như vậy?”

Trước kia lúc bà nội quan tâm chuyện của anh và Khương Văn Hào, phần lớn thời gian đều là châm chọc khiêu khích thêm chỉ trích, hôm nay cũng quá khác thường rồi.

Đường Trọng Kiều này giờ không lên tiếng lúc này mới ho một tiếng: “Ừm——”

“Cháu câm miệng.” Bà nội hiếm khi nghiêm nghị với cháu trai luôn được cưng chiều như thế, Đường Khải Sâm càng thêm kỳ quái, chỉ thấy vẻ mặt bà nội nghiêm túc theo dõi anh, còn cố chấp cái vấn đề kia, “Cháu cùng A Hào tiến triển tới trình độ nào? Có phải giống như lần trước đã nói không, nhận đúng nó sẽ không thay đổi?”

Tuy rằng Đường Khải Sâm cảm thấy bà nội hơi lạ, vẫn đáp lại chi tiết: “Những lời con nói lúc trước đều là thật, con muốn theo đuổi Khương Văn Hào, cùng cô ấy phục hôn.”

Anh vừa nói xong, bỗng nhiên phòng bệnh im lặng đến quỷ dị, bà nội mặt mày hớn hờ vừa ép anh nói, ánh mắt lại trượt về phía sau anh?

Đường Khải Sâm nhìn lại, toàn thân đều ngẩn ra, đứng ở cửa phòng bệnh bùng khay hoa quả, không phải Lộ Lâm thì là ai?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Chương 42

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Chắc là do quá đường đột, cho nên về mặt Đường Khải Sâm có thoáng nét kinh ngạc, nhưng anh đã tỉnh táo lại rất nhanh, chỉ đành bất đắc dĩ nhìn sang bà nội đã đùa dai thành công. Lúc này bà nội đang rảnh rỗi ôm cánh tay, phim đang chiếu cũng không xem, mọi sự chú ý đều dồn lên hai người, kiểu như sắp có kịch hay để xem.

Lộ Lâm lại là người phá vỡ cục diện bế tắc, đẩy mắt cô ta nhanh chóng hiện lên ý cười nhợt nhạt, thân nhiên đi đến trước giường bệnh: “Hôm nay vừa nhìn đã thấy tinh thần bà nội rất tốt, vẫn đáng yêu như trước đây ạ.”

Bà nội không cho cô ta chút mặt mũi hờ một tiếng, nhanh chóng nhìn Đường Khải Sâm đang đứng một bên: “Đương nhiên tốt rồi, nhìn thấy Khải Sâm với A Hào tiền triên không tồi, mọi ốm đau đều tự biến mất.”

Từ đầu đến cuối Lộ Lâm đều giữ nụ cười, dường như không khó xử chút nào, còn cầm quả táo đã rửa sạch muốn gọt vỏ. Bà nội ngáp một cái, thẳng thắn từ chối: “Không cần, bác sĩ nói dạ dày bà không tốt, trời lạnh thế này nên hạn chế ăn đồ lạnh.”

Nhìn thế nào cũng thấy bà nội đang ra oai phủ đầu, thế nhưng tính tình Lộ Lâm vẫn rất tốt, buông dao gọt hoa quả liền nói: “Vậy để con lấy cho bà cốc nước ấm”

“Không muốn uống, kéo lại phải đi vệ sinh, rất phiền phức.” Bà nội lười biếng duỗi eo, lại nhìn đồng hồ, “Hôm nay không biết lúc nào A Hào mới đến, thấy người mà mình muốn thấy, ăn gì cũng thấy ngon.”

Lúc này Lộ Lâm mới ngừng động tác trong tay, hơi hơi ngược mắt nhìn bà lão trên giường bệnh, bà nội mang bộ dáng khiêu khích, chờ cô nổi giận. Nào ngờ Lộ Lâm chỉ hơi mỉm cười khoe môi, chậm rãi đứng dậy: “Nếu bà không chào đón cháu, cháu xin phép đi trước, bà nghỉ ngơi thật tốt ạ.”

Bà nội híp híp mắt, đang muốn nói gì đó, lại bị Đường Khải Sâm cắt đứt. Sắc mặt anh bình tĩnh, chỉ ghé mắt liếc nhìn Lộ Lâm “Chúng ta ra ngoài.”

“Tiểu tử thôi!”

Bà nội chờ bóng lưng hai người biến mất, lập tức trầm mặt. Bà vén chăn muốn xuống giường, vẫn là Đường Trọng Kiều tay nắm lạnh lẽo ngăn cản. Anh thực sự dở khóc dở cười: “Kệ anh ấy đi, chẳng lẽ bà còn muốn nghe lên họ?”

“Ta phải xem xem hồ ly tinh kia lại muốn giờ trò gì.” Bà nội đề phòng nói, xong lại không nhịn được nhủ mảy, “Anh cả của cháu, ta thật không yên lòng.”

Song Đường Trọng Kiều không lo lắng một chút nào: “Đây không phải là cơ hội tốt sao? Chị dâu chậm chạp không chịu quay về, hoàn toàn là bởi vì không tin tưởng anh cả, lúc này Lộ Lâm trở về, cũng chưa chắc là chuyện xấu.”

Bà nội có vẻ dăm chiêu, dựa vào đầu giường không lên tiếng.

Đường Trọng Kiều trấn an vỗ vỗ tay bà: “Đã tới rồi thì cứ an tâm, nếu anh ấy không chịu nổi dụ hoặc, vậy thì sớm biết, đỡ cho hại chị dâu lần nữa.”

Im lặng hồi lâu, cuối cùng bà nội thở dài: “Cũng phải, thôi kệ nó vậy... Ta là đau lòng A Hào, nếu không cần gì phải nhọc lòng như này chứ.”

Đương nhiên Đường Trọng Kiều biết tâm tư của bà nội, những việc mấy năm nay Khương Văn Hào làm vì Đường Khải Sâm tất cả mọi người đều nhìn thấy, ngay cả người lạnh lùng như anh cũng bị làm cho cảm động, vì thế nên anh nhìn ra ngoài cửa sổ: “Theo con thấy, lần này anh cả sẽ không khiến bà thất vọng đâu.”

Hiếm khi anh mở miệng khen anh mình một câu như vậy, đến bà nội cũng ngạc nhiên: “Có chắc không?”

“Bà có muốn đánh cuộc với con không?” Đường Trọng Kiều nắm bả vai bà nội, nhường nhường đôi mày với bà, đẩy mắt ần ần ý cười, “Nếu con đoán trúng, bà nội phải chờ đến khi con trai con lớn lên, nhìn nó cưới vợ, cho một cái lì xì thật lớn, được không?”

Bà nội nhất thời sững sốt, lập tức bật cười lắc lắc đầu: “Lại cùng bà nội này chơi trò tình cảm thương yêu rồi.”

Đường Trọng Kiêu vươn tay ôm chặt bà, vùi cằm vào hõm vai gầy guộc của bà nội, nét cười càng thêm tươi nói: “Người nên chăm sóc bản thân mình là thật tốt là đủ rồi, chuyện của anh cả, mặc cho số phận đi. Huống chi bây giờ anh ấy chịu khổ, tất cả đều là nợ từ lúc trước, cuối cùng vẫn phải trả.”

Bà nội cầm ngón tay thon dài của anh, hơi trầm ngâm vài giây, cuối cùng chỉ đành gật gật đầu.

***

“Anh nhìn thấy em, sao lại không vui như vậy?” Lộ Lâm ngồi trên ghế đá trong sân, nhìn người đàn ông đứng cách đó không xa, bóng dáng cao ngất, lại nhất định xa cách lạnh nhạt, từ đầu đến cuối đều duy trì một khoảng cách rất xa với cô.

Đường Khải Sâm cũng không quay đầu, thậm chí còn không tiếp đề tài này, gợn gờng dứt khoát hỏi một câu: “Cô trở về, là định làm gì?”

Lộ Lâm không nhịn được khẽ cười một tiếng: “Không thể trở về vì anh sao? Em cho rằng đã lâu như vậy, anh đã không còn giận em nữa.”

Khỏe miệng Đường Khải Sâm khẽ nâng, lại mang theo vài phần ý tứ châm chọc, anh quay người lại ánh mắt u trầm nhìn cô ta: “Tôi nghĩ lúc trước đã nói rất rõ ràng, là cái gì khiến cô cho rằng, chúng ta còn có thể hợp lại?”

Không thể không nói chỉ số cảm xúc của Lộ Lâm rất cao, cho dù Đường Khải Sâm nói trắng ra đến mức đó, cô ta cũng không lộ ra một chút không vui nào, chỉ hơi nghiêng đầu ra vẻ nghiêm túc suy nghĩ: “Cho nên anh thực sự muốn cùng cô ấy phục hôn?”

“Đúng vậy.”

“Khi đó anh cũng cho rằng anh có thể thích cô ấy, lần này vì sao có thể khẳng định như vậy, chắc không phải là ảo giác đi?”

Đối mặt với câu hỏi của Lộ Lâm, gần như Đường Khải Sâm không có chút nào do dự: “Chuyện này tôi không cần giải thích với cô, huống chi việc chúng ta chia tay không có bất cứ liên quan nào với Khương Văn Hào.”

Cuối cùng sắc mặt Lộ Lâm cũng có chút biến hóa, cô ta nhìn anh thật sâu, bờ môi mím chặt.

Ánh mắt Đường Khải Sâm nhìn về phía phòng bệnh trên cao, hình như cũng không có ý định nói thêm gì với cô ta, coi như không thấy sắc mặt tái nhợt ấy: “Tôi mong rằng lần sau cô sẽ không làm những chuyện nhầm chán như vậy, chuyện tôi đã quyết, sẽ không thay đổi. Bà nội không thích cô, đừng đến tìm bà nữa.”

Anh nói xong liền đi, bóng dáng dứt khoát lại lạnh lùng, Lộ Lâm nắm nắm tay phút chốc đứng lên: “Em thừa nhận trước đây là em sai lầm, không nên vì sự nghiệp mà bỏ rơi anh, nhưng anh biết là em yêu anh! Khải Sâm, anh nhất định muốn lặp lại chuyện bảy năm trước mới cam tâm sao?”

Nói đến cùng cô cũng không dám thăm oán Đường Khải Sâm, hết thảy đều là mình tự làm tự chịu, bảy năm trước như thế, bảy năm sau cũng vậy. Tất cả đều là cô ta vì sự nghiệp lần nào cũng chọn rồi bỏ anh, cho rằng anh dung túng cô ta mãi mãi, thì ra anh cũng sẽ tức giận ... Hơn nữa một khi tức giận, ngay đến nửa đường sống cũng không chữa.

Đường Khải Sâm bước hơi chậm lại, rất ít khi Lộ Lâm không khống chế được như vậy, ngoại trừ lần hủy hôn trước, đây là lần đầu tiên cuồng loạn như thế. Anh quay đầu nhìn cô ta, giọng điệu cũng trầm xuống: “Lộ Lâm, cô có thật sự hiểu rõ yêu là gì không? Cô nói cô yêu tôi, nhưng lại có thể vì lợi ích mà lên giường với người đàn ông khác, đây mà là yêu, tôi không có cách nào gặt bừa được.”

“Em không có!” Lộ Lâm bước vài bước đến trước mặt anh, hơi thở hơi loạn, cô ta vươn tay muốn tìm tay anh, bị anh nghiêng người tránh được.

Động tác này làm cho ánh mắt cô ta càng thêm âm trầm, cô cắn chặt môi, hồi lâu mới lẩm bẩm lên tiếng: “Em biết chuyện này làm tổn thương anh quá nặng, nhưng em không có cách nào, anh cần chính là người cần chính là một người phụ nữ có thể sánh vai cùng anh. . . Anh nói em không biết yêu, vậy anh hiểu không? Bây giờ anh quay lại tìm Khương Văn Hào, chẳng lẽ không phải là muốn tìm kiếm an ủi từ cô ấy sao?”

Ai ngờ cô còn chưa nói hết lời, Đường Khải Sâm bỗng chốc xoay người lại, đáy mắt dường như mang theo sắc lạnh băng, khiến cho Lộ Lâm sinh ra vài phần sợ hãi.

“Tôi đối với cô ấy rất cuộc là gì, tôi tự hiểu rõ, Lộ Lâm, giữa chúng ta dừng ở đây.” Đường Khải Sâm không nổi giận, nhưng lại thấy khí giận ngút trời.

Đàn ông đều sĩ diện, Lộ Lâm biết mình ngay trước hôn lễ bị anh phát hiện những chuyện kia, đối với anh tuyệt đối không phải đã kích nhò. Nhưng càng là như vậy, không phải càng thêm chứng minh anh đối với Khương Văn Hào chỉ là ảo giác sao?

Vào lúc tinh thần anh sa sút, là Khương Văn Hào an ủi, bà nội bệnh nặng, cũng là cô cùng anh đi đến, cho nên anh dao động là chuyện bình thường. Lộ Lâm một chút cũng không tin Đường Khải Sâm sẽ yêu người phụ nữ anh từng nhìn cũng không muốn nhìn lâu kia.

Cô ta nhìn bóng dáng Đường Khải Sâm nhanh chóng rời đi, trong lòng lại bình tĩnh hơn

***

Cũng trong lúc đó, Văn Hào cùng Chu Tử Nghiêu ăn cơm xong, cô khẩn trương nhìn người đàn ông đối diện, đôi mắt mở lớn hỏi: “Thế nào?”

Chu Tử Nghiêu nhìn cô một lúc, không nhịn được cười ra tiếng: “Làm khách hàng đầu tiên của cửa hàng bánh ngọt này, anh phải nói một câu——”

Anh cố ý kéo dài âm điệu, chọc cho cô mười ngón tay đều xoắn lại một chỗ, ánh mắt nhìn anh tràn đầy lo lắng. Lúc này Chu Tử Nghiêu mới vươn tay búng vào trán cô: “Năm ngôi sao, quả thực cùng cấp bậc với đầu bếp trưởng của Lâm Khê.”

Văn Hào nhẹ nhàng thờ ra, hai má lập tức hơi đỏ lên: “Nhà hàng Lâm Khê là cấp năm sao, anh khen người không thể khen thật một chút được sao? Một điểm thuyết phục cũng không có.”

Hai tay Chu Tử Nghiêu giao nhau, chống cằm nhìn cô cười: “Em nên tin tưởng vào chính mình. Chuyện này em ấp ủ nhiều năm như vậy, cuối cùng đã có thể thực hiện được, chúc mừng em.”

Anh nâng cốc nước trước mặt chạm cốc với cô, ánh mắt nhu hòa nhìn cô chăm chú. Văn Hào mím môi cười khẽ, trong lòng vui sướng không nói thành lời được: “Có được anh chúc mừng em, ý nghĩa rất lớn, là anh vẫn luôn cổ vũ em.”

“Cho nên huân chương chiến tích của em, có một nửa là của anh đúng không? Thật là vinh hạnh.” Có lẽ là lâu lắm không gặp, xấu hổ trước kia đều cố cho vào góc, lại lần nữa trở về hình thức ở chung tự nhiên trước kia.

“Miệng lưỡi trơn tru.” Văn Hào nói xong, lại cúi đầu uống một ngụm nước, lúc này mới nghiêm túc ngẩng đầu lên, “Anh tìm em có việc sao?”

Nếu không phải có chuyện không thể không nói, không lí nào Chu Tử Nghiêu chủ động tới tìm cô, tối qua mời anh đến chắc chắn là bị từ chối rồi.

Quả nhiên Chu Tử Nghiêu nghe xong lời này, vẻ mặt có vài phần không tự nhiên. Anh im lặng vâng về cốc thủy tinh bên tay, dường như đang đắn đo tìm từ, thật lâu sau mới chậm rãi mở miệng nói: “Anh cảm thấy có một số việc, nhất định phải chính miệng nói cho em biết, nếu không nói, anh sợ sau này không còn cơ hội nữa.”

Văn Hào nghe vậy trở nên khẩn trương, trái tim cũng nhào lên cổ họng.

Chu Tử Nghiêu dừng một chút: “Lộ Lâm đã trở lại.”

Nói thực, khi nghe được tin tức này Văn Hào ít nhiều vẫn có chút ngoài ý muốn, nhưng cô bình tĩnh lại rất nhanh, có lẽ là đã có chuẩn bị tâm lí từ trước, cho nên không phải là không thể tiếp nhận được. Cô đã sớm biết, hai người kia không có khả năng chấm dứt nhanh như vậy, may mắn, may mắn cô giữ chặt lòng mình, bằng không lại là một lần tự rước lấy nhục...

“Phải không?” Cô cười cực kì tự nhiên, vẫn nhếch khóe môi đáp lại lời Chu Tử Nghiêu.

Thấy cô không có gì phản ứng gì hơn, Chu Tử Nghiêu lại hơi ngạc nhiên, anh giật giật khóe miệng, cười hết sức khó xử: “Cho nên là anh đã xen vào việc của người khác?”

Văn Hào khoát tay, lại cúi đầu nhìn đầu ngón tay: “Em biết anh đang quan tâm em, song em không giống trước kia nữa. Trước kia quá để ý Đường Khải Sâm, cái gì liên quan đến cái tên Lộ Lâm thì đều né tránh, giờ không thể nữa.”

Chu Tử Nghiêu khó tin nhìn cô: “Em——”

“Anh cũng thấy rồi.” Văn Hào ngẩng đầu quan sát căn phòng, tươi cười thoải mái “Bây giờ như thế này, đối với em mà nói thật thỏa mãn, có Bắc Bắc, lại có sự nghiệp. Em muốn cứ thế này mãi, Lộ Lâm không còn trở thành bất cứ uy hiếp gì.”

“Thật sự không còn để ý đến cô ta chút nào ư?”

Rõ ràng Chu Tử Nghiêu hoài nghi, Văn Hào nhìn anh bỗng nhiên nở nụ cười: “Nếu không, anh tiến vào nơi này nhìn một cái?”

Cô gõ gõ cái đầu, nháy mắt giả hoạt với anh một cái, Chu Tử Nghiêu bị cô trêu cho bật cười, đáy lòng cũng không khỏi nhẹ nhàng thờ ra: “Hôm trước cô ta đến tìm anh, anh lo cô ta sẽ đến tìm em, gây bất lợi cho em, bây giờ xem ra, là anh lo xa rồi.”

Trạng thái bây giờ của Khương Văn Hào tốt đến mức khiến cho người khác giật mình, trong lòng anh hiểu rõ, hoặc là cô ngốc này gượng cười, hoặc chính là cô quả thật không để ý Đường Khải Sâm. Mặc kệ là loại nào, đều có thể nhìn ra Đường Khải Sâm sau này tránh không được phải chịu khổ ải, điều này đối với anh thật đúng là tin mừng.

Nhưng anh trầm ngâm một lát, vẫn đem lời nói đã nghĩ kĩ nói thẳng ra: “Tuy rằng em không thêm để ý, nhưng trước đây anh đã làm nhiều chuyện sai lầm, lúc này cảm thấy, vẫn nên là nói rõ với em. Tránh cho sau này bị Lộ Lâm lợi dụng, lại khiến em bị tổn thương.”

Văn Hào ngắt người, cô không nghĩ tới Chu Tử Nghiêu lại vì nghĩ cho cô mà làm đến mức này.

Chỉ nghe Chu Tử Nghiêu nói: “Kỳ thật lúc trước, giữa em và Khải Sâm có chút hiểu lầm...”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 45: Chương 43

Editor: Linh Đang

“Là anh cùng Lộ Lâm thông đồng với nhau, cô ý để em bắt gặp cô ta và Khải Sâm ở cùng một chỗ.” Chu Từ Nghiêu vẫn nhìn chăm chú vào ánh mắt của cô, nói vô cùng gian nan, “Nhìn ra được Khải Sâm rất có ý thức trách nhiệm, khi đó cậu ta cũng không đáp lại cảm tình của Lộ Lâm, nhưng Lộ Lâm rất thông minh, luôn tạo ra các biểu hiện giả dối làm em tin tưởng. Còn chuyện bác (cha của Văn Hào) mắc bệnh nặng phải nhập viện, tin nhắn em gửi cho cậu ta, cũng là anh xóa đi.”

Văn Hào nín thở nghe, ánh mắt nhìn chằm chằm Chu Từ Nghiêu, dù cho lúc trước đã đoán được một ít, nhưng chính miệng nghe anh nhắc đến, trong lòng vẫn sẽ khó chịu.

“Em biết là anh tiếp cận em có mục đích, cho nên thật sự trong chuyện của em và Khải Sâm, đã làm rất nhiều chuyện xấu. Nhưng hiện tại anh tuyệt đối không muốn nhìn thấy em bị người kia làm tổn thương, cho nên cho dù em hận anh, cũng bắt buộc phải nói hết chuyện năm đó cho em biết.”

Anh vươn tay cầm ngón tay lạnh lẽo của cô, nói tiếp: “Lúc trước về chuyện đứa nhỏ, Khải Sâm quyết định không cần nó, thật ra là lo lắng về bệnh tim di truyền của gia đình mình... Chắc là em nhớ rõ cha cùng ông nội cậu ta đều qua đời vì căn bệnh này, ngay cả Trọng Kiều cũng không thể tránh được vận rủi.”

Khương Văn Hào chỉ biết là ngây ngốc nhìn anh, một câu cũng nói không nên lời, trái tim như bị kim đâm trong một nhà tù, toàn thân đều hít thở không thông.

“Là Lộ Lâm mượn cơ hội động tay chân, để em không kịp nghe cậu ta giải thích đã bị trợ lý của cậu ta đưa vào phòng giải phẫu, cộng thêm lời nói của anh, nhất định em sẽ không nghi ngờ, cũng tin là Khải Sâm không muốn đứa nhỏ này. Thật ra sau khi em rời khỏi bệnh viện, cậu ta lập tức đi tìm em ngay, đáng tiếc là vẫn chậm một bước.”

Nay ngay cả chính anh nói tới cũng cảm thấy xấu hổ, khi đó ánh mắt tuyệt vọng của cô cứ mãi quanh quẩn trong mơ của anh, trở thành cơn ác mộng anh không xua đi được. May mắn lúc ấy anh thu tay lại đúng lúc, giúp cô bảo vệ đứa bé kia, nhưng mỗi khi đối mặt với lời cảm ơn một lần lại một lần của Bắc Bắc và cô, không ai biết được nội tâm anh đang dày vò.

Vô cùng xấu hổ, đúng, chính là loại cảm giác này.

Chu Từ Nghiêu thấy mặt cô trắng đến mức dọa người, càng thêm dùng sức cầm tay cô: “Văn Hào, em không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Chờ anh nói xong, nửa ngày cô mới có phản ứng, nuốt nước bọt không lưu loát, ánh mắt chậm chạp dừng ở trên mặt anh.

Mối mong của Chu Từ Nghiêu nhếch lên, phải mất rất nhiều sức lực mới có thể nói những lời còn lại ra khỏi miệng: “Khải Sâm không phải là người giỏi về biểu đạt chính mình, trước khi hai người kết hôn, cậu ta bị Lộ Lâm làm tổn thương rất sâu. Khi đó gần như không ôm ấp tưởng gì với tình yêu, cho nên anh nghĩ, trong cuộc hôn nhân của hai người, từ đầu đến cuối cậu ta rất bị động, vẫn không dám dễ dàng bước ra một bước để tin tưởng cảm tình của em.”

Nói đến cùng, có lẽ vẫn là tình sâu duyên cạn, dù cho lúc ấy hiểu lầm chồng chất, nhưng bởi vì hiểu lầm mà có thể dễ dàng chia tay, vẫn là chứng minh duyên phận bọn họ không đủ.

Văn Hào thở ra một hơi, đối với anh khó khăn giật giật khóe miệng: “Cảm ơn anh đã nói những thứ này cho em biết, ít nhất làm em cảm thấy, chính mình từng yêu như vậy cũng không phải là đứa ngốc.”

Chu Từ Nghiêu nhìn ánh mắt thoải mái của cô, đáy lòng vô cùng đau đớn: “Hiểu lầm giải trừ rồi, hiện tại cậu ta vẫn cố gắng muốn hợp lại, Văn Hào, hai người có thể bắt đầu một lần nữa——”

Nói những lời này ra khỏi miệng, với anh là dày vò gấp trăm gấp ngàn lần, anh dùng toàn bộ sức lực mới có thể khẽ cười nói với cô như thế, để cho bọn họ bắt đầu một lần nữa. Mặc dù trong lòng luyến tiếc, nhưng anh không bao giờ nhìn tâm nhìn Văn Hào khổ sở thống khổ, cô đã trải qua nhiều cực khổ như vậy, sớm nên có được những điều như ý.

Không phải tốt nhất, mà là rất muốn, anh biết rõ chính mình có thể cho cô hạnh phúc nhiều hơn Đường Khải Sâm, nhưng bắt buộc đi thứ anh cho, cô lại không muốn.

Văn Hào hơi rũ mắt, hốc mắt đã sớm ửng hồng, cô dùng sức cắn cắn môi, lúc ngẩng đầu lên nhìn anh lại đã mỉm cười: “À, không được. Cho dù biết năm đó là hiểu lầm, bọn em cũng không có khả năng bắt đầu một lần nữa.”

“Vì sao?”

“Bởi vì... Tình yêu đã không còn là toàn bộ sinh mạng của em, mà Khương Văn Hảo hai mươi tám tuổi, đã không còn yêu Đường Khải Sâm khi đó. Đường Khải Sâm của hiện tại, cũng không phải là người em cần nữa.”

Chu Tử Nghiêu nhủ mày nghe, như là mơ hồ có chút hiểu, khi đó Khương Văn Hảo yêu mù quáng, tất cả những thứ tốt và xấu của đối phương, đều chấp nhận. Mà nay, cô cần một người đàn ông có thể cho cô đầy đủ cảm giác an toàn và ấm áp, nhưng hiển nhiên, Đường Khải Sâm không phải người đó.

Anh cũng không thể nói rõ rốt cuộc lúc này là sầu não hay là xúc động, chỉ có thể nói, thế sự vô thường, anh bỏ lỡ, Đường Khải Sâm cũng bỏ lỡ. Phần lớn lúc còn trẻ đều không hiểu tình yêu, nhưng có tình yêu lại vĩnh viễn dừng lại ở tuổi trẻ, cuối cùng không thể quay đầu nhặt lên một lần nữa.

***

“Đang suy nghĩ cái gì, nghĩ đến mắt hờn mắt vía như vậy?” Bà nội liếc mắt nhìn người đang cùng ngồi xem TV với mình, lại thấy anh liên tiếp cảm động nhìn, nhất thời đầy mặt không vui nói, “Có phải lại nhớ thương cái gì mà 6070 hay không?”

Từ sau khi người phụ nữ kia đi, hình như anh không nói một câu nào, cũng khó trách bà nội lại hiểu lầm.

Đường Khải Sâm thật sự không có chút biện pháp nào với bà nội tình thông của mình, bất đắc dĩ cầm điện thoại di động lắc lắc trước mặt bà: “Cháu đang nghĩ sao Khương Văn Hảo không gọi điện thoại cho cháu.”

Bà nội thấy bộ dáng cau mày của anh, lại bắt đầu sung sướng khi người khác gặp họa: “Lúc này cháu mới vì con bé làm bao nhiêu, kém xa những gì con bé làm lúc trước.”

Đương nhiên Đường Khải Sâm cũng biết, nhìn các cuộc gọi và tin nhắn không được đáp lại, không khỏi cười khổ, quả nhiên là phong thủy luân chuyển. Nhưng ép buộc từng chút một như vậy anh vẫn còn chịu đựng được.

Bà nội lại liếc nhìn anh, ngồi nghiêm chỉnh, cuối cùng nghĩ tới an ủi anh hai câu: “Cháu bảo người ta phải nói cái gì? Loại thời điểm này, đương nhiên là cháu phải biểu hiện sẵn sàng người ta mới là tốt nhất.”

“Bà có ý tứ gì?” Đường Khải Sâm nhủ mày nhìn bà.

Bà nội ngoắc ngoắc ngón tay với anh, ý bảo anh tới gần chút, sau đó vươn ngón trỏ đâm giữa ngực anh: “Thật ngu dốt, sao lại không hiểu lòng phụ nữ thế! Thôi, tôi qua một mối như vậy, bà bảo mẹ Lâm nấu canh gà, cháu tiện thì mang qua chỗ A Hảo uống chung. Loại thời điểm này không thể để con bé có cơ hội dao động có biết không? Càng sẵn sàng càng tốt, tốt nhất tranh thủ đêm nay ở lại chỗ nó.”

Quả nhiên vẫn là gừng càng già càng cay, Đường Khải Sâm đáp lại bà bằng ánh mắt khâm phục.

Lão phu nhân nháy mắt với anh, nói: “Hiện tại A Hảo không qua được điểm mấu chốt trong lòng, đừng nói những chuyện năm đó, hay hiện tại tự nhiên cháu chia tay với Lộ Lâm rồi theo đuổi con bé một lần nữa, nó tin cháu mới là lạ! Hiện tại việc cháu tạo được cảm giác tín nhiệm trong lòng con bé quá khó, chỉ bằng đi đường tắt một chút, cho Bắc Bắc có thêm một người em gái...”

Đáy mắt Đường Khải Sâm đều là ý cười, lại còn nghiêm trang trả lời: “Bà nội, người quá nóng vội.”

“Có thể không vội sao? Nhớ ngày đó tốc độ của Trọng Kiều còn nhanh hơn cháu!”

Bị ghét bỏ rõ ràng, Đường Khải Sâm lại không giận chút nào, chỉ là trong lòng có chút không xác định như trước, giờ phút này Khương Văn Hảo nhìn thấy anh, có thể cho anh vào cửa không còn khó nói. Nhưng anh thật sự không đợi kịp, chắc chắn lúc này phải gặp Khương Văn Hảo một lần, bằng không một lòng vẫn đặt trên người cô.

Cái gì gọi là nóng ruột nóng gan, cuối cùng giờ khắc này anh cũng đã được lĩnh giáo.

Lúc anh lái xe đến cửa nhà Văn Hảo, từ xa đã thấy một chiếc xe dừng ở đó, chỉ nhìn biển số xe đã đoán được người tới là ai. Chỉ là anh không nghĩ tới, Khương Văn Hảo vẫn không nhận điện thoại của anh, không phải là bởi vì không muốn gặp anh, mà bởi vì ở cùng một chỗ Chu Tử Nghiêu?

Trong nháy mắt tâm tình của Đường Khải Sâm rơi xuống đáy cốc, như người bị dội nước đá lạnh thấu xương. Trùng hợp là Khương Văn Hảo cùng Chu Tử Nghiêu cùng đi ra, hai người đứng trước cửa nói chuyện, từ đầu đến cuối trên mặt đều mang theo ý cười ôn hòa, như là tâm tình rất tốt.

Nụ cười kia rất ít khi được biểu lộ trước mặt anh, lúc anh nhìn lại sinh ra vài phần hoảng hốt, Khương Văn Hảo ở trước mặt anh, thì ra vẫn luôn không vui.

Trước khi đi Chu Tử Nghiêu còn đưa tay sờ sờ chân tóc Khương Văn Hảo, ánh mắt sùng nịnh, Đường Khải Sâm nhìn mà hai mắt đều đỏ, hận không thể bóp nát vô lăng ngay lúc này.

Đến lúc xe của Chu Tử Nghiêu biến mất, Khương Văn Hảo đứng trước cửa không biết đang suy nghĩ cái gì, như đang ngăn người hoặc như đang tự hỏi vấn đề rất nghiêm túc, qua một hồi lâu lại quay người đi về hướng khác.

Cô chưa về nhà, anh cảm thấy nghi hoặc, xuống xe chậm rãi theo sau.

***

Ai biết lúc này đi cùng, Đường Khải Sâm thiếu chút nữa không bị tức chết, Khương Văn Hào không đi địa phương khác, mà là đi tới một tiệm thuốc. Về phần đi tiệm thuốc sẽ mua thứ gì, rõ ràng anh không thấy được, nhưng tâm lý lại hết sức xác định cái đáp án kia.

Quả nhiên lúc Khương Văn Hào đi ra ngoài, trong lòng bàn tay cầm theo một chiếc hộp hình vuông nhỏ, anh đứng ở cửa tiệm, kết quả thế nhưng cô cũng không thấy được anh! Sắc mặt Đường Khải Sâm xanh mét, đứng bên cạnh xiết chặt nắm đấm, dường như là từ sâu trong lồng ngực hô lên tên cô: “Khương Văn Hào?”

Rõ ràng cơ thể của người phụ nữ kia cứng ngắc, khi quay đầu nhìn anh thì ngược lại sắc mặt rất bình tĩnh: “Có chuyện gì sao?”

Một bụng tức giận của Đường Khải Sâm lần nữa bị thiêu đốt đến điểm cao nhất, có chuyện gì sao? Lại là một câu này, hình như mỗi lần cô thấy anh đều có bộ dáng lạnh nhạt, như là không tình nguyện cỡ nào khi nhìn thấy anh.

Đối lập với Chu Tử Nghiêu, quả thực đãi ngộ của anh vô cùng kém.

Trong lòng anh tràn ngập phần uất, đã vậy lại không thể nào phát tiết, có lẽ Khương Văn Hào có chút khản trương, càng xiết chặt cái hộp trong lòng bàn tay, cuối cùng cũng bị bóp bẹp.

Mặt Đường Khải Sâm âm trầm đi qua, ánh mắt trực tiếp dừng ở tay cô: “Chỗ nào không thoải mái?”

Văn Hào không ngờ bộ dáng của anh lại như thế, giống như muốn ăn thịt người, nhưng cô vẫn thản nhiên mở chiếc hộp ra trước mặt anh.

Đường Khải Sâm nhìn hộp thuốc tránh thai, huyết thái dương càng thêm nhảy lên, trông mắt sắc bén của anh thâm trầm nhìn chăm chú vào cô, răng cũng sắp cắn nát: “Em có ý tứ gì?”

“Chúng ta đều là người trưởng thành, chuyện tối ngày hôm qua đều là do uống rượu làm loạn, nhưng tôi không hi vọng nó sẽ mang đến bất kì sự ngoài ý muốn nào cho chúng ta.”

Nghe cô nói đạo lý rõ ràng, giọng nói cùng ánh mắt lạnh lùng như vậy, Đường Khải Sâm cảm thấy giờ phút này có cảm giác bị người ta bốn cột, đối phương còn chết không tiếp nhận lỗi. Đối lập hoàn toàn với việc, lòng anh tràn đầy chờ mong chuyện này có thể làm quan hệ của hai người có chút cải thiện, còn cả một ngày nghĩ đến cử chỉ của cô quả thực là vô cùng ngu ngốc!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quảng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Chương 44

Editor: Linh Đang

Đường Khải Sâm cảm thấy lồng ngực muốn nổ tung, đã vậy lại còn không có bất kì biện pháp nào với người phụ nữ trước mắt, chỉ có thể đè nặng lửa giận hỏi: “Em đang trả thù anh, Khương Văn Hào? Em biết làm cách nào để khiến anh đau, nhất định muốn làm như thế —— “

Văn Hào thống khổ ẩn chứa nơi đáy mắt anh, đáy lòng cũng như có gì đó nhói lên, nhưng nhanh chóng bị cô cố ý không để mắt đến.

Cô không dám, cũng không dám đi yêu người này, quả thật tình yêu quá gian nan, không phải cứ trả giá bằng chân tình thì sẽ được hồi báo, cũng không phải anh nói yêu, sẽ thật sự yêu.

Một bài toán khó như thế, cô làm thế nào mới được đây? Cô ngốc như vậy, không phân biệt được lúc nào anh thật lòng, lúc nào là giả, tình yêu phức tạp như vậy, quả thực không thích hợp với cô.

Văn Hào nhìn Đường Khải Sâm, nhẹ nhàng lắc lắc đầu: “Không phải, trước khi anh đến, Chu Tử Nghiêu nói cho tôi biết rất nhiều việc, tôi đã sớm không còn oán giận anh nữa.”

Đường Khải Sâm ngạc nhiên nhìn cô, vì sao cô nói những lời này, ngược lại trong lòng anh không có một chút cao hứng nào?

Quả nhiên cô nhanh chóng nói thêm: “Trước đây tôi đã nói qua, hôm nay chúng ta đi đến bước này, không phải là bởi vì hiểu lầm tạo thành. Mà là bởi vì thật sự chúng ta không thích hợp, tại sao anh nhất định phải cố chấp như thế? Một lần lại tới một lần, cũng chỉ là giẫm lên vết xe đổ, lãng phí thời gian của mọi người mà thôi.”

Đường Khải Sâm nắm chặt nắm tay, từ đầu đến cuối mặt vẫn trầm xuống, chờ cô an tĩnh lại, lúc này mới bước về phía trước một bước lớn. Anh cách cô rất gần, gần như có thể nghe được hô hấp của nhau, theo bản năng Văn Hào muốn đi lùi về phía sau, lại bị anh dùng lực ôm cô vào trong ngực.

Anh hơi cúi người nhẹ giọng ní non bên tai cô, lại mang theo hương vị căn rắng nghiêng lợi: “Khương Văn Hảo, rõ ràng là em sợ, em không tin anh đúng không? Bởi vì lúc trước anh đã làm em tổn thương, lừa em, bây giờ em thấy anh là chỉ muốn trốn! Em là quý nhất gan! !”

Văn Hảo không nói một lời, chỉ dùng lực muốn tránh thoát ràng buộc của anh.

Đường Khải Sâm cúi đầu chống lại ánh mắt kinh hoàng của cô, vô cùng kiên định tiếp tục nói: “Đi, em không tin, anh chứng minh cho em xem. Một năm không được thì 10 năm, 10 năm không được thì một đời, anh có thời gian để dây dưa với em!”

Văn Hảo nhìn bộ dáng nổi nóng của anh, cuối cùng không thể nhịn được nữa dùng sức đẩy anh ra: “Đường Khải Sâm, làm gì phải giả bộ anh yêu tôi nhiều? Anh có dám nói hiện tại muốn cùng tôi hàn gắn không phải là bởi vì cảm thấy Lộ Lâm không thích hợp với mình, anh đang lui để tiến sao? Dựa vào cái gì mà Khương Văn Hảo tôi phải chờ anh bốn năm để anh phát hiện cô ta không thích hợp mới quay lại tìm tôi! Anh cho rằng anh là ai!”

Chưa bao giờ thấy Khương Văn Hảo nổi giận kinh khủng như thế, nhất thời Đường Khải Sâm đều ngây ngẩn cả người.

Cô thấy anh thất thần, trong lòng càng thêm bức bối không chịu nổi, dứt khoát nhấc chân chạy nhanh vào trong nhà, đoạn đường này trong đầu đều vô cùng loạn, chỉ còn một ý niệm—— không nên để anh làm đầu óc nhiều loạn nữa, hiện tại cô rất tốt, để Đường Khải Sâm cùng Lộ Lâm đều gặp quỷ đi!

Cô hoảng hốt mở khóa để đi vào nhà, ai biết người nọ cũng đuổi theo rất nhanh, vươn tay chặn giữa khe cửa. Văn Hảo giằng co với anh chưa xong, hơi thở không ổn định cảnh cáo nói: “Buông tay.”

“Em mở cửa trước.”

Không ai nhường nửa bước, Văn Hảo cắn chặt răng, hai tay hung hăng dùng sức tường đóng cửa lại. Nhưng cũng giống như lần trước, anh cứ đứng găng gượng như vậy.

Mắt thấy ngón tay thon dài trắng nõn của anh bị cửa kẹp trở nên sưng đỏ tụ máu, nhưng biểu cảm trên mặt anh cũng không có một chút đau đớn, anh nhủ mảy, vẫn kiên định nhìn cô.

***

Chung quy Văn Hảo vẫn mềm lòng, nhìn màu sắc ở ngón tay anh đang dần trở nên ghê người, nên chậm rãi lui ra. Cô nhìn anh trầm mặc, ngực kích động tâm tình khó tả: “Anh điên rồi sao? Điều nên nói đều đã nói xong, còn muốn thế nào?”

Cái gọi là tay đứt ruột xót, rõ ràng cảm giác đau đớn mãnh liệt hơn rất nhiều so với thứ anh biểu hiện ra bên ngoài, Văn Hảo nhìn anh nhẹ nhàng giật giạt ngón tay, kết quả mặt mày chợt lóe lên đau đớn. Nhưng trước mặt cô anh vẫn kiên cường chống đỡ, vào nhà mới nói: “Thuốc kia không tốt cho cơ thể, tôi qua anh rất cẩn thận, em không cần phải uống.”

Văn Hảo trở mặt một giây, cô không nghĩ tới Đường Khải Sâm đuổi theo là vì việc này, lập tức nghĩ tới anh đang cẩn thận đề phòng chuyện gì đó xảy ra, hai má lại nghẹn đến mức đỏ bừng.

“Tôi đã biết.” Mãi sau đó cô mới lên tiếng, đứng tại chỗ không có phản ứng gì, trên mặt còn kém khắc lên hai chữ “tiễn khách”.

Nhưng Đường Khải Sâm cũng đứng ở đó không đi, ánh mắt trầm tĩnh nhìn chằm chằm cô: “Bà nội đưa canh cho em, em uống nó xong, anh trở về báo lại.”

Văn Hảo cũng không ngốc, biết đây là anh đang kiểm soát lưu lại, vừa nghĩ đến chuyện tối ngày hôm qua đến bà nội cũng biết, trong lòng vừa bất đắc dĩ lại không lời gì để nói, càng thêm không muốn đối mặt với anh: “Thật sự không cần...”

“Đó là tâm ý của bà nội.” Anh kiên trì, không có chút ý định nhường bước.

Văn Hảo cắn cắn môi, cuối cùng thỏa hiệp nói: “Được.”

Kết quả là cô cũng chỉ đổ canh gà anh mang tới vào một chiếc nồi rồi đặt lên bếp đun sôi, sau đó không cho anh cơ hội ngồi thêm một giây nào nữa: “Được rồi, thay tôi cảm ơn bà nội.”

Đường Khải Sâm tuyệt đối không nghĩ tới cô còn có thể có trò này, nhìn bình giữ nhiệt cô đưa tới, khớp hàm cũng muốn cắn nát: “Em cho là anh giao hàng?”

“Giao hàng phải trả tiền.” Thế nhưng Văn Hảo lại có thể bình tâm tĩnh khí trả lời anh một câu, lại giờ giờ thứ gì đó trong tay, “Cực khổ.”

Nếu đây là một cảnh diễn võ hiệp, Đường Khải Sâm thật sự không hoài nghi một giây sau mình sẽ học máu bỏ mình. Anh giằng co một hồi lâu, thấy từ đầu đến cuối cô vẫn không có động tĩnh, lúc này mới bất đắc dĩ vươn tay nhận lấy, nào ngờ vừa rồi tay phải bị cửa kẹp quá đau, lúc này vừa chạm vào thứ gì đó thì thần kinh cũng co rút đau đớn.

“Ôi ——” anh khàn giọng hét lớn một tiếng D~~~~L~~~Q~~~~

Mắt thấy bình giữ nhiệt sẽ bị rơi xuống đất, Văn Hảo vội vàng vươn tay đỡ lấy. Mày rậm của anh nhíu lại rất sâu, đến sắc mặt cũng giống hệt tờ giấy trắng, nhìn ra được là thật sự vô cùng đau đớn, không giống đang làm bộ.

Văn Hào ôm bình giữ nhiệt nhìn anh một hồi, vẫn trầm giọng hỏi một câu: “Anh.. đau lắm sao?”

***

Người này còn thật sự không có chút phong độ nào ngẩng đầu trừng mắt nhìn cô: “Em để anh kẹp một chút mà xem?”

Văn Hào tròn trắng mắt, ánh mắt dò đi mắng câu “xứng đáng”, nhìn sắc mặt anh vẫn khó coi như trước, lúc này mới nghiêm mặt nói: “Muốn đi bệnh viện xem không?”

Dù sao cũng là cô tạo thành, mắt thấy chỗ khớp xương ngón tay hồng hồng như muốn chảy máu ra, trong lòng Văn Hào hơi có chút sợ, nếu dây thần kinh bị tổn thương thì không ổn rồi.

Đường Khải Sâm thở ra một hơi, thái dương chảy ra những giọt mồ hôi to như những hạt đậu, nhưng vẫn cố chống đỡ nói: “Có bình xịt thuốc không?”

Thật ra trong nhà luôn chuẩn bị sẵn thuốc, Văn Hào tìm trong hòm thuốc được một loại thuốc trắng Vân Nam, sau đó nâng mắt với anh: “Tay.”

Đường Khải Sâm lập tức đưa tay tới trước mặt cô, Văn Hào nhìn “kiệt tác” của mình, ngực như bị cái gì cho hung hăng chặn lại một chút. Cô bắt lấy cổ tay của anh bắt đầu xử lý miệng vết thương, trên đồng hồ còn giữ độ ẩm của tay anh, rồi lại mang theo lạnh lạnh của kim loại, nóng lạnh luân phiên, cực kỳ giống tâm tình giờ phút này của cô.

“Còn thật sự ra tay được, chán ghét anh như thế sao?”

Đuôi mắt cô còn có thể thấy được ánh mắt vô cùng nóng bỏng của anh, ngay cả lúc anh nói chuyện cũng có hơi thở thanh sạch phun lên gương mặt cô. Văn Hào cúi đầu từ đầu đến cuối không nhìn anh: “Ai bảo anh theo tôi, thấy tôi mất hứng nên cách xa một chút mới đúng.”

Đường Khải Sâm nghe xong nhưng không phản bác cái gì, ngược lại hơi nghiêng người, cách được cô gần hơn chút, giọng điệu cũng thay đổi trầm thấp hơn: “Anh tới tìm em, không muốn cãi nhau với em, nhìn em tức giận bước đi như vậy, lần sau gặp sẽ còn có thể tiếp tục âm ỉ. Dù gì thì cũng không thể cứ rời đi như thế được.”

Đối mặt với giọng điệu của người làm ăn như anh, Văn Hào hoàn toàn không phản đối, cô cố ý tăng thêm chút sức lực trên tay để nghe được tiếng kêu rên như dự liệu. Đường Khải Sâm trắng mặt, vẻ mặt không vui trừng cô: “Khương Văn Hào, em cố ý!”

“Đúng vậy.” Một bên Văn Hào thu dọn hòm thuốc, một bên thản nhiên quét mắt nhìn anh một chút, “Còn tưởng rằng anh không biết đau đấy.”

Đường Khải Sâm chuyên chú nhìn ngũ quan của cô, bỗng nhiên ánh mắt nhu hòa nở nụ cười: “Đương nhiên đau, mà nếu có thể đổi lấy cơ hội có thể cùng em một chỗ, có tàn cũng đáng giá.”

Văn Hào liếc xéo anh, cuối cùng dùng sức đóng lại hòm thuốc trong tay, nói: “Những lời tình ái này không thích hợp với anh, về sau đừng nói nữa.”

Người phụ nữ này thật đúng là dầu muối không ăn, trong lòng Đường Khải Sâm ít nhiều có chút thất bại, lại thấy ngón tay được cẩn thận băng bó, khoe môi vẫn hơi giương lên.

***

Văn Hào vốn nghĩ thay anh băng bó là không có việc gì, kết quả không nghĩ tới chính mình còn chọc phải một đồng tiền toái. Đường Khải Sâm ý vào cô vẫn không đi, không có việc gì liền giơ tay phải lên trước mặt cô: “Bộ dáng này của anh, em cảm thấy có thể lái được xe sao?”

Sớm biết rằng anh vô lại như vậy, cô sẽ mặc anh đau chết thôi, Văn Hào đè ép thái dương đang đập thành thịch, vẻ mặt giả cười đánh tay của anh: “Vậy Đường tiên sinh có cao kiến gì?”

“Kết quả này là em tạo thành, cho nên em đưa anh về nhà.”

Người cao 1m88, phẳng phiu ngồi trên sofa, lại không biết xấu hổ mờ lờ như thế với một cô gái yếu đuối. Văn Hào chỉ chỉ chính mình, lại chỉ cái người ra về đạo mạo, lặp lại: “Tôi, đưa anh về nhà? Đường Khải Sâm anh không cảm thấy rất buồn cười sao?”

Đừng nói anh có tài xế cùng trợ lý riêng, mà nhà họ Đường cũng có quân gia đặc biệt, mặc cho ai đều có thể tới đón anh trở về!

Đường Khải Sâm đã sớm dự đoán được cô sẽ có phản ứng này, ngồi trên sofa chân dài vắt lên, chậm rãi nói: “Để cho người khác thấy anh bị vợ trước biến thành như vậy, bị truyền ra thì uy tín của anh ở đâu.”

Ngụy biện thật đồng bộ, Văn Hào không chút nào keo kiệt ném cho anh một ánh mắt khinh bỉ.

Nhưng mặc dù cô quyết tâm mặc kệ người này, người này cũng có biện pháp không để cho cô sống yên ổn. Đường Khải Sâm vẫn ngồi ở đó không đi, không có việc gì liền lôi kéo cô nói chuyện phiếm, Văn Hào không làm được cái gì, đầu cứ ơng ơng.

Cô cuối cùng không thể nhịn được nữa, đứng lên hung hăng đá đá chân anh: “Lập tức đi, tôi cho anh biết Đường Khải Sâm, lần sau lại vô lại như vậy, tôi sẽ...”

Văn Hào nói xong thì tức chết, so sánh với người không biết xấu hổ này, quả thực cô không có một phần thắng nào. Quả nhiên mắt thấy cô ghen lời, lập tức mi mắt anh chứa đầy ý cười, hơi hơi ngửa đầu nhìn cô hỏi: “Em sẽ làm cái đó?”

Nhìn ý cười ở đáy mắt anh càng sâu, Văn Hào càng không nghĩ ra biện pháp trừng trị anh, dưới con giận dữ cô liền cầm một chiếc gối ném vào mặt anh: “Tôi sẽ báo cảnh sát, nói anh quấy nhiễu tôi!”

Lời uy hiếp này nghe vào tai chẳng có tí tính uy hiếp nào, Đường Khải Sâm dùng một tay đã bắt được cái gối ôm, bà vai cười đến mức rung động kịch liệt.

Văn Hào xoay người muốn đi, lại bỗng nhiên bị anh chặn ngang kéo lại.

Anh vẫn ngồi trên sofa như trước, cho nên hai má vừa vịn chôn ở ngực cô, hai viên mềm mại chặt chẽ dán vào anh. Mặt Văn Hào “Xoạt” đỏ rực, cảm giác càng thêm rõ rệt, mỗi anh cách áo somi nhẹ nhàng dao động trước hai đỉnh nhọn.

“Văn Hào, có chuyện em phải rõ ràng, cho dù em chán ghét không hề thích anh, anh đều sẽ không buông tha. Anh không giống với Chu Từ Nghiêu, khi đã nhận định một người, dù cho trăm sông ngàn núi cũng đoạt cô ấy về. Em nhìn anh một chút ...”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Chương 45

Editor: Linh Đang

Những lời thô lỗ tương tự anh đã nói qua vô số lần, nhưng lần này nói xong, hiếm khi cô không phản bác ngay lập tức. Trong phòng im ắng, chỉ còn hô hấp của hai người chặt chẽ đan xen.

Có lẽ thật sự không khí quá tốt, tay Đường Khải Sâm liền bắt đầu càng ngày càng có những hành động xấu, anh có thể cảm thấy Khương Văn Hào không hẳn mâu thuẫn với anh như thế, không thể nghi ngờ điều này là triệu chứng tốt với anh, sự vui sướng trong lòng anh dần dần dấy lên thành một ngọn lửa hừng hực.

Lòng bàn tay thô ráp dần dần hướng lên trên dọc theo vạt áo của cô, chút kí ức còn sót lại của tối qua vẫn rõ ràng, có chút tư vị một khi hương qua sẽ không ngừng thêm muốn, ví dụ như Khương Văn Hào... Đường Khải Sâm cảm nhận được chút mềm mại cùng tơ lụa, hơi thở càng thêm nóng rực, gần như lập tức có phản ứng.

Đầu ngón tay của anh cũng sắp treo lên hai bên hơi phập phồng tuyết trắng của cô, một giây sau Khương Văn Hào nhanh chóng bắt được ngón tay anh.

Cô chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn anh, biểu tình đắm chìm trong bóng tối khó lòng phân biệt. Anh cho rằng cô sẽ tiếp tục nổi giận, lại không nghĩ rằng cô chỉ nói một câu không nhẹ không nặng: “Còn không đi?”

Đường Khải Sâm sững sờ, sau đó liền thấy cô cầm chìa khóa xe đi ra ngoài cũng không quay đầu lại.

Đám lửa trong lòng bị dập tắt đột ngột, tự nhiên trong lòng anh không thoải mái, nhưng lại nghĩ lại rất nhanh, phản ứng của Khương Văn Hào cũng không mãnh liệt, có lẽ chỉ là cô còn có chút không được tự nhiên mà thôi? Lòng dạ phụ nữ đều hẹp hòi, dù cho anh không có kinh nghiệm gì cũng am hiểu đạo lý này, cho nên anh cũng không để chuyện này trong lòng.

Anh tiếp tục tìm cơ hội để gặp mặt cô, bởi vì tay bị thương mà hoạt động bị giới hạn, vì thế cơ hội có thể tiếp xúc với cô càng nhiều hơn, thường thường ý lại bà nội đang nằm trong phòng bệnh, nhưng khi người phụ nữ kia đến sẽ nghiêm túc thẳng lưng nói: “Bà nội, nên đổi thuốc.”

Bà nội cũng rất phối hợp, run run rẩy rẩy tìm thuốc mỡ, rõ ràng là có đeo kính lão, nhưng vẫn vô cùng cố sức, dùng sức xiết tay Đường Khải Sâm hỏi lại một lần lại một lần: “Có phải chỗ này không? Không phải... Vậy chỗ này?”

Dù cho thật sự là diễn trò, nhưng Đường Khải Sâm vẫn bị xiết tay khiến cho thần kinh trở nên run rẩy. Tuyệt đối tái nhợt trên mặt anh không phải giả vờ, may mắn cuối cùng Khương Văn Hào lên tiếng: “Bà nội, để cháu lấy cho.”

Đường Khải Sâm nhìn cô nhận lấy thuốc bôi trong tay bà nội, ngón tay nhỏ trắng nõn trượt trên ngón tay mình, cả lòng đều mềm nhũn ra. Quả nhiên khi người ta tới một độ tuổi nhất định, khát vọng với sự ôn nhu cũng sẽ càng ngày càng sâu sắc.

Anh nhìn Khương Văn Hào hơi rũ mi mắt, không giấu được ý cười trong mắt, nhất thời con đau kia biến mất không thấy bóng dáng: “Cám ơn.”

“Tôi chỉ không muốn thấy bà nội thất vọng.” Khương Văn Hào thấp giọng nói xong, lại hơi ngước mắt nhìn anh, “Về sau đừng đùa mấy trò kiểu này nữa, sơ hở quá rõ, tôi không phối hợp cũng thấy ngại.”

“...”

Đường Khải Sâm phát hiện người phụ nữ Khương Văn Hảo này bắt đầu học xấu, học người ta làm rần độc cay nghiệt! Cũng mặc kệ thế nào, thái độ của cô với anh cũng có chuyển biến rất nhỏ, anh nhìn bộ dáng mỉm cười của cô với bà nội, dù cho tầm mắt ngẫu nhiên tiếp xúc với anh, cũng rõ ràng không hề trốn tránh. Thình thoảng anh nói tiếp, còn có thể bình tĩnh trò chuyện vài câu.

Đường Khải Sâm càng thêm cảm thấy cuộc sống phát triển theo hướng rất thuận lợi, thậm chí anh còn cảm thấy hai người sẽ hợp lại trong khoảng thời gian ngắn thôi, thắng lợi như ánh rạng đông ngay ở trước mắt.

Bà nội thấy tâm trạng anh tốt như vậy, quả thực không đành lòng kích thích anh, nhưng vẫn không nhịn được nhắc nhở một câu: “Cháu thật sự cảm thấy không thành vấn đề?”

“Có vấn đề gì ạ?” Anh bị bà nội hỏi mà sững sốt, lập tức ôm bà nội trấn an, “Cháu có biết, Văn Hảo vẫn mềm lòng, chỉ là nhất thời con bé không giải được khúc mắc mà thôi, ta sẽ kiên nhẫn đợi.”

Bà nội muốn nói lại thôi, cuối cùng nhìn về phía trước thờ dài.

Mãi đến ngày tiệm đồ ngọt của Văn Hảo khai trương, Đường Khải Sâm mới đột nhiên phát hiện vấn đề ở chỗ nào ——

***

Hôm đó có rất nhiều người, bình thường từ trước tới giờ không cảm thấy nhân duyên của Khương Văn Hảo tốt cỡ nào, nhưng hôm đó nhận được lẵng hoa chật ních hai bên cửa ra vào. Đường Khải Sâm nhìn một đám người mà mình hoàn toàn không biết tên, bỗng nhiên cảm thấy quả thực anh cách cuộc sống của Khương Văn Hảo quá xa vời.

Người phụ nữ kia mặc bộ đồ đơn giản mà thành thực, vóc dáng cô không cao không thấp, một đầu tóc quăn lười biếng xõa sau vai, khuôn mặt xinh đẹp, nhìn qua có vẻ kiều mỵ, cùng phong tình không nói lên được.

Đường Khải Sâm nhìn mà cũng có chút thất thần, anh hoàn toàn không quen Khương Văn Hảo như vậy, trước kia cảm thấy cô không đủ thông minh không có lực hấp dẫn, nhưng hiện tại nhìn như này, thế nhưng cũng không hề có cảm giác không thích hợp, thậm chí có loại dự hoặc khác.

Mãi đến khi Eric nhẹ đụng vào cánh tay anh, nói: “Hình như tôi có chút minh bạch, vì sao anh lại khẳng định một mực với cô ấy.”

Liếc mắt nhìn thấy đáy mắt anh ta có những tình cảm mập mờ, Đường Khải Sâm nhíu nhíu mày: “Thu hồi mấy ý niệm ngôn ngang của anh đi, tôi cũng không đáng khinh như vậy.”

Eric bị bộ dáng này của anh chọc cho càng thêm muốn cười, nhưng vẫn nghiêm túc gật đầu: “Tôi biết mà, nói đúng ra thì anh bị cô ấy hấp dẫn từ sâu trong nội tâm.”

Dù cho anh ta nói lời này là ý trên mặt chữ, nhưng Đường Khải Sâm vẫn nghe ra được vài phần không đúng đắn. Anh lại nhìn Khương Văn Hảo đang đứng trước cửa nói chuyện với người ta, rõ ràng là một thân quần áo gọn gàng nghiêm túc, nhưng khi cô mặc lại toát lên chút ít quyến rũ, anh càng nhìn càng cảm thấy không thoải mái.

Làm anh không thoải mái nhất là nụ cười của Khương Văn Hảo, thì ra bây giờ cô có thể lộ ra nụ cười áp áp với bất cứ ai, mà không phải dành riêng cho một mình anh. Bộ dáng cô chuyên chú lại lễ phép của cô khi nói chuyện với người ta, trùng hợp với bộ dáng kiên nhẫn biết điều của cô khi nói chuyện với anh lúc còn ở công ty...

Trái tim Đường Khải Sâm bị chấn động, anh có chút không dám tin khi nghĩ tới, Khương Văn Hảo chỉ coi anh như một người bạn bình thường? Điều này sao có thể, bọn họ từng có quá khứ như vậy, cho dù là thương tổn, anh đối với cô cũng không thể giống vậy cơ mà.

Anh không thể tin được nếu cô không hận không oán nữa, sẽ còn có thể còn lại gì với anh?

Đường Khải Sâm lại nhìn Khương Văn Hảo đang ở xa xa, cảm thấy cô càng thêm xa lạ. Còn người đàn ông đang nói chuyện với cô, anh chưa bao giờ biết, trừ anh ra cùng Chu Tử Nghiêu ra, Khương Văn Hảo còn có nhiều bạn bè khác giới như vậy!

Đúng lúc Tiểu Tào bùng điểm tâm đi tới, thấy sắc mặt anh âm trầm nhìn chằm chằm Văn Hảo ở bên kia, lập tức biết ý, nén cười giải thích: “Mấy vị kia đều là mấy người khách trước đây của A Hảo, tính chị ấy tốt lại dễ ở chung, dần dần có nhiều bạn bè.”

Đường Khải Sâm ngửa đầu uống cạn sạch ly rượu đỏ trong tay, lại nghe Tiểu Tào nói: “À, vị kia là Trương tiên sinh, trước đây còn từng theo đuổi A Hảo đấy.”

“Vừa nhìn chính là nhà giàu mới nổi, không có phong cách.” Eric nói một tiếng, về mặt khinh thường.

Tiểu Tào lập tức phản bác: “Nhà giàu mới nổi thì làm sao, người ta tốt là được, trước kia nhà A Hảo cũng làm giàu giữa đường mà.”

Eric nghiêm mặt nhìn Tiểu Tào: “Sao cô cứ thích trái ý tôi thế?”

Tiểu Tào trừng anh ta, cuối cùng thề lười: “Tôi cao hứng, anh quản sao? Có bản lĩnh thì anh bắt tôi ngâm miệng đi.”

Ngược lại Eric lập tức cười ra tiếng: “Tôi hiểu, Trung Quốc có câu ngạn ngữ gọi là—— lạt mềm buộc chặt, cô làm như vậy là muốn hấp dẫn sự chú ý của tôi, đúng không?”

Thiếu chút nữa Tiểu Tào bị tức nôn ra máu, không nhìn thẳng cái người điên tự đại kia nữa, lại thấy sắc mặt Đường Khải Sâm càng ngày càng khó coi, nói: “Những người này A Hảo đều chứng mất, nếu thật sự thích đã có tiến triển.”

“Người kia, cũng là khách hàng của cô ấy?”

Bỗng nhiên Đường Khải Sâm đang đứng trầm mặc rất lâu lại đặt câu hỏi, Tiểu Tào nhìn theo hướng anh chỉ tay, lắc đầu liên tục: “Anh nói Lâm Ki à, anh ta là hàng xóm trước kia của A Hảo, ba anh ta chính là lão tổng của Lâm Khê quán, tính tình không tốt lắm, nhưng A Hảo không bị làm khó.”

Nói tới vị này, biểu cảm trên mặt Tiểu Tào đủ để chứng minh đối phương khó chơi bao nhiêu, nhưng Đường Khải Sâm lại nhìn anh ta bằng ánh mắt tràn đầy địch ý. Eric cũng hết chỗ nói rồi: “Anh đừng thấy bên người cô ấy là động vật giống đực thì trở nên ghen tuông, thật đúng là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, anh cho rằng Khương Văn Hảo là bảo bối ngàn năm khó tìm sao?”

“Anh lại không hiểu rồi, chân chính thích, là nhìn thấy bất kì người đồng giới khác giới bên cạnh đối phương đều coi như tình địch mới đúng.” Tiểu Tào cười híp mắt bổ sung.

Eric nghe vậy đã biết, thật đúng là tư tưởng của phụ nữ vô cùng kì quặc.

***

Đường Khải Sâm lại hoàn toàn không để ý đến cuộc đối thoại của hai người bên cạnh, anh chú ý tới Lâm Ki là bởi vì ánh mắt đối phương nhìn Khương Văn Hảo, ánh mắt kia rất kỳ quái, tuyệt đối không phải ánh mắt của một người hàng xóm bình thường nên có.

Anh trực tiếp để chiếc cốc trong tay xuống rồi đi qua: “Trò chuyện gì thế, vui vẻ như vậy?”

Đầu tiên Văn Hảo nhú mày mắt nhìn cánh tay ở trên vai mình, lập tức chậm rãi dời tầm mắt đến mặt anh. Từ đầu đến cuối Đường Khải Sâm mỉm cười nhìn người đàn ông trước mặt, Lâm Ki thấy ánh mắt của anh vô cùng lạnh, nhưng lại vô cùng khắc chế, mỉm môi không nói gì.

Trên mặt Đường Khải Sâm vẫn là ý cười, kiên nhẫn chờ Khương Văn Hảo giới thiệu hai người.

Văn Hảo khẽ cười chậm rãi đẩy tay anh đang khoác trên vai cô ra, lúc này mới nói: “Vị này là Lâm Ki, hàng xóm lúc trước ở phố Lão Nhai của tôi.”

Khi giới thiệu đến Đường Khải Sâm, anh có thể tưởng tượng cảm thấy tốc độ tim mình co rút rất nhanh, thậm chí ẩn chứa cả sự nôn nóng cùng bất an, sợ hãi ý nghĩ của mình bị chứng thực, sợ hơn là sau khi bị chứng thực không biết phải làm thế nào.

Dường như Khương Văn Hảo không do dự, rõ ràng mà trực tiếp nói: “Vị này là Đường Khải Sâm, bạn của tôi.”

Đường Khải Sâm nhìn khuôn mặt của cô được khắc dưới ánh mặt trời, sạch sẽ mà xinh đẹp, ánh mắt cô nhìn anh rất thuần túy mà cũng thấu đáo. Một khắc kia anh mới bắt đầu hoài nghi, có lẽ Khương Văn Hảo vẫn luôn biểu hiện vô cùng rõ rệt, chỉ là anh tự đại quen rồi, từ đầu đến cuối không muốn tin tưởng quan hệ của hai người đã đến mức không thể bù lại, cũng có lẽ là anh bỏ quên quá nhiều chi tiết, vẫn không chú ý đến sự xa cách cùng đậm đặc của cô.

Đáy mắt Lâm Ki hiện lên vài phần ý cười không rõ ràng lắm, anh ta chủ động vươn tay bắt tay Đường Khải Sâm, rồi nói: “Ngưỡng mộ đã lâu.”

Đường Khải Sâm nheo mắt, vừa vận lúc này Chu Từ Nghiêu đi tới, Khương Văn Hảo ném hai người chào hỏi với đối phương.

Bóng dáng của cô vừa mới biến mất, biểu cảm của hai người đàn ông như rơi vào hầm băng, dường như đồng thời buông lỏng tay của đối phương ra.

“Anh tiếp cận cô ấy, mục đích là gì?” Từ trước đến giờ Đường Khải Sâm thẳng tính, anh cũng tin tưởng đối phương không có hứng thú vòng vèo với mình.

Quả nhiên Lâm Ki tuổi trẻ khí thịnh, khi nhìn anh mà đáy mắt tràn đầy khiêu khích, lại hơi nhếch môi cười cười khê: “Đường tổng lợi hại như vậy, không ngại đoán thử xem.”

Đường Khải Sâm nhét hai tay vào túi, lạnh lùng nhìn lại anh ta: “Mặc kệ anh có mục đích gì, tôi đều không có hứng thú biết, bởi vì nó cũng không thể thực hiện.”

Anh đi về phía trước một bước nhẹ nhàng nhìn thoáng qua anh ta, hưng hăng đề bả vai Lâm Ki xuống một chút, thấp giọng cảnh cáo: “Cách cô ấy một chút.”

PS: mấy hôm nay mình sẽ đẩy nhanh tốc độ, mn nhớ ủng hộ nhiệt tình nhé^^

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48: Chương 46

Editor: Linh Đang

Có lẽ Lâm Kỳ không nghĩ tới Đường Khải Sâm sẽ phản ứng như thế này, vẻ mặt hoàn mỹ xuất hiện một vết rách, anh ta nhìn bóng dáng người đàn ông kia thân nhiên đi về phía trước, mở miệng lần nữa nói: “Anh dựa vào cái gì, đối với cô ấy mà nói anh cũng chỉ là quá khứ, có tư cách gì mà khua tay múa chân ở đây?”

Nếu là từ trước, Đường Khải Sâm nghe những lời này sẽ tuyệt đối không để ý một chút nào, nhưng hôm nay lại bất chợt đâm trúng dây thần kinh mẫn cảm nhất trong lòng anh, anh phút chốc xoay người lại, đáy mắt phát ra sự rét lạnh.

Khỏe miệng Lâm Kỳ mang theo ý cười nhạt, bộ dáng hứng thú, có lẽ đang đợi anh nổi giận, lập tức sẽ bị Khương Văn Hào đuổi ra ngoài..

Anh biết tên nhóc trước mặt đang cố ý chọc giận anh, nếu là bình thường anh sẽ không để yên như vậy, nhưng hôm nay có ý nghĩa đặc biệt với Khương Văn Hào, anh phải nhẫn nại.

Đường Khải Sâm cũng hơi nhếch môi cười, lộ ra nụ cười thân nhiên mà tự tin: “Tôi có phải quá khứ hay không thì chưa biết, nhưng anh thì tuyệt đối không có cơ hội là tương lai của cô ấy.”

Sắc mặt Lâm Kỳ thay đổi lần nữa, Đường Khải Sâm đã nghiêng người, hạ giọng nói: “Mấy trò lừa bịp này cũng muốn đối phó với tôi? Anh còn chưa đủ tư cách để làm đối thủ của tôi. Dù cho Khương Văn Hào đã ly hôn, nhưng không phải ai cũng có thể mơ ước.”

“Anh ——” Thật sự Lâm Kỳ bị chọc tức, khớp hàm gắt gao cắn chặt, lập tức lạnh lùng cười lên tiếng, “Vậy thì thế nào, tôi quen cô ấy từ nhỏ, còn hiểu rõ cô ấy yêu thích gì hơn anh. Hiện tại cô ấy lại có hợp tác với Lâm Khê quán của chúng tôi, nhìn từ góc độ nào cũng có vô số khả năng. Ngay cả vị Chủ công tử kia, thái độ của Văn Hào với anh ta cũng tốt hơn với anh.”

Nháy mắt mặt mày Đường Khải Sâm bị bao phủ bởi một tầng hàn băng, chỉ nghe Lâm Kỳ còn nói: “Nếu tôi là anh thì đã sớm hết hi vọng. Văn Hào tốt bụng, mới không đã kích anh trực tiếp, nhưng rõ ràng là, thái độ của cô ấy với anh đã chứng minh tất cả.”

Vết thương vừa bị hở miệng lúc trước, lúc này đã hoàn toàn bị Lâm Kỳ xé ra, máu tươi lại lóng co quắp từng cơn, Đường Khải Sâm không nghĩ tới đến những người chung quanh cũng nhìn ra thái độ của Khương Văn Hào đối với anh, nhưng thế nhưng anh chỉ vừa mới phát hiện!

Anh là người tự đại như vậy, lần đầu tiên mất hết mặt mũi trước mặt người khác, nhưng từ đầu đến cuối vẫn kiêu ngạo đứng thẳng lưng, hoàn toàn bất vì sở động (không có động tĩnh, không bị thuyết phục): “Dễ dàng lùi bước như thế, có lẽ chỉ là phong cách của anh thôi.”

Theo người ngoài thì bộ dáng hai người chính là đang trò chuyện

nhật tình với nhau, nhưng cẩn thận quan sát có thể nhìn ra giờ phút này Lâm Kỳ đang cực lực đè nén lửa giận, Đường Khải Sâm vỗ vỗ vai anh ta, lúc xoay người thì đáy mắt đột ngột trầm xuống.

Vốn tưởng rằng chỉ Chu Tử Nghiêu là cần đối phó, không nghĩ tới ngoài đối thủ mạnh mẽ đó, còn phải phòng bị cả mấy người đàn ông tâm tư không đơn thuần bên cạnh người phụ nữ kia nữa. Hơn nữa so sánh với hai người này, người chồng trước là anh không có một chút ưu điểm để giành phần thắng nào cả...

Mỗi khi nghĩ tới điều này lòng ngực Đường Khải Sâm như bị chặn lại, có bao nhiêu cặp vợ chồng ly hôn rồi lại phục hôn, tại sao khi đến anh thì lại gian nan như thế? Giương mắt nhìn bộ dáng trò chuyện vui vẻ của Khương Văn Hào và Chu Tử Nghiêu, chân mày anh càng thêm cau lại.

“Luôn luôn nhìn về phía này.” Chu Tử Nghiêu nhìn Đường Khải Sâm đang bày ra vẻ mặt âm trầm, hơi giương mắt nói với Văn Hào.

“Ai?” Văn Hào vừa định xoay người, lại bị đối phương dùng sức giữ bả vai lại.

“Còn có thể là ai?” Chu Tử Nghiêu trừng mắt nhìn, “Đừng nhìn, không phải em không xác định tình cảm của cậu ta sao? Đây chính là cơ hội tốt.”

Văn Hào cũng không có nhã hứng với việc này, không nhìn được trọn trắng mắt: “Nhàm chán.”

Trái ngược với cô, Chu Tử Nghiêu lại cảm thấy vô cùng thú vị, nhìn qua người đàn ông kia vô cùng lạnh lùng, lúc này sắc mặt lại đen như đáy nồi, còn kếm ném cái ly rồi chạy đến đẩy tay anh ra.

Trong lòng anh hơi vui vẻ lại mở miệng nói tiếp: “Để cho cậu ta nhìn thấy, giá thị trường của Văn Hào nhà chúng ta tốt đến cỡ nào, có người tranh mới biết được quý trọng.”

“Có kinh nghiệm thế?” Văn Hào đẩy tay anh đang khoắc trên vai mình ra, “Tuy nói tình yêu cần kinh doanh, nhưng lục đục đầu đá như vậy cũng quá mệt

mỗi, một đời thăm dò kích thích như thế, không có ý nghĩa.”

Chu Từ Nghiêu bất ngờ nhìn cô, anh không nghĩ tới bây giờ thái độ Khương Văn Hào đối đãi với tình cảm tùy ý thoải mái như vậy, ngẫm lại thật ra cũng không khó hiểu, năm đó cô yêu Đường Khải Sâm, chính là vì khát vọng với tình yêu mới trở nên điên cuồng nhiều năm như vậy, mà nay khát vọng ở sâu trong nội tâm, chính là khát vọng về sự trung thành, kiên định cùng an ổn.

Anh càng ngày càng cảm thấy bây giờ Khương Văn Hào không giống trước, bất kể là bên trong hay bên ngoài, đã hoàn toàn lột xác trở thành một người có tư tưởng có chủ kiến.

Chu Từ Nghiêu đang muốn nói với cô chút gì đó, bỗng nhiên thoáng nhìn thấy một hình bóng quen thuộc đi vào.

***

Lộ Lâm đến, mọi người đều rất bất ngờ. Cô ta đứng ở trong đám người thật dễ khiến người khác chú ý, thật ra nói đến có chút lạ, Lộ Lâm không được coi là mỹ nữ, mà trên người lại có hơi thở kì quái, đứng ở đó mà có thể hấp dẫn vô số ánh mắt của mọi người. Có lẽ đây chính là thái độ cùng khí chất có được sau nhiều năm tu dưỡng, trước kia Văn Hào vẫn không hiểu, hiện tại giật mình mới hiểu.

Đối phương cũng nhanh chóng phát hiện cô, lập tức đi về phía cô.

“Chúc mừng.”

Lộ Lâm đứng trước mặt cô, gần như vậy rõ ràng như vậy, thậm chí lúc nói chuyện với cô còn mang theo nụ cười quen thuộc. Nhưng Văn Hào nhanh chóng phát hiện ra nội tâm của mình không có nửa điểm dao động, thậm chí có thể lễ phép đáp lại, mang theo nụ cười nhạt: “Cám ơn, đã lâu không gặp.”

“Đúng vậy, thật sự đã lâu, cũng bốn năm rồi thì phải.” Lúc Lộ Lâm nói lời này thì môi mắt vẫn cong cong nhìn Văn Hào, giống như những người bạn cũ gặp được nhau vô cùng sung sướng, “Còn tưởng rằng vĩnh viễn không thấy cô nữa, có thể gặp lại thật là tốt.”

Rốt cuộc lời này có ý tứ gì, Văn Hào vừa nghe đã hiểu. Mấy năm nay cô đã biết không ít về mặt người, đã sớm có thể ứng phó tự nhiên, nụ cười trên mặt càng thêm sâu: “Có thể gặp lại, chứng minh chúng ta có duyên, thật đúng là duyên phận này không nói trước được.”

Lộ Lâm cười cười, biểu cảm có chút cứng ngắc. Cô ta có ý lảng tránh sự thật là Đường Khải Sâm đã gặp gỡ Khương Văn Hào trước, quan sát cửa hàng: “Xem ra hiện giờ cô rất tốt, cửa hàng lớn như vậy, thật sự vui về thay cô.”

Văn Hào chỉ cười không nói, kiên nhẫn chờ cô ta nói tiếp.

Quả nhiên cô ta lập tức nhẹ giọng nói: “Nghe nói hôm nay cô khai trương, tôi bảo Khải Sâm chờ tôi, kết quả anh ấy lại đến trước. Tôi cũng không có gì hay mà tỏ vẻ, một chút lòng thành, cô cũng đừng chê tôi tục khí.”

Cô ta lấy từ trong túi xách ra một bao lì xì, sờ lên là một sấp dày, số lượng bên trong tuyệt đối không nhỏ.

Văn Hào chối từ không chịu thu, ngược lại biểu cảm trên mặt không thay đổi chút nào, dường như không ngại khi cô ta vừa ám chỉ mình và Đường Khải Sâm có liên quan. Lộ Lâm cố ý nhét vào tay cô, còn nói: “Đây là một chút tâm ý của tôi, có phải cô còn đang trách tôi hay không?”

Cô ta chủ động nhắc qua, bắt Văn Hào thừa nhận mình hẹp hòi, cô ta cúi đầu nhận lấy, thở ra một hơi nói: “Ài, tôi không còn nhớ rõ mấy chuyện đó nữa rồi, chắc cô vẫn còn nhớ rất rõ, nói tới, hiện giờ tôi tốt như vậy còn phải cảm ơn cô đấy.”

Lộ Lâm tiếp tục duy trì nụ cười ổn định: “Cô vẫn còn ghét tôi đúng không?”

“Không, tôi nói thật.” Văn Hào nắm tay cô ta, biểu cảm có vài phần nghiêm túc, “Là cô cho tôi biết, có khi mất đi cũng chưa chắc là tiếc nuối, ngược lại là chuyện đáng ăn mừng.”

Nụ cười trên mặt Lộ Lâm hoàn toàn cứng lại, cô ta phát hiện Khương Văn Hào không giống lúc trước, con nhóc lúc trước gặp người ta chỉ biết khom người khúm núm cười, trở nên miệng lưỡi bén nhọn giết người không thấy máu. Rõ ràng cô đang chỉ trích cô ta, nhưng lại làm cho cô ta không thể nào đánh trả, lấy tu dưỡng của cô ta thì không thể nào xé rách mặt trước được.

Cô ta giật giật khóe miệng, lúc muốn nói chuyện mới phát hiện không biết lúc nào Đường Khải Sâm đã đứng ở phía sau hai người, có lẽ trùng hợp anh nghe được hết những lời kia.

Nội tâm Lộ Lâm nhất thời vui vẻ, lại cố gắng trấn định, chủ động nói với anh: “Thật sự Văn Hào thay đổi rất nhiều, em sắp không theo kịp cô ấy rồi.”

Đường Khải Sâm lại hoàn toàn không nhìn cô ta, ánh mắt nhìn chằm chằm Khương Văn Hào, anh đã sớm nhìn thấy Lộ Lâm đến, lòng gần như nhảy lên. Nhớ tới những chuyện cô ta làm lúc trước, liền lập tức muốn bay đến bên cạnh Khương Văn Hào!

Mà khi anh tới phía sau cô ta, lại thấy hai người nói chuyện với nhau rất vui, đến Lộ Lâm mà Khương Văn Hào còn không buồn quan tâm, thậm chí còn dùng vẻ mặt ôn hòa đối xử với cô ta. Đó là Lộ Lâm đấy, là “kẻ phá hư” cuộc hôn nhân của bọn họ, nhưng cô lại cảm thấy không sao cả sao?

Đường Khải Sâm ý thức được điểm này, chỉ cảm thấy đầu như bị chiếc máy khoan khoan vào đầu một cái đau đớn. Thật vất vả mới nghe được cô phản bác đối phương một câu, kết quả là hoàn toàn phủ định quá khứ.

Cô nói mất đi không phải tiếc nuối, như vậy chính là nói, mất đi cuộc hôn nhân kia, đối với cô mà nói là chuyện nên cảm thấy may mắn?

Khương Văn Hào không nên rộng rãi như vậy, lại càng không nên đáng giận như vậy, cô làm cho anh thành công rơi vào địa ngục, mà cô lại dễ dàng xoay người rời đi. D~D~L~Q~D~

Xấu quá, từ khi nào người phụ nữ này bắt đầu trở nên ác độc như vậy!

***

Đường Khải Sâm hung hăng nhìn Khương Văn Hào, đến hốc mắt cũng đỏ lên, cho dù trong lòng ngực đang bị trăm ngàn cảm xúc khuấy đảo, nhưng lại không nói được những lời nặng nề với cô. Có phải tâm tình lúc trước của cô cũng như thế này hay không? Cho dù anh làm những chuyện ác độc quá phận đến cỡ nào, vẫn cười như trước, gương cười, ra vẻ lạnh nhạt.

Anh nhìn chằm chằm Lộ Lâm, thấp giọng nói: “Đúng là thay đổi rất nhiều, tôi cũng sắp không nhận ra.”

Văn Hào hơi mỉm cười khế, cũng không có tiếp lời của anh, mà quay sang phía Lộ Lâm nhẹ giọng nói: “Sắp khai tiệc rồi, ăn gì đó rồi đi?”

“Được đó ——” cô ta sáng khoái đáp ứng, rồi lại hơi hơi giương mắt nhìn Đường Khải Sâm, thấy dường như sắc mặt anh càng khó coi, vì thế nhỏ giọng nói, “Có phải không tiện hay không?”

“Sẽ không, Văn Hào rất hiếu khách.” Lần này mở miệng là Chu Tử Nghiêu, ánh mắt anh phức tạp nhìn Lộ Lâm, thân thể lại hơi chần chừ trước mặt Văn Hào theo bản năng.

Tư thế bảo hộ này làm Đường Khải Sâm rất không thoải mái, từ đầu đến cuối anh chỉ trầm mặc nhìn Khương Văn Hào, nhưng đến nhìn anh mà người phụ nữ kia cũng chẳng thêm liếc mắt. Cô chỉ ngẩng đầu ngọt ngào cười với Chu Tử Nghiêu, nói: “Vậy anh giúp em tiếp đón bọn họ, em qua chỗ khác.”

“Cần hỗ trợ thì lên tiếng.” Chu Tử Nghiêu nhẹ giọng bổ sung.

Văn Hào ra dấu “OK” với anh: “Sẽ không khách khí với anh.”

Hai người này kẻ xướng người họa, Đường Khải Sâm càng thêm cảm thấy tức ngực, chờ sau khi Khương Văn Hào rời khỏi, ba người ở đây hoàn toàn trầm mặc.

Chu Tử Nghiêu khụ một tiếng, thức thời cho hai người thời gian chung đụng, chờ anh tránh ra chút, Lộ Lâm mới xoay người nhìn người đàn ông không nói một lời ở bên cạnh: “Quả thật khác với cô ấy của lúc trước, khó trách anh lại bị cô ấy hấp dẫn.”

Đường Khải Sâm không tiếp lời của cô ta, Lộ Lâm cắn cắn môi, nghiêm túc nhìn anh: “Anh thông minh như vậy không phải là không nhìn ra đấy chứ? Trong mắt cô ấy đã không còn có anh, làm gì phải tự rước lấy nhục đây?”

Đến Lộ Lâm cũng nói như vậy, toàn thế giới người đều tại nói cho anh biết, trong lòng Khương Văn Hào không có anh, anh nên buông tay, nên tự giác nhường bộ lui binh. Nhưng chuyện tình cảm, nơi nào tùy mình làm chủ chứ?

Nhân quả luân hồi, tâm tình năm đó của Khương Văn Hào, quả nhiên giờ phút này anh đều ném đủ!

Trong lòng Đường Khải Sâm cảm thấy khổ, cuối cùng mới nghiêm túc nhìn Lộ Lâm, nói lại là: “Tôi đã không quản được lòng mình, dù cho đã biết lần này là rước lấy nhục, vẫn muốn kiên trì hướng về phía trước. Lộ Lâm, tình yêu chân chính, vốn không cần so đo thắng thua.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Chương 47

Editor: Linh Đang

Lộ Lâm xuất hiện nhất định cuộc sống của Văn Hào sẽ không hề thái bình, cô nhanh chóng biết, thì ra đối phương cũng về Lăng Thành kinh doanh quán rượu, mà địa chỉ cũng cách chỗ cô không xa, ngay con phố đối diện cách mấy trăm mét. Điều này không thể không nói là muốn tuyên chiến với cô, trong lòng Văn Hào cảm thấy chán ghét, nhưng cũng không tức giận nhiều.

Nguyên nhân vì nội tâm ghen tị nên mới sợ hãi một người, cho nên mới cảm thấy đối phương có thể gây nguy hiểm cho mình, cô còn rất cao hứng khi Lộ Lâm coi mình như tên địch giả tưởng.

Văn Hào tiếp tục làm việc của mình, vì có danh tiếng của Lâm Khê quán, nên coi như buôn bán cũng náo nhiệt, thêm việc mấy năm nay cô quen biết

nhieu học được một ít thủ đoạn, cũng trang trí một số thứ nên việc kinh doanh cũng không tệ.

Thỉnh thoảng Đường Khải Sâm cũng đến, Văn Hào biết nói với anh bao nhiêu điều vô dụng, đơn giản dùng thái độ như lúc trước đối xử với anh, không lạnh không nóng, chờ anh tự biết mà rút lui.

Kết quả người này thường xuyên đến trình diện, hình như không có chút bộ dáng bị đả kích nào, đến mấy người phục vụ trong quán cũng quen biết anh, không có việc gì liền truy hỏi Văn Hào: “Chị Văn Hào, người kia muốn theo đuổi chị đúng không? Nhìn bộ đồ và xe của anh ta, nhất định không phải người thường, sao chị lại không đáp ứng?”

Mỗi khi Văn Hào gặp vấn đề này cũng chỉ nhẹ nhàng cười: “Chớ đoán mò, đó là bạn của chị.”

Loại lời này truyền đến trong tai Đường Khải Sâm, anh cũng chỉ cười: “Đúng, trước mắt coi như bằng bè.”

Anh không hề giống như trước là không có việc gì sẽ bày tỏ tâm ý, trước kia quá mức tự đại, luôn cảm thấy chỉ cần mình cho người kia bạc thang, cô sẽ tự đi xuống dưới. Nhưng hiện tại mới hiểu được lúc trước chính mình có bao nhiêu buồn cười, cũng dần dần hiểu một điều, chân chính thích, là dù cho chính mình không nói ra miệng, nhưng nhất định đối phương có thể cảm nhận được.

Mỗi ngày anh đều bớt chút thời gian tới đây ngồi một lát, thật ra cũng không làm được cái gì, chỉ là muốn nhìn thấy cô.

Tuy rằng Khương Văn Hào sắp hai mươi tám tuổi rồi, nhưng bộ dạng trắng trẻo nõn như có thể nhỏ được ra nước, cộng thêm hiện tại có vài phần hương vị của nữ cường nhân, càng thêm hấp dẫn ánh mắt của một đám đàn ông. Cho nên Đường Khải Sâm thấy Văn Hào ồn ào uống rượu cùng một đám đàn ông, lần đầu tiên gặp, gần như anh không không chế được muốn xông lên đánh người.

Nhưng nhanh chóng phát hiện mình suy nghĩ nhiều, Khương Văn Hào ứng phó tự nhiên, khi đối mặt với những người đàn ông kia biểu hiện rất thành thạo: “Một chén này tôi uống, cảm ơn Lưu tổng đã tới đây ủng hộ, nhưng anh cũng biết từ trên xuống dưới của chỗ này không đời nào tôi được, nếu uống nhiều quá lại thành phiền toái rồi.”

Có khi cũng sẽ gặp gỡ người khó dây dưa, thế nhưng Khương Văn Hào cũng có thể bình tĩnh ứng phó, dường như trong tình cảnh khó khăn cô cũng có thể mỉm cười đối mặt.

Đường Khải Sâm nhìn bộ dáng của cô khi đứng giữa đám người, ôn nhu nhưng không mất anh khí, anh không thể tưởng tượng rốt cuộc Khương Văn Hào đã trải qua bao nhiêu mới có thể biến thành bộ dáng hiện tại, người phụ nữ mà trước kia không rành thế sự, thậm chí có chút không có chủ kiến, hiện tại đã có thể một mình chống đỡ một khoảng trời.

Cô không cần bất kì kẻ nào, cho dù là anh...

Mỗi lần đến lúc này Đường Khải Sâm lại cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng anh lại không làm được cái gì, chỉ có thể đợi cô uống rượu xong, nhờ phục vụ đưa cho cô một cốc trà nóng, thấy dạ dày cô không thoải mái, liền đưa thuốc đau dạ dày mình chuẩn bị trước tới.

Chỉ là chút việc nhỏ, nhưng anh vẫn cố gắng làm tốt với Khương Văn Hào, dù cho thật sự hai người không thể cùng một chỗ, ít nhất anh đã từng cố gắng, vì phần tình yêu đến muộn nhưng lại bị mình phung phí quá sớm này, cố gắng càng nhiều hơn.

***

Đào mất đến mùa đông, Văn Hào phát hiện bốn năm người phục vụ cô tuyển lúc trước không giúp được nữa. Cô bắt đầu cân nhắc lại chuyện tuyển người, đang suy nghĩ, bỗng nhiên Đường Khải Sâm đi vào từ cửa.

Gần đây cô có chút ho khan, chỉ ngừng đầu chào hỏi với anh rồi lại tiếp tục vội chuyện của mình, ai biết tự nhiên người nọ lại thả một túi giấy lên mặt quầy bar.

Nhận được ánh mắt nghi hoặc của cô, Đường Khải Sâm giải thích: “Lúc trước bà nội bị cảm đã uống loại thuốc Đông y này, hiệu quả rất rõ rệt, tốt hơn thuốc tây.”

Văn Hào nhìn chằm chằm túi đó rồi sững sờ, Đường Khải Sâm còn nói: “Chỉ cần dùng nước ấm pha một chút là được, không đáng.”

Từ trước cô đã sợ uống thuốc, cái gì đó đáng là không nuốt trôi được, lúc này thấy hai mắt anh lộ ra vài phần ánh sáng nhìn mình chằm chằm, cô không nhịn được lại ho khan vài tiếng: “Bao nhiêu tiền, tôi trả cho anh.”

“Không nhiều đâu, không cần so đo.”

“Không được.”

Thấy cô kiên trì, môi mỏng của Đường Khải Sâm hơi căng thẳng, dứt khoát nói: “Em mời anh uống chút gì đó là được.”

Lúc này Văn Hào mới lộ ra nụ cười mỉm, nhẹ nhàng gật đầu.

Anh ngồi gần cô, cho nên vẫn thấy cô gõ gõ đánh đánh máy tính, nhưng bởi vì ho khan nên hốc mắt cũng có chút đỏ lên, thường xuyên dụi mắt, sắc mặt cũng mệt mỏi. Nhấn nại vài lần, Đường Khải Sâm vẫn cúi người xem xét: “Đang làm cái gì?”

Văn Hào bị hơi thở của anh dọa sợ, toàn thân không tự chủ được nghiêng sang bên cạnh: “Đang viết thông báo tuyển dụng.”

Anh nhìn một hồi, im lặng không lên tiếng, nhưng khí lạnh vẫn dừng trên hõm vai cô. Văn Hào che kín áo choàng trên người, cố gắng tập trung tinh thần tìm thông báo trong hộp thư.

“Đề anh làm cho, em vào trong nghỉ ngơi đi.” Anh vừa từ bên ngoài tiến vào, ngón tay vẫn lạnh dọa người như trước, bỗng nhiên nắm lấy ngón tay đang cầm chuột của cô.

Văn Hào vội vàng rút tay về, nhìn chăm chăm chữ đen trên màn hình, nói: “Không cần, tôi tự làm được.”

“Việc này, anh có kinh nghiệm hơn em” Đường Khải Sâm ở rất gần cô, lồng ngực dán vào lưng cô, mỗi một từ cứng rắn thì áo bành tô lại mang đến một lần ma sát nhẹ.

Dường như anh không có bất kỳ tập niệm nào, từ đầu đến cuối đều nhìn màn hình, nhưng cánh tay lại bao lấy cả người cô vào trong ngực. Văn Hào dứt khoát đứng dậy nhường ra, cầm túi thuốc đi lên lầu.

Kết quả Bắc Bắc trở về liền nhìn thấy Đường Khải Sâm với vẻ mặt và bộ dáng nghiêm túc ngồi ở quầy bar, tò mò trèo lên ghế nhỏ, cũng nhìn chăm chăm màn hình máy tính: “Chú đang nhìn gì thế?”

Đường Khải Sâm nghiêm túc pass một phần sơ yếu lý lịch của một người con trai, lúc này mới quay đầu nhìn cậu nhóc: “Đang giúp dì Hào của con tìm người.”

Bắc Bắc gật đầu cái hiểu cái không, nhìn một lúc lại thấy không bình thường, chỉ vào một con trai có bộ dạng thanh tú nói: “Khuôn mặt của người này thật xinh đẹp, sẽ có rất nhiều cô gái thích.”

“Dì Hào của con dựa vào tay nghề mới thu hút người, không cần thiết thứ này.” Đường Khải Sâm nói xong cũng mang vẻ mặt ra vẻ đạo mạo loại phần sơ yếu lý lịch kia.

Bắc Bắc giương cái miệng nhỏ nhắn, khó có thể tin tưởng nhìn anh một cái: “Nhưng đây là thủ đoạn marketing mà, mẹ cháu dạy đấy!”

Đường Khải Sâm nhìn nhóc con đang nghiêm túc, kiên nhẫn giải thích với bé: “Lấy kinh nghiệm của chú, con trai như vậy đều không an phận giữ mình, sẽ không kiên định đi làm, bạn gái quá nhiều sẽ nghĩ phép nhiều.”

Bắc Bắc nhú mày suy tư một phen, cuối cùng gật gù đầu công nhận: “Đúng, chú Eric chính là người như vậy.”

Đường Khải Sâm cũng không có chút tự giác khi bán đứng bạn bè, sờ sờ đầu Bắc Bắc khen ngợi nói: “Thật thông minh.”

***

Bắc Bắc nằm sấp trên quầy bar cùng Đường Khải Sâm tuyển chọn, pass toàn bộ những người giống đực có bộ dạng khó coi. Nhìn thành quả cuối cùng, Bắc Bắc vẫn không khỏi cảm thấy kỳ quái: “Nhưng không phải chú nói đi hấp dẫn người khác bằng tay nghề của mình sao, tại sao tất cả những cô gái được chọn đều xinh đẹp?”

Vào lúc này, đương nhiên Đường Khải Sâm cũng có thể tìm ra cho chính mình một lý do thoái thác: “Bởi vì rất nhiều khách hàng nam luôn kiếm có mồi đi Hào của con uống rượu, chính là bởi vì cô ấy rất xinh đẹp, chúng ta tìm người cũng xinh đẹp như cô ấy, như vậy sẽ giúp được dì, lúc đó sẽ không cần uống rượu.”

Bắc Bắc vừa nghe chú Đường suy xét mọi chỗ cho dì Hào, quả thực hoàn toàn có cái nhìn khác với anh: “Chú quá tuyệt vời, những thứ này còn có thể nghĩ tới, nhưng cháu vẫn cảm thấy dì Hào tương đối xinh đẹp đấy.”

Đường Khải Sâm cũng muốn như vậy, nhưng không chọn mấy người không xinh đẹp, nhất định Khương Văn Hào sẽ hoài nghi kết quả của lần tuyển mộ này...

Quả nhiên anh khi anh đưa thành quả cho Khương Văn Hào nhìn, cô kinh ngạc hỏi lại: “Sao tất cả lại là con gái?”

“Con gái cần thận.”

“Nhưng có việc nhất thiết phải cần đến con trai.” Văn Hào lật lại hòm thư, kết quả phát hiện không có một bản sơ yếu lý lịch của con trai nào cả?

Thấy vẻ mặt cô hoài nghi nhìn mình, Đường Khải Sâm cũng không cảm thấy xấu hổ, uống ngụm trà mới nói: “Anh xem xét, những người con trai khác đều không phù hợp điều kiện, sơ yếu lý lịch của vài người còn bỏ trống vài năm, nhìn qua rất không kiên định. Không phải em tìm người chăm chỉ muốn làm lâu dài sao? Nếu không thì dạy họ cũng chỉ tốn chút thời gian và công sức thôi.”

Anh dừng một chút còn nói: “Không phải bây giờ vẫn còn hai người con trai sao, có việc có thể tìm bọn họ, ngay cả anh cũng có thể giúp em.”

“Anh? Tôi có thể nhưng dùng không nổi.” Văn Hào cười nhạt.

Ánh mắt Đường Khải Sâm ôn hòa cười nhìn cô: “Anh cũng không thu tiền của em.”

“Không phải vấn đề này.” Văn Hảo xua tay, híp mắt cười khê với anh, “Tôi sợ anh đập nát biển hiệu của tôi.”

Sắc mặt Đường Khải Sâm nháy mắt từ trời quang chuyển thành nhiều mây: “Khương Văn Hảo, em xem thường anh như thế? Chỉ là chút việc đơn giản mà thôi.”

Có nói tiếp thì cũng vẫn là đạo lý, Văn Hảo cũng lười so đo với anh, lấy máy tính xách tay đi không để ý đến anh nữa.

Bắc Bắc ngồi một bên từ đầu đến cuối không lên tiếng tự nhiên che cái miệng nhỏ nhắn bắt đầu cười trộm, chớp mắt vài cái với Đường Khải Sâm: “Có phải chú sợ soái ca đến, bắt cóc đi Hảo của cháu hay không?”

Thấy Khương Văn Hảo vốn không để ý đến động tĩnh của hai người, Đường Khải Sâm vờn ngón trở làm động tác im lặng, nhóc con che miệng lại thấp giọng kể tai anh nói nhỏ: “Yên tâm đi, nếu ai đó có ý định bắt cóc đi Hảo, nhất định cháu sẽ thông báo cho chú trước.”

Đường Khải Sâm ngoài ý muốn nhướn mi, không giấu được ý cười nơi đáy mắt: “Thật sự? Tại sao tự nhiên lại đối tốt với chú như thế?” D~D~L~Q~D~

Bắc Bắc nặng nề vỗ vai anh: “Cháu thấy chú đuổi theo lâu như vậy rồi mà cũng không kịp, bỗng nhiên cảm thấy chú thật đáng thương.”

“...” Đường Khải Sâm đưa tay đỡ trán, đây mới thật sự là con trai ruột sao? Vì sao tự nhiên đối tốt với anh một lần cũng làm anh thấy không thoải mái thế.

***

Mấy trò lừa bịp của Đường Khải Sâm, thỉnh thoảng làm thì cũng được thông qua, nhưng gặp gỡ vấn đề có tính nguyên tắc, nhất định Khương Văn Hảo sẽ không thỏa hiệp.

Thấy khách sạn của Lộ Lâm khai trương, môn quy rất lớn, mức đầu tư của cô ta gấp Văn Hảo mấy lần, cộng thêm nhân mạch tích góp mấy năm, thế nên sự nghiệp của cô ta tăng lên một bậc.

Dĩ nhiên là công việc làm ăn của Văn Hảo trì trệ, cùng ở trong một con phố, lại gần trong gang tấc, kiểu gì cũng sẽ có ảnh hưởng. Bộ dáng của phục vụ trong quán cũng không thể gánh vác nổi, chính cô cũng đau đầu, bắt đầu cho rằng chỉ mang ảnh hưởng xấu trong vài ngày mà thôi, ai biết liên tục cả tháng đều này.

Sắp đến năm mới, bán hàng ăn uống sắp đến lúc bận rộn, đối lập với chỗ kia thì quán của Văn Hảo càng thêm vắng vẻ, tinh thần của vài người giảm sút, ngược lại cô vẫn luôn ra sức tích cực.

Đầu tiên dưới sự sắp xếp của chú Lâm, bàn bạc với mấy công ty, trước đây những công ty này đều sẽ sắp xếp tiệc cuối năm cuối năm cùng com tất niên ở Lâm Khê quán, hi vọng đối phương có thể cho chú Lâm chút mặt mũi.

Kết quả đối phương cũng không thêm gặp cô, lần đầu tiên cô đến thì tiếp tân nói ông chủ không ở đó, lần này trực tiếp hơn: “Ngại quá Khương tiểu thư, ông chủ của chúng tôi đang họp, hôm nay vô cùng bận, chắc là không có thời gian gặp cô rồi.”

Lý do thoái thác này quá quen thuộc, lúc trước mấy công ty cũng từ chối kiểu này, cô suy đoán có lẽ đối phương đang chường mất chỗ của mình nhỏ, vẫn canh giữ ở cửa công ty, dù gì cũng muốn thử lại một lần xem.

Cô ngồi ở bên bồn hoa, cho dù là mùa đông, mặt trời vẫn làm cho người ta chói mắt, nhưng nghĩ đến những tin tức tốt ở chỗ chú Lâm còn đang chờ mình, cô liền không cảm thấy khổ một chút nào.

Sắp đến giờ com tối, cuối cùng gặp vị Lục tổng kia đang được một đám người vây quanh đi ra, Văn Hảo đang muốn nghênh đón, lại nhìn thấy một người quen biết xuất hiện ở trong đám người.

Lộ Lâm cùng vị Lục tổng kia nói chuyện, vẻ mặt tươi cười, nhìn bộ dáng hai người hình như là rất quen thuộc. Những chuyện không hay trong thời gian này đều được giải thích rồi, Văn Hảo nắm chặt tay, vẫn nhắc chân đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Chương 48

Editor: Linh Đang

Văn Hào không nghĩ tới vị Lục tổng kia lại biết mình, cô còn chưa kịp mở miệng giới thiệu, đối phương đã hô tên của cô trước: “Khương Văn Hào?”

“... Vâng.” Cô cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng ngẫm lại, có lẽ là lúc trước chú Lâm đưa tư liệu cho đối phương trong đó có ảnh chụp của cô?

Nhìn qua Lục tổng trước mắt vô cùng trẻ tuổi, lúc cười lộ lên con ngươi đen vô cùng thâm thúy, bộ dáng muốn cười mà không cười kia cho người ta cảm giác vô cùng quen thuộc, nhưng Văn Hào lại không nhớ được rốt cuộc đã gặp đối phương ở đâu.

Nhưng cô nhanh chóng phát hiện từ sau khi Lục tổng hô lên tên của mình, nụ cười của Lộ Lâm đứng cạnh có chút cứng ngắc, không khỏi cảm thấy, dường như một giây sau sắc mặt cô ta sẽ đen lại.

Trong nháy mắt tâm tình Văn Hào tốt lên không ít, dù cho trong lòng lo lắng bất an, nhưng vẫn trấn định mở miệng nói: “Lục tổng, tôi có thể nói chuyện với anh một lúc không? Sẽ không làm anh chậm trễ đâu, năm phút đồng hồ là đủ rồi.”

Lục tổng nghe xong trong mắt có ánh sáng chợt lóe lên, ngón tay thon dài để ở mi tâm, sau đó mở miệng nói: “Không bằng cùng nhau ăn cơm?”

Quả thực yêu cầu này làm Văn Hào kinh ngạc, tuy rằng hiện tại việc làm ăn của cô đang rộng mở, hầu hết các món ăn đều dựa vào tên tuổi của Lâm Khê quán, nhưng vẫn cách tiêu chuẩn mà đối phương yêu cầu một khoảng lớn...

Văn Hào nhìn ra có hi vọng, lập tức cười đáp ứng: “Đương nhiên là được, chúng ta có thể vừa ăn vừa nói chuyện.”

Từ đầu đến cuối Lộ Lâm không nói lời nào, cuối cùng lúc này cũng có chút giận không nén lại được: “Thiệu Hành, anh có ý gì?”

“À, đồng người nhiều náo nhiệt, người như tôi... Sợ nhất là vắng lạnh.”

Không biết có phải là ảo giác của Văn Hào hay không, luôn cảm thấy biểu cảm khi Lục tổng nói lời này có chút đáng ngờ, ánh mắt cũng quái dị làm cho người ta rất không thoải mái.

Sắc mặt Lộ Lâm vô cùng khó coi, nhưng rõ ràng đang nhẫn nại gì đó, vị Lục tổng kia nhíu mày, quay người hỏi cô ta: “Hoặc là, nếu cô cảm thấy không tiện, hôm sau chúng ta hẹn nhau?”

“Không có gì mà không tiện cả.” Lộ Lâm nói xa xăm, lại liếc mắt nhìn Văn Hào, “Dù sao mọi người đều quen nhau, cạnh tranh công bằng.”

Văn Hào nhìn cô ta mang trên mặt vài phần khí thế cả vú lấp miệng em, nhíu mày khẽ cười nói: “Đúng thế, tuy rằng nhìn qua thì Lộ tiểu thư có ưu thế hơn chúng tôi, nhưng nếu Lục tổng nghe xong kế hoạch của tôi, cũng có lẽ sẽ cảm thấy hứng thú cũng nên. Lộ tiểu thư cũng nói muốn cạnh tranh công bằng, cảm ơn cô đã hào phóng như vậy.”

Lộ Lâm giật giật miệng, cười rất miễn cưỡng: “Văn Hào cô khách khí rồi, một câu lại một câu Lộ tiểu thư, gọi như thế rất kỳ quái.”

“Công và tư rõ ràng, thời điểm này vẫn nên gọi Lộ tiểu thư mới tốt.”

Lục tổng ở một bên nhìn thấy hứng thú, ý cười trên khóe môi càng thêm sâu: “Đi thôi, ngồi xuống trước rồi trò chuyện.”

Đến khách sạn mà Lục tổng đã đặt chỗ trước, Văn Hào mới biết được vì sao trên cả đoạn đường này ánh mắt anh ta lại không có ý tốt, trong phòng đặt trước đã có người ngồi, lại là Đường Khải Sâm.

***

“À, đúng rồi, tôi có một người bạn ở đây, các cô không ngại chứ?” Lục Thiệu Hành thần nhiên nói xong, kéo ghế bên cạnh Đường Khải Sâm ngồi xuống, nhưng trên mặt rõ ràng tràn ngập hứng thú xem kịch vui.

Đường Khải Sâm ôm cánh tay, như là có vài phần mất hứng, nhưng anh chỉ liếc mắt nhìn Văn Hào, nhú mi lại không chút dấu vết.

Văn Hào cũng không biết tình huống lúc này là như thế nào, là ba người hẹn xong rồi ôn chuyện, nhưng hết lần này đến lần khác bị cô làm rối loạn? Hoặc là cái khác...

Cô cẩn thận suy nghĩ nguyên nhân Đường Khải Sâm xuất hiện tại đây, cũng không muốn anh sắm vai gì trong chuyện cạnh tranh của cô và Lộ Lâm, lúc trước không thể dựa vào người đàn ông này, hiện tại sẽ càng không chờ mong.

Cho nên cô cố gắng ổn định lòng mình, thần nhiên ngồi xuống bên cạnh Lục tổng.

Đường Khải Sâm thấy cô ngồi bên người Lục Thiệu Hành, sắc mặt hơi trầm xuống, anh không kịp nói cái gì, Lộ Lâm đã tự giác ngồi bên người anh: “Tôi sớm thế?”

Chân mày Đường Khải Sâm càng thêm nhíu chặt, như là muốn nói cái gì, cuối cùng lại quay đầu nhìn Khương Văn Hào: “Sao em lại đến?”

“Nói chuyện làm ăn.” Văn Hào trả lời vô cùng bình tĩnh, sau đó thì không buồn nhìn anh nữa. Thì ra thật sự ba người này có hẹn, nhưng dù cho mình là khách không mời mà đến, cô cũng muốn nắm chắc cơ hội này.

Lục Thiệu Hành tự mình rót cho cô một cốc trà, một tay chống cằm dưới, chợt mỉm cười hỏi cô: “Đối với tên của tôi, Khương tiểu thư không thấy có một chút đặc biệt nào sao?”

Văn Hào sững sốt, nói tới cái tên này, quả thật cô cảm thấy quen tai, trước đó khi nhìn thấy cô đã mơ hồ cảm thấy như vậy.

Thấy cô chậm chạp không đáp lại, Lục Thiệu Hành lại cười lớn tiếng, một tay vòng ra sau ghế của cô: “Mộc thủy ở quận Đông, như vậy còn không nhớ được sao?”

“Thì ra...” Lần này xem ra Văn Hào đã nhớ ra tất cả, mới cách có một khoảng thời gian, vậy mà đến chuyện này cô cũng đã quên hết! Thì ra Lục tổng trước mắt chính là vị có tên trên hợp đồng lúc trước.

Cô nhất thời ngạc nhiên không có lời nào để nói, trong đầu chợt lóe lên vô số ý niệm, nhưng giờ phút này bắt đầu không xác định được vị Lục tổng này hẹn cô có mục đích gì.

Thấy tự nhiên Văn Hào trầm mặc, Lục Thiệu Hành vỗ vỗ bả vai cô, cười híp mắt an ủi: “Cô yên tâm, tôi nói như vậy cũng không có ý khác, chính là muốn nói, tôi đã sớm biết Khương tiểu thư.”

Văn Hào nhìn về phía Đường Khải Sâm theo bản năng, từ đầu đến cuối anh vẫn trầm mặc nhìn Lục Thiệu Hành, giờ phút này ánh mắt càng hung ác nam hiểm nhìn tay anh ta đang khoác trên vai Văn Hào.

Lộ Lâm vẫn bung cốc trà trước mặt, không biết ánh mắt rơi vào nơi nào, nhưng quả thực không ai nhìn ra sắc mặt cô ta rất xấu.

“Lục tổng, hôm nay tôi tới là muốn nói một chút về chuyện hợp tác với anh.” Văn Hào chủ động kéo đề tài về, cô cũng không muốn nhắc lại lúc trước, càng không làm cho người khác không thoải mái.

Lục Thiệu Hành lại như là quyết tâm cố ý muốn Đường Khải Sâm khó xử, nghiêng đầu ngẫm nghĩ vài giây, ánh mắt chuyển hướng đến người đàn ông từ đầu đến cuối không nói một lời, nói: “Khương tiểu thư làm người tự nhiên tôi tin được, nhưng Lộ tiểu thư cũng không phải người ngoài, Khải Sâm, anh nói xem cuộc làm ăn này, đến cuối cùng nên chọn ai mới tốt?”

Vấn đề đổ cho Đường Khải Sâm không lưu tình chút nào, tức giận anh nhẫn nại đã lâu cũng đã tới cực điểm, sắc mặt âm trầm nhìn Lục Thiệu Hành, lại nói: “Bỏ tay của anh ra.”

Lục Thiệu Hành xòe tay, bộ dáng cợt nhả: “Sorry.”

Đường Khải Sâm thấy Khương Văn Hào cùng Lộ Lâm đều nhìn mình, ôm cánh tay dựa lưng vào ghế, nói: “Tôi quyết định thay anh, xác định là muốn nghe tôi?”

“Đương nhiên.” Lục Thiệu Hành chống cằm, ung dung cười nhìn anh, “Ai bảo chúng ta là anh em tốt đây.”

Đường Khải Sâm không cảm thấy thiện ý của anh em tốt nào, anh biết rõ ràng đối phương đang trêu đùa mình, hơi cúi đầu trầm ngâm vài giây, nói: “Nếu xét tiêu chuẩn cùng yêu cầu hợp tác của công ty anh trước đây, tự nhiên là Khương Văn Hào không đạt được, nhưng nếu ông chủ Lâm đã đề cử cô ấy cho anh, tự nhiên cũng có đạo lý của mình.”

Trong nháy mắt sắc mặt Lộ Lâm trắng bệch, tay bóp chặt cốc trà, cô ta hung hăng nhìn Đường Khải Sâm, dường như chỉ cần anh nói thêm một câu nữa sẽ không khống chế được mà phát tác.

Nhưng Đường Khải Sâm chỉ trầm mặc 2 giây, lại nói tiếp: “Nhưng rõ ràng nhà hàng của Lộ Lâm chuyên nghiệp hơn một chút, đối với người khó tính hay xoi mói như anh, có lẽ thích hợp hơn.”

Lông mi Lục Thiệu Hành hơi nhướn lên, có chút khó có thể tin tưởng nhìn anh: “Cho nên, cuối cùng kết luận là lựa chọn Lộ Lâm?”

“Đối với anh mà nói là như thế này.” Đường Khải Sâm trầm giọng nói xong, khi nhìn Khương Văn Hào thì ánh mắt rất phức tạp.

Dường như vẻ mặt của Văn Hào cũng không có bao nhiêu biến hóa, chỉ bình tĩnh nhìn về phía anh, biểu cảm bình tĩnh. Nhưng Đường Khải Sâm biết đang thất vọng, thậm chí cảm thấy có lẽ anh lại đứng bên Lộ Lâm ....

Khỏe miệng Lộ Lâm có hơi co rút, nhưng lại rót rượu nho cho mọi người, lập tức cùng Văn Hào nâng cốc: “Xin lỗi Văn Hào, dù cho là cạnh tranh công bằng, xem ra tôi may mắn hơn một chút.”

Văn Hào dùng sức bóp cốc thủy tinh trước mặt, đầu ngón tay dùng sức đến gần như muốn rơi vào trong cốc, cô không biết rốt cuộc là Đường Khải Sâm xuất phát từ mục đích gì mới nói lời này, chỉ biết mình trở về, không thể ăn nói với chú Lâm và nhân viên.

***

Lộ Lâm còn gờ cái cốc nhìn cô, Văn Hào chậm chạp không động, một bên Lục Thiệu Hành cũng phát hiện bắt đầu là đùa giỡn, nhưng không thấy náo nhiệt đâu, ngược lại hoàn toàn tẻ ngắt. Anh ta định nói chút gì đó, nhưng chưa kịp nói gì đã thấy người đàn ông bên cạnh nhanh chóng đứng lên.

Đường Khải Sâm đi qua bung cốc rượu của Văn Hào lên, uống một hơi cạn sạch, sau đó cũng không liếc nhìn sắc mặt hai người kia, mà trực tiếp kéo

tay Văn Hào đi ra ngoài.

Văn Hào bị anh nửa ôm nửa kéo ra ngoài, rõ ràng lúc này người ôm một bụng tức giận là cô, nhưng vẫn không tránh được anh! Lửa giận trong lòng cô càng ngày càng lớn, mãi đến lúc ra đường lớn mới có thể thanh tỉnh hơn một chút.

Cô dùng sức bỏ tay người kia ra, không chút nghĩ ngợi liền đưa tay cho anh một bạt tai.

Thật ra động tác này hoàn toàn là vô thức, sức lực cũng không lớn lắm, nhưng âm thanh lại vô cùng rõ ràng, ở ven đường ồn ào còn rõ ràng đến thế, rõ ràng đến mức nội tâm đang nồn nóng của cô cũng an tĩnh lại trong chớp mắt.

Văn Hào nhìn Đường Khải Sâm không biết làm sao, nắm thật chặt ngón tay đang run lên của mình. Cô không nói lời nào, chỉ có như vậy mới có thể che giấu nội tâm đang phẫn nộ cùng bất an.

Đường Khải Sâm ngược mắt nhìn cô, trầm mặc nói: “Em mất hứng?”

“Không có.” Văn Hào nói xong xoay người muốn đi, Đường Khải Sâm lại bước lớn đi theo.

Ban đêm mùa đông, đầu đường có chút ánh sáng tía, trước mặt có cơn gió lạnh thổi tới, Văn Hào cúi đầu bước nhanh về phía trước, người nọ lại nhắm mắt theo sát.

Anh nói: “Khương Văn Hào, em đang nổi giận, em đang giận anh không giúp em. Nội tâm của em cũng không trấn định như vẻ bề ngoài!”

Văn Hào hít sâu, cực lực áp chế không quay đầu lại nhìn anh: “Đủ rồi Đường Khải Sâm, anh cho rằng là ai, chỉ là tôi bị anh làm cho buồn nôn thôi! Anh và bọn họ kẻ xướng người hoạ, rõ ràng chỉ muốn nhìn tôi xấu mặt.”

“Em nghĩ anh như vậy sao?”

“Đúng, bằng không anh cho là gì?” Cuối cùng bỗng dưng cô quay đầu lại, đôi mắt càng sáng lên dưới ánh đèn đường, nói rõ ràng từng chữ.

Đường Khải Sâm ra ngoài vội, trên người chỉ mặc áo sơ mi đen, áo khoác thì khoác lên cánh tay. Cổ áo anh hơi mở, có lẽ vì quá nồm nóng, nên chỗ xương quai xanh vô cùng phập phồng.

Anh thật sự tức giận, bộ dáng của Khương Văn Hào luôn là thế này, xảy ra chuyện thì trước tiên sẽ đẩy anh đến chỗ xa nhất, nhưng chính anh cũng rõ ràng, tất cả đây đều là do mình tạo thành, tất cả hiểu lầm rồi loạn tưởng của cô đều do tín nhiệm cùng cảm giác an toàn với anh không đủ.

Nhưng anh vẫn tức giận, lại giận chính mình nhiều hơn, Đường Khải Sâm anh ở trên thương trường bày mưu nghĩ kế nói một thì không có hai, nhưng hết lần này đến lần khác trước mặt cô, một chút biện pháp cũng không có!

Văn Hào cũng trợn mắt với anh, không chút nào lùi bước nửa phần.

Nhưng vào lúc cô không phòng bị, tự nhiên anh dùng một tay ôm chặt hông của cô, một tay chế trụ gáy của cô dùng lực hôn lên.

Cái miệng nhỏ nhắn hay nói, luôn dùng lời hung dữ khi nói về anh, bị anh cứng rắn ngăn chặn, Đường Khải Sâm hận không thể cứ hôn cô vĩnh viễn sánh cùng trời đất như thế, như vậy sẽ không phải nghe cô nói những lời thương tổn nữa.

Anh dùng lực quần lấy đầu lưỡi khéo léo của cô, hương vị mềm mềm ngọt ngào tràn đầy vị giác của anh, khuấy đảo qua lại trong miệng cô, khi thì lui ra ngoài hung hăng cắn môi mềm của cô.

Tất cả kháng cự của Văn Hào đều bị anh nuốt vào giữa môi răng, anh hôn môi cô đến sưng đỏ, lúc này mới lưu luyến không rời buông lỏng ra.

Từng cơn choáng váng trước mặt, Văn Hào chỉ cảm thấy vô cùng hoa mắt chóng mặt, cánh tay cô vẫn bị anh chế trụ không thể nhúc nhích, nhưng có thể nghe rõ lời nói trầm thấp của anh, mang theo mấy phần thờ dãi không dễ nghe thấy: “Cũng không thể nghe anh giải thích một câu sao? Khương Văn Hào, anh thật không biết nên làm thế nào với anh mới phải —— “

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Chương 49

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

“Hôm nay anh có hẹn với Lục Thiệu Hành, không biết là cô ấy sẽ đến, cũng rất lâu rồi anh chưa nhìn thấy cô ấy...”

Hơi thở nam tính nóng rực phả trên đỉnh đầu, cùng với tần số dồn đập vội vàng, Văn Hảo ngẩng đầu liếc mắt nhìn anh, đẩy người cách xa ra: “Ai cần nghe anh giải thích chuyện đó chứ?”

Đường Khải Sâm vậy mà sung sướng cười nhẹ lên tiếng: “Được, vậy nghe anh giải thích vì sao giúp cô ấy mà không giúp em.”

Văn Hảo phát hiện bản thân đã hồ đồ rơi vào bẫy của người này, hận đến nghiến răng, cô định quay đầu đi, hông lại bị người siết chặt.

Đôi mắt sâu thẳm ấy trước sau vẫn chăm chú nhìn cô, nói: “Anh cũng không phải đang giúp cô ấy, chỉ là đứng ở lập trường kinh doanh mà thôi. Lục Thiệu Hành kiếm tiền không dễ, anh hiểu em nóng lòng muốn thành công, nhưng Văn Hảo, dựa vào tình hình kinh tế và nguồn lực của em lúc này, chắc chắn phải trả giá lớn hơn những gì thu lại được, ai lại muốn làm việc lỗ vốn như vậy đây? Nếu chỉ vì muốn lấy danh tiếng, có rất nhiều cách có thể trở nên nổi tiếng, không nhất thiết phải làm ăn với Lục Thiệu Hành.”

Văn Hảo thừa nhận Đường Khải Sâm nói rất có lý, chuyện làm ăn này, cô so với Đường Khải Sâm và Lộ Lâm quả thật kém hơn rất nhiều, cũng biết bản thân nhất thời xúc động, nhưng tâm lý vẫn cảm thấy không thoải mái.

Có lẽ bởi vì người nói với cô những lời này là Đường Khải Sâm, hay là bởi vì người cướp đi cuộc trao đổi này là Lộ Lâm? Đây là đạo lý bình thường có thể suy nghĩ rõ ràng, cô lại cố tình để tâm vào chuyện vụn vặt.

Thấy cô mím môi không nói lời nào, Đường Khải Sâm liền nhẹ nhàng vuốt ve đầu cô: “Anh biết việc hôm nay khiến em không thoải mái, anh thích em, lẽ ra nên dùng thủ đoạn của mình giúp em thực hiện tất cả mong muốn. Nhưng Khương Văn Hảo, nếu anh làm như vậy, em có vui vẻ không?”

Văn Hảo ngẩng đầu nhìn anh, những tích tụ trong ngực cuối cùng cũng hơi buông lỏng, đúng vậy, thứ Đường Khải Sâm có thể làm chính là ngấm ngầm thao túng sau lưng hoàn thành các mong muốn của cô, anh dễ dàng có thể làm cho cô không thể hận anh nữa, nhưng nếu vậy cô vẫn là Khương Văn Hảo trước đây luôn dựa dẫm vào người khác...

Càng nhìn anh thì tâm trạng của Văn Hảo càng thêm phức tạp, anh đã học được cách nghĩ cho người khác ư?

“Nếu có thể, anh hận không thể dùng tất cả những thủ đoạn hèn hạ nhất mà anh có để đoạt em về bên cạnh anh, cơ hội tốt như vậy lại buông tha, em có cho rằng anh rất ngu xuẩn?” Đường Khải Sâm nhú nhú mày, nụ cười tự giễu: “Bởi vì anh biết em muốn trở thành người như thế nào, cho nên mặc kệ có bao nhiêu khát vọng muốn nói lại cùng em, ở bên cạnh em, anh đều cố nhẫn nại.”

Cho dù Văn Hảo năm lần bảy lượt nhắc nhở bản thân phải có trái tim sắt đá, nghe xong lời này cũng có hơi xao lòng, lần đầu tiên cô nhận ra rằng người đàn ông trước mặt này hình như khác trước, hoặc giả là bản thân anh vốn như thế, giờ phút này mới chân thực biểu lộ con người bản thân trước cô.

Cô nắm chặt tay, vẫn lặng lẽ xoay lưng bước đi, cô hòng hơi khàn, nói một câu có vẻ tối nghĩa: “Cảm ơn anh đã dạy tôi bài học này... Tạm biệt.”

Đầu đường rét lạnh, bóng lưng mảnh khảnh đơn bạc kia lặn vào bóng đêm rất nhanh, Đường Khải Sâm đứng tại chỗ giật giật khóe miệng, không hiểu sao mãi vẫn không muốn bước đi.

Anh dạy Khương Văn Hảo không làm chuyện lỗ vốn, nhưng vì sao chính anh lại tự nguyện để thâm hụt tiền đây? Giúp cô càng ngày càng trở nên tốt, càng ngày càng kiên cường tự lập, cũng là một kiểu khiến cho cô không cần dựa vào mình. Khương Văn Hảo càng có phong vị hấp dẫn, cũng cách anh ngày càng xa xôi...

Nhưng là, dù cho như thế cũng vui vẻ chịu đựng, có lẽ thích một người chính là như vậy, xem nhẹ sự sở hữu của mình để muốn cô tốt hơn...

***

Đường Khải Sâm xoay người nhìn thấy Lộ Lâm đứng cách đó không xa, cả một cây đèn khiến hai gò má thêm trắng nhợt, không biết cô ta đứng đó đợi bao lâu, mái tóc dài đã sớm bị rối loạn. Thấy anh xoay người lại, cô ta bèn bước tới.

Kì thật lúc trước cô ta đã tìm anh rất nhiều lần, nhưng lần nào cũng bị ngăn ở ngoài cổng. Có khi người đàn ông này còn nhờ Eric nhắn hộ: “Khải Sâm nói cô đừng đến tìm cậu ta, cái gì nên nói đã nói xong, cậu ta không muốn nói gì với cô nữa.”

Lộ Lâm biết lần này anh thật lòng, nhưng cô ta không cam lòng, rõ ràng chỉ còn một bước nữa là cô ta thắng, sao giờ lại nên cơ sự này? Xưa nay anh đều thích phụ nữ thông minh độc lập có thể giúp đỡ cho sự nghiệp của anh, cho nên tình cảm đối với Khương Văn Hảo nhất định là ảo giác, cô ta đã nỗ lực chứng minh mình mạnh mẽ hơn Khương Văn Hảo, nhưng chứng minh được rồi thì thế nào?

Vừa rồi anh không chút do dự thay Lục Thiệu Hành chọn cô ta, nhưng trong lòng cô ta quá rõ ràng, người anh thực sự giúp là Khương Văn Hảo, thoát nhìn thì tưởng cô ta thắng, nhưng thực tế lại không phải thế.

Cuối cùng cô ta vẫn chưa từ bỏ ý định, nhìn anh bức bách đưa người kia ra ngoài, thực ra là không đành lòng nhìn Khương Văn Hảo ngồi đó gượng cười đi? Nhưng cô ta vẫn muốn đi ra nhìn một cái, lại thấy cảnh tượng khiến lòng cô ta lạnh càng thêm lạnh.

Vậy mà Khương Văn Hảo lại cho anh một cái bạt tai! Người đàn ông cao cao tại thượng kia, ai dám động đến anh? Sau đó anh cũng không nói lấy một lời nặng nề, phần thâm tình cung chiêu ấy thậm chí trước đây anh cũng chưa từng dành cho cô ta.

Cô ta cứ gần anh một bước, tìm lại phảng phất như bị bàn tay vô hình xé rách thật mạnh, đau, nhưng còn lạnh hơn, lạnh đến từng tế bào, toàn thân dường như đông cứng. Trước mắt vẫn là người đàn ông quen thuộc đó, nhưng càng ngày càng xa lạ, xa lạ đến nỗi gần như không nhìn rõ.

Lộ Lâm đè nén cảm xúc run rẩy, đau đớn hỏi: “Anh cứ thích cô ấy như vậy ư? Cho dù bây giờ cô ấy không vô dụng mềm yếu như lúc trước, nhưng rốt cuộc có gì tốt chứ, vẫn kém xa mong muốn lúc trước của anh——”

“Lộ Lâm.” Đường Khải Sâm cực kỳ bình tĩnh ngắt lời cô ta, nói từng chữ rõ ràng rành mạch: “Không phải do cô ấy, là tôi thay đổi.”

Lộ Lâm kinh ngạc mở to mắt, lệ nóng quanh tròng, uất ức và không cam lòng, tất cả đều được giấu cẩn thận không muốn dễ dàng chảy xuống.

Trước sau Đường Khải Sâm vẫn nhìn cô ta, không lảng tránh, nói: “Chúng ta quen nhau từ nhỏ, nhà cô sa sút, nhưng luôn kiên cường tiến về phía trước, tôi thừa nhận lúc đó bị hấp dẫn bởi sự dung cảm độc lập của cô. Sau này cô muốn ra nước ngoài du học mà bỏ tôi, tôi tức giận khổ sở, nhưng còn phần nọ vì bị chà đạp tự tôn nhiều hơn, cô cũng biết tôi chưa từng thua ai bao giờ, cũng chưa từng bị ai dễ dàng đâm cho một đao đau đớn như vậy.”

Lộ Lâm kinh ngạc nghe từng lời, bàn tay đặt sát bên người siết chặt, bấm vào lòng bàn tay.

“Tôi luôn cho rằng, người phụ nữ tôi cần là người có chung đề tài giao tiếp trên công việc cũng là người có thể cùng tôi tiến lùi, nhưng khi thấy cô trăm phương nghìn kế, trở thành người không từ thủ đoạn, tôi bắt đầu hoài nghi lựa chọn của mình.

Lộ Lâm nghe anh nói không mang theo chút tình cảm nào, dường như chân không đứng vững, giọng nói yếu ớt cũng dần dần tan ra cùng gió lạnh: “Em đâu có cách nào, Khải Sâm, em biết anh thích phụ nữ độc lập, cho nên chuyện gì cũng không muốn làm phiền anh, không phải anh rất ghét người phiền toái hay sao? Nhưng có lúc nào anh đứng ở góc độ của em mà suy nghĩ cho em một chút! Em có gia nghiệp phải vực dậy, một người phụ nữ muốn làm được sự nghiệp, anh cho rằng rất dễ dàng ư?”

Đường Khải Sâm bình tĩnh nhìn cô ta gào thét, đợi cô ta trút lòng xong mới nói: “Đúng, cô có lập trường của cô, nhưng Lộ Lâm, đối mặt với vấn đề giống như thế, Khương Văn Hào lựa chọn cái gì?”

Lộ Lâm lui về phía sau một bước, hoàn toàn không đáp được, sắc mặt trắng bệch.

Đường Khải Sâm cũng không bức ép, anh nghiêng người không hề nhìn cô ta: “Mặc kệ lúc nào, đừng quên, Lộ Lâm, cô cho rằng cô và Lộ Lâm trước đây vẫn còn là cùng một người sao?”

Lộ Lâm lấy hai tay che má, rốt cuộc khóc không thành tiếng. Kì thật chính cô ta cũng biết, Lộ Lâm này sớm đã không còn là Lộ Lâm lúc trước, trong con sông đục vọng này, cô ta sơ sẩy một chút đã bị dòng nước chảy xiết cuốn trôi.

“Không phải cứ đứng trên đỉnh xã hội thượng lưu thì được tính là thành công, tôi nhớ rõ trước kia cô từng nói, với một người phụ nữ thứ đáng để kiêu ngạo nhất, không phải là không chế được vọng, mà là có thể không chế được góc tối âm u hẻo lánh nảy sinh vọng trong lòng mình.”

Những lời mình từng nói, giờ nghe thấy lại cảm thấy dường như đã trải qua mấy đời, cô ta ba mươi một tuổi, lại vẫn cứ coi trọng vật chất phù du, để lạc mất chính mình. Khó trách Đường Khải Sâm không hề yêu cô ta, bản thân mình như vậy, ngay cả chính mình cũng không dám nhìn kĩ.

Quá xấu xí, trái tim vụn vụn, giá trị quan vụn vụn, đáng ghét tận mặt như vậy, lấy cái gì hấp dẫn được anh?

Đường Khải Sâm nhìn cô ta một cái, giọng nói chìm dần: “Đừng đi gây phiền toái cho cô ấy, người thay đổi là tôi, cũng không liên quan gì đến cô ấy. Nếu cô nhất định muốn hận một người, nên là tôi mới đúng.”

Xung quanh rơi vào yên tĩnh đến quỷ dị, Lộ Lâm nâng mắt nhìn bóng dáng cao lớn dần dần đi xa, tầm nhìn đã sớm mơ hồ.

Văn Hào vốn còn đang vì việc kinh doanh mà mặt cau mày có, thế nhưng lúc trở về lại thấy trong vườn nhà mình khắp nơi đều có nhiều người ngồi, sân cũng có người, hơn nữa còn mở cả ban công tầng hai, kết quả ngay cả mặt bàn cũng hết chỗ.

Trong phòng bếp cũng khí thế ngất trời, chú Lâm đang đun thúc đầu bếp thấy cô tiến vào liền gọi to: “Chị Khương đi đâu vậy, mau đến giúp đi.”

“Vâng...” Văn Hào cũng không kịp hỏi đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể xắn tay áo lên bắt đầu chuẩn bị điểm tâm.

Sau vài giờ bận rộn, cuối cùng cô cũng có cơ hội tóm lấy một người phục vụ hỏi kĩ: “Này, đã xảy ra chuyện gì?”

“Tôi cũng không biết ạ, buổi trưa đến mấy bàn, buổi tối bây giờ đã chật cứng, em còn tưởng chị dán quảng cáo chứ!”

Văn Hào cũng buồn bực, đương nhiên lúc trước đã đăng quảng cáo, nhưng sao bỗng nhiên lại tốt thế? Thật là kì lạ.

Liên tiếp vài ngày đều như thế này, cho đến lúc tính tiền, nghi vấn trong đầu mới có đáp án. Một người trong số khách hàng cười nói với cô: “Này bà chủ, cô có quan hệ thế nào với giám đốc của Thịnh Phong vậy?”

Trái tim Văn Hào đột nhiên nhảy lên, lại vẫn cười hỏi: “Sao tự nhiên lại hỏi như vậy?”

“Bởi vì Thịnh Phong đang khuyến mãi đó, chỉ cần cô từng mua ở đó, kể cả có hóa đơn sắp mua căn hộ ở đó cũng được giảm giá, trước kia đã mua cũng được hỗ trợ.”

Vị khách hàng kia nói xong, còn quay ra nói giỡn cùng người bên cạnh, Văn Hào cũng không nghe vào, cô cúi đầu bấm đốt tay tính toán sơ qua cũng

cảm thấy phát run. Tên ngu ngốc này, một bên dạy cô kinh doanh không được lỗ vốn, sao bản thân mình lại làm ngược lại? Đường Khải Sâm anh không phải từ trước đến nay đều lấy lợi ích làm đầu sao?

Tiền hết khách, vẫn hảo lại ngồi ở quầy nhìn chăm chăm điện thoại một lúc lâu, Mấy ngày nay Đường Khải Sâm không đến, nhưng chuyện này nhất định phải gặp mặt nói rõ ràng. Cô liên tục thất thần, đến Bắc Bắc cũng thấy kì lạ: “Dì Hảo? Dì muốn gọi điện à? Có phải không nhớ số hay không?”

Văn Hảo đề ép huyết thái dương, bỗng nhiên nhìn Bắc Bắc nảy ra một ý, cười híp mắt tiến lên trước nói với bé: “Bảo bối, có thể giúp dì một chuyện không?”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chương 50

Editor: Linh Đang

Đường Khải Sâm mở cửa phòng khách sạn, lại bất ngờ nhìn thấy cục thịt nhỏ đang đứng ở hành lang nhìn mình chăm chăm, thân thể nho nhỏ bọc trong áo lông, chỉ lộ ra một đôi mắt ngăm đen sáng ngời.

“Sao cháu lại tới đây?” Anh không nhận được cúi người sờ sờ hai má Bắc Bắc, xác định độ ẩm thích hợp mới buông tay ra.

Bắc Bắc hạ thấp cổ áo lông xuống, lúc này mới cười híp mắt đưa thứ gì đó trong tay cho anh, lúc nói chuyện bên miệng mang theo một ít sương trắng: “Dì bảo cháu mang đến cho chú.”

Nghe nói như thế, Đường Khải Sâm liền biết nhất định Khương Văn Hảo đang trốn ở một chỗ gần quan sát tất cả mọi chuyện, nghĩ tới vài ngày trước hai người xảy ra một chút chuyện không thoải mái, anh không nhận được nhếch nhếch môi cười. Mở ra thứ mà nhóc con mắt công mang đến, ngoài một chút điểm tâm đẹp mắt, lại còn có phần hợp đồng?

Anh ngẩng đầu nhìn hành lang, phát hiện chỗ rẽ có bóng đen mảnh khảnh, nhưng nhanh chóng lui vào trong góc, hiển nhiên là sợ bị anh phát hiện..

“Chúng ta đi vào trước.” Ý cười trong mắt Đường Khải Sâm càng thêm sâu, nắm tay Bắc Bắc bước vào trong phòng.

Bắc Bắc ngồi trên sofa nhích tới nhích lui uống nước trái cây, Đường Khải Sâm mặc áo lông màu đen, hai chân vắt lên lật xem bản hợp đồng kia.

Thật đúng là tính cách của Khương Văn Hảo, tính rành mạch mọi chuyện với anh, nhưng phương án cô đưa ra rất khéo léo, có chính sách ưu đãi với các quân cấp cao của Thịnh Phong, sau này có thể tổ chức tiệc mừng thọ hoặc lễ đính hôn ở viện nhỏ nhà họ Khương, cũng có thể lấy chiết khấu.

Cứ như thế, dù cho là đối với Thịnh Phong hay đối với cô đều có lợi.

Đường Khải Sâm buông phần văn kiện kia, bụng cả phê trước mặt lên nhấp một ngụm. Ngoài cửa sổ màn đêm đã buông xuống, tầng nhà rất cao, chỉ có thể nhìn thấy bầu trời đen không thấy đáy, hình như đêm nay trời vô cùng lạnh, nhưng trong lòng anh lại lan tràn một trận ấm áp không nói rõ được.

“Chú?” Tự nhiên Bắc Bắc lên tiếng, nhìn ra cửa muốn nói lại thôi, “Chú xem xong rồi sao? Nếu mà không thành vấn đề thì mau ký tên, cháu... Còn phải về nhà làm bài tập đấy!”

Đường Khải Sâm nhìn ra nhóc con đang vội vã đi gặp Khương Văn Hảo, thời tiết bên ngoài rất lạnh, có lẽ là lo cô cảm lạnh. Khóe mắt anh hơi nheo lại, vươn tay xoa tóc mái mềm mượt của bé, bỗng nhiên nói: “Muốn ăn bánh ngọt không?”

“A? !” Hai mắt Bắc Bắc sáng lên, nhất thời biểu cảm trên mặt trở nên vô cùng rối rắm.

Văn Hảo thò đầu ra nhìn cửa phòng, chẳng lẽ xảy ra vấn đề gì, bằng không sao lâu thế rồi mà Bắc Bắc còn chưa ra? Hai tay cô bỏ vào áo bành tô, đứng giậm chân tại chỗ. Tuy rằng trên hành lang khách sạn cũng có điều hòa, nhưng hệ thống sưởi không đủ ấm, đứng một lát chân bắt đầu bị đông lạnh đến thấu xương.

Lấy điện thoại di động xem lại thời gian, Văn Hảo nhìn chăm chăm di động rồi tự nhiên ngẩn người. Thật ra hẳn là nên trực tiếp gặp anh để cảm ơn, nhưng nhớ tới lúc trước mình không phân tốt xấu đã cho anh một bạt tai, nên tự nhiên là ngại ngùng đi tới bước đó.

Lúc ấy cô cũng không khỏi quá xúc động ...

Văn Hảo đang ngẩn người, khi xoay người lại thì thấy có một người đang dựa vào vách tường, người nọ ôm cánh tay về mặt trời tức cười cười nhìn cô: “Em tới đây làm gì?”

“Tôi ——” Văn Hảo nhìn ra anh có tâm chọc ghẹo chính mình, hơi mím môi dờn mắt, “Có thấy hợp đồng không? Nếu mà không thành vấn đề, thì ký tên

đi.”

Đường Khải Sâm cúi đầu cười cười: “Khương Văn Hào, đây là bộ đáng em tới nói chuyện làm ăn sao? Tại sao với Lục Thiệu Hành thì lễ phép nhã nhặn như vậy, đối với anh thì tư thế lại như vào trận chiến?”

Văn Hào thở ra một hơi, cũng hơi cảm thấy chính mình quá khản trương, vì thế quay đầu nghiêm túc nói với anh: “Vậy anh cảm thấy, đề nghị của tôi thế nào?”

“À, có chỗ còn có chút không hiểu.” Đường Khải Sâm nghiêng người dựa vách tường, nói nghiêm túc.

Thấy anh nhún mày bộ đáng nghiêm túc, Văn Hào cũng không khỏi bắt đầu khản trương: “Chỗ nào?”

“Lạnh như thế, không bằng đi vào bàn bạc.” Đường Khải Sâm nói xong cũng tự nhiên dắt tay cô, kéo vào gian phòng.

***

Bắc Bắc ngồi bên bàn vui vẻ ăn bánh ngọt, ăn đến mức cái miệng nhỏ nhắn dính đầy kem trắng, đang xem hoạt hình trên TV, con gấu con kia vô cùng xui xẻo, làm một loạt các động tác khôi hài.

Trong phòng tràn ngập tiếng cười thanh thúy của đứa nhỏ, Văn Hào nhìn người đang chăm chú xem văn kiện, do dự một chút mới mở miệng: “Rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề?”

Từ lúc vào anh chỉ ngồi như vậy mà không nói gì, khiến cho cô không có cách nào mở miệng để cắt ngang, nhưng lấy hiệu suất của anh, tại sao có thể mất thời gian lâu như vậy mà còn chưa xem xong?

Đường Khải Sâm nghe vậy từ từ nâng mắt lên, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô, cánh tay thuận lợi vòng qua chỗ dựa sau lưng cô: “Chỗ này, anh còn không rõ lắm, em giải thích đi.”

Thật ra chỉ là vấn đề rất đơn giản, nhưng Văn Hào nghi ngờ mình viết kế hoạch không chuyên nghiệp nên mới dẫn đến đối phương xem không hiểu, vì thế kiên nhẫn giải thích một lần. Kết quả cô nói xong phát hiện đối phương vẫn chống cằm dưới ánh mắt giá lạnh, như thể giống như đang thất thần, hoặc là nói... Ngần người.

Cô ho một tiếng, khua khua tay với anh: “Hiểu không?”

Đường Khải Sâm vẫn như thế, khuỷu tay chống sô pha hơi gật đầu, bộ đáng biếng nhác lại thích ý, ánh mắt lại chuyển chủ đến mức khiến tim người ta đập nhanh: “Hiểu.

Văn Hào nhìn anh, cũng không nói rõ được là làm sao, luôn cảm thấy giờ phút này anh là lạ, ánh mắt quái dị, giọng điệu quái dị, đến không khí cũng không được bình thường. Có lẽ là hai người có rất ít lúc bình tâm tĩnh khí chung đụng với nhau, đặc biệt là đôi mắt kia của anh, luôn có loại ma lực hồn xiêu phách lạc.

Tim cô đập có chút loạn, cố ý quay đầu tránh ánh mắt trầm tĩnh của anh: “Vậy anh cảm thấy thế nào, không thành vấn đề thì ký tên.”

“Không thành vấn đề.” Anh nhẹ phun một câu, hơi thở ấm áp phun vào cổ cô. Cô lại quay đầu nhìn anh, khoảng cách giữa hai người vô cùng gần, cô còn có thể ngửi được mùi hương sau khi tắm của anh.

Người đàn ông cong cong khỏe mỗi, tâm tình sung sướng, nhanh chóng nghiêng người qua. Văn Hào hoảng sợ lui về phía sau, dường như muốn nhắm mắt theo bản năng.

Nhưng anh chỉ cầm lấy chiếc bút trên bàn trà cạnh chỗ cô, Văn Hào nhẹ nhàng thở ra, lập tức lại có chút bức bối, người này thật xấu, vào thời điểm này cũng không quên trêu chọc cô! Nhìn anh ký tên mà dường như không che giấu được ý cười, cô ầm ừ vươn tay hung hăng đẩy anh một cái: “Cười cái gì mà cười!”

Đường Khải Sâm ngồi nghiêm chỉnh: “Kiếm được tiền, tâm tình tốt mà thôi.”

“...” Văn Hào nghiêng răng, chỉ có thể hung hăng trừng anh.

Cuối cùng Đường Khải Sâm lấy bút ký xong, lúc Văn Hào nhận hợp đồng thì bị anh dùng lực kéo lấy tay, lòng bàn tay ấm áp bao vây lấy mu bàn tay của cô, cảm nhận được sự thô ráp và nóng hổi. Giọng nói trầm thấp của người đàn ông cũng nhẹ nhàng vang lên: “Hi vọng lúc hợp tác, em có thể đối xử bình đẳng với anh.”

Văn Hào bình tĩnh nhìn anh: “Đương nhiên, nếu đã quyết định hợp tác với anh, tôi đã sớm nghĩ rõ tất cả.”

Mặc kệ lúc trước thế nào, ít nhất hiện tại cô cần lấy đại cục làm trọng, nếu hoàn toàn chiếm tiện nghi của Đường Khải Sâm thì tự nhiên nội tâm của cô sẽ bất an, nhưng hiện tại theo như nhu cầu, bọn họ không ai nợ ai.

Đường Khải Sâm nhìn người phụ nữ trước mặt, quả nhiên khi phụ nữ tự tin thì rất có sức quyến rũ, lúc này nắm tay cô thật sự có chút luyến tiếc buông ra...

Bỗng nhiên tuyết ngoài cửa sổ bắt đầu rơi, đây là trận tuyết đầu tiên từ khi Lăng Thành bắt đầu mùa đông. Bắc Bắc chạy đến cửa sổ hưng phấn chỉ vào tuyết bay bên ngoài khua tay múa chân, không quay đầu nhìn hai người: “Dì chú ơi, mau nhìn!”

Hoa tuyết trắng nõn, sẽ nhanh chóng phủ lên tấm màn màu bạc cho thành phố, trên cửa sổ phản chiếu hai bóng dáng lớn một bóng dáng nhỏ, trong phòng đã mở hết hệ thống sưởi hơi, bỗng nhiên Văn Hảo cảm thấy giờ phút này, nội tâm cũng đã được lấp đầy.

Hai năm vừa rời khỏi Đường Khải Sâm, cô còn thật sự không cố gắng, lúc ấy ở sâu trong nội tâm vẫn còn vô cùng quyến luyến anh, mỗi khi nhìn đứa nhỏ, cuối cùng sẽ ảo tưởng hình ảnh một nhà ba người. Hình ảnh trước mắt từng là ảo tưởng quá xa vời, hai người mang theo đứa nhỏ xem tuyết đắp người tuyết, cho dù là một chuyện bình thường như thế, vẫn làm cho cô khát vọng rất nhiều năm.

Nay cuối cùng cũng có cơ hội thực hiện, nhưng đứa nhỏ của bọn họ lại cười gọi bọn họ là “Dì chú”, trong lòng không phải không chua xót, nhưng dù cho nói như thế nào, tóm lại là thực hiện ——

Lòng người không thể quá tham lam... Văn Hảo lặng lẽ xoay lưng đi, lau lau khóe mắt.

Trong lòng Đường Khải Sâm cũng bất an, cảnh tượng như vậy đối với anh không phải không xúc động, đặc biệt thân hình nho nhỏ của Bắc Bắc lại đứng đưa trước mắt, người phụ nữ anh yêu, con trai anh, đêm đông rét lạnh như thế, cuối cùng nội tâm cô độc nhiều năm của anh cũng tìm được một bến bờ ấm áp.

Anh đi qua gió đưa nhỏ lên cao, đỡ nhóc con đặt trên vai.

Bắc Bắc kinh ngạc trừng mắt to, một đôi tay nhỏ vẫn gắt gao ôm lấy cổ anh, bé khó tin nhìn Đường Khải Sâm, ánh mắt có chút chờ mong lại khiếp đảm.

“Như thế này mới nhìn được xa.” Lúc Đường Khải Sâm nói những lời này, dường như không dám nhìn vào mắt đứa nhỏ, lần đầu tiên anh có xúc động mãnh liệt muốn ôm đứa nhỏ vào lòng.

Bắc Bắc cúi đầu nhìn anh rất lâu, Đường Khải Sâm nghi ngờ nghiêng đầu, lại thấy đáy mắt đứa nhỏ có tầng ẩm ướt, giọng trẻ con non nớt thông thả nói: “Những bạn học khác luôn nói, được ba đặt lên vai, có thể nhìn rất xa, lần sau cháu cũng có thể nói cho các bạn biết, thì ra thật sự có thể nhìn được rất xa!”

Đường Khải Sâm nhìn ra ngoài cửa sổ ánh mắt thâm trầm như đêm tối, lòng anh như bị dao cắt ra, nhưng không thể thốt lên một từ khó chịu nào.

“Nếu... Cháu nguyện ý, đêm nay có thể tạm thời coi chú như ba...” Anh nói từng chữ đều vô cùng gian nan, lại khổ sở đè nén sự run sợ để không lộ ra bất cứ sơ hở nào.

Bắc Bắc lần nữa kinh ngạc cúi đầu nhìn anh, cuối cùng chậm rãi lộ ra nụ cười: “Cảm ơn chú.”

***

Xem xong cảnh tuyết, Đường Khải Sâm lái xe đưa hai người về nhà. Tuy rằng mặt đường không có tuyết đọng, nhưng có một tầng băng mỏng, cho nên đi vô cùng chậm. Đám người ở ngã tư đường đang hoan hô nhảy nhót chào mừng trận tuyết đầu tiên, con người thật kỳ quái, hàng năm đều nhìn thấy tuyết, lại vẫn vì trận mưa tuyết đột ngột mà mừng rỡ như điên.

Bắc Bắc dùng ngón tay vẽ lên cửa kính, Văn Hảo dùng sức ôm bé, vẫn chôn mặt vào hõm vai cu cậu, thỉnh thoảng bị nhóc con hỏi bé đang vẽ cái gì, cô liền phối hợp đáp vài câu.

Ngoài cửa sổ trời giá rét đông lạnh, Đường Khải Sâm cảm thấy lòng của mình cũng như bị băng lạnh giã vò, rất nhiều lần anh không nhịn được muốn nói sự thật với Khương Văn Hảo, cũng muốn nói thật với Bắc Bắc, nếu như là Đường Khải Sâm của ngày trước, nhất định sẽ không có nửa điểm do dự.

Nhưng hiện tại, bỗng nhiên anh hiểu rất nhiều đạo lý, ngoại trừ suy xét tâm tình của Khương Văn Hảo cùng đứa nhỏ, thậm chí còn có chút không đành lòng với nhà họ Chung.

Từ trước nhất định anh không phải như thế, hiện tại lại trở nên không giống rồi. Anh quá rõ ràng tại sao lại có sự thay đổi này, là Khương Văn Hảo, sau khi tiếp xúc với Khương Văn Hảo, anh hiểu rất nhiều thứ mà trước đây tính cách của anh không có, thiện lương, bao dung cùng nhân từ, còn có tôn trọng.

Đường Khải Sâm lái xe, trong lòng bị khuấy đảo hết lên, lúc trước muốn đoạt Khương Văn Hảo về, cũng nhất định phải đoạt đứa nhỏ lại, nhưng bây giờ, rất nhiều vấn đề trở nên khó giải quyết.

“Chú?” Bắc Bắc lại mở miệng gọi anh, kéo anh từ ngàn sợi dây vạn nút thất trở về.

Nhìn ánh mắt sáng rực của bé con, Đường Khải Sâm không nhịn được ôn nhu lên tiếng: “Làm sao thế?”

“Chúng ta có thể dừng lại ở quảng trường kia một chút không?”

Giọng điệu cẩn thận của đứa nhỏ, làm ngực Đường Khải Sâm như bị đâm nhói, anh gật gật đầu, dừng xe sang bên, thậm chí không hỏi vì sao.

Văn Hảo cũng buồn bực nhìn đứa nhỏ.

Bắc Bắc nghiêng đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút xin lỗi, cúi đầu nghịch ngón tay béo mập, lúc này mới nhỏ giọng nói: “Cháu muốn đi đắp người tuyết, không phải chú nói muốn làm ba cháu một đêm sao? Vậy có thể cùng cháu đắp một người tuyết lớn không, như vậy cháu không chỉ được ba nâng lên cao, mà còn được cùng ba đắp người tuyết lớn!”

Đường Khải Sâm nhìn thấy Khương Văn Hảo nhanh chóng quay đầu đi chỗ khác, biểu cảm của đứa nhỏ quá đơn thuần, đơn thuần đến mức như một chú thú sắc nhọn, hung hăng đâm vào trái tim anh.

Anh vươn tay dùng sức ôm thân thể nhỏ nhắn của đứa nhỏ, ở chỗ bé không nhìn thấy nhẹ nhàng cọ mi mắt mình vào những sợi tóc mềm mại, cuối cùng chất lỏng ẩm áp sắp tràn ra cũng biến mất, lúc này mới nhẹ giọng nói: “Được, chúng ta đắp người tuyết, con trai...”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Chương 51

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Trên quảng trường tụ tập không ít người, có các cặp đôi, cũng có vợ chồng trẻ dẫn theo con cái, vô cùng náo nhiệt vui vẻ. Đường Khải Sâm cảm cái xéng xúc tuyết nhỏ vừa mua ở siêu thị gần đó từng bước đi tới, từ xa đã trông thấy Khương Văn Hảo và nhóc con đứng trong tuyết chờ anh.

Trong nháy mắt đó, thành phố vốn bị bao phủ bởi những xô bồ thương nghiệp, ồn ào náo động xung quanh gần như tiêu biến, chỉ còn một lớn một nhỏ đứng tại chỗ kia, chứa đầy kì vọng chờ đợi anh. Bỗng nhiên Đường Khải Sâm có loại ảo giác, phảng phất thứ cả đời anh nhọc lòng tìm kiếm chính là hai người này...

Anh vô thức bước nhanh hơn, mặt đường cũng trơn, nhưng trái tim đều ngập tràn dằn vặt về hai người kia, còn vài bước nữa anh bắt ngờ bị trượt chân. Nhóc con cùng Khương Văn Hảo đều lo lắng hô thành tiếng: “Cẩn thận!”

Mắt Bắc Bắc trừng to, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ rõ vẻ khẩn trương, Khương Văn Hảo thì càng không phải nói, mắt không hề chớp lấy một lần.

Bỗng nhiên có người lo lắng, có người quan tâm, Đường Khải Sâm cảm thấy cho dù bị vấp ngã một lần như vậy cũng rất đáng giá, không khỏi lộ ra ý cười ôn hòa: “Không sao, thân thủ của anh rất tốt.”

Như là để chứng minh mình mạnh mẽ, anh đắc ý vẫy vẫy tay với hai người, nào ngờ vừa mới nói xong, hình như ông trời không xem nổi anh nói khoác, lập tức khiến anh không còn hình tượng ngã thẳng vào trong tuyết.

Trên quảng trường đã có nhiều tuyết đọng, nhưng dù sao cũng không đủ dày, ngã xuống thực sự là rất đau, Đường Khải Sâm nghe được tiếng cười cợt nén của nhóc con, giương mắt ra về hung ác lườm bé, kết quả là bắt gặp Khương Văn Hảo cũng đang cười.

Tên quý nhỏ Bắc Bắc thề lười với anh: “Ba già, người lớn tuổi không được cậy mạnh nha!”

Thực ra một tiếng “Ba” kia đối với nhóc con không có ý nghĩa gì, nhưng Đường Khải Sâm nghe được lại thấy trong lòng trăm mối ngổn ngang... Mãi đến khi Khương Văn Hảo vươn tay về phía anh, đứng trước mặt anh nhỏ giọng hỏi han: “Không sao chứ?”

Miệng cô nói như thế, nhưng trong mắt lại không giấu được ý cười, rõ ràng cô rất vui vẻ nhìn trạng thái chật vật của anh.

Đường Khải Sâm thu lại tâm tình rất nhanh, cũng vươn tay nắm ngón tay cô, thuận thế kéo người cùng nhau lăn vào trong tuyết. Văn Hảo bị anh ôm chặt trong ngực, hơi thở rối loạn nhìn xuống người đàn ông đã khắc sâu trong lòng, bên tai ừ ừ, dường như chỉ còn lại tiếng hét chói tai ồn ào của Bắc Bắc, cô bối rối cố gắng trốn tránh: “Đường Khải Sâm, anh thế này thật sự rất ngại tho!”

Anh lại cố tình không nghe thấy, ngược cổ lên hôn vào trán cô một cái thật mạnh, lần này không giống lần cưỡng hôn trước, không có ý muốn xâm lược cũng không gọi tình, lại sợ cô chưa đủ hỗn loạn anh kể thì thâm vào tai: “Như vậy mới giống người một nhà, có nạn cùng chịu.”

Văn Hảo thấy đuôi mắt cong cong ý cười của anh, chớp mũi hơi chưa xót, nhanh chóng thoát khỏi anh đứng lên, vẫn chưa hết giận đá một phát lên đùi anh: “Bệnh thần kinh, mau đứng dậy cẩn thận bị cảm, Bắc Bắc sẽ học anh mất.”

Giọng điệu hung dữ, nhưng đỏ ửng bên má không giấu được, Đường Khải Sâm nằm trong tuyết cười, cả trái tim đều thấy ẩm áp lạ thường.

***

Trẻ con luôn có một loại cố chấp khó có thể hình dung với việc đắp người tuyết, Bắc Bắc đeo găng tay bận rộn đến vui sướng, lộ ra ngoài khăn quàng là nửa khuôn mặt vì lạnh mà đỏ như trái táo, hưng phấn gọi to: “Ba ba mau mau! Nếu không tuyết sẽ bị lấy hết.”

Đường Khải Sâm cùng Văn Hảo giúp bé con cố định người tuyết, lại theo lời chỉ huy của bé mà trang trí mũi và mắt, Bắc Bắc vui vẻ sắp lật tung trời, vây quanh người tuyết chạy tới chạy lui: “Cái này còn lớn hơn người tuyết lần trước con làm cùng mẹ, chú đi thật là lợi hại.”

Vẫn là gọi không quen, bé con nhanh chóng sửa lại miệng, trong lòng Đường Khải Sâm vô cùng dày vò nhưng cũng hiểu rõ chuyện này không thể gấp gáp. Anh cố hết sức để bản thân trông bình thản như thường, mạnh mẽ vỗ vỗ bụng người tuyết, nâng cầm cao ngạo nhìn nhóc con: “Đương nhiên, lúc lớn bằng cháu, chú đã một mình ở trong sân đắp rất nhiều người tuyết.”

“Sao lại một mình? Chú không có ba ba sao?” Bắc Bắc tò mò dừng lại nói.

Động tác trong tay Đường Khải Sâm chậm lại, cuối cùng mỉm cười: “Ba của chú bị bệnh, không thể chơi với chú, chú đành phải tự chơi một mình.”

Văn Hảo ngoài ý muốn nhìn anh một cái, chuyện hồi nhỏ của Đường Khải Sâm cô cũng không biết, lúc lấy nhau cơ hội trao đổi giữa bọn họ rất ít, thì ra anh không phải sau khi trưởng thành mới vất vả, mà lúc nhỏ cũng không được vui vẻ...

Bắc Bắc có bộ dáng bùng binh đại ngộ, ra sức gật đầu: “Cháu hiểu được, giống như ba ba cháu đúng không ạ?”

“Cũng không khác lắm.” Đường Khải Sâm cười cười nheo mắt bé.

Bắc Bắc dừng lại, bỗng nhiên chạy tới ôm lấy chân anh, Đường Khải Sâm không hiểu ra sao cúi đầu, chợt nghe nhóc con mở miệng nói giòn tan: “Chú à, thì ra chú lại giống cháu, về sau cháu sẽ đối xử với chú tốt hơn một chút. Chúng ta ngoéo tay từ nay trở thành bạn tốt đi?”

Đường Khải Sâm dở khóc dở cười, lại bị tâm tư thiện lương này của nhóc con làm cho cảm động, cõng găng tay ngoéo tay với bé: “Được, chúng ta làm bạn tốt.”

Nói xong lại thì thầm vào tai bé: “Vây cháu nên thường xuyên khen ngợi chú trước mặt dì nhé.”

Ai biết sau khi Bắc Bắc nghe xong lời này, về mặt khó xử nhìn Đường Khải Sâm, về mặt rồi rắm cân nhắc kia làm anh suy t học máu. Không phải nói làm bạn tốt sao? Chẳng lẽ anh lại không có ưu điểm nào xứng đáng để con trai mình mở miệng khen một câu ư?

Mặc dù thi thoảng vẫn bị nhóc con không có việc gì làm cho ghen một chút, nhưng rõ ràng Bắc Bắc đã đối xử ân cần với Đường Khải Sâm hơn, hai người ở chung càng lúc càng thân thiết, lại còn thông đồng với nhau chòng ghẹo Văn Hảo!

Văn Hảo đang hết sức chăm chú dùng nhánh cây làm cổ áo cho người tuyết, bỗng nhiên cảm thấy lạnh toát trên mặt, quay đầu liền thấy mặt Đường Khải Sâm gần trong gang tấc, sau đó chưa kịp nói chuyện, liền bị xoa một nắm tuyết lên mũi.

Bắc Bắc cười nghiêng ngả: “Dì, trông dì thật đáng yêu.”

Văn Hảo phần uất nắm một nắm tuyết, đuổi theo đánh Đường Khải Sâm, kết quả anh ôm lấy Bắc Bắc chạy đi. Bắc Bắc ghé lên vai Đường Khải Sâm làm vẻ mặt ngáo ộp dọa cô: “Dì đuổi không kịp kia, chân chú thật dài!”

Văn Hảo càng thêm thẹn quá thành giận, chỉ vào bóng dáng Đường Khải Sâm mắng: “Đường Khải Sâm, Bắc Bắc học xấu đều tại anh!”

“Có sao?” Thế nhưng Đường Khải Sâm ôm tên nhóc lui lại cạnh cô, ý vị thâm trường liếc mắt nhìn hai chân cô: “Nó chỉ nói thật mà thôi, đúng không bảo bối?”

Bắc Bắc ra sức gật đầu.

“Tên nhóc thôi!” Văn Hảo đỏ mặt đuổi theo, nhưng mà hai người kia chạy rất nhanh.

Tiếng cười của họ lẫn trong đám người, dường như đêm nay nhất định không trở rét, khắp nơi đều là cảnh tượng hòa thuận vui vẻ, khiến trong lòng Văn Hảo sinh ra một loại ảo giác, hình như bọn họ thực sự biến thành người một nhà, những vấn đề khúc mắc đau khổ đều biến mất.

Đội đáp xong người tuyết Bắc Bắc nhất định muốn chụp ảnh chung với nó, Đường Khải Sâm nhân cơ hội ôm vai Văn Hảo, chỉnh di động: “Chúng ta cùng chụp ảnh gia đình.”

Vừa nói xong, anh liền cảm giác được bả vai đơn bạc của người phụ nữ này có hơi cứng lại, nhưng rất nhanh đã thoải mái tươi cười: “Tốt quá.”

Văn Hảo nói xong dùng sức đập vào ngực anh một cái, ngoài cười trong không cười: “Chụp ảnh thì chụp ảnh, đừng động chân động tay, đùa giỡn lưu manh đến nghiệm rồi hả?”

Bắc Bắc cười vui vẻ về phía máy ảnh, nhóc con kia rất thích chụp ảnh, thậm chí còn bày ra vẻ mặt dương dương tự đắc. Trong chớp mắt ấn nút chụp ảnh, Đường Khải Sâm vẫn cứ dùng sức ôm sát người phụ nữ bên cạnh, mặt hai người rất gần, tuy rằng nét mặt không biến hóa nhiều, nhưng trong mắt đều tràn đầy ý cười.

Hình ảnh lưu lại, tuyết đêm giá lạnh, lại tràn đầy yêu thương.

***

Lúc rời đi Văn Hảo thấy ở đầu ngõ không xa có người bán khoai nướng, đồ bình dân đó không biết Đường Khải Sâm có ăn quen không? Nhưng khi còn nhỏ cô thích nhất là mùa đông hai cha con mua khoai về nướng cùng nhau vây quanh bếp củi ăn, bây giờ đột nhiên cực kì nhớ mùi vị năm đó.

Vì thế cô mở miệng gọi người đang đi phía trước: “Này, Đường Khải Sâm! Chúng ta đi ăn cái kia được không?”

Đường Khải Sâm dừng chân quay đầu, không có cảm xúc gì đặc biệt, chỉ hơi hơi nhướn mày lộ ra vài phần nghi hoặc, thoạt nhìn vị tổng giám đốc đại nhân thật có vẻ thực sự chưa từng ăn khoai nướng.

Văn Hảo đi về phía người bán khoai mua ba củ, một nhà ba người ngồi ở bậc thang một mái hiên ăn khoai. Bắc Bắc ngồi giữa hai người, thỏa mãn thờ dài: “Thật ngọt, thật mềm, giống như kẹo đường vậy.”

“...”

Hai người còn lại nhin không được liếc nhau, hoài nghi thứ mà nhóc con ăn rốt cuộc có giống của bọn họ không vậy? Ăn thế nào lại ra hương vị kẹo đường?

Văn Hảo quan sát Đường Khải Sâm, không khỏi hơi buồn cười, người đàn ông cao lớn mặc áo khoác dài được thiết kế tỉ mỉ, lại ngồi bên đường ăn khoai nướng cùng cô không để ý hình tượng, cảnh tượng này nếu là trước đây cô tuyệt đối không dám nghĩ tới. d

Đường Khải Sâm phát hiện cô đang chăm chú nhìn mình, hơi hơi nghiêng đầu liếc cô: “Có phải cảm thấy anh thế này rất đẹp trai hay không?”

Văn Hảo tròn trĩnh mắt, lúc quay đầu không nhin được nhẹ nâng khóe môi.

“Người phụ nữ trong ngoài bắt nhất này.”

Nghe anh giễu cợt, Văn Hảo cũng trả lời lại một cách mỉa mai: “Anh thì không trong ngoài bắt nhất?”

“Không nhé, trước giờ anh đều thẳng thắn.” Đường Khải Sâm cười nhìn cô, từ từ kẻ lại gần: “Khương Văn Hảo, anh thích em”

Văn Hảo sững sốt, lập tức đẩy anh ra, quay đầu không nói chuyện. Cho dù hôm nay hai người ở chung rất được, nhưng cô vẫn không có dũng khí bước thêm...

Tuyệt đã ngừng từ bao giờ, khắp nơi đều trắng xoá, Bắc Bắc vây quanh bếp lò nói chuyện cùng ông lão bán khoai, bắc chúc đáng về nướng khoai của ông lão. Trên bậc thang chỉ còn Khương Văn Hảo và Đường Khải Sâm ngồi sóng vai, nhất thời hai người đều không biết nên nói gì.

Vẫn là Đường Khải Sâm mở miệng trước: “Đêm nay anh rất vui.”

Anh nói xong mới quay đầu nhìn cô, một đôi mắt tối đen như mực, rõ ràng đang chờ câu trả lời của cô. Văn Hảo do dự hai giây, cũng nhẹ nhàng gật đầu: “Tôi cũng thế.”

Có thể bình thân ở chung như vậy, mang theo Bắc Bắc, có lẽ tương lai sẽ không có cơ hội, trong lòng hai người đều ăn ý, ai cũng không đành lòng đánh vỡ yên tĩnh ngắn ngủi này.

p/s: Sắp thi Đường lối rồi, ai đó cho mình mượn não đi, làm ơn!!!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Chương 52

Editor: Linh Đang

Thạch Hiểu Tinh cũng sẽ thường thường gọi điện về, lần này nghe nói Văn Hảo cùng Đường Khải Sâm đang hợp tác, kinh ngạc một lúc lâu mới lên tiếng: “Hiện giờ hai người đang chung đụng rất ăn ý?”

“Dựa vào đâu mà chị đưa ra kết luận này?”

Văn Hảo nhớ tới buổi sáng hai người còn vì một chiến lược tuyên truyền tranh cãi mặt đỏ tai hồng, thật sự Đường Khải Sâm người này không có một chút phong độ quân tử nào, chỉ vì âm ỉ mà trực tiếp đóng sầm cửa bước đi! Cô tròn trĩnh mắt, trong lòng càng thêm khinh bỉ người đàn ông này.

Thạch Hiểu Tinh lại cười không có ý tốt: “Thôi đi, nếu không ăn ý thì sao lại hợp tác được, hơn nữa là, rõ ràng mục đích của người ta cũng không phải cái này.”

Văn Hào giả bộ không nghe hiểu, nói sang chuyện khác hỏi: “Chung Gia Minh thế nào rồi?”

“Tình huống tốt hơn trước kia, có khi cũng sẽ thử nói chuyện với chị, hơn nữa...” Cô nói xong câu này, bỗng nhiên kỳ quái không lên tiếng nữa.

Văn Hào kinh ngạc mắt nhìn màn hình di động, lại nhẹ giọng gọi cô: “Hiểu Tĩnh?”

“Ừ, chị ở đây.” Thạch Hiểu Tĩnh ho khan một tiếng, giọng thấp hơn không ít, “Lần trước tự nhiên anh ấy còn hôn chị.”

“À.” Văn Hào gật gật đầu, bỗng đứng lập tức từ trên giường ngồi dậy, kinh ngạc mắt hạnh tròn xoe, “Chị nói cái gì, Chung Gia Minh hôn chị! Hôn chỗ nào?”

Thạch Hiểu Tĩnh bị cô đột nhiên đề cao âm điệu làm giật mình, liên tiếp “Suýt” vài tiếng: “Em nhỏ tiếng chút, bị người khác nghe được thì ngại lắm” D

Văn Hào vẫn không thể tin những gì mình nghe được, thời gian Chung Gia Minh cùng Thạch Hiểu Tĩnh kết hôn không lệch với cô cùng Đường Khải Sâm bao nhiêu, nhảm tính cũng bảy tám năm rồi, trong thời gian này hai người đừng nói là hôn, dù cho Thạch Hiểu Tĩnh đề trần đi tới đi lui trước mặt Chung Gia Minh, anh ta cũng sẽ không có chút phản ứng nào.

Thạch Hiểu Tĩnh hiếm khi hơi ngược ngùng nói: “Còn có thể hôn chỗ nào, đương nhiên là môi, Khương Văn Hào, em cần gì kinh ngạc như vậy? Anh ấy vẫn luôn trị liệu có tiến bộ cũng rất bình thường mà.”

“Em biết.” Văn Hào vuốt ngực, trên mặt vừa mừng vừa sợ, “Em có thể không giật mình sao, Hiểu Tĩnh, cuối cùng chị cũng sắp hết khổ.”

Thạch Hiểu Tĩnh lại thở dài: “A Hào, thật ra... Trong khoảng thời gian này chị suy nghĩ rất lâu, chị nghĩ dù cho cả đời Gia Minh như vậy, cũng rất tốt.”

Ngoài ý muốn Văn Hào “Ừ” một tiếng, không sao lại nhẹ giọng xuống.

Chỉ nghe Thạch Hiểu Tĩnh nhẹ giọng giải thích: “Trước kia kết hôn với anh ấy đương nhiên là vì báo ân, nhưng sau này chị phát hiện, đã sớm có tình cảm với anh ấy. Dù cho người ta mãi mãi im lặng, nhưng anh ấy lại biến thành vương bận mỗi ngày của chị, chị sẽ không rời khỏi anh ấy, nếu anh ấy vĩnh viễn không khỏi được, chị sẽ an tĩnh sống với anh ấy qua ngày, không phải tình yêu Plato* cũng rất tốt đẹp sao?”

Cách sóng điện, Văn Hào chỉ có thể nghe được giọng nói trầm thấp chậm rãi mềm mại ôn hòa của bạn thân, nhưng dù cho không thấy được biểu cảm của đối phương, dường như cô cũng có thể mơ hồ thấy được ý cười trên môi cô ấy.

“Hiểu Tĩnh, hai người đều thiện lương như vậy, nhất định ông trời sẽ thiên vị hai người.” Vào thời điểm này cô không biết nên nói như thế nào, mỗi người đều có lựa chọn của mình, chuyện cảm tình vốn chính là như người ta uống nước ấm lạnh tự mình biết.

Thạch Hiểu Tĩnh thoải mái nở nụ cười: “Ừ, chị vẫn rất có lòng tin, tình trạng của Gia Minh càng ngày càng tốt, nói không chừng có ngày thật sự có thể hồi phục. A Hào, nếu anh ấy có thể tốt lên, chị sẽ nói sự thật cho ba mẹ, trả lại Bắc Bắc cho em.”

Nói xong lời này, cả người Văn Hào đều ngây ngẩn, cô khó có thể tin nắm chặt di động, yết hầu lại chua chát, như bị cái gì đó hung hăng giữ lại không thể hô hấp, hồi lâu mới có sức phun ra một câu: “... Thật sự, thật sự sẽ có ngày đó sao?”

“Sẽ có, A Hào! Em đã nói ông trời sẽ chiều cố người thiện lương, em đã chịu nhiều đau khổ như vậy, nhất định sẽ được đối xử ôn nhu nhất.”

Văn Hào nghe giọng nói nhẹ nhàng chậm chạp của cô, đưa tay dùng sức che miệng lại, vẫn không khống chế được khóc thành tiếng. Có lẽ ngày đó rất xa xôi, có lẽ vĩnh viễn sẽ không đợi được, nhưng hi vọng này vẫn làm cho thế giới của cô sáng lên trong nháy mắt.

Chưa bao giờ dám hy vọng chuyện xa vời, bỗng nhiên lại có chờ đợi, thì ra thế giới này cũng không nát bét như cô nghĩ.

Thạch Hiểu Tĩnh lại hàn huyên cùng cô vài câu mới cúp điện thoại, bởi vì tình huống của Chung Gia Minh có chuyển biến tốt đẹp, cho nên thời gian đến ngày bọn họ về nước lại kéo dài. Văn Hào ngồi trở lại bên giường, Bắc Bắc nằm ở trên giường nhỏ đang ngủ say, khuôn mặt nhỏ trắng nõn được bao phủ trong vàng sáng, cái miệng nhỏ nhắn hơi chu lên, bộ dáng vô cùng đáng yêu.

Cô đưa tay sờ sờ gương mặt bé, nhóc con không an phận lật người, bàn tay mập mạp đè lên mu bàn tay cô, độ ấm nóng bỗng, lại mềm mại ôn hòa. Văn Hào nắm quả đầu nhỏ của bé đưa tới bên môi, in lên một nụ hôn thật sâu.

***

Ngày hôm sau Đường Khải Sâm tới viện nhỏ của nhà họ Khương, rõ ràng phát hiện Khương Văn Hào có chút gì đó khác biệt, dường như tâm trạng của cô vô cùng nhay nhót, gặp người liền cười, đến anh cũng dính không ít may mắn.

Anh nghi ngờ giữ chặt nhân viên phục vụ sinh hỏi, đối phương lẳng lẽ đề nặng tiếng nói: “Ai mà biết được? Hôm nay vui vẻ cả ngày, có phải nói yêu đương hay không?”

Lời này làm hai bên mây rậm của Đường Khải Sâm hoàn toàn vụn lại, mặt mày càng thêm trầm đến dọa người, anh canh phòng nghiêm ngặt như vậy, chẳng lẽ còn có cá lọt lưới? Hay là tên Lâm Kỳ lúc trước làm người ta ghét?

Chỉ cần điện thoại của Khương Văn Hảo vừa vang lên, Đường Khải Sâm sẽ giả bộ lướt qua, nghe được là cung cấp hàng hoặc khách đặt món mới thờ phào nhẹ nhõm.

Sau hai ba lần như vậy, đến Văn Hảo cũng nhìn ra, trực tiếp ôm lấy cánh tay nhìn anh chăm chăm “Anh giám thị tôi?”

Đường Khải Sâm cũng thẳng thắn: “Là quan tâm em mới đúng, hôm nay tâm tình tốt như vậy, có chuyện gì vui?”

Môi mắt Văn Hảo cong cong nghiêng đầu: “Là chuyện tốt, nhưng làm sao được, tôi cũng không muốn nói cho anh biết.”

“...” Đường Khải Sâm nhìn bóng dáng cô đi xa, bực tức nghiêng hàm răng.

Văn Hảo ngồi bên quầy bar, trong lòng cũng đang cân nhắc chuyện này, năm đó bởi vì lo lắng đứa nhỏ có bệnh tim di truyền nên Đường Khải Sâm mới quyết định không cần bé, như vậy nếu quả thật có thể thừa nhận Bắc Bắc, rốt cuộc có cần nói thân thể đứa nhỏ cho anh không? Không nói đi, dù sao bọn họ cũng sẽ không có kết quả gì, nhưng rõ ràng là cũng sẽ không gặt được.

Cô ngồi nghĩ phiền muộn, mãi đến khi có người gọi cô một tiếng: “Chị Khương?”

Là quản lý sảnh trước, Văn Hảo nghi ngờ nhìn cô một cái: “Làm sao?”

“Chị xem lại chỗ này một lần nữa, em cảm thấy có chút vấn đề.”

Cô gái cau mày đưa đồ qua, Văn Hảo nhìn thoáng qua, lại lấy máy tính ấn lại một lần, liên tục nói xin lỗi: “Là chị sơ sót, may là em phát hiện, nếu không thì phiền toái.”

“Không có việc gì.” Cô gái kia thành thật, nói xong lại tò mò nhìn cô, “Em còn tưởng chỉ có em học kém nên mới không thể tính toán sổ sách, không phải chị tốt nghiệp đại học ở nước ngoài sao?”

Trong cảm nhận của cô bé, Khương Văn Hảo có tiếng là đã ra nước ngoài, dù cho học trường nào, đã ra nước ngoài thì sẽ có khác biệt.

Văn Hảo nghe vậy động tác trên tay ngừng một giây, quay đầu cười: “Không có, chị chưa tốt nghiệp đại học, được nửa chừng thì thôi học.”

Cô bé kia kinh ngạc nhìn cô, Văn Hảo thấy Đường Khải Sâm ngồi cách đó không xa đang nghịch di động không để ý đến chỗ này, hơi mím môi vẫn nhưng không định nói tiếp: “Không sao rồi, em đi làm việc tiếp đi.”

“À, vâng.”

Tiếng bước chân của cô bé kia dần xa, Khương Văn Hảo cũng tiếp tục cúi đầu xem sổ sách, lúc này Đường Khải Sâm mới đặt điện thoại trên mặt bàn.

Thấy tự nhiên tâm tình của Khương Văn Hảo tốt như vậy, anh lập tức đoán được có lẽ có liên quan tới Bắc Bắc, lập tức nghĩ tới Chung Gia Minh, quả nhiên gọi điện thoại qua thì nghe được tin vui là tình trạng của anh ta chuyển biến tốt. Nhưng trong khoảnh khắc cúp điện thoại, lại đúng lúc nghe được đoạn đối thoại của Khương Văn Hảo với quản lý...

Từng câu từng chữ hai người nói anh đều nghe rõ ràng, anh quá rõ ràng vì sao Khương Văn Hảo lại nghỉ học giữa chừng.

Là anh tạo thành, nói đến cùng, quả thật nghiệt anh tạo quá sâu.

***

Văn Hảo nhìn chăm chăm sổ sách tầm mắt cũng bắt đầu trống không, có chút miệng vết thương dù cho bị năm tháng niêm phong đã lâu, nhưng lúc tự nhiên bị người đề cập tới sẽ vẫn đau đến chết đi sống lại ——

Năm ấy cô bị Đường Khải Sâm, không, theo như lý do thoái thác sau này của anh và Chu Từ Nghiêu, những người lúc ấy ép cô tới phòng giải phẫu là Lộ Lâm cùng Chu Từ Nghiêu sắp xếp. Những người đó đưa cô vào phòng giải phẫu, tay lạnh như băng cứng rắn, thậm chí bác sĩ dùng dây thừng độc ác quấn lấy hai chân cô.

Thân dưới bị nhục nhã bại lộ trong phòng, toàn thân cô đều bắt đầu co rút phát run, khắp nơi đều có tiếng vang lạnh lẽo của kim tiêm dụng cụ kim loại, cô không nghe được, nhưng lại có thể nhìn thấy bác sĩ mặt không đổi sắc đang chuẩn bị thuốc mê.

Trong lòng dầy vò cùng tuyệt vọng, giây phút kia làm cho cô cảm thấy cả bầu trời đều sụp đổ, lúc ấy Văn Hảo nghĩ, có lẽ cứ kết thúc như vậy đi, cuối cùng đoạn tình yêu đơn phương vô vọng lại khó chịu ấy cũng chấm dứt. Cô cho rằng vốn anh hùng cái thế đã không thuộc về cô, giờ phút này lại còn tàn nhẫn đẩy mạnh cô vào địa ngục.

Văn Hảo thấy kim tiêm của bác sĩ sắp đâm vào tay mình, cô phát điên giãy dụa, đúng lúc đó các y tá gắt gao giữ lấy tay cô, xiết cổ tay cô xanh tím đến đen, nhưng cô lại không thấy đau, chỉ biết là con của cô sắp không còn nữa.

Trong giây phút bị chìm ngập trong tuyệt vọng thì cuối cùng có người xông vào, cô đầy nước mắt nhìn cửa, nhưng người xuất hiện không phải anh, không phải là ba của con cô.

Là Chu Tử Nghiêu, là Chu Tử Nghiêu luôn cứu cô vào giây phút bất bất nhất.

Trong khoảnh khắc Chu Tử Nghiêu xuất hiện, cả người Văn Hào đều buông lỏng, cô biết mình an toàn rồi.

***

Đường Khải Sâm luôn nhìn màn trời xanh biếc ngoài cửa sổ, suy nghĩ cũng trở về năm đó. Khi anh chạy tới bệnh viện thì chỉ thấy một đồng nước máu nghe nói là con của anh, máu thịt mơ hồ, màu đỏ sậm kích thích làm anh không dám liếc mắt nhìn lâu.

Tương anh có gì mà chưa thấy qua, nhưng quả thật lúc đó không dám nhìn kỹ, có lẽ chính là bởi vì như thế này, mới để cho Chu Tử Nghiêu có thể giúp cô lừa dối.

Từ sau đó anh mất ăn mất ngủ một khoảng thời gian dài, ăn không vô bất cứ thức ăn mặn cùng đồ ăn có màu hồng, dù cho anh có khôn kiếp cũng không có khả năng không động tâm với đứa nhỏ của mình, áy náy mạnh mẽ làm cho anh không dám nghĩ tới Khương Văn Hào.

Không có cách nào đối mặt, thậm chí lần đầu tiên sinh ra cảm xúc nhất gan ...

Sau khi Khương Văn Hào rời đi từ bệnh viện cũng không về lại căn nhà kia, trước kia vì chờ anh nên cô đặc biệt mua một chiếc đèn câu cá vô cùng đẹp đặt trong phòng khách, nhớ rõ lúc ấy cô hoạt bát nói với anh: “Như vậy anh vừa mở cửa có thể biết em đang ngồi chỗ nào chờ anh, có thể nhìn thấy em đầu tiên rồi!”

Lúc ấy vừa nghe anh cảm thấy cô ngốc, thật sự là đứa ngốc mà, nhưng từ sau khi cô rời khỏi, rốt cuộc ngọn đèn kia cũng không sáng lên nữa. Góc đó tối đen mỗi ngày, làm cho anh cảm thấy áp lực cùng tịch mịch.

Không có người chuẩn bị bữa sáng cho anh, cũng không ai lú rú quán anh nói chuyện.

Đường Khải Sâm nhớ rất rõ ràng, đoạn thời gian đó anh vô cùng không được tự nhiên, cảm thấy chỗ nào của căn nhà kia cũng có giọng nói và hơi thở của Khương Văn Hào, những thứ đó cuốn lấy anh đến không thở nổi.

Anh nhờ Chu Tử Nghiêu tìm Khương Văn Hào, kết quả chờ được lại là tin tức Khương Văn Hào không muốn về nhà.

Anh biết cô ở trong khách sạn, lúc ấy trong lòng khó thở, nhưng rõ ràng biết là mình không đứng trước, thậm chí anh muốn đi dụ dỗ cô? Giải thích với cô, người phụ nữ kia mềm lòng, nhất định sẽ cùng anh trở về.

Nhưng không đợi anh hành động, Khương Văn Hào đã nhân dịp anh không ở nhà thu hành lý đi. Khương Văn Hào nói muốn về trường học ở, an tâm đọc sách.

Cô đọc sách gì? Người có đầu óc kém lại không có lòng cầu tiến, lại còn nói vì an tâm đọc sách mà chuyển về trường học ở? Đường Khải Sâm quá rõ ràng Khương Văn Hào đang nổi giận, cấu kình.

Anh không có kiên nhẫn để cung chiều phụ nữ, vì thế liền để tùy, dù sao người phụ nữ kia sẽ không rời khỏi anh, sớm muộn gì cũng sẽ trở về.

Nhưng mà làm người sợ nhất chính là quá mức cuồng vọng tự đại, sai lầm nhất trong đời anh là cảm thấy Khương Văn Hào sẽ không rời khỏi mình, quyết định sai lầm nhất chính là lúc ấy để cô đi.

Bởi vì lúc đó sự nghiệp của anh đến thời kỳ mấu chốt, bận rộn sau đó quên người phụ nữ kia sau đầu, không đi tìm cô, không đi nhìn cô, trong một năm đó, Khương Văn Hào bỏ học vùng trộm sinh Bắc Bắc, sinh ra đứa nhỏ của bọn họ.

Cũng trong một năm kia, tình cảm vừa hé nở của anh bỗng nhiên bị cắt ngang. Đường Khải Sâm suy nghĩ rất nhiều lần, nếu khi đó anh đi tìm Khương Văn Hào, có phải tất cả sẽ không giống lúc này không, bọn họ sẽ yêu nhau vào một ngày nào đó của tương lai? Sẽ không bỏ qua nhau nhiều năm như vậy.

**Tình yêu kiểu Platon là một kiểu tình yêu trong sáng, thuần khiết, chỉ có những mối liên hệ tinh thần và hoàn toàn không có quan hệ tình dục, đụng chạm xác thịt.

Thuật ngữ này được đặt theo tên của Platon (427-347 trước công nguyên), một triết gia duy tâm lừng danh thời cổ đại Hy Lạp. Sở dĩ thuật ngữ này được đặt theo tên của Platon bởi vì ông là người đầu tiên trong lịch sử đề cập đến kiểu tình yêu này trong tác phẩm “Symposium”. Vào thời Phục Hưng ở Châu Âu, khoảng năm 1533, Marsilio Ficino - một học giả người Italia, môn đồ của Platon - mới sử dụng thuật ngữ “amorphatonicus” (tình yêu kiểu Platon) để chỉ tình yêu đôi lứa thiên về tinh thần, hướng đến những giá trị thiêng liêng, không có dục vọng thể xác. Nhưng cho đến khi nhà thơ, nhà viết kịch người Anh William Davenant viết vở kịch “The Platonic Lovers” trình diễn năm 1635 thì thuật ngữ này mới trở nên thông dụng. Có lẽ hiếm hoi có một kiểu tình yêu nào lại được nhiều nhà triết học, nhà văn, học giả hào hứng bàn luận đến như tình yêu kiểu Platon. Tình yêu trong cuộc sống có thể chia thành ba dạng thức: tình yêu thuần túy tinh thần, tình yêu thuần túy thể xác và tình yêu kết hợp giữa hai yếu tố tinh thần và thể xác. Trong đó tình yêu kết hợp giữa hai yếu tố tinh thần và thể xác được xem là tròn trịa, viên mãn nhất và được nhiều đôi lứa yêu nhau hướng tới nhất. (Báo phụ nữ 8)

Editor: mình thấy những bài báo viết về tình yêu Plato trên mạng rất hay, các bạn cũng có thể tìm đọc nhé

Tác giả có lời muốn nói: Khi đó Văn Hào 20 tuổi, mù quáng lại tùy hứng, cho nên lúc đó quyết định bảo vệ con của mình sinh đứa bé ra, nhưng nếu ở tuổi 28 để cô lựa chọn, có lẽ cô sẽ không nhất định lựa chọn như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: chương 54.1

Editor: Linh Đang

Lâm Ki vẫn còn trẻ, ở trước mặt Đường Khải Sâm vốn thiếu kiên nhẫn, anh ta vươn tay ôm chặt eo Văn Hào, ánh mắt lại hung hăng găm trên thân người đàn ông đối diện, như tuyên cáo chủ quyền nói: “Chúng ta đi khiêu vũ.”

“Tôi —— “

“Cô ấy sẽ không nhảy.” Đường Khải Sâm thay Văn Hào trả lời, lúc mở miệng thì giọng lại khàn khàn, không giống với giọng điệu bình thường khi nói chuyện, hình như là ngã bệnh.

Lúc này Văn Hào mới phát hiện sắc mặt anh không được tốt, vẻ mặt đậm nhạt, thiếu đi khí thế hăng hái như lúc trước, khó trách mấy ngày nay không tới chỗ cô, xem ra không phải giận dữ với cô, mà là thân thể không thích hợp.

Lâm Ki thấy hai người như vậy rất không thoải mái, dù cho không đứng chung một chỗ, nhưng ánh mắt đụng nhau như đang truyền những tin tức mà anh ta không hiểu. Anh ta không muốn mình trở thành người ngoài cuộc, vì thế dùng sức một kéo cánh tay Văn Hào, càng thêm ôm người vào trong lòng mình: “Tôi dạy cho cô.”

Không nói lời gì, Văn Hào đã bị anh ta nửa ôm vào sàn nhảy.

Đường Khải Sâm nhú nhú mày, bước chân cũng vội vàng đi theo.

Văn Hào thật sự không biết nhảy, trước kia không phải cô chưa từng học qua cách xã giao của xã hội thượng lưu, nhưng sự phối hợp của cơ thể quá kém, cộng thêm khi đó tuổi còn trẻ thiếu kiên nhẫn, nhanh chóng bỏ qua.

Lúc này bị Lâm Ki mang theo, dưới chân vẫn rồi như lúc trước, thấy đã giẫm lên chân anh ta vài lần, lập tức hai má cô đỏ bừng, liền tiếp nói: “Lâm Ki, chúng ta đừng nhảy nữa.”

“Không có việc gì, cô theo tôi.” Khó có lúc Lâm Ki kiên nhẫn, nhưng ánh mắt vẫn khiêu khích nhìn về phía Đường Khải Sâm vài lần.

Văn Hào biết thân phận của Lâm Ki đã sớm hấp dẫn không ít người nhìn qua, có lẽ lúc này có rất nhiều người đang bàn luận sôi nổi sau lưng cô! Cô càng thêm cảm thấy bối rối, giọng nói đã trở nên nghiêm túc: “Anh coi tôi là chiến lợi phẩm sao? Nếu như muốn dùng phương thức này kích thích Đường Khải Sâm, tôi chỉ có thể nói anh rất ngây thơ.”

Trong nháy mắt vẻ mặt Lâm Ki trầm xuống, ở tuổi này lòng hiếu thắng của đàn ông vô cùng mạnh, càng thêm kiên kị việc bị người mình để ý người “ngây thơ”.

“Đến bây giờ còn giúp anh ta nói chuyện, cô đã quên ban đầu anh ta đối xử với cô như thế nào rồi sao? Khương Văn Hào, có phải cô dao động rồi hay không, muốn cùng anh ta gương vỡ lại lành sao?”

Người đàn ông trẻ tuổi tức giận chất vấn cô, từng chữ đều nói nôm nóng dùng sức, Văn Hào có ảo giác, dường như từng chữ kia đều quăng lên mặt cô. Cô cảm thấy bối rối, thỉnh thoảng ánh đèn chói mắt lại chiếu đến làm cô hoa mắt.

Cánh tay Lâm Ki đặt bên hông cô siết chặt, nhìn sắc mặt cô trắng bệch, không phải trong lòng không khó chịu, anh ta vô tình đâm cô bị thương, nhưng cơn hỏa hoạn trong lòng đã không thể khống chế. Người như Đường Khải Sâm, hèn hạ lại ác độc, Khương Văn Hào đơn thuần như vậy là đối thủ của anh sao?

Anh ta không thể trở mặt tiếp tục nhìn cô bị lừa nữa, chỉ có thể mạnh mẽ tiếp tục nói: “Anh ta chỉ biết đùa giỡn cô, loại người đàn ông như này mà cô còn dám tin? Chờ tương lai anh ta vứt bỏ một lần nữa sao? !”

Rõ ràng chung quanh còn có tiếng âm nhạc, nhưng Văn Hào cảm thấy mình bị những lời này làm chấn động đến mức trong đầu trống rỗng. Lâm Ki nhìn về hướng Đường Khải Sâm, khẽ miệng mĩa mai giương lên: “A, đó không phải là niềm vui mới của anh ta sao?”

Văn Hào máy móc quay đầu lại, liếc mắt thấy Lộ Lâm đang cùng Đường Khải Sâm nói chuyện. Đúng vậy, đêm nay trong trường hợp này, nhất định Lộ Lâm sẽ đến...

Thật ra cô không buồn để ý xem hai người này tiến triển thế nào, đúng, không ngại, một chút cũng không. Văn Hào bắt buộc chính mình tỉnh táo lại giống như trước, nhưng không được, những kia chuyện cũ bỗng nhiên như là mãnh thú thoát khỏi nhà giam, giương miệng máu trong nháy mắt cắn nuốt tất cả

lý trí của cô.

***

Vốn Đường Khải Sâm không để ý tới Lộ Lâm, ánh mắt của anh vẫn dừng ở trên người Văn Hảo, thấy tự nhiên cô quay đầu nhìn mình, sắc mặt càng vô cùng không thích hợp, lập tức nhận thấy khác thường.

“Văn Hảo, cô nhìn cho rõ, ngàn lần chớ bị anh ta lừa. Anh ta cùng người phụ nữ kia dây dưa nhiều năm như vậy, làm sao có thể nói cắt đứt liền cắt đứt?” Từng câu từng chữ Lâm Kì nói đều đâm vào chỗ đau nơi đáy lòng Văn Hảo, cô mê mang nhìn anh ta một cái.

Lâm Kì nhân cơ hội còn nói: “Đang êm đẹp anh ta lại quay đầu theo đuổi cô, đều đã chia tay nhiều năm như vậy, nói không chừng sau lưng lại đang tính kế gì đó.”

Văn Hảo hít vào một hơi, chậm rãi lắc lắc đầu. Cô muốn nói cho Lâm Kì không nên nói nữa, trong lòng cô quá rõ ràng, chính là bởi vì rõ ràng mới bắt buộc chính mình không nghĩ về lúc trước, càng không hy vọng tương lai xa vời.

Không nên ép cô hận anh sao? Hận một người quá cực khổ, cô cực khổ nhiều năm như vậy, chỉ muốn hơi chút thả lỏng, thoải mái từng chút một như vậy cũng không thể được sao?

Hai người vừa nói chuyện vừa khiêu vũ, lúc này vừa lúc phải xoay quanh, nhưng trong giây phút thất thần, dưới chân Văn Hảo mềm nhũn suýt nữa trượt chân.

Không nghĩ tới có người thuận thế từ phía sau đón được thân thể cô ngã ra sau, sau đó nắm chặt lấy tay cô, Văn Hảo xoay một vòng, quay đầu liền thấy đôi mắt sâu thẳm của Đường Khải Sâm gần trong gang tấc.

Anh ôm hông của cô, hơi thở nóng rực dừng ở trên trán cô: “Sắc mặt kém như vậy, không thoải mái?”

Văn Hảo cúi đầu không nhìn anh, ngón tay cầm lấy caravat của anh khấn trương nắm chặt.

Đường Khải Sâm nhìn cô từ trên xuống dưới, thậm chí ngồi xổm xuống thay cô xem xét cổ chân cô có làm sao hay không mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng quả thật không nhìn ra chỗ nào của cô không thích hợp, nhủ nhủ mày, dứt khoát ôm ngang cô lên: “Không thích thì đừng nhảy, ở chỗ này mà mất hứng, anh lập tức gọi người tới đón chúng ta.”

Thời khắc tim đập thình thịch đáng nhớ nhất cũng chỉ là như thế, vào thời điểm chặt vật nhất có người bảo hộ, nói lời lãng mạn khí phách thoải mái.

Hoàn cảnh này cực kỳ giống năm ấy cô gặp anh trên tiệc tối, quân tử nhanh nhẹn, vào thời điểm cô vô cùng chặt vật vươn tay ra: “Nhóc con, nhiều người như vậy đang nhìn em kìa, đứng lên, mỉm cười, đây mới là cách đánh trả tốt nhất.”

Lúc ấy cô bị một cô con gái nhà giàu có ý làm khó dễ, ngã ngồi dưới đất, nương vào ngọn đèn sáng mờ nhìn anh. Khi đó trong đầu cô chỉ nhớ được câu nói trong bộ phim điện ảnh nào đó: có một ngày, nhất định anh hùng cái thế của tôi sẽ cười thất thải tường vân* đến nghênh cười tôi...

Thất thải tường vân: “Tường vân” là vàng mây an lành, “Thất thải” là bảy màu. Thất thải tường vân là “Cân đầu vân”, một pháp khí hành tẩu lợi hại của người tu chân.

Bởi vì ảo giác trong giây phút đó, rất nhiều năm sau cô đều coi anh là thần linh trong lòng, sùng bái anh, thờ phụng anh, yêu anh không có ranh giới.

“Vì sao... Bây giờ anh mới đến...” Cô ngập ngừng nói một câu như vậy, lúc ngẩng đầu lên thấy mắt chột có nước mắt lóe lên.

Đợi lâu như vậy, nhiều năm như vậy, dùng hết sức lực cô có, cuối cùng anh cũng đã tới. Anh hùng của cô phải bảo vệ cô vào lúc chặt vật nhất, nhưng không còn kịp rồi, cô đã có áo giáp của mình, quanh thân đã tự tạo cho mình tường đồng vách sắt, chẳng cần ai nữa.

Cô có thể tự bảo vệ mình, không bao giờ cần người nào nữa.

Mà tấm áo giáp này, là anh đưa cho cô.

“Đường Khải Sâm!” Bên tai mơ hồ truyền đến giọng nói tức giận của Lâm Kì, Văn Hảo cùng Đường Khải Sâm nhìn nhau, một cái liếc mắt vạn năm kia, như ẩn chứa vô vàn từ ngữ.

Cô tránh anh ra chậm rãi đi ra ngoài, váy dài bị gió biển thổi tung lung linh xinh đẹp, nhưng bóng dáng cô cao ngạo mà kiên trì, thậm chí gặp gỡ người quen ở ngoài cửa còn khẽ cúi người mỉm cười.

Đường Khải Sâm nhìn thế lục phủ ngũ tạng đều co quắp dữ dội, mỗi một chỗ trên cơ thể đều vô cùng đau đớn, nói thật, anh đã không biết nên làm như thế nào, lúc trước phạm phải sai lầm, trước nay anh không phủ nhận, càng thêm nỗ lực để bù lại.

Nhưng sai lầm kia khiến khoảng cách của hai người đi quá xa, anh cũng hoài nghi, sinh thời có thể khâu lại hay không. (sinh thời: chỉ khoảng thời gian tồn tại của con người)

“Khốn kiếp, cách xa cô ấy xa một chút!” Lâm Kì nổi giận như sư tử, hung hăng nắm chặt caravat của Đường Khải Sâm, giọng nói như một thanh kiếm

cắt ngang.

Đường Khải Sâm chỉ âm trầm nhìn anh ta một cái, tất cả lửa giận đều bị thiêu đốt đến mức cháy mạnh nhất. Anh nói: “Nếu không phải ba anh cũng chăm sóc cho cô ấy, chỉ bằng những thứ anh làm đêm nay, tôi tuyệt đối không dễ dàng tha cho anh.”

“Anh cho rằng anh là ai!” Thiếu niên cười coi thường, vẫn nói năng lỗ mãng.

Đường Khải Sâm khinh miệt cười cười: “Không ngại thử xem.”

Anh nói xong cũng bước đi ra ngoài, cảm xúc của Khương Văn Hảo không đứng, nhất định không thể để một mình cô trên boong tàu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Chương 53

Editor: Linh Đăng

Gần như muốn bẻ gãy bút máy trong tay, khi Văn Hảo nhớ lại từng chút từng chút từ trước vẫn sẽ đầm đìa mồ hôi lạnh. Cô cố gắng điều chỉnh hô hấp, quyết định vẫn tạm thời giấu thân thể của Bắc Bắc, không phải là vì trả thù trả thù sai lầm lúc trước của anh, mà là cảm thấy không cần thiết như vậy.

Cô cùng Đường Khải Sâm đi đến tình trạng như hôm nay, tất nhiên là vận mệnh trâu đùa bọn họ quá trớn, nhưng sự thật cũng chứng minh bọn họ thật sự không thích hợp. Đường Khải Sâm ngạo mạn tự đại, cô tùy hứng cùng mù quáng, cho dù là hai người của bây giờ, cũng chưa chắc thích hợp cùng một chỗ.

Một khi đã như vậy, có thể bớt một chút khúc mắc vẫn tốt hơn.

Đương nhiên Đường Khải Sâm cũng biết Khương Văn Hảo còn đang không được tự nhiên, yêu càng nhiều tổn thương sẽ càng sâu, muốn cô dễ dàng buông xuống hiển nhiên là không thể nào. Nhưng không có việc gì, anh có rất nhiều kiên nhẫn để chờ đợi, như thế có thể chăm sóc hai mẹ con cô bất cứ khi nào là đủ rồi.

Chỉ là ngày bình thân rảnh rỗi trước khi có gọn sóng, Đường Khải Sâm phát hiện số lần Lâm Ki đến không ít. Nếu như nói Chu Tử Nghiêu chỉ khiến anh ghen tị, như vậy người thanh niên này ngoài ghen tị ra còn khiến anh sinh ra vài phần nguy cơ không nói rõ được.

Dường như Khương Văn Hảo rất thả lỏng khi đối mặt với anh ta, có lẽ là do quan hệ bạn bè hàng xóm từ nhỏ, đến giọng nói khi nói chuyện với anh ta cũng nhỏ nhẹ: “Chú Lâm bảo tôi cùng đi? Nhưng tôi chưa từng tham gia vào trường hợp như thế.”

Thì ra hai ngày nữa có một buổi tiệc tối quan trọng, chú Lâm thân là cổ đông lớn của Lâm Khê quán nên cũng được mời, nhưng trong một năm nay sức khỏe không ổn định, cho nên có ý bảo Lâm Ki đi thay mình, góp mặt tham gia.

Lâm Ki liếc mắt nhìn liền thấy Đường Khải Sâm ôm cánh tay lạnh như băng nhìn mình chăm chăm, ánh mắt kia sắc bén như cây đao.

Anh ta cố ý đưa tay khoát lên mặt bàn của quầy bar sau Văn Hảo, làm bộ hai người đang thân mật, sau đó mới nói: “Ba tôi nói, những người tham dự đều là nhân vật quan trọng của Lăng Thành, cô xuất hiện sẽ có nhiều mặt lợi.”

“Văn là Chú Lâm nghĩ chu đáo.” Văn Hảo then thưng cười, nếu không phải Chú Lâm dúi dất cô khắp nơi, không biết cô sẽ phải đi qua bao nhiêu chặng đường thiệt thòi. Vốn viện nhỏ của nhà họ Khương treo biển hiệu của Lâm Khê quán, đương nhiên phải tạo danh tiếng bên ngoài nhiều mới đúng.

Cô lập tức gạt đầu đáp ứng, rõ ràng bộ dáng Lâm Ki rất cao hứng: “Vậy quyết định thế nhé, ngày đó tôi tới đón cô.”

“Được.” Văn Hảo mỉm cười nói xong, bỗng nhiên thấy sắc mặt Đường Khải Sâm khó coi đi tới.

Anh đứng trước mặt hai người, mặt mày nhuốm một tầng sương tuyết, đáy mắt lại như có một trận lửa, Văn Hảo nhìn anh mà không hiểu tại sao. Cô có thể cảm giác được anh đang nổi giận, nhưng giận cái gì thì ai mà biết được?

Sau một lúc lâu, chỉ nghe anh nói: “Đêm hôm đó anh cũng phải đi.”

“Cho nên?”

Chân mày Đường Khải Sâm nhăn sâu hơn, môi mỏng hơi nhếch lên, lại quay đầu bước đi.

Văn Hảo buồn bực nhìn bóng lưng anh nhanh chóng biến mất trước cửa, vẫn là Lâm Ki không để ý đến hoàn cảnh cắt ngang: “Ý tứ của Đường tiên sinh, hình như là mời cô làm bạn gái.”

“...” Lúc này Văn Hào mới hiểu được, nhưng người đàn ông kia cũng hơi quá không được tự nhiên, anh không mở miệng làm sao cô biết? Nhưng ngẫm lại, dù cho anh thật sự mở miệng thì hẳn là cô vẫn sẽ cự tuyệt.

Bỗng nhiên Văn Hào phát hiện, đôi này cơ hội Đường Khải Sâm bị người ta cự tuyệt không nhiều, tính đến tính đi, có lẽ tất cả đều hao tổn trên người cô.

***

Thấy cô đang suy nghĩ, bộ dáng thất thần lại mê ly, Lâm Ki vuốt ve chén trà bên tay, đoán câu chữ hỏi: “Lúc trước cô cùng chú Khương vội vàng đến Mỹ, lại gấp gáp gả cho anh ta, thật sự là bởi vì ham an nhàn?”

Trong lòng Văn Hào hốt hoảng, đột nhiên nghe được lời này của anh ta không rõ trong lòng là cảm xúc gì: “Cái gì?”

Sắc mặt Lâm Ki không đổi nhìn cô, như là nhẫn nại chờ cô trả lời, cuối cùng nói ra tất cả: “Hôm cô đi, đến câu tạm biệt cũng không nói với tôi, tôi chờ trước cửa nhà cô mấy ngày! Sau này mọi người đều nói cô cùng ba cô ra nước ngoài để sống an ổn, còn gả cho người vô cùng có tiền.”

Người con trai vẫn mang bộ dáng lãnh khốc tự nhiên nổi giận, mang theo vài phần oán hận cùng ủy khuất. Văn Hào trừng mắt, nhìn anh ta bực tức khó bình tâm, nhưng bên tai lạnh lẽo đồ hồng đáng yêu, tự nhiên nở nụ cười.

Lâm Ki ngưng một chút, lập tức càng thêm tức giận: “Cô cười cái gì!”

“Cho nên anh mới không để ý đến tôi? Lần đầu tiên gặp mặt còn làm bộ như không quen?” Văn Hào nhớ tới hôm trước gặp anh ta, anh ta thay chú Lâm đến truyền lời bộ dáng khó ưa, cười đến chảy nước mắt, “Đưa ngọc, người khác nói mà tin, trong mắt anh tôi là người như vậy?”

Lâm Ki nhếch môi nhìn cô, lại vẫn cố chấp hỏi lại: “Cho nên cô không như vậy, kết hôn với anh ta không phải là vì tiền của anh ta?”

“Đương nhiên không phải...” Văn Hào muốn nói tất cả đều bởi vì yêu, nhưng hôm nay nói tới chỉ cảm thấy buồn cười thất vọng, cho nên dứt khoát không giải thích cái gì.

Lâm Ki âm trầm nhìn cô một cái, trên gương mặt bỗng nhiên lộ ra nụ cười nhẹ: “Tôi sẽ đến đón cô sớm chút, nhớ trang điểm xinh đẹp.”

Rõ ràng tâm tình anh ta tốt hơn nhiều, khi đi ra ngoài bước chân nhẹ hơn không ít, Văn Hào trở mắt nhìn, không khỏi lắc lắc đầu, quả nhiên thế giới của người trẻ tuổi cô không chơi được.

***

Một ngày trước buổi tối từ thiện, Văn Hào nhận được một chiếc hộp được đóng gói kỹ, cô mở ra thì là một bộ lễ phục dạ hội xinh đẹp, thiết kế có đai an toàn, vừa đoan trang lại hào phóng, ngay cả màu sắc cũng là màu tím mà cô thích.

Cô lại nhìn vào trong hộp, đến trang sức cũng được chuẩn bị đầy đủ, mà tuyệt đối bộ trang sức kia có giá trị xa xỉ.

Đồ quý giá mà lại không rõ nguồn gốc như vậy làm lòng cô loạn cả lên, vốn nghĩ rằng là Lâm Ki đưa, kết quả điện thoại cho đối phương thì biết được là hôm nay người ta đến chỗ khác công tác, phải tới muộn mới về, không nói gì về chuyện lễ phục cả.

Cho nên không phải anh ta đưa? Lúc đó là ai đưa.

Dưới ánh sáng đèn, trong đầu Văn Hào chợt lóe lên tên người kia, nhưng từ sau khi cô đáp ứng cùng Lâm Ki đến tiệc tối, hình như người đàn ông ngày thơ kia đang âm ỉ với cô, đã hai ngày không gặp mặt ...

Hướng chỉ từ giá tiền của lễ phục đến màu sắc thiết kế, tất cả đều là cô thích, hơn nữa cô nhìn logo của hộp trang sức, thật trùng hợp cũng là nhãn hiệu tiếng tăm mà trước kia cô yêu tha thiết. Trước kia Đường Khải Sâm luôn xem thường gu thưởng thức của cô, luôn nói thứ cô thích đều khưếch đại dư thừa lại khó coi, chỗ nào cũng lộ ra hơi thở của nhà giàu mới nổi.

Cho nên làm sao có khả năng là anh đưa?

Đang vào lúc cô lo sợ bất an, di động nhận được một tin nhắn, Văn Hào mở ra nhìn thì bật cười phụt một cái. Tin nhắn đến từ Đường Khải Sâm, giữa những hàng chữ đều lộ hơi thở kiêu căng: nếu đến lễ phục cũng là do người khác chuẩn bị, thật sự anh sẽ bị tức chết.

Văn Hào nhìn tin nhắn kia, trước kia anh không thích nhắn tin, ngại phiền toái vướng bận, nay nghĩ tới cảnh tượng anh mặc tây trang giày da mà ngồi trước bàn làm việc kiên nhẫn gõ từng chữ, thật là vừa tức giận vừa buồn cười.

Cô thầm than thở, trong lòng kinh ngạc thời gian có thể thật sự biến bộ dáng một người thành một người khác, lúc vươn tay vuốt phẳng bộ lễ phục kia, trong lòng ngược lại bình thản như nước. Nếu như ngày trước nhận được lễ vật τι mi như thế từ anh, có lẽ mình sẽ cao hứng đến phát điên đấy nhỉ?

***

Quả nhiên tiệc tối rất long trọng, cử hành trên du thuyền, Văn Hào kéo cánh tay Lâm Ki dạo bước tiến đến phòng tiệc thì cảm giác được khắp nơi đều là thủy tinh cùng ánh sáng chói mắt, bên trong y hươg tán ảnh*, khắp nơi đều là nhân vật nổi tiếng thân sĩ cùng cao quý. Bọn họ mang trên mặt nụ cười

đậm nhạt cùng xa cách, rồi lại có loại khoảng cách cao cao tại thượng.

Y hường tấn ảnh: miêu tả sự lộng lẫy đẹp đẽ của phục sức trên người, cũng có ý ám chỉ phụ nữ hoặc chỉ những thứ hay thấy ở những yến hội xa hoa.

Đã suốt hơn bốn năm Văn Hào không tham gia trường hợp như này, huống chi từ trước đã không có bao nhiêu cảm giác dung nhập, nay trong lòng lại càng tăng thêm thấp thòm bất an.

Cảm giác được cánh tay cô hơi có chút run rẩy, Lâm Kỳ vỗ nhẹ tay cô: “Chớ khấn trương, đêm nay cô rất xinh đẹp.”

Nhớ tới quần áo cùng trang sức trên người mình, khó trách Đường Khải Sâm lại chuẩn bị trước cho cô, trong trường hợp này mỗi chi tiết nhỏ trên người mỗi người phụ nữ đều thể hiện địa vị cùng thân phận. Cô hít vào một hơi, ưỡn ngực cười cười với Lâm Kỳ: “Yên tâm, tôi rất khỏe.”

Giống như đang ám chỉ với mình, cô lặng lẽ điều chỉnh hô hấp, theo Lâm Kỳ nện bước ưu nhã đi vào.

Cũng là lúc này Văn Hào mới phát hiện, địa vị của chú Lâm ở Lăng Thành đã không thể so sánh với lúc trước, mặc dù biết Lâm Khê quán ở lĩnh vực ẩm thực cũng là số một số hai, cũng không nghĩ tới lực ảnh hưởng lớn như vậy, Lâm Kỳ xuất hiện trong hội trường liền có không ít người chủ động tiến lên chào hỏi.

Văn Hào vẫn đang khấn trương, nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười, cô không thể làm mất mặt chú Lâm.

Lâm Kỳ luôn luôn giới thiệu người khác cho cô, chỉ nói vài từ hàm ý kỳ quái, không biết có phải là ảo giác của Văn Hào không, luôn cảm thấy lúc anh ta giới thiệu mình có chút mập mờ. Cuối cùng cũng có người bắt đầu trên gheo quan hệ của hai người: “Văn luôn nói Kỳ thiếu không có bạn gái, xem ra là cất giấu luyện tiệp mang ra, Khương tiểu thư xinh đẹp như vậy, nên cẩn thận chút.”

Văn Hào lúng túng muốn giải thích, Lâm Kỳ lại giành trước một bước mở miệng nói: “Vậy sau này kính xin Sầm tổng quan tâm Văn Hào nhiều hơn, lòng của cô ấy luôn đặt ở sự nghiệp, nhất định phải có chút thành quả mới bằng lòng đáp ứng lời cầu hôn của tôi.”

Mất thấy anh ta càng nói càng thái quá, Văn Hào cả kinh sắp không nhận ra Lâm Kỳ trước mắt là ai nữa rồi, đây là em trai hàng xóm mà cô biết sao?

Vị Sầm tổng kia cười ha ha, nói ngay tại chỗ: “Không thành vấn đề, ai bảo tôi có giao tình với ba cậu, chuyện này nhất định phải giúp.”

Đến lúc hai người nói chuyện xong, Sầm tổng lời kéo bạn gái đi xa, Văn Hào mới không nhịn được nói với Lâm Kỳ: “Gạt người như thế được sao?”

Tuy rằng cô rất muốn có chút thành tích, cũng hi vọng sớm ngày có tên tuổi sau đó có thể khôi phục gia nghiệp của ba, nhưng tuyệt đối không phải dùng phương thức như thế.

Lâm Kỳ nhìn cô một hồi, mặt mày ôn hòa cười: “Những người này một người so với một người lại càng tinh, không nói quan hệ của chúng ta thân cận một chút, cô cho rằng bọn họ sẽ tự nhiên cho tôi mặt mũi sao?”

Văn Hào luôn cảm thấy là lạ, lắc đầu nói cho anh ta biết: “Nhưng vẫn đừng làm cho người ta hiểu lầm mới phải, tôi từng li hôn không có việc gì, nhưng anh còn phải tìm bạn gái kết hôn.”

Lời này nói xong, nhìn cô một cái Lâm Kỳ muốn nói lại thôi, Văn Hào cho rằng anh ta muốn nói gì đó, lại thấy tự nhiên ánh mắt anh ta lạnh đi: “Người khác thích nghĩ như thế nào thì cứ nghĩ như thế đó.”

Văn Hào phát hiện tính tình của vị thiếu gia này không phải tệ bình thường, một câu không hợp ý mặt đã biến sắc. Cô không muốn trong trường hợp này có mâu thuẫn với anh ta, vì thế không nói thêm gì nữa.

Cô nhanh chóng phát hiện Đường Khải Sâm trong đám người, anh vẫn nghiêm túc nghe mọi người nói, như thể thoạt nhìn vẫn khéo léo như ngày trước. Lâu lắm không thấy bộ dáng anh bày mưu nghĩ kế trên thương trường, Văn Hào cũng có chút không nhớ được bộ dáng lạnh lùng của anh nữa rồi.

Như là cảm nhận được tầm mắt của cô, tự nhiên anh dừng nói chuyện với người khác im lặng quay sang nhìn cô, bỗng dưng tìm Văn Hào thất lại, che giấu định xoay đầu đi.

Nhưng Đường Khải Sâm vẫn đi tới phía cô, anh mặc âu phục đen như mực, cổ áo sơ mi có khoảng cách dễ chịu, caravat lại cùng màu với lễ phục của cô, ngay cả khuy áo như đồng bộ với trang sức của cô...

Văn Hào nhìn mà ngây ngẩn cả người, Lâm Kỳ nhìn mà mắt bốc lửa ngàn ngút, giờ phút này ba người đứng chung một chỗ, có vẻ Đường Khải Sâm mới giống bạn trai Văn Hào.

PS: chương sau có biến

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: chương 54.2

Editor: Linh Đặng

***

Văn Hào biết mình thất lễ, cô mạnh mẽ bình tĩnh lâu như vậy, thật ra cũng không phải bởi mấy câu của Lâm Kỳ đã tan rã sạch sẽ, mà là cô để tay lên ngực tự hỏi, nhưng khí thế trong lòng cũng càng ngày càng không đủ, quả thực cô đã bắt đầu buông lỏng.

Tất cả những gì mà Đường Khải Sâm làm cho tới nay, thậm chí là trả giá với Bắc Bắc, thật sự làm cho cô bắt đầu thay đổi, thậm chí cô còn muốn dựa vào hồi ức quá khứ mà xua đuổi những thứ đó, chỉ vì bức bách mình không được đổi ý.

Lúc bị Lâm Kỳ chỉ trích, cô cảm thấy vô cùng xấu hổ, cũng cảm thấy hổ thẹn hơn, thật ra anh ta nói không sai, Đường Khải Sâm cùng Lộ Lâm dây dưa nhiều năm như vậy, điều này trong ngực cô cũng lên án, dựa vào điểm này, cô cũng không có dũng khí tin nhiệm cảm tình của anh nữa.

Ai biết ba năm sau, liệu anh có lại chán ghét cô không, liệu có giống như hiện tại tự nhiên thấy cô tốt, lại nhớ đến Lộ Lâm cũng tốt thì sao? Dù sao bọn họ cũng có nền tảng tình cảm lâu như vậy...

Mâu thuẫn cùng cảm xúc giằng co bức bách cô sắp điên rồi.

Giờ phút này gió biển thổi loạn tóc dài của cô, lại dần ổn định lại những suy nghĩ, Văn Hào thở sâu, đối với mặt biển đen tự nói với mình: “Mày không làm sai Khương Văn Hào, mỉm cười, đứng thẳng, cứ như vậy đi tiếp là được —— “

Thấy nguy hiểm sẽ tránh đi, đây là bản tính con người, cho nên Văn Hào nghĩ rất rõ ràng, chỉ có đêm nay, cũng chỉ mất không chế trong khoảng khắc này thôi.

“Anh ấy làm như vậy vì cô, cô cũng không cảm động?”

Giọng nói này không khỏi làm lưng Văn Hào cứng đờ, cô quay đầu mắt nhìn Lộ Lâm chậm rãi đi ra từ góc tối, sắc mặt sớm đã khôi phục lại bình tĩnh: “Cô muốn nói gì?”

Lộ Lâm như thờ dài, ánh mắt dừng ở khoảng không sau lưng cô, giọng điệu thản nhiên mở miệng nói: “Tôi chưa bao giờ biết, lòng dạ cô lại có thể ác độc như vậy, xem ra trong chúng tôi chẳng ai hiểu rõ cô.”

Cái từ “Chúng tôi” này thật chói tai, sắc mặt Văn Hào vẫn bình thường nhìn cô ta: “Nếu cô muốn tìm người để ôn chuyện cũ, tôi nghĩ tôi không thích hợp.”

Cô nói xong muốn đi, tự nhiên Lộ Lâm lại mở miệng gọi cô: “Cô không muốn biết nguyên nhân Khải Sâm giải trừ hôn ước với tôi sao?”

Bước chân Văn Hào ngừng một giây, nhưng không quay đầu, mà tiếp tục bước nhanh về phía trước: “Không có hứng thú.”

Lộ Lâm cười cười: “Cần gì chứ Khương Văn Hào, thử hỏi ai không phạm qua sai lầm, cũng đâu nhất định người mình yêu đầu tiên sẽ cùng mình sống đến cuối đời? Khải Sâm sai ở chỗ không thích cô trước, nhưng anh ấy cũng vì cái này mà nỗ lực bù lại, đánh người không đánh vào đầu, cô còn muốn anh ấy làm cái gì? Lấy cái chết tạ tội sao? Nếu đây chính là cái gọi là tình yêu của cô, tôi nghĩ có lẽ cô chỉ thích hợp sống trong truyện cổ tích.”

Văn Hào nắm chặt tay, bỗng dưng quay đầu hung hăng nhìn cô ta, tuy rằng không rõ ràng Lộ Lâm xuất hiện ở đây với mục đích là gì, nhưng cô tuyệt đối không tin Lộ Lâm sẽ tốt bụng thay giải thích Đường Khải Sâm như vậy.

Quả nhiên Lộ Lâm thấy cô sắc mặt khó coi đang nhìn mình, dựa vào rào chắn châm chọc nhếch môi cười: “Nếu ngay cả mặt mũi đối diện với tôi mà cô cũng không có, tôi thật sự cảm thấy, anh ấy lại yêu sai người một lần nữa.”

“Lộ Lâm, sao mặt cô còn dày để nói với tôi những lời này, đúng lý hợp tình như thế, tôi thật muốn biết cô có biết hai chữ 'Liêm sỉ' viết như thế nào không?”

Rốt cuộc Văn Hào cũng không kiềm chế được, chủ động đến gần cô ta, còn nói: “Cô biết rõ anh ấy kết hôn với tôi, lại còn làm nhiều chuyện chia rẽ chúng tôi như vậy, cho dù anh ấy không đáp trả cô, nhưng cô làm thế có đúng không? Tôi cũng không đổ oan cho cô, chẳng lẽ lúc cô đối mặt với tôi không có một chút áy náy nào sao?”

Lộ Lâm lạnh lạnh nhìn cô một cái, cánh tay khoác lên rào chắn, vươn tay lôi từ trong túi xách một điều thuốc rồi châm lên, giọng nói của cô ta lọt vào tai có cảm giác thê lương khó có thể hình dung: “Áy náy sao? Hình như vào từng giây phút nào đó cũng có, nhưng biến mất quá nhanh.”

Văn Hào nhìn cô ta không còn gì để nói.

“Khương Văn Hào, nói đến cùng, mệnh của cô vẫn quá tốt.” Lộ Lâm búng tàn thuốc, lúc này mới nghiêng người nhìn cô, ánh trăng đã giấu vè mặt cô ta đi, “Cô có một người ba như vậy, làm nhà người ta tan cửa nát nhà, nhưng Chu Tử Nghiêu lại bị ma quỷ ám ảnh thích cô. Lúc trước tôi nói với anh ta, nhất định không thể để đứa bé kia lại, tôi quá rõ ràng, Khải Sâm không được hạ quyết tâm. Nhưng vào thời khắc cuối cùng anh ta lại đổi ý, giúp cô giữ lại đứa bé kia.”

Văn Hào nghe lời này của cô ta, lại còn sử dụng được giọng điệu bình thản như vậy, càng thêm hoài nghi rốt cuộc trong lòng người phụ nữ này có những gì!

“Rất chán ghét tôi đúng không?” Lộ Lâm tiếp tục hút thuốc, cười chua xót, “Tôi nghĩ, từ sau khi Khải Sâm phát hiện tất cả những gì tôi làm, anh ấy sẽ hận tôi giống cô chẳng? Biểu cảm của anh ấy khi đối mặt với tôi giống cô như đúc, chán ghét, căm hận.”

Bỗng dưng trái tim Văn Hào nhảy dựng: “Cô nói Đường Khải Sâm anh —— “

“Đúng vậy.” Lộ Lâm phun ra ngụm khói, xuyên thấu qua màn khói sương màu xám trắng nhìn cô, “Anh ấy đã sớm biết thân thế của Bắc Bắc, biết đó là đứa bé năm đó. So với cô nghĩ, còn sớm hơn.”

Văn Hào chỉ thấy tim đập như trống, máu toàn thân đều đổ đến ngực, trái tim như nóng lên trướng ra, như một giấy sau sẽ nổ tung. Đường Khải Sâm biết, anh biết Bắc Bắc là con trai của anh!

Khó trách anh thay đổi đột ngột như vậy, đối xử với Bắc Bắc tốt như thế, còn nghĩ biện pháp để gần gũi với bọn họ... Nhưng anh vì sao vẫn nhẫn nại, thậm chí chịu đựng để con trai tiếp tục ở nhà họ Chung, quả thực điều này quá không giống anh!

***

Lộ Lâm nhìn chăm chăm cô một hồi lâu, thấy vẻ mặt cô hoảng hốt, tự nhiên mở miệng nói: “Khải Sâm cùng tôi giải trừ hôn ước, thật ra là bởi vì anh ấy muốn một đứa trẻ, mà sự nghiệp của tôi vất vả lắm mới đến bước này, tuyệt đối không thể đình trệ, cho nên mới tách ra.”

Văn Hào như bị sấm sét bổ tới, bỗng dưng ngẩng đầu nhìn qua, dù cho cô vẫn tự nói với mình, không thể dễ tin Lộ Lâm nói bất kỳ thứ gì, nhưng vẫn bị những thứ nghe được lúc này kích thích.

Tại sao có thể có người... Có thể vô tình làm tổn thương người khác đến tình trạng này.

Lộ Lâm vẫn nhìn cô như có đăm chiêu, một miếng thuốc bên tay đã hút xong, tự nhiên cô ta cười vô cùng quái dị nói: “Cảm ơn cô có thể sinh hạ Bắc Bắc, hiện tại Bắc Bắc thân thiết với anh ấy như vậy, tôi cũng đã được như nguyện có thể không cần sinh con.”

Quả thực những lời này bức Văn Hào điên rồi, cô tiêu hóa từng chữ từng chữ, đã biết người phụ nữ trước mắt ác độc, sau lần không thể hại chết đứa bé của cô, lại bắt đầu mưu toan cướp con của cô đi!

“Vô si.” Văn Hào giương tay lên cho cô ta một bạt tai, sức lực quá lớn, đánh đến hai má Lộ Lâm lập tức sưng đỏ lên.

Lộ Lâm nhìn Khương Văn Hào đang vô cùng phẫn nộ, lại dường như đang vô cùng thất vọng, nở nụ cười cổ quái: “Đau lòng sao? Có phải rất khổ sở hay không?”

Hơi thở của Văn Hào không ổn, cố gắng khống chế lửa giận đang bùng lên từ đáy lòng, cuối cùng cô vẫn không thể khống chế được chính mình, vuron tay hung hăng nắm chặt bả vai Lộ Lâm, dùng sức đẩy cô ta đến rào chắn, đôi mắt đỏ như có thể chảy ra máu.

“Không ai được cướp Bắc Bắc đi, tôi sẽ giết kẻ đó!”

Nhìn tâm tình cô gần như hồng mắt, bỗng nhiên Lộ Lâm thê lương cười rộ lên, quả thực biểu cảm kia còn khó coi hơn khóc: “Cô rất khổ sở đúng không Khương Văn Hào, nghe được anh ấy sẽ lại đối xử với cô như vậy, nước mắt cũng rơi rồi. Vì sao cô còn muốn lừa mình dối người đây?”

Văn Hào thất thần nhìn cô ta, đưa tay sờ hai má của mình, thì ra không biết từ lúc nào sớm đã rơi lệ đầy mặt.

Đúng vậy, ngực cô đau sắp nứt ra.

Thì ra có miệng vết thương dù cho lần nữa bị xé mở, vẫn sẽ đau làm cho người ta muốn chết, không, chết đi cũng không đáng sợ như vậy, chết sẽ xong hết mọi chuyện.

Móng tay cô gần như cắm vào xương thịt trên bả vai Lộ Lâm, Lộ Lâm lại như không cảm thấy đau, chỉ hơi chau mày lại nhìn cô: “Khương Văn Hào, thật ra tôi không cam lòng, chỗ nào tôi cũng tốt hơn cô, biết anh ấy sớm hơn cô, hiểu anh ấy hơn, càng có thể giúp đỡ anh ấy hơn cô, nhưng vì cái gì... Cuối cùng anh ấy lại bị tôi dọa chạy?”

Văn Hào bị những lời nói bậy bạ của cô ta khuấy đảo làm lòng càng thêm loạn: “Đó là chuyện giữa các người, các người như thế nào tôi mặc kệ, nhưng đừng đánh chú ý lên người Bắc Bắc!”

Lộ Lâm nở nụ cười, đúng lúc có tiếng bước chân vang lên từ phía xa, mơ hồ có thể nghe được giọng nói của Đường Khải Sâm, lo âu mà lo lắng: “Khương Văn Hào!”

“Tôi lừa gạt cô.”

“Cái gì?” Văn Hào nhìn Lộ Lâm tự nhiên lên tiếng, kinh ngạc mở to mắt.

Lộ Lâm cười càng thêm thê lương, một bàn tay chậm rãi bắt được cổ tay cô, nói: “Anh ấy thà rằng làm cho mình thống khổ lâu như vậy, cũng không nhẫn tâm bắt buộc cô tiếp, cũng không đành lòng cướp đi con của cô, sao cô còn có thể cho rằng anh ấy cam lòng tổn thương cô. Văn Hào, điều qua hết rồi, không có gì quan trọng hơn tương lai.”

Tiếng bước chân Đường Khải Sâm đến gần, liếc mắt thấy hai bóng dáng đang tranh chấp trên boong tàu, tâm cơ hồ nhắc tới cổ họng: “Văn Hào. Lộ Lâm, cô bình tĩnh một chút!”

Văn Hào quay đầu nhìn anh, vừa vận bên tai vang lên một câu, là Lộ Lâm mang theo giọng nói run sợ, nhưng rất kỳ quái, hình như mang theo vài phần cười khê, cô ta nói: “Xin lỗi, nhưng cuối cùng tôi vẫn muốn cược một lần, cô đoán xem, đến cùng anh ấy sẽ cứu ai?”

Lời này như là một cái lưới lớn, thoáng chốc đã nhốt Văn Hào vào trong, cô vốn đang cùng Lộ Lâm dây dưa một chỗ, chợt tay bị nắm chặt, thân thể đâm vào gió lạnh trên biển.

Xuyên qua tiếng gió cô nghe được giọng nói của Đường Khải Sâm, khẩn trương kích động như vậy, kích động đến không giống anh. Nhưng cô cố gắng thể nào cũng không nghe được anh hô cái gì, hai tay đều bị Lộ Lâm dùng sức kẹp lấy không thể nhúc nhích, sau đó hai người cùng nhau chìm sâu trong nước biển.

Rất lạnh, giây phút kia Văn Hào nghĩ, sợ là anh hùng của cô không cứu cô được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Chương 55

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Tối tám mươi mùng từ bốn phương tám hướng xộc tới, bao vây đè ép cô đến không còn lí trí. Văn Hào như chìm trong giấc mộng, hình ảnh vỡ vụn cứ nối tiếp nối tiếp nhau, giống như một cuộn phim cũ kĩ, hình ảnh đã mờ mà lại rõ ràng đến thế.

Từ nhỏ cô đã sợ tối, cha mở quán bán chân giò, luôn phải dậy chuẩn bị từ rất sớm. Khi trời còn chưa sáng, Khương Viễn Sơn sẽ thắp ngọn đèn dầu rất nhỏ đặt trên đầu giường cho cô, điều kiện gia đình lúc ấy thật sự rất khó khăn, ngọn đèn nhỏ bé ấy thật là ấm áp, cha dùng nhánh cây buộc thành hình ngôi sao, lại vẽ màu xanh da trời đẹp mắt, sau đó đặt ngọn đèn nhỏ vào bên trong. Thế nên mỗi lần Văn Hào mở mắt ra sẽ nhìn thấy một chum sáng in trên nóc nhà, có hình một ngôi sao xanh...

Khương Viễn Sơn nói: “Chờ đến khi ngôi sao trốn đi, cha sẽ trở về.”

Sau khi kết hôn cùng Đường Khải Sâm, có một khoảng thời gian rất dài cô vẫn sợ tối, nhưng anh không thích ánh sáng, tấm rèm trong phòng ngủ lúc nào cũng dày và nặng. Văn Hào từng nghe nói đây là bệnh chung của rất nhiều người thời hiện đại, áp lực lớn, có ánh sáng sẽ không ngủ ngon. Cho nên cô không dám nói với Đường Khải Sâm cô muốn có một cái đèn ngủ. Nhưng cô là nàng dâu mới, lạ nhà, ban đêm thường hay tỉnh giấc, sợ hãi hoảng hốt rất lâu, rồi vụng trộm vươn tay ôm anh.

Đường Khải Sâm lúc ngủ luôn quay lưng lại với cô, mới đầu Văn Hào cho rằng anh không có thói quen ngủ cùng người khác, nhưng dần cũng cảm giác được dường như anh không thích mình. Ví dụ như khi phát hiện tay cô chạm vào, anh gần như tỉnh ngay lập tức, ngày hôm sau, trên giường của hai người có nhiều hơn một con gấu bông lớn.

Nhưng lúc đi vệ sinh ban đêm cô vẫn không cẩn thận dẫm vào chân anh, Đường Khải Sâm bị cô đánh thức, sắc mặt đen thui. Văn Hào đành phải ăn ngay nói thật: “Em sợ bóng tối, còn hơi bị hoảng sợ——”

Lúc ấy anh không nói gì, lặng lẽ xuống giường bế cô dậy, song ngày hôm sau trong phòng ngủ lại có nhiều hơn một thứ, là một cái đèn tường hình ngôi sao rất đẹp.

Văn Hào không biết là do cha nói với anh, hay là anh tự mình phát hiện ra, tóm lại khi đó cô rất vui vẻ, bật dậy ôm chặt anh như gấu koala: “Cảm ơn ông xã.”

Đường Khải Sâm chỉ dùng ánh mắt phức tạp nhìn cô một cái, bên tai lại hơi đỏ, nghiêm mặt nói cho cô biết: “Anh không muốn bị người ta nói là ngược đãi vợ.”

Cô nhìn bộ dáng nghiêm trang của anh, mắt híp lại vui vẻ, chủ động hôn anh. Sau đó bọn họ sẽ dây dưa cùng nhau trong ánh xanh nhạt nhợt của đèn tường, vừa kích thích lại ngọt ngào...

Xem ra trong cuộc hôn nhân đồ vỡ kia, không phải chỉ toàn những chuyện đau lòng...

Thân thể càng lúc càng lạnh, Văn Hào nghĩ mình sắp chết thật rồi, không phải mọi người đều nói con người trước khi đi sang thế giới bên kia mới có thể

nhớ lại kí ức đẹp nhất ở thế gian này hay sao? Thì ra cô lại có ít kí ức đẹp như vậy.

***

Sau đó cô lại nhìn thấy Khương Viễn Sơn, ông vươn tay về phía cô, khuôn mặt ôn hòa chân thật. Có ngọn đèn trắng vương trên mặt ông, dường như muốn nói với cô điều gì đó. Nhưng Văn Hào thực sự quá mệt mỏi, mặc kệ cô cố gắng thế nào cũng không thể nghe rõ lời cha, cô liền cố gắng chạy về phía cha, đưa tay cho ông.

Khi đó cô nghĩ cứ như vậy đi, mấy năm ở cùng cha chẳng sợ chịu tối chịu khổ là khoảng thời gian cô vui vẻ vô lo nhất, nếu có thể quay lại quá khứ, cô rất muốn trở lại lúc đó...

Nhưng cho dù thế, chợt cha mỉm cười biến thành sương khói tái nhợt, dần dần tan biến vào bóng đêm, ngay cả ngọn đèn trắng kia cũng cùng biến mất từng chút một. Cha không cần cô nữa, đã sớm bỏ cô đi, nước mắt Văn Hào tràn ra, cô thấy rất đau, nhưng không thể nào cũng không thành tiếng, áp lực xô vào như hàng ngàn mảnh vụn nhỏ sắc đâm vào ngực đến quặn đau.

Một người cô độc sống, gặp khó khăn lớn nhất đời người cũng phải một mình đối mặt. Cô đứng trong bóng tối, sợ đến mức run lấy bầy, xung quanh quá ảm đạm, một tiếng kim rơi cũng không có.

Cho đến khi từ xa truyền đến một giọng nói mơ hồ, là Đường Khải Sâm, bởi vì cách xa nên chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng cao ngất của anh, vĩnh viễn đều là như vậy, thật thật giả giả cao cao tại thượng. Đó là nguồn sáng duy nhất, cô liều mạng chạy về hướng đó, nhưng chạy thế nào cũng không đuổi kịp, bất kể cô cố gắng thế nào, anh vẫn cứ, đứng ở nơi, cô không bao giờ đến được. xa xôi...

Văn Hào ngày càng mệt mỏi kiệt sức, ngay cả hít thở cũng khó khăn, bỗng nhiên Đường Khải Sâm lạnh lùng lên tiếng: “Khương Văn Hào, sao em lại ngốc như vậy?”

Cô ngỡ ngàng mờ mịt, Đường Khải Sâm vẫn cứng nhắc như cũ, lớn tiếng nói cho cô biết: “Nếu em dám cứ đi như vậy, anh nhất định sẽ cướp Bắc Bắc về, Thạch Hiểu Tinh sẽ trở thành tội nhân nhà họ Chung, em nhẫn tâm như vậy sao?”

Quá hèn hạ, những lời thế này anh cũng dám nói ra miệng, biết rõ trên đời này cô không để ý quá nhiều người, chỉ có Bắc Bắc và Hiểu Tinh...

Sau đó dường như cô nhìn thấy Bắc Bắc, tiếng cười thanh thúy của bé con như ả như hiện: “Mẹ ơi mau đến đây.”

Văn Hào men theo tiếng gọi mà đi, nhưng đi mãi vẫn không đến được chỗ bọn họ, Đường Khải Sâm bế Bắc Bắc đi mất, còn trơ lại mình cô.

“Đừng...” Đừng đưa con của cô đi!

Văn Hào dùng hết sức lực toàn thân kêu lên, cố gắng vươn tay với lấy hình ảnh ấy đang bị màn sáng trắng từ từ nuốt trọn, trước mắt cô càng lúc càng trắng xóa, cuối cùng chỉ còn một màu trắng thê lương che phủ trước mắt.

Nhìn vách tường trắng phía trước, quanh chóp mũi đều là mùi thuốc khử trùng, ý thức hỗn loạn của cô cuối cùng cũng rõ ràng hơn chút. Cô bị Lộ Lâm kéo xuống nước suýt thì về chầu Diêm Vương, nay xem ra là đã được cứu vớt?

“Di Hào.” Âm thanh nức nở của bé con vang bên tai, Văn Hào chậm chạp quay đầu, liếc mắt đã thấy hai mắt sưng đỏ của Bắc Bắc.

Bé con nước mắt nước mũi chảy đầy mặt, dùng sức nắm tay cô gào khóc: “Sao đi lại ngủ lâu thế, con suýt chút nữa cho rằng đi ăn phải táo độc!”

Văn Hào lấy nhiễm cảm xúc của bé con, trong lòng dậy lên một nỗi chua xót, rồi lại tràn đầy ảm áp, cô vươn tay muốn xoa đầu bé, nhưng một chút sức lực cũng không có.

“Di đừng nhức nhích, mấy ngày nay đi chưa ăn đi, con đi gọi chú!” Bắc Bắc xoay người chạy ra khỏi phòng bệnh, nhোáng cái đã không thấy đâu.

Anh đang chăm sóc Lộ Lâm ư? Mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì? Văn Hào không biết mình đã ngủ bao lâu, toàn thân sức cùng lực kiệt, mềm oặt như bông.

Người đến không phải Đường Khải Sâm mà là Chu Tử Nghiêu, bước chân anh vội vàng đến trước mặt cô, thậm chí còn ngốc nghếch hỏi một câu: “Có nhớ anh là ai không?”

Văn Hào vẫn còn có thể cho anh một cái liếc mắt, vô lực đáp: “Không biết.”

Chu Tử Nghiêu khẽ cười, kéo ghế ngồi xuống trước mặt cô, đôi mắt thâm quầng nhìn chăm chăm cô hồi lâu: “Vậy anh giới thiệu lại một lần nhé? Anh là chồng của em, đây là con trai chúng ta.”

Anh ôm Bắc Bắc trong ngực, nhóc con ngạc nhiên trừng anh: “Chú Chu?”

“Bắc Bắc thay đi khăn bí chú ấy đi.” Văn Hào biết Chu Tử Nghiêu đang đùa, đôi phương thấy cô đã tỉnh, đôi mắt dường như sáng lên.

Chu Tử Nghiêu thở dài, đỡ trán: “Nói thật, anh còn thật sự hi vọng em mất trí nhớ.”

Văn Hào cười yếu ớt, không có chút sức lực nào để mở miệng tiếp. Chu Tử Nghiêu nhờ người mua cháo hoa dưới nhà ăn mang lên, xúc cho cô từng miếng một: “Bây giờ nhà ăn bệnh viện không có gì, ăn tạm một chút này, chờ chút nữa anh nhờ đi làm chút đồ mang tới đây.”

Lúc cô ăn, Bắc Bắc vẫn ghé vào đầu giường nhìn cô bằng một đôi mắt sáng cực kì chuyên tâm. Lúc này Văn Hào đã có tinh thần hơn, vươn tay cầm bàn tay mềm mại của bé, nhẹ giọng nói: “Sao cứ nhìn đi vậy?”

“Con muốn theo sát đi, sợ đi ăn phải táo độc.”

Văn Hào cùng Chu Tử Nghiêu đều cười, Bắc Bắc lại rất nghiêm túc, khuôn mặt nhỏ nhắn căng ra: “Di Hào đi yên tâm, con sẽ ở bên cạnh bảo vệ đi.”

“Em ngủ bao lâu rồi?”

Chu Tử Nghiêu cất xong bát cháo, lúc này mới trả lời: “Bốn ngày.”

Theo lý thuyết nếu đuối nước sẽ không ngủ lâu như vậy, cô vừa định hỏi lại, bỗng nhiên Chu Tử Nghiêu đổi đề tài nói: “Sao em không hỏi xem anh ta đi đâu?”

Văn Hào sững sốt, thực ra vừa rồi cô cũng muốn hỏi, còn muốn hỏi lộ Lâm sao rồi, và còn bản khoản chuyện xảy ra sau khi hai người rơi xuống nước...

Chu Tử Nghiêu nhìn cô hơi rừ mi mắt, trầm mặc một lát thì nói: “Hôm trước anh ta bị cảm, lại ở trong nước rất lâu, dẫn đến viêm phổi.”

Bàn tay giấu trong chăn chậm rãi nắm chặt, ánh mắt không chớp nhìn Chu Tử Nghiêu.

Không nghĩ Chu Tử Nghiêu nói xong câu này liền ngừng lại, dường như lời tiếp theo rất khó mở miệng. Văn Hào mơ hồ hiểu, nhất định là liên quan đến Lộ Lâm, nếu không anh sẽ không lộ ra dáng vẻ khó xử như vậy.

“Không sao, anh nói đi.” Văn Hào lộ ra một nụ cười bình tĩnh.

Chu Tử Nghiêu cúi đầu nhìn ra giường trắng như tuyết, giọng trầm trọng: “Lộ Lâm chết rồi.”

***

Văn Hào kinh ngạc nhìn anh, cho rằng bản thân nghe nhầm, sau một hồi mới buột miệng bật ra một câu: “Anh nói cái gì?”

Chu Tử Nghiêu nhìn cô, sắc mặt ngưng trọng một chút cũng không giống đang nói đùa, nhẹ giọng nói lại từng chữ từng chữ: “Cô ấy chết rồi, hôm đi tìm em, đã ôm ý nghĩ tự sát.”

Văn Hào không tin vào tai mình, cô thừa nhận mình cực kì cực kì không thích Lộ Lâm, thậm chí có thể nói là chán ghét cô ta, nhưng không đến mức hi vọng thấy cô ta lâm vào đường cùng. Dù cô ta đã làm nhiều chuyện xấu xa sau lưng cô, nhưng cô chưa máu lạnh đến thế.

Đó là mạng người, không ai rõ hơn cô một sinh mạng ra đi để lại cho người ở lại bao nhiêu tổn thương mất mát.

Huống chi Lộ Lâm là người mạnh mẽ kiêu ngạo, sao có thể làm ra hành động tự sát?

Chỉ nghe Chu Tử Nghiêu thông thả trần thuật: “Cảnh sát đo được ma túy trong cơ thể cô ta, hẳn là đêm đó cô ta hút thuốc phiện hoặc cần thuốc.”

Văn Hào nhớ tới đêm đó cô ta hút thuốc lá trước mặt mình, có vẻ như dung là sau khi nhả khói, cảm xúc cô ta trở nên kích động qui dị...

“Mấy năm nay cô ta vẫn dính vào thứ này, Khải Sâm từng đưa cô đi rất nhiều trung tâm cai nghiện, nhưng đều không có kết quả gì. Vì thế, hiềm khích giữa hai người càng lúc càng lớn, Khải Sâm đã sớm không còn tình cảm gì với cô ta, tự Lộ Lâm cũng biết anh ta làm như vậy chỉ vì trách nhiệm. Bốn năm rồi, ngay cả hôn cũng chưa từng hôn cô...”

Lộ Lâm và Chu Tử Nghiêu cũng coi như là một nửa đồng minh, biết những chuyện này cũng không bất ngờ, nhưng Văn Hào không biết Lộ Lâm nói với Chu Tử Nghiêu trong tâm trạng như thế nào, cô ta và Đường Khải Sâm cũng từng được coi là một đôi trai tài gái sắc, cuối cùng lại đi đến bước đường này. d@đ@@@l\$#đ

Chu Tử Nghiêu xoa gò má, giọng không giấu nổi đồng cảm: “Lộ Lâm là một người cao ngạo, cô ta dùng vô số cách để chứng minh Khải Sâm đến cùng có yêu cô ta hay không, đổi biển số xe, số di động, ngay cả việc cô ta đổi số của Khải Sâm anh ta cũng không biết. Bây giờ anh ta vẫn đang dùng số đó, em cho rằng đó là vì còn lưu luyến sao? Anh không cho là như vậy.”

Văn Hào không nói được tiếng nào, thì ra là do Lộ Lâm dối, có lẽ nhiều năm trôi qua như thế, chính Đường Khải Sâm vẫn không ý thức được hàm ý đặc biệt của Lộ Lâm.

“Cô ấy là vì Khải Sâm mới——” Rốt cuộc Văn Hào cũng hỏi câu này, cô rất sợ nghe thấy đáp án, nhưng lại cảm thấy hình như không phải như mình nghĩ, Lộ Lâm là người kiêu ngạo như vậy sao có thể tự sát vì một người đàn ông, dù cho người đàn ông này là Đường Khải Sâm.

Trải qua thời gian này cô cũng vỡ vạc nhiều, nói không chừng chính Lộ Lâm cũng không rõ ràng tình cảm của mình đối với Đường Khải Sâm, có lẽ là vì thỏa mãn quãng thời gian yêu đương hồn nhiên thời niên thiếu, hoặc là không cam lòng, chung quy, cuối cùng, cũng lệch khỏi quỹ đạo tình yêu như mong

ước ban đầu.

Quả nhiên Chu Tử Nghiêu lắc lắc đầu nói: “Không phải là vì Khải Sâm, cảnh sát phát hiện cô ta để lại một bức thư cho Khải Sâm. Cô ta vướng vào bọn cho vay nặng lãi, tình huống rất tệ, gần như không còn đường sống, hơn nữa cảnh sát phát hiện được rất nhiều bí mật của cô...”

Bí mật gì Chu Tử Nghiêu không nói cho Văn Hảo, nhưng cô biết nhất định không phải chuyện tốt đẹp, cô sớm đã nghe được chút chuyện của Lộ Lâm trên thương trường, không ngờ lại là sự thật.

Một người phụ nữ đơn độc muốn liều mạng bỏ lên cao thật khó khăn, nhưng Văn Hảo nghĩ, lựa chọn ra sao, muốn sống thế nào, đều là ở mình. Lộ Lâm vào phút chót, có hối hận vì lựa chọn lúc trước của cô ta hay không, có lẽ là có đi, cô nhớ lại vẻ tươi cười đêm đó của Lộ Lâm...

Văn Hảo là người cuối cùng Lộ Lâm nói chuyện, cũng là người cuối cùng ở gần cô ấy, không nghĩ tới lúc Lộ Lâm muốn ra đi, lại mở lòng nói những lời kia với tình địch của mình.

Cuối cùng, cô ta thay Đường Khải Sâm giải thích, đến cùng cô ta đối với Đường Khải Sâm là yêu, hay là chuộc tội? Điều không thể nào biết được.

Khi đó cô ta chỉ mỉm cười, tin, có lẽ đã ngập trong dòng nước mắt chảy ngược. Có loại vết thương, ngay cả muốn khóc cũng không thể, đau thấu xương tủy, Văn Hảo quá rõ ràng cảm giác ấy.

***

Ngày hôm sau, cảnh sát đến tìm cô lấy lời khai, cô nói tí mỉa mai đêm đó. Đang trả lời thấy ngoài cửa có tiếng động rất nhỏ, cô ngẩng đầu nhìn ra, thấy Đường Khải Sâm đứng ở ô cửa thủy tinh nhìn cô.

Rất khó tả, chỉ vài ngày không gặp, giờ phút này gặp lại Văn Hảo lại cảm giác như đã trải qua mấy đời. Anh gầy đi, gầy yếu hơn trước rất nhiều, kể cả anh và Lộ Lâm đã đi đến bước đường kia, cũng không thể nào vô cảm trước cái chết của Lộ Lâm.

Văn Hảo nhìn anh một lúc lâu mới quay lại tiếp tục trả lời câu hỏi của cảnh sát.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Chương 56

Editor: Linh Đang

Chờ tất cả kết thúc, Văn Hảo quay đầu nhìn lên cửa phòng bệnh đã sớm không có người, chỉ còn bóng dáng bác sĩ hộ sĩ vội vàng qua, dường như người vừa rồi, chỉ là cô sinh ra ảo giác mà thôi.

Văn Hảo thất thần nhìn hành lang, bỗng nhiên trong lòng có chút trống rỗng, lại có chút lạnh, giống như những cơn gió lạnh ngoài phòng trực tiếp tràn vào ngực cô.

Nhất định tình trạng của Đường Khải Sâm cũng không quá tốt?

Vấn đề này xoay chuyển trong đầu cô vài vòng, lúc giữa trưa Chu Tử Nghiêu đến, mấy lần cô muốn mở miệng hỏi. Nhưng mỗi khi nói đến bên miệng lại nuốt trở vào, đến cùng không được tự nhiên cái gì chính cô cũng không biết, giống như không quan tâm anh đã thành một mệnh lệnh phải chấp hành.

Buổi tối Tiểu Tào cũng tới rồi, xuất hiện cùng với cô lại là Eric, tuy rằng hai người vẫn đầu võ mồm như trước, nhưng xem ra có biến hóa vi diệu. Văn Hảo nhanh chóng nhìn ra, thừa dịp Eric đi hút thuốc liền tóm Tiểu Tào gặng hỏi: “Thành thật khai báo, quan hệ hai người tốt như thế này từ lúc nào?”

Dường như vấn đề này rất khó trả lời, Tiểu Tào ấp úng nửa ngày cũng không thể nói rõ ràng: “Dù sao thì, thời gian rảnh cùng nhau giết thời gian thôi, cũng không tính là tốt.”

Văn Hảo trừng mắt, nửa ngày không rõ ràng: “Có ý tứ gì?”

“Chính là khi nào gặp người tốt hơn đối phương, sẽ lập tức tách ra.” Tiểu Tào nói thoải mái, nhưng ánh mắt lộ ra vài phần buồn bã, đoạn cảm tình này ai thật ai giả, liếc mắt cũng sáng tỏ.

Văn Hảo lo lắng cầm tay cô: “Chuyện tình cảm này, ngàn lần đừng coi như trò đùa, bằng không cuối cùng sẽ chọc phải lửa*.”

Tiểu Tào muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ cười lắc đầu: “Đừng nói đến em, chị thì sao? Chị thế nào, cùng Đường tổng anh...”

“Chị với anh ấy có thể thế nào?”

Về mặt Tiểu Tào kiểu “Chị cứ nói đi”: “Em nghe Eric nói rồi, đêm đó hai người rơi xuống nước Đường tổng lập tức nhảy xuống cứu. Anh ấy bơi tốt, phản ứng lại linh hoạt, theo sát hai người sau khi rơi xuống, cho nên nhanh chóng bắt được tay hai người, nhưng Lộ Lâm tự mình đẩy anh —— “

Nói vậy Tiểu Tào cũng biết Lộ Lâm chết, nói tới đây ánh mắt cũng không khỏi ảm đạm: “Trước kia em rất chán ghét cô ta, nhưng không nghĩ tới cô ta sẽ như vậy.”

Tâm tình Văn Hảo cũng nặng nề, gật gật đầu: “Khi đó chị vốn không biết cô ta định tìm chết.”

“Nghe Eric nói, cô ta vô cùng cao ngạo, có lẽ vất vả lắm mới leo cao như vậy, kết quả thoảng cái đã ngã đau, không tiếp nhận được chẳng.” Tiểu Tào chông cằm, cảm thán chắc lưỡi, “Cho nên nói con người ấy, vẫn phải co được dãn được mới tốt, được rồi chị biết không? Nghe nói kết quả khám nghiệm, cô ta còn mang thai.”

Văn Hảo khiếp sợ ngẩng đầu, Tiểu Tào lập tức xua tay: “Nhưng không liên quan tới Đường tổng đâu, chị đừng hiểu lầm.”

“Lại là nghe Eric nói?” Văn Hảo liếc mắt nhìn cô, tâm tình lại phập phồng không ổn định, bí mật của Lộ Lâm thật đúng là một đám sấm sét không nhỏ, đến cô cũng bị làm cho kinh động.

Tiểu Tào ngược ngược cười cười: “Em quần anh ấy hỏi thăm, ngay cả lúc trước vì sao Đường tổng lại đáp ứng kết hôn với cô ta cũng hỏi rõ ràng. Thì ra là sau khi hai người ly hôn, Lộ Lâm vẫn hít thuốc phiện, lúc ấy Đường tổng cường chế đưa cô ta cai nghiện không thành, nhưng ngại vì quan hệ thanh mai trúc mã nên vẫn chăm sóc cô ta, sau này là Lộ Lâm tự mình đề nghị, nói nếu là cô ta cai nghiện thành công, hi vọng Đường tổng kết hôn với cô ta.”

Những chuyện này không khác Chu Tử Nghiêu nói là bao, Văn Hảo đoán đều là sự thật.

“Khi đó Đường tổng và chị hiểu lầm chồng chất, cũng không thích chị, đáp ứng cũng không kỳ quái.” Tiểu Tào nói mà vẻ mặt vẫn xúc động, “Sau này gặp gỡ chị, có lẽ anh ấy cũng do dự, vừa vặn khi đó phát hiện Lộ Lâm lên cầu kết với người đàn ông khác, lại phát hiện cô ta bắt đầu hít thuốc phiện một lần nữa, chắc lúc đó hoàn toàn buông tha cho cô ta.”

Ở đây Tiểu Tào còn có một chút không biết, Văn Hảo nghĩ khi đó nhất định Đường Khải Sâm cũng vừa phát hiện ra thân thế của Bắc Bắc, cho nên mới quyết định hủy bỏ hôn ước.

Nhìn qua thì chuyện này rõ ràng rồi, khó trách hai người ly hôn bốn năm, Đường Khải Sâm cùng Lộ Lâm cũng vẫn chưa kết hôn, còn có lần đó nghe lén được nội dung cuộc điện thoại của Chu Tử Nghiêu, nói vậy 4 năm nay bởi vì Lộ Lâm thay đổi, Đường Khải Sâm đối xử với cô ta đều không lạnh không nóng, lúc này mới dẫn đến tính cách cô ta càng ngày càng cố chấp vụn vặt.

Từng cảm thấy đau khổ, có những tháng ngày coi mình là kẻ đến sau, nay xem ra chỉ là tạo hóa trêu người. Trong lòng Văn Hảo vô cùng thôn thức, cuối cùng không nhịn được hỏi Tiểu Tào: “Anh ấy, hiện tại thế nào?”

Tiểu Tào cũng có lúc khôn khéo, nháy mắt đã hiểu được, nhưng vẻ mặt u sầu nhìn cô liều mạng lắc đầu nói: “Vô cùng hồng бет.”

***

Văn Hảo nghĩ Tiểu Tào lừa mình, nhưng khi thật sự nhìn thấy Đường Khải Sâm thì rốt cuộc mới rõ ràng “Vô cùng hồng бет” thật sự không khoa trương. Trong bốn ngày cô mê man thật là long trời lở đất, không chỉ Lộ Lâm qua đời, đến bà nội cũng cười hạc về Tây thiên.

Đường Khải Sâm đứng trước cửa nhà lớn nhìn cô, giờ phút này gần gũi chăm chú nhìn, Văn Hảo mới phát hiện dường như anh già đi không ít, trông cả người đều rất mệt mỏi.

Trái tim cô như bị xoắn lại, nhìn anh, yết hầu lại như bị cái gì đó bóp chặt, quá nhiều lời nói kẹt trong cổ họng, vẫn là anh mở miệng trước: “Sao lại xuất viện rồi, không nghỉ ngơi thêm?”

Văn Hảo lắc lắc đầu, vốn định an ủi anh, nhưng vành mắt đã bắt đầu đỏ: “Em có thể đi thăm bà nội không?”

Đường Khải Sâm vươn tay đề lấy bả vai run rẩy của cô, giọng trầm thấp nói: “Bà nội đi rất bình thân, đừng khóc, đừng để bà không yên lòng.”

Văn Hảo dùng sức gật gật đầu: “Em sẽ khắc chế.”

Tuy nói như vậy, sinh lão bệnh tử chỉ là chuyện thường tình, nhưng Văn Hảo vẫn còn có chút không tiếp nhận được, có lẽ trong vài ngày ngắn ngủi mất đi hai người quen cũ, đối với cô mà nói thật sự quá khó thừa nhận. Cô không nhịn được nhìn Đường Khải Sâm, bóng dáng cao lớn của anh cách cô một bước, nhưng rõ ràng thân hình đã thon gầy không ít, một người ngoài như cô đã khó chịu như này, huống chi là anh.

Nhưng Đường Khải Sâm vẫn trầm mặc, vào trong từ đường, thậm chí còn thay cô thắp hương. Văn Hảo thở dài dập đầu, hai ngày trước mới đưa tang bà nội, cuối cùng cô vẫn chậm một bước, là Đường Khải Sâm nói cho Chu Tử Nghiêu phải gạt cô, sợ lại kích thích cô.

Văn Hảo càng nghĩ càng khó chịu, lại ngẩng đầu nhìn, liền thấy Đường Khải Sâm hơi ngửa đầu nhìn bài vị. Nhà họ Đường vẫn giữ vững truyền thống trước đây, nơi này ngoài liệt tổ liệt tông, gần đây chính là ba Đường Khải Sâm cùng bà nội, cùng với em gái Đường Mạc Ninh của anh.

Cô nhìn sùnn mặt lạnh lùng của anh, khuôn mặt trầm tĩnh lại nhuộm bi thương, người này chịu đau khổ cũng không nói ra. Vào lúc Văn Hảo sắp thu hồi

ánh mắt, kinh ngạc phát hiện bên thái dương của anh có mấy sợi tóc bạc!

Đường Khải Sâm mà có tóc bạc!

Anh lớn hơn cô gần mười tuổi, nhưng người này quá kiêu ngạo không ai bì nổi, ở trên thương trường truyền thuyết về anh như một vị thần, gần như mọi người đều cảm thấy anh không thể bị đánh đổ được. Quả thực Văn Hảo cũng không xếp anh và cảm xúc bị thương cùng một chỗ.

Nhưng trên thực tế, anh cũng chỉ là một người bình thường.

Trong lòng Văn Hảo khó chịu mà không nói ra được, như bị một tảng đá đè ép hít thở không thông, cô đứng dậy đến gần anh, lại nghe anh gần như lầm bầm hỏi lại: “Là nghiệp chướng của anh quá nhiều, bị báo ứng sao?”

Tay Văn Hảo rúc bên người dùng sức nắm thật chặt, vuron tay phủ trên anh vai, vỗ vỗ như an ủi: “Đừng nghĩ loạn, anh nói rồi mà, không thể để cho bà nội không yên lòng.”

Đường Khải Sâm hơi ngửa đầu, không nói thêm điều gì, chỉ duy trì tư thế kia rất lâu rất lâu.

***

Nhà thờ tổ nhà họ Đường cách nội thành rất xa, buổi chiều Văn Hảo ở lại ăn cơm, trên bàn cơm vô cùng lạnh lùng, hai vợ chồng Đường Trọng Kiều vừa trở lại Thanh Châu lúc sáng, ngôi nhà lớn như vậy chỉ có Đường Khải Sâm cùng mấy người làm.

Văn Hảo nhìn một bàn đồ ăn, nhưng gần như Đường Khải Sâm

chỉ ăn vài miếng, anh nhanh chóng kiểm cơ hội rồi đi, vẫn là người làm nhẹ giọng nói cho cô biết: “Mấy ngày nay tiên sinh chưa ăn cái gì.”

Lúc tìm thấy anh, Văn Hảo thấy anh đang ngồi bên ao xem cá, phải chăng mấy ngày nay anh đều tới đây như vậy? Chỉ ngồi ngắm một mình ở đây để bị gió thổi?

Đường Khải Sâm viêm phổi còn chưa khỏe, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng anh ho khan khù khụ, nhưng anh cứ ngồi đợi như vậy, như là chẳng muốn để ý ai.

Văn Hảo lặng lẽ đi qua, ngồi trên tảng đá sau lưng anh, trầm mặc một lát rồi nói: “Mới vừa rồi là ai nói, không muốn khiến bà nội vương bận? Vừa nói xong cũng quên?”

Đường Khải Sâm không nói gì, Văn Hảo nghĩ nghĩ rồi nói tiếp: “Nếu anh không vui, hãy nói với em.”

Vẫn không có trả lời như trước, Văn Hảo nghiêng người nhìn anh một cái: “Thật sự không để ý tới em? Em đi đây.”

Bàn tay đặt trên tảng đá bị bàn tay dày rộng của anh đè lại, ngón tay anh chậm rãi dời đi, cùng tay cô đan chặt mười ngón. Văn Hảo cúi đầu nhìn ngón tay hai người giao nhau, thờ dài khe khẽ.

“Hôm bà nội rời đi, anh rất muốn em có thể ở bên cạnh anh, lần đầu tiên anh phát hiện chính mình cũng sẽ sợ hãi, nhưng em không ở đây, em cũng nằm trong bệnh viện lạnh băng.” Đường Khải Sâm nhớ lại hết thảy, lòng còn sợ hãi như trước, anh nhìn ao nước trước mặt trầm tĩnh bình thản, đáy lòng lại bốn bề dậy sóng.

Văn Hảo nắm thật chặt ngón tay: “Không phải bây giờ em rất tốt sao?”

Đường Khải Sâm, tất cả rồi sẽ tốt.”

“Anh biết.” Đường Khải Sâm gật gật đầu.

Hai người chỉ trầm mặc ngồi đối diện, Đường Khải Sâm vẫn dùng sức cầm tay cô không buông ra, sắc trời dần dần tối, ánh nắng chiều tà làm hồng tía cả mặt ao.

Văn Hảo hắt hơi một cái, Đường Khải Sâm quay đầu nhìn cô, vuron tay ôm chặt bà vai cô nói: “Trở về đi, em vừa mới khỏe, đừng để bị lạnh.”

“Không phải anh cũng vậy sao?” Lúc này Văn Hảo mới nhớ anh cũng bị bệnh, Tiểu Tào nói anh lây nhiễm viêm phổi, kết quả bởi vì muốn xử lý hậu sự suốt đêm của bà nội nên xuất viện. Cô đứng trước mặt anh nói, “Người rời đi đã không còn ở đây, nhưng chúng ta ở lại phải sống cho tốt, sáng mai đi làm thủ tục nhập viện nhé?”

Đường Khải Sâm nhìn khuôn mặt cô đắm chìm trong trong ánh chiều tà ấm áp, khó có lúc cười: “Được, nghe lời em.”

Văn Hảo hoài nghi liếc nhìn anh: “Vậy bây giờ anh đi ăn cơm thật ngon nhé.”

“Được.”

Bỗng nhiên nghe lời như vậy, Văn Hảo cũng có chút kinh ngạc, chỉ thấy ánh mắt anh thâm thúy nhìn cô, dường như có lời muốn nói.

Quả nhiên anh nhanh chóng nói tiếp: “Chuyện của Lộ Lâm cùng bà nội, làm anh hiểu được rất nhiều. Thì ra có khi tính mạng con người lại yếu ớt như vậy, anh từng nghĩ, nếu em không tha thứ cho anh, dù cho 10 năm 20 năm anh cũng chờ, chờ đến khi không đi được nữa——”

Văn Hào hơi buông mắt nghe, vốn cô không nhìn ra được vẻ mặt của anh, lại rõ ràng có thể cảm nhận được bi thương của anh, thì ra có chút bi thương chỉ ở bên cạnh anh cũng có thể cảm nhận được.

“Hiện tại anh thay đổi chủ ý, có lẽ một giây sau, chúng ta sẽ mất đi đối phương, có lẽ đi ra cánh cửa này, anh sẽ gặp nạn bất hạnh. Anh còn có rất nhiều lời muốn nói với em, sợ chậm một giây, lại cũng không có cơ hội nữa.”

Văn Hào ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy đôi mắt đỏ hồng của anh đối diện mình, rõ ràng anh không nghỉ ngơi tốt, đáy mắt đầy tơ máu.

Anh nhìn cô thật sâu, nói: “Khương Văn Hào, anh nói rất nhiều lần 'Thích em', nhưng chưa một lần nói với em ‘Anh yêu em’ . Anh muốn cùng em ở một chỗ, muốn cùng Bắc Bắc cùng một chỗ, anh không muốn ở một mình nữa, cả đời của chúng ta quá ngắn ngủi, không muốn lại lãng phí từng giây từng phút chìm trong hiểu lầm...”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mu Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Chương 57

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Ba chữ mong đợi đã nhiều năm, nay trong tình huống bất ngờ không chuẩn bị nghe thấy, Văn hào khó tin mở to mắt không chớp, hơi thở cũng nghẹn lại. Rất lâu sau cô mới giật giật khoe môi khô khốc, thế nhưng Đường Khải Sâm lại ngắt lời cô lần nữa.

Hình như anh khản trương, hoặc sợ phải nghe câu từ chối, vội vàng nói: “Đừng trả lời anh ngay, Khương Văn Hào, chúng ta đều không còn trẻ, dù cho em không thể yêu anh một lần nữa như trong quá khứ, cũng xin cho anh một cơ hội. Lần này đến phiên anh yêu em trước, giống như em trong quá khứ được không...”

Thấy cô vẫn mím môi không nói lời nào, anh khẽ nắm nắm tay: “Chúng ta còn có Bắc Bắc.”

Đây là uy hiếp cô, Văn Hào không nói được lời nào, hai người chưa từng thắng thắn với nhau về Bắc Bắc, nhưng rõ ràng, bé con mãi mãi là mối dây ràng buộc bọn họ.

Tạm gác mọi chuyện sang một bên, Văn Hào cùng anh đi ăn cơm trước, đại khái vài ngày chưa ăn gì, mỗi lần Đường Khải Sâm nuốt xuống đều nhàu này.

Văn Hào nhìn thấy liền đi vào bếp, Đường Khải Sâm nghe thấy tiếng thái rau lách cách vui tai phát ra, lát sau cô bùng ra một đĩa dưa chuột xào nhìn rất bắt mắt đặt trước mặt anh.

Màu sắc xanh xanh đỏ đỏ nhẹ nhàng khoan khoái, hương vị chua cay kích thích vị giác, chỉ là món ăn gia đình bình thường nhưng đã đồ được Đường Khải Sâm ăn thêm hai bát cơm.

Lúc cúi đầu xới cơm, trong lòng thỏa mãn lạ thường, hóa ra thứ con người bận rộn khao khát đeo đuổi nửa đời, cũng chỉ muốn có người ở bên lúc tịch tịch tịch đói khát, có người chuẩn bị cho anh một bữa cơm gia đình, cùng anh an ổn ăn xong.

Thứ hạnh phúc bình thân này, lúc anh có dễ dàng như trở bàn tay lại bỏ lỡ.

Thời điểm ăn cơm, Khương Văn Hào liên tục nhận vài cuộc gọi, hoặc từ nhà hàng của cô, hoặc là Chu Từ Nghiêu, ngay cả Lâm Kỳ cũng gọi hai cuộc hỏi khi nào cô về.

Thật là vật đổi sao dời, trước khi hai người li hôn, anh rất hiếm khi ăn cơm ở nhà, hai người cũng không nói được mấy câu. Nhưng mà lúc ấy người bận rộn là anh...

Tâm trạng Đường Khải Sâm thật phức tạp, anh hơi ngược mắt nhìn Khương Văn Hào, thấy cô luôn chú tâm nói với mấy người kia, ánh mắt gần như không nhìn sang anh lần nào. Điều này làm cho anh thấy rất không thoải mái, vì thế vươn tay lấy điện thoại cô đang nghe, ngắt máy luôn: “Sức khỏe em vừa mới khá lên, ngay cả những chuyện nhỏ nhặt này cũng đến tay, vậy còn thuê bọn họ làm cái gì.”

Văn Hào tròn trắng mắt nhìn anh: “Anh cho là em cũng làm ăn lớn như anh chắc?”

Anh không nói lại, tiếp tục cúi đầu ăn cơm, Văn Hào gõ gõ mặt bàn hung dữ nói: “Đưa đi động cho em.”

Đường Khải Sâm thẳng thắn ra yêu sách: “Hôn anh một cái, anh trả lại em.”

Văn Hào không thể tin được lời này thốt ra từ miệng Đường Khải Sâm, hơn nữa người này còn mặt không đổi sắc nói ra, có thể là rất lâu rồi hai người không thiếu đứng đắn như vậy, bỗng nhiên cô cảm thấy hai má nóng rực.

Đường Khải Sâm buông bát đũa, dùng khăn ăn lau lau khóe môi, vẻ mặt chờ mong nhìn cô, ngay cả nét cười bên môi cũng rạng rỡ: “Hôn chỗ nào tùy em.”

Thật đúng là không biết xấu hổ! Văn Hào trực tiếp bung cốc nước trên bàn bước đi: “Tối qua anh nằm mơ giờ vẫn chưa tỉnh à?”

“...”

***

Mất thấy Đường Khải Sâm ăn cơm cũng tạm, nhưng tinh thần không tốt hơn trước là bao, bác sĩ vừa đến nhà kiểm tra, kết quả khiến Văn Hào vô cùng giật mình: “Anh Đường đang phát sốt, sốt lâu rồi không ai phát hiện ra ư?”

Văn Hào lập tức ngây ngẩn cả người, lúc trời tối hai người đứng bên ao có gió thổi, lúc ấy cô cũng không thấy có gì khác thường, bây giờ ngẫm lại thấy mình thật sơ suất, anh có ho khan.

Bác sĩ giờ nhiệt kế trước mặt cô, ánh mắt có chút trách cứ: “Gần bốn mươi độ, may mắn phát hiện kịp thời.”

Văn Hào hét đường chối cãi, thành thành thật thật giúp bác sĩ ghim đầu kim truyền dịch, hôm này cô đặc biệt đến chăm sóc người này, đã gửi gắm Bác Bắc xong xuôi.

Bác sĩ vừa rời đi, nhất thời trong phòng chỉ còn hai người đối mặt nhìn nhau, Văn Hào đòi mắt quan sát bức tranh trên tường, kì thật đây là phòng ngủ trước kia của hai người, bây giờ xem ra, cũng không có thay đổi gì nhiều.

Bàn trang điểm cũng còn đó, có một dạo cô cho rằng sau khi li hôn Đường Khải Sâm hẳn là xóa sạch sẽ mới đúng. . .

“Anh là một người không thú vị, nói ra thật xấu hổ, một người đàn ông lại rất sợ sự thay đổi.” Đường Khải Sâm đang im như thóc bỗng nhiên mở miệng, ánh mắt vẫn giăng co trên người cô, dường như đang rầu rĩ không biết làm thế nào.

Anh thở ra một hơi nói tiếp: “Anh nhớ hôm ba ra đi, ông ấy vẫn đứng trong sân nhìn theo anh đến trường, thậm chí ông còn cười nói “Hẹn gặp lại” giống như những buổi sáng bình thường khác. Nhưng đến khi anh về nhà, ông lại không như ngày thường, nằm yên ở đó gọi thế nào cũng không tỉnh, nói “Hẹn gặp lại” nhưng thực ra không hề chờ anh, cũng không nhấc nhủ với anh lời nào.” (ở đây cha anh nói “Tái kiến” thường chuyển sang mình là “tạm biệt”, mình đổi thành “hẹn gặp lại” cho sát nghĩa của câu.)

“Bà nội cũng thế, anh mới hôm trước còn đi thăm bà, bà còn giễu cợt anh động tác quá chậm chưa lừa được em về, còn nói muốn ăn bánh phở dung ở cửa hàng phía nam. . . Lúc anh đi quay đầu nhìn lại bà vẫn đang nằm xem ti vi, giống như mọi ngày.”

“Cho nên anh rất sợ mọi thứ xung quanh mình thay đổi, bất kể là nhiều hơn hay ít đi một cái, đều cảm thấy day dứt không yên.”

Văn Hào nhìn anh một cái: “Không nghĩ tới anh lại thiếu cảm giác an toàn đến thế.”

Đường Khải Sâm rừ mi cười: “Trước kia cảm thấy rất mất mặt, không muốn nói với ai.”

“Cho nên kết hôn với em, anh luôn không dám ở nhà?” Cô còn tưởng rằng Đường Khải Sâm thật sự chán ghét cô tới cực điểm, nên mới luôn tìm mọi lí do ra ngoài.

Đường Khải Sâm gật gật đầu, anh im lặng một lát, lại nhìn cô, giọng nói thật nhỏ: “Thực ra sau khi em bỏ về trường học, anh có đến tìm em một lần.”

Văn Hào suy nghĩ mãi mới hiểu anh chỉ chuyện cô sau khi “sinh non” rời khỏi bệnh viện. Cô hơi hoảng hốt mở to mắt: “Anh đi tìm em?”

Nhưng sao cô không biết.

Đường Khải Sâm có vẻ hơi xấu hổ, chắc là cảm thấy rất mất mặt, hơi nghiêng đầu nói: “Anh vẫn nghĩ, em không rời bỏ anh, sớm muộn gì cũng trở về bên anh. Nhưng là anh đợi một ngày lại một ngày, kết quả em cứ không trở lại.”

Trong phòng quá yên tĩnh, chỉ có âm thanh của anh nhẹ nhàng ngóc ngách lan ra, Văn Hào thất thần nhìn hoa văn trên sàn, nghe từng câu từng chữ.

“Anh cũng không rõ cảm giác của mình khi đó, chỉ biết là, em không ở đây, anh cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, chỉ muốn tìm em trở về, sau đó từ từ nói chuyện. . .”

Bỗng nhiên Văn Hào thấy anh cau mày lại, cảm thấy lời kể tiếp chính là mấu chốt, lí do vì sao họ đi đến việc li hôn năm đó.

Đường Khải Sâm muốn nói lại thôi, khó khăn vận bàn tay: “Sau đó anh đến nhìn thấy em cùng các bạn đón Giáng Sinh, trong lúc đó, em rất thân mật với một nam sinh, cuối cùng cậu ta còn đưa em về kí túc xá, thậm chí còn ở dưới nhà hôn em.”

***

Văn Hào giật mình tại chỗ như bị sét đánh, đương nhiên cô nhớ rõ tiệc tối Giáng Sinh lần đó, bởi vì lớp trưởng yêu cầu mọi người đều phải tham gia. Về người nam sinh kia cô cũng nhớ rõ, không ai khác chính là lớp trưởng.

Lúc trước vẫn thấy kì lạ vì sao bất người vốn không quen biết ai trong lớp là cô nhất định phải tham gia, cho đến khi cả bữa tiệc cậu ấy đều chăm sóc riêng cho cô, lại đưa cô đến tận chân kí túc xá... Nếu đến thế cô vẫn chưa nhận ra ý của đối phương thì quá ngốc rồi.

Nhưng hôn nhau là chuyện quái gì? Cô thực sự không nhớ rõ, chỉ là cậu ta tỏ tình không thành, sau đó ôm cô một cái luyến tiếc mà thôi, chẳng lẽ là do góc nhìn?

Cô khó có thể tin được mà nghĩ, bởi vì chuyện này, mà bọn họ một lần nữa bỏ lỡ nhau không thể giải thích? Nói đến cùng chuyện tình yêu tình sâu duyên mỏng này, thiên thời địa lợi nhân hòa, thiếu một cái cũng không được.

Giữa bọn họ luôn chậm một bước, sai một bước, kết quả biến thành như bây giờ, Văn Hào thật không biết phải nói gì.

Đường Khải Sâm thấy cô thất thần, một tay còn lại nhẹ nhàng cầm tay cô, ngón tay khẽ mài đầu ngón tay cô: “Trước đây anh quá tự phụ, lại còn không nghiêm túc tìm hiểu con người em, giờ anh đã biết, chuyện như vậy em nhất định không làm. Em yêu anh “quá mức” như thế, sao có thể để người khác vào trong mắt được. Là anh ngu ngốc, lãng phí nhiều thời gian vô ích như vậy.”

Ban đêm Văn Hào không ngủ được, cô nhắm mắt rồi lại tỉnh dậy rất nhiều lần, ác mộng quấn thân, lúc quá khứ, khi thì tương lai, tất cả đều là Đường Khải Sâm và Bắc Bắc, khiến lòng cô bị khuấy đảo.

Nhìn dáng vẻ ngủ say của người đàn ông bên cạnh, Văn Hào có chút cảm khái, anh không còn trẻ, cũng đã mài mòn những nét sắc nhọn trước đây, trải qua năm tháng đã trở thành một người đàn ông thành thực, kiên định tự nhiên, cũng biết bao dung tiến lùi, cô có thể tin anh không?

Nhưng cô cũng không biết nên làm thế nào, đoạn tình cảm này đã lấy đi của cô quá nhiều yêu thương và nhiệt huyết, để tiến thêm một bước cũng cảm thấy khó khăn.

***

Lần thứ hai tỉnh lại, không biết nằm trong lòng anh từ bao giờ, Văn Hào vừa mở mắt đã bắt gặp đôi con ngươi đen bóng nhìn mình chăm chăm, sáng sớm, vài vụn ánh sáng xuyên qua cửa sổ chiếu lên tấm chăn, thật ấm áp.

“Chào buổi sáng.”

“... Chào buổi sáng.”

Văn Hào muốn len lén chuồn êm, lại bị anh ôm càng chặt, cô đành cứng ngắc trốn tránh cánh tay anh: “Để em xem anh đã hạ sốt chưa.”

“Không cần phiền phức như vậy.” Đường Khải Sâm nói xong, mỉm cười dán trán lên trán cô, sống mũi cao thẳng lướt qua cô như có như không, yêu thương dịu dàng buổi sáng sớm, quả thực mê luyến lòng người.

“Hình như hết sốt rồi——”

“Ừm.” Anh đáp lời, lại càng ôm cô chặt hơn, Văn Hào gần như không thể hô hấp.

Đàn ông sáng sớm dễ gây chuyện, Văn Hào nhanh chóng cảm nhận được nơi nào đó đang hung hăng ngóc đầu dậy “hỏi thăm” mình, độ cứng cùng số đo kia khiến trái tim cô nhảy càng thêm lợi hại, chỉ có thể trừng mắt nhìn anh, không dám chớp mắt: “Đường Khải Sâm?”

“Ừ?” Mọi anh dừng lại ở hàng mi, tự nhiên nhẹ nhàng hôn xuống dưới, sau đó vang lên giọng nam trầm khàn, mang theo cảm xúc đặc trưng vào buổi sáng, nhẹ nhàng oanh tạc tai cô: “Khương Văn Hào, anh yêu em.”

Văn Hào ngẩn ra, ngón tay Đường Khải Sâm luồn trong mái tóc dài, ánh mắt chuyên chú: “Bỏ lỡ nhiều năm, nay anh muốn mỗi ngày đều nói với em, mong bù được thời gian lúc trước.”

Ai nói người này sẽ không nói mấy câu yêu đương, nói còn êm tai hơn trong phim truyền hình dài tập, Văn Hào dường như nghe được tiếng tim mình đập ngày càng dồn dập, gần như một giây sau sẽ phát nổ, cô không dám nhìn anh, sợ sẽ để lộ điều gì.

“Anh biết bây giờ em là vì bà nội mới đến chăm sóc anh, nhưng không sao, anh có lòng tin sẽ khiến em yêu anh lần nữa.” Đột nhiên anh xoay người, ôm cô đặt dưới thân.

Văn Hào theo bản năng vươn tay chặn lồng ngực anh, phản cơ bắp khiến cô thấy đau: “Anh, anh làm gì?”

Hai má cô đỏ rực rất đáng yêu, Đường Khải Sâm cười bên tai cô trêu đùa: “Tuy rằng rất muốn làm... em, nhưng mà bây giờ thể lực không cho phép, anh sợ sẽ khiến em thất vọng.”

Trên mặt Văn Hảo xanh trắng liên tục, túm lấy cái gối đập vào mặt anh, nổi giận đùng đùng mắng: “Ai thất vọng chứ!”

Đường Khải Sâm cười chụt một cái lên môi cô, đáy mắt chột lóe lên tinh quang, tay nhẹ nhàng vuốt ve eo cô, thổi khí: “Ý là, mặc kệ thể lực như vậy, em cũng rất mong chờ? Vậy anh sẽ cố gắng làm một lần thật hài lòng —— “

Lời còn lại bị Văn Hảo đập một phát vào đầu mà cắt đứt, Văn Hảo xoay người chặn anh, dùng sức che miệng anh: “Không cho nói, không biết xấu hổ!”

“Đây mà là không biết xấu hổ, anh còn không biết xấu hổ hơn cơ.”

“A!”

Những người làm đang quét tước ngoài cửa sổ nghe động tĩnh trong phòng, tất cả không ai bảo ai đều rời đi.

***

Bởi vì bị Đường Khải Sâm lôi kéo trên giường nhằm chán một trận, lúc Văn Hảo rời giường đã rất muộn, cô vừa thẹn vừa giận rửa mặt xong thì muốn đi ngay, vừa ra khỏi cửa bỗng gặp một thân hình nhỏ bé chạy vụt vào.

Bắc Bắc mặc áo lông màu xanh lam, khuôn mặt nhỏ trắng hơn mọi ngày, cậu phát ra từng tiếng gion tan: “Dì Hảo —— “

Văn Hảo đứng ở bậc thang trước cửa, ánh sáng chói mắt chiếu vào khiến mắt cô lóa lên, nhưng độ ấm của nó cũng khiến cô cảm thấy an bình.

Bắc Bắc nhảy lên, ôm hông cô, đôi mắt cong cong: “Dì chỉ lo yêu đương cùng chú, bỏ mặc con.”

Văn Hảo vội vàng ngồi xổm xuống giải thích: “Dì đâu có mặc kệ Bắc Bắc đâu...”

“Trêu dì đó.” Bắc Bắc vươn tay nhỏ nhắn vào trán cô, động tác đó rất giống Đường Khải Sâm. Bé uốn cằm vui vẻ nói: “Dì có người yêu con mới yên tâm nha.”

“Yên tâm?” Văn Hảo không biết vì sao, bỗng nhiên có dự cảm không tốt.

Quả nhiên Bắc Bắc mặt mày hớn hờ nói cho cô biết: “Ông bà nội của con đã về, họ đến đón con đi, con cố ý nhờ chú tài xế đưa đến đây chào tạm biệt dì.” (ở đây là “từ biệt”)

Văn Hảo giật mình không nhúc nhích, vừa lúc Đường Khải Sâm đi từ trong phòng ra.

Bắc Bắc nghiêm trang chào hai người một cái, đôi mắt đen láy không giấu được vẻ vui mừng khi được gặp lại người thân: “Chú dì, cảm ơn hai người trong khoảng thời gian này chăm sóc cho con, con phải đi rồi, hai người phải thật tốt, phải yêu thương lẫn nhau đó.”

Văn Hảo tự nhiên ướm hốc mắt, nhưng phải cố gắng khống chế bản thân, cô thông thả gật gật đầu, đưa tay về phía bé, nói thật khẽ: “Dì, tiễn con...”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Chương 58

Editor: Linh Đang

Tự nhiên ba mẹ nhà họ Chung về nước, làm lòng Văn Hảo mơ hồ tràn đầy bất an cùng nôn nóng, nếu là lúc trước nhất định Thạch Hiểu Tĩnh sẽ báo trước với cô để cô chuẩn bị đầy đủ tâm lý, lần này lại chưa kịp nói cái gì... Cô nhìn nhóc con bên cạnh đang vui vẻ nhảy nhót, tâm tình càng thêm phức tạp.

Đứa nhỏ không biết che giấu cảm xúc, bé cao hứng tất cả đều viết ở trên mặt, trong nhận thức bé sắp được “Về nhà”, tất nhiên là vui vẻ.

Văn Hảo cố gắng thu thập cảm xúc đáy lòng, nhưng cuối cùng con người vẫn sẽ có ham muốn, có lẽ là trong khoảng thời gian này chung sống với Bắc Bắc quá tốt quá hòa hợp, thế cho nên cô luôn ảo giác đứa nhỏ trở lại, sẽ không bao giờ rời khỏi cô ——

Nghe được tiếng hít vào rất nhỏ, Đường Khải Sâm nghiêng mắt nhìn người phụ nữ bên cạnh. Sắc mặt cô tái nhợt, lại còn cố gắng duy trì ý cười nhẹ bên môi, từ đầu đến cuối nắm thật chặt tay nhỏ của Bắc Bắc, còn cúi bên cạnh bé ôn hòa nói: “Đồ đạc đều có người thu dọn cho rồi sao? Nếu chưa thu hết đi sẽ mang tới cho cháu.”

“À, bà nội thu dọn xong hết rồi.”

Biểu cảm trên mặt Văn Hảo cứng ngắt, lại nhanh chóng khôi phục tự nhiên, chuyến đi này, chỉ sợ là rất lâu mới gặp lại, Hiểu Tĩnh còn ở nước ngoài, khả năng cô gặp đứa nhỏ gần như là con số không.

Bắc Bắc giang hai tay làm một tư thế rất khoa trương với cô, cười híp mắt nói: “Đi có biết không? Ông nội mua cho cháu rất nhiều đồ chơi vui, cháu vợ vả muốn đi xem.”

Mũi Văn Hảo đau xót, chỉ có thể phối hợp gât gât đầu: “Biết rồi, ông nội hiểu cháu nhất.”

“Đúng vậy. Ông nội nói cháu là bảo bối lớn của ông.” Bắc Bắc kiêu ngạo nói xong, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vui vẻ.

Văn Hảo nghĩ, có lẽ thật sự hai người già quá nhớ nhung đứa nhỏ, bọn họ chưa từng cùng Bắc Bắc tách ra quá lâu như vậy, vợ vả trở về thăm đứa nhỏ cũng là chuyện đúng lý hợp tình? Tâm sự của cô vẫn nặng nề, Bắc Bắc tinh nghịch nhìn cô nói: “Đi Hảo, có phải đi luyện tiệc cháu không?”

Văn Hảo nhìn đôi mắt đen của bé, làm ra bộ dáng thương tâm nói: “Đúng vậy, cháu mà đi, buổi tối đi sẽ phải ngủ một mình, sẽ sợ hãi.”

Bắc Bắc lập tức lo lắng nhìn cô, khuôn mặt nhỏ nhắn khẩn trương, nhưng nhanh chóng nghĩ ra biện pháp giải quyết, nắm tay của Đường Khải Sâm đưa cho Khương Văn Hảo, “Đề chú Đường ngủ với đi! Mẹ nói, chú và đi ngủ chung, có thể sinh em bé, như thế về sau đi sẽ không cô đơn nữa.”

Văn Hảo ngăn người tại đó, ánh mắt Đường Khải Sâm cũng trầm mặc dừng trên mặt đứa nhỏ.

Về mặt quá mức hồn nhiên của đứa nhỏ đâm vào thần kinh của hai người lớn, con trai của bọn họ, đang hoàn toàn không biết gì đề nghị bọn họ sinh tiếp một đứa bé nữa...

Văn Hảo cảm thấy trái tim mình đã sớm không còn máu lưu thông sắp ngừng đập, cô nén nước mắt nhếch đôi môi khô khốc, nói: “À, đi sẽ không sinh em bé đâu, đi chỉ thích một mình Bắc Bắc thôi.”

Bắc Bắc hồ đồ nhìn cô, thoát nhìn đôi mắt to ngập nước càng thêm sáng ngời.

Đường Khải Sâm cũng không nhận được nữa, bỗng nhiên thò tay bế nhóc con lên đặt trên vai, Bắc Bắc kinh ngạc ôm cổ anh, lập tức nở nụ cười, “Chú cũng luyện tiệc cháu?”

“Nói vậy.” Anh nhìn về con đường phía trước, bỗng nhiên cũng không thực tế bắt đầu hy vọng xa vời con đường này có thể vĩnh viễn đi không đến cuối. Cứ như vậy, 3 miệng cả nhà bọn họ cùng đi vĩnh viễn sánh cùng trời đất.

Thậm chí Bắc Bắc bạo dạn túm lỗ tai Đường Khải Sâm, ghé vào bên tai anh nhỏ giọng nói, “Chú, chú phải chăm sóc đi cho thật tốt, cháu không yên lòng về đi đâu.”

“... Được.” Đường Khải Sâm cũng cảm thấy ngực vô cùng bức bối, đứa nhỏ luôn hiểu chuyện khiến anh vô cùng xấu hổ. Anh chưa bao giờ biết trên thế giới này cũng có chuyện anh hoàn toàn không giải quyết được, xem ra thật sự gặp mặt nói chuyện với hai người lớn nhà họ Chung.

***

Xe của nhà họ Chung chậm rãi lái khỏi cổng chính, cuộn lên đầy đất bụi, khí hậu rét lạnh làm chung quanh đều lan tràn một hơi thở tiêu điều, nhánh cây khô vàng, nền đất vương đầy lá rụng.

Bắc Bắc còn nghiêng người ra đằng sau vươn tay nhỏ với bọn họ. Mãi đến khi xe hoàn toàn biến mất khỏi tầm nhìn, Khương Văn Hảo vẫn đứng im như trước.

Tay Đường Khải Sâm đút trong túi gần như muốn bóp nát, anh bước lại gần vươn tay ôm cô vào trong ngực, nhẹ giọng nói: “Trở về thôi.”

Văn Hảo không nói gì, nhưng bà vai bắt đầu run rẩy kịch liệt không ngừng, Đường Khải Sâm cảm thấy trái tim mình cũng như đang co quắp từng chút một, cảm giác đau đớn ùn ùn kéo đến một lần nữa. Nhưng anh là đàn ông, trước mắt còn có chuyện quan trọng hơn cần anh đi làm, không có thời gian vướng bận nỗi buồn xuân thu, về sau người phụ nữ này cùng đứa nhỏ chính là toàn bộ trách nhiệm của anh.

Anh muốn bảo vệ bọn họ, bảo vệ nhà của anh.

“Đi, đi thật...” Hai tay Văn Hảo che mi mắt, khó có thể kiềm chế ngồi xuống, thật ra cảnh tượng trước mắt từng trình diễn vô số lần, nhưng mỗi lần chia lìa đối với cô mà nói đều là một loại dằn vặt và không cách nào hình dung.

Thật sự như đặt lòng mình lên bếp nướng, cả người như đang luyện ngục, biết rõ không nên đòi hỏi quá nhiều, nhưng vẫn không quản được lòng mình, một khi có được, cảm giác đau đớn một lần lại một lần mãnh liệt hơn.

“Khương Văn Hảo?” Đường Khải Sâm muốn nói chút gì, nhưng phát hiện bất cứ thứ gì cũng là vô dụng, anh chỉ có thể sử dụng sức lực của toàn cơ thể ôm cô, nếu có thể, anh hận không thể để những đau đớn cô phải chịu đựng truyền qua người anh.

Nhiều tội hơn nữa, nhiều nghiệt hơn nữa, cũng chỉ để mình anh gánh vác là được.

“Em không sao, đừng động vào em.” Đến thời điểm này cô còn kiên cường chịu đựng, vẫn giấu mặt chật vật của bản thân không cho anh nhìn thấy, mảy

chữ này như mang theo lưỡi dao sắc bén, hung ác đâm Đường Khải Sâm vài nhát

Anh siết chặt cô không cho trượt xuống, áo bành tô trên người bao lấy cơ thể lạnh run của cô. Nước mắt nóng bỏng của Văn Hào đều rơi trên mu bàn tay anh, Đường Khải Sâm hôn vành tai cô một cái, lời nói xuất phát từ nội tâm: “Còn có anh, về sau tất cả hãy giao cho anh.”

Văn Hào nâng mắt lên nhìn anh, đáy mắt mê mang lại mờ mịt.

Đường Khải Sâm giữ lấy gáy của cô, dùng sức hôn một cái trên mí mắt cô, chất lỏng ẩm ướt đắng chát như chảy toàn bộ vào ngực anh. Anh dùng sức ôm cô càng chặt, lần lượt lăm bắm bên tai cô, “Anh sẽ xử lý tốt, yên tâm, Bắc Bắc sẽ trở về nhanh thôi, một nhà 3 người chúng ta không bao giờ tách ra nữa.”

“Thật sao?” Văn Hào khóc đến gần như thở không nổi, đôi mắt vừa sưng vừa đỏ, cô lại nhanh chóng lắc đầu, tuyệt vọng thì thảo nói nhỏ, “Không, chúng ta không thể ích kỷ như vậy. Nhà họ Chung không thể bỏ Bắc Bắc, Bắc Bắc cũng không chấp nhận được người mẹ như em ——”

Mắt thấy cô chịu tra tấn bộ dáng sắp hồng mắt, cả lòng Đường Khải Sâm đều nhói lên, anh vỗ lưng để cô thuận khí một chút, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm sắc mặt tái nhợt của cô, “Được, chúng ta bàn bạc kỹ hơn, em đừng vội.”

Văn Hào nhìn anh một cái, bộ dáng hốt hoảng, bỗng nhiên hai mắt nhắm lại mềm nhũn ở trong lòng anh.

Rốt cuộc chuyện Đường Khải Sâm lo lắng cũng xảy ra, anh trừng lớn mắt sững người tại chỗ, ngay sau đó ôm người dậy như phát điên, lập tức rống lên với quản gia đang đứng ở cửa: “Gọi xe cấp cứu! Nhanh lên!”

***

Đèn trên hành lang bệnh viện luôn làm người ta chói mắt, Đường Khải Sâm nhìn trên mặt Khương Văn Hào không có chút huyết sắc nào, đáy mắt hồng như sắp chảy ra máu. Bánh xe của giường di động ma sát với sàn nhà tạo ra âm thanh chói tai, anh khó có thể thờ bình thường, chỉ có hỗn hển nói với người đang mê man: “Khương Văn Hào, anh không cho phép em có chuyện, em nghĩ đến Bắc Bắc một chút đi, một nhà chúng ta còn chưa kịp đoàn tụ, nhất định em không thể có chuyện!”

“Anh sao thế, lúc trước tôi đã nói qua với anh tình huống của cô ấy rồi mà, anh——” bác sĩ trưởng thăm oán liếc mắt nhìn Đường Khải Sâm, lại mím chặt môi không nói tiếp, thấp giọng phân phó trợ lý phía sau vài câu.

Chung quanh loạn lên, nhưng Đường Khải Sâm không nghe được bất cứ thứ gì, đúng vậy, bác sĩ trưởng đã sớm nói với anh. Anh nhớ lại chuyện sau khi Khương Văn Hào rơi xuống nước, đêm đó, anh như đặt mình vào trong lò luyện ngục, trải qua đêm bất ngủ nhất trong cuộc đời.

Bà nội qua đời đột ngột, Lộ Lâm tự sát, ngay cả Khương Văn Hào cũng hôn mê bất tỉnh, bác sĩ gọi anh đến văn phòng, đưa cho anh một tờ phim trắng đen. Anh biết là ảnh chụp CT, nhưng anh xem không hiểu, chỉ có thể nhìn chăm chăm để xem có gì bất thường không.

“Trong đầu cô ấy có khối u, trước mắt xem ra có khả năng chuyển biến xấu.” Bác sĩ nói từng chữ từng chữ cho anh biết, cứng rắn bề ngoài giấu chút lí trí cuối cùng trong đầu anh.

Đường Khải Sâm cảm thấy, quả nhiên thật sự là báo ứng, nhưng vì cái gì mà tất cả báo ứng không phải hướng về phía anh, ngược lại hướng về những người vô tội xung quanh anh?

Thật ra người đáng chết là anh mới đúng.

Đêm đó anh ngồi trước giường cô rất lâu, nhìn người phụ nữ gầy yếu đơn bạc, lần đầu tiên thấu hận chính mình. Cho rằng dù cho làm chuyện sai lầm, ông trời cũng đối xử với anh không tệ, luôn có cơ hội cho anh bù lại.

Không phải là như vậy.

Ông trời quá ác, mỗi một người xung quanh anh để ý đều lần lượt rời đi, đến cô cũng không ngoại lệ sao?

Đường Khải Sâm nắm tay Khương Văn Hào, hai má chôn trong lòng bàn tay cô, lòng bàn tay cô có vết chai thô ráp, là mấy năm nay lưu lại. Cô chịu nhiều đau khổ như vậy, vì sao đến một ngày ngày lành cũng không để lại cho cô? Khương Văn Hào năm nay 28 tuổi, còn trẻ tuổi như thế...

Phòng bệnh ban đêm an tĩnh, lần đầu tiên anh khóc, mặc cho nước mắt mình rơi vào lòng bàn tay cô, nếu có thể, thật sự hi vọng tất cả đều đổ lên người anh. Cô sớm nên có được đến hạnh phúc, đã quá muộn, cuối cùng anh vẫn đến quá muộn.

Đường Khải Sâm nhìn ba chữ lớn “Phòng cấp cứu”, trong đầu hoàn toàn trống không, quả thực anh không dám nghĩ nếu Khương Văn Hào cũng không ở đây, anh nên đối mặt với cuộc sống về sau như thế nào.

***

Lúc bác sĩ trưởng đi ra, Đường Khải Sâm lập tức vọt qua, xem như ở phương diện này đối phương quyền uy, nói chuyện rất có sức nặng, “Bàn bạc với cô ấy một chút, mau chóng tiếp nhận giải phẫu đi, tình huống hiện tại rất không lạc quan.”

Đường Khải Sâm biết tính nguy hiểm của giải phẫu mô não, về mặt lạnh đi, “Trừ phẫu thuật không có khả năng khác?”

Đôi phương nhìn anh một cái, nói: “Đường tiên sinh, tôi là bác sĩ, sẽ không lấy sinh mệnh bệnh nhân nói đùa.”

Từ trước Đường Khải Sâm đã làm qua vô số lựa chọn gian nan, nhưng không có một lần làm anh do dự bàng hoàng như vậy, anh ngồi trước giường bệnh, toàn thân đều gần như sức cùng lực kiệt. Mỗi một quyết định có khả năng mất đi Khương Văn Hào, với anh mà nói đều là kháng cự theo bản năng.

Mãi đến khi lông mi của người trên giường hơi run rẩy, chậm rãi mở ra mắt chống lại tầm mắt của anh.

Bên tai chỉ còn âm thanh dụng cụ tâm đồ “Tích tích”, Đường Khải Sâm nhìn con người tối đen lóe sáng của cô in hình ảnh của mình, gần như vui quá mà khóc.

Anh nắm chặt tay cô, giọng nói vô cùng khàn, “Tỉnh rồi?”

“Vâng.” Văn Hào mắt nhìn phòng bệnh, nghi ngờ hỏi, “Em té xỉu?”

Đường Khải Sâm vuốt mấy sợi tóc bên thái dương của cô ra sau tai, hôn tay cô nói: “Thiếu chút nữa em hù chết anh.”

“Lá gan anh nhỏ như vậy?” Cô còn mỉm cười với anh, sau đó chớp mắt về mặt mê hoặc, “Hình như em gặp phải giấc mộng, vô cùng mệt, muốn ngủ, lại vừa giống như lăn xuống từ trên sườn núi.”

“Có anh đỡ mà.”

Văn Hào suy yếu giường mới lên, một giây sau như là nhớ ra cái gì đó, mắt không chớp theo dõi anh: “Có phải có lời anh không nói cho em hay không?”

Đường Khải Sâm trầm mặc, vào thời điểm này hiển nhiên không thể lừa gạt được nữa, những lời phải nói với cô lại vô cùng gian nan. Anh không biết sau khi Khương Văn Hào biết rõ về bệnh tình của mình sẽ có phản ứng gì, tan vỡ, trốn tránh, hoặc là tuyệt vọng?

Dù cho là loại nào, anh đều không nhẫn tâm.

“Em... Bị bệnh nan y?” Văn Hào nhớ tới những bộ phim truyền hình cầu huyết lúc 8 giờ, lại nhớ tới những đoạn kinh điển trong phim Hàn, đột nhiên trong lòng lạnh hơn nửa phần, khó trách lúc trước lại mê man lâu như vậy.

Đường Khải Sâm nhéo nhéo tay cô, lập tức ngắt lời cô, “Đừng nghĩ loạn.”

Văn Hào vẫn khần trương nhìn anh, rõ ràng trong lòng đã đoán được cái gì. Đường Khải Sâm hít vào một hơi, khó khăn mở miệng: “Chỗ này của em, có một hạt đậu nhỏ, Văn Hào, chúng ta cùng nhau đối mặt với nó, sau khi cắt bỏ là ổn rồi.”

Trong phòng bệnh càng an tĩnh hơn lúc trước, Khương Văn Hào cũng không nói chuyện, đôi mắt sáng ngời chợt lóe, nhìn chăm chăm làm lòng Đường Khải Sâm như muốn nát ra.

Cô trầm mặc không nói như người thế này làm anh càng khó chịu, Đường Khải Sâm nghiêng người ôm cô, nói với người từ đầu đến cuối vẫn trầm mặc: “Sẽ tốt thôi, chúng ta cách hạnh phúc chỉ thiếu chút nữa, ông trời sẽ không thật sự nhẫn tâm như vậy.”

Anh muốn cho cô ấm áp cho cô cổ vũ, hai tay của mình cũng đang hơi hơi phát run, anh vẫn không được cô đáp lại như trước, cuối cùng khó nhịn đầu tựa vào vai cô, “Văn Hào, cầu em——”

Anh không thể lại để mất đi cô, hai chữ “Mất đi” này, thì ra hai chữ đó lại ác liệt như vậy. Anh còn không kịp đưa đứa nhỏ về bên người cô, nhất định không thể cứ để cô lướt qua mình như thế nữa.

Đường Khải Sâm cảm thấy quanh thân đều rét run, mãi đến khi gáy bị lộ ra, được bàn tay ấm áp bao trùm, cô chậm rãi vuốt ve tóc anh, nói: “Anh đừng em không thờ được.”

“Xin lỗi.”

“Vậy anh đứng lên.”

“... Lại ôm một chút.” Đường Khải Sâm nói lỏng tay, nghiêng mặt cùng cô bốn mắt nhìn nhau, “Mặc kệ khó khăn gì, chúng ta cùng nhau đối mặt. Em sẽ không giống những bộ phim điện ảnh kia, tự nhiên chạy trốn đấy chứ?”

Sắc mặt Văn Hào rất kém, ánh mắt lại vô cùng kiên định, cô chậm rãi lắc đầu với anh, “Sẽ không, dù sao em chạy thoát, anh cũng sẽ tìm đến em, cần gì phải tổn sức lực.”

Đường Khải Sâm sờ sờ mặt cô, động tình hôn môi cô thật sâu, vuốt ve hai gò má cô luyến tiếc buông ra, “Cám ơn.”

Cô còn kiên cường dũng cảm hơn anh nghĩ vài phần, mặc kệ cô kiên cường là vì đứa nhỏ hay là vì anh, đây đều là phúc khí của anh.

Văn Hào thông thả vươn cánh tay ra, ôm cổ anh, rồi lệ ở nơi anh không nhìn thấy, trên mặt lại mang theo mỉm cười nói: “Đường Khải Sâm, nếu em có

thể sống được, chúng ta sẽ hòa hợp. Em có chút mệt mỏi, không muốn cãi nữa.”

Đường Khải Sâm xiết chặt hai tay, rất lâu mới trầm thấp “Ừ” một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mu Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Chương 59.1

Editor: Linh Đang

Buổi chiều ở khu nội trú thật im lặng, có ánh nắng màu vàng ảm áp chiếu xiên vào đệm giường, Văn Hảo nhìn chăm chăm bầu trời ngoài cửa sổ cũng không biết đang nhìn cái gì, rõ ràng là hình ảnh rất đơn giản, tự dung lại khiến lòng người sinh bi thương. Thạch Hiểu Tinh vốn có cả bụng lời muốn nói, lúc đẩy cửa phòng bệnh nhìn thấy bạn thân trên giường thì bỗng nhiên ước hốc mắt.

Cô nghe được tin tức ba mẹ chồng về nước, trong lòng chột căng thẳng, luôn cảm thấy sẽ có chuyện không tốt xảy ra, rồi tiếp đó gọi điện cho Văn Hảo như thể nào cũng không được, sau gọi cho Đường Khải Sâm mới biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Chỉ xa cách mấy tháng mà thôi, tại sao bỗng nhiên giống như trôi qua mấy thế kỷ ——

Văn Hảo thu hồi ánh mắt, lúc quay đầu lại cũng vừa vặn thấy cô, nhất thời ánh mắt sáng lên không ít, vừa mừng vừa sợ nói: “Chị trở lại?”

Thạch Hiểu Tinh dè lại con chua xót ở mũi, bước vội tới chỗ cô, hai lần ba lượt mới bắt buộc chính mình không khóc thành tiếng, “Em xảy ra chuyện gì thế, chuyện lớn như vậy cũng không nói cho chị!”

Văn Hảo cười với cô, hỏi lại: “Chung Gia Minh đâu?”

“Cùng trở lại với chị.” Thạch Hiểu Tinh ngồi xuống kê bên cô, bắt lấy bàn tay gầy trơ xương của cô dùng sức nắm chặt, “Chị còn chưa kịp về nhà họ Chung, chờ chị trở về sẽ nói rõ với mẹ.”

“Ừng.” Văn Hảo trở tay cầm lấy tay cô, sắc mặt cũng thay đổi, “Nếu chị nói thật, ba mẹ anh ấy thương tâm rất nhiều nhất định sẽ trách tội chị, như vậy chị ở nhà họ Chung sẽ càng khổ sở. Hiểu Tinh, vấn đề này chúng ta đã thảo luận qua rất nhiều lần, thái độ của em sẽ không thay đổi.”

Nói cho cùng, địa vị của Thạch Hiểu Tinh ở nhà họ Chung bây giờ hoàn toàn ỷ lại đứa nhỏ này, nếu không có Bắc Bắc, không biết cô ấy sẽ bị bắt nạt thành như thế nào nữa. Nhà giàu nhìn trúng quyền kế thừa của con trai, chuyện mẫu bằng tử quý (mẹ dựa vào con trai) không chỉ xảy ra ở xã hội cũ.

Thạch Hiểu Tinh nghe xong lời này còn gấp hơn cô, lớn giọng rống: “Nhưng hiện tại đã là lúc nào rồi, A Hảo... Vì sao em còn muốn suy nghĩ cho chị!” Nói đến cuối cùng, cô hoàn toàn nghẹn lại, không phun ra được một chữ nào.

Văn Hảo nhìn hai mắt cô đỏ lên, nhẹ nhàng lắc đầu: “Nói thật, sao em lại không muốn đoàn tụ cùng Bắc Bắc? Đến năm mơ em cũng muốn, đây là thiên tính bẩm sinh của người mẹ, lúc chị nói cjo em biết Chung Gia Minh có hi vọng chữa khỏi, em cũng vẫn ảo tưởng Bắc Bắc có thể trở về. Nhưng Hiểu Tinh, bởi vì em ngã bệnh mới càng không thể làm như vậy, nếu vận mệnh của em không tốt ——”

“Sẽ không!” Thạch Hiểu Tinh lập tức cắt ngang cô, “Sao vận mệnh lại không tốt, không cho nói bậy, ai chả biết vận đen của con người là có hạn, hai mấy năm trước em đã dùng hết vận đen rồi, về sau sẽ chỉ còn lại vận tốt.”

Văn Hảo nhìn bộ dáng cô lải nhải và thờ hờn hển, trong lòng vừa chua xót vừa ảm áp, cô vươn tay ôm lấy Thạch Hiểu Tinh, dùng sức gật gật đầu, “Hiểu Tinh, cảm ơn chị.”

Thạch Hiểu Tinh bĩu môi, đáy mắt đều là hơi nước trong suốt. Cô chôn vào hõm vai Văn Hảo, dùng sức siết chặt bả vai cô ấy, như muốn bảo vệ chặt chẽ trong lòng mình, “Chị mặc kệ, Khương Văn Hảo em muốn cảm ơn chị thì hãy dùng hành động thực tế, chị không biết hai chữ ‘Cảm ơn’ đâu.”

Ý cười nơi đáy mắt Văn Hảo càng sâu, khẽ vuốt cằm nói: “Được, vậy nợ trước đã.”

“Sẽ thu lãi, em đừng nợ lâu...”

Văn Hảo cảm thấy bả vai có chút nóng nóng ảm ướt, dán vào da mình dính dính, cô chậm rãi nhắm chặt mắt, khoe miệng lại mang theo mỉm cười, “Em biết. Nhưng chuyện này, chị bắt buộc phải đồng ý với em.”

Thạch Hiểu Tinh đỏ mắt nhìn cô, chỉ nghe Văn Hảo nói: “Nếu không phải là mọi người, đến hộ khẩu của Bắc Bắc cũng không giải quyết được, đừng nói đến điều kiện sống và giáo dục tốt như vậy, bé con sinh non, lúc ấy gần như ngày nào cũng phải vào bệnh viện, từ lúc đến nhà họ Chung, tình hình mới thay đổi tốt hơn. Mọi người là ân nhân cứu mạng của đứa nhỏ, Hiểu Tinh, người không thể không có lương tâm, càng không thể qua sông rút cầu, lương tâm của em không cho phép em làm như vậy.”

Vốn nghĩ rằng có thể đợi đến Chung Gia Minh khỏi hẳn, vậy ít nhất bọn họ có cơ hội có được một đứa con của mình, nhưng xem ra, cô không đợi được.

Thạch Hiểu Tĩnh trừng mắt nhìn cô, cuối cùng để mặc nước mắt lộp độp rơi xuống, không ngừng thút thút nói: “Khương Văn Hào, em không thể ích kỷ chút sao? Em sống như vậy có mệt hay không!”

Chính Văn Hào cũng cảm thấy rất mệt mỏi, nhưng người sống một đời, không phải là theo đuổi không thẹn với lòng, an nhiên bình thản? Tuy rằng đời này cô chịu không ít khổ, nhưng cuối cùng sống không uổng, có bạn bè tốt như vậy, còn có đứa bé hiểu chuyện như vậy ——

Đường Khải Sâm đẩy cửa tiến vào, ánh mắt im lặng dừng ở trên mặt cô, dường như anh luôn quen thuộc với hơi thở của cô, có thể dễ dàng tìm đến cô. Anh hơi nhếch khóe môi, nói: “Đến thời gian uống thuốc.”

“Vâng.” Văn Hào cũng mỉm cười lại, thật ra trong lòng cô rõ ràng, là Đường Khải Sâm sợ cô khóc mới đứng. Trong khoảng thời gian này người này vô cùng khắt khe, cách mỗi phút lại liếc nhìn cô một lần, qua vài vài phút lại muốn gọi cô một tiếng, quả thực còn căng hơn cả đàn Cầm.

Nhìn người đàn ông đang thử độ ấm của nước cho mình, Văn Hào lặng lẽ nghĩ, đây cũng coi như là đền bù mong ước với đoạn tình yêu oanh oanh liệt liệt nhiều năm trước đúng không? Còn có cái gì mà tiếc nuối.

***

“Thật sự không hối hận?” Sau khi Thạch Hiểu Tĩnh đi, Đường Khải Sâm dứt khoát nằm lên giường cùng Văn Hào, anh ôm lấy cô từ phía sau, miệng dán vào vành tai cô khẽ hỏi.

Văn Hào biết anh chỉ cái gì, lặng im một lát nhẹ nhàng lắc đầu, “Em không muốn Bắc Bắc thất vọng, lòng càng không muốn nhìn thấy con đau lòng.” Nếu quả thật có ngộ nhờ, điều cô không muốn nhìn thấy nhất là nước mắt của đứa nhỏ.

Đường Khải Sâm ôm cô chặt hơn, hận không thể khảm người này vào trong thân thể của mình. Người phụ nữ này luôn làm cho anh đau lòng, rồi lại luôn là làm lòng anh sinh kính nể, đổi lại là anh, có lẽ đã sớm mượn cớ cướp con về.

“Hon nữa ——” Văn Hào xoay người đối mặt với anh, cười híp mắt dùng ngón tay chỉ lên mũi anh, “Có lẽ trong lòng em có vương bận, biết đâu có thể vượt qua được.”

Đường Khải Sâm bắt được ngón tay cô làm loạn, bỏ vào miệng cắn một cái không nặng không nhẹ. Cô nhẹ hừ một tiếng, anh mới híp mắt ra vẻ bộ dáng hung ác, “Anh ghen tị.”

“Ngay cả dấm chua của con trai mình cũng ăn, anh không biết xấu hổ sao, Đường tiên sinh?”

Đầu lưỡi Đường Khải Sâm chậm rãi lướt qua đầu ngón tay cô, giọng nói khàn khàn, “Khương Văn Hào, nếu có thể, anh thật sự muốn mỗi phút mỗi giây đều cùng em ở một chỗ, Thượng Đế công bằng, lúc trước em yêu anh mà anh lại bỏ lỡ, nay, nhất định em không biết được anh để ý em đến chừng nào.”

Lúc anh nói lời này thì ánh mắt rất chuyên chú, ánh mắt của con người thật thần kì, dường như có bao nhiêu thâm tình bao nhiêu chán ghét đều phản chiếu trong đó.

Văn Hào mỉm môi mỉm cười, hồi lâu mới nhỏ giọng bức bối nói một câu: “Gần đây anh xem rất nhiều phim thần tượng? Tại sao bỗng nhiên có nhiều lời ngon tiếng ngọt như vậy.”

“Nói chuyện với người mình yêu, chỉ cần dụng tâm, lời ngon tiếng ngọt rất đơn giản.” Anh bắt đầu hôn trên cằm cổ trắng nõn của cô, ngậm mút lấy vành tai nhỏ nhỏ của cô.

Nơi này của Văn Hào mãi cảm nhất, rụt cổ trốn anh, nhưng giường bệnh lại nhỏ như vậy, không né tránh được ngược lại cọ xát làm toàn thân anh nóng rực.

“Ừm, anh bắt nạt bệnh nhân!”

Đường Khải Sâm hôn một cái vào môi cô, hon nữa còn cười rất đứng đắn, “Anh sẽ nhẹ chút, em chỉ cần phụ trách kêu là được.”

Văn Hào bị anh nói mà cả khuôn mặt đều hồng thắm, kéo chăn qua che mặt, “Đường Khải Sâm, sao lúc trước em không phát hiện anh lại không biết xấu hổ như vậy!”

Đường Khải Sâm cũng xóc gót chân lên chui vào, trong đệm chăn có hơi thở mờ ám xông vào, còn có ánh sáng yếu ớt chiếu vào, bọn họ có thể nhìn thấy đôi mắt sáng ngời lại chuyên chú của đối phương. Anh dán vào vành tai đỏ bừng của cô không ngừng cười, trầm thấp nói: “Nếu mà không thích gọi cũng không có việc gì, anh cũng rất thích bộ dáng im lặng của em, rất gọi cảm.”

“Buồn nôn chết!” Văn Hào che mặt, xấu hổ đến chết mất.

Tiếp đó lại có nụ hôn nhẹ như lông vũ rơi lên mu bàn tay cô, xúc cảm ẩm ướt nóng bỏng, ôn nhu đến mức gần như cô bị hòa tan.

Văn Hào dỗi ngón tay, từ khe hở thấy về mặt tuần tú của anh, anh một lần nữa hôn lên, từ đầu ngón tay cô chậm rãi hướng xuống, cuối cùng kéo hai tay của cô ra, ngậm lấy hai cánh môi non mềm.

Ngoài cửa sổ có tiếng gió nhẹ thổi qua tán cây, rõ ràng vẫn là đông rét lạnh, Văn Hào lại cảm thấy có đóa hoa sáng lạn đang nở rộ, có lẽ đây chính là tư vị của tình yêu, gần như là mùa xuân đến muộn, khiến lòng người tràn đầy ấm áp.

Cuối cùng anh vẫn lo lắng cho thân thể cô, không làm kịch liệt, từ đầu đến cuối đều ở phía trên nhìn cô thâm tình, thỉnh thoảng nói vài lời yêu thương làm người ta xấu hổ.

Toàn thân Văn Hào đều hồng thấu, còn thường phải cảnh giác với động tĩnh ngoài cửa.

Lúc sau cùng, bàn tay to của anh che lại sau đầu cô, nhẹ giọng ní non bên tai cô, “A Hào, anh yêu em.”

Cô ngẩn lè, hai tay dùng sức ôm lấy anh.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mu Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Chương 59.2

Editor: Linh Đang

“Lúc trước nhà họ Chung muốn mang Bắc Bắc rời đi, là anh động tay chân để cho con ở lại?” Mấy hôm nay Văn Hào rảnh rỗi, những chuyện không suy nghĩ cẩn thận trước đây đã hoàn toàn nghĩ thông suốt, hôm sau lúc Đường Khải Sâm đẩy cô phơi nắng ở trong sân thì tự nhiên hỏi anh.

Đường Khải Sâm đẩy xe lăn đến mặt cỏ, nhưng lại ngồi xuống ghế đá đối diện, lúc này mới nắm tay cô gật đầu: “Khi đó là bà nội đánh thức anh, nếu anh dùng thủ đoạn cướp Bắc Bắc đi, không chỉ đứa nhỏ chán ghét anh, mà ngay cả em cũng giống vậy. Rồi sau này anh biết nhà họ Chung muốn mang đứa nhỏ ra nước ngoài, liền tự mình tìm vị chuyên gia kia, cũng may ông ấy có quen biết với mẹ anh nên mới bán mặt mũi cho anh.”

Văn Hào cực kỳ kinh ngạc, tròng mắt to khó có thể tin, “Cho nên ông ấy đột ngột thay đổi quyết định tới Hàn quốc cũng là anh làm, mục đích là muốn cho Bắc Bắc có cơ hội sống cùng với em?”

Cô không thể tưởng tượng được Đường Khải Sâm đã làm bao nhiêu chuyện sau lưng, mà lúc trước cô lại một mực cho rằng việc này là Chu Từ Nghiêu làm.

Đường Khải Sâm hơi quay mặt đi, lúc quay lại thì bộ dáng đã nghiêm túc, “Không chỉ như thế, anh còn mất rất nhiều công sức. Quả thực vị chuyên gia kia nhân lúc chấy nhà đi hỏi của, bắt anh đầu tư phòng thí nghiệm của ông ấy, còn bên nhà họ Chung, anh cũng động chút tay chân vào việc làm ăn ở nước ngoài cho bọn họ ngon ngọt, lúc này mới làm cho bọn họ không có cách nào phân thân, không rảnh chăm sóc đứa nhỏ.”

Anh nói xong rồi nhìn Văn Hào thăm thiết, “Anh dùng nhiều tinh lực cùng tiền như vậy đều không quan trọng, chỉ cần em vui vẻ là đủ rồi.”

Văn Hào nhìn anh bộ dáng tranh công của anh, khoe miệng hơi co quắp một chút, “Phải không?”

Đáy mắt Đường Khải Sâm toàn là ý cười, vẻ mặt chờ mong hỏi: “Có cảm động đến mức vô cùng xúc động muốn hôn anh không?”

Văn Hào cười ha hả một tiếng: “Không có. Chỉ cảm thấy thật lãng phí, Đường Khải Sâm anh thật sự rất phá của, anh xa xỉ như vậy * còn chưa phá sản sao? Sẽ không phải lúc chúng ta hòa hợp rồi mới phát hiện anh đã biến thành nghèo túng chứ?”

“Khuông Văn Hào, quả thực em quá không đáng yêu.” Đường Khải Sâm tức giận đến mặt đều đen, lập tức lại hung hăng nhìn chăm chăm cô, “Anh thật sự biến thành kẻ nghèo túng em sẽ không cần anh nữa?”

“Cũng sẽ không.” Văn Hào lắc lắc đầu, lại nói bổ sung, “Nhưng nghiêm túc suy xét lại mối quan hệ giữa hai người là sự thật.”

Sắc mặt Đường Khải Sâm vừa mới gặp trời quang nháy mắt lại tụ đầy bão táp.

Văn Hào nhìn dấu vết tích tụ ở chân mày anh, quả thực trong lòng rất vui, thấy anh giống như thật sự rất mất hứng, vì thế ngoắc ngón tay ý bảo, “Lại đây?”

“Làm cái gì?”

Đường Khải Sâm pha không tình nguyện kể lại, Văn Hào ngồi trên xe lăn nghiêng người, ôm lấy cổ anh chủ động đưa môi mình lên.

Mặt trời lúc 9 giờ càng thêm ấm áp, Đường Khải Sâm cảm thấy có thứ gì đó sắp trào từ ngực mình ra. Cô vụng về mút môi anh, lại nhanh chóng lui ra,

“Ngủ ngoan, em đùa anh cũng không nhìn ra được, thì ra anh cũng không thông minh hơn em bao nhiêu.”

Đường Khải Sâm nhìn đồ ửng trên gương mặt cô chưa lui, ngứa ngáy khó nhin, đảo khách thành chủ dùng sức ôm lấy mặt của cô hôn lên lần nữa, ngốc thì ngốc đi, hạnh phúc là tốt rồi.

***

Văn Hào cảm thấy mấy ngày này là thời gian vui vẻ nhất trong đời cô từ lúc còn bé, vui vẻ đến có chút không chân thật. Mất thấy ngày phẫu thuật càng thêm gần, cô nhìn bầu trời ngoài cửa sổ lại bắt đầu ngán ngời.

Gần đây Đường Khải Sâm bận chuyện làm ăn, bà nội vừa mất, anh có thêm nhiều chuyện phải xử lý. Gần đây thấy anh hầu như ra ngoài cả ngày, có khi trở về bộ dáng đã vô cùng mệt mỏi.

Một mình sẽ không tránh được miễn man suy nghĩ, may mắn Thạch Hiểu Tinh thường thường đến thăm cô, thỉnh thoảng còn mang Bắc Bắc đi cùng.

Nhóc con cứ quẩn cô hỏi xem vì sao lại phải ở bệnh viện, Văn Hào suy nghĩ các loại lý do qua loa nói với bé, nhưng đứa nhỏ sáu tuổi, có khi gần như không thể gạt được. May mắn bé rất nghe lời Thạch Hiểu Tinh, chỉ cần cô ấy hơi nghiêm khắc chút, không dám hỏi thêm gì nữa.

“A Hào, chị ——” Lúc Thạch Hiểu Tinh muốn đi, hốc mắt lại bắt đầu hồng hồng nhìn cô muốn nói lại thôi.

Văn Hào biết cô ấy muốn nói gì, đứng cạnh cửa phòng bệnh trừng mắt, “Chị khóc em sẽ nổi giận đấy, em cũng không có việc gì mà.”

Thạch Hiểu Tinh vội vàng xoa xoa hốc mắt, tự nhiên kéo Bắc Bắc đến trước mặt hai người, cô nhìn đứa nhỏ nói từng câu từng từ: “Bảo bối, di Hào đối xử với con tốt như vậy, về sau nhận cô ấy làm mẹ nuôi đi?”

“Được ạ.” Ngược lại Bắc Bắc đáp ứng ngay, lập tức nhu thuận kêu một tiếng, “Mẹ nuôi.”

“Thật ngoan.” Mặc dù chỉ là mẹ nuôi, trong lòng Văn Hào vẫn rất vui vẻ.

Thạch Hiểu Tinh ngồi xổm trước mặt đứa nhỏ, nghiêm túc sửa đúng, “Mẹ nuôi nghe không hay, cứ gọi là 'Mẹ' đi.”

Bắc Bắc mở to mắt, bốn mắt nhìn nhau với Văn Hào.

Văn Hào cũng có thể nghe được tiếng tim mình đập mãnh liệt, mỗi một nhịp đập đều kịch liệt như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực của cô.

Bắc Bắc nhìn cô một hồi lâu, thật ra cũng chỉ là vài giây mà thôi, nhóc con cúi đầu mân mê cái miệng nhỏ nhắn nói: “Nhưng mà ' ' chỉ có một người Mẹ' thôi.”

Lời này làm hai người đều trầm mặc, một câu chỉ là vô tâm của đứa nhỏ làm Văn Hào gần như không đứng vững, cô chống khung cửa, cố gắng cười một tiếng: “Ài, không có việc gì, Bắc Bắc thích gọi như thế nào thì gọi, di đều thích cả.”

Bắc Bắc cùng Thạch Hiểu Tinh vừa đi, nước mắt Văn Hào nhin hồi lâu mới rơi xuống, thì ra cô không cao thượng như mình nghĩ, quá ti tiện, nội tâm lại có thể hi vọng đứa nhỏ gọi mình một tiếng “Mẹ”.

Thì ra đời này vẫn sẽ có tiếc nuối, chỉ sợ đến cuối cùng không nghe được tiếng “Mẹ” kia.

***

Đường Khải Sâm phát hiện hôm nay Văn Hào vô cùng trầm mặc, bình thường tâm trạng rất tốt, thế nhưng cả ngày hôm nay cũng chưa nói vài câu. Anh nhéo nhéo hai má cô, ôm cô thấp giọng hỏi: “Ngày mai phải phẫu thuật, khăn trương?”

“Không có, có lẽ mấy hôm trước quá sinh động, nói xong hết rồi.” Cô ra vẻ thoải mái cười với anh, nhưng lời này không khiến anh cười rộ lên một chút nào.

Văn Hào cũng phát hiện hôm nay Đường Khải Sâm hết sức trầm mặc, suy đoán anh khăn trương vì ngày mai, vì thế quay người cho anh một cái ôm, “Không có chuyện gì, trường hợp nào mà anh chưa thấy qua, cười một cái nha? Như vậy rất dọa người.”

Đường Khải Sâm giật giật khoe miệng, Văn Hào không khách khí cho ra đánh giá, “So với khóc còn khó coi hơn.”

Đường Khải Sâm không có lòng dạ nào ứng phó cô, ôm lấy người một lần nữa, làm cho cô ghé sát vào bộ ngực mình. Anh có tâm sự, chỗ nào cười thành tiếng được?

Rõ ràng hai người đều không thoải mái, buổi tối vội vàng ăn cơm tối rồi đi ngủ luôn, Đường Khải Sâm trần trọc trần trờ, bỗng nhiên di động để ở một bên sáng lên. Anh lập tức đứng dậy nhận, đối diện truyền đến một giọng nam trung khí mười phần lại hết sức uy nghiêm: “Đường tiên sinh, tôi có thể cho anh hai mươi phút, nếu anh có thể thuyết phục tôi, có lẽ tôi sẽ cân nhắc.”

Đường Khải Sâm nhìn người phụ nữ vẫn ngủ say, lập tức xoay người xuống giường: “Được, địa chỉ.”

Đối phương nói địa điểm, anh nhanh chóng lấy áo bành tô trên giường đi ra ngoài, sắp tới cửa lại quay ngược trở về. Đường Khải Sâm nhìn người phụ nữ trên giường một lúc lâu, vươn tay thay cô vuốt nếp nhăn giữa chân mày, lúc này mới nhẹ giọng nói: “Anh sẽ không để em phải đau lòng nữa.”

Ngày hôm sau cuộc phẫu thuật được sắp xếp vào buổi sáng, Văn Hảo hít thở sâu vài lần, xem ra Thạch Hiểu Tình cùng Tiểu Tào còn khăn trương hơn cô, đến Chu Tử Nghiêu cùng Lâm Kỳ cũng tới, thay nhau tiến lên nói chuyện với cô, biến thành chính Văn Hảo còn phải tự mình an ủi bọn họ.

Văn Hảo đã thông báo Thạch Hiểu Tình không cần mang Bắc Bắc tới đây, cô sợ nhất gặp mặt như thế này, hình ảnh hôm trước đứa nhỏ bị Thạch Hiểu Tình mang đi còn rõ ràng trước mắt, nay thật sự sợ lại phải đối mặt thêm một lần.

Thoạt nhìn Đường Khải Sâm là người bình thường nhất, nhưng chỉ có Văn Hảo biết anh cũng đang khăn trương, bởi vì cả một buổi sáng người này đều dán lấy cô như một cái đuôi.

Văn Hảo bị đẩy mạnh vào phòng phẫu thuật phía trước, Đường Khải Sâm nắm cô thủ từ đầu đến cuối không buông ra, hốc mắt anh cực kì hồng, cuối cùng vội vàng lấy một thứ từ trong túi ra đeo lên tay cô.

Người ở chỗ này không ai nói chuyện, nhưng vẫn có thể nghe được tiếng khóc nhỏ thút thít của Tiểu Tào. Văn Hảo nhìn ngón tay tự nhiên xuất hiện thứ màu trắng, hồi lâu mới bĩu môi: “Đường Khải Sâm anh thật nhỏ mọn, đến cầu hôn cũng đưa cùng một chiếc nhẫn.”

Cái này là chiếc nhẫn kết hôn mà ngày trước cô trả lại cho anh, không nghĩ tới anh vẫn còn giữ lại.

Đường Khải Sâm muốn cười, nhưng thử vài lần cũng không làm được, đơn giản từ bỏ, “Về sau chúng ta sẽ chọn cái lớn nhất.”

Văn Hảo lắc đầu: “Ai nói nhất định em sẽ đáp ứng.”

Đường Khải Sâm mím chặt môi, nắm đến tay cô phát đau, cuối cùng mới run giọng nói: “Anh mặc kệ, dù sao người khác cũng không có cơ hội, em chỉ có thể gả cho anh.”

“Không biết xấu hổ.” Văn Hảo còn muốn cười nói với anh vài câu, bỗng nhiên đuôi mắt nhìn thấy trên hành lang có người đi tới hướng này, một lớn một nhỏ, mẩu chốt là bóng dáng nho nhỏ kia cô quá quen thuộc.

Văn Hảo không dám tin nhìn chỗ kia, ngay cả hô hấp cũng gần như quên. Mang Bắc Bắc đến là ông nội Chung, điều này đại biểu cái gì không cần nói cũng biết.

Bắc Bắc đứng cách cô một mét, khuôn mặt nhỏ nhắn lại bạnh ra không chịu đi tới. Văn Hảo nhìn bộ dáng kia của con, nước mắt không tự chủ được tuôn ra, cô cùng đứa nhỏ nhìn nhau, người ở xung quanh cũng lặng ngắt như tờ.

Vẫn là ông nội Chung lên tiếng, ông sờ sờ đầu nhỏ của Bắc Bắc, mang theo mấy tiếng thở dài không thể nghe thấy: “Đi xem ‘Mẹ’ đi.”

Đứa nhỏ vẫn rất hiểu chuyện, dù cho trong lòng mang theo vài phần ủy khuất, nhưng vẫn chậm rãi đi tới. Tay nhỏ của bé nắm chặt thành quyền, hồi lâu mới chần chừ đưa về phía Văn Hảo.

Văn Hảo lập tức kéo chặt tay nhỏ của con, tầm mắt hoàn toàn mờ hồ, chỉ biết nỉ non một lần lại một lần: “Bắc Bắc, Bắc Bắc...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bắc Bắc trướng hồng, như là nín rất lâu mới nói: “Ông nội nói mẹ là mẹ ruột của con, con có rất nhiều rất nhiều vấn đề muốn hỏi mẹ.”

“Con hỏi đi.” Hai chữ ngắn ngủi, Văn Hảo cũng có hết sức.

Nhóc con lại mím môi cái miệng nhỏ nhắn không lên tiếng, Văn Hảo gấp gấp muốn nói chuyện, Bắc Bắc lại cắt ngang cô: “Con chờ mẹ làm phẫu thuật xong mới hỏi tiếp, rất nhiều rất nhiều vấn đề, mẹ phải nói hết cho con.”

“... Được.” Văn Hảo hôn tay con, trên mặt giàn giụa nước mắt, nhưng không khỏi lộ ra nụ cười.

Bắc Bắc lại quyết miệng nhỏ nhắn nói: “Ngoéo tay, nếu mẹ gạt con, con sẽ thật sự nổi giận.”

“Không lừa con.” Văn Hảo vươn ngón tay nhỏ ra, dán cùng một chỗ với đứa nhỏ.

Ông nội Chung đề lên bả vai của Bắc Bắc, chậm rãi nghiêng đầu đi.

Bắc Bắc cũng đỏ vành mắt, lại còn quật cường bĩu môi, y tá muốn đẩy Văn Hảo vào phòng phẫu thuật, nhóc con lại ôm lấy ngón tay cô không buông ra. Văn Hảo vẫn nhìn đôi mắt đen của con, nhóc con cũng nhìn cô, chậm rãi phun ra một câu: “Mẹ, gạt người sẽ biến thành một con cá chạch nhỏ, con chờ mẹ.”

“Được, nhất định mẹ sẽ không lừa con.”

Lần này, thật sự Văn Hảo nghe được âm thanh hoa nở.

Tác giả có lời muốn nói: đến đây chính văn kết thúc, một nhà 3 người tiếp tục ở trong ngoại truyện, kết cục nhất định là HE!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mu Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Chương 60: Ngoại truyện viên mãn (một)

Editor: Linh Đang

Thời khắc thức tỉnh, thứ đầu tiên đập vào mắt vẫn là màu trắng xóa, Văn Hảo mờ mịt chớp chớp mắt, sau đó chậm rãi nghiêng đầu đi. Có lẽ bây giờ đang là đêm khuya, khắp nơi đều im ắng tĩnh lặng, cô liếc mắt nhìn liền thấy một lớn một nhỏ đang thân mật dựa sát nhau trên sô pha.

Đường Khải Sâm dựa vào tay vịn sô pha, một tay hơi chống thái dương nghỉ ngơi, mà ghé vào đùi anh ngủ say thờ đều không phải là Bắc Bắc sao? Trên người nhóc con đắp thảm len lông cừu, cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu chu ra, bàn tay nhiều thịt nắm chặt góc áo Đường Khải Sâm... Một bức tranh như vậy, làm cho cô không tự chủ được nhẹ nhàng giường khóe môi.

Không có gì so vui vẻ hơn việc mở mắt ra nhìn thấy họ đầu tiên, cuối cùng ông trời cũng đã đối xử với cô không tệ, sau khi sinh ly tử biệt, thứ chờ đợi được là những ngày viên mãn đáng mong đợi nhất.

Nhìn qua người đàn ông vốn đang nhắm mắt nghỉ ngơi cũng không an ổn, mi tâm nhíu chặt, tự nhiên mở mắt nhìn sang.

Bốn mắt nhìn nhau, dường như cả thế giới đều dừng lại. Cô mỉm cười nhẹ nhàng với anh, lại nhận được vẻ mặt ngạc nhiên, có lẽ Đường Khải Sâm còn chưa phục hồi tinh thần lại, nhìn cô chăm chăm rất lâu.

Khó có lúc được nhìn thấy bộ dáng anh ngốc nghếch như vậy, nụ cười của Văn Hảo sâu hơn chút, cố sức định nâng một bàn tay lên. Cuối cùng Đường Khải Sâm cũng hoàn toàn bình tĩnh, anh muốn lập tức đứng dậy, lại nhớ đứa nhỏ trong ngực còn đang ngủ, cẩn thận đặt bé xuống, lúc này mới không chờ đợi được đi đến bên người cô.

Anh đứng thẳng lại cứng đờ trước giường bệnh, rõ ràng là có lời muốn nói, nhưng môi lại giật giật sau đó vành mắt đỏ lên. Những ngày gần đây người đàn ông này luôn căng thẳng rớt cuộc vào lúc này cũng được thả lỏng, anh nắm chặt tay cô, đặt bên môi ôn nhu hôn, “Cảm ơn.”

Giọng nam khàn khàn lại hơi ồm, không biết đã bao lâu anh không nghỉ ngơi hẳn hoi rồi?

Văn Hảo cảm thấy trên mu bàn tay có dấu vết nóng ướt, rất ít vài giọt, nhưng lại nóng bỏng đến dọa người, trong lòng cô chưa xót không thôi, lại hơi nhói đau, nhưng nhiều hơn vẫn là sự ngọt ngào cùng cảm động bao bọc lấy nội tâm.

Nhưng cô không muốn khóc nữa, từ trước nước mắt đã chảy nhiều như vậy, hiện tại chỉ muốn mỉm cười hạnh phúc, vì thế cố ý đùa anh nói: “Cảm ơn em cái gì? Em đáp ứng với Bắc Bắc không muốn con thất vọng, cũng không liên quan đến anh.”

Đôi mắt Đường Khải Sâm thâm trầm nhìn cô, khẽ gạt đầu một cái, như căn bản không so đo trong mắt cô không có mình, “Anh biết, nhưng anh vẫn rất cảm kích, chỉ cần em khỏe mạnh những thứ khác đều không quan trọng. Em có biết lúc trước, gần như anh không dám nhắm mắt, đến vừa rồi nhìn thấy em thức tỉnh còn sợ hãi là ảo giác ——”

Ngay cả ngủ anh cũng không dám, chỉ sợ bỏ qua giây đầu tiên cô tỉnh lại, nhưng vẫn sẽ lần lượt sinh ra ảo giác. Luôn cảm thấy cô tỉnh, nhưng sau mỗi lần thất vọng lại sẽ sinh ra khủng hoảng vô hạn.

Dù cho bác sĩ đã nói cho anh biết phẫu thuật rất thành công, nhưng vẫn sẽ lo lắng, loại tâm tình này làm cho anh sống một ngày bằng một năm. Cho nên cô có thể tỉnh lại, với anh mà nói vậy là đã đủ rồi, mặc kệ rớt cuộc trong lòng cô để ý anh mấy phần, tất cả đều không quan trọng..

Văn Hảo nhìn bộ dáng thỏa mãn của anh, khóe mắt đỏ hồng từng chút một. Người đàn ông này thật hư, nhất định muốn cô khóc lên mới bỏ qua sao? Rõ ràng người làm phẫu thuật là cô, tại sao thoát nhìn anh lại còn tiêu tụy hơn cả cô.

Đường Khải Sâm cũng phát giác sự khác thường của cô, nghiêng người hạ xuống mi tâm cô một nụ hôn, trầm thấp ôn nhu khẽ cười một tiếng: “Xin lỗi, hình như anh nói lỡ lời?”

“Biết là tốt, phạt anh từ giờ trở đi không cho nói sai nữa, càng không cho cố ý chọc em khóc.”

Giọng nói hai người đều cố ý giảm thấp xuống, nghe vào trong tai càng thêm mang theo cả mập mờ mê ly không nói rõ được, anh tựa trán cô nói “Được”, môi khó khăn đè lên môi cô, bốn cánh môi kề sát nhau, mang theo khát vọng cùng tương đã tích lũy nhiều ngày.

Trên hành lang thỉnh thoảng có tiếng bước chân nhẹ nhàng của y tá trực ban, còn có hô hấp trầm ổn của Bắc Bắc, không khí quá tốt, tốt đến mức Văn Hảo cũng không nhẫn tâm đẩy anh ra. Anh chỉ hôn nhẹ rất có chừng mực, chỉ mút môi cô một chút rồi kết thúc nụ hôn này, chống hai tay nhìn xuống cô

vài giây, “Ngủ tiếp không? Còn hai giờ nữa mới đến bình minh.”

“Không muốn ngủ, ngủ nhiều rồi.” Văn Hào nói xong nhìn về phía Bắc Bắc, sững sờ nhìn, như dùng ánh mắt miêu tả ngữ cảnh tình thế của bé một lần, lúc này mới nhớ ra hỏi Đường Khải Sâm, “Bên nhà họ Chung —— “

Lúc trước chưa kịp truy hỏi, nhưng xem ra Đường Khải Sâm đã cố gắng làm rất nhiều chuyện sau lưng mới để cho nhà họ Chung chịu lùi một bước.

Đường Khải Sâm hơi trầm ngâm nói: “Lúc trước anh đã tìm ông nội vài lần, ông ấy có chút rộng rãi, nhưng chuyện này không vội, chờ em xuất viện rồi nói tiếp.”

Vốn Văn Hào còn muốn hỏi tiếp, nhưng nhìn bộ dáng của Đường Khải Sâm chuyện này anh đã có mười phần nắm chắc, trong lòng lại cảm thấy sợ hãi, chỉ có thể miễn cưỡng đề xuống một đồng nghĩa vẫn.

Anh cũng cực khổ lâu như vậy, cô không muốn cho anh thêm áp lực, chỉ chỉ giường ở gian ngoài: “Anh cùng Bắc Bắc đi ngủ đi, em không sao.”

Nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, anh lắc lắc đầu, chôn mặt trong lòng bàn tay cô hít một hơi thật sâu, “Không, về sau mỗi phút mỗi giây đều muốn ở cùng em, không bao giờ lãng phí thời gian nữa.”

Văn Hào chỉ coi là anh nói lời ngon tiếng ngọt, mím môi cười khẽ.

Đường Khải Sâm lại nhìn cô nói: “Bắc Bắc rất lo lắng cho em, ở bệnh viện với anh suốt, ai dễ cũng không đi.”

Văn Hào không nghĩ tới đứa nhỏ lại khản trương như vậy, nhất thời trong lòng tràn đầy cảm xúc thỏa mãn, hận ngày hôm sau có thể bắt đầu sớm một chút.

***

Nhưng ngày hôm sau từ đầu đến cuối Bắc Bắc không chịu tới gần Văn Hào, chỉ đứng cách xa khiếp sợ nhìn cô vài lần, điều này không khỏi làm Văn Hào có chút khổ sở, nhưng vẫn vô cùng kiên nhẫn dỗ bé: “Bảo bối, lại chỗ này có được không?”

Đường Khải Sâm cũng nhẹ nhàng nói với con: “Không phải vẫn muốn mẹ nhanh tỉnh sao, sao bây giờ lại xấu hổ?”

“Ai xấu hổ!” Bắc Bắc nắm quả đấm nhỏ, vẻ mặt khó chịu phản bác anh, nói xong lại tức giận trừng mắt, “Rõ ràng cô ấy là dì của con, sao lại biến thành mẹ, nếu như là mẹ, vì sao lúc trước không cần con.”

Sớm biết rằng nhất định trong lòng đứa nhỏ sẽ có ủy khuất cùng nghi vấn, Văn Hào chịu đựng con chưa xót trong ngực, thở ra một hơi thật sâu, vẫn nhẹ nhàng quan tâm bé, “Bắc Bắc, con qua đây, mẹ nói cho con biết tất cả.”

Bắc Bắc ngẩng đầu nhìn cô, từ đầu đến cuối vẫn không cất một bước.

Văn Hào sắp không khống chế được khóc thành tiếng, đành phải cố gắng nở nụ cười thật tươi nói: “Là mẹ không tốt, mẹ không có khả năng chăm sóc con, đành phải giao phó con cho... Mẹ hiện tại. Nhưng mẹ thật sự rất yêu con, vô cùng vô cùng yêu... Nếu con không quen, hãy để mẹ là dì Hào. Nhưng mà, đừng không để ý tới mẹ có được không?”

Đường Khải Sâm nhìn nước mắt cô chảy đầy mặt, lại còn vẫn mỉm cười, cả trái tim quay cuồng trong biển lửa. Đã vậy vào lúc này anh không làm được gì, không có gì có thể so sánh với sự bất lực lúc này của anh, chỉ có thể nắm chặt nắm tay phát tiết ảo não tự trách từ đáy lòng.

Đây là anh thiếu đứa nhỏ cùng Khương Văn Hào, cả đời cũng không hết.

Bắc Bắc ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn, ánh mắt trong suốt nhìn chăm chăm Văn Hào, cuối cùng mới chậm rãi đi về phía cô.

Văn Hào thấy rốt cuộc bé cũng chịu đi về phía mình, mười ngón tay đan chặt một chỗ, cô quá nhớ cái ôm của con, lại không dám, sợ làm con bài xích.

Bắc Bắc nhìn cô một lúc, hỏi nhỏ: “Con vẫn không hiểu, nhưng con biết mẹ tốt với con, nhưng vì sao sau khi mẹ có tiền cũng không lập tức nói cho con biết? Còn cả chú Đường nữa, chú ấy nói chú ấy là ba con, nhưng vì sao hai người không sống cùng nhau?”

Rõ ràng năng lực suy luận logic của đứa nhỏ tốt hơn trước không ít, mở miệng hỏi những vấn đề liên tiếp, vẫn làm Văn Hào không thể giải đáp. Cô nhìn Bắc Bắc, chỉ có thể dùng sức cắn chặt môi dưới.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 64: Chương 60 (tiếp)

Editor: Mỹ Mạnh Mê

Đường Khải Sâm sờ sờ đầu nhóc con: “Là ba ba làm việc chuyện sai lầm, khiến mẹ con buồn lòng, mẹ đã chịu nhiều khổ cực mới sinh được con, nếu không phải bắt đắc dĩ, nhất định mẹ sẽ không đưa con cho người khác chăm sóc nuôi dưỡng đâu.”

Nói xong anh ngồi xồm xuống, mặt đối mặt với bé: “Nếu con thấy đáng ghét, hãy chán ghét ba được không? Con đối xử với mẹ như vậy, mẹ sẽ rất đau lòng.”

Bác Bắc lén lút nhìn về phía Văn Hào, đầu buong thông xuống: “Như vậy chú cũng rất đau lòng mà, vốn con chỉ có một ba mẹ, bây giờ lại có hai. Bà nội nói hai người muốn cướp con đi, bà nói bà cũng sẽ đau lòng, con cực kì khó xử, không biết nên làm thế nào.”

Dù trong chuyện này Bác Bắc cái hiểu cái không, nhưng từ đáy lòng bé hiểu rằng mình không được làm mọi người khổ sở, nếu không chính bé cũng tự trách mình. Nhìn bộ dáng khó xử phân vân của bé, hai người lớn cảm thấy không đành lòng. Văn Hào nắm chặt góc chăn, cố ra vẻ thoải mái nói: “VẬY, Bác Bắc con...”

“Chuyện này chúng ta sẽ bàn bạc kĩ lưỡng sau nhé?” Đường Khải Sâm cắt ngang lời cô, ánh mắt vẫn dán chặt trên người Bác Bắc, “Con đã là đứa bé lớn, chúng ta tôn trọng quyết định của con, ba hứa với con, nhất định sẽ nghĩ ra một cách vẹn toàn đôi bên, để cho tất cả mọi người vui vẻ, cũng sẽ không để cho Bác Bắc khó xử, có được hay không?”

Lúc này về mặt Bác Bắc mới thoải mái một chút, ánh mắt rõ ràng đã phát sáng lên, ngơ ngẩn nhìn Đường Khải Sâm hỏi lại: “Có thật không ạ?”

“Thật chứ.” Đường Khải Sâm vươn nắm tay cùng vào nắm tay nhỏ của bé con, mắt lại nhìn về phía Văn Hào. Người phụ nữ này luôn luôn mềm lòng, nhưng chuyện này cần phải giải quyết triệt để, nếu vẫn làm theo cảm tính thì có lẽ mãi mãi cứ giằng co mờ ám, mãi là nút thắt trong lòng hai bên.

***

Đường Khải Sâm thuận lợi dễ dàng cảm xúc đứa bé, tâm tình Bác Bắc xem ra phần chần lén nhiều, thi thoảng cũng chủ động nói cùng Văn Hào mấy câu, nhưng vẫn không chịu gọi một tiếng “Mẹ”.

Bé nằm úp sấp trên mép giường nhìn chằm chằm Văn Hào, bộ dạng muốn nói lại thôi, xoay tới xoay lui nặn ra ba chữ: “Đi đâu không?”

“Đau.” Văn Hào nhìn thẳng vào mắt bé: “Bảo bối giúp dì vì vì được không?”

Bác Bắc bấu môi, yên lặng nhìn tay của mình: “Nhưng mà vết thương ở trên đầu, vì vì cũng không hết đau.”

Ánh mắt cô chùng xuống, trước kia khi cô trêu chọc Bác Bắc tức giận, chỉ cần dùng chiều này lập tức có hiệu quả, nhưng bây giờ một chút tác dụng cũng không có, xem ra bé con thực sự khó chịu chuyện cô là mẹ của bé.

Đang lúc đau lòng muốn chết, bỗng nhiên Bác Bắc lại nhìn nhìn cô, lấy trong túi áo một đồ vật. Thì ra là loại kẹo Bác Bắc thích ăn nhất, bé bóc vỏ từ từ đưa đến miệng cô, về mặt vẫn cứng ngắc đăm chiêu: “Nào, ăn kẹo sẽ không đau nữa, đi đã lớn rồi, kiên nhẫn một chút sẽ đỡ mà.”

Văn Hào thấy đáng về không được tự nhiên của bé, quả thực phải giống Đường Khải Sâm đến tám, chín phần, cô hé miệng ngậm kẹo, hương vị ngọt ngào lặng lẽ lan tận vào tim.

Bác Bắc thấy cô cứ nhìn mình cười, xoay xoay thân thể mũm mĩm có phần ngượng nghịu, nhưng vẫn nghiêng đầu hỏi cô: “Dì còn đau không?”

“Hình như hết đau thật rồi.” Văn Hào nheo khước mắt, hạnh phúc thật tâm.

Rốt cuộc Bác Bắc cũng chỉ là trẻ con, cũng học theo cô cười rộ lên thật vui vẻ, mở túi áo cho cô nhìn thoáng qua, còn vụng trộm nói nhỏ vào tai cô: “Lát nữa con lại cho đi ăn, nhưng mà đi phải giữ bí mật, ông nội nói ăn nhiều sẽ sâu răng.”

Văn Hào thấy lại vẻ lí lắc của bé con, chần chờ mãi mới dám đánh bạo chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn ấy: “Được, dì sẽ giữ bí mật, nhưng con thật sự không được ăn nhiều, răng bị sâu sẽ không có bé gái nào thích đâu.”

“VẬY dì cũng không thể ăn nhiều, sẽ không có con trai thích.” Bác Bắc học đi đôi với hành, đôi mắt chớp to lập tức khuyên ngược lại cô.

Văn Hào cười “phù” một tiếng: “Dì là người lớn, răng dài hơn con nhiều.”

Bác Bắc có vẻ đăm chiêu liền gật gật đầu: “Đúng vậy, dù sao dì cũng có chú Đường, vậy con cho đi ăn hết kẹo đó.”

Văn Hào cũng không muốn ép bé con phải sửa lại xưng hô ngay, tiếng “Mẹ” hôm phẫu thuật kia cũng là do ông nội Chung lên tiếng mới khiến bé gọi thế. Nhìn đồng kẹo trên chân kia cô đã rất vui vẻ mãn nguyện, điều này so với những gì cô hi vọng đã tốt hơn rất nhiều, cô không thể tham lam, như thế này là tốt lắm rồi.

***

Quan hệ với Bác Bắc không còn căng thẳng, tuy không thể trở về khoảng thời gian nhẹ nhàng êm ả như trước, nhưng cũng khiến cho cô được thư thái hơn. Sau khi cô tỉnh lại, các bạn hữu cũng thay nhau đến thăm cô.

Nhưng Đường Khải Sâm lại khó tính, người càng nhiều qui củ càng nhiều, không cho nói to tiếng, càng không cho ở lại quá lâu, quả thật là còn bảo vệ cô nghiêm ngặt hơn cả gấu trúc. Ngay cả anh cũng tuân theo đúng rắc rối đó, nói chuyện cùng cô dịu dàng như nước, sến súa khiến cho toàn thân Thạch Hiểu Tĩnh nổi da gà.

Mất thấy Đường Khải Sâm đi mua đồ ăn cho cô, Thạch Hiểu Tĩnh không nhịn được bắt đầu châm chọc: “Không nhìn ra Đường Khải Sâm lại chu đáo thế. Cho rằng chăm sóc cũng không sai, nhưng cũng quá khoa trương rồi, nhất là lần trước Chu Từ Nghiêu tới...”

“Từ Nghiêu đã tới sao?” Văn Hào hết sức kinh ngạc ngẩng đầu.

Nào biết Thạch Hiểu Tĩnh nghe thấy cô hỏi, về mặt không còn gì để nói lắc đầu: “Khẳng định em không biết, đến cửa anh ta cũng không vào được.”

Văn Hào kinh ngạc tròn mắt, sau đó nghe được rất nhiều chuyện mình không biết từ miệng Hiểu Tĩnh.

“Lần trước Chu Từ Nghiêu đến cùng chị, còn có Tiểu Tào. Kết quả Đường Khải sâm nói trên người anh ta có mùi khói, không cho anh ta vào.”

Thạch Hiểu Tĩnh nói xong ánh mắt đặc biệt khinh bỉ nhìn ra cửa: “Thật ra anh ta vẫn đề ý chuyện em và Chu Từ Nghiêu hôm đó đi? Đáng đời, phải để anh ta khó chịu cả đời.”

Văn Hào vẫn biết Đường Khải Sâm ngây thơ, nhưng không nghĩ anh ấu trĩ đến mức ấy, ngoài thờ dài cũng không biết nên nói gì: “Anh ấy cũng không đề cập chuyện này trước mặt em, chắc là không đề ý quá đâu.”

Thạch Hiểu Tĩnh tròn trừng mắt: “Em đừng bị bộ dáng tình thánh kia lừa, tên đó, một bụng ý nghĩ xấu xa. Đúng rồi, còn lần trước nữa, Lâm Kỳ tới cũng vậy.”

“Lại bị anh ấy ngăn cản?” Văn Hào cũng không gặp Lâm Kỳ, giờ đã biết lý do.

Thạch Hiểu Tĩnh... biểu tình không còn gì để nói, đến coi thường cũng lười: “Đúng, chị nghe Tiểu Tào nói, Đường Khải Sâm nói giọng anh ta quá to, còn luôn nói dài dòng lan man lại còn hay kích thích em, sợ em tức giận.”

Văn Hào ghen hòng trợn mắt nhìn Thạch Hiểu Tĩnh, Đường Khải Sâm cũng khéo kiểm soát! Khó trách đến bây giờ bạn bè đến thăm cô đều là nữ, ngay cả đồng nghiệp trong công ti cũng là nữ.

Nhưng người đàn ông luôn luôn tự phụ tự ki như thế, sao bây giờ lại có triệu chứng của bệnh thiếu cảm giác an toàn? Quả thực Văn Hào không thể tưởng tượng nổi

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Chương 61: Ngoại truyện viên mãn (hai)

Ai ngờ Văn Hào còn chưa mở miệng, Đường Khải Sâm đã bắt đầu bóng gió hỏi thăm cô: “Lúc chiều Thạch Hiểu Tĩnh tán gẫu cùng em chuyện gì vậy?”

Lúc đó Văn hào đang chôn đầu trong khuỷu tay anh buồn ngủ, nghe vậy hơi híp mắt lại, từ góc độ của cô nhìn thấy đường cong cứng ngắc của cằm, đáng vẻ có tật giật mình kia thật thú vị.

Cô chợt phát hiện đùa cợt Đường Khải Sâm là một chuyện cực kỳ thú vị, vì thế cong cong khóe môi tiếp tục lẩm nhẩm: “Cũng không có gì, toàn mấy chuyện vụn vặt.”

Đường Khải Sâm nhìn chằm chằm cô hồi lâu, phát hiện không có gì bất thường, nhưng chiếu theo tính tình Thạch Hiểu Tĩnh mà lại không bắt bẻ anh có phải là quá kỳ lạ sao? Nhưng nếu Văn Hào biết rõ, sao lại không nói gì, phải biết rằng đối với cô mà nói thì Chu Từ Nghiêu không phải chỉ là bạn bè bình thường...

Nghĩ đến lúc trước khi hai người chia tay tâm trạng cô cực kỳ sa sút, trong lòng Đường Khải Sâm lại bắt đầu chua xót không dùng nổi, hai cánh tay đang ôm người trong lòng càng thêm nắm chặt, dù thế nào bây giờ Khương Văn hào cũng là của anh, không ai có thể cướp đi!

Đương nhiên Văn Hào có thể cảm nhận được những biến hóa từ động tác của anh, cô cố nhịn cười, trên mặt lại không tỏ vẻ gì: “Đúng rồi, lần trước anh nói Chu Từ Nghiêu có bạn gái, chờ em xuất viện, mời bọn họ cùng ăn bữa cơm được không?”

Quả nhiên thân thể kia cứng ngắc vài giây, rất lâu sau mới không tình nguyện mà “Ừ” một tiếng.

Văn Hào thấy anh dễ dàng đồng ý, dừng một chút lại bổ sung nói: “Đến lúc đó gọi Lâm Kỳ cùng đi đi? Cậu ta và chú Lâm giúp em rất nhiều, cũng coi như có ơn với em.”

Một người chăm sóc mẹ con bọn họ bốn năm, một người hướng dẫn cô làm ăn, cho dù trong lòng Đường Khải Sâm vạn lần không muốn cũng không có lí do từ chối. Anh hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, lại không có cách nào với cô, chỉ có thể lại không cam tâm tình nguyện gật gật đầu: “Để nói sau đi.”

Văn Hào mở mắt ra nhìn anh, Đường Khải Sâm đành phải sửa lời: “Chờ em xuất viện anh sẽ liên lạc với họ, hai người đó đều bận rộn như vậy, chưa chắc đã rảnh.”

Lần này xem như cô đã nhìn rõ, nếu Thạch Hiểu Tĩnh không nói chuyện này, chắc là đến khi xuất viện cô vẫn chẳng hay biết gì. Xem ra cần phải tâm sự thật tốt với anh, nếu cứ thế này, nhờ lại biến thành người đàn ông có ham muốn chiếm hữu vợ cực kì điên cuồng thì sao đây?

Văn Hào ngẩn ngơ ngắm Đường Khải Sâm, càng nhìn càng thấy có khả năng... Vậy thì thật đáng sợ, nhất định phải giúp anh dừng cương trước bờ vực mới được!

Đường Khải Sâm bị cô nhìn, nhũn mày: “Sao vậy?”

“Thật ra,” Văn Hào cố tìm từ, “Có một số việc nếu đã qua, thì không cần sống với quá khứ, phải nhìn về phía trước mới có thể vui vẻ.”

Không biết vì sao, cô nói làm cho sắc mặt anh càng khó coi. Văn Hào vội vàng nói: “Giống em, em không muốn đắm chìm trong chuyện cũ, với em, tương lai có vô vàn hấp dẫn chờ mong. Em muốn tương lai thật hạnh phúc, không bị ràng buộc bởi quá khứ.”

Cô nói xong liền giương vẻ mặt đầy chờ mong nhìn Đường Khải Sâm, cô đã ám chỉ rõ ràng như vậy, anh phải nghe hiểu chứ? Chu Từ Nghiêu và em đã là quá khứ, với Lâm Kỳ càng xa xôi, cho nên anh không cần khẩn trương lo lắng đâu.

“Em muốn anh biết...” Đường Khải Sâm trầm ngâm trong khoảnh khắc, ánh mắt nhìn cô có chút thống khổ: “Anh đã là quá khứ, em không muốn dây dưa không rõ ràng cùng anh nữa? Có phải em đã hối hận lời nói trước khi phẫu thuật, muốn hòa hợp với anh?”

Văn Hào ghen hòng nhìn trần trối, không phải người đàn ông này cực kì thông minh sao? Sao nghe cô nói lại phiên dịch ra nghĩa đấy?

Đường Khải Sâm cúi đầu nhìn bản thân phản xạ trên khung giường, giờ tay chà xát gò má: “Anh biết mà, em đồng ý ở cùng anh chỉ là miễn cưỡng, có lẽ là vì Bắc Bắc, hoặc là nể mặt bà nội, thậm chí là vì đã mệt mỏi. Anh ghen tị với Chu Từ Nghiêu, cũng hâm mộ Lâm Kỳ trẻ tuổi, nhưng anh dám khẳng định, nhất định anh sẽ làm được tốt hơn bọn họ.”

Nhìn anh thô lỗ nghiêm túc, miệng Văn Hào hơi mở rộng, thì ra không phải lòng dạ anh hẹp hòi, mà là thật sự không tin tưởng chính mình. Hoặc là nói, anh vẫn cũng không dám suy nghĩ rốt cuộc cô có yêu anh hay không?

“Văn Hào, mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân nào, hiển nhiên anh đều là lựa chọn rất tốt. Nếu như vậy, vì chút nguyên nhân nhỏ bé này ở lại bên anh được không?”

Ngọn đèn in lên mặt anh, cặp mắt kia đen như mực, giờ phút này lại mang theo mong đợi tràn trề và thấp thòm, Văn Hào như thấy được chính mình lúc trước, yêu cẩn thận như thế, lại yêu đau đớn khó có thể kiềm chế

Trong lòng cô vừa chua xót vừa ấm áp, đưa tay chủ động ôm lấy đầu ngón tay anh, nhẩn cười của hai người nhẹ nhàng đụng chạm cùng một chỗ, cảm nhận được sự lạnh lạnh, lại làm cho cõi lòng tịch tịch lâu lắm rồi tựa sát vào nhau.

Quá nhiều điều muốn nói, cuối cùng ngàn lời vạn chữ chỉ biến thành hai chữ, Văn Hào nhìn ánh mắt chuyên chú của anh, cười nhẹ: “Đứa ngốc.”

***

Cuối cùng một tháng sau Văn Hào cũng được xuất viện, bác sĩ cường điệu lần nữa về nhà phải an tâm tĩnh dưỡng, xe trực tiếp lái trở về nhà chính nhà họ Đường. Văn Hào nhìn cửa gỗ lim, ánh mắt lại lần nữa rơi xuống trên mặt anh.

“Bên này không khí tốt, cũng không ẩm ướt như thế.” Quả thực Khải Sâm ghi nhớ từng lời của bác sĩ vào trong lòng, mở miệng là có thể phun ra.

Văn Hào biết anh cực kỳ khản trương, cũng không muốn tranh cãi, nếu có thể để cho anh an tâm thì thế nào cũng được.

Quần gia lấy hành lý ra, thấy cô thì trực tiếp đổi giọng gọi “Bà chủ”, Văn Hào có chút cảm giác dường như đã qua mấy đời, lúc trước ở trong nhà này, dù cho thế nào thì người làm đều gọi cô là “Khương **”, bởi vì tất cả mọi người biết Đường Khải Sâm không thích cô.

Thấy cô vẫn ngẩn người, Đường Khải Sâm đi tới dắt tay cô, mười ngón đan chặt, ánh mắt anh thâm sâu lại phức tạp, “Về sau chúng ta vẫn ở nơi này, nơi này chính là nhà của em”

Văn Hào nhìn đôi mắt đầy áy náy của anh, khẽ cười, “Được, vậy về sau anh phải cẩn thận, chọc em mất hứng, sẽ đuổi anh ra ngoài ngay lập tức.”

Đường Khải Sâm cười nắm tay cô đặt trước ngực, “Bà xã nói cái gì thì là cái đấy.”

“Ai là bà xã của anh.”

Văn Hào tròn mắt nhìn anh, đi nhanh muốn bước vào trong, Đường Khải Sâm lại ôm ngang cô lên trước, vẻ mặt nghiêm túc nhắc lại “Bác sĩ nói không

thể quá mệt mỏi, từ chỗ này đến phòng còn rất xa.”

Từ lúc ra khỏi bệnh viện anh kiên trì ôm cô, tổng cộng cô đi cũng chỉ có vài bước đường! Văn Hảo sắp bị bộ dáng khản trương này của anh làm cho thần kinh mất rồi, lắc lắc đầu chứng minh mình không có việc gì.

Ai biết Đường Khải Sâm lại hoảng sợ đến mức gần như muốn giậm chân, “Khương Văn Hảo! Đầu em có thể thành thật chút không!”

Quả thực Văn Hảo muốn sụp đổ, khóc không ra nước mắt bĩu môi nói: “Vừa rồi còn nói cái gì cũng nghe em, hiện tại đã bắt đầu bắt nạt em - - “

Đường Khải Sâm cứng họng, một lúc lâu không tìm ra lời phản bác, dù sao từ khi gặp lại anh không thể nói lại cô không chỉ một lần rồi, sau cùng bất đắc dĩ thờ dài một tiếng: “Thôi, dù sao như thế nào cũng đều là anh sai, em từ từ đi, không thoải mái thì nói cho anh biết.”

“Em cũng không phải làm từ giây.” Văn Hảo nằm ở trên giường một tháng, lúc này hận không thể nhảy vài vòng tại chỗ, bước chân nhẹ nhàng hơn không ít.

Đường Khải Sâm một mực đi theo phía sau cô, bộ dáng khản trương kia không khác đi sau lưng một đứa trẻ đang tập tễnh bước đi là bao, hết lo lắng lại đề phòng.

Người làm xung quanh đều đang che miệng cười trộm, có lẽ bọn họ chưa thấy qua Đường Khải Sâm còn có thể có một mặt như vậy, người trước kia luôn nói năng thận trọng, lúc này thật đúng là năng động tăng thêm mấy phần tình cảm.

***

Bác Bắc tan học cũng đi theo Thạch Hiểu Tĩnh tới, nhóc con kia quỳ gối trên sofa sau Văn Hảo cẩn thận quan sát đầu cô, miệng nhỏ hơi giương lên kinh ngạc: “Thật sự không đau sao? Có phải bên trong còn đang chảy máu không?”

Văn Hảo đưa quyết đã bóc rời cho con, lúc này mới cười tí mắt lắc đầu, “Thật sự không đau, bác sĩ đã nói lại khe hở hoàn chỉnh cho đi rồi.”

Bác Bắc trừng mắt giống như đang nghe đám rỗng hang hổ, sau cùng lại nghiêm túc nói: “Về sau con cũng sẽ làm bác sĩ, xem bệnh cho ba ba, nếu đầu của di Hảo lại hỏng, sẽ giúp di làm liền khe hở.”

Văn Hảo cùng Thạch Hiểu Tĩnh đều thiếu chút nữa bị quyết trong miệng làm cho sặc, đều nói lời trẻ nhỏ không kiêng kỵ, một câu tự nhiên thốt ra này thật đúng là có thể dọa người khác.

“Sắp đến tết âm lịch rồi, ba chồng nói, năm nay mời em cùng Đường Khải Sâm tới.”

Thạch Hiểu Tĩnh nói làm cho Văn Hảo trở mặt vài giây, lập tức hiểu được hàm nghĩa phía sau. Lúc trước nhà họ Chung cũng đã thể hiện quan điểm, chờ cô xuất viện sẽ thương lượng về vấn đề của đứa nhỏ. Trong chuyện này ông nội Chung có quyền lên tiếng nhất, lúc trước thấy bộ dáng ông cũng khá khó tính, nhưng có vẻ không phải là người khó câu thông.

Tâm lý Văn Hảo vẫn đang lo sợ, lời kéo Thạch Hiểu Tĩnh truy hỏi: “Chị cảm thấy ý tứ của ba chồng chị là gì?”

“Chị cũng nghe mẹ chồng nói, lúc trước Đường Khải Sâm đã lên đi tìm ba nhiều lần, em cũng rõ ràng tính tình của ba chồng ngang ngược, lúc đầu cũng nghĩ chỉ kiên trì được mấy ngày thôi.” Hiện giờ nói ra Thạch Hiểu Tĩnh vẫn thần thức không thôi, người như Đường Khải Sâm phải chịu tức giận đến mức đó, nhưng không nghĩ tới anh ta lại thật sự nhịn.

“Về sau anh ta làm gì để ba chồng đồng ý chị không rõ ràng lắm, nhưng quả thật hình như làm cho ba chồng dao động rồi. Chuyện này, chị thấy tám chín phần mười là thành. Sau Tết âm lịch chị còn phải cùng Gia Minh đi Hà Lan, trước lúc đó, nhất định ba chồng sẽ cho câu trả lời.”

Từ đầu đến cuối Văn Hảo luôn mang theo suy nghĩ kia cuối cùng cũng trầm tĩnh lại, nhìn một lớn một nhỏ đang chơi máy bay điều khiển trong sân, trong lòng nổi lên tình cảm ấm áp.

Người đàn ông mặc áo bành tô đen kia, ở dưới ánh mặt trời lộ ra nụ cười ấm áp lại ôn nhu, từ đầu đến cuối ánh mắt anh đều thâm trầm nhìn chằm chằm bóng dáng nhỏ nhỏ của Bắc Bắc, thỉnh thoảng lại chỉ bảo nhóc con vài lời.

Anh khác rồi, sự hăng hái cùng góc cạnh đều đã bị năm tháng mài mòn, hiện giờ đứng ở nơi đó, là một người đàn ông cho cô đủ an bình và hạnh phúc. Ánh mắt Văn Hảo dịu dàng, quay đầu nói với Thạch Hiểu Tĩnh: “Chị tin hay không, có người, thật sự có thể làm cho chị đã chết tâm sống lại lần nữa.”

Thạch Hiểu Tĩnh cũng có vẻ đắm chiêu nhìn cảnh trong sân, lại nhìn Văn Hảo, từ đầu đến cuối im lặng không nói

Văn Hảo biết cô vẫn còn ý kiến với Đường Khải Sâm, dùng sức cầm tay cô, nói: “Trước kia em vẫn sợ hãi, luôn luôn không thể xác định tâm ý của anh ấy, nhưng hiện tại, em sẽ không hoài nghi nữa, một người đàn ông nguyện ý vì mình, chịu được bất kì cái gì không thể chịu được, đây là sức mạnh của tình yêu.”

Thạch Hiểu Tĩnh ngơ ngẩn nhìn cô, bộ dáng như không quá hiểu.

Văn Hảo mỉm cười nhìn chằm chú ra ngoài cửa sổ, cũng được, tình yêu có trăm ngàn dáng vẻ, có lẽ người khác nhìn vào là cô khờ cùng cô ngốc, chuyện hạnh phúc này, tự mình biết là được rồi.

Tự nhiên Đường Khải Sâm nhìn thoáng qua nơi này, ngăn cách bằng cửa sổ có chậu hoa lan, ánh mắt kia lại như có sức xuyên thấu, mặt Văn Hảo nhanh chóng đỏ lên.

“Trời, hai người cộng lại mấy chục tuổi rồi, sao vẫn giống người trẻ yêu đương thế.” Thạch Hiểu Tĩnh khinh bỉ nhún mày, khoe miệng lại vẫn giương lên.

Tuy cô vẫn không thích Đường Khải Sâm, nhưng không thể không nói, bây giờ thật sự anh ta thay đổi rất nhiều, cũng đủ che cho Văn Hảo một mảnh trời. Chỉ hy vọng từ nay về sau, Văn Hảo có thể tỏa sáng rực rỡ trong mảnh trời này.

Lúc Thạch Hiểu Tĩnh cùng Bắc Bắc vừa đi, Văn Hảo liền theo sau Đường Khải Sâm hỏi: “Rốt cuộc là anh nói gì mà thu phục được Chung lão tiên sinh?”

Lúc trước ở bệnh viện anh không chịu nói, hiện giờ nghe Thạch Hiểu Tĩnh nhắc lại, gần như cô có thể khẳng định anh mất không ít công sức, thậm chí ăn không ít khổ cực.

Đường Khải Sâm đang pha trà, hàng lông mi dày hơi buông xuống, chờ làm xong động tác trên tay, lúc này mới từ từ nhìn cô một cái, lại cười nói: “Không phải vẫn nói mình trở nên thông minh rồi sao, đoán chút xem?”

Anh bung chén trà đi tới thư phòng, Văn Hảo bị một tiếng “Cạch” nhốt ngoài cửa, gần như muốn điên, “Đường Khải Sâm, sao anh lại đáng ghét như vậy! Nếu mà không nói cho em biết, em quyết định 48 giờ không để ý tới anh nữa!”

Đường Khải Sâm nghe giọng nói hỗn hển bên ngoài, cười lắc lắc đầu, nói như thế nào để thuyết phục ông cụ cố chấp lại hà khắc kia, những chuyện khó khăn mất mặt như vậy sao có thể nói cho cô biết?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Chương 62: Ngoại truyện viên mãn (ba)

Editor: Linh Đang

Ông cụ nhà họ Chung vô cùng uy nghiêm, trong ấn tượng của Đường Khải Sâm, ông và bà nội lại có vài phần tương tự. Bên ngoài có rất nhiều lời đồn về ông cụ, nhưng như thế nào cũng chỉ chứng minh một việc: tính tình ông cụ nóng nảy, vô cùng không dễ nói chuyện.

Hơn nữa mọi người cũng đều biết, ông cụ nhà họ Chung thương cháu trai nhỏ này nhất, có lẽ tình huống con trai mình như vậy, cho nên vô cùng yêu thích Bắc Bắc thông minh lại cơ trí.

Chỉ cần Đường Khải Sâm vừa nghĩ đến chính mình trăm phương nghìn kế muốn gặp đối phương, chính là vì cướp đi bảo bối trên đầu quả tim ông, gần như có thể biết trước nhất định kết quả của mình sẽ thảm thiết. Nhưng chẳng còn cách nào khác; bước này bắt buộc phải đi, bằng không một ngày Bắc Bắc không trở lại, lòng Khương Văn Hảo không một khắc được yên, có lẽ cả đời đều sẽ buồn bức không vui. Mà anh cũng giống vậy, vĩnh viễn đều không thể quên được chuyện này!

Hướng chỉ trong nhà thiếu một người, sao còn có thể xem như “Nhà” đây?

Thật ra quá trình hẹn gặp ông cụ nhà họ Chung cũng khá mất công sức, dù cho anh đến nhà thăm hỏi vài lần, người thư kí ** kia luôn có thể lần lượt kiểm soát qua loa nói với anh: “Xin lỗi Đường tổng, thân thể Chung lão tiên sinh có bệnh nhẹ, không thích hợp gặp khách.”

Đường Khải Sâm biết rõ đây là lấy cớ, cũng chỉ có thể khẽ cười nói “Không sao”. Anh chỉ có thể tấn công từ con đường khác, nhưng ông cụ này đam mê không nhiều, vốn rất ít xuất hiện ở nơi đông người, cơ hội anh tạo ra cuộc gặp mặt tình cờ cũng không có nhiều khả năng.

Đến nhà thăm hỏi, Đường Khải Sâm lại lần nữa không được cho vào nhà, đến vào cổng cũng bị quản gia trực tiếp cản lại, “Xin lỗi tiên sinh, lão gia cùng phu nhân đi ra ngoài chơi với tiểu thiếu gia, không ở nhà.”

Cho dù có ở nhà, ông cụ này cũng không cho anh chút mặt mũi nào, nhốt người ngoài cửa, nhờ người làm nói cho anh biết: “Đường tiên sinh, lão gia biết anh tìm ông ấy có chuyện gì, có một câu nhờ tôi nói cho anh biết —— chuyện này không có chỗ thương lượng, xin anh đừng lãng phí thời gian.”

Thì ra cái gì ông cụ kia cũng biết, nghĩ cũng đúng, tự nhiên ông về nước có lẽ cũng đã cảm thấy có gì đó. Nhưng Đường Khải Sâm không nghĩ tới, cho dù biết Bắc Bắc không phải huyết mạch nhà họ Chung, ông cụ vẫn không định buông tay như trước.

Xem ra sự việc còn khó giải quyết hơn anh tưởng.

Nhưng không sao, dễ dàng chịu thua không phải là phong cách của Đường Khải Sâm anh, dù cho có một phần ngàn cơ hội cũng muốn thử! Đây là chuyện anh nhất định phải làm cho Khương Văn Hảo cùng đứa nhỏ.

Anh phi không ít thời gian mới từ nghe được từ người làm nhà họ Chung, ông cụ có thói quen mười năm như một, chính là sáng sớm mỗi ngày đều sẽ đến trung tâm bơi lội gần đó, khó trách lớn tuổi rồi thân thể vẫn cường tráng như trước.

Ông cụ nhà họ Chung không thích bị người quấy rầy, lựa chọn sáng sớm chính là vì tránh dòng người lúc cao điểm, vì thế còn đặc biệt bao một tầng của khu trung tâm đó, cửa còn có bảo vệ gác, Đường Khải Sâm muốn gặp ông cũng không phải chuyện dễ dàng.

Cuối cùng anh làm một chuyện vô cùng khó xử, thay quần áo của nhân viên trà trộn vào, mắt thấy lập tức có thể thấy ông cụ kia, cuối cùng lại bị người khác phát hiện, suýt nữa làm âm đến đồn công an.

Đời này Đường Khải Sâm chưa mất mặt đến vậy, thiếu chút nữa bị coi là ăn trộm, đối với anh mà nói quả thực là trải qua những chuyện tồi tệ, nhưng mà như vậy cũng vẫn không thể thấy ông cụ kia.

Sau đó hôm nào cũng chờ trước cửa trung tâm bơi lội, buổi tối anh đến viện chăm Văn Hảo, sáng sớm mua bữa sáng cho cô xong liền chạy đến chỗ đó chờ, kiên trì rất lâu, có mấy lần trực tiếp ngủ ở trong xe, tình lại đã thấy trên cửa sổ có mấy tờ giấy phạt...

Mọi việc đều vô cùng phiền lòng như thế, bây giờ Đường Khải Sâm muốn vùng dậy cũng cảm thấy buồn cười, nhưng nghĩ tới hôm nay Văn Hảo tươi cười, anh vui vẻ chịu đựng.

***

Không nghĩ tới Văn Hảo còn thật sự nói là làm, chờ Đường Khải Sâm bận xong công việc trở về phòng, kết quả là phát hiện cửa phòng trực tiếp khóa. Anh đứng trước cửa trầm mặc, sau đó gõ tay nhẹ nhàng gõ cửa, “Văn Hảo?”

Đương nhiên Bên trong không ai trả lời, anh thấy người làm đi qua đang cười trộm, đưa tay nắn vuốt mi tâm, hơi ho khan một tiếng nói: “Em mở cửa trước đi.”

Văn Hảo tức giận nhìn cửa, xoay lưng đi không để ý tới anh.

Hai phút sau, cửa hoàn toàn an tĩnh.

Bởi vì là cửa gỗ đặc theo lối xưa, trên hành lang còn có thảm dày, cho nên Văn Hảo không thể nào phân biệt rốt cuộc người kia đã đi chưa, lại chống lỗ tai nghe một lát, kết quả xác định bên ngoài yên tĩnh không tiếng động.

Điều này làm lòng cô càng buồn bực, vốn cũng chỉ muốn buộc anh chính miệng nói rốt cuộc xảy ra chuyện gì, quả thực tư vị mỗi lần từ trong miệng người khác biết anh làm bao nhiêu vì mình không dễ chịu lắm.

Nhưng ai ngờ người này lại vẫn giống như trước, nửa chút kiên nhẫn cũng không có...

Trước đây cô và anh bất hòa, Đường Khải Sâm luôn xử lý lạnh lùng, trực tiếp đóng sầm cửa rồi đi sau đó hơn nửa tháng không để ý tới người ta nữa.

Văn Hảo càng nghĩ càng khó chịu, ngồi trên sofa hơi rũ đầu xuống. Nào biết nhanh chóng truyền động tĩnh từ cửa tới, là chìa tiếng va chạm rất nhỏ khi cắm chìa khóa vào, chờ cô phục hồi lại, bóng dáng cao lớn của người đàn ông đã xuất hiện tại cửa.

Anh cất chìa khóa như không có chuyện gì xảy ra, lúc này mới bước nhanh tới chỗ cô. Văn Hảo sững sờ nhìn anh, Đường Khải Sâm ngồi xuống bên cạnh cô, vậy mà nghiêng mặt hôn lên má cô một cái.

Văn Hảo càng thêm không giải thích được.

“Không phải nói không để ý tới anh, vậy anh để ý em có được hay không?” Đường Khải Sâm cười lại gần, lại hôn bên môi cô một chút.

Văn Hảo nhìn anh chằm chằm, đón sự bất ngờ không kịp phòng, mi mắt, mũi, còn có nụ hôn lướt qua nhẹ như cánh chim, rồi tiếp đó là đôi môi bị anh ôn nhu liếm mát, dần dần xâm nhập, môi lưỡi mãnh liệt dây dưa cùng một chỗ.

Bàn tay của anh chế trụ gáy của cô, chậm rãi áp người vào sofa mềm mại, trong phòng chỉ còn lại tiếng hô hấp hỗn loạn của nhau, còn có tiếng nước giao hòa làm người ta đỏ tai.

Cô bị anh quấn đầu lưỡi cũng hơi run lên, lúc này mới đỏ mặt nhìn anh, vẫn chưa từ bỏ ý định truy hỏi: “Vì sao không chịu nói cho em biết? Anh làm những gì, em có quyền lợi biết... Em, đau lòng anh...”

Đường Khải Sâm giật mình, lập tức trong lòng như có mặt tràn ra, dù cho cô chưa nói yêu, dù cho cô chưa nói những lời tình ái ngọt ngào, cũng đã đủ làm cho anh mừng rỡ như điên.

“Cô bé ngốc, anh thích sử dụng, rất sợ chuyện mất mặt bị em biết.” Anh chống hai tay nhìn xuống cô, còn nói, “Em chỉ cần biết rằng, vì em cùng Bắc Bắc, anh làm cái gì cũng cam nguyện.”

Huống chi, chuyện sẽ khiến cô đau lòng, anh càng không muốn để cho cô biết, yêu cô như vậy cũng không đủ, làm sao lại lỡ làm cho cô đau?

Lời nói của Văn Hảo lần nữa bị anh nuốt vào giữa răng môi, bởi vì liên quan đến cơ thể cô, anh đã rất lâu không chạm qua cô, điều này như châm lửa

đốt cháy lan ra đồng cỏ, kịch liệt lại không cách nào khắc chế.

Cô bị anh đặt trên người, cuoir từ trên xuống dưới, không phải trước đây Văn Hào chưa thử qua tư thế này, lộ liễu hơn như này cũng đã làm qua, nay bị anh nhìn chăm chú như này lại chợt bắt đầu thẹn thùng.

“Thẹn thùng?” Đường Khải Sâm thấy cả người cô đều hồng rực lên, trong lòng ngứa ngáy muốn chết, lại có ý đùa cô, “Yên tâm, em rất tuyệt, bao bọc anh rất thoải mái.”

Văn Hào xấu hổ đến mức gần như không ngóc đầu lên được, người này, không thể bót nói mấy loại lời như này sao?

“Em không làm!” Cô quỳnh lên rồi nói sai, cắn môi càng khó chịu. Lúc này rốt cuộc anh không kiềm chế được chính mình bắt đầu chuyển động, mạnh mẽ bắt cô không cho cô trốn, gần như dôn cô đến cực hạn.

“Muốn anh xong rồi?”

“Đường Khải Sâm không cho anh nói chuyện!”

“Được, thì ra em thích anh chuyên tâm làm.” Mỗi đến thời điểm này Văn Hào phát hiện chính mình vốn không phải đối thủ của anh, mặc kệ bình thường người này sẵn sốc đến cỡ nào, trong chuyện này vẫn là nhất quán bá đạo cùng lưu manh!

Sô pha phát ra âm thanh làm người ta đỏ mặt nóng tai, Văn Hào chôn trong ngực anh quả thực khóc không ra nước mắt, không cho anh nói chuyện, người này như hăng hái hơn!

***

Thời tiết càng ngày càng lạnh, cuối cùng trên đường cũng có chút không khí tết âm lịch, khắp nơi đều vui vẻ ấm áp, đến nhà họ Đường vẫn lạnh lẽo cũng bắt đầu náo nhiệt lên. Văn Hào thấy người làm giăng đèn treo và dán câu đối, cuốn cổ tay áo muốn tới hỗ trợ.

Cô ở trong phòng sắp buồn bực hồng rồi, mỗi ngày trừ ăn cơm và ngủ ra, lúc khác chỉ có thể tản tản bộ, cái khác Đường Khải Sâm cũng không cho, đến lên mạng cũng đứng giờ.

Bước chân Văn Hào còn chưa bước ra, cổ áo đã bị người kéo lại, Đường Khải Sâm có nề nếp nói cho cô biết: “Leo cao như vậy, quá nguy hiểm.”

“Nhưng thật sự em rất nhàm chán.”

Sắc mặt Đường Khải Sâm hơi trầm: “Cùng một chỗ với anh rất buồn chán?”

“Ách, không phải ý tứ này.” Hiện giờ Văn Hào học thông minh, Đường Khải Sâm người này quá âm hiểm, bên ngoài anh luôn không nói gì, chỉ khi nào cô có ý làm cho anh không thoải mái, nhất định anh sẽ đòi lại gấp đôi gấp trăm ở trên giường.

Cô cười híp mắt giải thích với anh: “Em ở nhà đã lâu, cũng sắp mọc meo rồi, chừng nào thì anh đưa em ra ngoài tắm nắng?”

“Đợi chút là được.”

Đường Khải Sâm lại đáp ứng xưa nay chưa thấy, Văn Hào ngạc nhiên thiếu chút nữa bật dậy, trừng mắt nhìn lại hỏi: “Chúng ta đi làm cái gì?”

“Xem phim điện ảnh.”

“Thật ——” Thật cũ rích.

Tuy rằng trong lòng khinh bỉ, nhưng Văn Hào đối vẫn hết sức chờ mong chuyện ra ngoài, quả thực có cảm giác được thấy lại ánh mặt trời. Nếu không phải Bắc Bắc bị Chung lão phu nhân mang đi tham gia tụ hội, quả thực một nhà ba người du lịch quá hoàn mỹ.

Văn Hào vẫn cười híp mắt nhìn ngoài cửa sổ xe, cũng không quay đầu lại hỏi Đường Khải Sâm, “Chúng xem phim gì?”

“Kẻ giấu mặt 3.”

Nụ cười của Văn Hào ngưng trệ bên khóe môi, vẻ mặt chán ghét nhìn người trước mặt, “Anh đưa em đi xem cái này?”

“Hôm nay công chiếu mấy bộ phim, anh đều thăm dò trước. Phim tình cảm kết cục không tốt, anh không hi vọng em khóc, phim kinh dị thì càng không tốt, sợ hù đến em, phim tài liệu rất nhàm chán, lần đầu tiên chúng ta cùng nhau xem phim điện ảnh, anh không muốn ngủ.” Anh vừa lái xe, vừa nói ngôn từ chuẩn xác, đến một câu phản bác Văn Hào cũng không nói nên lời.

Thật đúng là chỗ nào cũng nghĩ vì cô, nhưng vì sao cô không thấy vui một chút nào?

Nhưng có xem luôn là tốt, ở trong lòng Văn Hào yên lặng an ủi mình, ai bảo người đàn ông này lớn hơn mình 10 tuổi, sự khác nhau luôn là không tránh khỏi...

“Em đang suy nghĩ cái gì?”

“Muốn đổi chỗ khác.” Văn Hảo nói trời chầy xong, lúc này mới phát hiện chuyện xấu, quay đầu quả nhiên thấy Đường Khải Sâm gương mặt mắt hững, vì thế gắng gượng nặn ra câu khác, “Muốn mua đồ mới, em nhìn trúng cái túi, định lên Taobao đặt mua ——”

“Không cần phiền phức như vậy, chờ em tốt một chút, anh đưa em tự mình đi chọn, đến lúc đó đưa Bắc Bắc đi cùng.” Đường Khải Sâm nói xong, cười nhìn nhìn cô, “Mẹ còn chưa gặp Bắc Bắc, nhìn thấy hai người, nhất định sẽ rất cao hứng.” D~D~L~Q~D~

Lúc này Văn Hảo mới nhớ ra mẹ Đường Khải Sâm còn không biết chuyện của Bắc Bắc, lại nghe Đường Khải Sâm nói: “Đến lúc đó chúng ta cử hành hôn lễ một lần nữa, sẽ ở ngay giáo đường ngày trước, anh muốn cho mọi người đều biết, Khương Văn Hảo lần nữa trở thành vợ của anh. Mà lần này, là một đời.”

Lúc trước hai người ly hôn, nhà họ Khương phá sản, lúc ấy Văn Hảo chịu không ít châm chọc khiêu khích, nay nhớ tới lòng cô vẫn còn sợ hãi như trước. Không nghĩ tới người đàn ông này còn để ý cả những chuyện đó, là chuẩn bị làm cho cô một lần nữa gả cho anh một cách nở mày nở mặt, hung hăng cho những người đó một bạt tai?

Tuy rằng người chỉ số cảm xúc của người đàn ông này luôn luôn thiếu thốn, nhưng Văn Hảo vẫn bị hành vi của anh đã động, thôi, dù cho giữa hai người có ba điều khác nhau, Văn Hảo cũng không cần thiết, ai bảo mình yêu anh đây?

***

Đến rạp chiếu phim, kết quả lại gặp người không muốn gặp, Đường Khải Sâm nhìn Chu Tử Nghiêu trước mặt, vẻ mặt không vui biểu hiện hết sức rõ ràng, “Sao cậu lại tới đây?”

“Đến rạp chiếu phim, đương nhiên là xem phim điện ảnh.” Chu Tử Nghiêu cười trả lời, như hồn nhiên không hay biết địch ý của anh, lúc nhìn sang Văn Hảo bên cạnh anh thì ánh mắt cũng trở nên mềm mại, “Đã lâu không gặp, gần đây khỏe không?”

Vừa rồi tất cả sự chú ý của Văn Hảo đều tập trung trên người cô gái bên cạnh anh, thì ra bạn gái mới lại là cô thư kí Tina của anh?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Chương 63: Ngoại truyện viên mãn (bốn)

Editor: Linh Đang

Tina như vốn không cảm thấy biến hóa của Chu Tử Nghiêu, từ đầu đến cuối trên mặt đều mang nụ cười khéo léo, lặng yên đứng tại chỗ đó. Điều này làm cho ấn tượng của Văn Hảo với cô càng thêm tốt, thoát nhìn hai người trai tài gái sắc rất đăng đối, cuối cùng lòng cô cũng thấy nhẹ nhàng, vì thế trả lời: “Em không sao, vừa lúc muốn hẹn mọi người ăn cơm, không nghĩ tới hôm nay lại trùng hợp gặp gỡ.”

“Vậy cùng nhau xem phim nhé?”

“Được.”

Hai người cũng chỉ nói chuyện về đề tài bình thường, cũng nhanh chóng chuẩn bị ai nấy tự xếp hàng đi mua vé, nào biết Chu Tử Nghiêu lại hỏi Văn Hảo: “Hai người định xem phim gì?”

“Kẻ giấu mặt 3.”

Văn Hảo trả lời vô cùng ngượng ngùng, Chu Tử Nghiêu vừa nghe đã biết không phải là chủ ý của cô, khóe miệng hơi nhếch lên, mỉm cười liếc mắt Đường Khải Sâm, nói vẫn là nói với cô, “Không nghĩ tới em lại thích xem phim kiểu này.”

“Kiểu này thì làm sao?” Cuối cùng Đường Khải Sâm không nhịn được, nhướn mày hỏi anh.

“Không có gì, có chút giật mình khi Văn Hảo thay đổi khẩu vị mà thôi.” Chu Tử Nghiêu nói xong, liếc mắt nhìn anh sâu không lường được, “Trước đây cô ấy xem kiểu phim này sẽ lập tức buồn ngủ.”

Ngụ ý trước đây hai người đi xem phim không ít? Trong lòng Đường Khải Sâm lại bắt đầu chua, người này đang ám chỉ căn bản anh không hiểu biết về Khương Văn Hảo! Chờ đến lúc người kia đi về phía trước, anh lập tức tóm Văn Hảo truy hỏi: “Em không thích xem bộ phim này, vì sao không nói cho anh?”

Văn Hảo vừa tức vừa buồn cười với bộ dáng nhay cảm quá mức này của anh, dừng lại nghiêm túc nhìn anh nói: “Đúng là không thích thật, nhưng là xem cùng với anh, xem cái gì cũng có ý nghĩa.”

Cuối cùng lời này cũng thành công trấn an cảm xúc của Đường Khải Sâm, khoe mắt đuôi lông mày anh đều hàm chứa nụ cười thỏa mãn, đưa tay nhéo cằm cô, không coi ai ra gì cúi người hôn vào môi cô một cái, “Sao tự nhiên miệng ngọt như vậy?”

“A ——” Văn Hào cố ý kéo dài âm điệu, nghịch ngợm chớp chớp mắt với anh, “Bởi vì Đường tiên sinh thích sĩ diện mà, đương nhiên em phải phối hợp với anh.”

“Bé con thôi.” Sắc mặt Đường Khải Sâm trầm xuống, đưa tay muốn bóp sau cổ cô, Văn Hào cười xong chạy mất.

Bộ dáng hai người vui đùa âm ỉ đều lọt cả vào trong mắt Chu Tử Nghiêu, ánh mắt anh gần như luyến tiếc từ dõi đi nửa phần khỏi Văn Hào, tiếp tục nhìn cũng chỉ có mình khó chịu, nhưng anh vẫn muốn nhìn thấy cô hạnh phúc. Đây là tình yêu cô khát vọng lâu lắm rồi, rốt cuộc nay cũng đến.

Chậm rãi thu hồi tầm mắt, vừa vận nhìn thấy vẻ mặt Tina khản trương đang nhìn mình, cô hơi giương môi lên cười cười, lộ ra lúm đồng tiền nhỏ bên má, “Anh có khỏe không?”

Cô cười luôn rất có sức cuốn hút, mỗi lần nhìn Chu Tử Nghiêu đều cảm thấy không hiểu sao lòng lại thoải mái hơn không ít, anh dặt tay cô, giọng điệu ôn nhu nói: “Chúng ta cũng xem Kề giấu mặt, có được hay không?”

Tina dừng một chút, ngón tay hơi căng thẳng, nhưng vẫn cười gật đầu, “Được, anh quyết định.” Trước giờ cô không xem phim điện ảnh, mà là anh, có thể cùng anh một chỗ, xem cái gì cũng không quan trọng.

Đáng tiếc mỗi người đều có cô chấp riêng, lòng cô, anh xem không hiểu.

Không thể nghi ngờ hành động của Chu Tử Nghiêu làm tâm tình Đường Khải Sâm vô cùng tồi tệ, toàn bộ quá trình xem phim đều nắm chặt tay Văn Hào không buông. Đèn bóng ngổ mua rồi mà Văn Hào cũng không có cách nào ăn, không khỏi trợn trắng mắt, “Anh có thể buông lỏng một chút hay không, đừng như thần hồn nát thần tính như vậy?”

“Cậu ta có ý.” Mặc dù đang ngồi ghế đôi, nhưng vừa nghĩ đến Chu Tử Nghiêu từng ngồi bên cạnh Văn Hào, trong lòng anh vẫn vô cùng khó chịu, trong lòng người đàn ông kia còn có cô, không thể nghi ngờ! Vừa nghĩ đến người đàn ông khác mơ ước bà xã của mình, điều này làm cho anh phải thả lỏng như thế nào?

Văn Hào thở dài, “Chỉ là trùng hợp mà thôi, vừa rồi Tina nói cô ấy cũng muốn xem bộ phim này.”

Đường Khải Sâm nhếch môi cười cười cười, “Em tin?”

Thật ra trong lòng cô cũng cảm thấy là lạ, nhưng Chu Tử Nghiêu cũng sẽ không làm những chuyện không ổn như vậy, anh luôn đúng mực trước sau như một. Văn Hào nhìn lên màn ảnh thì tâm tình lại bắt đầu trở nên nặng nề.

***

Bốn người dùng com coi như không khí hài hòa, Chu Tử Nghiêu rất ít nói chuyện, gần như trong bữa com đều là Văn Hào cùng Tina nói chuyện phiếm, trò chuyện cũng là việc vặt, gần như hai người đàn ông chen miệng vào không lọt.

Nhưng người ở chỗ này đều xem hiểu, Chu Tử Nghiêu thường nhìn về phía Văn Hào vài lần, giữa lúc đó trong chén cô không có nước, vẫn là anh lưu ý đến, đặc biệt rót đầy.

Tuy rằng Tina không nói gì, nhưng Văn Hào thấy được vài phần cô đơn cùng âm ỉ trong mắt cô, ánh mắt kia cô quá quen thuộc, lúc trước chính mình hay nhìn chăm chăm vào Đường Khải Sâm như vậy.

Dùng com xong xuôi, Văn Hào đứng dậy sau đó cố ý chậm một bước, cô đi đến bên người Chu Tử Nghiêu, nói rất nhẹ: “Cô ấy là cô gái tốt.”

Chu Tử Nghiêu giật mình, khoe môi hơi giương lên, “Anh biết.”

“Em nghĩ đến chính mình của lúc trước.”

Chu Tử Nghiêu nhíu mi nhìn cô, Văn Hào nghĩ nghĩ, còn nói: “Em không hi vọng có ngày anh bỏ lỡ, sẽ không thể vẫn hỏi được, không phải sự bù đắp nào cũng có kết quả. Tử Nghiêu, hãy thật quý trọng người trước mắt, lúc cô ấy còn yêu anh, nghiêm túc đối đãi với phần cảm tình này.”

Giọng điệu chân thành lại quan tâm của cô, làm Chu Tử Nghiêu không khỏi cười khò, “Xin lỗi, đêm nay anh có chút luống cuống, thật ra bình thường anh cùng Tina chung đụng cũng không tệ lắm.

Như là để chứng minh lời của mình, lúc Tina rời đi Chu Tử Nghiêu thân mật ôm bả vai cô. Văn Hào cùng Đường Khải Sâm nhìn theo bọn họ rời đi, hai người cùng nhau đi tới một bên khác, một đường chỉ còn vầng sáng mờ nhạt ấm áp chiếu lên hai người.

Văn Hào nhìn người đàn ông bên cạnh vài lần, kỳ quái, sao bình dấm chưa lại không hỏi bất kì cái gì?

“Anh không hiểu kỳ, em nói gì với anh ấy?”

Đường Khải Sâm cười ý vị sâu xa, lại nói với cô, “Vừa rồi Tina nói cho anh biết một câu.”

“Cái gì?”

Anh đứng vững dưới đèn đường, đôi mắt xanh đen ngưng lại nhìn cô thật lâu, nói thông thả lại nghiêm túc, “Thích một người, không nên có nhiều yêu cầu với cô ấy, chỉ cần phụ trách tình cảm của bản thân mình là đủ rồi.”

Văn Hào có chút ngoài ý muốn, lập tức chậm rãi lộ ra nụ cười, “Thật sự Từ Nghiêu gặp được một cô gái tốt, hi vọng anh ấy có thể quý trọng.”

Đường Khải Sâm dắt tay cô đi đến bên cạnh cô, “Chuyện cảm tình này chỉ có thể dựa vào chính mình, ai cũng không giúp được.” Lúc trước bà nội lần lượt nhắc nhở anh, đáng tiếc anh vẫn lãng phí quá nhiều thời gian, may mắn, hạnh phúc không đi quá xa.

Trên đường Văn Hào nhận được điện thoại của Bắc Bắc, nhóc con âm ỉ hàn huyên với cô vài câu, lúc này mới nhắc nhở cô không được tự nhiên, “Ngày mai phải đến chỗ ông nội bà nội ăn cơm, hai người đừng quên.”

Văn Hào cười nhẹ một tiếng, “Có phải bảo bối nhớ chúng ta không?”

Nhóc con bị Chung lão phu nhân mang đi tham gia không ít tiệc hội, có một dạo không cùng hai người gặp mặt, tâm tư trẻ con không giấu được, trong lúc nói chuyện có thể cảm nhận thấy.

Bắc Bắc “Hừ” một tiếng, kiên quyết không thừa nhận, “Mới không có, là con sợ trí nhớ đi không tốt nên quên mất việc này.”

“Sẽ không.” Trong lòng Văn Hào âm áp, mắt nhìn người đàn ông chuyên tâm lái xe bên người, nhỏ giọng nói với đứa nhỏ, “Chuyện có liên quan đến Bắc Bắc, mỗi chuyện đi đều nhớ vô cùng rõ ràng.”

Bắc Bắc không nói gì, nhưng gần như Văn Hào có thể tưởng tượng ra bộ dáng chu miệng hai má hồng hồng đáng yêu của con, lại nhỏ giọng nói cho bé biết, “Ba mẹ yêu con.”

***

Ngày hôm sau đến nhà họ Chung, sau khi ấn chuông cửa thì là Bắc Bắc ra mở. Nhóc con mặc chỉnh tề, nhìn qua giống vương tử nhỏ anh tuấn, giả bộ nói với hai người: “Không cần khách khí, đồ ăn ngon trên bàn tùy tiện ăn.”

Văn Hào cười xoa nhẹ đầu con, cúi người chỉ chỉ hai má của mình, “Dì nhớ con, cục cưng hôn đi một chút.”

“Sao chú lại không quần đi thế, sao lại thích được hôn như vậy!” Bắc Bắc kéo kéo cổ tay áo Đường Khải Sâm, về mặt lên án nói. Đứa nhỏ hay không được tự nhiên, đừng nói “Ba mẹ”, đến “Dì chú” như lúc trước cũng không gọi.

Đường Khải Sâm nghiêm túc nói cho bé biết, “Cô ấy chỉ thích được hai chúng ta hôn.”

“Vậy chú hôn đi nhiều một chút, hôn cả phần cháu nữa.” Bắc Bắc cau mày thương lượng với Đường Khải Sâm.

Nhìn bộ dáng kia của hai cha con, đến quần gia sau lưng Bắc Bắc cũng không nhịn được cười thành tiếng. Vẫn là Thạch Hiểu Tĩnh ho một tiếng, chỉ chỉ bên trong, “Ông nội ở đây, vào đi.”

Văn Hào vừa nghe lời này liền bắt đầu khản trương, Thạch Hiểu Tĩnh cười an ủi cô, “Tối qua ba chồng hỏi qua ý kiến của bọn chị, chị thấy việc này có hi vọng. Hôn nữa hiện tại tình huống của Gia Minh càng ngày càng tốt, có lẽ bọn chị... Thật sự có hi vọng có thể có được một đứa nhỏ thuộc về mình.”

Văn Hào kinh ngạc trừng mắt to, “Thật sự? Chúc mừng chị Hiểu Tĩnh.”

Trên mặt Thạch Hiểu Tĩnh đỏ sẫm, nghĩ nghĩ sau đó vẫy tay với cô, giọng nói cực thấp thì thầm, “Tối qua bọn chị ngủ với nhau, anh ấy có phản ứng, còn quần lót chị hỏi đó là xảy ra chuyện gì.”

Văn Hào ngẫm lại cảnh tượng như vậy cũng cảm thấy buồn cười, nhưng vẫn rối rắm nhiều hơn, thật tốt, cuối cùng Hiểu Tĩnh cũng chờ được hạnh phúc của cô ấy.

Hai người nói chuyện rồi đi vào trong, Chung Gia Minh đã từ bên trong đi ra, lúc anh ta nhìn thấy Văn Hào thì tầm mắt dừng lại ở người cô, đây là chuyện trước đây chưa từng có, Văn Hào cười chào hỏi với anh ta, “Chào anh Gia Minh.”

Thế mà anh ta lại hiểu rồi gật đầu với cô?

Văn Hào mừng rỡ nhìn Thạch Hiểu Tĩnh, tiếp theo liền thấy Chung Gia Minh đi về phía cô ấy, xiết tay cô ấy thật chặt. Mười ngón tay hai người cài chặt, quả thật bộ dáng kia vô cùng ngọt ngào.

Mặt Thạch Hiểu Tĩnh lại bắt đầu hồng, ngượng ngừng sờ sờ mũi, “Điểm ấy không thay đổi, vẫn vô cùng dính chị...”

Không phải lần đầu tiên Văn Hào thấy hai người già nhà họ Chung, nhưng lần này càng khản trương hơn, trong lòng bàn tay cô đều là mồ hôi, sờ pha mềm lại thoải mái cũng cảm thấy như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

Bắc Bắc là cao hứng nhất, vây quanh bàn trà chạy tới chạy lui, một hồi vội vàng lấy mứt quả cho Văn Hào, một chốc lát lại châm trà cho Đường Khải Sâm, thỉnh thoảng lại chạy đến trước mặt ông bà nội nói chuyện với bọn họ.

Văn Hào nhìn tất cả trước mắt, nếu bọn họ là người một nhà thì tốt biết bao, như vậy không ai cảm thấy khó xử, đứa nhỏ cũng sẽ không thất vọng ——

“Tôi qua ta hỏi ý tứ của Bắc Bắc, muốn biết thằng bé có nguyện ý trở về với hai người hay không.” Cuối cùng ông cụ nhà họ Chung cũng lên tiếng, ánh mắt uy nghiêm đánh giá hai người.

Đường Khải Sâm ngồi đoan chính, từ đầu đến cuối vẫn là bộ dáng nghiêm cẩn, nhưng Văn Hào nhìn ra được anh rất khản trương, hai tay nắm vô cùng chặt.

Mặc dù tuổi nhóc con còn nhỏ, nhưng cũng rõ ràng nội dung cuộc gặp mặt hôm nay chủ yếu về chính mình, lúc này cũng không lộn xộn, đang hoảng ngổ giữa hai người già. Từ đầu đến cuối Chung lão phu nhân không nói chuyện, nhưng tay vẫn luôn đặt lên vai đứa nhỏ, hốc mắt có chút đỏ lên.

Văn Hào nhìn tình huống này, càng thêm khó có thể đối mặt, cúi đầu tự trách.

Không khí trong phòng vô cùng ngưng trọng.

Ông cụ nhà họ Chung dừng một chút mới nói tiếp: “Bắc Bắc sáu tuổi, đứa nhỏ sáu tuổi, lại lộ ra bộ dáng khó xử như vậy trước mặt ta. Nó nói muốn có cuộc sống cùng ba mẹ, cũng không muốn rời khỏi chúng ta, một đứa nhỏ, phải đối với lựa chọn mà người lớn cũng không thể làm được, nói đến cùng, đều do hai người ba mẹ vô trách nhiệm là cô cậu tạo nghiệt.”

Đối mặt với lời quát lớn của ông cụ, Đường Khải Sâm cùng Văn Hào đều yên lặng thừa nhận, quả thật những thứ này đều là người lớn bọn họ ích kỷ mang đến, xứng đáng bị tra tấn một vạn lần. Thạch Hiểu Tình cũng khó chịu cắn môi, tối qua cô cũng bị ba chồng khiển trách một trận, chuyện này cô cũng có phần lửa gắt, trong lòng cũng tràn đầy áy náy.

Ông cụ hừ một tiếng, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ tay vịn sofa, “Thấy các người như vậy, không ai xứng đáng làm ba mẹ, tôi rất không yên lòng giao con cho các người.”

Văn Hào nghe vậy bỗng dừng ngẩng đầu lên, bất an nhìn ông cụ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Bắc Bắc cũng trắng bệch, lo sợ cầm tay bà nội không dám nói lời nào, một phòng yên tĩnh không tiếng động, đều đang đợi quyết định cuối cùng của ông cụ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Chương 64: Ngoại truyện viên mãn (năm)

Editor: Linh Đang

“Đứa nhỏ còn bé, suy xét đến nhân tố tâm lý của nó, ta không muốn hoàn cảnh sinh hoạt của nó có thay đổi quá lớn, cho nên, tạm thời vẫn ở cùng một chỗ với chúng ta.” Ông cụ nhà họ Chung nói xong, ánh mắt nặng nề dừng trên mặt Văn Hào.

Lòng Văn Hào không khỏi có chút vắng vẻ, nhưng cô tôn trọng quyết định của ông cụ, càng tin tưởng nhất định đối phương đang nghiêm túc tính toán vì Bắc Bắc.

Quả nhiên, Ông cụ nhà họ Chung nhanh chóng nói tiếp: “Ta biết trong lòng các cô cậu đang suy nghĩ cái gì, Bắc Bắc cũng có một chút cảm tình với hai người, cho nên cuối tuần, ngày lễ lớn có thể tới đón đứa nhỏ. Đứa nhỏ còn bé như vậy, nếu như bây giờ đã không có cảm giác an toàn không khỏi quá đáng thương.”

Ông cụ nói xong, đưa tay sờ sờ đầu nhỏ của Bắc Bắc, ánh mắt không tức giận mà nghiêm vừa rồi đã trở nên nhu hòa. Mặc cho ai cũng nhìn ra được ông cụ luyến tiếc nhóc con, Văn Hào cảm thấy, thật ra đây là phương thức giải quyết tốt nhất cho mọi người.

Nhà họ Chung có thể tiếp nhận bọn họ thế này, đã là nhượng bộ cùng nhân từ lớn nhất. Cô nhìn Đường Khải Sâm bên cạnh, cuối cùng về mặt của anh cũng thả lỏng không ít, có lẽ cũng cảm thấy có thể tiếp thu phương thức giải quyết như vậy.

Bắc Bắc cười híp mắt dứt quýt cho ông nội, lại nghiêng đầu hỏi ông: “Nói đúng ra là, con có thể giống lúc trước, vừa cùng ông nội bà nội, ba mẹ cùng một chỗ, còn vừa có thể cùng dì...”

Bé nói xong thì dừng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn xoay qua một bên ngượng ngùng nhìn ánh mắt chăm chú của Đường Khải Sâm cùng Khương Văn Hào, lặng lẽ ghé vào ông cụ bên tai thăm dò: “Còn có thể ở cùng ba mẹ ruột? Sẽ không ai thương tâm?”

Đôi mắt của đứa nhỏ vô cùng sáng, như là ánh sao rực rỡ trong trời đêm, ông cụ nhà họ Chung trêu mếu sờ sờ đầu bé, khẽ vuốt cằm, “Đúng, sẽ không ai

thương tâm, vậy Bắc Bắc thì sao? Bắc Bắc vui về không?”

Chỉ có ông cụ mới suy tính chu đáo nhất, tâm tư của đứa nhỏ luôn là thứ ông nghĩ đến đầu tiên. Bắc Bắc nặng nề gật đầu, cao hứng nhào vào trong ngực ông, “Ông nội thật tốt, như vậy con sẽ có hai người ba, hai người mẹ rồi.”

“Nhưng mà ông nội chỉ có mình ông thôi.” Bắc Bắc lại lém lỉnh lấy lòng ông, kê vai nói nhỏ bên tai ông, cứ thế chọc cho ông cụ cười ha ha.

Cuối cùng bầu không khí cũng không nghiêm túc như vừa rồi nữa, Chung lão phu nhân mang theo Bắc Bắc đang nhảy nhót đi phòng bếp xem đồ ăn. Lúc này ông cụ nhà họ Chung mới nhìn con trai cùng con dâu đang ngồi một bên, nói với Đường Khải Sâm cùng Văn Hào: “Bắc Bắc cũng là một tay chúng ta nuôi lớn, muốn nói không cảm tình đó là giả, lúc trước sau khi Gia Minh gặp chuyện không may, chúng ta cũng hoài nghi tới thân thể của đứa nhỏ.”

Lời này làm sắc mặt Thạch Hiểu Tĩnh càng thay đổi, cô còn nhớ rõ việc Lâm Lăng lừa Chung Gia Minh tới khách sạn, khó trách lại âm ỉ lớn như vậy, nhưng ba mẹ chồng lại có thể không đề cập tới chuyện của đứa nhỏ...

“Lúc ấy nhìn phản ứng của Hiểu Tĩnh, chúng ta biết đứa nhỏ không thể nào là của Lâm Lăng, nhưng tuyệt đối không phải của Gia Minh, tình huống của con trai mình, sao chúng ta lại không thể rõ ràng được. Nhưng Bắc Bắc đứa nhỏ này, chúng ta hết sức thích, cho nên cũng là ta ích kỷ, dù sao ta cùng người bạn già, cũng không sống được mấy năm nữa.”

“Ba ——” Thạch Hiểu Tĩnh nghe mà xót xa, phút chốc hốc mắt đỏ lên.

Ông cụ nhà họ Chung khoát tay, ý bảo cô không có việc gì, nhưng chính mình lại khó chịu cau mày, “Chờ Bắc Bắc có thêm cảm tình với hai người, hai người mang đứa nhỏ về đi, hiện tại nó còn chưa thích ứng được, cứ tiếp tục ở bên người chúng ta, chơi với hai người già này đi.”

Lời nói này nói xong, không ai ở chỗ này mở miệng nói chuyện. Một đám người bọn họ cũng không còn nhỏ tuổi, tính kế tính tới tính lui, vì tư tâm và khổ tâm nơi đáy lòng, thì ra cũng không thể nào giấu được con mắt của ông cụ.

Mấy người cũng hơi cúi đầu, ai nấy đều ôm tâm tư riêng, nhưng không một ai không cảm thấy xấu hổ tự trách.

Ông cụ nhà họ Chung vỗ đùi, chậm rãi đứng dậy, năm tháng làm lưng ông đã hơi cong, nhưng nhìn qua bóng dáng vẫn cao lớn vĩ đại. Ông đi về phía sân, nói với mấy người phía sau: “Mấy người tự nhiên, ta đi xem hoa của ta, hôm nay ánh nắng tốt như vậy, không tắm nắng thật đáng tiếc.”

Văn Hào cắn chặt hai môi, cuối cùng không thể nhịn được rơi lệ. Đầu nói từ trước vận khí cô không tốt chịu quá nhiều khổ, nhưng hôm nay ngẫm lại, thì ra tất cả phúc phận của cô đều tích góp ở nơi này, cô thẹn với đứa nhỏ, càng thẹn với này hai người già này.

***

Bữa cơm rất long trọng, tuy rằng tổng cộng cũng không có vài người, nhưng mọi người trò chuyện với nhau rất vui. Chuyện liên quan đến Bắc Bắc bỏ lại phía sau, nội dung cuộc trò chuyện thả lỏng hơn không ít, đến Chung lão phu nhân kiêu kiêu cũng thỉnh thoảng nói vài câu, nhưng đều là chuyện còn bé của Bắc Bắc, Văn Hào kiên nhẫn nghe, từ đầu đến cuối ý cười trên khóe miệng đều không biến mất.

Đường Khải Sâm cùng ông Chung trò chuyện về thời cuộc, nói chuyện làm ăn, trước đó anh bị ông cụ này chơi đùa không ít, bây giờ suy nghĩ một chút, có lẽ đối phương đang xả giận thay Bắc Bắc đi?

“Không làm khó dễ cậu một chút, về sau ngược đãi cháu trai bảo bối của ta thì sao? Ta cũng nghe nói, việc lúc trước cậu bức Khương tiểu thư sinh non.” Ông cụ hạ giọng nói với anh, ánh mắt nghiền ngẫm, bộ dáng khó hiểu kia làm da đầu Đường Khải Sâm run lên.

Anh bật cười lắc lắc đầu, “Việc này nói ra rất dài, cháu cũng không cãi chày cãi cối, quả thực cháu có lỗi trước. Ngài yên tâm, Bắc Bắc không chỉ là cháu trai bảo bối của ngài, cũng là con trai bảo bối của cháu, đời này nợ bé, cháu sợ là còn không hết.”

“Có lỗi này của cậu thì tốt, lúc trước cậu nói với ta, ta còn nhớ rõ tất cả đấy.” Ông Chung uống một hớp rượu, khi nhìn anh thì khóe miệng hơi mím lại, vẻ mặt ý vị thâm trường.

Đường Khải Sâm đề ép thái dương, nhẹ nhàng cười, “Ngài nhớ kỹ lời nói của cháu là được, những thứ khác quên hay không cũng được.”

“Cảm thấy mất thể diện?”

Bị ông cụ chế nhạo, Đường Khải Sâm chỉ cười, mắt anh nhìn về phía Văn Hào cùng Bắc Bắc, lúc này mới kiên định lắc lắc đầu, “Tại sao lại mất mặt được? So với tất cả bây giờ, quả thực những trừng phạt kia là quá nhẹ.”

Ông cụ thâm trầm nhìn anh một cái, nâng chén về phía anh, “Hiện tại biết rõ cũng không tính là muộn, có gan đối mặt với lỗi của mình, lỗi có lớn tận trời cũng tận lực bù lại, đây mới là chuyện người đàn ông nên làm!”

Lời này như lời dạy bảo ân cần của ba, làm Đường Khải Sâm càng khâm phục ông cụ, anh khiêm nhường nâng chén, nói tự đáy lòng: “Cám ơn ngài.”

***

Chờ bữa ăn kết thúc, Đường Khải Sâm cùng Chung Gia Minh mang Bắc Bắc đến phòng khách chơi trò chơi, tuy rằng Chung Gia Minh tự bế, nhưng ở phương diện này anh vô cùng có thiên phú, anh luôn vô cùng mẫn cảm với hầu hết thứ khác, chỉ cần anh chạm qua sản phẩm điện tử hoặc là trò chơi, gần

như có thể bắt đầu ngay lập tức.

Ba người ngồi ở đó rồi bắt đầu, Đường Khải Sâm cùng Bắc Bắc bị anh đánh hoa rơi nước chảy, chỉ nghe Bắc Bắc luôn luôn lớn tiếng kêu cứu, “Mẹ, mẹ! Mẹ xem ba lại bắt nạt con!” D~D~L~Q~D~

“Từ nhỏ Bắc Bắc đã chơi với Gia Minh.” Thạch Hiểu Tĩnh liếc mắt nhìn vào từ ban công, vừa cười vừa nói với Văn Hào, “Đường Khải Sâm cũng không phải đối thủ của anh ấy.”

“Chung Gia Minh chính là thiên tài điển hình, nếu muốn thắng anh ta quá khó khăn.” Văn Hào nói xong nhìn thoáng qua trên lầu, cô do dự một chút, vẫn hỏi Hiểu Tĩnh vị trí thư phòng.

Sau bữa cơm hai người già nhà họ Chung lên lầu, nói là cho mấy người trẻ tuổi bọn họ chút không gian, nhưng Văn Hào cảm thấy chính mình phải đích thân nói lời cảm ơn, cô có một bụng lời muốn nói, nhưng lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Cô thấp thỏm bất an đứng trước cửa thư phòng, hít sâu vài lần mới nâng tay lên, ai biết còn chưa gõ vang cửa phòng, cánh cửa đã được mở ra từ bên trong.

Chung lão phu nhân đứng trước cười nhìn cô, “Biết ngay là cháu sẽ đến, vào đi.”

Nụ cười ấm áp trên mặt bà làm Văn Hào thoải mái không ít, lúc này mới nhấc chân đi theo vào, liếc mắt nhìn liền thấy ông cụ nhà họ Chung đang ngồi bên cạnh bàn pha trà.

“Cháu...” Văn Hào co quắp nắm thật chặt nắm tay, bỗng nhiên quỳ gối dập đầu với hai người già.

Chung lão phu nhân bị hành động bất thành linh của cô làm cho giật mình, vươn tay muốn đi đỡ cô, ông cụ nhà họ Chung lại giữ tay ngăn lại. Ông nhìn Văn Hào, ánh mắt nghiêm túc.

Ngần lời vạn chữ, quả thực Văn Hào không biết nên biểu đạt tâm tình của mình như thế nào, cô chỉ có thể rung rung nhìn hai người già, nói: “Ba cháu đã từng nói, con người không thể tự dung được ân huệ của người khác, tích trữ nước mắt, để đến lúc nào đó báo ân. Nhưng quả thực cháu không có gì có thể báo đáp hai người, cháu không có mặt mũi nói đến chuyện đón đưa nhỏ về, nhưng trong lòng vẫn không dứt bỏ được ý niệm này, cháu biết chính mình rất vô si —— “

Cô nói nói năng lộn xộn, móng tay cắm mạnh vào trong lòng bàn tay, một lúc lâu sau mới bức chính mình nói nhấn rõ từng chữ một chút, “Xin tha cho cháu vì cháu chỉ có thể dùng phương thức ngu ngốc như vậy để nói lời cảm ơn, nhưng thật sự vô cùng cảm ơn hai người, nếu không phải là hai người, có lẽ cả đời cháu đều sẽ phải tiếc nuối.”

Có quá nhiều cảm tình lên men ở trong lòng, Bắc Bắc có thể trở về, quả thực ý nghĩa của chuyện này với cô không có từ ngữ nào có thể diễn tả. Cô không nghĩ tới tất cả có thể thuận lợi như vậy, càng không nghĩ tới sự tình có thể giải quyết hoàn mỹ như này, hết thảy đều quá tốt đẹp, tốt đẹp đến mức quả thực cô cảm thấy chỉ là một cơn mơ.

Vốn đáy lòng Chung lão phu nhân còn có chút oán giận, nay nhìn cô khóc thành như thế này cũng mềm lòng, ngồi ở một bên thở dài: “Đều là mẹ, liều nửa cái mạng để sinh con, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, ai bỏ được đâu? Chúng ta nuôi dưỡng sáu năm cũng không bỏ được.”

Văn Hào cúi đầu, nước mắt rơi càng ào ạt.

Lúc này ông cụ nhà họ Chung trầm mặc từ đầu mới lên tiếng: “Cảm ơn cũng đã cảm ơn rồi, đứng lên đi.”

Văn Hào ngẩng đầu nhìn ông, lại thấy ông mỉm cười, “Hai vợ chồng các cháu, thật đúng là đến tác phong cũng giống nhau.”

Văn Hào khiếp sợ trừng mắt to, hỏi lại khó có thể tin: “Ngài nói, Đường Khải Sâm anh ——” Anh ấy cũng quỳ xuống trước mặt ông cụ? ! Nhưng dưới trướng nam nhi có hoàng kim, hướng chỉ là người cao ngạo như Đường Khải Sâm. Cô nghĩ đến mà lòng không thể tin, đến tim đập cũng gần như dừng lại.

Ông cụ thở dài, “Đường tiên sinh thuyết phục ta, hoàn toàn bằng lòng thành.”

Văn Hào ngẩn ra nghe, khó trách lúc ấy Đường Khải Sâm không chịu nói cho cô biết, anh làm cho mẹ con bọn họ nhiều chuyện ở sau lưng như vậy! Không ai rõ ràng hơn cô, đời này Đường Khải Sâm để ý nhất chính là mặt mũi, nhưng vì bọn họ mà anh...

“Lúc ấy ta nghĩ, một đời cha mẹ ích kỷ vứt bỏ con, còn có tư cách gì mà hưởng thụ hạnh phúc gia đình? Nhưng sau này Hiểu Tĩnh nói cho ta biết chuyện năm đó của hai người, ta thừa nhận, cháu thắng được đồng tình cùng tôn trọng của ta. Rất nhiều người nói mẹ đơn thân đều là đáng đời, vận mệnh là mình chọn, nhưng ta cảm thấy, chỉ cần không phải sinh đứa nhỏ vì lợi ích, bất kỳ người mẹ nào cũng đáng được tôn trọng. Huống chi rất nhiều người mẹ độc thân, bọn họ phải sống kiên cường dũng cảm hơn rất nhiều người.” Ông cụ nhà họ Chung nói xong, lúc này mới ra hiệu bạn già nâng Văn Hào dậy.

“Nhưng Đường tiên sinh, để ta cảm thấy quá khứ của cậu ta vô cùng hồng phúc, cho nên trả Bắc Bắc lại cho hai người, nhất định ta phải suy tính thật trọng. Ta không xác định được cậu ta còn tự đại như trước không, không cho được cháu cùng đứa nhỏ cảm giác an toàn, vì sao ta lại phải trả con lại cho hai người?” D~D~L~Q~D~

Cho nên lúc trước ông cụ nhà họ Chung làm khó Đường Khải Sâm mọi chỗ, chính là vì khảo nghiệm đến nay rốt cuộc anh thay đổi bao nhiêu? Văn Hào

cũng không nói rõ trong lòng có tư vị gì, cô chỉ có thể nói, Bắc Bắc gặp được “Ông nội bà nội” như vậy, cũng là may mắn của bé.

“May mắn, Đường tiên sinh để ta nhìn với cặp mắt khác xưa. Khương tiểu thư, người đàn ông này, lần này cháu không nhìn lầm.” Ông cụ nhà họ Chung hết lòng tuân thủ hứa hẹn, cũng không có nói cho Văn Hào rốt cuộc đêm đó Đường Khải Sâm đã nói những gì với ông. Nhưng những thứ trước mắt, đã hoàn toàn làm Văn Hào lần nữa xác định tình cảm của mình.

Ông cụ nhà họ Chung đi tới, nghiêm túc nhìn cô một cái, “Không cần cảm thấy tội lỗi, hai người thiếu đứa nhỏ nhiều nhất.”

“Cháu biết.” Văn Hào cúi đầu nhìn mình bóng mình in xuống sàn nhà.

“Tình huống hiện tại của Gia Minh có chuyển biến tốt, có lẽ, lúc còn sống chúng ta còn có thể nhìn thấy cháu trai chân chính của mình.” Ông cụ nhà họ Chung vừa nói xong, mắt nhìn Văn Hào, vừa cười lắc đầu, “Nhưng ta vẫn không nỡ bỏ Bắc Bắc, nếu mà sinh cháu gái, mối hôn sự này ta đã định sẵn rồi.”

Một lúc lâu sau Văn Hào mới hiểu được ý tứ của ông cụ nhà họ Chung, vốn cõi lòng đầy tự trách và áy náy cũng bị lời này quấy đến tan thành mây khói.

Chung lão phu nhân cũng hòa vào giúp vui, “Đúng đúng, nếu như tình cảm tốt, chút nữa ta sẽ tìm bác sĩ Triệu cố vấn, sinh con gái có cần phương thức bí truyền gì không...”

***

Trên đường trở về, Đường Khải Sâm vẫn chuyên tâm lái xe, nhưng anh nhanh chóng phát hiện người phụ nữ bên cạnh luôn nhìn mình chằm chằm, nghi ngờ nhử nhử này, “Làm sao thế?”

Đương nhiên Văn Hào sẽ không đề cập đến chuyện làm cho anh khó chịu, vội vàng quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, “Không có việc gì.”

Đường Khải Sâm cảm thấy cô rất kỳ quái, nhưng suy đoán có lẽ có liên quan đến chuyện hôm nay, người phụ nữ này luôn đặc biệt miễn cảm lại mềm lòng, có lẽ cảm thấy xin lỗi nhà họ Chung. Vì thế anh mở miệng an ủi cô, “Không sao đâu, về sau Bắc Bắc đi lại nhiều hai bên là được, đây đối với mọi người mà nói đều tốt, chờ thêm hai năm Chung Gia Minh có con của mình thì tốt rồi —— “

“Đường Khải Sâm.”

“Ừ?”

Anh bớt chút thời gian nhìn cô một cái, vừa lúc có ánh đèn đường nhu hòa chiếu lên mặt cô, cặp mắt trắng đen rõ ràng kia tràn đầy ôn nhu, cô nhìn anh thật sâu, nói gần từng chữ, “Ngày mai chúng ta, đi phục hôn đi?”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Chương 65: Ngoại truyện viên mãn (sáu)

Editor: Linh Đang

Tiếng thắng xe vang lên chói tai, theo quán tính Văn Hào suýt nữa đụng vào kính chắn gió phía trước, may mà cánh tay Đường Khải Sâm kéo cô lại che chở. Nhưng ngay sau đó anh khó mà nắm bả vai cô, vẻ mặt ngạc nhiên truy hỏi: “Em mới vừa nói cái gì?”

Chưa tỉnh hồn, quả thực Văn Hào tức mà không biết nói sao, “Chưa nói cái gì cả!”

“Em nói, em cầu hôn anh!” Đường Khải Sâm vô cùng chắc chắn, lập tức lộ ra nụ cười sáng lạn, khoe mắt đuôi lông mày đều là ôn nhu xài không hết. Anh không nghĩ tới Văn Hào sẽ chủ động đề cập việc phục hôn với mình, cực kì vui mừng, phải biết rằng lúc trước anh dụ dỗ đe dọa vài lần, cũng không một lần thành công.

Văn Hào bị anh nhìn chằm chằm thâm tình như vậy, hai má hơi đỏ lên, thấp giọng hừ nói, “Rõ ràng đều nghe được, còn muốn em nói lần thứ hai...”

Đường Khải Sâm không đợi cô nói xong, mừng rỡ như điên nghiêng người mạnh mẽ hôn cô. Tối nay là đêm trừ tịch — đêm 30, quảng trường cách đó không xa vang lên tiếng chuông hết năm cũ, màn đêm quá mĩ lệ này, quả thực làm cho anh như đang nằm mơ.

Sau khi hai người làm lành từ đầu đến cuối Văn Hào không nói với anh chữ “Yêu”, hơn nữa cô chậm chạp không chịu nói về vấn đề phục hôn, anh một mực cho rằng cô còn đang do dự. Nhưng trước mắt vì một câu này đã làm cho anh cam tâm tình nguyện, có chút thông báo dù cho không nói ra khỏi miệng, nhưng đã đều không quan trọng.

Là ai nói câu nói kia, là câu tỏ tình dài nhất mà anh nghe được, Văn Hào nguyện ý cho anh quãng đời còn lại, còn có cái gì quan trọng hơn chuyện này?

Đường Khải Sâm thương thức tư vị của cô, ngậm nút lấy đôi môi mềm ấy, quả thực cô là niềm yêu thích nhất của anh, một khi gặp thì không thể ngừng được.

Văn Hào bị anh đặt trên ghế dựa hôn đến thở không thông, mỗi khi đến thời điểm này người này không bao giờ khống chế được, nụ hôn này bá đạo lại lâu dài, dường như muốn khắc cô vào thân thể vậy. Cô đưa tay đẩy vai anh, không nghĩ tới tay cũng bị anh bắt đặt lên môi hôn tinh tế.

Anh lưu luyến hồi lâu trên ngón áp út của cô, lúc này mới trầm thấp mở miệng nói: “Anh nghĩ em vẫn hối hận về lời nói hợp lại khi đó, không nghĩ tới.. Cảm ơn em Văn Hào, anh sẽ quý trọng cơ hội này, không bao giờ làm cho em thương tâm khổ sở nữa.”

Văn Hào không nghĩ tới Đường Khải Sâm cũng sẽ có lúc không tự tin như vậy, đưa tay ôm đáp lại anh, nhẹ nhàng cười, “Trước đây em nhớ Bắc Bắc, anh bảo em sao có thể an tâm đồng ý lời cầu hôn của anh? Huống chi, quả thật em không xác định anh có đáng giá để em phó thác cuộc đời lần nữa hay không, đương nhiên phải quan sát nhiều hơn một chút.”

Người đàn ông vốn đang ôm chặt cô lập tức buông tay ra, ánh mắt chiếm lấy tầm mắt của cô, hận không thể liếc mắt nhìn được vào trong lòng cô đi, “Vậy em quan sát thế nào?”

“Ngu ngốc.” Văn Hào túm lấy caravat của anh, kéo người lại gần mình thêm nữa, lần này đôi lại là cô chủ động hôn anh, “Em rất tin tưởng anh yêu em, bởi vì anh trở nên thật ngốc.”

Đường Khải Sâm không ngại vợ đánh giá mình như thế nào, anh rơi vào sự vui mừng đột ngột xuất hiện không thể tự kiềm chế, một nụ hôn kết thúc, lập tức liền khởi động xe chuẩn bị rời đi. Văn Hào nhìn anh quay đầu xe, kỳ quái hỏi: “Chúng ta không trở về nhà sao?”

“Đi cực dân chính xếp hàng.”

Thấy bộ dáng anh hào hứng như vậy, quả thực Văn Hào không đành lòng đã kích sự tích cực của anh, nhưng vẫn là không thể không nhắc nhở anh: “Nhưng mà Đường tiên sinh, ngày mai là mùng một đầu năm, cực dân chính không đi làm.”

Nháy mắt sắc mặt Đường Khải Sâm trầm xuống, anh nhếch môi nhìn về phía trước, bỗng nhiên lại thấp giọng hỏi cô: “Vậy em, sẽ không lại thay đổi chứ? Nếu không ngày mai chúng ta chuẩn bị tiệc rượu trước?”

Văn Hào tròn trắng mắt, hoàn toàn không để ý tới anh nữa.

***

Ngày nào Đường Khải Sâm cũng đếm ngày, đến khi kết thúc nghỉ đông lập tức kéo Văn Hào đi bổ sung thủ tục. Thủ tục cũng không phiền toái, nhanh chóng làm xong, kết quả trên đường trở về nhất định Đường Khải Sâm muốn Văn Hào lái xe, ban đầu cô cũng không biết người này đang làm cái gì, lúc sau mới phát hiện, thật sự người đàn ông này vô cùng ngây thơ!

Anh vừa lên xe đã bắt đầu gọi điện thoại, “Tôi cùng Khương Văn Hào phục hôn rồi, đối, vừa làm xong, không chúc mừng tôi sao?”

Văn Hào không nói gì nhìn anh một cái, nghe thêm nữa lại loáng thoáng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nụ cười kia của Đường Khải Sâm không khỏi quá đặc ý. Chờ anh cúp điện thoại, cô liền thuận miệng hỏi một câu, “Anh gọi cho ai?”

“Chu Tử Nghiêu.”

Văn Hào nhìn anh không thể tin nổi, “Anh có thể nhầm chán hơn không?”

“Anh chia sẻ niềm vui với bọn họ, sao lại là nhầm chán.” Khóe miệng Đường Khải Sâm hơi nhếch lên, ngón tay lại bắt đầu trượt trên màn hình động.

“Bọn họ?” Huyết thái dương của Văn Hào nhảy tình thích, dự cảm không tốt càng ngày càng rõ rệt.

Quả nhiên Đường Khải Sâm nhanh chóng chẳng biết xấu hổ nói cho cô biết nói: “Đúng vậy, còn có Lâm Kỳ.” Nói xong, bên kia điện thoại đã kết nối, lại giải thích cùng một lý do, giọng điệu càng cần ăn đòn.

Văn Hào vuốt mi tâm, đến một câu cũng lười nói.

Qua lần làm âm của Đường Khải Sâm, người bên cạnh Văn Hào cũng nhanh chóng biết tin tức hai người phục hôn, nhưng thái độ lại khen chê không đồng nhất.

Trước hết là cuộc gọi tới của Lâm Kỳ, “Khương Văn Hào, coi như cô chê tuổi tôi còn nhỏ, cũng không cần tìm tuổi tác lớn như vậy chứ? Qua vài năm nữa đầu anh ta sẽ bạc trắng, mặt có nếp nhăn, cô cũng không sợ đi ra ngoài người khác nói cô tiếp cận người có tiền sao?”

Văn Hào không nhìn được liền bật cười, Đường Khải Sâm ngồi một bên đã tái mặt, đoạt lấy điện thoại rống với anh ta, “Tôi đây là thành thực, đùa nhỏ da lông ngắn như cậu thì biết cái gì!”

“À, anh cảm thấy nghĩ như vậy thì trong lòng dễ chịu hơn một chút, vậy cứ nghĩ như vậy đi.”

Bộ dáng Lâm Kỳ vẫn đậm phong khinh, Đường Khải Sâm lại bị nghẹn sấp hộc máu, về nhà liền lôi kéo Văn Hảo chứng minh chính mình còn trẻ tuổi cường tráng. Anh cố tình đùa cô, cợt qua cợt lại đến người ta phát khóc, hết lần này đến lần khác không cho cô vui sướng. Văn Hảo bị anh đâm từ phía sau toàn thân nhũn ra, nói rất nhiều lời đường mật mới bức anh tiết ra.

Cô vất vả lắm mới nhẹ nhàng thở ra, sau đó điện thoại ở đầu giường lại bắt đầu kêu.

Lần này là Thạch Hiểu Tĩnh gọi đến, “Ồ, thật sự phục hôn? Thôi, nhìn tuổi anh ta một bó to theo đuổi cũng không dễ dàng, em hãy cố mà thu về nhé.”

Lúc đó Đường Khải Sâm còn đang dụ dỗ Văn Hảo nhớ lại tới một lần, người ở trong lòng anh, cho nên nghe được giọng nói đầu bên kia di động rõ ràng, một lát đã bùng nổ, “Cái gì mà thu về? Thạch Hiểu Tĩnh cô nói rõ cho tôi!”

Thạch Hiểu Tĩnh cười ha ha, thế nhưng trực tiếp cúp điện thoại, làm cho Đường Khải Sâm buồn bực cả một đêm ngủ không được. Anh ngủ không được kết quả chính là Văn Hảo cũng đừng nghĩ tới ngủ, bị anh tới làm tới làm lui vài lần, Văn Hảo cảm thấy mình sắp thành con cá trên bờ rồi, vừa khát vừa mệt mỏi.

Ngày hôm sau Văn Hảo không dậy được, đang nằm trong chăn ngủ bù, kết quả di động lại bắt đầu vang, lần này là Tiểu Tào gọi tới, “Ài, là em nghe nói, chúc mừng chúc mừng, em cảm thấy Đường tổng người này vẫn rất tốt, sẵn sóc lại ôn nhu.”

“Tốt cái gì thế.” Văn Hảo sắp khóc rồi, đến bây giờ eo cô còn đau đấy! Vì thế hung hăng nghiêng rằng, bắt đầu quở trách người nọ, “Sẵn sóc? Sao em lại hiểu lầm anh ấy sâu như vậy, người này bá đạo lại độc tài, ghê tởm.”

Hai người này vừa tán gẫu đã thành hàn huyên hồi lâu, đến sau khi cúp điện thoại, Văn Hảo vừa ngẩng đầu mới phát hiện có người đứng bên cửa. Đường Khải Sâm đứng kia từ lúc nào? !

Đột nhiên Văn Hảo cảm thấy chột dạ, ngượng ngùng rút đầu vào trong chăn, “Sao anh lại chưa tới công ty?”

Nhìn qua sắc mặt Đường Khải Sâm rất không tốt, nhưng từ đầu đến cuối anh vẫn nở nụ cười, nện bước chậm rãi đi tới bên cô, cúi người nhìn nhìn cô, nói: “Đề to lòng anh rất sẵn sóc, cho nên hôm nay sẽ không đi, ở nhà chăm sóc em”

Anh nói xong ánh mắt nhu hòa hơn, nhẹ giọng hỏi gần sát bên tai cô, “Có phải tôi qua dùng quá sức, làm em đau hay không? Thay em xoa.”

Văn Hảo gắt gao đề nặng góc chăn không cho anh chạm vào, mặt vừa đỏ vừa tức, “Đường Khải Sâm anh không biết xấu hổ! Em chán ghét anh.”

“Tôi qua em không nói như vậy, em nói thích anh —— “

Văn Hảo vội vàng che miệng anh, đề đề phòng người này lại nói ra những lời làm người ta mặt đỏ tai hồng, nào ngờ động tác này của cô dẫn đến chân trượt thẳng xuống, kết quả cánh xuân vô hạn, dẫn tới hai mắt người kia lập tức đỏ.

“Bà xã...”

“Làm, làm chi?”

“Anh vẫn nên xoa thay em, ngoan.”

“Đường Khải Sâm anh đáng ghét! Ừm —— “

Tuy rằng vẫn có người không coi trọng hai người hợp lại, luôn đâm dao sau lưng Đường Khải Sâm, nhưng cuộc sống của Văn Hảo cùng anh vẫn luôn có tranh cãi mà vui vẻ vượt qua.

***

Đến lúc trời ấm lại, hai người cử hành hôn lễ bên bờ biển. Văn Hảo cũng không ra nước ngoài làm lễ cưới một lần nữa như kế hoạch của Đường Khải Sâm, ngược lại làm luôn ở Lăng Thành, những người được mời cũng chỉ là bạn bè thân thiết mà thôi.

Đối với việc này Đường Khải Sâm rất khó hiểu, “Lúc trước những người đó từng châm chọc em, anh không hi vọng trong lòng em lưu lại tiếc nuối.”

“Mới không tiếc nuối đâu.” Văn Hảo cười lắc đầu, vui cầm vào trong khuỷu tay anh, “Hạnh phúc là của chính mình, cần gì phải chứng minh cho ai xem?”

Văn Hảo trấn an Đường Khải Sâm, lòng cũng không muốn cho anh thêm phiền toái, cô đã sớm không thèm đề ý chuyện quá khứ, vậy nên thật sự không cần làm nhiều chuyện như vậy để bù đắp làm gì.

Bắc Bắc làm hoa đồng cho hai người, mặc lễ phục phẳng phiu màu đen, một bên đứng giới thiệu cho các bạn nhỏ: “Hôm nay là ba mẹ của mình kết hôn.”

“A? Ba mẹ của cậu mới kết hôn sao.”

“Không không không, bọn họ kết hôn hai lần.” Bắc Bắc tức sửa lại lời đối phương, dựng thẳng hai ngón tay đầy thịt lên.

“Vi sao lại phải kết hôn hai lần?”

Bắc Bắc neho mắt cười cười, nhìn một đôi nam nữ cách đó không xa nói, “Bởi vì quá yêu nhau, cho nên kết hôn hai lần.”

Âm nhạc trên sân vang lên, lần này người đưa Văn Hào vào sân không còn là Khương Viễn Sơn, cô nhìn thăm dò thật dài, trên mặt lại mang nụ cười xinh đẹp nhất. Đứng cuối cùng thăm dò là người đàn ông cô yêu nhất, mà phía sau cô là đứa con của cô đang nhìn cô với đôi mắt to tròn, không có hôn lễ nào tốt đẹp hơn như thế này.

Văn Hào hít một hơi thật sâu, cùng với lúc nhấc chân, trong lòng cô nhắm một câu “Ba, lần này nhất định con sẽ hạnh phúc, người yên tâm đi.”

Có gió thổi qua, mang theo mùi vị ngọt ngào, tiêu tan đi giá lạnh, một vòng ánh sáng bao phủ lấy cô phủ cô, Văn Hào bước đi từng bước một, bước về phía người đàn ông đang yên tĩnh đứng trước mặt biển.

Trên mặt hai người đều mang nụ cười ngọt ngào.

Editor: Hết truyện về Văn Hào rồi nhé, 10c còn lại là ngoại truyện về Hiểu Tĩnh ^^

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mu Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Anh vốn đa tình* (một)

*Ở đây là giàu tình cảm nhé, mình thấy đôi từ khác thì không hay ^^

Sáng sớm, di động đặt trên tủ đầu giường bắt đầu kêu “Ong ong”. Thạch Hiểu Tĩnh mơ mơ màng màng sờ soạn rồi đặt bên tai nghe, hai mắt vẫn nhắm chặt, thoát nhìn vô cùng mệt mỏi, “Alo?”

“Chín rưỡi sáng nay có buổi tọa đàm!” Chị trợ lý Vi lớn tiếng gào thét, như là hận không thể cứ đánh thức cô như vậy.

Thạch Hiểu Tĩnh neho mắt nhìn xuống màn hình di động đen xì, lại vô tâm nhắm mắt ngủ tiếp, “Năm phút nữa thôi, còn kịp.”

“Còn kịp cái rắm!” Tỉnh tỉnh chị Vi nóng nảy, không cho thương lượng, “Buổi tọa đàm này rất quan trọng, nếu em dám để chị đi một mình, chị sẽ lột da em!”

Thạch Hiểu Tĩnh có buồn ngủ hơn nữa cũng sẽ bị giọng nói đinh tai nhức óc của cô ấy xua đi hết, dựa đầu giường chậm rãi ngồi dậy, khó chịu đẩy lộn tóc dài, “Em biết. Không đúng, rốt cuộc chị là giám đốc hay em là giám đốc hả?”

Chị Vi cười ha hả một tiếng, giọng điệu lại lập tức lạnh hơn vài độ, “Ai bảo ba em dặn chị chăm sóc em hả, nếu em không muốn tối nay ông ấy không nhắm mắt được tối tìm em tâm sự, em nhanh bắt đầu chuẩn bị trang điểm cho chị.”

Lời này đụng trúng vào chỗ uy hiếp Thạch Hiểu Tĩnh, cô thờ dài, nhận lệnh đứng lên từ trên giường tắm rửa thay quần áo. Mấy năm nay cô đã sớm được huấn luyện, trang điểm cùng thay quần áo cũng chỉ tốn nửa giờ mà thôi, chờ tất cả chuẩn bị xong xuôi, lúc đi ra ngoài thì tự nhiên ngừng lại.

Mắt nhìn cửa phòng đối diện đóng chặt, Hiểu Tĩnh chần chờ vài giây vẫn đi qua nhẹ nhàng gõ hai lần, “Gia Minh? Em vào nhé.”

Trong phòng rất im lặng, rèm cửa nhẹ nhàng chấp chòn trong gió nhẹ sáng sớm, có mùi hoa dành dành nhàn nhạt phiêu đảng trong không khí, Chung Gia Minh đã sớm rời giường, đang ngồi vẽ tranh trong góc trước bàn làm việc.

Anh mặc somi trắng chỉnh tề, tư thế ngồi thẳng, giờ phút này có ánh sáng vàng chiếu lên khuôn mặt anh, làm nền cho khuôn mặt đẹp trai tuấn tú của anh. Hiểu Tĩnh đứng bên cửa nhìn anh rất lâu, sau đó mới chậm rãi đi nói với anh, “Em đi làm, nếu như có chuyện thì gọi điện thoại cho em.”

Vẫn không hề đáp lại, ngay cả ánh mắt cũng không có.

Thạch Hiểu Tĩnh nhìn người chồng đã kết hôn với mình sáu năm, không phải trong lòng không khó chịu, nhưng đây là cô lựa chọn, không oán không hối hận. Chung Gia Minh mặc chứng tự bề rất nghiêm trọng, đây là sự thật cô đã biết từ sớm, biết rõ giờ phút này chính mình nói gì cũng chỉ là vô nghĩa, nhưng cô vẫn mong chờ có ngày có thể có được chút phản ứng từ anh.

Hiểu Tĩnh đứng ngăn người tại chỗ vài giây, lúc này mới xoay người xuống lầu. Xuống lầu dưới lại dặn dò quản gia lúc đưa Bắc Bắc đi trường học thì nhớ cho bé uống thuốc cảm trước, tối qua nhóc con có chút nước mũi, bệnh không nghiêm trọng, nhưng vẫn nên phòng bệnh từ lúc chưa xảy ra.

Lúc cô ra ngoài thời tiết vô cùng tốt, khắp nơi đều được ánh mặt trời chiếu ấm áp, tài xế mới tới đã lái xe tới, Hiểu Tĩnh tự mình cầm chìa khóa, “Không cần đưa tôi.”

Tài xế chất phác nhìn cô, bộ dáng anh ta co quắp lại bất an, có lẽ sợ chính mình làm việc gì sai. Hiểu Tĩnh cười an ủi anh ta, “Buổi chiều Gia Minh phải đi

bệnh viện, anh đưa anh ấy đi.”

Cuối cùng vị tài xế kia cũng trầm tĩnh lại, “Bà chủ yên tâm, tôi sẽ ch

“Cám ơn.”

Tĩnh tình Hiểu Tĩnh rất tốt, luôn lễ phép lại khách khí với người giúp việc và lái xe trong nhà. Chính cô lái xe rời đi, mãi đến khi xe của cô biến mất trong tầm nhìn, lúc này mới giơ tay gỡ dây một cái, nhỏ giọng than thở một câu, “Người tốt thế sao lại gả cho một kẻ quái gở đây?”

***

Tiết mục tọa đàm của Hiểu Tĩnh rất thuận lợi, nhưng lúc kết thúc vẫn xảy ra chút chuyện không thoải mái, đây là chương trình trực tiếp, nhưng người dẫn chương trình không dựa theo kịch bản đã chuẩn bị, tự nhiên hỏi thêm câu hỏi của mình.

“Thạch tổng làm ra câu lạc bộ tình yêu và hôn nhân, thúc đẩy nhiều mối lương duyên như vậy, nhưng tôi nghe nói, cuộc hôn nhân của cô cũng không hẳn là mỹ mãn, có chút đặc biệt... Có phải bởi vì tình yêu của mình không như ý, cho nên mới tiến hành làm việc bên mảng này đúng không?” Đối phương là cô gái rất trẻ tuổi, nhìn qua thì bộ dáng mới tốt nghiệp đại học không lâu, đầy mắt mang theo vài phần cả vú lấp miệng em.

Đạo diễn phía dưới đã ra sức nháy mắt, chị Vi nhíu nhíu mày, lại ung dung thản nhiên nhìn Thạch Hiểu Tĩnh.

Hiểu Tĩnh an tĩnh, chẳng những nụ cười trên mặt không thay đổi mà ngược lại càng thêm thâm thúy, “Không sai, từ nhỏ chồng tôi đã mắc chứng tự bế nghiêm trọng, nhưng điều này không có nghĩa là cuộc hôn nhân của tôi không mỹ mãn. Trái lại, tôi vô cùng yêu anh ấy, chúng tôi là thanh mai trúc mã, quen biết nhau từ nhỏ. Cho nên lúc này đây tôi cũng muốn nói với rất nhiều cô gái trẻ tuổi, tình yêu, có khi thật sự chính kỷ tích, có khi Mr. Right của bạn lại là người mà bạn không nghĩ đến.”

“Nói về phần công việc này của tôi, tiểu thư cô cũng không nghiêm túc tìm hiểu rồi, nếu cô cẩn thận liền sẽ phát hiện, lúc trước ba tôi làm ở công ty môi giới hôn nhân, tôi chỉ là thay đổi hình thức kinh doanh mà thôi.” Thạch Hiểu Tĩnh nở nụ cười nhẹ nhõm với màn ảnh, “Nếu bạn cũng muốn nhận lấy được một phần hạnh phúc, không bằng tham gia câu lạc bộ “Tâm đồng ý hợp” của chúng tôi, đường link đang chạy bên dưới này.”

Tiết mục vừa kết thúc, đường mạng của đài truyền hình dường như muốn nứt ra. Tổng giám đốc của câu lạc bộ tình yêu và hôn nhân này là vị nữ cường nhân trẻ tuổi lại xinh đẹp, còn có một cửa hôn nhân đáng tò mò, tất cả tạo thành thính thom hấp dẫn vô số cô gái trẻ tuổi.

Chị Vi đưa Thạch Hiểu Tĩnh lên xe, hiếm khi khen cô vài câu, “Có thể ứng biến linh hoạt như vậy, không tồi, thật không uống công chị dạy em nhiều năm”

“Đương nhiên, chuyện vật đầy mà không giải quyết được, không phải em theo chị vô ích sao?” Hiểu Tĩnh được tiện nghi còn khoe mẽ, đắc ý chớp mắt vài cái với chị Vi.

Chị Vi bĩu môi, cũng không tiếp tục tán gẫu với cô, đóng cửa xe giúp cô nói: “Em đi trước đi, chị phải đi gặp cô nàng MC kia.”

Thạch Hiểu Tĩnh biết tính tình chị Vi, người này nổi danh có thù tất báo, cực kỳ bao che khuyết điểm, cô gái kia cố ý làm cho cô xấu mặt, chị Vi chắc chắn không dễ dàng bỏ qua chuyện này. Cô cười cười, khẽ giọng nhắc nhở đối phương, “Kiểm chế chút, vừa nhìn là biết có quan hệ, đừng làm to chuyện.”

“Yên tâm, chị đây không phải người dễ bắt nạt, có chuyện còn có hai vị lão gia nhà họ Chung gánh cho em.”

Nụ cười trên mặt Hiểu Tĩnh thoáng cứng lại, nhanh chóng cười ngượng ngùng: “Đúng vậy, còn có nhà học Chung —— “

Xe chạy như bay, Hiểu Tĩnh nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ hơi mất hồn. Sáu năm qua, cô rất ít khi nhớ lại chuyện cũ, nếu không phải hôm nay cô MC kia nhắc lại, có lẽ cô sẽ thực sự quên mất một màn kết hôn với Chung Gia Minh kia, giờ nhớ tới, vẫn không dễ đối mặt.

***

Thật ra Hiểu Tĩnh biết Chung Gia Minh từ khi còn rất nhỏ, lúc ấy anh được gửi nuôi ở nhà bà ngoại anh, mà nhà bà ngoại Chung Gia Minh lại ở đối diện nhà Hiểu Tĩnh. Lúc đó bọn họ sống trong một ngõ nhỏ của Lãng Thành nổi danh hoa thom, nhà cửa cũng xây theo lối cũ, các nhà san sát nhau, ngay cả nhà đối diện cũng cách rất gần, ti vi trong nhà chiếu “Gia đình Thượng Hải” cũng xem được rõ ràng.

Hiểu Tĩnh tan học về chợt nghe em trai Thạch Hiểu Lỗi nói nhà đối diện có một thằng nhóc quái dị, cô tò mò nhìn sang, lại chỉ thấy một bóng dáng an tĩnh. Anh ngồi trên ghế nhỏ, xem ti vi chăm chú, phim truyền hình cũ rích nhằm chán lại có thể nhìn chuyên chú đến thế.

Trẻ con luôn có những điều cố chấp như vậy, không thỏa trí hiếu kỳ thì không cam lòng, vì thế cô bụng bát ngồi trên ghế ngoài cửa, cũng học theo tên nhóc quái dị xem ti vi, cho đến khi ăn xong hai bát cơm, bụng đã căng tròn không nich thêm được, thế mà tên nhóc kia vẫn không chịu xoay người cho cô nhìn mặt một cái.

Cuối cùng Hiểu Tĩnh kết luận, đây chính là một thằng nhóc quái dị, làm gì có người nào lại ngồi im như tượng không hề nhúc nhích đâu.

Sau này cô được nghe chút chuyện về “thằng nhóc quái dị” từ miệng mẹ, thì ra nhà anh vô cùng giàu có, ba mẹ làm ăn lớn trên thành phố, nhưng anh lại mắc bệnh lạ, chữa mãi không khỏi, đành phải đưa về nhà bà ngoại tỉnh dưỡng. Hiểu Tĩnh không biết bệnh lạ trong miệng mẹ là cái gì, khi đó cô mới học

lớp một, sinh ra lòng thương xót anh, ôm theo tâm tình đó, bỗng nhiên cô rất muốn kết bạn với anh. Bà ngoại Chung Gia Minh cũng biết Hiểu Tình, thấy cô chủ động đến tìm cháu mình chơi, trong lòng rất vui mừng. “Hiểu Tình mau đến đây, giúp bà dắt anh đi chơi nào.”

“Anh?” Lúc ấy Hiểu Tình mới biết “Thằng nhóc quái dị” lớn hơn mình mấy tuổi.

Cô ngồi trước mặt anh, thế này mới thấy rõ mặt mũi đứa bé kia. Không thể không nói bề ngoài của anh thật sự rất xinh đẹp, Hiểu Tình lớn như vậy mà chưa từng nhìn thấy bé trai nào đẹp mắt như vậy, quả thực còn đẹp hơn cả em bé trong tranh!

“Em tên là Thạch Hiểu Tình.” Cô chủ động giới thiệu mình với đối phương, vậy mà anh hoàn toàn không có phản ứng, dường như là không cảm nhận được sự tồn tại của cô, chỉ chuyên chú ngắm nhìn đồ vật trong tay, hàng mi và dài vừa đen hơi rũ xuống, không để ý đến cô.

Hiểu Tình hơi buồn bực, cắn môi một cái, hỏi anh: “Còn anh, anh tên là gì?”

Đối phương vẫn không để ý tới cô, chỉ nghiêm túc nghịch đồ vật trong tay.

Hiểu Tình biết anh đang cầm món đồ chơi gọi là rubik, nhưng nhà cô có hai chị em, muốn mua đồ chơi phải mua hai cái, lúc ấy điều kiện gia đình không tốt, cho nên ba mẹ rất ít khi mua đồ chơi cho bọn họ. Cô tò mò nghiêng đầu đánh giá anh, nhìn tay anh linh hoạt uyển chuyển, chỉ trong chớp lát đã xếp được rubik.

“Anh thật lợi hại.” Hiểu Tình sung sướng tự đáy lòng, thế mà “tên nhóc quái dị” còn không buồn nâng mí mắt.

Hiểu Tình bĩu môi: “Sao anh không để ý đến người khác vậy, không biết lễ phép sao?”

“Tên nhóc quái dị” lại sắp xếp rubik lần nữa, hình như anh đã trầm mê vào trò chơi. Hiểu Tình thấy khóe môi anh khẽ mỉm, chỉ lo cúi đầu chơi một mình, trong lòng mất hứng, cúi đầu tìm kiếm ánh mắt của anh, “Này, em đang nói với anh đấy!”

Đứa bé kia cau mày, xem ra còn bực bội hơn cô, bỗng nhiên quăng mạnh khối rubik đi.

Hiểu Tình bị anh làm cho giật mình, may mà bà ngoại nghe thấy động tĩnh bên ngoài liền đi ra khỏi nhà bếp, vội vàng dỗ dành cô: “Không có việc gì không có việc gì, cháu có sợ không? Đứa nhỏ này cứ như vậy, có bệnh không nói được, thật ra không có ý xấu.”

“Không nói được?” Hiểu Tình nghi ngờ nhìn về phía “tên nhóc quái dị”. Bà ngoại đã nhặt khối rubik lên đưa vào tay anh, cuối cùng anh đã bình tĩnh lại, mặt mặt lại rũ xuống như trước, tiếp tục lắp lại những động tác trò chơi vừa rồi.

Bà ngoại sờ sờ đầu Hiểu Tình, “Đúng vậy, nghe nói là rất khó chữa khỏi, thật là bậy bạ.”

Hiểu Tình lại nhìn theo anh, bỗng nhiên trong lòng có chút ê ẩm, hóa ra anh còn đáng thương hơn tưởng tượng của cô.

Cô chủ động đi qua, một lần nữa ngồi trước mặt “Cây gỗ nhỏ” này, quay đầu hỏi bà ngoại: “Anh tên là gì ạ?”

“Gia Minh, anh tên là Chung Gia Minh.”

Hiểu Tình cười, đôi mắt híp lại, khóe mắt cong cong, ghé mình nhìn anh, cứ giữ nguyên tư thế đó quan sát gương mặt thanh tú của anh, sau đó nghiêm túc nói cho anh biết: “Chung Gia Minh, chúng ta làm bạn nhé? Em sẽ dạy anh nói chuyện, sau này muốn trở thành người đầu tiên nghe anh nói chuyện nhé.”

Đó chính là lúc mùa hè nóng nhất, cô mặc một cái váy trắng tinh, mái tóc dài đen nhánh buộc đuôi ngựa, khi nghiêng người ngắm anh thì cái đuôi ngựa ấy nhẹ nhàng quét trên mặt anh. Dường như anh cảm nhận được, Hiểu Tình nhớ rất rõ ràng, khi đó, anh thật sự hơi hơi nhấc mắt nhìn lướt cô...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Anh vốn đa tình (Hai)

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Khi còn nhỏ luôn tràn ngập các loại ảo tưởng không thực tế, Thạch Hiểu Tình lớn hơn một chút mới hiểu được rằng, có những chuyện không phải mình cứ cố hết sức là được... Cô lái xe đến thẳng công ti, buổi chiều còn có cuộc họp phải điều hành, đây là cơ nghiệp cha để lại, có thể làm mưa làm gió như bây giờ, tất cả đều nhờ phúc nhà họ Chung.

Xem đi, bạn có được thứ mình muốn, nhất định phải đánh đổi một thứ khác, rất công bằng.

Hôm nay cũng là một ngày bận rộn như những ngày khác không có gì đặc biệt, đến khi cô xử lý xong xuôi trở về nhà, trong phòng khách chỉ còn hai

người Bắc Bắc và quần gia, bé con nằm úp sấp bên cạnh bàn vẽ tranh, thấy cô trở về thì vui vẻ nhảy cẫng lên: “Mẹ”

Hiệu Tĩnh cười đi qua: “Về cái gì vậy?” Nhìn thấy hình vẽ trên giấy không khỏi bật cười, đứa bé nhỏ tuổi vẽ tranh, thật đúng là trù tượng đến mức phải dựa hoàn toàn vào trí tưởng tượng mới có thể xem

“Con vẽ mẹ và ba, có giống không ạ?” Bắc Bắc giống như tranh công đặt bức tranh trước mặt cô, giương cằm nhỏ một dáng vẻ chờ khích lệ.

Quần gia cũng ở một bên cười trêu ghẹo: “Tiền sinh vẽ tốt như vậy, sao tiểu thiếu gia lại không được di truyền nửa điểm nhỉ?”

Thạch Hiệu Tĩnh cười cười, thật sự cảm thấy bức tranh xem nghiêm túc, cũng ra vẻ chuyên chú đánh giá: “Ừ, ba thì rất giống, nhưng mẹ...”

Vừa bị quần gia cười lại còn thấy Thạch Hiệu Tĩnh cau mày, Bắc Bắc không vui nhỏ giọng lẩm bẩm: “Ba cao lớn, lại còn đẹp trai, cho nên vẽ dễ hơn.”

Hiệu Tĩnh nhin không được néo néo hai má núc ních của bé con: “Ý con là mẹ rất xấu?”

“Mẹ cũng rất được, nhưng mà ai bảo con giống ba chứ?” Bắc Bắc vội vàng che mặt lấy lòng nói: “Mỗi ngày con soi gương đều going như nhìn thấy ba, đương nhiên vẽ sẽ giống nha.”

Bé con năm tuổi, lại cơ trí đến dọa người, Thạch Hiệu Tĩnh lặng yên nhìn bé, không nói gì. Bắc Bắc giống Chung Gia Minh ư? Bình thường mấy cô gái trong công ti cũng nói như vậy, chỉ có chính cô hiểu rõ, sao có thể giống đây...

Bé con nghiêm trang cất ki bức tranh, nghiêm túc nói với quần gia: “Chờ cháu trưởng thành, nhất định có thể vẽ đẹp như ba, đừng xem thường cháu!”

“Đúng đúng đúng, tiểu thiếu gia là thông minh nhất.”

“Đương nhiên, bởi vì ba cũng rất thông minh.”

Thạch Hiệu Tĩnh sờ sờ tóc mềm của bé, lại chơi với bé một hồi mới lên tầng thay quần áo.

Phòng đối diện vẫn đóng chặt như cũ, cô đứng ngoài cửa không nghe được tiếng động nào. Thế giới của anh quá yên tĩnh, dường như không cần ai cả. Cô đứng ở đó, mắt dán chặt vào cánh cửa mà không biết mình đang muốn thấy cái gì, có lẽ là nhớ tới chuyện trước đây, trong lòng có chút muộn phiền.

Đột nhiên cánh cửa bị mở ra, Chung Gia Minh đứng trước cửa, từ trước đến nay anh không có quá nhiều biểu cảm, lúc này cũng chỉ đứng im lặng nhìn cô không nói một lời. Hiệu Tĩnh nở nụ cười chân thật: “Em về rồi.”

Anh chỉ nhìn cô, đương nhiên không có hành động gì coi như trả lời, nhưng Hiệu Tĩnh vẫn rất vui.

Đây chính là thời điểm cô vui vẻ nhất trong ngày, Chung Gia Minh không phải bị tự bế bầm sinh, cho nên tình huống của anh cũng không giống với những người mắc chứng bệnh này cho lắm. Mấy năm nay nhà họ Chung cũng tìm mọi cách để anh tiếp nhận trị liệu, tuy nhiên anh vẫn từ chối việc cùng người khác giao tiếp, nhưng đối với những người thân thì dường như có hơi khác... Ít nhất mỗi ngày khi cô từ công ti trở về, anh đều chăm chỉ nghiêm túc nhìn cô một cái như thế này, như là muốn xác nhận rằng cô thật sự trở về nhà.

Hiệu Tĩnh đi qua, chủ động ôm anh một cái.

Trên người anh có hương vị rất sạch sẽ, đó là mùi bột giặt và ánh mặt trời, khiến cho cô cảm thấy thật an bình, dường như bao nhiêu mệt nhọc cả ngày dài đều biến mất không còn tăm hơi.

Lúc Chung Gia Minh còn nhỏ, bởi vì cha mẹ bận làm ăn không có thời gian chăm sóc, chỉ đành giao anh cho bảo mẫu. Khi đó nghề giúp việc rất hỗn loạn, về sau lúc ông bà nội Chung phát hiện cháu trai có điểm không thích hợp, anh đã bắt đầu không muốn giao tiếp với người khác rồi.

Lúc anh mới được bốn tuổi, liền bị bảo mẫu ngược đãi... Mỗi khi nhớ tới mấy chuyện này, Hiệu Tĩnh càng thêm đồng cảm và khổ sở đau lòng cho anh, cô càng dùng sức ôm anh thật chặt.

***

“Hôm nay có vui không? Bác sĩ có khen ngợi anh có tiến bộ không?” Tắm rửa xong, Hiệu Tĩnh nằm bên cạnh nói chuyện với Chung Gia Minh, đây là việc cô nhất định phải làm mỗi ngày, có mệt hơn cũng không bỏ.

Trong phòng chỉ có một ngọn đèn đặt dưới đất, cô nhìn ánh đèn lò mờ phản chiếu lên trần nhà, cũng không chờ mong anh sẽ đáp lại, chỉ im lặng thật lâu sau đó khe khẽ thở dài: “Nhưng mà em lại có chuyện không vui.”

Người bên cạnh cũng nằm thẳng tắp giống cô ở trên giường, đôi mắt đen bóng trong suốt nhìn chăm chăm trần nhà, im lặng nghe cô than thở, như là thói quen, giống như lúc chiều vậy.

“Việc làm ăn gặp rắc rối, có người cực kì đáng ghét luôn đối nghịch với em, nhưng hiện tại em không có khả năng đối phó hẳn ta.” Hiệu Tĩnh nói xong, trở mình nhìn người bên cạnh: “Em không muốn lại dựa vào quan hệ của nhà họ Chung, em sợ sẽ có ngày anh biết, em là kẻ dễ tiện...”

Hàng mi đen cong cong mềm mềm in bóng xuống gương mặt, mũi cao thẳng, cho dù nhìn vô số lần cô vẫn cứ cảm thấy đẹp để không có cách nào hình

dung, nhất là đôi mắt đen bóng lại sâu thẳm kia, tất cả khiến cho người đứng trước anh tự cảm thấy xấu hổ. Anh thuần túy giản đơn, khác xa cô.

Hiếu Tĩnh nhìn anh đến thất thần, đến cuối lại bật cười: “Thôi, không nói chuyện không vui nữa, nói chuyện vui về đi.”

“Hôm nay em tham gia một buổi nói chuyện, có cô nàng MC muốn lợi dụng làm em xấu mặt để thu hút người xem, may mà em nhanh trí, không để cô ta thực hiện được.” Nói xong miệng cô không kìm được nở nụ cười giảo hoạt, bỗng nhiên anh không hề báo trước quay đầu nhìn cô một cái

“Anh hiểu em nói gì sao?” Tim Hiếu Tĩnh đập bịch bịch, khẩn trương nhìn anh, nhưng mà bỗng nhiên anh mặt không đổi sắc nghiêng đầu quay đi, giống như thoáng qua vừa rồi chỉ là ảo giác của cô vậy.

Cô cũng không cảm thấy quá thất vọng, nhiều năm qua chuyện này cũng không phải lần đầu tiên, tựa đầu vào vai anh, đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa tay anh. Ngón tay của anh rất đẹp,

thon dài trắng nõn, độ ấm lòng bàn tay cũng vừa vặn, vuốt ve rất thoải mái. Anh cũng không bài xích sự thân mật của cô, để kệ cô tùy ý vuốt ve từng đốt ngón tay anh.

Hiếu Tĩnh hưởng thụ khoảng khắc yên tĩnh này, cứ để nguyên tư thế đó ngủ thiếp đi.

Đây chính là hình thức ở chung của bọn họ, cô tự biên tự diễn, anh hoàn toàn không đáp lại, cứ thế ngày qua ngày đã tròn sáu năm, tương lai còn có thể lâu hơn. Hiếu Tĩnh khi ngủ còn suy nghĩ, thực ra như vậy cũng rất được, cô đã cực kì vừa lòng, ít nhất cũng có anh bên cạnh cô, cho cô sự ấm áp yên tĩnh này.

Mấy ngày sau bỗng nhiên xảy ra một sự việc, Bắc Bắc không biết ăn phải đồ hỏng gì, ban đêm bị viêm dạ dày. Hai giờ sáng bắt đầu ồ ồ đau bụng, liên tục chạy vào nhà vệ sinh, bé con cứ lần qua lần lại như vậy.

Hiếu Tĩnh nhanh chóng quyết định đưa bé đi bệnh viện, mà nhắc tới cũng khéo, hôm ấy trong nhà lại không có ai, lại xe cũng không đến kịp. Cô bao chặt bé con rồi ôm bé xuống tầng, lúc đi qua phòng đối diện có dừng chân một chút, cuối cùng cũng không nói gì liền đi ra ngoài.

Nhiều năm qua chuyện bé con bị bệnh không phải hiếm, cô đã sớm thuần thục, làm cũng không biết vất vả. Một mình lái xe tới bệnh viện, hơn nửa đêm vội vội vàng vàng đi đóng viện phí, may mà không có chuyện gì nghiêm trọng, chỉ tội đứa nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng phờ phạc, cô thấy cực kì đau lòng.

Hiếu Tĩnh ngồi cạnh giường canh truyền dịch từng giọt từng giọt rơi xuống, lúc này mới thấy toàn thân rét run, hóa ra lúc ra ngoài chỉ lo lắng cho bé con, bản thân lại chỉ mặc mỗi bộ quần áo ở nhà mỏng manh.

Cách vách cũng có một bạn nhỏ phát sốt phải truyền dịch, lúc này người mẹ trẻ đã sớm ngủ thiếp đi, trên người khoác áo khoác của một người đàn ông, mà bên cạnh có người đàn ông cao lớn ngồi cùng cô ấy, xem ra là một nhà ba người hạnh phúc.

Hiếu Tĩnh sững sờ nhìn, chậm rãi thu hồi ánh mắt, những chuyện thế này cô không còn quá hâm mộ lâu rồi.

***

Ai ngờ hôm sau trở về lại bị cảm, cô uống thuốc xong liền đi nằm nghỉ. Nhưng ban đêm vẫn lên cơn sốt, mơ mơ màng màng, lại bị ác mộng hành hạ, lúc thì là thuở nhỏ với Chung Gia Minh, lúc là chuyện mùa hạ năm ấy kết hôn với Chung Gia Minh.

Chờ cho ý thức cô hơi thanh tỉnh chút, mở mắt chỉ có thể nhìn thấy bầu trời xám xịt bên ngoài, không biết mấy giờ, trong nhà im ắng không có một chút tạp âm.

Trên người Hiếu Tĩnh đều là mồ hôi, một chút sức lực cũng không có, chỉ có thể nằm mãi đến sáng hôm sau, sau đó tự gọi bác sĩ đến xem. May mà Văn Hào đã đón Bắc Bắc đi, nếu không không chừng sẽ lây bệnh cho nhóc ấy mất.

Chị Vi là người quan tâm đến cô nhất, thấy cô như vậy cũng cảm thấy đau lòng: “Nếu có một người chồng chăm sóc, sẽ đâu nên nỗi này, đây là không sao, nếu như thực sự sốt cao thì làm thế nào?”

Hiếu Tĩnh cùng chị biết cười cười, không sao cả nói: “Về sau chú ý là được, chắc là do gần đây quá mệt mỏi, sức miễn dịch giảm.”

“Em thật sự chuẩn bị ở bên anh ta cả đời như vậy?” Cuối cùng chị Vi không kìm được hỏi ra miệng, cô đã để bụng chuyện này lâu lắm rồi.

Hiếu Tĩnh trầm mặc một lúc, lại nhìn thẳng cô, nét mặt nghiêm túc lạ thường: “Đúng, cả đời này em đều không rời xa anh ấy. Chị có biết, đây là em nợ nhà bọn họ.”

Im lặng bao trùm hai người, đó là đề tài nhạy cảm, chị Vi cũng biết cần phải tránh.

“Bây giờ em còn trẻ thì không sao, nhưng còn sau này già đi thì sao đây?” Chị Vi cắn răng, lời ngao độc đến miệng vẫn không thể thốt ra. Trước đây cô đã khuyên vô số lần, sớm biết nói nhiều cũng vô dụng, cô nhóc này mắc bệnh cố chấp không thể trị được!

“Già đi, già đi em còn có Bắc Bắc nha.” Thạch Hiếu Tĩnh nói xong buông mắt nở nụ cười, cho dù tương lai phải trả lại Bắc Bắc cho Văn Hào, cô vẫn còn đứa con này, nhóc con kia không phải kẻ bạc tình đâu.

Chị Vi oán hận nhìn thoáng qua, trực tiếp ném tập hợp đồng trên bàn: “Đi công tác một tuần, em xem mà làm, chị biết em không nở vị trong nhà kia, nhưng người hợp tác này chị đích danh em phải đi, em tự suy nghĩ đi.”

Chị giận dỗi sập cửa đi ra, cánh cửa rung vang trời, Hiểu Tĩnh biết đối phương thương cảm cho mình, nhưng đường này do cô chọn, có quỳ cũng phải đi, không phải sao?

Ánh mắt cô lại rơi trên bản hợp đồng, vụ này rất quan trọng, chị Vi bức bối đi mất, cô chỉ có thể một mình xuất mã. Trước khi đi cô do dự thật lâu, thậm chí nghĩ tới sẽ đưa Chung Gia Minh đi cùng, nhưng anh không quen đến chỗ lạ, ngay cả đi họp lớp cùng cô cũng phát cáu. .

Hiểu Tĩnh nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng quyết định đi một mình, cố gắng về sớm là được.

Đây là lần đầu tiên hai người tách ra, Hiểu Tĩnh không ngờ chỉ vài ngày ngắn ngủi lại xảy ra chuyện lớn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Anh vốn đa tình (ba)

Editor: Linh Đang

Trên đường đi về Thanh Châu, lòng Thạch Hiểu Tĩnh luôn không được an ổn, không nhịn được lấy điện thoại ra gọi cho quản gia, xác định anh rất tốt lần nữa mới yên lòng.

Hôm qua chị Vi dỗi nói không đi, cuối cùng vẫn tới, lúc này thấy bộ dáng cô nặng nề tâm sự liền tròn mắt nhìn thẳng, “Trong nhà em nhiều người như vậy, chẳng lẽ còn không chăm sóc tốt cho cậu ta sao? Đừng khẩn trương, đến công ở đâu cậu ta còn chẳng biết, sao có thể đi lạc.”

Mặc dù biết từ trước đến giờ người này đều khẩu xà tâm Phật, có ý định an ủi mình, nhưng Hiểu Tĩnh vẫn lời nói bén nhọn của cô kích thích, nhũn mày sửa đúng nói: “Anh ấy chỉ không biết trao đổi với người khác, không phải trí thông minh có vấn đề, chị đừng nói anh ấy như vậy.”

Chị Vi nhìn cô từ gương chiếu hậu một cái ngoài ý muốn, “Ồ, bình thường chị giáo huấn em đọc miệng gấp trăm lần, em đều không cãi lại, vừa nói đến cậu ta một câu đã không vui.”

Hiểu Tĩnh mím môi không nói chuyện, ngón tay nhẹ nhàng trượt trên màn hình di động, ánh mắt dừng tại ảnh màn hình.

Đó là buổi sớm khi cô tỉnh lại chụp lên Chung Gia Minh, lúc ấy anh đang trước cửa sổ sát đất đọc sách, dáng ngồi thẳng lưng nghiêm túc, như là học sinh ngoan chăm chú nghe giảng, somi trắng trên người bị ánh mặt trời chiếu vào hơi hóa xanh, bộ dáng tuấn tú không khỏi làm cho người nhìn động tâm.

Lúc ấy cô bị quỷ thần xui thế nào mà lấy điện thoại di động chụp nên mới có hình ảnh này, ngay cả bản thân mình đều không rõ ràng lắm rốt cuộc là vì sao, sau này trực tiếp để làm ảnh nền di động.

Cô nhẹ nhàng vuốt ve ảnh chụp mặt anh, dường như ngực có chỗ nào đó trống rỗng——

“Cũng không phải đi quá lâu, chúng ta xong việc sớm một chút thì trở lại sớm.” Quả thực chị Vi không nhìn nổi bộ dáng kia của cô, như lạc mất hồn vậy.

Hiểu Tĩnh tâm sự nặng nề lắc đầu, “Chị không hiểu, nhiều năm như vậy bọn em chưa từng tách ra, em cho là anh ấy không thể rời bỏ em, thật ra...”

Thật ra cô càng không thể rời bỏ anh.

Cô gọi điện thoại hỏi quản gia, quản gia nói thoát nhìn Chung Gia Minh không khác bình thường là mấy. Xem đi, dù cho cô rời đi, thế giới của anh vẫn không có bất kỳ biến hóa nào, ngược lại là cô, không biết ném lòng dạ đi đâu rồi.

Hiểu Tĩnh nghĩ, có lẽ đây chính là thói quen mà người khác hay nói chẳng? Chung Gia Minh đã biến thành một bộ phận trong cuộc sống của cô, rất khó dứt bỏ.

Chị Vi thấy bộ dáng cô đắm chiêu ử dột, mi tâm hơi nhũn, “Có phải em bị cuồng ngược không, vất vả lắm mới được ra ngoài hóng gió, phải nên cao hứng mới đúng. Chị thấy bình thường thần kinh em căng thẳng như vậy, nhân cơ hội này thả lỏng người không tốt sao?”

Xe chạy như bay trên đường cao tốc, ngoài cửa sổ nền trời cũng xanh ngắt, trời xanh mây trắng thấp thoáng ruộng bậc thang, làm lòng người xem thoải mái. Đây chính là phong cảnh mà đô thị ồn ào không có, Hiểu Tĩnh dựa vào cửa kính xe lại không có lòng dạ nào thưởng thức, ánh mắt đảo qua lại trên di động.

***

Sau khi đến Thanh Châu, lập tức có nhân viên công tác tới đón các cô, đối phương là người đàn ông rất trẻ tuổi, tự giới thiệu nói họ Trình.

“Hiện tại Lâm tổng của chúng tôi có chút việc không bỏ được, tôi đưa hai cô đến khách sạn trước, buổi tối tổ chức tiệc tẩy trần cho Thạch tổng.”

Trong lòng Hiểu Tình nhớ Chung Gia Minh, hận không thể làm xong hết việc trong đêm nay rồi trở về, vì thế không yên lòng gât gât đầu, chỉ hy vọng được nhìn thấy vị Lâm tổng kia sớm một chút. Mà khi cô tận mắt nhìn thấy đối phương, lại hận chính mình chưa từng đi chuyển đi này.

Hình như Lâm Lăng vẫn giống trong trí nhớ của cô, cử chỉ nhanh nhẹn, phong độ có thừa, nhưng một thân tây trang tăng thêm vài phần trầm ổn cùng lão luyện mà cô không quen thuộc. Anh ta chủ động cùng cô bắt tay, đầy mắt đen mang theo vui sướng xa cách lâu chưa gặp lại, “Đã lâu không gặp, Hiểu Tình.”

Quả thực đã lâu, suốt cả sáu năm.

Hiểu Tình đứng im tại chỗ, chậm chạp không chịu đưa tay ra.

Không khí trở nên vi diệu, bàn tay to với khớp xương rõ ràng của Lâm Lăng lúng túng dừng trước người của cô, chị Vi ho khan vài tiếng ý bảo cô, nhưng trước sau như một Hiểu Tình đều không có chút phản ứng nào.

Lâm Lăng cũng không so đo, từ đầu đến cuối ánh mắt đều dừng trên khuôn mặt cô, giọng nói cũng trầm trầm mở miệng nói: “Ngồi xuống trò chuyện?”

Không khí kì quái giữa hai người, mặc cho ai cũng có thể nghĩ được hương vị không thích hợp. Chị Vi hết sức kinh ngạc, lập tức đôi mắt đã biết xảy ra chuyện gì, khó trách vị Lâm tổng này lại chỉ tên muốn Thạch Hiểu Tình tới đây, thì ra hai người là quen biết cũ.

Hiểu Tình có một cái chớp mắt luống cuống, ánh sáng chiếu vào khuôn mặt trắng bạch có chút mất tự nhiên, cô dùng sức xiết chặt ngón tay, bỗng nhiên cũng không quay đầu lại đi tới phía cửa phòng, “Chị Vi, chúng ta đi, không bàn việc hợp tác này nữa.”

Chị Vi trừng mắt to khó tin, đối với các cô mà nói cuộc làm ăn này rất quan trọng, gần đây một công ty có lai lịch rất chèn ép các cô trên internet, Hiểu Tình lại không chịu dùng giao thiệp và quan hệ của nhà họ Chung, khoản vay ngân hàng đã lâm vào thế bí, cơ hội được hợp tác với vị Lâm tổng trước mắt này là cơ hội tốt.

Cô đang sững sờ, Hiểu Tình nhanh chóng xoay đầu lại, ánh mắt vô cùng lạnh lùng, “Chị không nghe thấy lời em nói?”

Hiểu Tình là người rất có chừng mực, cô vô cùng lễ phép với người lớn tuổi hơn, cũng chưa từng nghiêm túc với cô như vậy, chị Vi nhanh chóng hiểu ra, vội nhắc chân đi theo.

Nhưng Lâm Lăng phản ứng cũng rất nhanh, người anh ta cao chân dài, lập tức cất bước dùng một bước đã bắt được cổ tay Hiểu Tình. Trên mặt anh ta mang theo vài phần cười khở, “Em còn đang trách anh? Hiểu Tình, anh có thể giải thích.”

“Không cần thiết.” Thạch Hiểu Tình chán ghét hất tay của anh ta ra, “Bây giờ tôi là Chung phu nhân, phiền toái Lâm tổng tự trọng. Mặt khác cuộc làm ăn này, quả thực tôi không muốn bàn, hợp tác với loại người như anh làm tôi thấy ghê tởm.”

Nghe được ba chữ “Chung phu nhân”, rất rõ ràng Lâm Lăng đang cực lực đè nén lửa giận ngập trời. Anh ta nắm chặt tay, gân xanh trên trán đều đang nhúc nhích, không để ý cô kháng cự lần nữa mạnh mẽ nắm chặt cổ tay cô, “Đi ra với anh.”

“Buông tay!” Hiểu Tình dùng túi nện mạnh vào lưng anh ta, nhưng người đàn ông kia cao ngất không động đậy, bước chân ra ngoài vừa trầm vừa ổn.

Vẫn là Chị Vi ra mặt ngăn cản anh ta, “Lâm tổng, có vẻ Hiểu Tình không muốn nói chuyện nhiều với anh, xin anh tôn trọng ý nghĩ của cô ấy, bằng không tôi sẽ báo cảnh sát.”

Ánh mắt Lâm Lăng tối tăm nhìn chằm chằm chị Vi, nhưng ta cũng không muốn làm lớn chuyện. Bàn tay đang bắt lấy tay Hiểu Tình cũng không buông ra, nhưng giọng nói dịu đi vài phần, anh ta nói: “Anh biết bây giờ em rất kháng cự anh, anh cho em thời gian để bình tĩnh, nhưng Hiểu Tình, lần này anh trở về chính là vì muốn cùng em bắt đầu lần nữa, không ai có thể ngăn cản anh.”

Cuối cùng Thạch Hiểu Tình cũng ngẩng đầu nhìn anh ta, người đàn ông không dám đụng vào trong trí nhớ của cô, hiện tại đã biến thành một bộ dáng khác, không ngoan, tính kế, tình thế bất buộc, đây là tất cả những gì cô nhìn được từ trong ánh mắt của anh ta.

***

Lúc vào phòng khách sạn, Hiểu Tình liền bị chị Vi tóm lấy nghiêm hình bức cung. Cô ấy ấn cô ngồi xuống sofa không cho đi, giọng điệu hung hăng nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Có thể làm cho cô bái xích đến công và tư không phân, nói nhất định là Lâm Lăng kia đã làm ra chuyện vô cùng quá phận rồi.

Hiểu Tình lại cảm di động đứng dậy, “Chín rưỡi rồi, em phải cho gọi điện thoại Gia Minh.”

Bình thường vào lúc này cô đã sớm tan tâm về nhà, dù cho không nhìn thấy cô, cũng phải cho anh nghe giọng nói của cô một chút.

“Nói chuyện chính trước, nếu lý do chính đáng, sáng sớm ngày mai chúng ta trở về Lăng Thành, khoản tiền này chúng ta sẽ nghĩ biện pháp khác.” Chị Vi

tịch thu điện thoại của cô, nghiêm túc nhìn cô nói.

Hiếu Tĩnh cắn môi một cái, vẫn đứng im không chịu thỏa hiệp.

Chị Vi ôm cánh tay nghiêm túc nhìn kỹ cô, “Hiếu Tĩnh, chị hi vọng em rõ ràng, trước mắt khoản tiền kia cần thiết với chúng ta như thế nào. Nếu như là bởi vì tình cảm riêng tư không cần thiết —— “

“Là tình cảm riêng tư, nhưng chuyện em quyết định sẽ không thay đổi.” Hiếu Tĩnh cắt lời cô, giọng điệu không bàn bạc gì cả, “Anh ta là mối tình đầu của em, năm đó lúc ba mẹ em gặp chuyện không may, bỏ rơi em ra nước ngoài với người phụ nữ khác.”

Chị Vi ngẩn ra nhìn cô, chỉ thấy cô khẽ cười, còn nói: “Người phụ nữ kia, là người bạn tốt nhất lúc ấy của em.”

“Chị, sao chị lại không biết việc này?” Chị Vi nhìn bộ dáng kia của Thạch Hiếu Tĩnh liền biết cô chưa hoàn toàn nói hết.

Năm đó cô làm việc trong công ty môi giới hôn nhân của ba Hiếu Tĩnh, chuyện nhà ông chủ cô hoàn toàn rõ ràng, ngay cả chuyện năm ấy Thạch Hiếu Tĩnh thi đại học xong, cả nhà ông chủ gặp tai nạn xe cộ cũng là cô giúp xử lý.

Lúc ấy cô chỉ nhớ được Hiếu Tĩnh rất kiên cường, cô gái nhỏ 18 tuổi, lại không hề rơi một giọt nước mắt nào. Mẹ Thạch mất ngay tại chỗ, hiện trường máu tươi đầm đìa, đến người lớn như cô nhìn còn khó chịu, nhưng Thạch Hiếu Tĩnh lại đứng thẳng sững sờ nhìn cảnh sát xử lý hiện trường, trên mặt không có biểu cảm gì.

Lúc ấy cô còn nghi hoặc, sao đứa nhỏ này có thể máu lạnh như vậy?

May mắn ba Thạch còn sót lại một hơi thở, cuối cùng giao phó cô cho chị Vi chiếu cố. Thạch Tiểu Lỗi cũng được cứu ra, nhưng ông trời trên người, cuối cùng vẫn ngủ mê man không thể tỉnh lại.

Bác sĩ nói với Hiếu Tĩnh, tình huống của cậu rất không tốt, có lẽ sẽ biến thành người thực vật. Khi đó rất nhiều người đều làm công tác tư tưởng cho Thạch Hiếu Tĩnh, khuyên cô từ bỏ việc trị liệu cho Thạch Tiểu Lỗi, dù sao thì quả thực tỉ lệ tỉnh lại của người thực vật quá thấp, mà vào thời điểm đó, chỉ dựa vào một công ty môi giới hôn nhân nhỏ nhoi làm sao có thể chống đỡ cho cái gia đình này, còn có tiền thuốc men đắt như vậy?

Nhưng Thạch Hiếu Tĩnh lắc đầu cự tuyệt, lúc ấy Chị Vi nhớ rất rõ ràng, cô gái nhỏ nói với mọi người như đinh đóng cột, “Đây là người thân cuối cùng của tôi, chỉ cần cậu ấy còn có thể hô hấp, thì tôi sẽ không còn phải cô đơn sống trên cõi đời này...”

Năm ấy gần như là năm Hiếu Tĩnh bết bát nhất, chị Vi cũng lo lắng cô sẽ không chống đỡ được, có thể thấy một người thực vật sẽ tiêu tốn bao nhiêu tiền, một đứa nhỏ 18 tuổi có thể làm gì chứ?

Cô không nghĩ tới sau khúc mắc bết bát năm đó còn có một mẫu chuyện như vậy, nếu như là sự thật, vậy Lâm Lăng kia cũng quả thực quá cận kề rồi.

***

Hiếu Tĩnh cảm di động, một bên tắm một bên cho gọi điện thoại Chung Gia Minh, nhưng thật ra là quản gia nhận điện thoại, mở loa ngoài lên, đặt lên sách trên bàn của anh.

“Anh đang làm cái gì? Vẫn vẽ tranh sao?”

Đầu kia chỉ có âm thanh của dòng điện, vốn không nghe được bất kỳ âm thanh gì, đến biểu cảm của anh Hiếu Tĩnh cũng không nhìn được. Cô ngâm mình trong dòng nước ấm áp, lúc này mới khe khẽ thở dài, “Bên này hợp tác thất bại, thật ra kế tiếp cần bản em không biết nên làm cái gì bây giờ, nhưng nhất định có biện pháp giải quyết đúng không?”

Bên kia im lặng, thậm chí Thạch Hiếu Tĩnh không rõ ràng lắm rốt cuộc anh có đang nghe không.

Cô cắn môi một cái, bao phủ cảm mình trong nước ấm, hồi lâu mới nghẹn ngào nói: “Gia Minh, anh sẽ nhớ em sao? Hiện giờ em vô cùng vô cùng nhớ anh —— “

Hơi thở của anh, sự an tĩnh của anh, giờ phút này đối với cô mà nói lại thành sự an ủi tốt nhất, đáng tiếc tất cả những thứ này đều thật xa xỉ, đến câu đáp lại ngắn ngủi cô cũng không có được.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Anh vốn đa tình (bốn)

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Thạch Hiểu Tình tắm rửa xong ra ngoài, đúng lúc nghe thấy chị Vi đang ngồi nói chuyện điện thoại trên sofa. Chị rất có cốt khí từ chối mọi hợp tác sau này với công ti Lâm Lăng, giọng điệu kiên định chưa từng có: “Cảm ơn Lâm tổng, tôi cho rằng so với việc kiếm tiền, tôi càng hi vọng Hiểu Tình vui vẻ hơn, tạm biệt.”

Chị nói lời lẽ chính nghĩa, nhưng khi vừa ngắt điện thoại lại ôm đầu thở dài, vẻ mặt ưu sầu.

Hiệu Tình không nhận được giúp chị xoa bóp bả vai, cười tí mắt lấy lòng: “Em biết chị hiểu em nhất mà, yên tâm đi, chuyện tài chính em sẽ nghĩ cách.”

“Em nghĩ cách?” Chị Vi hung hăng lườm cô một cái: “Theo như chị thấy lòng em đã sớm bay về chỗ Chung Gia Minh kia rồi.”

Hiệu Tình thề lời, cũng không phản bác. Đích xác bây giờ cô rất nhớ nhà, vừa này Chung Gia Minh không nói câu nào, nhưng tâm tình cô không hiểu sao vẫn trở nên tốt đẹp. Thật sự rất thần kì, anh giống như thuốc an thần của cô vậy.

“Đang nghĩ gì thế? Cười đến dâm dăng?” Chị Vi ghét bỏ nhú nhú mày.

Hiệu Tình sờ sờ hai má đang nóng lên, nhỏ giọng than thở một câu: “Chị thật thô tục.”

Cô nói xong như nhớ tới cái gì, lại đến bên chị Vi nói: “Đúng rồi, nghe nói màu về Thanh Châu rất nổi tiếng, ngày mai chúng ta đi ra chợ xem qua đi?”

Chị Vi vừa nghe đã biết cô tính toán gì, cực kỳ không nề mặt vạch trần nói: “Là mua cho Chung Gia Minh đi? Chị nói, em mới ra ngoài một ngày một đêm, không thể quên anh ta một phút sao?”

Hiệu Tình á khẩu không trả lời được, lại thấy chột dạ, đúng là cô không có phút nào không nghĩ đến anh. Lại nhanh chóng an ủi bản thân, nhớ chồng mình có gì không đúng? Huống chi tình huống của Gia Minh vốn đặc biệt.

Yên lặng một hồi, chị Vi nghiêm túc nói với cô: “Nếu bên này không thỏa thuận được, chúng ta phải nghĩ cách khác. Trước đây chị và em đã nói qua về Thịnh Thế, vừa vặn Thẩm tổng lại ở Thanh Châu này. Không bằng ngày mai chúng ta đi thăm hỏi anh ta, em ý anh ta thế nào?”

“A?” Trong mắt Thạch Hiểu Tình tràn đầy thất vọng, nhưng không thể không gật đầu nói “Được”. Mấy năm nay chị Vi lao lực vì công ti, cô không thể không biết nặng nhẹ như vậy.

Ngày hôm sau Hiểu Tình cùng chị Vi đi đến gặp vị Thẩm tổng kia, nhưng chuyện đàm phán không quá thuận lợi, đối phương không hề có hứng thú hợp tác với bọn họ. Lúc trở về tâm trạng chị Vi rất nặng nề.

May mắn về sau sự tình chuyển biến tốt lên, bỗng nhiên vị Thẩm tổng kia lại gọi điện thoại nói có thể xem lại kế hoạch của các cô. Chuyện này khiến Hiểu Tình cực kì kinh ngạc: “Lúc trước từ chối quyết đoán như thế, sao bỗng nhiên lại quanh co?”

“Mặc kệ nó, công ti lớn như vậy không thể chơi trò lừa đảo đâu.” Trái lại chị Vi lại hào hứng, lập tức mở máy tính xem lại kế hoạch một lần nữa.

Hiệu Tình nhìn di động chần chờ một lúc, lại muốn chuồn êm ra nhà vệ sinh gọi điện thoại. Kết quả bị Vi ngăn cản ngay lập tức: “Chị nói sao em lại thế này, xem còn chút dáng vẻ chuyên nghiệp nào không? Chung Gia Minh ở nhà cũng đâu ném đi được, mau mau xem những cái này, đừng để đến lúc đó lại cho cô vào trông.”

Chị ném một xấp tư liệu dày xuống trước mắt cô, Hiểu Tình trừng to mắt, sau cùng do áp lực sức ép từ chị Vi mà phải buông điện thoại. Chính xác, Gia Minh ở nhà sao có thể gặp chuyện không may, có nhiều người trông coi anh, huống chi cô mới rời đi có một ngày mà thôi. . .

Cô nhìn đầy mắt chị Vi vương đầy tơ máu, lại buộc bản thân phải ổn định tinh thần, mau chóng giải quyết xong công việc là có thể về sớm, như vậy sẽ tốt hơn nhiều!

Thấy cuối cùng cô đã trở về trạng thái bình thường, chị Vi không khỏi khẽ cười, miệng nhấp ngụm cà phê: “Thôi được rồi, nếu không phải biết tình trạng của Chung Gia Minh, chị thực sự cho rằng em yêu anh ta rồi.”

Đột nhiên ngón tay bị mép giấy sắc lẹm cứa một cái, máu đỏ tươi trào ra, nhưng Hiểu Tình nhất thời không có cảm giác đau, lại càng thêm hoảng hốt vô có.

... Yêu Gia Minh?

Tựa như cô có thể nghe thấy tiếng tim mình nổi trống, nhưng nhanh chóng cố gượng nén xuống phủ nhận cười nói: “Em rất thích anh ấy, nhưng cái đó và tình yêu... không giống nhau.” Hoặc là tồn tại như thói quen, hoặc là như người thân chẳng?

Chị Vi thấy cô hốt hoảng cúi đầu, ánh mắt trở nên né tránh, trong lòng không khỏi khẽ thở dài một cái. Nếu có thể, chị cũng hi vọng Hiểu Tình đừng yêu Chung Gia Minh, tình yêu đó định trước là gian khổ, bởi vì rất khó có khả năng được đáp lại dù chỉ chút ít.

***

Bởi vì đột nhiên Thịnh Thế can dự vào, hai người đành phải nán lại Thanh Châu vài ngày, mỗi ngày Hiểu Tình Vẫn sẽ “gọi điện thoại” cho Chung Gia Minh, sau đó thông qua quản gia biết tình hình của anh.

“Tôi hôm qua hình như có chỗ không đúng, vừa nao loạn vừa cáu giận, còn đập tan giả vờ. Hôm nay tôi đưa bác sĩ tới, hai người đó đang nói chuyện trên tầng 4.” Quân gia một năm một mười báo cáo cô, lo lắng trùng trùng lại bổ sung nói: “Phu nhân chừng nào thì cô về?”

Hiệu Tĩnh vừa nghe nói tình hình Chung Gia Minh không tốt, tim đã quặn lại một khối, trưa nay các cô đã thuận lợi kí kết với Thịnh Thế, đêm nay Thẩm tổng muốn mở tiệc tiễn họ.

Cô trấn an quân gia: “Sáng sớm mai tôi sẽ về, nếu Gia Minh có gì bất thường, ông lập tức gọi cho tôi nhé.”

“Vâng.” Cuối cùng quân gia cũng nhẹ nhàng thở ra, vừa cười trêu ghẹo: “Tôi nghĩ nhất định là tiền sinh nhớ cô nên mới thế.”

Hiệu Tĩnh sùng sốt, gò má lập tức nóng lên, nói quanh co hồi lâu mới trả lời đối phương: “Gia Minh không quen có sự thay đổi người bên cạnh mình.”

Nhất định là như vậy, sao anh có thể nhớ cô đây? Nếu có ngày thật sự cô không còn bên cạnh, anh cũng chỉ vì sự thay đổi bên cạnh mình mà hóa lo âu đi? Cảm giác đó và “nhớ nhưng” đâu có giống nhau.

Trong lòng cô bất ổn, cảm thấy trong ngực có thứ gì đó rộn rạo như là muốn phá kén chui ra, lại nhờ quân gia đưa điện thoại cho Chung Gia Minh.

“Gia Minh, ngày mai em sẽ về nhà, anh ngoan ngoan nghe lời thầy thuốc nhé.” Tiếng nhạc đằng sau thực sự quá ồn, Hiệu Tĩnh phải tìm chỗ yên tĩnh hơn, thật buồn cười, Chung Gia Minh căn bản là sẽ không trả lời cô, nhưng cô vẫn muốn lắng nghe sự yên tĩnh ở bên kia, trái tim cũng đi theo hướng thụ sự yên bình.

Cô dựa vào vách tường, đối diện là một tấm kính lớn, cô thấy được vẻ tươi cười không giấu nổi của bản thân, giọng nói cũng mềm mại đi: “Em mua quà cho anh, anh nhất định sẽ thích.”

Cô nghe thấy bên kia truyền đến tiếng cười của bác sĩ, còn có tiếng lật sách rất nhẹ, ý cười trên mặt Hiệu Tĩnh đông lại, Chung Gia Minh đang đọc sách... Nãy giờ không nghe cô nói chuyện?

Nói chuyện điện thoại xong trở về ghế ngồi, Thẩm tổng đang nhỏ giọng nói chuyện phiếm cùng chị Vi, không thể không nói người đàn ông đẹp trai kia chỉ ngồi mỉm cười cũng là phong cảnh tươi đẹp, nhưng Hiệu Tĩnh không có lòng thương thức.

“Hiệu Tĩnh.” Chị Vi vẫy tay với cô, đáy mắt mang theo vài phần cảnh cáo, có lẽ lo cô chỉ lo gọi điện thoại mà thất lễ.

Hiệu Tĩnh đành phải cố nở nụ cười, đi qua chào hỏi đối phương: “Thật xin lỗi Thẩm tổng, trong nhà có chút chuyện, để cho ngài đợi lâu.”

“Không sao cả, vừa lúc tôi cũng có một người bạn chưa tới, đợi giới thiệu cùng hai vị.” Thẩm tổng phong độ tao nhã dựa ghế sofa uống rượu, chỉ là nụ cười khó hiểu kia làm cho người ta cực kỳ không thoải mái.

***

Hiệu Tĩnh nhú nhú mày, đang muốn nói chút gì đó, cửa phòng liền bị người đẩy ra. Người đến khiến cho tạp âm nao nhiệt chung quanh đột nhiên yên tĩnh lại, cô xa cách đối mặt với anh, cảm xúc đã sớm không sống không gió, không còn kích động như lúc mới gặp lại.

Lâm Lăng cười chào hỏi với Thẩm tổng, dường như quan hệ hai người rất tốt, quen thuộc gọi hân tên. Thờ ơ nhìn, Hiệu Tĩnh đã hiểu tất cả, khó trách tự nhiên Thịnh Thế đối thái độ, chỉ sợ ngay cả món tiền kia không phải của Thẩm tổng rồi.

Cô ngồi tại chỗ xiết chặt quả đấm, nhưng cũng không mất phong độ quay đầu rời đi, chị Vi cũng trầm mặc mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, yên lặng xem diễn biến kế tiếp.

Lâm Lăng chào hỏi Thẩm tổng xong, lúc này mới ngồi xuống bên cạnh cô, cánh tay để ngang trên lưng ghế sofa của cô: “Anh muốn gặp em, gọi điện thoại em lại không bắt máy, đành phải dùng cách này. Em đừng trách anh.”

Hiệu Tĩnh âm thầm cười với anh ta: “Anh có thể nghĩ cách dẫn dụ tôi đến Thanh Châu, gặp tôi một lần lại phải lao lực thế này?”

Bị cô châm chọc khiêu khích như vậy, Lâm Lăng không những không tức giận, ngược lại còn nhẹ nhàng cười: “Mặc kệ là dùng cách gì, tấm lòng anh đối với em không phải là giả.”

“Lâm tổng, nói những thứ này với một người phụ nữ đã kết hôn, có phải không thích hợp hay không?”

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn ẩn dưới ánh đèn, ánh mắt Lâm Lăng càng thêm dịu dàng: “Hiệu Tĩnh, năm đó anh không biết cha anh sắp xếp anh và cô ta đi nước ngoài, anh không có quan hệ gì với cô ta cả.”

Chuyện xưa nhắc lại, Hiệu Tĩnh chợt phát hiện bản thân không khó chịu như trong tưởng tượng, cô nhìn anh ta một cái, khẽ gật đầu, “Thật sao? Tôi biết.”

Lâm Lăng bị phản ứng lạnh nhạt của cô làm cho ghen hờn.

“Anh mất bao nhiêu công sức, chỉ để nói cho tôi biết chuyện này? “Hiệu Tĩnh mỉm cười với anh ta, ý cười không hề chân thành: “Giờ tôi biết rồi, hẳn là về sau anh sẽ không quản lý tôi nữa? Nếu không, tôi sẽ thấy rất phiền phức.”

Lâm Lăng cố bình tĩnh, lại bị miệng lưỡi vân đạm phong khinh của cô kích thích, anh ta nâng tay muốn nắm lấy ngón tay cô, nhưng bị cô khéo léo tránh được. Nhìn tay mình trống trơn, anh ta nhin không được cười khở: “Anh biết em còn đang trách anh, không lưu lại đôi câu vài lời đã đi, nhất định em rất đau khổ.”

Hiểu Tình không để ý anh ta, chỉ nhìn trân trân vào màn hình lớn đối diện, cho đến khi hai mắt mờ đi, rất lâu mới nhẹ nhàng phun ra một câu: “Không, tôi tuyệt không đau khổ, thật sự.” Khi đó cô làm gì có thời gian để đau khổ, mỗi ngày vì chuyện tiền nong ngay cả buồn bã cũng không kịp.

***

Cũng là khi đó Hiểu Tình mới hiểu được, “Tiền bạc” đối với một gia đình phá sản quan trọng biết bao nhiêu! Tất cả họ hàng đều không muốn cho cô vay, cũng đúng, tình trạng của Thạch Tiểu Lỗi như vậy khác nào ném tiền vào động không đáy, ai cũng sợ cô không trả nổi.

Về sau bệnh viện thúc giục nhiều lần, lúc ấy thậm chí cô còn muốn bán công ti, nói là công ti, kì thật cũng không còn mấy công nhân. Vẫn là chị Vi ngăn cản cô, chân thành khuyên bảo: “Đây là tâm huyết của cha em, những gì ông ấy để lại cho em không nhiều lắm, nếu bán, em tính về sau sẽ sống thế nào?”

Chị Vi cho cô vay toàn bộ số tiền chị tích góp mấy năm làm việc, Hiểu Tình cầm trong tay, nhìn con số không lớn kia, dòng nước mặn chát đảo quanh hốc mắt.

Người không thiếu tiền vĩnh viễn không hiểu được cảm giác tuyệt vọng cùng đường này, đều nói tiền bạc là thứ thô tục gì đó, không có nó, ngay cả tư cách nói chuyện thô tục cũng không có. Nhưng mà cho dù như vậy, cũng vẫn không đủ, một khoản tiền khổng lồ như thế, cách nào cũng không đủ.

Khi đó bọn họ đã rời ngõ nhỏ năm xưa, mà Chung Gia Minh còn rời đi sớm hơn, năm cô mười ba tuổi anh đã đi. Cho nên Hiểu Tình không ngờ được nhà họ Chung lại tìm đến cô, cha Chung thẳng thắn nói với cô: “Tôi có thể giúp cô giải quyết mọi chuyện, chỉ có một yêu cầu, cô phải gả cho Gia Minh.”

Ý nghĩa của việc gả cho Chung Gia Minh, Thạch Hiểu Tình quá rõ ràng. Không phải là cô chưa từng do dự, nhưng cứ đứng trước giường bệnh của em trai, nhớ lại bộ dáng vui vẻ ngày thường của em, cô yên lặng hạ quyết tâm.

Năm ấy, Thạch Tiểu Lỗi mới mười sáu tuổi - -

Tiểu Lỗi trẻ tuổi như thế.

Hiểu Tình thấy cực kỳ may mắn khi mình còn có giá trị trao đổi cao như vậy, gia tộc nhà họ Chung có thể dùng tiền tìm kiếm bất kì người phụ nữ nào làm “con dâu” cũng không thành vấn đề, lại cứ tìm đến cô. Cô đoán rằng có lẽ là mấy năm nay, mình là người khác phái duy nhất mà Chung Gia Minh có quan hệ “thân mật”, nên nhà họ Chung mới có thể để mắt đến cô.

Cứ như vậy, Hiểu Tình dùng hôn nhân của mình đổi lấy tất cả.

Thạch Tiểu Lỗi được trị liệu bằng phương pháp tốt nhất, không cần lo lắng tiền thuốc men, mà cô có thể yên tâm phát triển sự nghiệp cha để lại, thậm chí còn khiến nó mở rộng hơn. Cô còn thiếu gì chứ? Cái gì cũng không thiếu, thậm chí cô còn có Bắc Bắc, tất cả những thứ này đã khiến cô vừa lòng rồi.

Hiểu Tình nhìn Lâm Lăng, người đàn ông này trong trí nhớ cô ngày càng mờ nhạt, bây giờ đối mặt cũng không còn cảm giác. Cô gần từng tiếng: “Tôi rất thỏa mãn với cuộc sống hiện tại, không muốn có bất kì thay đổi gì, nếu như anh thật sự thích tôi như lời anh nói, xin đừng quấy rầy tôi. Lâm Lăng, coi như anh làm một việc cuối cùng cho tôi đi.”

Thích một người không phải như vậy, anh ta không nói lời nào vứt bỏ cô, trong sáu năm đó không hề xuất hiện, không phải một câu không quên có thể rũ sạch tất cả. Hiểu Tình quá rõ ràng, người đàn ông này chẳng qua là cô chấp một điều thích mà không thể tới tay thôi.

“Còn chuyện hợp tác, nếu đã kí hợp đồng tôi nhất định sẽ tận tâm hoàn thành, đây là đạo đức nghiệp vụ cơ bản, xin Lâm tổng yên tâm.”

Hiểu Tình tự cho là đã nói rõ ràng mọi chuyện, cô càng không tin Lâm Lăng kiêu ngạo có thể tiếp tục xuống nước quấy rầy mình.

Nhưng Hiểu Tình tuyệt đối không nghĩ tới, Lâm Lăng lại dễ dàng xuôi tay với Chung Gia Minh!

***

Ngày hôm sau Hiểu Tình thu thập đồ đạc rất nhanh liền đi, lần này ra ngoài cô mua cho Chung Gia Minh quá nhiều đồ còn chưa kịp mua gì cho mình. Căn thật cất kĩ từng món quà, trước khi về còn gọi cho Văn Hảo, nhưng vừa cất máy không lâu, quản gia liền gọi tới: “Không hay rồi phu nhân, không thấy tiền sinh đâu!”

Như là bị đập một gậy thật đau, đầu Hiểu Tình “oanh” một cái nổ tung, trợn mắt hỏi: “Nói gì vậy, không thấy nữa?”

“Bình thường giờ này cậu ấy đều về tranh trong phòng, tôi cũng không để ý, mà lão Tàn đang tưới hoa trong vườn cũng không thấy cậu ấy ra ngoài, giúp việc tìm khắp nơi cũng không thấy cậu ấy...” Quản gia đều cuống đến phát khóc, ông đã lớn tuổi, trong nhà có chuyện lại loạn đến nói chuyện đứt quãng lộn xộn.

Thạch Hiểu Tình cảm thấy được hô hấp của mình gấp đến không thở được, cô cố sức trấn đè lồng ngực, buộc mình tỉnh táo lại: “Gọi cảnh sát chưa? Tôi

sẽ trở về ngay!”

Cô buộc mình trấn định, nhưng trong đầu càng như vỡ ra, không suy nghĩ được gì, anh có thể đi đâu, bình thường cả cửa nhà cũng ít ra vào!

Chị Vi lái xe chở cô về, dọc đường đi liên tục trấn an cô, nhưng chính chị cũng hiểu rõ Chung Gia Minh đi lạc có bao nhiêu nguy hiểm.

“Là em không tốt, không nên ra ngoài...” Hai tay Thạch Hiểu Tinh đan chặt, thi thoảng đánh mạnh vào trán mình: “Sao em phải cật lực làm gì, chỉ cần nói với cha chồng không phải xong rồi sao, dùng tiền bạc nhà họ Chung có gì không đúng? Chỉ cần Gia Minh tốt lên...”

Chị Vi lo lắng nhìn cô qua gương chiếu hậu, thấy sắc mặt trắng bệch như có thể ngất xỉu ngay lập tức chỉ có thể cứng rắn lớn giọng quát cô: “Em bình tĩnh lại cho chị! Thạch Hiểu Tinh gần đây rất cuộc là em làm sao vậy, em không nhận thấy mình kì lạ à?”

Hiệu Tinh mờ mịt ngẩng đầu nhìn chị, hốc mắt đã sớm hồng. Đúng vậy, gần đây cô ngày càng kì lạ, trong lòng cũng không rõ ràng, cô kiên trì không muốn dùng tiền bạc nhà họ Chung, ngoại trừ lòng tự trọng nhỏ mọn của mình, phần lớn lại vì Chung Gia Minh.

Cô không muốn quan hệ hai người trở nên phức tạp, lại càng không muốn ngày nào đó Chung Gia Minh hồi phục, sẽ phát hiện ra cô là một con người cơ hội như vậy... Không mong muốn nhất, là sợ anh biết mình vì tiền bạc mới gả cho anh.

Thì ra đối với cô mà nói, sự tồn tại của Chung Gia Minh, là vô cùng quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Anh vốn đa tình (5)

Editor: Linh Đăng

Lăng Thành cũng hồng bết, tuy rằng đã báo cảnh sát, nhưng mỗi phút giây ngồi chờ đều là dày vò. Hiểu Tinh chỉ có thể gọi cho Văn Hảo để cô đi tìm cùng mình, nói không chừng có thể tìm được người thì sao? Ngồi một chỗ chờ đợi ngược lại sẽ gia tăng nguy hiểm cho anh, chỉ cần vừa nghĩ đến khả năng anh phải đối mặt nguy hiểm, cả người Thạch Hiểu Tinh đều như sắp điên mất rồi.

Cùng đi đến với Văn Hảo còn có Đường Khải Sâm, lấy địa vị của người đàn ông này ở Lăng Thành nói không chừng có thể giúp đỡ không ít việc. Quả nhiên trong mấy người chỉ còn đối phương tinh táo nhất, anh vẫn nỗ lực phân tích nơi mà Chung Gia Minh có thể đến từ trong lời của cô.

Hiệu Tinh cảm thấy đầu óc rất loạn, chỉ gật gật đầu chẳng nghĩ được gì, suy nghĩ thật lâu mới nhớ tới lần tới khách sạn họp lớp, chỉ có lúc đấy Gia Minh phản ứng kịch liệt nhất, nói không chừng...

“Chúng ta tới chỗ đó xem.” Đường Khải Sâm lái xe đến đích đến, mấy người chia nhau hành động, tự nhiên hiệu suất cao hơn.

Lúc sau vẫn là Đường Khải Sâm tìm được Chung Gia Minh trước, Hiểu Tinh vừa nghe địa chỉ được báo tới từ trong bộ đàm, nhắc chân liền chạy về hướng thang máy. Nhưng lúc ở trong thang máy đầu óc của cô lại loạn hơn, tất cả phòng trong tầng kia đều là để cho khách, tại sao Gia Minh như lại xuất hiện ở nơi đó?

Lấy tình trạng của Chung Gia Minh hiển nhiên không có khả năng đi tới đây cùng ai, nhưng quả thực anh đang ở tầng đó. Hiểu Tinh bắt buộc chính mình đừng nghĩ loạn, trước mắt quan trọng nhất là xác định anh không có việc gì. Nhưng dường như thang máy chạy chậm hơn bình thường, đi một lúc lâu mới đến tầng cần đến.

Đường Khải Sâm đang lấy thẻ phòng chuẩn bị mở cửa, thấy hai người xuất hiện lại kì quái nhú mày, “Không phải bảo hai người chờ ở sảnh lớn sao.”

“Tôi không đợi được.” Hiểu Tinh trực tiếp cầm thẻ phòng mở cửa. ~D~D~L~Q~D~

Trong phòng rất im lặng, ở gian ngoài không có một chút âm thanh nào, càng im lặng càng làm lòng Thạch Hiểu Tinh không hiểu sao mà bất an, cô bước nhanh vào bên trong, toàn bộ lưng cũng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Không thích hợp, quả thực quá không được bình thường ——

Văn Hảo cùng Đường Khải Sâm không theo vào, đợi đến lúc đẩy được cửa ra, Thạch Hiểu Tinh liếc mắt nhìn về phía giường. Chỉ nhìn một cái cô liền ngây dại, Gia Minh ngồi ở trên giường, sắc mặt vô cùng khó coi, somi trắng trên người bị người kéo ra vài nút áo, may mắn nhìn qua mấy chỗ khác không có chỗ nào không thích hợp.

Chẳng qua đứng đối diện anh là một người phụ nữ, người nọ nghe được âm thanh thì chậm rãi xoay đầu lại, còn nhìn cô cười lạnh nhạt.

“Cô đến rồi? Đừng lo lắng, tôi cũng không làm gì anh ta.” Cô ta nói xong lại nói như cười như không, “Hơn nữa, dù cho tôi có muốn làm gì anh ta, anh ta cũng không có công năng mà.”

Lời nói ác độc, từng chữ đều giống như gọng nọc lửa trong ngực Hiểu Tĩnh cháy hừng hực hơn. Cô chỉ cảm máu nóng xộc thẳng lên não, lồng ngực phập phồng kịch liệt, bước đến, hung hăng cho người phụ nữ kia một bạt tai.

“Vô si!”

Người phụ nữ kia bị đánh đến mức quay đầu đi, hai má trắng noãn lập tức xuất hiện năm dấu ngón tay. Cô ta cũng không tức giận, ngược lại ung dung một lần nữa nhìn về phía Thạch Hiểu Tĩnh, vô cùng tươi cười châm chọc nói: “Sao thế, đau lòng? Thạch Hiểu Tĩnh có phải cô thích anh ta hay không?”

“Chuyện không liên quan đến cô, trở về nói cho Lâm Lăng, chuyện này tôi sẽ không bỏ qua như vậy!” Mặt cô không thay đổi nhét quần áo trên mặt đất lên, dùng sức ném tới người phụ nữ trên người đối diện, “Đừng làm bẩn mặt của anh ấy, cút.”

Đương nhiên cô nhận ra người phụ nữ kia, chính là cô ta đã ra nước ngoài với Lâm Lăng. Mặc kệ rốt cuộc chân tướng chuyện năm đó là cái gì, Hiểu Tĩnh chỉ biết hôm nay cô gặp lại đối phương vẫn thấy ghê tởm như trước. Nhất là tất cả lúc này! Quả thực cô vô cùng phẫn nộ, còn ghê tởm hơn lúc cô biết Lâm Lăng và người phụ nữ này cùng nhau ra nước ngoài.

“Che chở anh ta như vậy? Ngược lại đáng người cũng không tệ, đáng tiếc là phế vật, đến cứng rắn cũng không cứng nổi, thật sự tôi rất hiểu kì, con trai của hai người sinh ra bằng cách nào —— “

Thạch Hiểu Tĩnh nắm chặt hai tay, khớp hàm cũng sắp cắn nát, cô dương tay lại muốn cho đối phương một bàn tay, lần này người phụ nữ kia không cam tâm bị yếu thế nắm lấy cổ tay cô, đáy mắt tràn đầy khiêu khích, “Một chút vừa rồi, xem như năm đó tôi xin lỗi cô. Thạch Hiểu Tĩnh, loại người như cô, vì tiền cái gì cũng làm, đến loại người này cũng gả, cô tốt hơn tôi bao nhiêu?”

Cô ta dùng sức bỏ tay Hiểu Tĩnh ra, thản nhiên mặc váy ngay trước mặt cô, cố ý lộ ra thân hình lồi lõm đầy khiêu khích của mình.

Hiểu Tĩnh thần thờ cúi mắt, khi nhìn Chung Gia Minh lần nữa trong lòng càng thêm khó chịu, đối phương chọc trúng nỗi đau sâu trong đáy lòng cô, làm cho cô không thể nào phân bác. Nay nhìn lại đôi mắt đen sạch sẽ kia của Gia Minh, cô có loại cảm giác vô cùng xấu hổ.

Ngay tại lúc cô buông mi khó chịu, bỗng nhiên một bóng dáng xuất hiện trước mặt cô.

Cô chậm rãi liếc mắt nhìn qua, liền thấy Chung Gia Minh xuất hiện trước mặt mình không có biểu cảm gì như trước. Tiếp đó, bỗng nhiên anh đưa tay ôm lấy cô, hai tay rắn chắc hữu lực, lồng ngực ấm áp kia như là bến cảng tốt nhất.

Một giây kia, Hiểu Tĩnh thật sự cảm thấy nhịp tim của mình đều dừng lại, lần đầu tiên anh ôm cô, lần đầu tiên làm ra hành động rõ ràng như vậy, tư thế thân mật nhất trước đây cũng chỉ là dùng sức nắm tay cô mà thôi.

Chóp mũi đều là mùi hương quen thuộc trên người anh, làm cho tất cả những phần uất vừa rồi đều như biến mất vô hình. Anh vẫn không nói lời nào như trước, từ nhỏ đã cự tuyệt trao đổi với người khác, bác sĩ nói có lẽ sẽ không nghe được giọng nói của anh, nhưng giờ này khắc này Hiểu Tĩnh như là có thể cảm thấy được suy nghĩ trong lòng anh.

Có lẽ anh tới đây, chính là vì tìm cô?

Anh... Nhớ cô?

Gia Minh của cô, thật ra không phải vô tâm với tất cả.

***

Lúc đưa Chung Gia Minh trở về, anh vẫn nắm chặt tay cô không chịu buông ra, như là sợ cô sẽ lại rời đi vậy. Hiểu Tĩnh thấy anh như vậy, trong lòng áy náy lại tự trách, hốc mắt lại lần nữa trở nên đỏ bừng, “Xin lỗi, về sau em sẽ không rời khỏi anh nữa, anh tha thứ cho em có được không?”

Cuối cùng lúc này Hiểu Tĩnh cũng có thể bình tĩnh lại chút, bỗng nhiên cô minh bạch tất cả, tối qua khi gọi điện thoại cô đang ở trong KTV, trong khung cảnh xen lẫn tiếng âm nhạc. Lần đó hộp lớp cô bị mọi người phạt vài ly rượu, khi đó trong phòng bao cũng có tiếng nhạc ồn ào như vậy.

Cho nên Gia Minh mới có thể cho rằng cô ở trong này, mới có thể liều lĩnh chạy đến tìm cô...D~Đ~L~Q~Đ~

Hiểu Tĩnh nhìn chăm chú vào người đàn ông ở trước mắt, nhìn qua bộ dáng anh vẫn còn im bất, luôn thiếu quá nhiều biểu cảm sinh động so với mọi người, nhưng lòng anh cũng không lạnh lùng, anh dùng phương thức như thế làm cho cô biết địa vị của mình trong lòng anh.

Ôn nhu của anh giấu quá sâu, trong thế giới cô đơn của anh, chỉ là không cách nào biểu đạt bằng lời được.

Hiểu Tĩnh cảm thấy đau đớn sắc nhọn trong lồng ngực, cô bắt lấy ngón tay anh ngày càng chặt, khàn khàn nói: “Nhất định em sẽ làm anh tốt lên.” Têu Gia Minh lần trốn đã lâu kia, một ngày nào đó sẽ đi ra, cô tin tưởng.

Về mặt tài xế trong nhà cũng nghiêm túc lái xe, Hiểu Tĩnh mới vừa từ trong miệng đối phương biết được, cha mẹ chồng vừa mới về đến nhà, cũng là suốt qua đêm chạy về. Cô không biết đợi chờ mình là cái gì, nhưng ít ra Chung Gia Minh đã trở lại, những thứ khác đều không quan trọng.

Cô nghiêng mặt lại nhìn anh, ánh mắt anh cũng vẫn trầm tĩnh nhìn cô chăm chăm, ánh mắt chuyên chú lại sâu thẳm như vậy, làm cho đáy lòng cô sinh ra chút tình cảm khác thường, giống như có cái gì đó trong ngực đang nhẹ nhàng lay động.

Lần đầu tiên Hiểu Tĩnh đối mặt với Chung Gia Minh, sinh ra cảm giác khác biệt, cô giơ tay lên sờ sờ gương mặt anh, ngón tay dọc từ mi tâm của anh hướng xuống, dần dần dừng trên đôi môi đẹp mắt của anh.

Gần như là bản năng, cô nghiêng người in lên đôi môi anh một cái, đó là lần đầu tiên hôn môi của bọn họ, sau 20 năm quen biết.

Lúc Gia Minh bị bệnh tuổi còn quá nhỏ, cho nên anh cũng không hiểu ý nghĩa của nụ hôn này, thậm chí không biết đến chuyện tình dục nam nữ. Cho nên dù cho người phụ nữ khác mê hoặc anh như thế nào, đối với anh không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Nụ hôn này rất nhẹ, chỉ là môi chạm môi, Hiểu Tĩnh từ từ nhắm hai mắt, lại cảm thấy toàn thân mình đang run rẩy. Cô có cảm giác rất kỳ quái, như là... Luyến tiếc rời khỏi đôi môi mềm mại của anh.

Cô lặng lẽ mở mắt ra, thấy anh trông mắt đen nhánh của anh đang nhìn mình chăm chăm, ánh sáng bên trong mệnh môn lại chói lóa, như là có chút mới lạ. Dáng ngồi của anh nghiêm túc, thậm chí không có một chút hành động gây rối, ngón tay vẫn ôn nhu cầm tay cô như trước.

Mặt Hiểu Tĩnh lập tức đỏ, cô chưa từng chủ động hôn ai, lúc này mới hồi phục tinh thần lại, ý thức được mình có bao nhiêu xúc động. Cô lui về phía sau mở chút, lặng lẽ liếc mắt tới tài xế ngồi ở ghế trước, may mắn đối phương ngồi nghiêm chỉnh, dường như hoàn toàn không chú ý đến giữa hai người xảy ra những gì.

Cô nhẹ nhàng gãi môi của anh một cái, nhỏ giọng than thở một câu, “Về sau nhớ rõ phải nhắm mắt, ngốc nghếch.”

Cũng không biết Chung Gia Minh có nghe hiểu không, vẫn nghiêm túc nhìn cô, sau đó chậm rãi giơ tay bắt được ngón tay bất an của cô, một lần nữa đặt vào trong lòng bàn tay mình.

Hành động như vậy, giống như cô là bảo bối anh mất đi, trước kia đã mất nay lại có được nên trân trọng. Nụ cười ngọt ngào bên khóe môi Hiểu Tĩnh ngày càng sâu, cô chậm rãi nghiêng đầu, đáy mắt cũng là ý cười không giấu được.

***

Hai người vừa mới vào cửa nhà, lập tức Hiểu Tĩnh nhìn thấy vài người đang ngồi trong phòng khách. Nhà họ Chung là một gia tộc khổng lồ, ba chồng có mấy người anh em, chỉ là bình thường ít qua lại. Nói đến cũng kỳ quái, cũng không biết có phải phong thủy nhà họ Chung có vấn đề hay không, mấy người anh em không người nào có con trai, tất cả đều sinh con gái.

Cho nên cũng có thể đoán được địa vị của Gia Minh ở nhà họ Chung, vừa nghe anh gặp chuyện không may, mấy người chú bác đã lập tức chạy tới.

Lúc này Hiểu Tĩnh vừa mới vào cửa, nháy mắt nghiêng đón một đám ánh mắt, nhưng đều viết đầy bất mãn cùng khủng hoảng. Cô nắm tay Chung Gia Minh đi qua, cúi đầu nói với ba mẹ chồng: “Ba mẹ, Gia Minh đã trở lại.”

Mẹ Chung vội vàng chào đón, cẩn thận xác nhận con trai không có việc gì, lúc này mới mặt trầm xuống phân phó, “Chị Trần, mang Gia Minh lên lầu.” Trong lời nói của mẹ chồng cũng khắc chế, hiển nhiên có lời muốn nói nhưng không tiện khi Chung Gia Minh ở đây.

Nhưng làm thế nào Gia Minh cũng không chịu đi, vẫn nắm chặt tay Hiểu Tĩnh không chịu buông ra, thậm chí mắt hướng nhìn chị Trần, chỉ kếm lên con.

Chị Trần khó xử nhìn mẹ Chung: “Phu nhân, đây —— “

Cuối cùng trong mấy người chú bác nhà họ Chung cũng có người không kiềm chế được mở miệng trước: “Hiểu Tĩnh à, Gia Minh đối xử với cháu tốt như vậy, nếu cháu đối xử với nó bằng một phần trăm cẩn thận này, chuyện hôm nay cũng đã không xảy ra.”

Bình thường những người này đều tìm cơ hội gây khó dễ cho cô, trong lòng Hiểu Tĩnh rõ ràng, dù sao thì cuối cùng cô vẫn là người ngoài, hướng chỉ tình huống của Gia Minh... Dù cho ai cũng cảm thấy cô gả vào nhà họ Chung hoàn toàn có lợi. Trên thực tế, quả thực cô cũng vì tiền không phải sao?

Hiểu Tĩnh cắn môi một cái, vẫn thấp giọng trả lời: “Về sau cháu sẽ cẩn thận gấp bội.”

“Cẩn thận? Tôi thấy cô còn ước gì anh của tôi gặp chuyện không may đấy?” Bỗng nhiên con gái của bác hai cười lạnh nói, lông mày hơi nhướn lên, “Đang yên đang lành sao anh tôi có thể ra ngoài, ai biết sau lưng có loại người nào đang giờ trò.”

Tình hình như vậy Hiểu Tĩnh đã trải qua quá vô số lần, cô trầm mặc liếc mắt nhìn đối phương, miễn cưỡng nuốt vào một bụng ủy khuất, “Chị chưa từng nghĩ như vậy, chuyện này đã giao cho cảnh sát xử lý, bọn họ sẽ cho chúng ta một câu trả lời hợp lý.”

Từ đầu đến cuối những người đó đều có thành kiến với cô, lần này bởi vì cô sai lầm nên mới dẫn đến việc Gia Minh đi lạc, càng hận không thể cùng nhau đâm đá. Hiểu Tĩnh lại bị quở trách một hồi lâu, cuối cùng ba chồng không nhịn được nói, “Được rồi! Gia Minh cũng mệt mỏi, bác sĩ Hà cũng đang tới đây. Hiểu Tĩnh con đưa nó lên lầu tắm rửa thay quần áo khác.”

Ba mẹ chồng luôn đối xử với cô không tệ, lúc đầu không nói gì cô nhưng có lẽ cũng đang nén giận. Hiểu Tĩnh biết sai đều do chính mình, vẫn thành thật không nói, cô chỉ lo lắng sau khi ba mẹ chồng biết đầu sỏ gây nên là Lâm Lăng, có hiểu lầm cái gì hay không, thậm chí hoài nghi thân thế của Bắc Bắc?

Lúc đưa Gia Minh lên lầu, cô mơ hồ còn có thể nghe được dưới lầu có người hạ giọng nói với ba mẹ chồng: “Tình huống của Gia Minh, hai người phải thật cẩn thận, biết người biết mặt mà không biết lòng, ngộ nhờ cô ta thật sự cấu kết với người khác hại nó...” ~~~~~D~~~~Đ~~~~L~~~~Q~~~~Đ~~~~

***

Chung Gia Minh có thể tự gánh vác cuộc sống, bình thường cũng rất ít dính cô, nhưng lúc này Hiểu Tĩnh xả nước tắm cho cô xong, tự nhiên anh chắn trước người của cô không cho cô đi! Hiểu Tĩnh khiếp sợ nhìn anh, ánh mắt tiếp xúc với ánh mắt đôn thuần của anh liền vội vàng dời đi, “Em, em cũng phải tắm, anh ngoan ——”

Anh trực tiếp lôi kéo tay cô không buông, trầm mặc lại kiên định cự tuyệt.

Nếu là bình thường thật ra cũng không có gì, cô cũng không phải chưa thấy qua anh thay quần áo, chỉ là... Không biết vì sao, hiện tại đột nhiên cảm thấy có gì đó khác biệt.

Hiểu Tĩnh lúng túng nghiêng người đi, nhỏ giọng nói: “Vây em chờ anh, tự anh tắm”

Quả thực Gia Minh không cần cô hỗ trợ, thậm chí chỉ chỉ một bên ghế bảo cô ngồi, nhưng Hiểu Tĩnh xoay lưng đi, anh lập tức mất hứng đứng trước mặt cô.

Cuối cùng Hiểu Tĩnh cũng hiểu, người nọ là muốn cô luôn nhìn anh, có lẽ như vậy mới có cảm giác an toàn?

Nhưng, nhưng mà Hiểu Tĩnh vừa nghĩ đến mình sẽ nhìn thấy toàn bộ quá trình anh tắm rửa, nghĩ kiểu nào thì cảnh tượng kia cũng quá quý dị. Hơn nữa, sao tìm cô lại đập nhanh đến vậy? Gần như một giây sau sẽ nhảy ra khỏi cơ thể!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Anh vốn đa tình (6)

Hơi nóng mờ mịt trong phòng tắm, trong không khí xen lẫn mùi thơm nhàn nhạt của sữa tắm. Nhìn nhau cận kề như vậy vẫn là lần đầu tiên, Hiểu Tĩnh đã cố ý tránh những bộ phận nhạy cảm, có thể nhìn bọt nước từ yết hầu anh chậm rãi trượt xuống, từng giọt lan tràn trên lồng ngực rắn chắc của anh, cô vẫn cảm thấy nơi cô họng hơi khô nóng.

Bình thường Gia Minh rất ít vận động, phần lớn thời gian đều an tĩnh ở nhà, nhưng dù là thế thì vóc người anh vẫn được bảo dưỡng rất tốt, bên hông căng đầy không có nửa chút thịt thừa, thoát nhìn quả thực... Sắc đẹp có thể thay cơm.

Hiểu Tĩnh vội vàng dời mắt, cũng không biết xảy ra chuyện gì, bỗng nhiên tầm mắt lại rơi đến đôi mắt đen trầm của anh.

Tóc anh có chút dài, sau khi bị nước làm ướt nhìn càng thêm tối đen, lúc này có từng giọt bọt nước lóe sáng rơi xuống, làm nền cho đôi mắt cũng ướt sũng lộ ra sự mê hoặc khó tả.

Hiểu Tĩnh cảm thấy nhất định mình điên rồi, bằng không sao lại liên tưởng đến những từ ngữ linh tinh như vậy, rõ ràng Gia Minh không làm cũng không biết điều gì, thế nhưng cô lại ——

Quá xấu hổ, nhất định là gần đây rất bận rộn, thần kinh quá mức căng thẳng! Hiểu Tĩnh dùng sức chà xát hai gò má, bỗng nhiên cảm bị xúc cảm ướt nhẹp bất được.

Cô giương mắt nhìn thấy đôi mắt của Gia Minh gần mình hơn chút, anh hơi chống bên bồn tắm, ngón tay xinh đẹp thon dài còn đang nhỏ nước xuống. Nhưng trong mắt anh tràn đầy là nghi hoặc, như là không hiểu sự khác thường của cô từ đâu mà đến?

Lúc Hiểu Tĩnh bị anh đụng phải toàn thân đều giống như nổi một tảng da gà, cô gần như muốn lùi về phía sau một bước theo bản năng, nhưng quên chính mình đang ngồi trên ghế gỗ, lập tức cả người lẫn ghế đều bị ngửa ra sau.

“Đau quá!” Bị ngã bịch trên nền gạch, nước mắt bên khóe mắt Hiểu Tĩnh như sắp trào ra, quả nhiên là sắc làm người ta ngốc đi, trước giờ ngan ngừ đều không phải gạt người.

Gia Minh lập tức đứng dậy tiến lại đỡ cô, Hiểu Tĩnh vừa ngẩng đầu đã thấy thứ không nên nhìn, cách nhau gần như vậy, quả thực nhìn mà giật mình. Đây vẫn là lần đầu tiên trong đời cô nhìn thấy thứ đồ chơi này của đàn ông trưởng thành, dù cho bây giờ nó rất biết điều không dọa người chút nào, nhưng vẫn làm cho toàn thân cô nóng lên.

Hiểu Tĩnh trừng lớn mắt, chậm nửa nhịp mới quát to một tiếng: “Sao anh không mặc quần áo vào!”

Gia Minh như là bị cô làm cho giật mình, trên khuôn mặt trắng nõn là cảm xúc khó hiểu, bộ dáng không có chút tạp niệm nào của anh làm cho lòng cô thêm xấu hổ, Hiểu Tĩnh bụm mặt chạy đi.

Thật là quý dị, rốt cuộc hôm nay cô làm sao thế?

***

Bác sĩ Hà đến khám cho Gia Minh, cuối cùng Hiểu Tình cũng có thời gian tĩnh táo lại. Cô nhanh chóng tắm rửa xong, sau đó ngồi trên giường sững sờ, nhưng một khi đầu óc yên tĩnh, lại nhớ nụ hôn trên xe, còn có cặp mắt ướt át lại thâm trầm trong phòng tắm của anh.

Tuy rằng lúc trước đã yêu đương một lần với Lâm Lăng, nhưng khi đó tuổi còn nhỏ không hiểu cái gì, thay vì nói yêu đương chỉ bằng nói chỉ là đôi bạn cùng tiến vừa học vừa tán gẫu thôi. Hơn nữa lúc ấy rõ ràng trường học cấm đoán học sinh trung học yêu sớm, cho nên bọn họ cũng chỉ là lén lén lút lút lui tới.

Đừng nói hôn môi, đến nắm tay cũng không dám.

Có lẽ cũng bởi như thế, cho nên nói yêu đương khi đó mới để lại màu sắc khác biệt, luôn cảm thấy cảm tình như vậy thuần túy lại đơn giản, làm người ta khó quên. Nhưng nay xem ra, khi đó có rất nhiều thứ mà người ta không rõ.

Hiểu Tình vứt Lâm Lăng ra sau đầu, việc này cô nhất định sẽ không tính như vậy, nhưng trước mắt lại nghĩ đến tên của anh chính mình đều cảm thấy chán ghét.

Cô không tự chủ đưa tay sờ sờ khoe môi của mình, kết quả cánh tay vừa nhấc lên tạo thành một biên độ lớn, không cẩn thận lại đụng tới chỗ té ban nãy, xương cốt đều mơ hồ đau.

“Cho mày mê sắc! Vừa rồi ngà đủ chưa?” Hiểu Tình hung tợn chỉ cái bóng của mình, sau đó lại trầm mặt, nhỏ giọng tự nhủ, “Nhưng anh ấy là chồng mình, dù mình có chút ý nghĩ kì quái với anh ấy cũng là bình thường đi?”

“Không đúng không đúng, quá vô sỉ, Gia Minh căn bản không hiểu chuyện đó, Thạch Hiểu Tình sao mày có thể không biết xấu hổ như vậy chứ!” Hiểu Tình rồi rầm thờ dài một tiếng, cảm lấy gối dùng sức che đầu mình lại, cô cảm thấy sau này không còn mặt mũi để gặp Gia Minh nữa.

Kết quả bác sĩ Hà vừa đi, Gia Minh liền cảm gối đầu lại đây, Hiểu Tình thấy anh tiến về phía mình, hô hấp lại bắt đầu không thoải mái. Nhưng vừa rồi bác sĩ Hà nói cho cô biết, chuyện này đối với Gia Minh mà nói khẳng định sẽ có ảnh hưởng, nhìn anh dính vào cô như vậy, cho nên cô kiên nhẫn lại kiên nhẫn, cần nhiều thời gian để một lần nữa cùng anh bồi đắp lại cảm giác an toàn.

Hiểu Tình đành phải nói với anh: “Hôm nay em rất mệt, chúng ta sẽ không nói, im lặng ngủ có được không?”

Anh nhìn cô một cái, Hiểu Tình liền biết anh đồng ý.

Đắp chăn cho anh xong, cô từ từ nhắm hai mắt, thật ra buồn ngủ chỗ nào? Ngay cả hô hấp của anh đều nghe được rõ ràng. Sau đó Hiểu Tình cảm giác được nệm bên cạnh rung động một chút, liền hoàn toàn rơi vào yên tĩnh, nhưng lại có hô hấp nhợt nhạt phả vào mặt cô.

Bởi vì anh ghét tối, cho nên Hiểu Tình cố ý để lại đèn ngủ, lúc này mở mắt ra liền nhìn thấy anh và mình nằm đối mặt nhau, ánh mắt thật sâu dùng trên mặt cô.

Ánh đèn mờ chiếu xuống miêu tả lại từng điểm trên khuôn mặt anh, càng làm khắc sâu thêm về anh tuấn, ngón tay Hiểu Tình dùng sức co lại, khắc chế hỏi: “Anh ngủ không được?”

Gia Minh nghiêm túc nhìn cô, bỗng nhiên đưa tay vuốt tới.

Bọn họ không đắp chung một chăn, Hiểu Tình biết tướng ngủ của mình khó coi, từ nhỏ đã bị Thạch Tiểu Lỗi thầm oán nói mình cuốn chăn. Lúc này ngón tay hơi lạnh của anh bỗng nhiên thò đến, ở bên trong thăm dò lục lọi, nóng lạnh luân phiên, cái tay kia đặc biệt làm cô đề phòng.

Hiểu Tình cảm giác cả người mình đều cứng lại rồi, không thể nhúc nhích, chỉ có thể khó tin nhìn anh. Nhưng một giây sau Gia Minh liền nở nụ cười hiếm khi có được, biểu tình của anh biến đổi rất nhỏ, nhưng lần này lại rõ ràng có chút ý cười, khoe môi hơi cong, ngay cả ánh mắt cũng trở nên dịu dàng.

Hóa ra là anh thuận lợi tìm được tay của cô, cùng cô mười ngón đan xen, chặt chẽ nắm cùng một chỗ. Lúc này anh mới thỏa mãn nhắm mắt lại, hoàn toàn an tĩnh.

Từng chút từng chút biến hóa của anh đều thu vào trong mắt cô, Hiểu Tình đột nhiên cảm thấy khoe mắt mình có chút uрон ướt, một hành động nhỏ như vậy, lại đủ để nhìn ra Gia Minh để ý cô bao nhiêu.

Bắt đầu từ năm 18 tuổi, có một đạo cô cho rằng người nhà của mình chỉ còn lại Tiểu Lỗi, nhưng ngay trong đêm này, bỗng nhiên phát hiện mình không còn là một người cô đơn.

Cô cũng dùng sức nắm chặt tay anh, thân thể chậm rãi cuộn tròn lại, giống như chui đầu vào trong ngực anh, tựa như anh là chốn ẩn nấp của mình.

***

Sáng sớm hôm sau Hiểu Tình liền bị cha mẹ chồng gọi đến thư phòng, cô liền đoán được chuyện này không thể dễ dàng giải quyết như vậy, nói vậy bọn họ đã biết chuyện này có liên quan đến Lâm Lăng.

Quả nhiên sắc mặt mẹ chồng không được tốt đẹp cho lắm, nhưng ngại có ba chồng ở đây, nói chuyện khá lịch sự, “Cái người tên Lâm Lăng, hai người có quan hệ thế nào?”

Hiểu Tình thành thật trả lời: “Anh ta là bạn trai trước đây của con.”

Mẹ chồng hiển nhiên không thể lý giải chuyện yêu đương trước năm 18 tuổi, mi tâm nhăn lại thành dấu chấm, cô có vài lời muốn nói, lại không thể nói ra miệng. Vẫn là ba chồng lên tiếng trước, “Chuyện quá khứ cũng không nhắc lại, bắt quá ta nghe nói, công ty con gần đây cùng anh ta họp tác?”

Nghe ai nói đã không quan trọng, nhưng nhìn sắc mặt ba chồng, Hiểu Tình cũng rõ lão nhân gia người rất bất mãn với chuyện này, vì thế nói: “Lúc mới bắt đầu con không biết người đầu tư là anh ta, nhưng mà ngại yên tâm, việc này con có chừng mực.”

Ba chồng gật đầu, cúi đầu uống ngụm trà, Hiểu Tình đứng bên kia lòng bàn tay đều đổ mồ hôi, sợ ngại nhắc tới Bắc Bắc...

Sau một lát cuối cùng ba chồng cũng lên tiếng, nói lại: “Nếu việc này đã tính giao cho người khác xử lý, con thu xếp ra chút thời gian, chúng ta định dẫn Gia Minh đi Hà Lan, con và Bắc Bắc cũng đi cùng.”

Quả thật quá đột ngột, Hiểu Tình bỗng dưng ngẩng đầu, nghênh đón ánh mắt hàm xúc không rõ lại mơ hồ sắc bén của ba chồng.

Cô cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng ngẫm lại, nhất định là chuyện tối hôm qua làm cho hai người đưa ra quyết định như vậy, bọn họ chỉ là nói cho cô biết mà thôi, sẽ không có bất kỳ sự thay đổi nào. Nhưng mà muốn mang Bắc Bắc cùng đi... Nghĩ tới Văn Hào, tâm tình của cô bỗng nhiên trở nên trầm trọng.

Hiểu Tình vẫn muốn tìm cơ hội đi gặp Văn Hào một lần, giáp mặt nói việc này cho cô biết, hai người sẽ cùng nhau bàn tính kế tiếp nên làm gì. Nhưng rất nhanh cô phát hiện ra mặc kệ cô đi đâu, luôn có người nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt đó đến từ mẹ chồng.

Liên tục vài ngày đều như vậy, ngay cả khi mẹ chồng không đi theo, nhưng cô đi đâu đối phương cũng biết. Đối với loại hành vi này, Hiểu Tình chỉ có thể an ủi mình là mẹ chồng quá để ý Gia Minh, hoặc là còn đề phòng cô sẽ lui tới với Lâm Lăng.

Hiểu Tình hao phí tinh thần thật lớn mới có thể cùng Văn Hào gặp nhau, quả nhiên sau khi cô nghe xong tin tức này, tuy rằng trên mặt kiên cường, nhưng cả khuôn mặt đều không còn chút máu.

Cũng khó trách, Bắc Bắc là đứa nhỏ cô khổ cực sinh ra, nếu không phải năm đó tình huống đặc thù, hơn nữa ở Chung gia lại bị cô chú xa lánh, dù nói thế nào Văn Hào cũng không nỡ giao đứa nhỏ cho cô.

“Cậu yên tâm, chuyện này chúng ta sẽ nghĩ biện pháp, luôn có thể giải quyết.”

Tuy rằng an ủi cô như vậy, nhưng Hiểu Tình suy nghĩ một đường cũng không thể nghĩ ra biện pháp gì, cô đành phải bớt chút thời gian gọi cho Chu Từ Nghiêu, để anh đi xem Văn Hào. Trên đường về đứng dịp nhìn thấy một cửa hàng bánh ốc tây, nhớ tới nhóc con gần đây vẫn lải nhải nhắc muốn ăn bánh ngọt, vì thế liền lái xe qua mua.

Lúc cuối đầu chọn bánh ngọt, Hiểu Tình cảm thấy có người đi vào, cô không để ý, nhìn người phục vụ chỉ vào bánh dâu tây trong tủ, “Lấy cái này, cái này nữa, gói lại cho tôi.”

Cô còn cố ý chọn một cái cho mẹ chồng, gần đây thái độ đối phương rất không tốt, chung quy chuyện này do mình có lỗi trước, mượn chút cơ hội để cùng bà xoa dịu quan hệ.

“Anh nhớ rõ em không thích ăn ngọt.”

Có người sau lưng nói chuyện, cô vừa nghe giọng nói kia liền biết là ai, ngay cả đầu cũng lười quay lại, phục vụ gói kỹ chiếc hộp đưa cho cô, Hiểu Tình nhận lấy liền thanh toán rồi đi.

Lâm Lăng chắn trước mặt cô, biểu tình có chút bất đắc dĩ, “Xin lỗi, anh thừa nhận làm như vậy có chút hèn hạ, nhưng anh chỉ muốn biết em với anh ta có quan hệ gì hay không ——”

“Có.” Hiểu Tình chắc như đinh đóng cột mà nói, ánh mắt lạnh nhạt nhìn anh một cái, “Tôi với anh ấy là vợ chồng, những chuyện nên làm đều đã làm. Anh ấy không có phản ứng với Tần Mi, chẳng qua là cảm thấy cô ta ghê tởm mà thôi.”

Lâm Lăng đối với lý do thoái thác của cô chỉ cười nhẹ: “Phải không?”

Hiểu Tình không để ý anh ta, vòng qua người anh ta chuẩn bị rời đi, Lâm Lăng lại đi theo, một đường ở sau cô không nhanh không chậm nói: “Em chính là đang tự lừa mình dối người? Hiểu Tình, em thật sự muốn cùng với người như vậy sống chung cả đời sau? Anh ta cái gì cũng không cho em được.”

“Không cần anh bận tâm.” Sắc mặt Hiểu Tình tái xanh, bỗng nhiên quay đầu hung hăng nhìn anh ta chằm chằm, “Đừng đi theo tôi, nghe nói Tần Mi vì việc này đã chọc phải quan tòa, anh không cần quan tâm cô ta sao?”

“Em ghen?”

Hiếu Tĩnh thật muốn đập cái bánh ngọt lên mặt đối phương, rốt cuộc lúc trước cô mù mắt cỡ nào mới có thể thích người này! Cô cười cười, đối với anh từng câu từng từ nói: “Tôi là thấy không đáng giá dùm cô ta, vì tên cặn bã như anh lại làm điều ngu xuẩn như vậy. Anh nói, anh đối với cô ta như vậy, cô ta có nói với cảnh sát không?”

Sắc mặt Lâm Lăng càng thay đổi, lại giống như bị thái độ của cô công kích, “Thạch Hiếu Tĩnh, em cho rằng anh mất nhiều thời gian như vậy là vì ai?”

Hiếu Tĩnh lạnh lùng thoáng nhìn anh, “Đương nhiên là vì chính anh! Đừng tự kiểm soát cho mình, tình yêu, anh xứng sao?”

“Em đi với anh đến chỗ này.” Lâm Lăng cố nén phần nộ, đưa tay ôm bả vai cô kéo đi, Hiếu Tĩnh nghiêng người sang muốn trốn, nhưng khí lực không đủ, hai người ở ven đường lồi lõm kéo kéo.

Kết quả cố tình chính là khéo như vậy, một chiếc xe hơi màu đen chậm rãi dừng trước mặt hai người, cửa kính xe hạ xuống, lộ ra khuôn mặt ẩn nhẫn của mẹ Chung. Bà gọi cô lại, “Hiếu Tĩnh.”

Thạch Hiếu Tĩnh quay đầu lại, toàn thân cứng ngắc, bởi vì bên cạnh mẹ Chung còn có một người ngồi, là Chung Gia Minh.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Anh vốn đa tình (bảy)

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ (Hãy cho tôi sức mạnh, để tôi không bùng kèo @@)

Hiếu Tĩnh không biết rằng Gia Minh sẽ ghen, nhưng ánh mắt bây giờ của anh thật sự làm cho người ta cực kỳ không thoải mái. Cô nhanh chóng lui về phía sau một bước kéo dẫn khoảng cách với Lâm Lăng, nhưng sắc mặt hai người trong xe vẫn khó coi như cũ.

“Lên xe.” Mẹ chồng không buồn nhìn cô lấy một lần, lạnh băng nhả ra hai chữ, sau đó quay sang nói với Lâm Lăng: “Cậu Lâm, cậu và Hiếu Tĩnh lồi lõm kéo kéo trên đường như vậy, có nghĩ cho thanh danh của cô ấy không?”

Lâm Lăng đã sớm lấy lại dáng vẻ, hình như chỉ có lúc đối mặt với Thạch Hiếu Tĩnh cảm xúc mới dễ bị kích thích, lúc này nói chuyện lại có phần lễ phép: “Thứ mà Chung phu nhân đề ý, chẳng qua là thanh danh nhà họ Chung đi?”

“Có mâu thuẫn không?” Chung phu nhân không làm gì, nhưng toàn thân bà tản ra khí thế không giận mà uy, áp bách người khác: “Người ngoài nhìn vào, chỉ thấy là cô ấy không đứng đắn thôi, dù sao cô ấy vẫn là con dâu của nhà họ Chung chúng ta.”

Lời này khiến cho Lâm Lăng nhú mày, anh ta lại nhìn Hiếu Tĩnh khi đó cô đã lên xe không quay đầu lại. Nhìn bóng lưng cô cứng ngắc đơn bạc, ngực anh ta thoáng đau, cô tồn tại ở nhà họ Chung là cái dạng này? Thạch Hiếu Tĩnh hoạt bát hướng ngoại vô ưu vô lo trước kia đâu rồi?

Xe lướt như bay trước mắt anh ta, Lâm Lăng siết chặt nắm đấm, không rõ cảm xúc cuộn trào trong mắt.

Hiếu Tĩnh ngồi ghế trước, chỉ có thể xuyên qua kính chiếu hậu để quan sát tình hình. Mẹ chồng cô thì không cần phải nói, im lặng không nói lời nào suốt đường đi, chắc chắn về nhà không thể tránh một trận giáo huấn. Nhưng bây giờ cô không có tâm tình để ý những thứ này, chỉ vụng trộm đánh giá Gia Minh.

Chung Gia Minh thì cũng không có gì khác thường, ngồi thẳng thóm nghiệm túc, tuy nhiên dù từ trước tới nay về mặt anh chưa bao giờ phong phú, nhưng nhìn người phản chiếu trước mắt, Hiếu Tĩnh cảm giác anh đang không vui, cực kì không vui.

Cô không dám liên tưởng phần không vui này là do mình, Gia Minh hiểu ghen là gì ư? Chờ cô tập trung lại tinh thần nhìn gương, bỗng nhiên ngoài ý muốn đón được ánh mắt anh.

Ánh mắt đó, có chút lạnh lùng khó hình dung, nhưng hình như lại mang theo vài phần tủi thân trách móc, anh cứ nhìn cô chằm chằm từ đầu đến cuối. Hiếu Tĩnh đối diện với anh trong gương, đập đập ngày càng không có quy luật, Gia Minh thế này, có gì đó hơi khang khác...

***

Sau khi về nhà, quả nhiên mẹ chồng lập tức gọi Hiếu Tĩnh lên phòng riêng, tuy bà không nói gì nặng lời, nhưng giọng điệu không được tốt cho lắm. Hiếu Tĩnh thành thành thật thật nghe dạy bảo, nhưng trong lòng vẫn nhớ Gia Minh, nhấp nhồm không yên.

“Chúng ta cũng là người phải trái rõ ràng, nếu trong lòng con còn có cậu ta, chúng ta sẽ không ép buộc.” Tự dưng bà nói một câu như vậy, Hiếu Tĩnh ngoài ý muốn ngẩng đầu lên.

Chung phu nhân nhìn cô ý vị sâu xa, gọi cho Hiếu Tĩnh nhớ lại ánh mắt ngày cha chồng nói muốn ra nước ngoài định cư, có lẽ quyết định ra nước ngoài lần này, không chỉ vì chữa bệnh cho Gia Minh mà phần lớn là muốn tránh Lâm Lăng?

Bỗng nhiên tâm tình Hiểu Tình có chút phức tạp, cô im lặng chốc lát, lựa lời nói với mẹ chồng: “Chuyện con và Lâm Lăng đã là quá khứ, xin mẹ yên tâm, tình cảm của con với Gia Minh, sâu nặng hơn tưởng tượng của mọi người nhiều.”

Chung phu nhân nghi hoặc nhìn cô một cái, Hiểu Tình không giải thích thêm, cô xoa xoa cằm “Thật có lỗi, con lo lắng Gia Minh, con đi xem anh ấy.”

Vừa ra cửa cô liền chạy thẳng đến phòng Chung Gia Minh, đứng ở cửa hít một hơi thật sâu, lúc này mới gõ tay khẽ gõ vào cửa: “Là em, em vào nhé.”

Bên trong không có động tĩnh gì như cũ, Nhưng lần này Chung Gia Minh không vẽ tranh hay đọc sách, anh ngồi yên nhìn cửa sổ, rõ ràng bên ngoài tối như mực, anh lại có vẻ vô cùng nhập tâm.

Hiểu Tình chần chừ bước đến sau anh, thử nói chuyện với anh: “Hôm nay anh đưa mẹ đến triển lãm tranh rồi à?”

Nếu như bình thường, nhắc tới những thứ anh cảm thấy hứng thú, chỉ ít anh cũng nhìn cô một cái ngụ ý đáp lại, nhưng bây giờ lại không có phản ứng gì, Hiểu Tình mượn tấm kính thủy tinh sát đất phản chiếu hình bóng anh, cẩn thận quan sát, phát hiện khỏe mỗi anh cong xuống, hình như rất không vui.

Cô vừa định đến gần nói chuyện tiếp với anh, Bỗng nhiên Chung Gia Minh cầm cái chặn giấy trên bàn hưng hăng ném xuống sàn nhà! Đồ chặn giấy kia mẹ chồng phí không ít tiền bạc công sức mới mua về được, là Phi Thúy hào hạng, trong nháy mắt vỡ tan thành vài khối la liệt trên đất.

Hiểu Tình khiếp sợ nhìn mảnh nhỏ trên đất, kính ngọc không nói thành lời.

Chung Gia Minh vẫn giữ nguyên tư thế đưa lưng về phía cô, ngực phập phồng kịch liệt, giống như tức giận ngút trời muốn phát tác, nhưng mà rất lâu anh không nói gì, hình như anh không biết phải phát tiết sự giận dữ này như thế nào, chỉ có thể quét hết những đồ trên bàn xuống đất.

Tranh vẽ bay la tả dưới chân Hiểu Tình, cô nắm chặt quả đấm, muốn đưa tay chạm vào anh, nhưng anh lập tức phát ra tiếng gầm nhẹ, đây là dấu hiệu anh đang tức giận. Lúc này anh vẫn khẳng khẳng không nhìn cô, như kiểu cô đã làm chuyện khiến cho anh không thể chịu được, ngay cả đụng chạm cũng không cho cô chạm vào mình!

Hiểu Tình giật mình đứng đó, ý nghĩ trong đầu nhảy nhót. Nhưng cô không thể nào tin được, Gia Minh đang tức giận vì thấy cô thân mật với Lâm Lăng? Hay chỉ là ham muốn chiếm hữu thuần túy tác oai tác quái?

Bất kể là gì, cũng đủ chứng minh Gia Minh không phải hoàn toàn vô cảm với thế giới bên ngoài?

Dường như anh cũng có cảm xúc như người bình thường.

Tiếng động thực sự quá lớn, mẹ chồng nhanh chóng chạy tới, tất cả mọi người đều bị dọa,

quản gia lập tức gọi điện thoại cho bác sĩ Hà.

Hiểu Tình muốn thử đến gần anh lần nữa, lại bị mẹ chồng nhanh hơn một bước ngăn cản, bà cầm hai tay Gia Minh, nhẹ giọng trấn an: “Không sao, ta bảo bọn họ ra ngoài hết, có phải gây ồn cho con không?”

***

Hành lang rất lạnh, bên ngoài chợt nổi gió, Hiểu Tình lại kiên trì đứng ở cửa. Cô ôm cánh tay, ánh mắt vẫn sững sờ nhìn chăm chú vào cửa trước mặt, sau khi ngừng kể những việc xảy ra, trong lòng cô lại có chút vui sướng không tả được.

Gia Minh như vậy, có phải chứng minh rằng khả năng anh chữa khỏi rất lớn? Trong lòng anh cái gì cũng biết, chỉ là không có cách nào biểu đạt mà thôi.

Nhưng nghĩ như vậy, cô lại cực kỳ thương anh. Người bình thường buồn bực đau khổ, đều có thể đem phần uất trong ngực phát tiết ra ngoài, hoặc là khóc lóc voi bót hậm hực, nhưng Gia Minh không làm được, khó chịu không vui, anh chỉ có thể giấu trong thế giới của chính mình.

Hiểu Tình cứ đứng ở cửa phòng chịu đựng giày vò chờ đợi bác sĩ Hà đi ra, may mắn cửa phòng mau chóng mở, bác sĩ Hà đương độ trung niên, kính viền vàng trên mũi, bộ dáng chuyên nghiệp.

Ông đứng ở cửa vẫy vẫy tay với cô, ý bảo cô qua đó.

Hiểu Tình hơi do dự và khần trương, sợ lại kích thích đến Gia Minh, nhưng cô cũng rất muốn gặp anh.

Bác sĩ Hà nhìn ra cảm xúc mâu thuẫn trong lòng cô, không khỏi nở nụ cười nhẹ nhàng: “Cậu ấy không sao, cô vào đi.”

Nghe xong lời này, Hiểu Tình mới buông lỏng tâm tình đi vào, Gia Minh đã bình tĩnh hơn, ngồi ngay thẳng trên ghế sofa, thậm chí ánh mắt còn dõi theo bước chân cô.

Có đôi khi phản ứng hoá học giữa người và người thật kỳ diệu, trước kia Hiểu Tình và Gia Minh đối diện với nhau rất rất nhiều lần, nhưng lần này cảm giác tìm đập rộn lên rất rõ rệt. Gần đây mỗi lần ở gần anh, tim cô đều run lên như vậy.

“Gia Minh cũng biết giận dữ, cô đừng xem thường cậu ấy, tình tình cậu ấy thế mà lại rất xấu đó.”

Bác sĩ Hà dùng giọng điệu thoải mái miêu tả Gia Minh, ông đẩy đẩy kính mắt, lại nhẹ giọng nói với cô: “Gần đây tình hình cậu ấy rất tốt, rất vui vẻ trao đổi với tôi, chứng ngại ngôn ngữ có gặp cũng không làm gì được, nói chung là cần mở miệng nói chuyện là hết bệnh thôi. Tôi nghe nói ngài Chung muốn đưa cậu ấy đến Hà Lan, vị chuyên gia đó rất có uy tín trong ngành, mọi người hãy mạnh dạn thử xem, đừng bỏ qua cơ hội trời giúp này.”

Hiệu Tĩnh trợn mắt gật gật đầu, ngay cả bác sĩ cũng đã nói như vậy, có lẽ hành trình đến Hà Lan lần này thực sự sẽ cho Gia Minh một khởi đầu tốt. Nghĩ tới Bắc Bắc, cô không khỏi lo cho Văn hào.

Đưa bác sĩ Hà xuống tầng xong Hiệu Tĩnh mới quay lại tìm Gia Minh, anh đang ngồi đọc sách, thấy cô vào liền hơi nâng mắt.

Hiệu Tĩnh đi qua ngồi cạnh anh, cẩn thận nhìn anh: “Anh đang giận em đúng không? Sau này em sẽ không gặp lại người kia nữa.”

Nói hết câu, cô cảm nhận được rõ ràng lông mi Chung Gia Minh gật gật, nhưng anh vẫn cúi đầu không nhìn cô. Cô đành phải nghiêng đầu nhẹ giọng nói với anh: “Văn chưa hết giận sao? Anh không để ý tới em, em sẽ rất buồn.”

Quả nhiên lời này có sức sát thương lớn, Chung Gia Minh ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp nhìn cô chằm chằm.

Hiệu Tĩnh mím môi, trong mắt có ý cười thực hiện được ý đồ, vươn tay ôm cổ anh, từng chữ từng chữ nói với anh: “Em mãi mãi không rời xa anh, anh còn nhớ trước đây em đã nói gì không? Em sẽ chờ anh, ở bên anh, nghe anh nói câu đầu tiên.”

Ánh mắt lặng yên của anh rơi trên mặt cô, như nghe thật sự chăm chú, anh có hiểu hết ý trong lời cô nói không?

Hiệu Tĩnh lại dừng một chút, bỗng nhiên chồm lên hôn thật nhanh lên khóe môi anh, ánh mắt Gia Minh thế mà lại sáng lên bất thường, cô cho rằng đây chỉ là ảo giác của mình mà thôi.

Hiệu Tĩnh tựa đầu vào bả vai anh, ánh mắt rơi trên sách anh đang cầm, tự nhiên không nín nổi cười: “Đồ ngốc, anh cầm ngược sách rồi.”

Anh bình tĩnh cầm lại, trên mặt không chút biến hóa.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, Hiệu Tĩnh và anh dựa sát vào nhau, nhẹ nhàng ngủ mất.

Dù cho để hiểu được thế giới của anh cô phải nỗ lực cố gắng rất nhiều, có những khía cạnh thấy chân tay luống cuống, thậm chí bất lực, nhưng Hiệu Tĩnh vẫn cực kì hưởng thụ sự ngọt ngào hạnh phúc này.

Cô đang đắm chìm trong hũ mật tự tưởng tượng ra, cơ thể bên cạnh chợt gật gật. Sau đó hai tay anh lật người cô, thật đứng đắn nghiêm túc học hỏi động tác lúc nãy của cô, cúi đầu chạm môi cô thật nhanh.

Hiệu Tĩnh hóa đá trong nháy mắt, mắt không dám chớp, vừa rồi thật sự không phải ảo giác của cô đúng không? Gia Minh anh ấy... Chủ động hôn cô sao?

Tuy cho rằng anh cũng không hiểu rõ hàm nghĩa của việc hôn, hoặc chỉ là bất chước động tác của cô, nhưng Hiệu Tĩnh vẫn cảm thấy rất vui vẻ, có cảm giác tràn đầy hạnh phúc. Cô càng thêm chờ mong vào hành trình đến Hà Lan, quả nhiên tình hình Gia Minh đã tốt lên!

***

Vì quyết định ra nước ngoài, mọi chuyện công ty Hiệu Tĩnh đều giao cho chị Vi. Chuyện Bắc Bắc đi cùng tự nhiên có thay đổi, khi cha chồng nói với cô sẽ không đưa Bắc Bắc đi cùng, cô không chỉ một lần hoài nghi có ẩn tình đằng sau.

Nhưng mặc kệ hết thảy, Văn hào có thể ở bên Bắc Bắc, tóm lại Hiệu Tĩnh vẫn vui vẻ. Cô chuẩn bị hành lý cho bé con, bé con thật là hiểu chuyện không làm âm ỉ, chỉ đứng sau lưng cô hỏi: “Lúc mẹ và ba trở về, ba có thể nói chuyện đúng không ạ?”

Động tác trong tay Hiệu Tĩnh ngừng một chút, đương nhiên cô không dám mạnh mẽ bảo đảm, đáy lòng lại lờ mờ tồn tại hi vọng xa vời này, chỉ có thể mơ hồ không rõ gật gật đầu: “Đến lúc đó chắc chắn ba sẽ tốt hơn bây giờ.”

Bắc Bắc cười tí mắt: “Vậy là tốt rồi, hai người đi bao lâu cũng đừng lo cho con, nhớ gọi điện cho con nhé.”

Khó có được đứa bé hiểu chuyện như vậy, Hiệu Tĩnh bế bé lên, hôn thật mạnh lên gương mặt béo mập của bé: “Bảo bối thật ngoan, mẹ yêu con.”

“Con cũng yêu mẹ.” Bắc Bắc ôm cô cô, cũng hôn cô một cái: “Mẹ thay con chăm sóc ba thật tốt nha mẹ, à, đừng để ba đi lạc, cũng đừng để ba một mình, tới đó nhất định ba sẽ không quên.”

Hiệu Tĩnh nhìn bé con lo lắng trùng trùng, trong lòng tràn đầy ấm áp, trẻ con có thể mang đến tình cảm không cách nào hình dung. Nếu có thể, cô rất mong mình và Gia Minh có thể có một đứa con, là con thuộc về họ.

Ngày ra đi, cảm xúc Gia Minh không tốt, anh không thích rời xa chỗ quen thuộc, dọc đường đi đều nắm chặt tay cô. Hiệu Tĩnh cười dịu dàng an ủi anh: “Có em và cha mẹ đây mà.”

Ánh mắt Gia Minh quét một vòng trên người mọi người, sau cũng vận mi nhìn Hiệu Tĩnh, dừng lại không chịu đi tiếp.

Hiệu Tĩnh suy nghĩ tỉ mỉ một vòng, thăm dò hỏi anh: “Anh đang tìm Bắc Bắc à?”

Bình thường bé con cũng quán Chung Gia Minh, tuy nhiên hình thức bọn họ ở chung không giống với cha con nhà khác, nhưng hiển nhiên anh cũng có cảm tình với bé con kia!

Gia Minh nhất định đứng yên không chịu đi, thậm chí lôi kéo cô chuẩn bị quay về tìm bé con. Động tác bước bình của anh làm cho nội tâm Hiệu Tĩnh mềm mại, ngăn anh lại: “Bắc Bắc còn phải đến trường, tuổi lại nhỏ, đi qua sẽ không thích ứng được. Chúng ta đến đó sẽ thường xuyên gọi điện thoại, cũng có thể gọi video.”

Chung Gia Minh vẫn hơi buồn bực, Hiệu Tĩnh nói mãi anh mới chịu nghe lời.

Lát sau Hiệu Tĩnh lại lặng lẽ nhìn anh một cái, nếu bọn họ có con, nhất định Gia Minh sẽ thương bé, chắc chắn anh sẽ là người ba tốt

Sân bay khắp nơi đều là người xa lạ, tạp âm ồn ào làm cho Gia Minh rất khó chịu, thế nên anh càng ý lại Hiệu Tĩnh, cô đi đâu cũng đi theo. Hiệu Tĩnh rất hưởng thụ điều này, cũng vô cùng kiên nhẫn, nhìn anh an tĩnh ngồi bên cạnh mình uống nước, ý cười trên mặt cô không tắt, còn thường xuyên nói đùa cùng anh để anh thả lỏng.

“Đến đó, anh nhớ phải tặng em hoa Tulip biết không? Anh chưa bao giờ tặng em hoa.”

“...”

“Thôi, em tự chọn tự trả tiền, như vậy thật ngốc... người khác thấy được sẽ cảm thấy buồn cười.”

“...”

“Anh nắm thử cái này, hương vị không tệ lắm, nhỉ?” Hiệu Tĩnh làm bầm lẫu bẫu, tuyệt không để ý ánh mắt khác thường chung quanh, bản thân thoải mái vui vẻ nói chuyện phiếm cùng Gia Minh.

Gia Minh cũng nghe lời há mồm nếm bánh ngọt cô đưa qua, tiếp theo liền không thể vấn hồi, cứ quán Hiệu Tĩnh dứt anh ăn, sau cùng còn lấy thìa trong tay cô, học dáng vẻ cô xúc cho cô một miếng.

Hiệu Tĩnh nghĩ đến hai người ăn chung một cái thìa, hai má lại bắt đầu hơi hơi đỏ lên, người này không phải thích sạch sẽ sao? Mà sao gần đây lại thích bắt chước cô! !

Nhìn hai người thân mật, ngay cả cha chồng hiếm khi nói đùa cũng khen ngợi cô: “Hiệu Tĩnh kỳ thật rất kiên nhẫn với Gia Minh, điểm này rất khó được, bà nên đối xử với nó tốt một chút.” người nên đối năng tốt chút.”

Mẹ chồng nghe vậy liếc nhìn hai người một cái, ngậm lấc đầu: “Tôi không xem trọng, đời còn dài, ông cũng không phải không biết lúc trước vì sao nó đồng ý gả cho Gia Minh.”

“Bà là đang thành kiến.” Ông Chung thờ dãi, cúi đầu xem tạp chí không để ý tới bà nữa.

Chung phu nhân chống cằm vẻ mặt đáng tiếc: “Gia Minh lại chỉ thân cận nó, nếu có người thứ hai để chọn, tôi tuyệt đối không suy xét đến nó.”

“Cho dù có người thứ hai để chọn, con trai của bà cũng không nhất định thích người đó.”

Chung phu nhân cũng cúi đầu xem báo, vẫn không nhận được nói: “Tôi không tin, ông cho là Gia Minh yêu nó sao? Gia Minh đâu có biết tình yêu.”

“Hừ - -” Ông Chung tương đối khinh thường hừ lạnh một tiếng, sâu xa khó hiểu liếc nhìn bạn già một cái: “Bà thì biết cái gì.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Anh vốn đa tình (tám)

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ (chân thành cảm ơn con bạn gấu chó đã làm hộ tao 3)

Bầu trời Amsterdam đang mưa, may có người chờ đón ở sân bay, là một cô gái trẻ tuổi, xem ra là rất thân thuộc với hai vị nhà họ Chung.

“Bác trai, bác gái, đã lâu không gặp.”

“Linh Lung?” Hình như Chung phu nhân rất bất ngờ, ý cười trên mặt không kiềm chế được, thậm chí còn thân mật ôm đối phương: “Vài năm không gặp,

ta không nhận ra cháu rồi, thật sự là càng ngày càng đẹp.”

Thì ra là người quen cũ, Hiểu Tĩnh không kìm được nhìn cô gái kia, đáng vẻ vô cùng thanh tú, vóc dáng thon thả, nụ cười cuốn hút. Cô ta nói đùa vài câu với cha mẹ chồng, bỗng nhiên đưa mắt nhìn về phía hai người.

Cô ấy lập tức đi đến, nhìn Hiểu Tĩnh vuốt vuốt cằm, nhanh chóng quay sang mỉm cười với Gia Minh: “Chung Gia Minh, còn nhớ em không?”

Gia Minh lại không có phản ứng gì, chỉ thờ ơ nhìn cô ta.

“Thật là không có lương tâm” Linh Lung thề lười, giả bộ hờn giận: “Tốt xấu chúng ta cũng là người đồng cảnh ngộ nha, mệt cho em còn nhớ đến anh.”

Hiểu Tĩnh không biết vì sao, bỗng nhiên trong lòng cực kỳ không thoải mái, chắc là do từ trước đến nay chưa có người khác phải nào tỏ ra thân thiết với Gia Minh như vậy...

“Cháu biết đấy, nó vẫn thế này.” Chung phu nhân mở miệng phá vỡ cục diện bế tắc, khẽ thở dài một cái: “Cũng không biết lần này có thể khá hơn không.”

Người cũng như tên, quả nhiên Linh Lung có trái tim lạnh lợi ngọt ngào, nói chuyện khiến cho hai người già vui vẻ, mau chóng an ủi Chung phu nhân: “Nhất định sẽ tốt lên, vị bác sĩ này rất nổi tiếng, nếu Gia Minh được gặp ông ấy cùng cháu, chắc sẽ sớm khỏi.”

“Mong là như lời cháu nói.” Đáng vẻ Chung phu nhân tâm sự nặng nề.

Linh Lung mỉm môi cười cười, tầm mắt lại tập trung trên mặt Hiểu Tĩnh. Cô ta chưa thực sự chào hỏi với Hiểu Tĩnh, lúc này chủ động vươn tay ra, nói: “Nhất định cô là Hiểu Tĩnh rồi, tôi là bạn của Gia Minh, không đứng, xem như người cùng phòng bệnh đi, trước kia cùng do một bác sĩ chữa.”

Thật sự Hiểu Tĩnh chưa bao giờ biết tồn tại một người như vậy, cũng không biết thì ra trước kia Gia Minh đã từng sang Hà Lan tìm thầy chữa bệnh, nhưng cũng đúng thôi, nhà họ Chung vì chuyện của anh đã nghĩ đủ mọi cách.

Cô cũng vươn tay bắt tay đối phương, biểu hiện đủ lễ phép chân thành: “Rất hân hạnh được biết cô.”

“Tôi phải nói câu đó mới đúng.” Đôi mắt Linh Lung hơi hơi cong lên, có vẻ như thật sự vui vẻ: “Tôi vẫn luôn tò mò cô gái có thể thân mật với anh ấy trông như thế nào. Bây giờ thấy rồi, quả là cực kỳ đặc biệt.”

Qua nét mặt của cô ta cô thật sự không nhìn ra ý tứ khác trong lời nói này, Hiểu Tĩnh cũng chỉ nhẹ nhàng cười không nói tiếp.

Không biết vì sao, cô có cảm giác rất không tốt với Linh Lung.

***

Linh Lung trực tiếp đưa mấy người về biệt thự nhà mình, cả ngôi nhà to như vậy chỉ có cô ta và quân gia sống. Đường như cha mẹ chồng không thấy có gì không được, đã sớm sắp xếp hành lý vào phòng nghỉ ngơi.

“Hai người... Ở cùng nhau sao?” Lúc Hiểu Tĩnh mang hành lý vào phòng, bỗng nhiên Linh Lung đứng sau lưng cô đặt câu hỏi.

Đôi mày Hiểu Tĩnh nhăn lại, không nhịn được quay đầu nhìn đối phương, hỏi ngược lại: “Có vấn đề gì sao?” Bọn họ là vợ chồng, không ở cùng một chỗ mới là lạ chứ?

Linh Lung nhún vai, ý cười trên mặt có vài phần miễn cưỡng: “Không thành vấn đề, xem ra Gia Minh tốt hơn trước kia nhiều.”

Sau khi đóng cửa phòng, ý cười trên mặt Hiểu Tĩnh mới dần dần chìm xuống. Có lẽ thật sự là cô đa nghi? Nhưng sao lại thấy ánh mắt Linh Lung nhìn Gia Minh rất lạ? Cô buồn bực nhìn người đàn ông trước mắt, Gia Minh cũng thấy lạ nhìn chăm chăm cô, như là đang khó hiểu cô cú đứng chỗ kia làm gì?

“Em...” Hiểu Tĩnh cười trừ, chỉ chỉ phòng tắm: “Anh đi tắm trước đi, em dọn hành lý đã.”

***

Có lẽ do thay đổi hoàn cảnh xa lạ, Gia Minh cũng không làm theo luôn, ngược lại cùng cô cắt xong hành lý, sau đó học bộ dạng của cô lấy hết áo khoác mang ra, treo chỉnh tề thành một hàng trong tủ treo quần áo.

Hiểu Tĩnh nhìn bộ dáng của anh không nhịn được cười, đột nhiên có cảm giác rất thú vị, mọi phiền muộn lúc trước đều bị quét sạch. Đây cũng có thể coi như là một phương thức Gia Minh muốn biểu đạt sự quan tâm đối với cô phải không?

Làm xong hết mọi thứ, cô không nhịn được nheo nheo mắt Gia Minh, cố tình trêu chọc anh, “Không nghĩ tới Gia Minh của chúng ta lại sẵn sàng như vậy.”

Gia Minh như là hiểu được cô đang khen mình, mang tai có một chút ửng hồng, cũng giơ tay lên bóp mũi cô. Hiểu Tĩnh sùng sốt một chút, sau đó nổi lên ý muốn chơi đùa, lại đưa tay chọc chọc gò má anh, “Chung Gia Minh, không nghĩ tới anh còn có hồng nhan tri kỷ cơ đấy, anh thực sự không nhớ có cô ấy chút nào sao?”

Gia Minh lại bắt chước động tác của cô chọc chọc vào má cô, trong mắt mờ hồ có chút vui vẻ, đại khái cũng cảm thấy chơi như vậy rất vui.

Hiểu Tình bĩu môi một cái, không tiếp tục hỏi nữa, mà hỏi cũng không có kết quả gì, chỉ là lúc này bỗng nhiên cô phát hiện, bản thân mình cũng không hiểu rõ Gia Minh như vậy.

Thu xếp mọi thứ ổn thỏa xong, Hiểu Tình mở nước cho Gia Minh đi tắm, cô mới thay xong quần áo thì đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên, mở cửa ra xem, quả nhiên Linh Lung đứng ở đó.

Trong tay cô ta bung cái khay, trên mặt mang một chút áy náy, “Có phải làm phiền đến mọi người? Tôi nhờ quản gia nấu chút canh gừng, cô biết đó vị chuyên gia kia rất khó hện, tôi sợ Gia Minh cảm lạnh sẽ ảnh hưởng đến trị liệu.”

Hiểu Tình nhìn dáng vẻ thuần lương vô hại của cô ta, chân mày nhũu càng sâu hơn, lưỡng lự chốc lát vẫn nuốt tất cả lời muốn nói vào bụng, thuận tay nhận cái khay, “Đề cô bận tâm như vậy thật ngại quá, tôi thay mặt Gia Minh cảm ơn cô.”

Linh Lung đứng đó, nhưng tầm mắt lại lướt qua cô nhìn xung quanh, cuối cùng không thu hoạch được gì ánh mắt rừ xuống có chút thất vọng, nhỏ giọng nói “Ngủ ngon.”

Đêm nay Hiểu Tình ngủ cũng không được ngon, không biết do lạ giường hay là cái gì khác, cô nằm trần trọc trên giường, liên tục nghe tiếng mưa rả rích bên ngoài khó mà ngủ được. Trong đầu lúc nào cũng hiện ra hình dáng Linh Lung, thực ra Gia Minh thế này, cũng không có nghĩa là không thể có bàn bè khác, huống chi đối phương cũng chỉ có chút biểu hiện quan tâm Gia Minh mà thôi, sao cô lại nhỏ nhen như vậy?

Hiểu Tình biết mình gần đây có chút kì quái, phải chăng là...

Đột nhiên bên hông căng thẳng, lan tràn tới cảm xúc ấm áp, nghiêng người nhìn qua bên, hóa ra Gia Minh cũng chưa ngủ, lúc này đang mở to đôi mắt đen nhánh lặng yên nhìn cô.

“Em gầy ảm ỉ cho anh à?” Hiểu Tình thấp giọng hỏi, lật người đối mặt với anh.

Gia Minh đặt tay của cô ở trước ngực, vừa vặn là vị trí trái tim anh, nơi đó “thịch thịch”, truyền đến từng nhịp đập có quy luật.

Hiểu Tình không nhịn được cười một tiếng, sà gương mặt gần lại lồng ngực anh, nơi đó ấm áp rắn chắc, luôn cho cô cảm giác dễ chịu yên lặng. Cô nhắm mắt lại khe khẽ thở dài, “Động tác thế này, em có thể hiểu thành...”

Cô ngược mắt nhìn sâu vào đôi mắt sâu thẳm của anh, nhẹ giọng nỉ non, “Anh là muốn nói cho em biết, tất cả đã có anh?”

Tiếng mưa ngoài cửa sổ nhỏ dần, trong phòng cực kỳ an tĩnh, Gia Minh vẫn yên lặng nhìn cô.

Hiểu Tình không kìm được ngẩng đầu lên, hôn lên cằm anh một cái, vòng tay bên hông anh cũng chặt hơn, độc chiếm sự ôn nhu này của anh, ông trời có chia vòng tay này cho người khác hay chăng? Cô vừa nghĩ tới khả năng này, tự nhiên cảm thấy khó chịu lạ thường.

***

Đến ngày hẹn với vị chuyên gia kia, ngoại trừ mấy người Linh Lung cũng đi theo, cô ta vẫn cười giải thích nói: “Dù sao tôi cũng không có việc gì, không bằng cùng đi luôn, tôi cũng quan tâm đến tình hình của Gia Minh.”

Vị chuyên gia kia là người Hoa, thoát nhìn tuổi cũng không lớn, dáng vẻ ngoài bốn mươi tuổi, họ Lưu, nhìn vô cùng uy nghiêm. Hiểu Tình luôn nghi ngờ người uy nghiêm như thế này, rốt cuộc làm thế nào trao đổi với bệnh nhân?

Bác sĩ Lưu nhìn qua lý lịch của Gia Minh, liền nói với mấy người: “Tôi hy vọng bất kể trị liệu như thế nào, mọi người đều có thể toàn lực phối hợp, mọi người đã tìm được tôi, chính là công nhận thành tích trước kia của tôi, như vậy xin tin tưởng năng lực chuyên nghiệp của tôi. Tôi không thích người khác can thiệp tới bất kỳ quyết định nào của tôi.”

“Ông ta có thực sự được không?” Từ phòng làm việc đi ra, dáng vẻ Chung phu nhân nặng nề hoài nghi. “Sao tôi cảm giác ông ta là lạ.”

“Yên tâm đi, bác gái.” Linh Lung kéo cánh tay Chung phu nhân, âm thanh ấm áp trấn an nói, “Cháu đã tìm người nghe ngóng, bác sĩ Lưu này thực sự rất giỏi, mặc dù có chút cứng nhắc, thế nhưng lại rất nhiệt tình.”

“Vậy sao?” Chung phu nhân nghe cô khuyên như vậy, quả thực trong lòng đã buông lỏng không ít, vừa cười vừa vỗ mu bàn tay của cô ta, “Không nghĩ tới cháu lại cẩn thận như vậy, lần này thực sự làm phiền cho cháu.”

“Ngần vạ lần đừng nói vậy.” Linh Lung khoát tay một cái, ngượng ngùng nở nụ cười, “Đại khái vì trước đây cháu cũng như vậy, cho nên thực sự vô cùng hi vọng Gia Minh tốt lên. Cháu cũng rất hiểu cảm giác của mọi người, cho nên đừng khách khí.”

Hiểu Tình đứng ở phía sau hai người, từng chữ đều nghe rõ, so với lúc trước khi Linh Lung đến, mình đích thực là miệng vụng về, cho tới bây giờ cũng chưa biết cách làm cho mẹ chồng vui.

“Coi như những lời này từ miệng em nói ra, mẹ chồng vẫn không thích, như cũ.” Lúc nghe được tin này, chị Vi sắc bén một lời đâm thủng.

Hiểu Tình âm thầm thở dài, “Em biết, chẳng qua người so với người, em quả thực không tí mĩ như Linh Lung.”

“Còn phải tí mĩ như thế nào nữa? Không phải miệng nói một chút là hay, em sáu năm đều hành động vì Chung Gia Minh.” Chị Vi lại nhai nói xong, đột nhiên ngừng lại nghỉ ngơi, “Không đúng, sao cái gì em cũng so sánh với cô ta?”

Hiểu Tình thở một hơi, ngượng ngùng cười một cái, “Đúng vậy, sao cái gì em cũng so với cô ta, thật kì quái.”

Chị Vi liếc mắt, “Ngu ngốc, rõ ràng thế còn không biết, rõ ràng là em thích Chung Gia Minh rồi.”

Hiểu Tình khó tin tròn to mắt, chị Vi lại ném tới một ánh mắt khinh bỉ, “Khó tiếp thu vậy sao? Ngược lại em cũng không có ý định ly hôn với cậu ta, thế thì yêu thôi.”

Sau khi tắt video, Hiểu Tình vẫn còn giật mình thật lâu chưa hoàn hồn lại. Cho nên khi thấy anh đề ý Linh Lung, không phải bởi vì muốn độc chiếm Gia Minh, mà là bởi vì... yêu?

Hiểu Tình nghĩ thế nào cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, thời gian cô và Gia Minh biết nhau thực sự quá lâu, hơn nữa mấy năm gần đây giống như người thân vừa giống như bạn bè ở chung, đã sớm không phân biệt rõ đối với hần là cảm giác gì rồi.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, sự khác thường của chính mình trong thời gian gần đây, thực sự giống như là tình yêu.

Suy nghĩ cẩn thận những điều này, trong lòng cô lại có chút ngọt ngào nho nhỏ, cái cảm giác này rất kì quái, bọn họ rõ ràng kết hôn nhiều năm như vậy, nhưng bây giờ lại giống như mới bắt đầu yêu đương vậy.

Hiểu Tình xuống tầng tìm Gia Minh, bây giờ mỗi khi nghĩ đến anh, nụ cười trên mặt cô liền không tự chủ xuất hiện

Nhưng mà trong phòng khách lại không thấy người, cô nghỉ ngơi tìm một vòng, kết quả vẫn không thấy bóng dáng anh, sau đó vẫn là quản gia có tâm nói cho cô biết, “Chung tiên sinh, cậu ấy cùng cô Linh Lung đi ra ngoài rồi.”

“...”

Hiểu Tình ngăn người tại đó, suýt nữa tưởng mình nghe nhầm, cho tới bây giờ Gia Minh sẽ không đi ra ngoài cùng người khác, ngoại trừ cô và bố mẹ chồng. Thậm chí cô còn hoài nghi là Linh Lung tự ý bắt Gia Minh đi, nhưng khả năng này hơi thấp một chút, Gia Minh cứng nhắc như vậy...

Dường như là nhìn thấu tâm tư của cô, quản gia vừa cười nói bổ sung: “Cậu Chung hình như muốn tìm thứ gì đó.”

Gia Minh muốn tìm cái gì, không thể nói cho cô biết sao? Huống hồ trong lòng anh nghĩ gì, Linh Lung có thể đoán được sao? Điều này khiến Hiểu Tình cảm thấy ít nhiều có chút mất tinh thần. Cô đợi trong phòng không có việc gì, lấy sách xem vài trang liền không có tâm tình, nằm thành hình chữ đại trên giường, nhìn trần nhà thất thần.

Hai người bọn họ đều trải qua những việc giống nhau, có “tiếng nói chung” cũng là bình thường. Ngược lại là cô, đối với Gia Minh toàn bộ ý tưởng đều dựa vào suy đoán. Lúc trước mới đến có lẽ do không gặp quá lâu, cho nên Gia Minh có chút bài xích với Linh Lung, đợi vài ngày sau quen thuộc, có lẽ sẽ có càng nhiều sở thích chung hơn chẳng!?

Hiểu Tình cảm giác được ngực buồn bực khó chịu, trước đó một giây cô vừa mới xác định được tình cảm của mình, mà giờ khắc này lại phát hiện, vừa rồi lại là một hồi yêu thương không kết quả.

Mãi cho đến khi trời tối đen Gia Minh mới trở về, thời điểm Hiểu tình nghe được tiếng bước chân, bực bội quay lưng lại. Biết rõ nổi giận với anh không có ý nghĩa gì, nhưng cô vẫn không khống chế được, thậm chí trong lòng còn tràn đầy tủi thân trách móc.

Sau đó rất nhanh chớp mũi liền truyền tràn đầy một hương thơm lạ kì, Hiểu Tình mở mắt ra, đập vào mắt là một bó hoa Tulip xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Anh vốn đa tình (chín)

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Bỗng dung đầu óc trống rỗng, Hiểu Tình ngồi dậy, sững sờ nhìn người trước mặt. Ánh mắt anh trong suốt, vẻ mặt thuần túy thiên lương, hình như sót ruột không thấy cô phản ứng, lại nâng bó hoa về phía trước.

Hương thơm xông vào mũi, cuối cùng Hiểu Tình cũng phục hồi tinh thần, chậm chạp vươn tay đỡ đóa Tulip căng phồng.

Đóa hoa vẫn vương lại những giọt sương trong suốt, hoa rất tươi, dường như là mới hái. Thật đẹp, đến bây giờ cô mới biết, có loài hoa lại có thể đẹp đến thế này...

“Anh cố ý, mua cho em sao?” Hiểu Tĩnh cố nén cảm xúc đang cuộn cuộn trong lòng, nhưng không thể kìm chế được rung động, từ lúc thấy anh trái tim cô cứ đập loạn không theo nhịp nào.

Thì ra cô hiểu lầm anh, suy nghĩ anh đơn thuần như thế, cô lại luôn dùng nhân thế phức tạp để đo lòng anh.

Cảm xúc trên mặt Gia Minh không rõ ràng, đôi mắt lại hằm ằm nhiều dịu dàng. Hiểu Tĩnh đặt hoa trên ghế, ôm lấy anh, trong lòng đã sớm cảm động xen chút áy náy.

một đôi mắt lại ằm ằm tràn đầy ôn nhu. Hiểu Tĩnh đem hoa đặt ở giường ghế thượng, thân thủ ôm trụ hân, trong lòng đã áy náy lại cảm động.

Anh đi theo Linh Lung, thì ra là để mua hoa cho cô, là vì câu nói đùa lúc trước. Không gì có thể khiến cô rung động hơn thế này, có người sẵn lòng nhớ kĩ vài ba lời nói tùy tiện của cô, mình chứng rằng anh thật sự quan tâm đến cô.

“Đồ ngốc này.” Hiểu Tĩnh ôm chặt cổ anh, mặt dán sát vào da thịt hơi lạnh của anh.

Trên người anh ngoài mùi thơm quen thuộc của cơ thể, còn có thêm mùi đất nhàn nhạt, Hiểu Tĩnh nghi ngờ ngửi ngửi cần cổ anh, lại cầm hai tay lên xem xét. Thế nhưng lại nhìn thấy lòng bàn tay vốn trắng nõn trắng nà nay lại có vài vết xước, hình như là bị thứ gì đó cứa vào, miệng vết cắt còn có máu đỏ tươi.

Trái tim Hiểu Tĩnh căng thẳng, vội mở miệng hỏi anh: “Thế này là sao?”

Anh không trả lời cô, cứ thế rút tay về.

“Lúc hái hoa bị thương.” Linh Lung tay cầm hòm thuốc đứng ở cửa, ánh mắt âm trầm khó đoán.

Cô đặt hòm thuốc lên giường, nhìn thật sâu vào mắt Hiểu Tĩnh nói: “Lúc cô làm việc, anh ấy cứ ngồi nhìn chăm chăm hoa tulip trên bàn ăn, tôi cho rằng anh ấy cảm thấy hứng thú, liền nói rằng có thể đưa anh ấy đến tận vườn hái hoa.”

Linh Lung rất ít khi nghiêm túc như vậy, Hiểu Tĩnh bất ngờ nhìn cô, lại nghe cô nói: “Tôi dẫn anh ấy đến gặp một chú trồng hoa, Gia Minh học rất nhanh, sau đó nhất định muốn tự mình cắt hoa, còn bị mấy cây bên cạnh đâm vào tay. Không ngờ... hoa hái là vì cô, khó trách vì sao anh ấy cẩn thận như vậy, dọc đường đi không cho phép bất kì ai chạm vào.”

Hiểu Tĩnh càng nghe càng cảm động không thôi, lại nhìn vết thương trong bàn tay anh mà vô cùng đau lòng, thật cẩn thận thổi thổi vào tay anh: “Đau không?”

Ánh mắt Linh Lung phức tạp nhìn hai người một cái, lấy thuốc mỡ ra, đôi giọng ảm áp nói với Gia Minh: “Em xoa thuốc cho anh nhé, vừa rồi còn dính nước, cẩn thận nhiễm trùng.”

Hiểu Tĩnh ngẩng đầu nhìn cô ấy, vừa định nói “Đề tôi”, thuốc mỡ trước mặt chợt bị người lấy đi.

Gia Minh đặt thuốc mỡ vào tay cô, mắt không chớp nhìn chăm chăm cô, ý tứ cực kỳ rõ ràng, muốn cô bôi thuốc cho anh.

Linh Lung bị lãng quên, đôi mắt ảm đạm rũ xuống.

Hiểu Tĩnh cảm thấy có lỗi, nhưng Linh Lung thông minh như thế, sau này chắc hẳn sẽ không tìm cách tiếp cận Gia Minh nữa?

Quả nhiên Linh Lung xấu hổ nở nụ cười, thuận thế rút tay về sau lưng, ra vẻ thoải mái mà nói: “Ài, thật đúng là không có lương tâm, mệt cho em còn cùng anh phơi nắng lâu như vậy. Hừ, về phòng liền trở mặt ngay.”

Cô đưa lưng về phía hai người phất phất tay, nhanh chóng bước ra ngoài.

***

Trong phòng tức thì yên tĩnh lại, Hiểu Tĩnh bôi thuốc cho Gia Minh, tâm trạng vẫn nhộn nhạo lên xuống. Cô giương mắt nhìn anh, phát hiện anh cũng đang nhìn mình chăm chăm, con ngươi đen bóng sâu thẳm như ẩn giấu điều gì đó. Cô cắn cắn môi, dừng lại động tác trong tay nhẹ giọng hỏi anh: “Anh... thích em không?”

Anh vẫn như vậy, chỉ biết nhìn cô, dù cho có bao nhiêu cảm xúc cũng không biết thể hiện ra thế nào.

Bỗng nhiên Hiểu Tĩnh luống cuống, cô nắm chặt tay anh, hơi thở dồn dập: “Gia Minh, nếu thích, anh hãy gạt đầu. Anh hiểu lời em nói đúng không?”

Cô muốn anh có thể tặng cô, khi cô nắn lòng anh liền an ủi, vậy thì cũng có thể hiểu rõ tình cảm của cô.

Nhưng Gia Minh không có phản ứng gì, nhưng hìn như là bị sự xúc động của cô dọa sợ, ánh mắt hơi khác thường. Hiểu Tĩnh còn muốn nói tiếp, anh đã nhanh chóng thu tay lại, xoay người sang chỗ khác không nhìn cô.

Gia Minh cũng có cá tính, tự đứng náo loạn giận dữ với cô, chắc là cảm thấy mình vừa làm một việc tốt như vậy lại còn bị cô ép hỏi “hung dữ”.

Hiếu Tĩnh nhìn anh bức bối, yw thức được bản thân quá vội vàng, liền ăn năn giật giật cổ tay áo của anh, mềm mỏng: “Thực xin lỗi, em quá sốt ruột rồi. Nghĩ đến việc anh có thể hiểu lời em, em lại nóng lòng muốn anh lập tức khỏe lên... Anh đừng giận, được không?”

Gia Minh vẫn đưa lưng về phía cô, cũng không biết có phải còn đang bức bối không.

Hiếu Tĩnh chân chò, nghiêng người, cố ý làm mặt quỷ chọc cười anh: “Gia Minh?”

Gia Minh thấy vẻ mặt méo mó của cô dọa sợ, mắt không chớp nhìn cô.

“Thấy vui không? Mũi của em có thể làm thế này, còn có thể thế này nữa.” Hiếu Tĩnh muốn anh vui vẻ, không thêm để ý hình tượng mỹ nữ của mình, vịn cái mũi thành các hình kì lạ.

Gia Minh mặt không đổi sắc nhìn, không biết qua bao lâu, bỗng nhiên cũng giơ tay làm mặt quỷ giống cô, sau đó thân nhiên đứng lên rồi đi, để Hiếu Tĩnh một mình hóa đá.

Cái mặt than nhần nhó, quả thực không thể đáng yêu hơn! Hiếu Tĩnh ngây ngốc nửa nhịp rồi gào theo bóng lưng anh: “Chung Gia Minh anh đứng lại đó cho em! Làm lại lần nữa, em muốn chụp lại! Anh có nghe thấy không?”

Bó hoa này có ý nghĩa đặc biệt với Hiếu Tĩnh, đây là hoa lần đầu tiên Gia Minh tặng cô, phải giữ thật cẩn thận. Cô tìm bình hoa nắn nót cắm vào, sau đó đặt lên bệ cửa sổ. Như vậy mỗi ngày mở mắt ra có thể thấy chúng dưới ánh mặt trời, giống như tình yêu của bọn họ, cũng có thể ngày càng rạng rỡ.

***

Từ khi xác định tình âm bản thân, Hiếu Tĩnh cực kì hưởng thụ từng phút từng giây bên cạnh Gia Minh. Cô sẽ tự mình xuống bếp nấu đồ ăn Trung Quốc cho anh, có khi bị cha mẹ chồng nhìn đến xấu hổ, đành làm cho ăn đồ ăn khuya. Cho dù là một bát mì đơn giản, Gia Minh cũng cũng rất nể tình ăn sạch sẽ, còn có thể chia đĩa cho cô, hai người ăn chung một bát.

Thi thoảng còn có thể đi đạp xe đạp đôi, Hiếu Tĩnh biết trước kia Gia Minh chưa từng đạp xe, liền đi mẩu cho anh xem, dù sao anh thông minh như thế, vừa nhìn sẽ biết thôi. Nhưng ai biết càng đạp càng thấy nặng, về sau cô mới biết, đứa bé Gia Minh kia lanh lợi nhưng lại quá lười, căn bản là không nhìn cô đạp thế nào, chỉ thanh thần thoái mái ngồi sau tận hưởng cảm giác cô chở đi.

Dù cho còn những sự cố nhỏ nhỏ, nhưng cuộc sống hai người chủ yếu vẫn là ngọt ngào vui tươi. Gia Minh vẫn thế, nhưng hai người ở chung thì khác, ngay cả ông bà Chung cũng dễ dàng nhận thấy.

“Sao tôi thấy, gần đây Gia Minh rất lạ.” Ánh mắt Chung phu nhân nhìn lên tầng trên, hoài nghi nhều mày.

Ông Chung bình tĩnh hơn, cũng không ngắt đầu lên tiếp tục đọc báo: “Có gì lạ đâu, chỉ không giống lúc trước thôi...”

“Nhưng tôi cảm thấy...” Gương mặt vốn không có biểu tình gì, bỗng nhiên sinh động hơn rất nhiều? Chung phu nhân lắc lắc đầu: “Tôi không nói không tốt, chỉ hơi lạ lạ. Ông xem hai người nó không có việc gì lại trốn trong phòng, cũng không biết đang bày trò gì.”

Chung phu nhân về mặt ghét bỏ, nhin không được thờ dài: “Loại bệnh này của Gia Minh, vốn là cần tìm người tính các rộng raic phóng khoáng bù lại, lần này xong rồi, hai người cả ngày cuộn một khối.”

Ông Chung cũng ngắt đầu nhìn tầng trên, ánh mắt hàm xúc không rõ nở nụ cười: “Bà thực sự không hiểu con trai mình chút nào.”

“Chuyện đó và hiểu con trai liên quan gì?”

Ông Chung không nói, khoe miệng lại ần ần ý cười.

Chung phu nhân còn đang tự nhủ: “Cả ngày mất đi mày lại, cứ như đang yêu đương, nhưng Gia Minh làm sao biết yêu...”

Ngoại trừ không có lời ngon tiếng ngọt, Hiếu Tĩnh vẫn cảm thấy mình cùng Gia Minh đang yêu đương. Giống như tất cả các cặp đôi bình thường khác, không thấy anh cô không chịu nổi, ở cùng anh phút phút giây giây đều thấy ngọt ngào, hình như làm gì cũng không thấy nhàm chán.

Hai người nằm trên giường đọc sách, Hiếu Tĩnh luôn mắt tập trung đánh giá anh, sau đó miêu tả gương mặt tinh tế của anh một lượt, hình như nhìn bao nhiêu cũng không đã. Chờ cô “tĩnh” lại, lại phát hiện anh cũng đang nhìn mình, ánh mắt kia có lẽ cũng không có ý gì đặc biệt, nhưng luôn khiến mặt cô cứ thế nóng bừng.

Rất nhiều khi, thậm chí Hiếu Tĩnh còn cảm thấy Gia Minh đang cố ý phóng điện với mình...

“Em dạy anh một trò chơi.” Hiếu Tĩnh nâng sách trong tay anh, tìm trong túi sách di động của anh.

Kì thực di động kia cơ bản là vô dụng, nhưng cha mẹ chồng lo lắng anh ở bên ngoài có chuyện, vẫn để trên người anh. Lúc này Hiếu Tĩnh nằm cùng một chỗ đối mặt với anh, gõ từng chữ trên bàn phím: “Chào Chung Gia Minh, em là Thạch Hiếu Tĩnh, là vợ anh...”

Lúc cô gõ mấy chữ này, tim bỗng loạn nhịp, lặng lẽ nhìn anh một cái, lại chậm rãi viết: “Anh có chuyện gì muốn nói với em không?”

Viết xong, cô nhét di động vào tay Gia Minh, về mặt chờ mong nhìn anh: “Anh làm theo em, sau đó muốn nói gì với em thì đánh chữ lên, được không?”

Đối với con số Gia Minh luôn nhanh nhạy, chơi trò chơi trên máy cũng rất giỏi, năng lực bắt chước rất tốt, mỗi lần Hiểu Tĩnh làm gì đều vô thức bắt chước theo. Hiểu Tĩnh cũng tin rằng anh biết cách gửi tin nhắn, kiên nhẫn chờ anh “nói” với mình chút gì.

Gia Minh vuốt ve những chữ cô gõ trên màn hình di động, lại không tiếng động nhìn cô.

“Đúng, làm giống như em vừa xong.” Hiểu Tĩnh có thể cảm thấy tim mình đập loạn không kiềm chế được, nếu Gia Minh có thể gõ ra lời muốn nói, có khác gì anh chính miệng nói với cô đâu.

Hiểu Tĩnh quay lưng, nói với người phía sau: “Anh muốn nói gì cũng được, em sẽ không nhìn trộm đâu.”

Thời gian chờ đợi lâu lắc, mỗi phút mỗi giây dường như đều dài ra, đến lúc Hiểu Tĩnh cảm thấy điện thoại rung lên, tim tựa như vọt lên cổ họng. Mà khi cô thấy những chữ hiện lên màn hình, tâm tình không giấu nổi thất vọng.

Chính xác là Gia Minh biết gửi tin nhắn, anh cũng rất thông minh, nhưng mấy chữ anh gõ, lại chính là mấy chữ cô vừa gõ lúc này....

Hiểu Tĩnh thấy anh mất trung về mặt đơn thuần vô tội, thậm chí có vài phần chờ mong nhìn mình, vẫn cố nở nụ cười: “Gia Minh thật thông minh, xem một lần là nhớ.”

Kỳ thật cũng không quá thất vọng, chỉ là thấy bản thân tự nhiên nảy ra ý nghĩ quá buồn cười, nếu Gia Minh dễ dàng chuyển biến tốt đẹp như vậy thì cần gì cha mẹ chồng vất vả mấy năm nay? Cô đặt điện thoại lên đầu giường, nhẹ nhàng thở ra.

Di động rất nhanh lại rung lên, Hiểu Tĩnh thắc mắc cầm lên thì thấy một biểu tượng mặt cười, cô ngạc nhiên liếc nhìn Gia Minh, anh đang nghiên cứu di động, dáng vẻ chuyên chú.

Là gửi nhầm à?

Một khắc sau di động lại rung lên một tiếng, trên đó lại là một biểu tượng, lần này là một đóa hoa.

Hiểu Tĩnh nhìn đã hiểu, có lẽ Gia Minh cũng hiểu vài chữ, nhưng anh chắc là không biết ý nghĩa thật sự của những chữ này? Ngược lại biểu tượng tương đối dễ hiểu, anh nhìn có thể nhanh chóng hiểu được.

Hiểu Tĩnh nhấp mấy môi, đáy mắt đều là ý cười, cô lấy điện thoại gửi cho anh một biểu tượng, quả nhiên anh lập tức đáp trả một biểu tượng khác.

Hai người lớn đứng cứ nhàn rồi nằm trên giường nhắn tin qua lại hết một ngày.

Hiểu Tĩnh thấy lòng mềm nhũn, chuyện này quả thực khó tin, về mặt anh vẫn vô cảm như trước, nhưng lại đang dùng cách thức kì lạ này nói chuyện cùng mình.

Thật thần kỳ.

Lại cực kỳ ngọt ngào.

Hiểu Tĩnh nghĩ, đây chính là yêu đi, giấy trước thiên đường, giấy sau có thể là địa ngục, lại luôn làm cho người ta vui vẻ chịu đựng.

***

Cuộc sống yên ổn trôi đi, thời điểm Gia Minh đi trị liệu, cô cảm thấy không còn lo lắng nhiều. Mỗi lần đi gặp bác sĩ Lưu, cha mẹ chồng nhất định muốn cùng đi, có mấy lần Hiểu Tĩnh phải ở nhà. Cô rảnh rồi sinh nhàm chán, quyết định đi dạo phố.

Nói là đi dạo phố, nhưng đồ mua gần như đều là mua cho Gia Minh, tình yêu quả là thứ rất kỳ diệu, thích một người, thật sự không có lúc nào là không nhớ đến anh.

Hiểu Tĩnh đi dạo cửa hàng thời trang nam, lúc chọn quần áo cho Gia Minh vô cùng cẩn thận, màu anh thích, hoa văn anh thích, nhãn hiệu anh thích, phong cách của anh, không có cái gì là không đề ý. Tuy rằng trước kia cũng hay mua quần áo cho anh, nhưng không hết lòng thế này, chỉ cầm một cái cả vật trong đầu đã ảo tưởng vô số lần dáng vẻ anh thất cả vật này, sau đó sẽ mặt hồng tim đập, thậm chí ngây ngô cười một mình

“Thưa cô?”

“A...,gợi lại tất cả hộ tôi.”

Hiểu Tĩnh đưa tất cả đồ đã chọn cho nhân viên, trên mặt đầy ý cười, cô đã bắt đầu chờ mong về mặt Gia Minh khi nhận chỗ quà tặng này rồi. Mà khi cô vừa ra khỏi cửa hàng, về mặt liền cứng ngắc, bởi vì cô gặp người không muốn gặp. .d.l.q..d

Lâm Lăng đuổi theo đến tận đây, thật khiến người ta bất ngờ.

Hiệu Tĩnh quyết định nói chuyện từ tế một lần với anh ta, vì thế đồng ý lời mời của anh ta. Hai người ngồi trong quán cà phê, đối mặt nhau, lại không biết nên nói gì

Vẫn là Lâm Lăng mở miệng trước, sắc mặt anh ta cũng không tốt, dáng vẻ vô cùng mệt mỏi, giọng nói cũng khàn khàn: “Thật xin lỗi, anh thừa nhận trước đây anh đã dùng nhiều thủ đoạn cực đoan, nhưng anh thực sự muốn em trở về bên anh. Anh không quan tâm sẽ làm hại bất kể kẻ nào.”

“Tôi biết.” Hiệu Tĩnh gật gật đầu, nhấp ngụm cà phê, sau đó nói “Nhưng mà Lâm Lăng, không được rồi. Anh đã thấy, tôi yêu anh ấy.”

Về mặt Lâm Lăng đông cứng, giống như bị dội nước lạnh toàn thân. Anh ta nhìn từng túi quần áo đàn ông trước mắt, rất lâu mới tìm được giọng của mình: “Anh đến chậm sao?”

Hiệu Tĩnh bình tĩnh nhìn anh ta, không biết có đúng không, có người đã từng nói, nếu cô đã từng bị tổn thương bởi có một tình yêu sâu đậm, đến khi gặp được một đoạn tình yêu khắc cốt ghi tâm khác lại phát hiện mọi oán hận với cuộc tình bi thương này đều sẽ biến mất...

Lâm Lăng nhắm chặt mắt, khóe môi tràn ra một nụ cười khổ: “Năm đó, anh không nói một lời rời khỏi đây là có lý do, chịu đựng nhiều năm không đến tìm em, anh còn đau khổ không kém gì em.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79: Anh vốn đa tình (10)

Editor: Linh Đặng

“Năm ấy ba gặp chuyện không may, trong nhà vội vàng đưa anh ra nước ngoài, anh bị ép buộc bắt đắ dĩ không thể liên lạc với em. Hiệu Tĩnh, nhiều năm như vậy, chưa có một ngày anh quên em.” Trên mặt Lâm Lăng viết đầy thống khổ, trong mắt cũng là bi thương không cách nào hình dung được, có thể nhìn ra chuyện kia làm anh ta rất khó đối mặt.

Anh ta khẩn thiết nhìn Hiệu Tĩnh, bàn tay rũ bên hông cố sức nắm chặt thành quyền, “Em xác định mình thật sự yêu anh ta, không phải là bởi vì báo ân? Hiệu Tĩnh, em từng kiêu ngạo như vậy, hiện tại lại muốn chịu đựng khinh thường cùng khinh miệt của mọi người vì một người người đàn ông nhà họ Chung, cuộc sống như thế, em có thể chịu được bao lâu?”

Không thể không thừa nhận, Lâm Lăng là đối thủ đàm phán rất lợi hại, dễ dàng nắm được điểm yếu để uy hiếp đối phương. Trong quá khứ Thạch Hiệu Tĩnh kiêu ngạo tự phụ, nhân phẩm học vấn ở trường học đều ưu tú, càng là người độc lập lại có chủ kiến, cô vẫn luôn rất rõ ràng mục tiêu của chính mình, nhưng mà trước mắt...

Anh ta nhìn cô không nói lời nào, nội tâm vui vẻ, lại nói tiếp: “Ân tình em thiếu anh sẽ trả, em không tha thứ cho anh cũng không sao, bao lâu anh cũng chờ. Nhưng ngàn vạn lần đừng hành hạ chính mình như thế, em thật sự quên lý tưởng lúc đầu của mình?”

“Lâm Lăng.”

Hiệu Tĩnh gần như lấy hết dũng khí, cuối cùng mở miệng cắt ngang anh ta, “Cám ơn anh đã nói với tôi những lời này, ít nhất để tôi biết, khoảng thời gian trong quá khứ kia cũng không khó chịu như tôi tưởng. Cũng mặc kệ thế nào, thật sự đã qua rồi, chúng ta không có khả năng trở lại như trước. Về phần Gia Minh, cảm tình của tôi với anh ấy không đơn giản là tình yêu, cho nên chúng tôi có đầy đủ lý do để đi tiếp.”

Về mặt của Lâm Lăng hoàn toàn cứng ngắc, không thể tin nổi nhìn Hiệu Tĩnh.

Có lẽ anh ta cảm thấy cô thật sự điên rồi, bất kỳ người bình thường nào gặp phải tình huống như vậy, chỉ sợ đều né còn không kịp, nào có khẳng khẳng một mực như cô?

Đối mặt với sự ngạc nhiên của anh ta, Hiệu Tĩnh khẽ cười, “Chính vì tình huống của anh ấy đặc thù, tôi mới có thể sinh ra tình cảm khác với anh ấy, nếu đây cũng không tính tình yêu, tôi thật sự không biết tình yêu nên là dạng gì.”

Lúc trở về sắc trời đã âm đạm, Hiệu Tĩnh dựa vào cửa kính xe taxi, nhìn cảnh vật bên ngoài mà thất thần.

Khi đó cô yêu Lâm Lăng, thật ra phần lớn dựa vào việc đối phương thông minh lại có tài. Anh ta là đại diện cho môn toán học, đại diện cho toàn trường tham gia rất nhiều trận thi đấu quan trọng, tất cả đều đạt được hạng nhất, hơn nữa ngoại hình tuấn lãng xuất chúng, nhất thời thành nhân vật phong vân trong trường học.

Cô vẫn luôn thích con trai thông minh lại cơ trí, sau này tiến tới với anh ta, gần như là chuyện thuận lý thành chương. Khi đó rốt cuộc tình yêu là cái gì, cô thật sự không có nghiêm túc tự hỏi, mười bảy mười tám tuổi, nào có rõ ràng vấn đề thâm sâu như vậy?

Sau này trong nhà gặp biến đổi lớn, cô liền để những tình cảm đè nén kia đọng lại trong đoạn cảm tình này, cho nên mới canh cánh trong lòng với sự rời đi của Lâm Lăng, thậm chí tránh anh ta như rắn rết. Thật ra nay nhớ lại, trong thời gian đó cô đâu có chỗ mà nhớ tới Lâm Lăng?

Nay Hiểu Tĩnh cẩn thận hồi tưởng lại, nhớ thương một người tới nóng ruột nóng gan như thế này, hình như vẫn là lần đầu tiên. Cảm giác của cô với Gia Minh trước đó chưa từng có, nhưng giờ nghĩ đến tên của người đó, cả trái tim đều ảm áp lên.

Gia Minh, Chung Gia Minh, cô một lần lại một lần nói thầm tên của anh ở trong lòng, càng thêm chắc chắn tâm ý của bản thân.

Đời này chỉ cần cùng Gia Minh ở một chỗ, cái khác cũng không sao cả, dù cho bộ dáng anh ra sao cũng được, đây chính là ma lực của tình yêu, không liên quan gì hết tới báo ân và tiền bạc.

***

Lúc trở về trong nhà rất im lặng, trong phòng khách không có một bóng người, Hiểu Tĩnh xách một đồng lớn đồ lên lầu, bỗng nhiên nghe được có người gọi tên mình. Cô quay đầu mới phát hiện không hiểu sao mẹ chồng lại đang đứng ở cửa bếp, ánh mắt nhìn cô vô cùng không có ý tốt.

“Đi đâu đấy?”

Ngón tay Hiểu Tĩnh nắm chặt túi đồ to không khỏi nắm thật chặt, “Đi dạo phố ạ.”

“Phải không?” Mẹ chồng cười, nhưng nụ cười kia rất kỳ quái. Bà bưng cốc sữa lên lầu, lúc lướt qua bên người Hiểu Tĩnh thì thấp giọng nói, “Ồ chỗ này, quả thật tóc đen da vàng rất dễ thấy, chỉ cần liếc mắt nhìn là có thể nhận ra.”

Trái tim Hiểu Tĩnh giật giật mạnh, lúc liếc mắt lại thì chỉ thấy bóng lưng thẳng tắp lại lạnh lùng của mẹ chồng.

Nhất định là mẹ chồng hiểu làm gì rồi, chẳng lẽ thấy mình và Lâm Lăng gặp mặt trùng hợp như vậy? Hiểu Tĩnh không kịp nghĩ lại, lập tức lại nghĩ tới Gia Minh, anh và ba mẹ chồng là cùng nhau ra cửa, có thể thấy được hay không?

Cô vội vã chạy lên lầu, thở hồng hộc đi vào trong phòng, nhưng khi đẩy ra thì thấy trống rỗng không có ai, lúc này, hẳn là Gia Minh ở trong phòng mới đúng.

Cảm giác bất an càng ngày càng rõ rệt, Hiểu Tĩnh cuống quýt đi tìm mẹ chồng, ngay cả túi lớn túi nhỏ trong tay cũng quên không bỏ xuống.

Kết quả dĩ nhiên mẹ chồng sẽ không cho cô sắc mặt tốt, ngồi trên sofa chậm rãi uống một ngụm sữa, lúc này mới nói: “Cô còn nhớ phải quan tâm người chồng này sao? Tôi thấy lòng cô đã sớm bay đến chỗ người khác rồi.”

Châm chọc khiêu khích rõ ràng như vậy, Hiểu Tĩnh cũng cố gắng nhịn, lòng cô đang nhớ tới Gia Minh, rất muốn biết anh đi nơi nào.

“Bác sĩ Lưu đưa nó nằm viện trị liệu, tạm thời sẽ không về nhà.” Mẹ chồng chậm rãi nói xong, lại cười như không cười nhìn cô một cái, “Hiện tại cô có rất nhiều thời gian, có thể tùy ý sắp xếp.”

Hiểu Tĩnh chỉ cảm thấy chỗ nào đó trong trái tim như bị hút đi một miếng, ánh mắt trống rỗng mắt nhìn người trước mặt, “Mẹ, Gia Minh anh ấy luôn không rời khỏi con...”

Tự nhiên thay đổi hoàn cảnh anh có thể thích ứng sao? Chung quanh đều là người anh không quen thuộc, anh có sợ hãi hay không? Đến lời tạm biệt anh cũng không kịp nói với cô, có phải vì ngại cô làm ra hành động ngốc nghếch gì hay không? Trong đầu Hiểu Tĩnh vô cùng rối loạn, càng nghĩ càng không an tâm.

“Con đi xem anh ấy một chút!” Cô nói xong cũng sốt ruột đi ra ngoài, nhanh chóng bị mẹ chồng quát lại.

Sắc mặt Chung phu nhân bất ngờ nhìn cô nói: “Cô không cần đi, Linh Lung làm tình nguyện viên trong đó, có thể chăm sóc nó. Bác sĩ Lưu nói, nó ý lại cô mới có bệnh, nhất thiết phải vượt qua điểm này.”

Quả thực Hiểu Tĩnh không thể tin những gì mình nghe được, trước đó bác sĩ Lưu không nói với cô bất cứ điều gì, thậm chí có một thời gian cô còn cho rằng quan hệ của mình và Gia Minh có trợ giúp cho bệnh của anh.

Hơn nữa Linh Lung ở cùng một chỗ với anh, sớm chiều tiếp xúc...

Hiểu Tĩnh cảm thấy đầu mình sắp nổ tung, dùng sức nắm chặt tay, nói năng lộn xộn thì thào nói, “Không được, vẫn không được, con phải đi xem anh ấy! Mẹ, Gia Minh sẽ không quen.”

“Thạch Hiểu Tĩnh.” Ít khi mẹ chồng gọi cả họ cô như vậy, Hiểu Tĩnh bị hoảng sợ, sắc mặt vốn đã tái nhợt càng thêm trắng bệch.

Chung phu nhân đến gần cô một bước, nói từng chữ từng chữ vô cùng rõ ràng, “Tôi biết lúc trước cô gả vào nhà họ Chung không cam nguyện, lúc trước là chúng tôi quá ích kỷ, nay tôi cũng nghĩ thông suốt, nếu cô còn băn khoăn Lâm Lăng, cô đừng tiếp xúc với Gia Minh nữa. Tình huống của nó sẽ càng ngày càng tốt, tôi không hi vọng tương lai có ngày nó biết người mình để ý, vốn không yêu nó, như vậy đối với nó mà nói là đã kích quá lớn, Hiểu Tĩnh, tôi hi vọng cô hiểu cho tâm tình của một người mẹ.”

Hiệu Tĩnh trở mắt nghe, chỉ cảm thấy trước đầu xoay vòng, cô gần như tưởng chính mình nghe nhầm.

Kết quả mẹ chồng nhìn cô một cái, lại bổ sung nói: “Nhân dịp trong khoảng thời gian này, cô cũng có thể nghĩ rõ ràng, nếu cô muốn ly hôn, tôi sẽ tuyệt đối không ngăn cản.”

“Ly, ly hôn?” Hiệu Tĩnh trừng mắt to không thể tin nổi, hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại, tất cả đồ trong tay đều xuống đất. Cô vội vàng tiến lên bắt lấy tay mẹ chồng, lo lắng giải thích, “Con thừa nhận trước đây tâm tư cảm kích Gia Minh chiếm đa số, nhưng hiện tại không giống mà, mẹ, con không muốn cùng Gia Minh tách ra.”

Ánh mắt Chung phu nhân nặng nề nhìn cô, có lẽ vốn không tin lý do cô thoái thác, thật ra tin thì thế nào, từ giây phút cô vì tiền giả vào nhà họ Chung trở đi, địa vị của cô trong lòng mẹ chồng đã không đáng giá. Nay nếu quả thật Gia Minh có thể tốt lên, có lẽ bà sẽ chọn một người con dâu làm cho mình hài lòng ——

***

Thời tiết càng ngày càng lạnh, một mình Hiệu Tĩnh nằm không hết giường lớn, nỗi nhớ Gia Minh trong lòng càng thêm lan tràn. Lúc trước lúc xa Gia Minh, đều là anh nhớ cô, nay rốt cuộc cô ném đến loại tư vị này, quả thực như là bị người ta khoét từ ngực đi một mảng lớn.

Lấy di động qua liếc nhìn nội dung “Tin nhắn” lúc trước với Gia Minh, ánh sáng màn hình chói mắt làm mắt cô căng đau từng đợt, tưởng tượng giờ phút này anh đang bên cạnh, ngửi được hơi thở thuộc về anh, nắm lấy ngón tay thon dài ấm áp của anh..

Hiệu Tĩnh ôm điện thoại di động vào ngực, như thể làm vậy có thể gần anh thêm một chút.

Sáng sớm hôm sau Hiệu Tĩnh liền ra ngoài, cô đi tới bệnh viện tư nhân kia, nhưng bởi vì tính đặc thù, cửa bệnh viện có bảo vệ, hơn nữa cửa sắt cũng vẫn khóa chặt.

Hiệu Tĩnh đứng tại chỗ định câu thông với nhân viên kia, nhưng đối phương không cho cô chút biện pháp nào, vẫn kiên trì nói phải hẹn trước với bác sĩ Lưu mới được. Sau nữa cô không có biện pháp, chỉ có thể lái xe đến nơi khác, nhìn hàng rào cao ngất, chút ý nghĩ định leo tường vào cũng bị dập tắt.

Làm thế nào đây? Cô thật sự thật muốn thấy Gia Minh.

Gọi cho Lung Linh, đối phương trực tiếp cúp điện thoại của cô, Hiệu Tĩnh biết căn bản cô ta không có khả năng giúp mình, nhưng vẫn ôm một tia hi vọng.

Cô ngàn lần không nghĩ tới cuối cùng hành trình tới Hà Lan sẽ biến thành như vậy, mặc dù biết bất mãn của mẹ chồng với cô đã tồn tại lâu, nhưng không ngờ tới sẽ sâu như vậy, lại muốn buộc bọn họ chia tay? Có lẽ cũng là bởi vì thấy được Lung Linh, cho nên mới ——

Hiệu Tĩnh ép mình đừng nghĩ loạn, dù cho mẹ chồng thật sự chường mắt cô, nhất định phải chia rẽ hai người bọn họ, cô cũng muốn dùng tất cả biện pháp thuyết phục bọn họ, thay đổi cái nhìn của bọn họ đối với mình! Lòng của cô đối với Gia Minh, không dễ dàng thay đổi như vậy được.

Vài ngày liên tiếp cô đều đứng trước cửa bệnh viện thông báo, nhưng kết quả đều giống nhau, vẫn không thấy được Gia Minh. Cô không biết tình huống của Gia Minh, trong lòng càng thêm bất ổn, ăn gì cũng không vô.

Sau lại có một ngày, Hiệu Tĩnh ngồi bên ngoài tường rào ngăn người, cô cũng không biết vì sao, bỗng nhiên nổi lên ý niệm viết hết những điều muốn nói với Gia Minh vào một tờ giấy, còn vụng về vẽ một khuôn mặt nguếch ngoác, sau đó gấp tờ giấy kia thành máy bay, phi từ chỗ đó vào.

Nơi này là khu điều dưỡng của bệnh viện tư nhân kia, lúc trước cô đã đến một lần, dựa vào ấn tượng nhớ mang máng đây là nơi bệnh nhân hoạt động mỗi ngày.

Cô làm như vậy liên tiếp mấy ngày, vẫn không có tin tức như thường, nhưng Hiệu Tĩnh vẫn kiên trì làm như vậy, giống như ký thác hi vọng của mình vào tờ giấy kia.

Mãi đến một ngày tay cô vừa ném chiếc máy bay giấy vào, lập tức có người ném lại một chiếc máy bay giấy ra. Hiệu Tĩnh sững sờ nhìn vật trắng nhỏ bên chân, trái tim đập loạn nhịp.

Sẽ là Gia Minh sao?

Hiệu Tĩnh mở ra tờ giấy kia thì hai tay đều kịch liệt phát run, thấy rõ những chữ trên tờ giấy kia, rốt cuộc nước mắt ẩn nhẫn nhiều ngày cũng tràn mi mà ra. Là Gia Minh, là Gia Minh của cô!

***

Mặt trên là hình vẽ xấu đơn giản, nhưng đẹp hơn cô vẽ nhiều, anh làm cái gì cũng luôn có thiên phú. Hiệu Tĩnh những bức tranh kia, nhanh chóng hiểu được nội dung, anh đang trấn an tâm tình của cô, nói cho cô biết không cho khóc

Bé gái tóc đuôi ngựa cột cao đang ngồi xồm trên mặt đất, vấy búp bê tới gối cực kì giống chiếc váy cô mặc khi bọn họ gặp nhau lần đầu, mà trên mặt cô bé có nước mắt, bé trai đứng một bên, lòng bàn tay nhẹ nhàng dừng ở chân tóc của cô...

Một bức tranh đơn giản như vậy, lại như là cho Hiểu Tĩnh hi vọng vô hạn. Bất kể anh lúc trước anh và mẹ chồng có nhìn thấy cô và Lâm Lăng gặp mặt hay không, nhưng những thứ này đều chứng minh anh rất tốt, hoặc là anh tin nhiệm cô vô điều kiện.

Thậm chí vào thời điểm này, còn có thể sử dụng phương thức của mình cho cô an ủi.

“Ngu ngốc, ai khóc ——” Hiểu Tĩnh không kìm lòng được mà lâm bầm, trên mặt lại mang nụ cười đã lâu không thấy.

Đây chính là người đàn ông cô yêu, mặc dù anh thiếu sót một bộ phận, nhưng anh vẫn có thể cho cô tình cảm thuần túy nhất, thế này là đủ rồi, đời này của cô, còn cầu cái gì đây?

Mà trong sân, chỗ cách một bức tường với cô, Gia Minh đang im lặng ngẩng đầu nhìn vách tường trước mặt. Trong tay anh cầm chiếc máy bay giấy kia, như là cảm báo bối của mình, bộ dáng thận trọng.

Lung Linh đi tới nhìn anh, nghi ngờ đánh giá chỗ anh đang nhìn chăm chú, kỳ quái hỏi: “Anh đang nhìn cái gì?”

Gia Minh không nói chuyện, thậm chí còn không liếc nhìn cô ta một cái, chỉ cẩn thận bỏ chiếc máy bay giấy kia vào trong túi áo, sau đó trầm mặc ngồi xuống chiếc ghế đá ở đây, ngồi toàn bộ buổi chiều.

.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Anh vốn đa tình (11)

Editor: Linh Đang

Những ngày kế tiếp Hiểu Tĩnh hoàn toàn liên lạc với Gia Minh dựa theo cách này, hai người cách nhau một bức tường, lòng lại như càng thêm gần. Tất cả những hành động này hai người già nhà họ Chung đều thấy, cuối cùng ông cụ nhà họ Chung từ đầu không lên tiếng cũng thiếu kiên nhẫn, hung hăng trách cứ bạn già nói: “Bà còn không rõ? Ở nơi này là đang chơi đùa Hiểu Tĩnh, rõ ràng là ép buộc con trai của bà!”

Chung phu nhân trầm mặc không nói, hồi lâu mới nói: “Tôi không làm như vậy, làm sao biết rốt cuộc lòng của con bé với con trai có mấy phần thật giả?”

Ông cụ nhà họ Chung hơi ngần ra, giữa hai lông mày lập tức chứa đầy cười, đưa tay ôm ôm đối phương, “Thì ra là như vậy, bà muốn thăm dò con bé?”

“Hừ.” Chung phu nhân không bị trấn an một chút nào, hung hăng trừng mắt nhìn ông một cái, “Thật sự coi tôi là mẹ chồng độc ác? Tôi cũng từng làm dâu mới đến bây giờ!”

Bà dừng một chút, sắc mặt lại nặng nề nói: “Nếu trong lòng nó yêu Gia Minh, tách ra một thời gian cũng sẽ không ảnh hưởng chút nào đến tình cảm của hai người. Hiên nhiên Gia Minh quá để ý Hiểu Tĩnh, đoạn cảm tình này của bọn họ đã định trước là không giống với những cuộc hôn nhân khác, tôi không để con bé suy nghĩ cẩn thận đối mặt với các tình huống, về sau chắc chắn Gia Minh sẽ bị tổn thương, tôi cũng không muốn ích kỷ để Hiểu Tĩnh chậm trễ ——”

Ông cụ nhà họ Chung cũng hiểu chuyện bà lo lắng, khẽ thở dài một cái, thân làm cha mẹ, không lúc nào lòng được yên ổn.

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, trừ bỏ việc Hiểu Tĩnh lên lút liên hệ với Gia Minh, cũng không quên lấy lòng mẹ chồng. Cô vẫn là tâm chăm sóc hai người già, không có việc gì sẽ cùng bọn họ giải sầu nói chuyện phiếm. Lúc trước cô luôn quán mẹ chồng nhất định muốn cùng bọn họ cùng đi xem Gia Minh, nhưng sau này cũng không làm thế nữa, tất cả nghe theo sự sắp xếp của bọn họ.

Không có người mẹ chồng nào lại thích con dâu ngỗ nghịch với mình.

Đào mất đã qua một tháng, buổi tối hôm nay Hiểu Tĩnh chuẩn bị ngủ, bỗng nhiên mẹ chồng đến gõ cửa. Cô khăn trương đứng ở cửa, Chung phu nhân nhìn cô một cái, nói: “Ngày mai nhớ rõ sáng sớm, theo mẹ đi thăm Gia Minh.”

Hiểu Tĩnh sững sờ nhìn chăm chăm bà, sau một lúc lâu hơi thở không ổn định mới “Vâng” một tiếng, mãi đến khi mẹ chồng đi xa, cô mới không không chế được nháy tại chỗ hai cái.

Cuối cùng cô cũng được gặp mặt Gia Minh!

Chung phu nhân nghe thấy phía sau truyền đến tiếng cười trộm khó không chế được, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, thật đúng là 2 đứa nhỏ ngây thơ.

***

Hiếu Tĩnh lần qua lần lại một đêm không ngủ đủ, tâm tình đó như thể cô dâu chờ gả. Lúc trước gả cho người thì trong nhà không còn ai, một mình cô cô đơn, ngoại trừ việc thu dọn hành lý đơn giản của mình, thế nhưng ngủ cực kì trầm, không có một chút vui sướng khi sắp làm vợ người ta. Nhưng đêm nay, tâm tình sắp được gặp lại người mình yêu kia, quả thực vô cùng tuyệt vời.

Cô nhìn chăm chăm màn đêm tối đen ngoài cửa sổ, hận không thể mở mắt liền thấy Gia Minh.

Nhưng mà ——

“Hiếu Tĩnh, con xong chưa.” Sáng sớm lúc mẹ chồng đến gõ cửa, mở cửa phòng lại bị tình hình bên trong làm cho sợ ngây người.

Hiếu Tĩnh đang đứng trước gương bộ dáng đăm chiêu ừ ừ, mà trên giường chất đầy các loại quần áo đủ màu sắc, ngay cả trang sức cũng để lung tung trên bàn trang điểm.

Trong lòng Chung phu nhân vừa buồn cười lại vừa bằng lòng, ra vẻ hung dữ nói: “Trễ nữa Gia Minh sẽ chờ sốt ruột, bác sĩ Lưu có quy định sắp xếp thời gian gặp mặt.”

Quả nhiên Hiếu Tĩnh vừa nghe lời này lập tức nóng nảy, nhanh chóng túm lấy một bộ đồ chuẩn bị thay, “Con sẽ xong nhanh thôi.”

Chung phu nhân không chế không được cười ra tiếng, lại nhẹ nhàng ho khan nói: “Gia Minh thích màu trắng.”

Bà nói xong cũng lui ra, Hiếu Tĩnh lơ lơ nhìn bóng dáng của mẹ chồng, trên mặt dần dần biểu lộ ý cười, vội vàng đổi quần áo màu lam trong tay thành màu trắng.

Đến bệnh viện, quả nhiên từ xa đã thấy Gia Minh đứng bên cửa sổ phòng bệnh nhìn ra xa. Thật ra cách quá xa, nhưng dường như Hiếu Tĩnh có thể cảm nhận được tầm mắt thâm trầm lại chuyên chú của anh, nhìn mà tim cô đập rộn lên, gần như đến bước đi bình thường cũng khó khăn.

Lúc đi nhanh đến gian phòng bệnh kia, cô cúi đầu mà có chút không dám nhìn người đang đứng bên cửa sổ, cũng không biết là thẹn thùng hay là cái gì khác. Nhưng Gia Minh nhanh chóng chủ động đi tới, anh không hề nghĩ ngợi liền giang hai tay ôm lấy cô, thân hình cao lớn chặt chẽ bao bọc lấy cô, sức lực kia giống như là đang im lặng nói anh nhớ nhưng cô bao nhiêu.

Hiếu Tĩnh chỉ cảm thấy mũi đau xót, vội vàng dùng sức vùi mặt vào bộ ngực anh, để những giọt nước mắt chưa kịp trào ra bên mi giấu vào lòng ngực anh.

Cô dùng sức ôm lại anh, áp úng mãi mới thốt ra được một câu, “anh dùng sức như vậy làm gì, đè em không thở được.”

Cánh tay Gia Minh thoáng buông lỏng một chút, nhưng tuyệt đối không có ý tứ buông cô ra, vẫn khóa thân thể cô chặt chẽ trong lòng mình, như là vĩnh viễn không muốn tách ra.

Trong lòng Hiếu Tĩnh vừa ngọt ngào vừa chua xót, cứ an tĩnh trong lòng anh như vậy hạnh phúc đến muốn tan chảy.

Bộ dáng anh em em của hai người, đến mẹ chồng đứng một bên cũng không chịu được, “Tên sói mặt trắng kia, không thấy lần nào con gặp mẹ mà kích động như vậy.”

***

Thời gian tiếp theo, Gia Minh vẫn nắm tay Hiếu Tĩnh không chịu buông, mặc kệ Chung phu nhân nói cái gì, bộ dáng anh đều như không yên lòng, ánh mắt thường xuyên nhìn từ trên mặt Hiếu Tĩnh xuống.

Cả khuôn mặt Hiếu Tĩnh đều đỏ rực, không thể tưởng được cô là người sắp hai tám tuổi, mà khi nói chuyện yêu đương lại dễ dàng thẹn thùng giống như một cô gái.

Chung phu nhân cũng nhìn ra, hôm nay mình đến thật đúng là có chút dư thừa, bà thở dài, đứng dậy nói với hai người: “Mẹ đi gặp bác sĩ Lưu một lát.”

Cửa phòng vừa mới đóng lại, Gia Minh không kịp chờ đợi xoay người lại ngồi đối mặt với cô, tìm Hiếu Tĩnh lại bắt đầu đập loạn nhịp, lắp bắp nói: “... Anh ở nơi này, có quen không?”

Nghĩ tới tình hình của anh, Hiếu Tĩnh lại không tự chủ được bĩu môi, “Khẳng định là quen, Lung Linh ở cùng một chỗ với anh, mỗi ngày đều nói chuyện với anh đúng không? Anh không tịch mịch một chút nào.”

Gia Minh cái hiểu cái không nhìn cô, một đôi mắt sáng trong suốt.

Hiếu Tĩnh không cam lòng nheo nheo sống mũi cao thẳng của anh, giọng điệu chua chát nói: “Có phải anh cũng dùng ánh mắt như vậy để nhìn Lung Linh không? Em cho anh biết về sau không được phép có nghe không, anh không biết như vậy rất —— “

Rất làm người ta tâm động sao...

Hiếu Tĩnh cố gắng nuốt những lời còn lại xuống, ngón tay trượt xuống từ mũi anh, vuốt ve sùn mặt của anh từng chút một. Cô si mê vuốt ve khuôn mặt

anh, như muốn bù lại tất cả tiếc nuối trong khoảng thời gian này.

Quả thật không khí quá tốt đẹp, Hiểu Tình cũng có chút sa vào sự ôn nhu khó có được này, đáy mắt u trầm của anh như có vài phần xuân tình, làm cho lòng cô mềm nhũn đến không thể tin nổi.

Trong giây phút cô thất thần, bỗng nhiên trên môi có xúc cảm mềm mại lại ảm áp, tuy rằng chỉ lướt qua giây lát, nhưng hơi ảm vẫn còn đó. Hiểu Tình trừng lớn mắt không thể tin nổi, gần như không thể tin được chuyện xảy ra trước mắt, đây là lần duy nhất không có cô làm mẫu, Gia Minh lại chủ động hôn cô!

Hơn nữa là hôn miệng? !

Hiểu Tình chậm nửa nhịp nuốt nước miếng một cái, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào môi mình, lập tức nghĩ tới còn có một khả năng, ngay tức khắc hét lớn: “Chung Gia Minh, chuyện như này chỉ cho phép làm cùng em rõ không? Không cho làm như vậy với người khác!”

Gia Minh nhú nhú mày, như là nghe hiểu hoặc như là không nghe hiểu.

Hiểu Tình căn bản không rảnh suy nghĩ trong khoảng thời gian này trị liệu có tiến bộ không, chỉ lo cường điệu một lần lại một lần nói: “Như vậy, như vậy, anh tuyệt đối tuyệt đối không thể làm với cô gái khác, nghe chưa?”

Cô một mực làm mẫu, nắm tay, ôm, hôn, mỗi kiểu đều làm tận lực.

Ngược lại Gia Minh rất hưởng thụ bộ dáng của cô, trong mắt in lấy hai má hồng hồng của cô, như là hai ngọn lửa nhỏ, thậm chí có vài phần giao hoạt.

Hiểu Tình làm xong tất cả, lại nghi ngờ theo dõi đánh giá anh, “Có phải anh đang cười trộm hay không?” Tại sao lại cảm thấy hình như người này đang giễu cợt bộ dáng của anh?

Gia Minh lập tức ngồi nghiêm chỉnh, ánh mắt vô cùng đơn thuần.

“Không cho anh cười em, cũng không phải em ghen...” Hiểu Tình bĩu môi, giải thích không được tự nhiên.

Tuy rằng nhất định Gia Minh không hiểu, nhưng Hiểu Tình vẫn cảm thấy, trong mắt của anh có ý cười là lạ.

***

Từ sau đó cơ hội Hiểu Tình được gặp Gia Minh nhiều lên, mỗi lần đi đều có thể nhận ra anh có tiến bộ rõ rệt. Ví dụ như lần trước đánh cô vô cùng chặt, hiện tại tuy rằng vẫn thích quăn lấy cô, nhưng đã không còn khoa trương như lúc trước, đối với việc cô rời đi cũng có thể bình tĩnh tiếp nhận.

Gia Minh còn có một thay đổi rất lớn, chính là anh không còn kháng cự người xa lạ ngoài người trong nhà nữa, tuy rằng vẫn không thể dùng ngôn ngữ để trao đổi, nhưng vậy cũng là tiến bộ vô cùng lớn rồi.

Đối với Hiểu Tình mà nói, hiện tại Gia Minh có thể mở miệng nói chuyện hay không đều không quan trọng, từ trước cô vẫn cố chấp anh có thể tốt lên, dường như chỉ có như vậy, thế giới của anh mới đầy đủ hoàn chỉnh. Nhưng bây giờ cô đã không hề so đo thứ đó, cô thích là Gia Minh trước mắt, dù cho anh có thể chữa khỏi hay không, những kia đều không quan trọng nữa.

Ngày trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã bắt đầu mùa đông.

Sau giờ trưa yên tĩnh hai người nằm trên giường, ngoài cửa sổ có ánh mặt trời ảm áp chiếu vào. Hiểu Tình đang nghiêm túc dạy Gia Minh luyện tập nói thành tiếng. Bởi vì đã lâu không nói chuyện, chức năng nói của anh giống như đứa trẻ, đến âm tiết bình thường cũng phải cố hết sức, không khác trẻ con nói bập bô là bao.

“A ——” Hiểu Tình quay đầu nhìn anh, chỉ chỉ miệng mình, “Giống như em này.”

Gia Minh cũng làm theo, lần đầu tiên Hiểu Tình nghe anh phát ra âm thanh, ngay cả tiếng nói của anh cũng cảm thấy rất êm tai, có lẽ đây chính là cái gọi là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi?

Cô cười híp mắt giờ ngón tay cái lên với Gia Minh, “Gia Minh rất thông minh.”

Kết quả Gia Minh cũng học bộ dáng của cô, nghiêm túc tán thưởng mình, Hiểu Tình cười đến đau bụng, “Chung Gia Minh, anh có thể đừng đáng yêu như thế được không!”

Về mặt Gia Minh vô tội nhìn cô.

Hiểu Tình đặt sách lên tủ đầu giường, hai tay cô ôm cổ anh, nghiêng người hôn anh. Cô nhiệt tình quăn lấy đôi môi anh, thậm chí to gan thò đầu lưỡi vào giữa răng môi anh.

Lúc trước hai người hôn môi cũng chỉ giới hạn ở việc đụng vào môi, lần này Hiểu Tình có chút không khống chế được, tuy rằng chính cô cũng rất ngốc rất ngây ngô, lại cảm thấy quả thực cảm giác như vậy quá bay bổng. Giữa người yêu với nhau, thiếu đi thứ đó cuối cùng cũng là không đủ hoàn chỉnh.

Một hôn kết thúc, cô nhìn chăm chú vào sâu đôi mắt anh, nhẹ nhàng mà nói: “Gia Minh, điều này thể hiện em yêu anh.”

Gia Minh nhìn cô rất lâu rất lâu, lâu đến mức Hiểu Tĩnh còn nghi ngờ có phải mình hù đến anh hay không, dù sao thì anh cũng chưa từng tiếp xúc qua những thứ đó, ngay vào lúc cô ảo não, bỗng nhiên anh siết chặt bả vai cô áp người về phía mình, sau đó dán môi mình lên đó.

Bốn cánh môi ẩm ướt nhẹ nhàng ma sát, thế nhưng anh cũng bỏ đầu lưỡi vào miệng cô. Quả thực anh vô cùng linh hoạt, còn biết mút đầu lưỡi của cô.

Vì sao đến lần đầu tiên hôn mà người này còn làm tốt hơn cô!

“Yêu.” Lúc anh buông cô ra, thốt ra một tiếng mơ hồ không rõ, mặc dù phát âm không đúng chuẩn, cũng nói vô cùng khàn, nhưng Hiểu Tĩnh vẫn nghe hiểu.

Đây là lần đầu tiên Gia Minh nói “Yêu” với cô, cô có thể... Xem như anh đang tỏ lộ với cô hay không?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Chương 76.2

Editor: Linh Đang

Hơi thở của Hiểu Tĩnh bắt ổn nhìn anh, đôi mắt bắt đầu phấp phồng từng chút một, nhưng cô nhanh chóng phát hiện ra chuyện khó lường, giữa hai chân cô có cái gì đó chọc chọc, độ cứng cùng nhiệt độ kia... Dù cho cô chưa trải qua cũng biết đó là cái gì!

Hiển nhiên Gia Minh cũng phát hiện, cúi đầu muốn nhìn.

Cả người Hiểu Tĩnh hóa đá tại chỗ, hoàn toàn không biết nên ứng phó với tình huống trước mắt như thế nào.

Anh kỳ quái vươn tay muốn chạm vào chính mình, Hiểu Tĩnh vội vàng kéo tay anh, con mắt tối đen của Gia Minh nhìn cô chăm chăm, như là muốn hỏi đó là cái gì?

Cả khuôn mặt Hiểu Tĩnh đều đỏ bừng lên, hận không thể già chết ngay đi, cô áp ứng giải thích nói: “Cái kia... Là bình thường, người yêu hôn nhau, sẽ... Như vậy...”

Gia Minh rất thông minh, nhưng người thông minh luôn có tò mò mãnh liệt, cùng lúc khi Hiểu Tĩnh nhẹ nhàng thờ ra, liền phát hiện tay Gia Minh đang hướng xuống bộ phận khó có thể mở miệng kia. Nhất định anh cảm thấy, phản ứng của Hiểu Tĩnh cũng nên giống như mình mới đúng.

Vì thế lúc Lung Linh đến đưa thuốc cho Gia Minh, liền phát hiện Hiểu Tĩnh đỏ mặt chạy, mà người đàn ông trên giường đang mang bộ dáng nghi hoặc.

May mắn Gia Minh rất nghe Hiểu Tĩnh lời nói, biết đây là chuyện người yêu nhau mới có thể làm, như vậy cũng chỉ có người yêu nhau mới có thể thảo luận vấn đề này, cho nên anh tuyệt đối không nói với Lung Linh.

Nhưng từ sau lúc đó, Gia Minh sẽ quán lấy Hiểu Tĩnh muốn hôn, hôn xong nhất định có phản ứng, Hiểu Tĩnh cũng bị anh trêu chọc không chịu nổi, nhưng cô nào dám chỉ dẫn anh làm cái gì? Mấy lần cô muốn hỏi bác sĩ Lưu một chút, nhưng bác sĩ Lưu là nam, tính tình còn vô cùng cổ quái, cô đi đến cửa văn phòng lại khó chịu chạy trốn.

Tình huống của Gia Minh càng ngày càng tốt, tuy rằng còn chưa nói được câu hoàn chỉnh, nhưng đã có thể đơn giản biểu đạt ý của mình, bác sĩ Lưu cũng nói, thật sự rất hiếm thấy người tiến bộ thần tốc như anh.

Mấy lần Hiểu Tĩnh lén nghĩ, có phải liên quan đến sự cải thiện quan hệ giữa hai người bọn họ không? Nếu quả thật có liên quan, tiếp tục trị liệu thì nhất định Gia Minh có thể hồi phục!

Sắp đến thời điểm cuối năm, lại xảy ra một chuyện làm rối loạn kế hoạch này, bỗng nhiên cha mẹ chồng trước tiên trở về nước, lúc Hiểu Tĩnh biết được, vẫn là nghe Văn Hảo nói qua điện thoại. Hai người già trở về định mang Bắc Bắc đi, cả nhà định cư tại Hà Lan!

***

Hôm đó Hiểu Tĩnh đặt vé máy bay, ngày hôm sau cùng Gia Minh về nước.

Sự việc thuận lợi hơn một chút so với tưởng tượng của cô, cuối cùng cha mẹ chồng biết được Bắc Bắc không phải đứa nhỏ của cô và Gia Minh thì thì thể hiện thái độ coi như là lí trí. Thật ra Hiểu Tĩnh cũng tin tưởng vững chắc, chỉ cần Gia Minh tiếp tục trị liệu, nhất định bọn họ có thể có con của mình, như này mà nói thì cũng là tâm nguyện chân chính của cha mẹ chồng đúng không?

Đến Tết âm lịch cuối cùng cha mẹ chồng cũng đưa ra quyết định, đối với vấn đề Bắc Bắc đi hay ở, cuối cùng quyết định để đứa nhỏ ở hai bên, đợi đứa nhỏ hoàn toàn tiếp nhận Văn Hào cùng Đường Khải Sâm, lại trả đứa nhỏ cho bọn họ.

Cuối cùng với việc này Hiểu Tình cũng thở ra được, qua nhiều năm như vậy, cô luôn cảm thấy không công bằng với đứa nhỏ, mỗi lần đối mặt với ánh mắt đơn thuần của bé luôn cảm thấy có cảm giác tội lỗi. Buổi tối cô nằm ở trên giường vẫn suy nghĩ, hôm nay mẹ chồng nói, nếu cô có thể có con gái, tương lai kết thân sẽ vẹn toàn đôi bên.

Chính Hiểu Tình cũng cảm thấy đây là biện pháp tốt, trong lòng cô cũng luyến tiếc Bắc Bắc, dù sao cũng là đứa nhỏ chính mình mang theo nhiều năm như vậy, nhưng ——

Cô vụng trộm nhìn Gia Minh, lại lập tức hủy bỏ ý nghĩ này, không được, ngộ nhờ hù dọa Gia Minh thì hỏng mất.

Nhưng lần này trở về vẫn thấy được biến hóa rất lớn của Gia Minh, thậm chí anh có thể cùng Đường Khải Sâm, Bắc Bắc chơi trò chơi, nhìn qua cả người sáng sủa hơn lúc trước.

Thời điểm mùa xuân, hai người lại trở về Hà Lan, lần này chỉ có bọn họ, Hiểu Tình biết việc này không gấp được, dù sao hiện tại bọn họ rất hạnh phúc, tất cả đều đang tiến triển theo phương thức ngày càng tốt.

Mãi đến một ngày bỗng nhiên bác sĩ Lưu gọi cô vào văn phòng, Hiểu Tình cho rằng Gia Minh xảy ra vấn đề gì, kết quả bác sĩ Lưu nói một câu khiến cho mặt cô bỗng đỏ bừng.

“Hai người đã từng sinh hoạt vợ chồng chưa?”

Hiểu Tình nhìn rất lâu mới nhỏ giọng nói: “... Không có.”

Bác sĩ Lưu vẫn mang khuôn mặt than, không nhìn ra bộ dáng có chút đáng khinh nào, gợn gàng dứt khoát nói với cô: “Có thể ném thử xem, tình huống hiện tại của Gia Minh rất tốt, ngày hôm qua còn hỏi tôi về vấn đề thay đổi trạng thái.”

“...” Hiểu Tình vừa thẹn vừa giận, hận không thể trực tiếp trốn vào cái lỗ nào đó!

Gia Minh thôi này! !

Bác sĩ Lưu thân nhiên liếc mắt nhìn cô, “Tôi đưa cho cậu ấy mấy cuốn sách tham khảo, Gia Minh rất thông minh, hẳn là sẽ nhanh chóng hiểu.”

“...”

***

Quả nhiên lúc Hiểu Tình còn chưa nghĩ kỹ ném thử thế nào, Gia Minh đã bắt đầu chủ động. Đối chuyện ôm hôn này anh đã quen tay hay việc, cho nên nhanh chóng làm cho Hiểu Tình choáng váng, chờ đến lúc cô ý thức được người này còn muốn, tất cả đã không còn kịp rồi...

Vào lúc nào mà đến cởi quần áo anh cũng lợi hại như vậy?

Hiểu Tình định dùng chăn bao lấy cơ thể mình, cô cảm thấy rất xấu hổ, thật ra là thẹn thùng mới đúng.

Dù sao cũng là lần đầu tiên, toàn thân cô đều đỏ rực, hướng chi quả thực Gia Minh xem cô như đối tượng để “Nghiên cứu”, quan sát cơ thể cô mỗi chỗ một lần, biểu cảm kia chăm chỉ miễn bàn.

Thật là mất mặt.

Hiểu Tình che mặt, vụng trộm quan sát anh từ trong khe hở, lúc nhìn thấy bộ phận kia của anh thì hoàn toàn kinh hãi.

Trước đây cô luôn vui đùa với Văn Hào, nhưng thật ra chính mình cũng chỉ là con cọp giấy, bây giờ trong lòng vừa chờ mong lại thấp thỏm, thậm chí có chút sợ hãi.

Nghe nói sẽ rất đau?

Thời điểm mà anh tiến vào, Hiểu Tình cũng không cảm thấy đau, cảm giác kia phong phú khó hình dung, hơn nữa còn là thỏa mãn trong tâm hồn. Gia Minh mà cô yêu, đang ở trong cơ thể cô...

Hiểu Tình nhẹ nhàng vuốt ve tóc anh, ngẩng đầu lên hôn anh.

Lần đầu tiên đối với hai người mà nói cũng không tính là thuận lợi, sau này Văn Hào truy hỏi, Hiểu Tình vụng về nói: “À, thì, cứ như vậy thôi.”

Cô sẽ tuyệt đối không nói cho Văn Hào, ngày đó cô bị Gia Minh nhìn mắc cỡ chết đi được, lại bị anh “Ném thử” tới tới lui lui vài lần, hơn nữa trong quá trình anh hoàn toàn mang tâm tình nghiên cứu thăm dò cùng tò mò. Hiểu Tình không hoài nghi chút nào, nếu anh có thể nói hoàn chỉnh, nhất định sẽ hỏi làm cô xấu hổ và giận dữ muốn chết!

Có lần đầu tiên nắm thử, đối với chuyện này Gia Minh như thể nghiện, giống như lúc vừa học được cách hôn vậy.

Hiếu Tình kháng nghị không có hiệu quả, trong chuyện này người này hoàn toàn bày ra thói xấu, bá đạo lại cường ngạnh. Nhưng cô cũng không thật sự ghét chuyện cùng anh giường, yêu một người, dường như thân mật thế nào cũng không đủ.

***

Vào năm thứ ba, Hiếu Tình mang thai.

Khi cô nghe được tin tức gần như không thể tin được, đời này cô lại còn có thể có con của mình, là đứa nhỏ chân chính của cô cùng Gia Minh.

Văn Hảo là người thứ nhất biết được tin tức, ở đầu bên kia cô vui quá mà khóc, tất cả cảm xúc đều chỉ hóa thành hai chữ “Thật tốt”. Đúng vậy, chung quy Thượng Đế vẫn đối xử với cô không tệ, vẫn thương xót cô cùng Gia Minh.

Đối với chuyện cô mang thai, tuy rằng Gia Minh không thể hiện ra cảm xúc đặc biệt, nhưng nhìn ra được anh rất khản trương, rất nhiều thời điểm đều nhìn chằm chằm bụng của cô, bộ dáng như có điều suy nghĩ.

Hiếu Tình cười nói cho anh biết, “Nơi này có con của chúng ta, là anh và em.”

Gia Minh mở to đôi mắt tối đen nhìn cô, cuối cùng khoe miệng hơi hơi giương lên, nhẹ nhàng cười.

Đợi đến thời điểm giáng sinh, bọn họ đã trở về trong nước, lúc đó tuy rằng Gia Minh vẫn không thể nói hoàn chỉnh, nhưng đã tốt hơn trước đây rất nhiều, thậm chí anh còn có thể giúp cô chọn đồ cho con.

Bé con rất biết chọn thời gian sinh ra, thời điểm Hiếu Tình đau từng cơn vào ban ngày, hôm đó đúng lúc là sinh nhật của Bắc Bắc, tất cả mọi người đều vây quanh đang cùng nhau chúc mừng. Kết quả lúc Hiếu Tình kêu lên đau đớn, mọi người đều ngưng cả người, vẫn là Đường Khải Sâm lấy lại tinh thần đầu tiên, “Nhanh lên, đưa đến bệnh viện, tôi đi lấy xe.”

Gia Minh đã khản trương ôm lấy cô, ánh mắt anh gấp gáp đến đỏ lên.

Hiếu Tình đau mồ hôi đầy đầu, vẫn còn sức lực trấn an anh, “Không có việc gì, là đứa nhỏ muốn ra đời.”

Hiếu Tình ở trong phòng sinh sáu giờ, trong quá trình kia gian nan nhất là Gia Minh, anh kiên trì đứng trước cửa phòng sinh không nhúc nhích, mặc cho ai nói chuyện với mình cũng không để ý. Sau này mọi người đều chỉ có thể tùy anh.

Mãi đến khi bác sĩ ôm con ra, trên mặt anh mới có một tia dao động, lúc sau nhìn thấy Hiếu Tình thì lập tức xông tới.

Hiếu Tình nhìn anh suy yếu mỉm cười, nắm tay anh nói với anh: “Về sau anh có thêm một thân phận nữa, anh là ba, phải thương con giống em, bằng không em sẽ nổi giận.”

Ánh mắt Gia Minh lóe lóe, lập tức cẩn thận đón lấy đứa nhỏ. Đối với anh vật nhỏ này còn rất xa lạ, ánh mắt của anh dừng trên mặt bé rất lâu, bỗng nhiên khó khăn phun ra vài chữ: “Đứa nhỏ... Con, ba... Nhà.”

Vài chữ ngắn ngủi, anh nói cực kỳ cố sức, âm lượng cũng không lớn, nhưng Hiếu Tình lập tức hiểu.

Anh đang nói cho cô biết: về sau, đứa nhỏ, cô, còn có anh, chính là nhà của cô, cô không còn là cô đơn một mình.

Hốc mắt Hiếu Tình lập tức ướt át, thì ra mùa hè năm ấy, từng chữ cô nói đều lọt vào lòng anh, vào thời điểm đó đối với anh cô đã là sự khác biệt. Qua nhiều năm như vậy, tất cả đau khổ cùng bị thương của cô anh cũng đều hiểu.

Đã từng cho rằng, cho tới nay đều là cô chăm sóc anh, thì ra là anh cho cô một phần hạnh phúc cùng yên ổn, cô còn chưa biết. Anh vẫn dùng phương thức của mình bảo vệ cô...

Anh tốt như vậy, dù cho không nói vài câu, nhưng càng thêm thâm tình.

May mắn cô không làm mất anh.

—— Toàn văn hoàn ——

--- -----oOo-----

Linh Đang: cũng may là kịp hoàn truyện vào dịp SN box tiểu thuyết (22-1). Thời gian qua cảm ơn bạn Mỹ và tất cả bạn đọc đã cùng đồng hành và ủng hộ. Chúc mọi người có những phút giây đọc truyện vui vẻ và thư giãn bên diễn đàn. Chúc diễn đàn ngày càng phát triển và được nhiều bạn đọc biết đến
^_^

PS: nhớ ủng hộ những bộ truyện khác của 2 editor nhé!!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Mù Quáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

